

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	samlede af A. F. Elmqvist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1840; Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus : trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie, 1839-1840
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

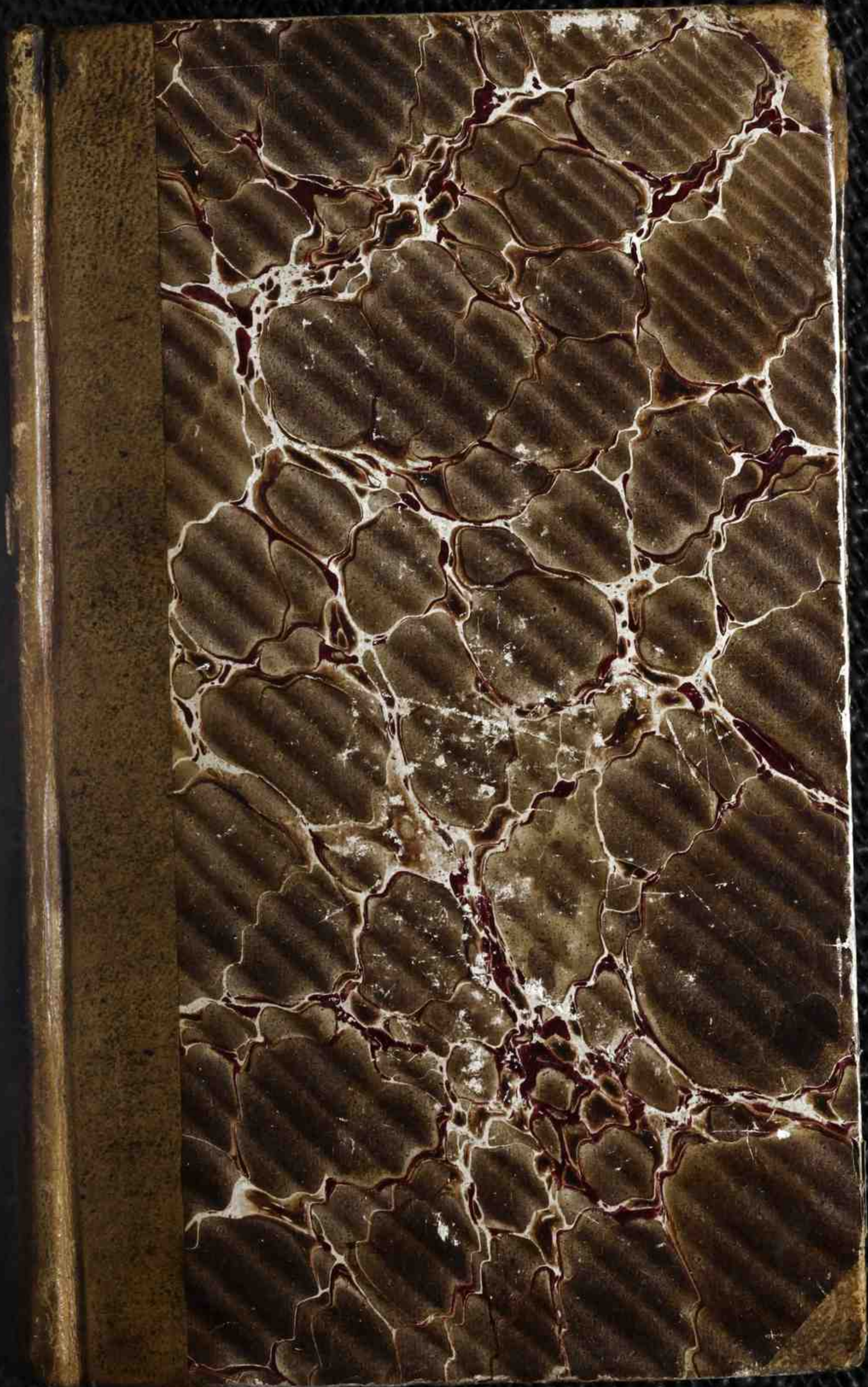
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

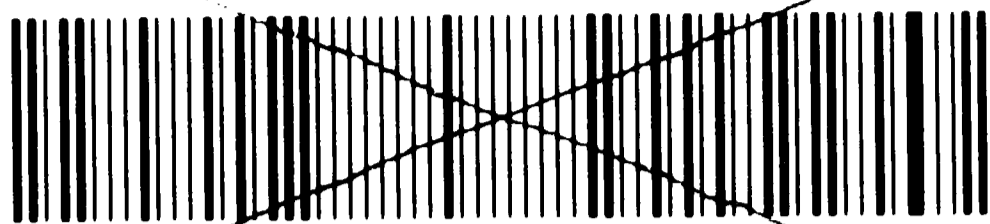
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

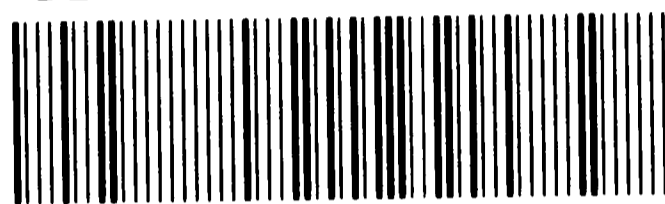
57-12.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1-2.S 57 8°

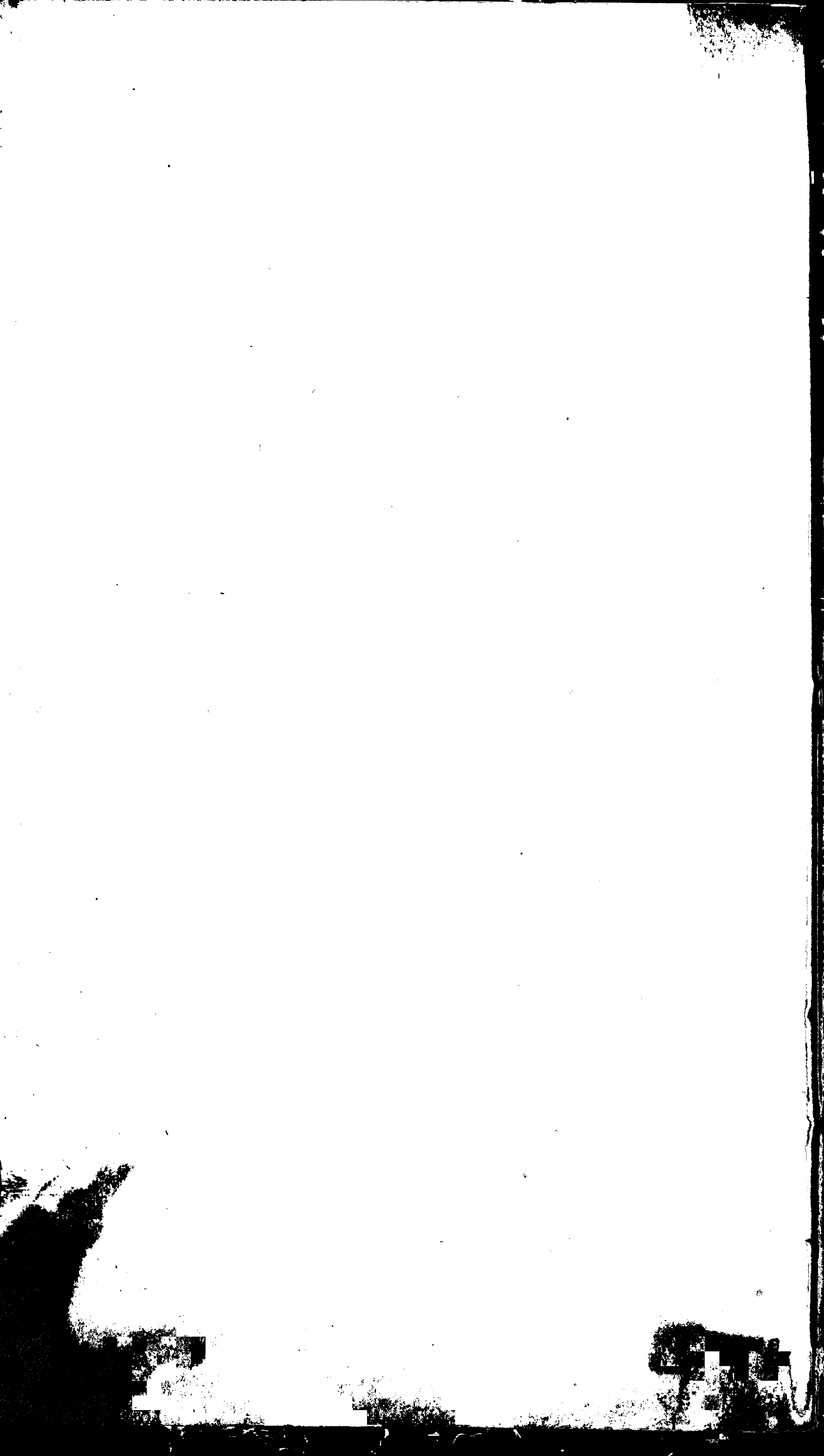
1 1 57 0 8 00359 4

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023573483

Beskræftelser.

Samlede

af

N. F. Elmquist.

Første Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1840.

10 2140 6

Indhold.

Den gule Rose. Fortælling af Ch. Bernard	1.
Marietta. Novelle af Herlofsohn	63.
Karet Fyrretyve. Fortalt af Guinot	106.
Sjælsstyrke og Svaghed	114.
Mod i Farens Stund	116.
Tort Aarhundredes Løbebane paa Jernbanen. En humori- stisk Forelæsning af Saphir	120.
Hertuginde Marie af Würtembergs Dødsahnelse	123.
Tobakkens Pris	126.
Sneeflokken. Af Fr. Sneedorff-Birch	127.
Frederik den Sjette	128.
Galeislaven. En Criminalhistorie	129.
Cosmus I af Medicis og hans Sønner	185.
Huuslægen. Fortælling af Marville	196.
Tødinden i York. Historisk Fortælling af Lotz	208.
Madame Malibran	237.
Reisepas til Himlen	239.
Pauline Meulan	239.
Den anden Napoleon	241.

En Modedame paa Nero's Tid	242.
Maanens Gang	244.
Den bedste Soldat	245.
Biftesproget	247.
Misceller	249.
Brudstykker af sex dramatiske Arbejder af Fr.	
Sneedorff Birch	253.
Egteskabskilsmisfen. Et jødisk Sagn	255.
Patrona-Galil, eller: Oprøret i Constantinopel	257.
Seine og Kaukasus. Fortælling af Wachsmann	283.
En Opstandelse fra de Døde	341.
Bortførelsen. Fortælling af Marryat	349.
En gaadefuld Forbrydelse	362.
En forunderlig Retstrætte	365.
En chinesisk Diner	366.
De Bull	367.
Gaade	368.

Den gule Kofe.

En frisk Foraarsmorgen, for et Par Aar siden, steg en ung, smuk Mand, omtrent to Mile paa denne Side af Provence, ud af den Pariser Silvogn. Stedet, hvor han steg ud, var hverken en Landsby, eller en ubeboet Slette; paa høire og venstre Side af Landeveien laae en Mængde Landsteder, der vare omgivne af en Park, eller blot af en liden Have, alt efter Besidderens Vilkaar. Efter at den Reisende havde seet sig om et Dieblik, hidkaldte han en Bondedreng, stak ham et Pengestykke i Haanden, gav ham en Badsæk paa Ryggen, og gif hen mod en Villa, hvis italienske Tag bød fire Statuer tilskue, der fremstillede Mars-tiderne. Lykkeligt fandt den unge Mand, ledet deraf, Nede i en Labyrinth af Fodstier og nærmede sig nu en Port, som to Løver af brændt Leer bevogtede. Gjennem Gitterværket tittede han ind, overbeviste sig om, at være gaaet rigtigt, tørrede i Græsset Støvet af sine Støvler, trak sit Halsbind fastere, purrede i Haaret — kort; han gjorde et slags kortfattet Toilette, og da han var færdig dermed, ringede han paa.

„Boer Hr. Simart her?“ spurgte han Karlen, som aabnede Porten. — „Herren er ikke hjemme!“ svarte han, idet han holdt en stor sort Hund tilbage i Halsbindet.

Denne Hund saae ikke saa fredelig ud, som de to Løver; uden mindste Undseelse overdøvede den, med sin Tuden, de Talendes Stemme.

Opbragt løftede den Rejsende sin Stok og gav Hunden et djervt Slag over Flaben. Ved denne uventede Tugtelse gjorde den et Spring, som kastede Karlen mod Porten, og saae et Dieblif paa den Angribende, som om den vilde slugge ham; men ved Synet af Stokken, som atter var løftet, trak den sig pludseligt tilbage, og krøb, med Halsen mellem Bagbenene, ind i sit Huus.

„Hvad har Soliman gjort Jer, siden I slaaer ham?“ spurgte Portneren raat. — Istedet for at svare, tog den unge Mand Badsækken fra Drengen, og kastede den, med en let Haandbevægelse, i Armene paa den forbløffede Karl. — „Er Hr. Simart gaaet ud, sagde han: saa er dog vist Hr. Teissier hjemme; viis mig op paa hans Bærelse.“

Brummende adlød Portneren. For at give sit onde Lune Luft, gav han, idet han gik forbi Hundehuset, Soliman et foragteligt Spark. Men Hunden, som nu saae sig angreben bag sin Forstandning, gjorde et rasende Udfald og forvandlede, med eet eneste Snap, Udfordrerens Kofte til en Ervie.

„Hilledød! skreg Portneren: Det kommer af, at Frøken Coelestine altid tager dette nederdrægtige Udyr i Forsvar, saa man enten maa lade sig sønderrive af ham, eller tøffe af sin Tjeneste! Jeg vilde ønske, De havde slaaet ham ihjel paa Stedet.“

„Ah! sagde den Fremmede ved sig selv: Frøken Coelestine holder af Hunde! Hvorledes vil hun komme ud af det med Teissier, som ikke kan udstaae Hunde? Kjærlighedens heden gjør dog virkelig Underværker.“

Den unge Mand gik over Gaarden, op ad en elegant Trappe, og kom til en Dør, som han uden Omstændighe-

der aabnede, da hans Reiviser havde betegnet ham den, som den, han søgte.

Den første Gjenstand, som faldt ham i Dine, var en Mand, som sad ved et Skrivebord, med Haanden under Kinden og en Pen bag Dret. Han syntes fordybet i Tanker; for ham laae et Hefte Brevpapiir, som, fra øverst til nederst, var bemalet med brogede Arabesker.

„Ei, er det Dig? sagde den Tankefulde, seende sig om: Jeg ventede Dig! Nicolaus, læg Badsækken fra Dig, og lad os alene.“

„Ja, det er mig! svarte den Reisende: Jeg iler hid paa Din Opfordring, og staaer, som Forlover, til Din Tjeneste. Hvornaar skal Bryllupet staae?“

„Jeg troer, at Ægteskabskontrakten skal underskrives imorgen!“ svarte Teissier med mørkt Blik.

„Du troer det? Du er altsaa ikke vis derpaa? Jov: rigt burde jeg ikke undre mig derover, da Du, med Din ubestemte Charakter, aldrig veed, hvad Du imorgen vil gjøre.“

„Sæt Dig, min kjære Dramond, og snak med mig! bad sukkende den unge Mand, som havde de ægteskabelige Glæder saa nær ivente: Du finder mig i den meest raad: vilde Forfatning, som kan tænkes. Da jeg meldte Dig min Forlovelse med Frøken Simart, befandt jeg mig i et Anfald af Begeistring. Jeg betragtede Fremtiden gjennem et af disse glimrende Prismer, hvis Farver kaste et Rosenskjær paa Virkelighedens dunkle Grund.“

„Udentviivl vil Du sige mig, at Du nu betragter Reversen af Skuemønten. Hvad seer Du da der?“

„Satan!“ svarte Teissier, idet han tog Pennen fra Dret og tyggede paa den. — „Taler Du om Din Brud?“ spurgte Dramond leende. — „Stille, stille! Bæggene kunde have Dren.“ — „For Fanden, ere vi da i Nero's Pallads? Vær uden Frygt, tal frit! Eller hør Du, hvad

jeg vil sige Dig. Jeg vedder, jeg veed Din Bekjendelse forud. Du har opdaget et Deficit i Udstyret.“ — „Tvertimod! Frøken Coelestine bringer mig strax en aarlig Rente af 6,000 Fr., og hendes Fader sikker hende ligesaa meget efter sin Død, medens jeg kun havde gjort Regning paa 9 til 10,000 Fr. i det Hele.“ — „Saa har Du vist opdaget een eller anden Mislighed i Familien; der er vel En, der har mistet Forstanden, eller En, der har hængt sig —!“ — „O sy! Det er en af de retskafneste, forstandigste og meest agtede Familier i hele Provindsen.“ — „Saa har Du maaskee bemærket, at Frøken Coelestines Sympige har maattet komme en eller anden Uregelmæssighed til Hjælp med sin Kunst.“ — „Hvilken Fornærmelse! Betragt hiin unge Poppel! Coelestine er saa rank, som den.“ — „Saa har Du kanskee gjort den Opdagelse, at en eller anden Fætter har stjaalet sig ind i hendes Hjerte før Du.“ — „Hun har ingen Fætttere, og jeg er fuldkommen overbevist om, at hun aldrig har elsket Nogen før.“ — „Undtagen Soliman!“ — „Du kjender Soliman? råabte Teissier opspringende: Har han bidt Dig?“ — „O nei, jeg har blot tugtet ham en Smule!“ — „Derfor lønne Dig Himlen! Denegang har Du truffet det: dette fordømte Bestie er Hovedaarsagen til al min Kummer.“ — „Hvi saa?“

„Du veed, at jeg overhovedet ingen Dyr kan lide, men især ingen Hunde. Rimeligviis har Soliman kunnet læse det i mit Ansigt, thi siden jeg hidkom, viser han mig det dødeligste Had og lader ingen Leilighed gaae forbi til at fare mig i Benene. Den første Gang loe jeg derad; den anden Gang saae jeg suurt; den tredie Gang forlangte jeg, at Soliman skulde bindes. Hr. Simart havde gjerne opfyldt mit Ønske; men Coelestine tog Soliman's Parti, forekastede mig, at jeg begik en Uretfærdighed, idet jeg vilde berøve ham hans Frihed, og sagde, jeg var haardhjertet,

uartig, følesløs. Allerede har nu denne tosjede Strid været i otte Dage. Hver Dag begynder den forfra og medfører en Mængde smaae Kævlerier, som jeg forgjæves søger at undvige. Kort sagt, denne djævelske Soliman er bleven en sand Anstødssteen for mit Ægteskab. Ja, naar han blot gjæede; — men han bider!“

„Du er en Nar, svarte Dramond, trækkende paa Skuldrene: at Du vil strides med Din Kjæreste for en Hunds Skyld. Hvad man, i sligt et Tilfælde, har at gjøre, er meget simpelt. Sukkerbrød for denne Cerberus indtil Bryllupsdagen, og saa en Kugle!“

„Derpaa har jeg ogsaa allerede tænkt, og fra denne Side lod Ulykken sig vel jevne, men hvad der styrter mig i et Hav af Uro og Frygt, er Coelestines Afsærd ved denne Leilighed. Du veed, at Charakteren især aabenbarer sig i Ubetydeligheder. Hendes Modsigelsesaand, hendes Pirrelighed, hendes Hestighed, hvorpaa hun i nogle Dage har givet mig mangfoldige Beviser, har, jeg nægter det ikke, gjort mig bange for Fremtiden.“

„Troer Du, hun er ondskabsfuld?“

„Ondskabsfuld vel ikke, men lunefuld, selvraadig, stivsinnet. Dog — Du vil nu selv faae hende at see, og kan da selv bedømme, om jeg overdriver; thi hun lægger slet ikke Dølgemaal paa sine Feil, og jeg er vis paa, at Du inden Aften vil vide nok, for at kunne bedømme hende. Du tænker ikke paa at gifte Dig, Frants. Ak, Du gjør Ret deri, thi paa den Maade undgaaer Du tusinde Sorger!“

„Jeg gifte mig! raabte Dramond, som, under denne Samtale havde aabnet sin Badsæk, for at klæde sig om: Jeg gifte mig! Sy! Ægteskabet er en Havn; men jeg holder af Havet. Du gifter Dig, og Du gjør Ret deri; Du begynder at faae Mave, at faae en Skaldepande; jeg deri mod staaer endnu i fuldt Blomster.“

„Ei, hvilken nydelig Rose!“ bemærkede Teissier leende. — Dramond havde just taget en Straf op; af dens Lomme faldt en guul, hentørret Rose ud. Den unge Mand tog den op og betragtede den med overrasket Mine.

„Du taler om Roser! sagde han: See, her er en, som jeg ikke tænkte paa mere og som ret egentligt synes bestemt til at erindre mig om, hvorlidet jeg endnu er skicket til at tænke paa den hellige Ægtestand. See, min kjære Theissier, ihvor letsindig jeg end kan synes, saa er jeg dog i Grunden et udmærket fornuftigt Menneske. Gister jeg mig engang, saa har jeg ogsaa isinde, at elske min Kone og at gjøre hende lykkelig. Men før jeg begynder paa det Bovestykke, vil jeg være vis paa mig selv, og fremfor Alt synes det mig nødvendigt, først at tømme Ungkarlelivets Bæger tilbunds, thi jeg frygter, at jeg siden kunde fristes til, igjen at drikke deraf.“

„Men i hvad Forbindelse staaer denne forvirrede Snak med denne stygge gule Blomst, som Du formodentligen har bortpractiseret af en eller anden tredsindstyveaarig Dames Hat?“

„Stygge Blomst? gjentog Frants: . Den har dog eengang havt sin Livsmorgen og sin Skjønhed. Nu er den rigtignok falmet og visnet, men skjøndt den slet ingen Lugt har, saa udbreder den dog stundom en vis — philosophisk Duft. Den erindrer mig om min Svaghed. Af dens Betragtning drager jeg en Lære fuld af Visdom og Moral. Med eet Ord, veed Du, hvad den siger mig?“

„Anseer Du mig for en Zigeuner?“ spurgte Teissier gnaven.

„Den siger mig: Gift Dig ikke endnu! Men — det vilde blive en lang Historie, og jeg vil ikke forbytte vore Roller. Jeg er hidkommen, for at være Din Forlover. Det tilkommer altsaa Dig at fortælle, at skildre, at overdrive og at tabe Dig i forliebte Digressioner. Nu, jeg er

udrustet med en Hiobs Taalmodighed. Lad høre! Du har endnu ikke sagt mig, om Frøken Coelestine har blaa eller sorte Dine.“

„Nei, fortæl Du kun Din Historie! Maaſkee drager den mig bort fra mine mørke Betragtninger. Hr. Simart er endnu ikke kommen tilbage, og Coelestine er ude at spadserere med sin Tante. Følgelig kan Du endnu ende Din Fortælling, før vi gaae tilbords.“

„Nu, som Du vil! svarte Dramond, idet han vedblev at ombytte sine Rejseklæder med en finere Dragt. Altsaa, for omtrent to Maaneder siden fattede jeg, tillige med Beyrand, som Du kjender, med Merville og nogle andre vakre Ungersvende, den Beslutning, at bivaane et Bal i Operasalen. Mærk vel, et Bal i Operasalen! For at komme paa sligt et Indfald, maa man være drukken. Vi vare det ogsaa, det nægter jeg ikke. Men — forstaae mig ret! Naar jeg siger, vi vare drukne, saa mener jeg ikke, hvad man pleier at kalde Fuldsfab; men hiin oprømte, salige Tilstand, hvori et fortræffeligt, med Champagner nedskyllet Maaltid hos Bérny kan sætte et halvt Dusin legemligt og aandigt sunde unge Mænd.“

I denne yderst overgivne Stemning traadte vi ind i Operasalen, satte Næsen i Sky, vare høirøstede, fastede funklende Blikke trindtomkring, viste vore glødende Kinder, løb Mændene paa Ormet, sagde Damerne Karnevals: Smigrerier, fort, vi søgte et Eventyr. Du maa vide, at Nogle af os havde malet sig store Knebelbarter; Merville og jeg havde gjort os ukjendelige ved falske Næser. Jeg troer, man ansaae os for lystige Skrædersvende, hvis aarsag heller Ingen vilde indlade sig i Klammeri med os. Vi kunde saaledes lade vor Overgivenhed frit Løb.

Jeg for min Person begyndte snart at kjedes ved denne Fornøielse. Jeg skammede mig ligesaa hjerteligt ved min Næse, som hiin Prinds i Feeeventyret, der maatte trille

sin foran sig paa en Dør, og dog torde jeg ikke tage den af, da jeg frygtede, at vorde fjendt. Jeg forlod da Gaalen, og gik ind i Buegangene, hvor jeg spillede Jagttageren, idet jeg, hele Naden igiennem, tittede ind ad hver Dør. Omsider standsede jeg ved Indgangen til en Loge, hvor der sad to Damer. Hver af dem bar en sort Domino, Begge vare smaae og, ved første Blik, hinanden saa lige, at der maatte et særeget Tegn, til at skjelne dem fra hinanden. Et saadant bare de da ogsaa, rimeligviis for en eller anden Intrigues Skyld; den Ene bar, over sin Handske, en Smaragdring, den Anden holdt en gul Rose i Haanden.

„Ah, det er denne Rose, nu gætter jeg hele Nesten!“ afbrød Teissier ham.

„Du gætter endnu Intet! To Damer, uden mandligt Følge, indgyde sjelden synderlig Frygt, mindst paa en Maskerade. Jeg var kjed af at staae; Leiligheden til at sætte mig syntes gunstig. Desuden stod Døren aaben og syntes at tilhviſke mig: Træd kun nærmere! Idet jeg nu drog den til efter mig, vendte Damerne sig om, og Een af dem udstødte et svagt Skrig, der syntes mig at være en Udfordring. Jeg satte mig altsaa dristigt ned, og idet jeg tog Ordet, udviklede jeg en Karnevalselskvardighed, hvis Virkning ikke længe forblev uvis. I Begyndelsen tause og tilsyneladende forfærdede, bleve de to Damer lidt efter lidt omgjængeligere. Først hviskede de sammen og loe ved sig selv ad min overgivne Snak; men tilsidst svarte de mig, og Underholdningen var snart i en fortræffelig Gang. Især deeltog Damen med den gule Rose deri med en Fyrighed, som jeg, paa hvert andet Sted, vilde anseet for Naturlighed. Mere tilbageholdende, maaskee fordi hun var den Ældste, hviskede hendes ledsagerinde hende, fra Tid til anden, noget i Øret, for at hæmme hendes Overgivenhed. Derpaa høiede de sig Begge over Logens Brystning, som

om de vilde afbryde Samtalen, og lode, med en vis Uro, deres Blikke flyve gjennem Salen.“

„Mellem to Masker pleier Balget at være vanskeligt; men mit var snart truffet. Den Ubekjendte, som havde taget en Blomst til Sindbilled, udaandede selv en saa frisk Ungdomsduft, hendes Smil var saa utvunget, hendes Stemme saa mildttonende, alle hendes Bevægelser saa levende, hendes Bid saa træffende, at jeg umuligt kunde tænke mig hende anderledes, end elskværdig. Uden videre Efterforskning helligede jeg hende altsaa, for Resten af Natten, mit Hjerte, og fattede en stærk Modbydelighed for hendes Ledfagerinde, thi trods hendes fine Holdning ansaae jeg hende for en gammel Duenna. Jeg grublede just over, hvorledes jeg skulde fjerne hende, da et Naveslag, som truede at sprænge Døren til Logen, bragte mine to Naboesker til at gysse.“

„Eia, seer man det! Jeg er halvt med Dig, Du!“ raabte samtidigt en Stemme, der lignede en Rats. — Jeg vendte mig om, og opdagede min Ben Merville's blussende Ansigt; hans frygtelige, paahæstede Næse stak ind ad Døren. — „Lad ham ikke komme ind!“ bade Damerne. — Jeg vilde have adlydt, hvis jeg ei, i samme Dieblik, havde anstillet følgende Betragtning: En og Tre er Fire; men naar man er Selvfjerde, er man ogsaa Selvanden. — Jeg lod ham altsaa komme ind, thi jeg ansaae ham for min Bundsforvandt; men snart maatte jeg angre min Daarskab. Siden jeg havde forladt ham i et Sideværelse, havde den ulykkelige Merville fuldstændiggjort sin Ruus i den høieste Grad. Han var ude af Stand til, at forstaae eller at frembringe eet eneste fornuftigt Ord. Da jeg kjendte hans Naahed under lignende Omstændigheder, ahnede jeg strax et ubehageligt Optrin, men det var allerede forsilde, at forebygge det. Uden at ændse min lønlige Vinken, fastede Merville sig paa en Stol, loe høit med en halvt

fræk, halvt dum Mine, drog saa Beiret meget dybt, og begyndte en saa fin Tiltale, at begge Damer strax vilde gaae.

„Aabn Døren for os, min Herre!“ sagde Begge paa eengang med en af Frygt eller Brede skjælvende Stemme. — Jeg vendte mig strax, for at adlyde, thi aldrig, ei en gang i Carnevalstiden, har jeg tilsidesat den Agtelse, man er Damerne skyldig. — „Er Du gal? raabte Merville: Fra hvilket Kloster ere da disse to Prindsesser deserterede? Ere de stygge, nu, saa for mig gjerne, og Lykke paa Rejsen! Men ere de smukke, saa maae de nyde noget med mig! Jeg døer af Hunger og Tørst; væk derfor med Maskerne, mine Engle!“

Med Ordet vilde han forbinde Gjerningen; men jeg holdt ham, med den ene Haand, fast paa Stolen, medens jeg, med den Anden, aabnede Døren, som begge Damerne strax toge Flugten til. Rasende reiste den Drukne sig med fortvivlet Anstrengelse, og udstrakte sin Arm mod de Flygtende. Hvad enten det nu var Tilfælde, eller Hensigt, nok er det, hans Haand greb den Enes Maske og rev den af. Damen med den gule Nøse — thi hende var det — vendte sig rask om, og jeg stod blændet for et Ansigt, som lyste af Skjønhed, Ungdom og Brede; Dinene vare sorte, som Hætten, der endnu søgte at skjule dem, og lignede to ubevægelige Lyn. Men min Betragtning var kun kort. At rive Masken fra Merville, at give den Uforskammede et Drefigen, med eet Spring at forlade Logen og heftigt slaae Døren i efter sig, var, for den forbittrede Skjønne, et Dieblis Værk.

„Sexogtredivetusinde Tællelys! — Et Drefigen — min bedste Ven — en Tvekamp paa Liv og Død — et Drefigen!“ — stammede Merville, idet han, mod sin Billie, tumlede tilbage paa Stolen.

Uden at agte paa disse usammenhængende Udraab, styrtede jeg ud paa Gangen. Den demaskerede Skjønne

var forsvunden med sin ledsagerinde. Denne Rose, som jeg saa paa et Trin af Trappen, og som jeg snappede i fuldt Løb, førte mig i Begyndelsen paa hendes Spor; men jeg tabte det snart igjen i Trængslen. Efter to Timers forgæves Leden forlod jeg Ballet, uden at bekymre mig om mine Venner, og gik hjem, saa sysselfat med det deilige Ansigt, hvoraf jeg kun havde seet et Glimt, som om jeg aldrig havde været paa en Masquerade før.

Om Eftermiddagen traadte Beyrand ind til mig. — „Er Du istand til at høre, hvad jeg har at sige?“ spurgte han alvorligt. — „Nu, hvad har Du da at sige mig?“ spurgte jeg. — „Har Du da glemt, hvad der er forefaldet i Nat?“ — „O nei, jeg tænkte endnu derpaa, idet Du traadte ind. Denne lille Pige har de prægtigste sorte Dine, jeg i mit Liv har seet.“ — „Derom er her ikke Tale, men om det Drefigen, Du har givet Merville.“ — Jeg brast i en Skoggerlatter.

„Jeg seer slet ikke, hvad Latterligt her er! Et Drefigen bliver et Drefigen, om det end er givet i en Nuus. Du kan let tænke, at Merville, trods sit Vennskab for Dig, ei har Lyst til at stikke den Kindhest i Lommen, Du, i Dit Guldskab, har givet ham. Han anseer en Duel for uundgaaelig, og sender mig til den Ende hid. Kun ugjerne har jeg paataget mig dette Hverv, og i ethvert andet Tilfælde vilde jeg gjerne mægle Fred; men Du begriber vel, at ingen mindelig Afgjørelse her er mulig. Jeg troede ikke, Du var saa trættefjær, naar Du fik noget i Hovedet. Hvilket Maseri har da grebet Dig? Den arme Merville har en hoven Kind.“

Jeg loe igjen og fortalte derpaa Historien, som den havde tildraget sig. Beyrand deelte min Munterhed, og vi gik sammen til Merville, for at udsone ham med hans Vanskjebne. Vi traf ham i en stor Lænestol, ved Kaminen; med stor Hestighed ragede han i Gløderne. Paa

hans Skrivebord stod et Pistolfutteral, og to Kaarder laae ved Siden af. Han modtog mig med et rasende Blik. — „Hvorfor har J ingen Sekundanter medbragt?“ spurgte han os kort. — Jeg vilde gjøre ham hans Bildfarelse begribelig; men han vilde ikke høre mig. Beyrand forsøgte at tale, men ogsaa han maatte tie.

„J ville kanskee bilde mig ind, at jeg har drømt! skreg Merville med en brølende Løves Bildhed: Troe J da, jeg er et Barn? Der var to Damer i Logen, det er sandt. Den Ene har jeg revet Masken af, det er ogsaa sandt. J kan altsaa ikke nægte, at jeg husker Alt paa det Klareste. Men det Drefigen, jeg fik, skylder jeg Dramond, og han skal give mig Satisfaction derfor, skjøndt han nu vil skrive det paa den lille Domino's Regning. Saadan en Kindhest! O, et Fruentimmerdrefigen kjender jeg ret godt; det kladsker nok, men det gjør ikke ondt. Dette derimod havde nær kostet mig mit venstre Die. Med saadan Kraft kan kun en Mandshaand slaae. Men nu var der intet andet Mandfolk i Logen, end Dramond; ergo har han givet mig Klapsen. Er det klart? Nu ville J maaskee sige, at vi vare drukne, og at vi jo ere gode Benner. Saameget værre! Hverken Benskab eller Drukkenskab kan undskylde en saadan Fornærmelse. Med Blod maa jeg vaske min Kind. Bliver mig derfor fra Livet med Eders mange, unyttige Talemaader! Her ere Baaben; lader os afhente Beauregard eller Percy og saa kjøre til Boulogne:Ekoven.“

Vi gjorde mangfoldige Forsøg paa, at bringe ham til Fornuft. Omsider tabte jeg Taalmodigheden. — „Nu, saa afsted da! raabte jeg: Forgangen Nat har man tugtet Dig for Din Uforsammenhed; nu vil jeg tugte Dig for Din Taabelighed. Du vil gjøre mig til ansvarlig Udgiver af det Drefigen, Du har faaet; bien! Jeg tager Ansvaret

paa mig, thi Du har kun faaet, hvad Du fortjente. Saa kom da, at Du kan faae Din Kind vasket!”

Denne smukke Samtale endte med en Duel, som fandt Sted samme Dag og hvis Udfald Du kjender. Merville bærer endnu sin høire Arm i Bind, men hans Wunde har bragt ham til Fornuft. Vi ere Benner igjen; men han har svoret, aldrig mere at besøge en Masquerade i mit Selskab.

„Og Domino'en med den gule Rose?“ spurgte Teissier, der bestræbte sig for, med Deeltagelse at følge sin Vens Fortælling, for at forjage sine Egtefæbstanke.

„Jeg har ikke seet den mere, svarte Fortælleren: skjøndt jeg idetmindste i tre Uger drev omkring paa alle offentlige Pladser, i det Haab, at gjenfinde den.“

„Du var altsaa forelsket i den?“ — „Forelsket? Ja, som man kan være det i en Pige, med hvem man, paa en Masquerade, har gjort et flygtigt Bekjendtskab.“ — „Altsaa veed Du ikke, hvo det er?“ — „En Dandserinde, eller en Skuespillerinde, vilde jeg have tænkt, hvis ikke hendes store Ungdom og straalende Friskhed havde modsagt denne Gisning. Aldrig har Sminke plettet denne Rose — derom er jeg overbevist.“

„Det er altsaa en Engel?“ spurgte Teissier spottende. — „Ja, om end en falden, desværre! Thi naar to Damer, uden Ledfager, besøge et Opera-Bal, saa udsætte de sig for en retfærdig Mistanke. Jeg frygter virkeligen, at denne Engel hører til de forførrerske Skabninger, som ei besidde anden Formue, end deres Skjønhed, og indføre denne Capital i den offentlige Fordærvelses store Bog. Det vilde rigtignok være Jammerfæde, thi hun er endnu saa ung og smuk. Det maa nu være som det vil, et yndigere Bæsen kan man ikke tænke sig; endnu seer jeg Udtrykket i hendes Ansigt, da hun saa sig Massen berøvet. Kunde jeg blot male! Tænk Dig det reneste Mønsterbillid af itali-

ens Skjønhed, besjelet af Breden, straalende som et af Solen belyst Maleri; Ravnehaar, en høi Pande, en lille Mund, som lod see to Rader skinnende Perletænder, paa Kinderne Baarens hele Blomsterpragt, i hendes Dine en Løves Blik!“

„Uden at ahne det, har Du der udkastet Coelestines Portrait! bemærkede Teissier: Hun har ogsaa stundom en Løves Pie, og saa gjør jeg altid bedst i, at smøre Haser.“

„Isaafald ønsker jeg Dig til Lykke! Din Brud maa være tilbedelsesværdig. Men for Din Skyld ønsker jeg, at Liigheden maa indskrænke sig til det Udvortes.“

„Du gjør maaskee Din Ubekjendte Uret; det var dog muligt, at hun kunde være et dydigt Fruentimmer, og derfor taler den Naade hvorpaa hun har behandlet Merzville.“ — „Du er en god Tøsse! svarte Frants: Hvad Beviis kan et Drengigen afgive for en Piges Dyd?“

Middagsklokken afbrød de to Benneres Samtale. De gik ned i Spisestuen, hvor de fandt Husets Herre, for hvem Dramond blev forestillet.

Teissier's tilkommende Svigerfader var en lille tyk Mand af et venligt Udseende; hans høirøde Ansigt vidnede om en Sundhed, som paa ingen Naade leed under Dyrkelsen af den guddommelige Flaske. Han viste sig for sine Gæster i en Landboes simple Dragt, der forlængst havde brudt med de Pariser-Moder. Han bar en Frak, hvis Farve og Stof var lige tvivlsom, Rankinsbeenklæder og en af hine Raffetter, som synes at være formede efter en Straßborger-Postei. Egentligen var Hr. Simart en Pelsværkshandler, der for nogle Aar siden havde trukket sig tilbage fra sine Forretninger, og besad alle de gode og slette Egenskaber, der ere denne agtværdige Klasse egne. Han vaagede ivrigt over Opretholdelsen af sine borgerlige Rettigheder, som Bælger gav han sin Stemme efter den Anviis-

ning han fandt i „National,“ der var hans politiske Leder; som Eedsvoren skuffede han, efter philanthropiske Grundsætninger, sin Samvittighed, naar det gjaldt at dømme En fra Livet; som Nationalgardist havde han svunget sig op til en Sekondlieutenants Rang. Synet af et Vreslegionsbaand aflokkede ham altid et bitterfødt Smil, thi hans Borgervirksomhed og hans Tjeneste i Nationalgarden kunde vel — meente han — gjøre Fordring paa denne Udmærkelse; men han var fastbesluttet, ei at ansøge derom. Barneværk! pleiede han at sige: Nu, da man giver Korset til Alverden, er det snarere en Udmærkelse, ikke at have det. For at fuldende Hr. Simart's Charaktereskildring, tilføie vi endnu: Han gif tidligt tilsengs og stod sildigt op; han foragtede de Adelige, talte ilde om Præsterne, gif aldrig i Messen, blev rørt ved Erindringen om Lafayette, græd over Polens Skjebne, forbandede Keiser Nicolaus, og læste Paul de Kock's Romaner. Iøvrigt havde han, som en god Mand, tilbragt en stor Deel af sit Liv i Lybighed mod sin Kone; da han blev Enkemand, gav han Coethestine Regimentets Tøile og underkastede sig hendes Billie ubetinget. Gjorde han end stundom nogle Forsøg paa Modstand, saa endtes de dog i Regelen dermed, at han bøiede sig endnu dybere under den unge Piges Luner.

„Hvad tykkes Dig om min Svigerfader?“ spurgte Teissier sin Ven, medens Hr. Simart underholdt sig med en anden Bordfælle, en høi, tør, skaldet Mand, hen i de Fyrretyve.

„Det er en artig Regle! svarte Dramond: Han spiller vist i Lotteriet.“ — „Nei, men han fisker!“ — „Nu, det var just det, jeg vilde sige; man kan ikke ønske sig nogen bedre Svigerfader.“

I dette Dieblif aabnedes Døren, og tre Damer traadte ind i Spisestuen. Frants saae henover den Første, der allerede var noget tilaars; hans Blik hvilte et Dieblif paa

den Anden, en smuk, femogtyveaarig Blondine, men fløi strax den Tredie imøde. Det var — Bruden, en saa frisk, saa utvungen, saa bevægelig og barnlig Pige, at man let kunde fristes til, at spørge hende, hvorledes hendes Dufte befandt sig. Hendes yndige, regelmæssige Ansigt forenede et noget koket Udtryk med det romerske Urbilleds skarpe Reenhed. Hendes store sorte Diestjerne indeholdt et vedvarende Tordenveir, hvis Lynstraaler blinkede frem af og til, uden nogensinde at formørke hendes klare, blaa Dieæbles Gjennemsigtighed. Denne Blanding af aandig Hestighed og utvungen Munterhed; dette af en Uskyldighedens Straalekrone omgivne Lidenskabelighedens Brændpunkt gav Coelestines Blik et blændende Udtryk, hvis Glands saa Mænd kunde udholde. Iført en smuk Rosakjole, hvori hendes Kinders Rødme syntes at speile sig; livfuld, let, fuld af Ynde i alle sine Bevægelser, nærmede sig den unge Pige næsten med en Galoppades Raskhed, besvarte med et let Hovednik Mændenes Hilsen, og uden at tage synderlig Notits af sin Brudgom eller af den Fremmede, satte hun sig, med en erfaren Huusmoders Selvtillid, ved Bordet, tog, med sin lille, hvide, men kraftige Haand, Laaget af Suppeterrinen, og satte paa samme Tid en forgyldt Sølvklokké i Bevægelse, hvorpaa Dørvogteren Nicolaus strax traadte ind, for at opvarte ved Bordet.

Alle havde sat sig; kun Dramond stod endnu ubevægelig, med stive Pine og halvaaben Mund. — „Min Herre! sagde Berten andengang: Vil De tage Plads hos min Datter!“ — Tankløs bukkede den unge Mand, istedet for at svare; men han rørte sig ikke af Stedet. — „Om De ogsaa har spist, vedblev den noget døve Herre med gæstmild Paatrængenhed: saa kan man dog nok, paa Landet, spise togange til Middag.“ — Med et adspredt Smil besvarte Frants Indbydelsen, men han rørte sig ikke og sagde ikke et Ord. Alles Pine vendte sig mod ham, og

Coelestine, som lagde for, afbrød sin Forretning, for at betragte den unge Mand, der, ved Synet af hende, var bleven til en Billedstøtte. Men hendes Ansigt udtrykte kun den en Smule spodske Nysgjerrighed, som er unge Piger egen.

„Det er aabenbart, at denne Herre ikke vil have mig til Naboeske!“ sagde hun sagte til den unge Kone, der næsten sad ligeoverfor hende.

„Men hvad fattes Dig dog, Frants?“ spurgte Teissier, som udledte sin Bens uforklarlige Forhold af et pludseligt Gldebefindende.

„Jeg beder tusindgange om Forladelse! svarte Denne, omsider vaagnende af sin Bedøvelse: Undertiden forfølges jeg af en høist latterlig Distraction. — —“

„Maaskee ogsaa af Erindringer!“ afbrød ham den smukke femogtyveaarige Blondine, med deeltagende Ironie.

Dramond havde langt om længe sat sig; han saae op til Blondinen, som just førte sit Glas til Munden. Denne Bevægelse bragte en Smaragd tilsyne, som hun bar paa sin Finger. Ved Synet af denne Ring foer Dramond saa heftigt sammen, at han spildte Endeel af sin Suppe. For at undgaae Oversvømmelsen, gjorde Coelestine et Nyk med sin Stol, saa kraftigt, som en Gazelles Spring, lod et uroligt Blik glide over sin Kosakjole, og loe høit, da hun ikke fandt en Plet derpaa. Frants betragtede sin Naboeske med alvorlig og forskende Mine, vendte sig derpaa atter mod den blonde Dame, fæstede sit dunkle Blik paa hende, og sagde alvorligt: „Erindringer, min Naadige? Maaskee!“

Den unge Kone forstummede et Dieblik, som om det var Græsk eller Arabisk, hun havde hørt. — „Jeg forstaaer Dem ikke!“ sagde hun omsider smilende, uden at røbe den mindste Forvirring.

„Og De, min Frøken, forstaaer De mig?“ spurgte Dramond sin Naboeske i en næsten spottende Tone.

Coelestine gjorde store Dine og svarte derpaa, i den faste Overbeviisning, at hendes Forlovedes Ben ikke var gandske rigtig i Hovedet: — „Er det en Gaade, saa henvend Dem hellere til min Fader; han vil løse den lettere, end jeg.“

„En Gaade? Ei, ei, lad dog høre!“ raabte Hr. Simart, spidsende Dren.

„Efter Bordet, om De tillader!“ svarte Dramond, medens hans Ansigt bevarede Udtrykket af en ubeskrivelig Spot.

„Paa Gode! tænkte Teissier: Han er gal!“ Og skammende sig ved sin Bens forunderlige Udfærd, bøiede han sig over sin Tallerken, medens han, under Bordet, traadte ham paa Foden, for at paaminde ham om, at opføre sig lidt sømmeligere.

Frants smilte med kold Rolighed. — „Du Løse! tænkte han: Du træder Din beskjemende Genius! De gjenkjende mig ikke, men jeg gjenkjender dem, og denne gang vil jeg rive Masken af! Hvor velsigner jeg dig, min Papnæse, thi du giver disse to Sirener i min Haand! Nu sidde vi tilbords; derfor ville vi spise. Men til Desert vil jeg opvarte med en Scene, der skal være mere dramatisk, end en Gaade, thi jeg kan ikke forsvare for min Samvittighed, at den stakkels Teissier ægter en Dandserinde fra Operaballerne.“

Idet Dramond gjorde den Opdagelse; at Frøken Coelestine Simart og Dominoen med den gule Rose var een og samme Person, troede han at see en Faldgrube

aabne sig for Teissier's Fødder. Omhyggeligt havde han studeret den qvindelige Deel af de Maskeradebesøgende. Af egen Erfaring vidste han altsaa, at det vilde være ligesaa taabeligt, i dette Pandæmion at ville finde en Uskyldighedens Engel, som at søge en tydsk Alpeblomst i en afrikanisk Sump. Coelestines Besøg i Operasalen var i hans Dine en af hine tidlige Pletter, der paatrykke en Qvindes hele Liv et uudslætteligt Brændemærke. Han foresatte sig, at efterspore Hemmeligheden, og i Nødsfald at advare Teissier.

Frants's Forlegenhed og den barnagtige Uenighed, som i nogle Dage havde hersket mellem de Forlovede, udbredte over Bordselskabet en Kulde, som Hr. Simart forjæves søgte at forjage ved en Dithyrambe over Warschau's Fald. Efter Bordet gik Selskabet ned i Haven. Coelestine tog den smukke Blondine under Armen, traf hende, i fuldt Løb, med sig gjennem Alleerne, og idet Begge hengave sig den meest overgivne Munterhed, gjennemheglede de, med tusinde spottende Bemærkninger, den nye Gæsts forunderlige Udfærd. Af gjensidig Trang nærmede begge Benerne sig hinanden, medens Expeltsværkshandleren politiserede med sin skaldede Gæst.

„Nu, hvordan finder Du hende?“ spurgte Teissier med sletskjult Stolthed, thi hans Bruds Yndigheder havde i dette Dieblif ladet ham glemme hendes Feil.

„Allerkjæreste! svarte Frants koldt: Men sig mig, hvo er den unge Blondine?“ — „Madame Regnaud, Coelestine's Tante, gift med den høie Herre, der underholder sig med min Svigerfader.“ — „Hun synes at være meget fortrolig med Frøken Simart.“ — „Gandske overordentligt! En Deel af Sommeren boer hun her, og Coelestine tilbringer Vinteren hos hende i Paris. Der vare de endnu for sex Uger siden.“

„Ah! Denne Dame har et Ansigt, som røber et meget modtageligt Hjerte — Du forstaaer mig; og Manden har et, som er — karakteristisk.“

„De leve meget lykkeligt sammen!“ — „Det gjør Intet til Sagen!“ — „Hvad rager det os! Lad os tale om Coelestine. Du finder hende altsaa —?“

„Fortryllende, som jeg allerede har sagt Dig; men — —“

„Men —?“

„Jeg raader Dig, ikke at ægte hende!“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Teissier tørt.

„Af forskjellige Grunde, som Du jo selv allerede har meddeelt mig. Har Du ikke iformiddags sagt mig, at hun er pirrelig, heftig, iilsindet?“

„Barnestreger, som jeg nok skal vænne hende af med, saasnart jeg først er hendes Mand. Betænk dog, hun er knapt atten Aar; tilmed har jeg overdrevet endeel. Har Du ingen andre Grunde. —“

„Jo, jeg har endnu en!“

„Hvad for en da? Jeg beder Dig, tal! Du piner mig ordentligt med Din alvorlige Mine og med Dine Ord, som Du formeligt sætter paa Skruer.“

„Jeg skal svare Dig imorgen. Skaf mig imidlertid en Samtale med Din Brud.“

Teissier saae paa sin Ben med forundret Mine. — „Din Fordring har noget Eget ved sig! sagde han derpaa: Gjør forøvrigt, hvad Du vil! Jeg er slet ikke jaloux paa Dig. Men være Dig behjælpelig, det lader sig ikke gjøre. Du seer jo, at Coelestine seer suurt til mig, at hun ikke taler et Ord til mig.“ — De gik stiltiende videre. —

„Hvor mon de nu ere?“ spurgte Frants pludseligt, idet han med Dinene søgte Damerne, som havde forladt Haven. — „Nimeligviis i Billardstuen.“ — „Saa ville vi ogsaa gaae did!“

Coelestine, som just havde vundet et Partie, modtog dem meget muntert. -- „Vi ville spille alle Fire! raabte den unge Pige med den Fyrighed, som udmærkede alle hendes Bevægelser: Jeg gjør fælles Sag med min Tante; Herrerne skulle spille mod os, og ikke give os noget forud.“

„Jeg protesterer! svarte Frants smilende: Et Partie Billard maa ordnes som en Quadrille. Bilde De vel, i en Balsal, istedet for at række mig Deres Haand, fordomme mig til, at være Teissier's Danser?“

Den Idee, at stille hendes Brudgom som Dame i en Contradans, forøgede endnu Frøken Simart's Munterhed. Hun bestemte, at Loddet skulde afgjøre Striden. Den blinde Gud syntes klarsynet i dette Dieblik; han gjorde de Forlovede til Spilfæller. Partiet begyndte. Dramond spillede med en Mand's Skjodesløshed, der er sig sin Overlegenhed bevidst; Teissier beregnede hvert Stød, som om det var ham yderst magtpaaliggende, at vinde. Begge Damerne skænkede Spillet den Deeltagelse, Qvinder ialmindeligheid vise de Forlystelser, Mændene have forbeholdt sig. Især fulgte Coelestine, med et Barns Lidenskabelighed, Kampens Omkiftninger. Berelviis urolig, modløs, triumpherende, udfordrende sine Modstandere, fjændende paa sin Kampfælle, ikke skaanende sine egne Feil, vred paa sig selv, naar hun ikke loe, og leende, naar hun havde været vred paa sig selv, spille hun, som om hendes hele Tilværelses Lykke afgang af dette Parties Udfald.

„Det er uimodsigeligt en original Pige! sagde Frants ved sig selv: En allerkjæreste lille Dæmon! Hvilken Skat for en Elsker; men hvilken Svøbe for en Egtemand!“

Kampen nærmede sig sin Ende. Coelestine dansede allerede af Glæde. Endnu tre Points, og Partiet var vundet. Den umiddelbart for et Hul staaende Karambole gjorde Seiren useilbar. Touren var til Teissier. Han bukkede sig langsomt, og sigtede med den ængstelige Op-

mærksomhed, som var ham egen. I dette Dieblig lagde den unge, utaalmodige Pige ulykkeligviis sine Fingre paa Kanten af Billardet, som om hun derved vilde fremskynde Kuglens Fald. Denne lille, hvide og skjælvende Haand adspredte Spilleren, der, med et kraftigt Stød jog sin egen Bal ned i Hullet, uden at berøre Karambolen, og saaledes endte Partiet, idet han lod det tabes.

Coelestine udstødte et Skrig, stampede i Gulvet, tilkastede den Ubehændige et Flammeblik og sagde: „De er utaalelig! Et Partie, som et Barn kunde vundet! Ikke sandt, det har De blot gjort, for at drille mig?“

„Jeg saae paa Dem!“ svarte Teissier forsagt. — „Hvorfor seer De paa mig? Jeg seer jo aldrig paa Dem. Jeg paastaer, De har gjort det med Willie. Naar De spiller mod mig, forfeiler De aldrig nogen Bal.“ — „Vi skal nok vinde det andet Partie!“ — „Det kan De vinde alene; jeg spiller ikke mere.“

Idet hun sagde disse Ord, kastede det forkjælede Barn sin Queen paa Billardet, gik hen til Vinduet, og gav sig til at tromme paa Ruderne. Teissier kastede et bedende Blik til Madame Regnauld; men den unge Kone lod, som hun slet ikke forstod denne Bøn. Hun satte sig i en Sopha, hvorfra hun oversaae Billardet.

„Spil De engang et Partie sammen, mine Herrer!“ sagde hun derpaa: Det vil være mig behageligt, at kunne lære noget.“ — „Nu, for at more Damerne!“ sagde Teissier med fortrædelig Mine.

Frøken Simart dreiede sig rask om og sagde: „De morer mig slet ikke, veed De det!“ hvorpaa hun fortsatte sin musikalske Underholdning. Henreven af sit onde Lune, begyndte Teissier at spille af Livsens Kræfter. De kraftigste Stød, de mærkværdigste Doubles, de overordentligste Karambolager — Alt lykkedes ham. Madame Regnauld smilte falsk, som om de Forlovedes Trætte havde voldt

hende en lønlig Glæde. Dramond lod sig roligt slaae, og skottede til Coelestine, hvis Fingre vedbleve at tromme en Galoppade paa Ruderne. Pludseligt aabnede den unge Pige Vinduet, og idet hun kaldte paa Karlen, som gik i Gaarden, sagde hun: „Nikolaus, hvem har befalet Dig, at binde Soliman? Hvor tør Du understaae Dig, at gjøre mig imod? Løs ham strax! Hører Du, strax!“

Nikolaus fremstammede nogle uforstaaelige Ord, og skyndte sig at løse Hunden. Men neppe følte Soliman sig fri, før han foer over Gaarden, sprang ind ad Vinduet og, som en Lynstraale, styrtede midt ind i Billardstuen.

„Stakkels Dyr! sagde Coelestine, idet hun, med sin lille hvide Haand, flappede Soliman's store, sorte Pande: Stakkels Offer! Man vil gjøre Dig til Slave; men vær kun rolig, jeg taaler det ikke!“

„Idet hun talte saaledes, tilkastede den unge Pige sin Forlovede et udfordrende Blik. Denne havde, ved Synet af sin Dødsfiende, rynket sine Bryn; hvergang han maatte gaae forbi det glubste Dyr, saae han først paa Soliman, saa paa sine Been, og hvergang knurrede Hunden, visende Tænder. Dette syntes at more Coelestine, og fra Tid til anden saae hun, med et spodst Smil, over til Tanten. Omsider kunde den unge Pige ikke modstaae sin Lyst til en af hine overgivne Streger, som hendes Alder undskyldte og som hendes Charakter gjorde til en Nødvendighed for hende. I dette Dieblik bøiede Teissier sig over Billardet, sigtede efter sin Modstanders Bal, og strøg langsomt med Queuen over sin venstre Haands Tømmelfinger. Coelestine gav Soliman et Bink; dieblikkeligt sprang han op paa Billardet og snappede Elfenbeensfluglen. Rasende vilde Teissier rive den ud af hans Gab. Soliman slap den, men kun for at sætte et Mærke af sine Tænder i Teissier's Haand. Nu greb denne Queuen i den tynde

Ende, og slog løs paa Soliman; mere bidst, end modig, trak Dyret sig tilbage til Billardet.

„Bov, min Herre, at slaae endnu engang!“ raabte Coelestine, idet hun stillede sig for sin Forlovede med glødende Kinder og vredeflammende Dine.

Den ægtefabelige Magt, hvormed han snart skulde beklædes, var, i Teissier's Indbildning, af stor Betydning. Han tænkte som saa: viser jeg nu en Svaghed, saa er det maaskee en Feil, som ikke kan oprettes. Her er et Stats-coup nødvendigt. Han udtrakke sin blodige Haand, idet han, med den Anden, vedblev at tugte Soliman. Hunden hylte.

„Bøddel!“ sagde den unge Pige, idet hun, ude af sig selv, opløstede sin lille Haand. — „Coelestine!“ raabte Madame Regnauld, idet hun sprang op.

Med heroisk Anstrengelse tilbageholdt det Sidsigste af alle forkjælede Pigebørn det Slag, hun var i Begreb med at give. Den Virkning, denne Tvang frembragte, var saa voldsom, at Taarerne styrtede over hendes Kinder. Da Soliman saae sin Herskerinde græde, gjenfandt han det Mod, som fattedes ham til hans eget Forsvar, og rasende sprang han frem under Billardet. Men i det Dieblik, han sprang Teissier efter Struben, greb Frants ham med begge Hænder, og idet han løftede ham iveiret, som om det kunde været en gammel Dames Skjødehund, fastede han ham ud af Binduet, hvilket han strax lukkede.

Under denne Mellemhandling, der udførtes med Lynets Hurtighed, havde Frøken Simart nærmet sig Døren og aabnet den. Her vendte hun sig endnu engang om, viste sit Rosen-Ansigt, hvorover glødende Perler rullede, og sagde til sin Brudgom: „Jeg forsikkrer Dem, at jeg hader Dem! De søger ved alle Leiligheder at drille og ærgre mig, og det lykkes Dem kun altforvel. Slaae Soliman! Ligesaa:

godt kunde De have slaaet mig selv. Jeg afskyer Dem, hører De, jeg afskyer Dem, og jeg ægter Dem aldrig!"

Saa snart hun, med et ubeskriveligt Udtryk, havde sagt disse Ord, trak hun Madame Regnauld med sig ud af Salen, og slog Døren pibende i efter sig.

Frants brast i en Skoggerlatter. — „Det er rigtig nok noget at lee ad, det skal jeg aldrig nægte!" sagde Teissier bittert. — „Tag mig det ikke ilde op; men Du sætter et saa ynkeligt Ansigt op!" — „Jeg indseer da ikke heller, hvorfor jeg skulde være synderlig munter. Nu, hvad sagde jeg? Du har nu seet en lille Prøve af hendes elskværdige Charakter. Hvad mener Du om alt dette?" — „Det er Barnestreger, som Du let vil kunne vænne hende af med, naar Du først er hendes Mand!" svarte Dramond.

„Hendes Mand! Aldrig i Verden! Du har selv hørt, hvorledes hun tiltalte mig. Men jeg skal spare hende den Uleilighed, at slaae op med mig. Jeg vil ikke ægte hende; jeg slaaer op med hende, gjør jeg! O, jeg skal vise hende, at ogsaa jeg har Charakter. Jeg vil strax tale med hendes Fader, og saa reise paa Stedet. I Paris finder jeg tyvetusinde giftefærdige Piger, der ere ligesaa smukke og langt elskværdigere, end denne lille Satan. Seer Du, hvordan hun, med knyttet Næve, sigtede efter min Næse?"

„Jeg saae det nok; jeg frygtede, det skulde gaae Dig, som Merville i Operahuset." — „En Satan, siger jeg Dig, en lebendig Satan!"

Ligesaa ængstelig og ubestemt som Teissier var, ligesaa aandrig og karakterfast var hans Ven. „Denne Pige er gandske vist letsindig og ondskabsfuld tillige, som det lader, sagde han ved sig selv. Det er formeget. Et saa taabeligt Giftermaal maa Teissier ikke slutte. Alldenstund et Brud er nødvendigt, saa er det bedre, at bruge denne Trætte til Paaskud, end at tilbagefalde Erindringen

om den gule Rose, hvorunder jo den unge Piges Rygte vilde lide.“

„Er Du fastbesluttet?“ spurgte han. — „Uigjenkaldeligt!“ svarte Teissier. — „Saa ville vi strax gaae til Hr. Simart.“ — „Lad os det! Det er rigtignok et ubehageligt Skridt.“

„Hvad? Du vakler allerede?“ — „Paa ingen Maade! Men Hr. Simart er saadan vakker Mand, dette Giftermaal voldter ham saamegen Glæde, at naar vi nu komme og sige ham lige i Dinene uden videre: Jeg skjætter ikke mere om Dæres Datter — saa — saa — — det var en anden Sag, naar man kunde undgaae denne Scene, naar man kunde sende en skriftlig Opsigelse — — for jeg maa sige, seer Du — —“

„Tilstaae kun ligefrem, at Din gamle Raadvildhed igjen er kommen over Dig. Iøvrigt er Intet lettere, end at undgaae det første Skridt. Jeg tager Alt paa mig.“

„Hvordan da?“

Frants betænkte sig kun et Dieblif, thi han var aldrig raadvild. — „Nu har jeg det! sagde han: Det gjælder at forlade Huset i al Bensæbelighed, for at skaane Hr. Simart og siden at bryde skriftligt.“ „Meget vel!“ — „Hør nu: Din Onkel Marjolier har havt et Anfald af Slag, og derfor maa Du ufortøvet afreise til Paris.“

„Min Onkel Marjolier — et Anfald af Slag!“ raabte Teissier, idet han skiftede Farve.

„Jh, Snak! Han befinder sig ligesaa vel som vi! svarte Dramond leende: Seer Du ikke, at jeg tager Livet af Din Onkel, for at retfærdiggjøre Din Afreise?“

„Ah, nu forstaaer jeg! Men — sikke noget! Du har ordentlig gjort mig bange.“

„Bange, som Arvinger pleie at blive. Jeg forstaaer den Ting.“

De unge Mænd begave sig til Hr. Simart. Da Denne hørte, at hans tilkommende Svigersøn vilde reise til Paris, klæde han sig gnaven bag Dret.

„Sagte! Sagte! sagde han derpaa med forsonende Godmodighed: Hvad er der da forefaldet? Madame Regnauld fortæller mig nys Deres Smaafjævlerier med Coelestine; De tænker dog ikke endnu derpaa? Jeg maa sige, Deres Onkels Sygdom kommer meget uventet!“

„Som alle Slagtilfælde!“ bemærkede Frants i Doctor-Tone.

„Naa, naa! sagde den gamle Handelsherre: Lad os glemme alt dette! De kjender jo min Datters Gemyt. Hun har det bedste Hjerte af Verden; derfor kan man ogsaa nok holde hende den Smule Hestighed tilgode.“

„Den Smule Hestighed!“ raabte Teissier, men med et Bink bragte hans Ben ham til Taushed.

„Tænk Dem engang, Hr. Dramond, sagde den godmodige Simart: hvilke to store Børn de ere Begge To. Coelestine er lidt forkjælet, det nægter jeg ikke; men paa sin Side er Deres Ben ogsaa noget opbrusende nu og da. I Grunden elske de hinanden som to Turtelduer, og tilbringe hele Dage med Riv og Kæremaal om ingen Verdens Ting. Min gode Teissier, hvad er det værd, at bære Nag! Coelestine er inde i Salen. Gaae til hende, og udson Dem med hende!“

Frants saae, hvorledes hans Ben vaklede. „Jeg kan forsikre Dem, sagde han derfor til Coelestine's Fader: at min Ben slet ikke tænker mere paa det Forefaldne. I dette Dieblik tænker han kun paa sin syge Onkel.“

„Ja saa!-Det er altsaa intet Paafund af Dem?“ — „Paafund? gjentog Dramond fornærmet: Jeg selv, min Herre, har bragt min Ben dette Sorgens Budskab. Jeg har anseet det ufornødent, at meddele ham det før Bordet, da den Pariser Postvogn først kommer herigjennem i aften.“

„Hr. Marjolier? O, jeg kjender ham ret vel! svarte Hr. Simart: Han er høi og mager, endnu langt høiere og magrere, end Regnauld. Hvor Fanden kommer han med en saadan Constitution, til et Slagtilfælde? En deilig Trøst for mig! Hvor maa jeg da ikke være bange!“

„Lillad, min Herre! sagde Frants med et vindende Smil: Her er jeg paa mine Enemærker, thi jeg har studeret Medicin. Jeg nægter ikke, det er en almindeligt antagen Mening, men derfor er det ligesuldt en Bildfarelse, at De tørre og nerveuse Constitutioner skulle være mere betryggede mod Slagtilfælde, end sangvinske og fuldblodige Temperamenter. En meer eller mindre kort Hals, et meer eller mindre rødt Ansigt gjør Intet til Sagen. Jeg kunde fortælle Dem mangfoldige — men — dertil er her ikke Leilighed. Talen er nu om denne gode, fortræffelige Hr. Marjolier, der maaskee i dette Dieblif udaander sit Liv i graadige Leiesvendes Arme. Betænk, min Herre, at Teissier er hans Neveu, hans Arving, vedblev den unge Mand, idet han bøiede sig mod Hr. Simart's Dre, ligesom for at skaane sin Bens Følelse: og glem for Altid ikke, at Hr. Marjolier har en Huusholderske og en Skriftefader!“

„To onde Ting for Een! raabte den gamle Handelsherre, hvis Præstehad pludseligt vaagnede: En Skriftefader! En Jesuit! Ja, nu husker jeg nok, at Marjolier var en gammel Heldgøre; han er istand til, at lade sig beddaare af disse Sortkjoler, og at testamentere hele sin Formue til et eller andet Seminar. Reis, Teissier; reis strax! Mod det Slags Folk maa man være paa sin Post. Jeg har kjendt Deres Onkel i mange Aar; en svag Aand, et indskrænket Hoved, en Holder af Quotidienne! Ei, for Fanden, De maa bort ufortøvet, De maa ikke spille et Dieblif.“

Teissier forblev ubevægelig, og stirrede vildt hen for sig, istedet for at svare. — Da tog Frants hans Arm, og

idet han vendte sig mod Hr. Simart, sagde han: „Vi komme snart igjen; thi jeg betragter mig endnu stedse som indbuden.“ — Hr. Simart syntes at overlægge noget. — „De kan indrette det endnu bedre! sagde han med fri og aaben Mine: Deres Nærværelse i Paris er ikke nødvendig. For at overbevise mig om, at denne saa pludselige Afreise ikke skjuler en hemmelig Plan, maa De blive her. Aldenstund De er Teissier's Forlover, ligger der intet Upassende deri. Vi beholde Dem her som Gidsel, til han kommer tilbage. Glæder De til?“ — „Her er min Haand!“ svarte Frants med en Fyrighed, som man havde kunnet ansee for Glæde, og rystede den tykke Haand, som Expeltsværkshandleren rakte ham.

„For Himlens Skyld, Teissier, see nu at komme afsted! tog Denne igjen Ordet: Jeg tænker immer paa denne formaledidede Jesuit. Jeg vil lade spænde for og føre Dem til Landeveien.“

„Naa, saa fik vi da dette skæffelige Anliggende bragt i Orden!“ sagde Frants, da han var alene med sin Ven.

„Saa? svarte Denne: Du sender mig væk, men bliver selv! Men det var ikke efter Aftale.“ — „Synes Dig ikke om det, saa reiser jeg med Dig. Naar jeg modtog Hr. Simart's Indbydelse, skete det blot, for at gavne Dig. Jeg meente, det maatte være Dig behageligt, her at efterlade en Befuldmægtiget, som kunde spare Dig den Qual, at istandbringe Oplosningen af Din Forbindelse.“ — „Du har Ret!“ svarte Teissier: Jeg gruer for slige Scener. Bliv derfor, og indret Alt paa det Bedste. — „Du lader mig altsaa fri Haand?“ — „Ubetinget!“

Frøken Simart sad i Salen og slog sit Piano med en Hestighed, saa hele Huset gjenlød deraf. Da hun hørte, at hendes Brudgom vilde reise, lukkede hun sig inde, for ei at sige ham Farvel. Teissier var altsaa nødt til, at tiltræde sin Reise, uden at have seet hende. Hans Ven

fulgte ham paa Bei, og forlod ham ikke, før han havde seet ham stige i Postvognen.

Idet nu Dramond vendte tilbage til det Huus, som indsluttede Coelestine, følte han sig saa munter, at han selv maatte forundre sig derover. Han udledte det af den inderlige Tilfredshed, man føler ved Bevidstheden om, at have opfyldt en Pligt eller viist Nogen en Tjeneste.

„Jeg har ikke spildt denne Dag! sagde han ved sig selv med et Smil, som Titus, menneskekjærlig Ihufommelse, havde kunnet tillade sig: Jeg opfordrer de fineste Diplomater til, at løse en Vanskelighed med større Snildhed, end jeg her. Paa den ene Side hindrer jeg min Ven fra at begaae en Daarskab, som aldrig stod til at oprette; paa den anden Side skaaner jeg en retsaffen Families Nygte og en ung Piges, hvis Skjønhed idetmindste, i Mangel af Dyd, fortjener Skaansel. Uimodsigeligt har jeg fortjent nogle glade Dage; hvorfor skulde jeg ikke opslaae mit Paulun her et Par Ugers Tid? I Maimaaned er Paris saa modbydeligt og Landet saa smukt! Og saasnart Teissier's Forlovelse er ophævet, seer jeg, i denne lille Coelestine, ikke mere min Bens Brud, men kun den forføreriske sorte Domino, som jeg har løbet saalænge efter. Hvorfor skulde jeg ikke fortsætte et Eventyr, der er begyndt paa en saa romantisk Maade?“

Efter saaledes at have beroliget sin Samvittighed, vendte den unge Mand, med muntert Blik og smilende Mund, tilbage til Hr. Simart. Fastbesluttet, at behage hele Verden, skred han strax til Bærket, talte med Husets Herre om Nationalgarden; om Retsdomme med Hr. Regnauld, der var Advokat uden Processer; om nye Moder, Skuespil og Romaner med den smukke Blondine, Smaragdringens Eierinde; om Religion og om forskjellige Medicamenters Tillavning med den gamle Tante. Aftenen sluttede han, idet han sang en Nocturne med Coelestine,

der med største Nøilighed fandt sig i sin Brudgoms Fraværelse.

Noogle Dage iagttog Frants, uafbrudt, med stille, forborgen Deeltagelse, den unge Pige, som hans Ven havde skullet ægte, og hvis fortryllende Ynde havde en Magt over ham, som han kun halvt vilde tilstaae for sig selv. Frugten af dette Studium var en stærk, næsten utaalelig Tvivl. Frøken Simart's Charakter syntes virkeligen en uopløselig Gaade. Afverlende ubekymret, som et Barn, eller tankfuld, som en Kone; munter om Morgenens, tungsindig om Aftenen; lystig indtil Overgivenhed, eller stille indtil det dybeste Alvor; kort, bevægeligere, end Bølgen, viste Coelestine et af disse uudforskellige Urbilleder, for hvilke Philisterne standse med Mistroe, Kunstnerne derimod med Kjærlighed. Trods sin Aand og sin Erfaring vidste Frants i Begyndelsen ikke, hvad Dom han skulde fælde. — „Engel eller Djævel! sagde han: Men hvilken af Begge?“

En Aften — det var just tre Dage efter Teissier's Afreise — sadde Coelestine, Madame Regnauld og Frants sammen i et lidet, ved Enden af Haven beliggende Huus. Begge Damerne broderede, medens den unge Mand sad ved deres Fødder med en Bog i Haanden og forelæste dem Indiana's rørende Lidelser. Mod Sædvane læste han dennegang meget slet, lemlæstede ubarmhjertigt George Sand's velklingende Prosa, tog aldeles intet Hensyn til Interpunctionen, vendte ofte to Blade ad Gangen, standsede ogsaa stundom midt i en Periode, for at see paa Coelestine. Frøken Simart saae ikke op fra sit Arbeid og synes ikke at bemærke Forelæserens Feil, hvad enten hun nu lyttede mere til hans Stemmes Tone, end til Bogens Ord, eller hun uden Uvillie bemærkede den Udspredelse, hvis Grund hun allerede havde gjættet. Madame Regnauld derimod afbrød med høi Latter en Periode, hvori

Frants syntes at finde et saadant Behag, at han ikke gjorde Mine til at ville fuldende den.

„Jeg maa tilstaae, sagde hun: at jeg ikke forstaaer eet eneste Ord af hvad De læser. De har virkeligen en gandske egen Maneer at forelæse paa. Salmindelighed pleier man at see i Bogen, naar man læser.“ — „Godt! tænkte Dramond, idet han slog Bogen i: Hun har gennemskuet mig. Allerede iaften vil hun underrette Coelestine derom, og imorgen ville de Begge gjøre sig lystige over mig.“ — „Det bliver mørkt, vi maae gaae ind!“ sagde den unge Pige. — „Du har Ret! svarte Blondinen: Vi ville musicere; maaskee viser Hr. Dramond sig mere opmærksom mod Rossini, end mod George Sand.“

Frants fulgte det yndige Par med Dinene og stod langsomt op; men istedet for at gaae ind, tabte han sig i en Allee og gif her længere Tid med grublende Pande, i en sentementalvild Holdning. Mørket, som lidt efter lidt omgav ham, udrev ham omsider af hans Drømmerier. — „Denne Uvished er utaaelig! Jeg vil vide, hvad jeg har at vente. Enten er hun den uskyldigste, eller den meest fordærvede af alle Qvinder. I det første Tilfælde ere mine Tvivl en Fornærmelse; i det Andet er den Følelse, jeg nærer, en Taabelighed. Dette Operabal vil mig ikke ud af Hovedet; det formørker al den Glæde, jeg har af hende.“

Da han traadte ind i Salen, fandt han hele Familien forsamlet. Den gamle Tante og Hr. Regnauld spillede Piket, de to unge Damer spillede en firehændig Quadrille af „Klerkevænget“, medens Hr. Simart sad i en Sopha, og, med muntert Ansigt, slog Taktten dertil. — „Føler De Dem ikke fristet til at dandse?“ spurgte den Gamle sin Gæst. — „Jeg holder slet ikke af at dandse!“

Da Coelestine hørte denne Bespottelse, vendte hun sit Hoved, og hendes Fingre hvuilde ubevægeligt paa Tasterne, medens hun ufravendt betragtede den unge Mand,

som hun i dette Dieblif fandt mindre elskværdig, end hun hidtil havde fundet ham.

„De holder ikke af at dandse? spurgte hun endelig med forundret Mine: Hvad holder De da af?“ — „Af Dig!“ tænkte Frants, der med Møie holdt det lille Ord tilbage, hvormed hans Hjerte svarte hende. Smidlertid bekæmpede han dette Indtryk, for at gribe en Leilighed, som syntes ham gunstig.

„Jeg har udtrykt mig uheldigt! svarte han: Jeg vilde nemlig sige, at jeg ikke holder af Baller, som de almindeligviis finde Sted i Selskaber, med deres eensformige, afcirklede Quadriller. Jeg kan ikke lide en Forlystelse uden Videnskabelighed, og i en Selskabsal tør denne ikke vise sig; derfor skal man heller ikke søge Dandsen her. For at begribe den electricke Virkning, Dandsen kan udøve paa Indbildningskraften, maa man besøge et offentligt Bal, et Maskebal.“

Med brændende Uro gennemforskede Frants's Dine den unge Piges Ansigtstræk. Uden at tænke paa, at undvige dette Blik, hørte hun, i største Uskyldighed, dette Forsvar for en just ikke uskyldig Forlystelse og syntes at tage levende Deel deri.

„Men, min Herre, paa et Maskebal dandser man jo ikke!“ bemærkede hun pludseligt. — „Dandser man ikke?“ gjentog den unge Mand, der, uagtet sin Svænding, ikke vovede at gøre noget bestemtere Spørgsmaal. — „Ikke sandt? Hortense? tog Coelestine Ordet, vendende sig til Blondinen: Da vi vare paa Operaballet, dandsede Ingen! Det forekom mig rigtignok meget forunderligt. Kan man da tænke sig et Bal, hvor man ikke dandser?“

I dette Dieblif følte Frants sit Hjerte slaae friere, og den Luft, han indaandede, syntes ham friskere. Som ved et Trylleri adspredte de simple Ord, han havde hørt, den tvetydige Taage, hvorigjennem hans Indbildningskraft

hidtil havde betragtet et jomfrueligt Væsen. Fuld af Skamfuldhed over sin Mistanke, fandt han sig strafværdig, og glædede sig, med stille Velbehag, over sit Samvittighedsnag. I Kjærligheden føler man sig stundom saa lykkelig, naar man har Uret! Udentviivl røbede hans Ansigt paa en altfor udtryksfuld Maade denne inderlige Lyksalighed, thi Coelestine, hvis Ornesine havde kunnet trodse Solen, kunde ikke udholde det Blik, som søgte hendes. Forvirret bøiede hun sit Hoved, thi for første Gang følte hun, paa sine Kinder, Blusset af den Rose, som har sin Rod i Hjertet.

„J skulde fortælle Hr. Dramond Eders Heltebedrifter fra Operaballet! Jeg er overbevist om, det vilde more ham!“ sagde Hr. Regnauld, uden at afbryde sit Piktetpartie.

Frants sporede paa eengang et levende Benskab for den høie, skaldede Mand; han fandt hans Ansigt elskværdigt, hans Aand dannet. I Nødsfald vilde han endogsaa have seet Haar paa hans blanke Isse. Mod Sædvane syntes Frøken Simart forvirret. Da hun ikke svarte, vendte Madame Regnauld sig til den unge Maud, hvis opblomstrende Kjærlighed hun vel havde bemærket, og sagde med ironiske Udtryk:

„De har rimeligviis allerede bemærket, at vi Alle ere dette kjære Barns gandske underdanige Slaver; over Alle, som nærme sig hende, udøver hun et temmelig despotisk Herredømme, hvorpaa jeg gjør Dem opmærksom, for at De itide kan være paa Deres Post. Hendes Indfald ere Love, hendes Luner uforanderlige Besturninger. Min Onkel har opdraget hende saaledes, og vi have, ved vor Svaghed, endnu forværret Følgerne af denne udmærkede Opdragelse. Nu kan De selv tænke Dem, hvilken Mængde underlige Ideer der maa gaae gjennem et saa forkjælet Barns Hoved. Blandt andre komiske Indfald havde Coelestine,

forrige Winter, sat sig i Hovedet, at ville besøge et Maskebald, og veed De, hvorhen hun vilde føre os? Til Musard!“

„Ja, paa min Sjæl, til Musard! raabte den gamle Handelsherre med hjertelig Latter: Den lille Tøsse vilde besøge et Bald hos Musard! Hvad siger De dertil, Hr. Dramond?“

„Jeg siger, at Engle kunne nedstige til Helved uden Fare!“ svarte Dramond med Barme.

Den ærlige Simart fandt denne Talemaade meget smuk, uden just at forstaae den; men Coelestine fandt den endnu langt smukkere, maaskee fordi hun forstod den.

„Jeg for min Deel vil just ikke udgive mig for en Engel! svarte Madame Regnauld, idet hun fremhævede Stikordet i ironisk Tone: Foretagendet syntes mig ogsaa lidt voveligt; men hvorledes kunde jeg modstaae? Jeg maatte kapitulere, og vi gif da derhen alle Tre.“

„Alle Tre! gjentog Dramond, med en Levning af Mistanke: Der fulgte altsaa En med Dem?“

„Ja, min Mand! svarte Madame Regnauld: Og jeg maa sige, at han ved denne Leilighed, ikke opførte sig saa gandske net. Neppe vare vi indtraadte, før han, under Paaskud af en altfor stor Trængsel, men i Grunden for desto friere at kunne tumle sig paa sin egen Boldgade, førte os ind i en Loge, hvor han lod os blive over en Time, udsatte for Overløb af de meest sjantede Eventyrere.“

„Hvad for Eventyrere?“ spurgte Frants med forstilt Nysgjerrighed. — „To drukne, hæsligt maskerede Mænd tvang os til at forlade Logen.“ — „Den Første var saamænd slet ikke drukken, Du! afbrød Coelestine hende: Han underholdt os tvertimod meget behageligt. Du sagde ogsaa selv, at han havde udtryksfulde Dine og meget smukke Tænder.“ — „Ei, ei! Du har jo slet ikke meddeelt mig disse Dine Bemærkninger!“ sagde Hr. Regnauld til sin

Rone, medens Frants, i et Anfald af tilfredsstillet Forfængelighed, tilsmilte sig selv i det ligeoverfor hængende Speil.

Hr. Simart, der, som vi allerede have sagt, gjerne begav sig tidligt til Hvile, gjorde en Ende paa Underholdningen, idet han gav Tegnet til Tilbage tog. Paa sit Værelse hengav Dramond sig Kjærlighedens salige Følelser, som han for første Gang nød uden Mistro.

Morgenen efter traadte Nicolaus ind i hans Værelse med et Brev, som bar Posttegnet „Paris.“ — „Fra Teissier! Hvad Djævelen har han at skrive til mig om?“ sagde Frants, idet han aabnede det forstemt. Teissier skrev:

„Min kjære Ben! I de fire Dage, siden jeg forlod Dig, har jeg, hvert Dieblig ventet Brev fra Dig, hver Aften ladet forespørge, om Du endnu ikke er kommen tilbage til Paris. Ubent tilstaaet, begriber jeg hverken Din haardnaktede Taushed, eller Din lange Udeblivelse; men dog beroliges jeg, paa en Maade, derved, eftersom jeg deraf formærker, at den Underhandling, jeg betroede Dig, endnu ikke er tilende. I fire Dage har jeg anstillet mange Betragtninger, min kjære Frants. En saa nærforestaaende og saa fordeelig Forbindelse, som min, burde jeg dog vist ikke opgive for en Barnagtigheds Skyld, og Andet kan jeg dog ikke bebrejde Coelestine. I Grunden har jeg større Uret, end hun; er hun end lidt lunefuld, saa maa jeg dog tilstaae, at jeg ogsaa stundom er noget gnaven af mig, og jeg kan ei engang undskylde mig med min Ungdom. Den Haandbevægelse, som hun gjorde i Billardstuen, og som jeg blev saa opbragt over, har jeg udentviol misforstaaet. Coelestine er meget fyrig i sine Geberder; naar hun taler, holder hun næsten aldrig sine Hænder stille. Og om hun ogsaa virkelig havde haft isinde, at slaae til, saa kan jeg dog ikke nægte, at den Haardhed, hvormed jeg tugtede Soliman, gandske egnede sig til, at tirre hende. Derfor beder jeg, min kjære Ben, at Du vil knytte den Traad, Du maaskee, efter min Anmodning, har overstaaet. Det vil ikke falde Dig vanskeligt, thi jeg kjen-

der Din Lands Hjælpemidler og Dine diplomatiste Talenter. Siig Hr. Simart, at min Onkels Slagtilfælde ikke er farligt, og at jeg haaber, at kunne reise herfra om nogle Dage. Unbefal mig til Madame Regnauld, hendes Tante, men siig Coelestine — —"

„Gaae Du ad Helvede!“ raabte Frants, da han kom til dette Sted i Brevet, som han sammenknugede, uden at læse det ud. Naar Coelestine elsker ham, hvilket jeg imidlertid betvivler, saa behøver han ingen Advokat hos hende; men elsker hun ham ikke, saa vilde jeg gjøre mig en Samvittighed af, at indvirke paa dette Barns Beslutning; thi han vilde ikke gjøre hende lykkelig, derom er jeg overbeviist. Han har opgivet Partiet; destoværre for ham! Jeg maatte troe, at han gandske havde slaaet dette Giftermaal af sine Tanker. Det stod mig altsaa frit, at elske Coelestine, og jeg elsker hende, og jeg viger for Ingen. Enhver for sig, Himlen for Alle!“

Den Tanke, at stikke sin Ben ud, vakte ikke det ringeste Nag i Dræmond's Sjæl. Kjærligheden var for høimælet til at han skulde have hørt Samvittighedens Indvendinger. Desuden satte han, mod sine Betænkkeligheder, følgende Dilemma: Enten elsker hun ham, eller hun elsker ham ikke. Elsker hun ham, vil hun ikke ægte mig; elsker hun ham ikke, hvad har han da at beklage sig over?

Han besluttede, ei at spille noget Dieblif, for at sikke sin Stilling. Efter Bordet nærmede han sig Madame Regnauld og bad hende, med alvorlig Mine, om en kort Samtale. De gik ned i Haven, hvor han uden Omsvøb begyndte sin fortrolige Meddelelse med hiin varme Aabenhjertighed, der næsten altid vinder Damernes Skaansel.

„Jeg behøver ei at sige Dem, Frue, at jeg elsker Frøken Simart, sagde han: thi De veed det allerede.“ — „Hvorledes det, min Herre?“ afbrød hun ham med forstilt Overraskelse. — „De veed det, derom er jeg overbeviist,

thi har De læst i mine Brev, saa har jeg ogsaa læst i Deres. Jeg har desuden mærket, at det Gistermaal, hvorom her har været Tale, ikke har Deres Bifald, at Teissier mishager Dem — — jeg beder Dem, afbryd mig ikke! De har indseet, at min Brevs Charakter kun i ringe Grad kan være Borgen for en Kones Lykke, og hvor fuldkommen har De Ret! Mon De dømmer gunstigere om mig, Frue? Jeg elsker Coelestine — undskyld denne Fortrolighed. De veed, Kjærligheden kjender kun Døbenavnene. Jeg elsker hende! At sige hende selv det, hende, som er saa naturlig, saa barnlig, vilde være urigtigt; det føler jeg ret vel, skjøndt jeg brænder af Begjerlighed efter, at begaae denne Uret. Den værdige gamle Matrone, som opholder sig her, kjender rimeligviis ikke Kjærligheden mere; Hr. Simart har formodentligen slet ikke kjendt den, og Deres Egteherre, som har den skjønneste Leilighed til at føle den, har i sine Træk et Alvor, som indgyder mig Frygt. De seer altsaa, at jeg ene kunde henvende mig til Dem, da De er den Eneste her, som kan forstaae mig. Jeg besværges Dem, siig mig, at De forstaaer mig, at De tilgiver mig min aabenhjertige, saa slet udtrykte Erklæring, og at De vil være min Beskytterinde. Min Familie er Hr. Simart bekjendt. Jeg besidder større Formue, end Teissier. See ret paa mig! Min Aand synes ikke at have mishaget Dem, og jeg sværger Dem, at jeg har det bedste Gemyt af Verden. Paa Ære, Frue, jeg skal gjøre Coelestine lykkelig. Ikke sandt, hun elsker ham ikke?"

„Hvor De kan tale! smilte Madame Regnauld; men dette Smil havde intet Spottende mere: De glemmer, at Hr. Teissier ægter Coelestine, enten jeg siger Ja eller Nei.“

„Han har endnu ikke ægtet hende, og siger De Nei, ægter han hende slet ikke. Da han reiste, gav han mig paa det Bestemteste det Hverv, at opløse hele Forholdet.

Sildigere har han rigtignok forandret sin Beslutning og givet mig andre Forholdsregler. Det første Hverv har jeg imidlertid modtaget; det Andet frabeder jeg mig. Jeg har altsaa fuldkommen Frihed til at beile til Frøken Simart, og jeg lægger min Lykke i Deres Hænder.“

„Jeg har ikke Mod til, at dadle Deres Skridt, skjøndt det ligger lidt uden for den sædvanlige Orden. De har forstaaet mig. Jeg holder ikke af Deres Ven, og jeg formoder at De ei heller elsker ham synderlig varmt. Med Glæde vil jeg see Coelestine løse dette Forhold, og er det ikke allerede for sildigt, hjælper jeg gjerne dertil.“

„O, hvor rigtigt har jeg bedømt Dem! Til hvilken Taknemlighed forpligter De mig!“ — „Ingen Marsag! svarte Madame Regnauld: Der seer jeg min Mand, som, fra Vinduet, holder Pæ med os. Han holder ikke meget af, at man underholder mig saa længe og saa udtryksfuldt.“

„Endnu et Ord, jeg beder Dem! Da De nu engang vil overtage min Skvtsengels Rolle, saa tillad mig, at sige Coelestine, at jeg elsker hende.“

„Hvad det angaaer, nei! svarte den unge Kone levende: Deres Pæne have allerede sagt hende det alt for tydeligt. Igaar har De bragt hende til at rødme, og jeg veed ikke, at hun, af den Grund, har rødmet før.“

„Hun har rødmet — er De vis derpaa?“ raabte Frantz, der i sin Henrykkelse havde grebet hendes Haand og vilde trykke den til sine Læber.

„Min Mand!“ raabte Madame Regnauld, idet hun rask trak Haanden til sig: „Vil De maaskee, han skal troe, De gjør Cour til mig? Nu, vær fornuftig, og husk paa, jeg forbyder Dem, at tale med Coelestine.“ — „I Deres Nærværelse!“ sagde den unge Mand med bedende

Blik. — „I min Nærværelse? Han har dog et Svar paa Alt. Jeg er alt for skaansom mod Dem. Nu, see dog ikke saa trøstløs ud! Jeg seer Coelestine i Havehuset; vi ville gaae til hende — jeg kan ikke formene Dem, at tale med hende.“ — „De lover mig, at jeg ikke skal komme til, at læse for?“ — „Det Løfte giver jeg Dem! De læser altfor daarligt, naar hun er tilstede. Jeg bliver nødt til, selv at gjennemlæse de Capitler, De saa smukt har forvansket. Imidlertid kan De stræbe at behage; men glem ikke, at jeg har det Talent, paa eengang at kunne læse og — høre!“

De traadte ind i Havehuset, hvor Coelestine sysslede med sit Broderi. Hendes alvorlige, takkefulde Mine stak stærkt af mod den barnlige Charakteer i hendes Ansigtstræk. Solen belyste hendes italiske Hoved, hvis sorte, opflettede Haar skinnede i Lyskjaeret som i en Straalekrands. Da hun saae Frants træde ind, fandt hun Belysningen for stærk. I det hun, med en bly, næsten frygtfuld Mine, vendte sig mod ham, sagde hun: „Vil De have den Godhed, at rulle Gardinet ned?“

Han skyndte sig at adlyde. Vinduet vendte ud mod en Bivei, som, paa denne Side, løb langs med Haven. I det han nu bukkede sig, for at løse Snoren, bemærkede han et Menneske, som benyttede nogle fremspringende Stene i Havehuusmuren til at flattré op til Vinduet — det var Teissier. Den første Tanke, Frants havde, var, at kaste ham en Urtepotte, som just var ved Haanden, ned i Hovedet; men mandigt seirede han over den morderiske Fristelse, rullede Gardinet ned, som om han slet Intet havde bemærket, og lukkede Vinduet, som han dog, efter kort Betænkning, aabnede igjen.

„Lad ham kun høre til, om han har Lyst! sagde han ved sig selv: Jeg ynder en aaben Fremføerd. Paa den Maade erfarer han, hvorledes hans Sager staae.“ — Og

Frants satte sig, som igaar, paa en Skammel, næsten ved Coelestines Fødder.

Siden han kom tilbage til Paris, var Teissier hver Morgen opstaaet med den faste Villie, aldrig at gjensee Coelestine; men hver Aften bestemte ham til en gandske modsat Beslutning. Paa den fjerde Dag begyndte Aftenen for ham allerede om Morgenens. Elskovshungrig ved det lange Savn, tilskrev han sin Ven det Brev, hvoraf vi ovenfor have meddeelt det Næste. Nogle Timer efter kastede en bestandigt tiltagende Ægteskabsfeber ham i Postvognen. Reisen syntes ham at vare et Aarhundred; men da han nærmede sig den Egn, hvor Hr. Simart boede, kom det ham paa eengang fore, som om Hestene fik Vinger, og han nølede en Tidlang, inden han besluttede sig til, at stige ud. Med hvilken Pande skulde han optræde? Hvorledes skulde han bære sig ad, og hvad skulde han sige, hvis Dramond, som rimeligt var, havde opfyldt det ham givne Hverv? Maatte ikke hans Tilbagekomst, i dette Tilfælde, ansees for en Udselhed af ham, eller for en Forhaanelse? Langsomt nærmede han sig Huset. Da han naaede det, var alt hans Mod borte. Hemmeligt listede han sig forbi Gitterporten; Løverne saae ham langt glubskere ud, end sædvanligt, og i sit stille Sind sammenlignede han dem med Cheruberne, som, med flammende Sværd, bevogtede Eden. Nedsunken fra en tilkommende Ægteherres betydningsfulde Værdighed til et Menneskes tvetydige Rolle, der har givet sin Stilling til Priis, sneg han sig rundt om Haven, idet han, i sin Sjels Indderste, forbandede sin Vens Raad, sin egen Ubestemthed, den hele Hundeslægt, endogsaa Hr. Simart, fort, hele Verden, uden Coelestine. Saaledes kom han til Havehuset, hvor den unge Pige pleiede at arbeide efter Bordet.

„Hun er derinde, sagde han: Maaſkee tænker hun paa mig! Hvorfor ſkal jeg ikke forſøge, at ſee hende og tale med hende?“

Han vovede Stormen, uden at nøle længer. Veien var mennesketom, paa denne Tid; Hjørnet af den forfaldne Muur dannede en ægte Tyveſtige. Han flamrede ſig faſt. Synet af Dræmond ſtandsede ham et Dieblif; men ſnart overbevifte han ſig om, at han ikke var ſeet, fordoblede ſin Anſtrengelſe, naaede omſider Vinduet, og indrettede ſig her ſaa godt muligt, idet han preſſede ſine Fødder ind i en Muurſprække og holdt ſig ved Vinduesbrystningen. Sit Hoved ſkjulte han omhyggeligt bag en Urtepotte, og da han ingenſteds opdagede en Abning, hvorigjennem han havde kunnet ſee, hvad der foregik indenfor, ſaa koncentrerede han alle ſine Sjelskræfter i Høreorganet.

Coeleſtine var taus, og ſaae ikke op fra Kammern; Madame Regnauld havde, ſit Løfte tro, taget et Bind af Indiana, hvori hun syntes at læſe med udeelt Opmærksomhed. Frantz følte ſig, lidt efter lidt, ligesaa uhyggeligt tilmode paa ſin Skammel, ſom en Dødsdømt paa Armeſynderbænken. Han ſaae fra den unge Pige paa den unge Kone, fra denne til Vinduet og fra Vinduet til ſine Støvler. Omſider faldt han i Tanke.

„Denne Scene er ſværrere at gjennemføre, end jeg i Begyndelſen havde tænkt!“ ſagde han ved ſig ſelv: „For ikke længe ſiden har jeg, idet jeg paaſtod, at naar man er Selvfjerde, er man ogsaa Selvanden, opſtillet et Paradoxon, ſom er temmelig latterligt. Rigtigt talt, inde og ude, ere vi unægteligt Fire; men det første Ord er ſvært at finde!“

Alt i længere Tid havde Madame Regnauld hemmeligt iagttaget den unge Mand, ſom hun nys havde lovet ſin Viſtand. Den Naadvildhed, hun læſte i hans Anſigt, forøgede endnu den Deeltagelſe, han allerede havde

indgydt hende, thi Blyhed vorder en Anbefaling, saasnart den ikke er hverdagsmæssig, og klæder faste Mænd, ligesom et Smil klæder et alvorligt Ansigt. Men istedet for at komme sin Client til Hjælp, sølte hun en overgiven Lyst til at forsøge den Forlegenhed, hun læste i hans Ansigt.

„Sagde De mig ikke, at De havde faaet et Brev fra Hr. Teissier?“ spurgte hun pludseligt. — Istedet for at lade sig bringe ud af Fatning ved den forræderske Hensigt, som fremlyste af disse Ord, og ved det flygtige Smil, som ledsagede dem, gjenvandt Frants derved sin hele Raadsnarhed. — „Det første Ord er ligesaagodt, som ethvert Andet! sagde han ved sig selv: Det fører mig lige til Maalet, og i alle Ting er den lige Bei den Bedste.“

„Ja vel har Teissier tilskrevet mig! svarte han alvorligt: Han melder mig sin forestaaende Tilbagekomst og giver mig det Hverv, at underrette Dem derom.“ — „Hans Onkel er altsaa kommen sig?“ spurgte den unge Kone videre. — „Hr. Marjolier har aldrig været syg; hans Slagtilfælde var kun et fiint Paaskud, for at retfærdiggjøre Afreisen, som min Ven, for nogle Dage siden, troede nødvendig.“

Coelestine opløstede sit Hoved, og hendes udtryksfulde Blik hvilede paa den unge Mand. — „Naar Deres Ven, sagde hun, idet hun betonedede Ordet: ansaae sin Afreise for nødvendig, saa anseer jeg hans Tilbagekomst for meget unødvendig. Det maa De gjerne melde ham igjen.“

„Bærer Du endnu Nag? spurgte Madame Regnauld forstilt: Da han vender tilbage, saa erkjender han sin Uret; er han ret angergiven, tilstaaer han, det var hans egen Skyld, at han blev bidt, kaster han sig for Dine Fødder og beder Dig om Forladelse, — mon Du da kunde være saa grusom, at nægte ham den?“

„Jeg har dog bedømt hende ganske falsk, hun er en fortræffelig Kone!“ sagde Teissier, der endnu hang udenfor paa Muren, i dette Dieblik til sig selv.

Frøken Simart taug nogle Dieblikke; omsider sagde hun, neppe hørligt og uden at see paa den ved hendes Fødder siddende unge Mand: „De er rimeligviis ogsaa af Hortense's Mening?“

Frants bøiede sig mod hende og svarte sagte, men med lidenskabeligt Udtryk: „Tilgiv ikke ham, men mig, mig, som elsker Dem, som den blotte Tanke om dette Giftermaal bringer til Fortvivlelse. Coelestine, himmelske Engel, mit Livs Lykke beroer paa Deres Svar. Jeg besværges Dem, lov mig, ikke at ægte ham!“

Den unge Pige svarte ikke, men hendes Haand, som Frants havde grebet, talte for hende. Ogsaa han fandt Ord overflødige, og udtrykte sin Taknemmelighed, idet han knælte for hende. Med fortrædelig Mine slog Madame Regnauld Bogen i, og sagde derpaa med bidende Spot: „Det er ret skjønt, saaledes at føre en Bens Sag! Men De kunde det med mindre Jver. Det er heller ikke just meget artig af Dem, at tale sagte.“ — „Han taler paa mit Bedste; hvad mon hun svarer?“ sagde Teissier beflemt.

Forvirret, rødmende, havde Coelestine reist sig. Bange, som et Barn, der har faaet Skjænd, gik hun over Gulvet, satte sig hos sin Cousine, og skjulte sit Ansigt paa hendes Skulder. Madame Regnauld løftede truende sin Finger. Frants havde endnu ikke forladt sin Stilling; han behøvede kun, halvt at vende sig, for at knæle for den unge Kone, som, ved dette Syn, følte sig afvæbnet, og, ved et Smil, sluttede Fred med ham.

Da Teissier, i længere Tid, Intet hørte, og paa ingen Maade kunde forklare sig denne Taushed, saa forsøgte han, at skyde Gardinet tilside. Frants mærkede det,

og følte Nødvendigheden af, at bringe denne Scene til en afgjørende Ende. Strax indtog han en Stilling, der stemte bedre med det Hverv, hans Ven havde betroet ham, og sagde derpaa høit:

„Tillad mig at udføre min Vens Grinde! Hvad skal jeg svare Teissier?“ — „Hr. Dramond har Ret! tog Madame Regnauld Ordet med et slags moderligt Alvor: Det er Tid, at fatte en bestemt Beslutning. Elsker Du Hr. Teissier, saa ere alle disse Trætterier yderst barnagtige; elsker Du ham ikke, saa maa Du tilstaae det for Din Fader, der vist ikke vil tvinge Dit Valg.“

„Jeg elsker ham ikke!“ svarte Coelestine fast. — Dramond saae til Vinduet, for at overbevise sig om, at det ogsaa var rigtigt aabent; en Rystelse i Gardinet sagde ham, at den unge Piges Erklæring var kommen til den rette Adresse. I det han, med glædeluende Dine og smilende Læber, vendte sig om, vedblev han med Hyflerstemme. — „Men De havde dog raft ham Deres Haand!“ — „Jeg var endnu saa ung og saa tosset!“ svarte Coelestine med Ringeagt, som Mindet om den uerfarne Ungdomstid pleier at indgyde Hjertes, der besjeles af en ny Kjærlighed: „Forbindelsen behagede min Fader; jeg glædede mig til, at boe i Paris, og saa gav jeg da Hr. Teissier min Haand, uden at kjende Bigtigheden af et saadant Skridt. Lykkeligviis har Erfaringen lært os Begge, at vi ei ere skabte for hinanden. Jeg gjør ham ingen Bebreidelse; forlanger man det, vil jeg gjerne tilstaae, at al Skylden var paa min Side. Det lader til, at jeg har mange Feil, at jeg er lunefuld, uforstandig, maaskee ogsaa lidt uopdragen. Det er vel ikke saa lige min Mening, men man siger mig det dog saaatid, at jeg vel selv maa troe det tilsidst. Den, der eengang vil ægte mig, maa altså kunne være ret overbærende mod mig! vedblev den unge Pige med mindre sikker Stemme: Hr. Teissier har ikke

været det. Jeg vilde ikke vorde lykkelig med ham, det er mig klart nu. Jeg er aabenhjertig; denne Egenskab vil jeg beholde. Han vilde mærke, at jeg ikke elsker ham, og maaskee vilde det smerte ham. De seer altsaa, jeg har gyldige Grunde til ikke at ægte ham.“

„Men naar han nu kommer tilbage, hvorledes vil De da modtage ham?“ — „Jeg vil gjentage for ham, hvad jeg nys har sagt.“ — „Men hvad om han nu pludseligt stod for Dem i bedende Stilling?“ — „Saa vilde jeg sige: Jeg elsker Dem ikke, og jeg ægter Dem aldrig!“ svarte Coelestine temmelig levende.

Frantz havde beregnet sine Bevægelser saa nøie, at han i dette Dieblik stod lige for Vinduet; med en Bevægelse, hurtig som Vinden, greb han Gardinsnoren, der rullede op, hastigere end et Theater-teppe. Solen opfyldte Bærelset og belyste de handlende Personer, som nu, gennem to Geraniers sparsomme Løv, saae Teissier's forfærdede Ansigt. Madame Regnauld troede, at see en Tyv og skreg høit. Coelestine, som diebliffeligt gjenkjendte sin Brudgom, stod ubevægelig, ligesom forstemt. Dramond hylede, paa den naturligeste Maade af Verden, den dybeste Forundring, og idet han traadte nærmere, sagde han gandske venligt:

„Jh, Goddag, min Ven, hvor gaaer det Dig?“ — Teissier var allerede mat af al den Anstrengelse; hans Knæe dirrede, hans Fingre blødte. Men ved dette uventede Theaterkoup følte han en fold Angstsved over sit hele Legeme. Han samlede endnu engang alt sit Mod, og forsøgte at lee; men det skete med et saa jammerfuldt og ynkeligt Ansigt; begge Damerne paa eengang brast i en umaadelig Latter, og, efter forgæves at have søgt at tvinge sig, trak de sig tilbage i Bærelsets Baggrund. Kun Frantz bevarede en uforlignelig Koldblodighed.

„Hvad Djævelen gjør Du da her? Du staaer jo som et formeligt Espalier!“ sagde han, idet han rakte Teissier sin Haand.

Teissier rækkede sig, for at kravle ind ad Vinduet, men følte sig tilbagestødt ved den Snisen, han hørte i Baggrunden af Værelset. Nedtrykt endnu mere ved det Latterlige, end ved det Trættende i sin Stilling, følte han en almindelig Afkræftelse, som gjorde ham det umuligt, at holde sig længer. Pludseligt slap hans Hænder Brystningen, og saaledes kom han lidt for hastigt til Jorden. Halvdød af Uergrelse tog han Flugten henad Veien og forsvandt.

„Han kommer ikke mere!“ sagde Frants ved sig selv, da han havde tabt ham af Syne. Da Stykket nu var udspillet, lod han Gardinet gaae ned igjen, vendte sig derpaa om, og stod ligeoverfor Madame Regnauld, men saae ikke Coelestine mere — hun havde forladt Hævehuset.

„Vidste De, han var der?“ spurgte den unge Kone alvorligt. — „Jeg vidste det!“ svarte han ligesaa alvorligt. — „Føler De ikke Samvittighedsnag?“ — „Jeg elsker!“ — „Troer De da, at De, med dette skjønne Ord, altid vil beholde Net ligeoverfor en Kvinde?“ — „Jeg er overbevist derom!“ — „Deres Ben havde ikke Forstand nok til at kunne ægte Coelestine, vedblev hun: jeg vil ikke sige, at De har formegen Forstand, thi jeg vil ikke saare Deres Beskedenhed; men jeg tilstaaer Dem, at den Fuldendthed, hvormed De spiller Comoedie, vækker Betænkeligheder hos mig med Hensyn til min Cousines Fremtidslykke. Elsker De hende da oprigtigt?“ — „Af gandske Sjel!“ raabte den unge Mand, med et Udtryk, som selv den bedste Skuespiller ikke havde kunnet gjengive.

Madame Regnauld kunde ikke dølge for sig selv, at hendes Mand's Stemme ingenlunde havde denne gribende

Svingning, og denne Tanke fremkaldte maaskee det halve Suf, som undfoer hende mod hendes Willie.

„Jeg vil troe Dem! vedblev hun, idet hun søgte at skjule dette Tungvindighedsanfald under et Smil: Og saa seer jeg da Intet, som kunde afholde Dem fra, at tale med min Onkel.“

„Var det ikke bedst, først at erholde Deres Cousins Samtykke? spurgte Frants bestedent: Jeg veed jo endnu ikke, om hun elsker mig.“ — Madame Regnauld afbrøden unge Mand med et skarpt Blik, og vendte ham ryggen, idet hun trak paa Skuldrene.

Dagen efter erholdt Dramond det Samtykke, som, efter Madame Regnauld's Mening, allerede var givet tydeligt nok. Derpaa bad han Hr. Simart formeligt om hans Datters Haand. I Begyndelsen var han ikke lidet forundret; men da Alt opklaredes for ham, sagde han: „Det er hende, der gifter sig; det er altsaa ogsaa hende, der maa vælge.“

Den gamle Herre skrev strax et Opsigelsesbrev til Teissier, og syntes at dele den Utaalmodighed, hvormed Frants skyndte paa Bryllupet. Med vidunderlig Hurtighed bleve alle Foranstaltninger truffene, og omtrent sex Uger efter Optrinnet i Havehuset fandt Wielsen Sted, ved hvilken Leilighed Simart, trods sit Præstehad, udgjød mangfoldige Taarer. Nogle Dage tilforn havde Dramond skrevet følgende Brev til sin Ven:

„Min kjære Teissier! Der gives forunderlige Omkiftninger i Livet. For to Maaneder siden tilmeldte Du mig Din Forlovelse, idag tilmelder jeg Dig min, og — besynderligt nok — med den samme Pige, som Du har forsmaaet. Jeg haaber, vi ville Begge kunne lykønske os til det Skridt, vi have gjort. For at vise mig, at Du ikke bærer Nag til mig, maa Du komme til mit Bryllup, og overtage den Post, hvortil Du havde faaret mig. Alle ville gjerne see Dig.“

Zeissier rev dette Brev i tusind Stykker og trampede derpaa. Derpaa udstødte han de bittreste Forbandelser over Brudeparret, og svor en frygtelig Eed, at hævne sig. Men det Budskab, at Døden havde bortrevet hans Onkel Marjolier, for hvem den af Dramond opdigtede Historie syntes at have været uheldbringende, afbrød ham midt i Uttringerne af hans Raserie og tvang ham til at gjøre en Reise til Bretagne, hvor Arvingens Begjerlighed en Tidlang afledte Elskerens bittre Erindringer og Hævnplaner.

Dramond og hans unge Hustru vare ubeskrivelig lykkelige; det syntes umuligt, at selv den letteste Sky blot een eneste Dag kunde mørkne denne Lykke. Alligevel viste sig denne Sky, og maaskee var det en Lykke, at den viste sig saa tidligt, thi de Uveir, som reise sig om Morgenens, pleie hastigst at gaae over.

Frants var bleven bortreven til Brudeskamlen ved en af disse uforudseete Strømninger, som hverken lade Kraft til Modstand, eller Tid til Overlæg. Saasnart han havde naaet Maalet, kom ogsaa den rolige Besindighed igjen, og med den en beflemmende Frygt, som lidt efter lidt indsneg sig i hans Hjerte, liig en Orm, som, Blad for Blad, søndergnaver et Blomster. Coelestine's Feil, hvilke han havde behandlet som Børnestreger, saalænge han havde havt dem for Dine, syntes ham langt betænkeligere nu, da han søgte efter dem, uden at finde dem. Han troede, de hvilte blot, men vilde nok komme igjen, og det gjorde ham bange. Coelestines altid blide Stemning, hendes uforanderlige Sagtmodighed, henrykte ham i Begyndelsen, vakte derpaa hans Forundring, og voldte ham tilsidst en lønlig Angst. Idet han kun troede halvt paa en Forvandling, som han aldrig havde haabet, at see indtræde saa snart, søgte han at forklare sig den paa alle mulige Maader, kun ikke paa den eneste; sande, nemlig derved, at Kjærligheden er den utvetydigste Reformator.

„Løvinden sover, men hvo forvisser mig om, at hun ikke vaagner?“ sagde han stundom ved sig selv, skottende til sin unge Kone, hvis Blik intet Lyn udsendte mere.

Frygten for Løvindens Vaagnen blev for Frants en faststaaende Tanke og foranledigede ham uformærkt til en planmæssig Fremgangsmaade. Selv levende, fyrig, pirrelig, underkastede han sin Sindstemning den strengeste Opmærksomhed. Lidenskabelig, ofte endogsaa ubetænksom, paa lagde han sig Tilbageholdenhedens og Klogskabens strenge Lov. Han rettede alle Fornuftens Bandstraaler mod sin Gidsjel, for at slukke selv den mindste Gnist, der havde kunnet tænde det qvindelige Brændstof, hvis Udbrud han frygtede. Saaledes vaagende Dag og Nat over den ægte: skabelige Freds Bedligholdelse, fjernede han, med ængstelig Omhu, enhver Anledning til Evedragt. Den ubetydeligste Ordstrid, den uskyldigste Modsigelse blev skyet, forebygget, gjort umulig. Coelestine skred da frem ad Ægteskabs: stien, uden at finde Anstødsstene eller Torne; men snart kom det hende fore, som om Blomsterne ogsaa bleve færre. Frants var gaaet forvidt. Den uafbrudte Narvaagenhed, hvormed han bevogtede sig selv, havde lidt efter lidt gandske forandret hans før saa utvungne Forhold. Altid paa Post mod sin egen Lidenskabelighed, bestræbte han sig for, overalt at vise en Modenhed i Dømmekraften, en Rolighed i Aanden, hvori et ikke overspændt Hjerte let kunde opdage mere Fornuft, end Omhed. Men nu have Qvinderne just ikke Lyst til, altid at elskes paa en fornuftig Maade; navnlig følte Coelestine sig uformærkt tilmode som en Fugl, der svæver i en Atmosfære, som er for tung for dens Vinger. Hun kunde ikke dølge for sig selv, at Frants, for sin Alder, var meget fredsommelig og meget alvorlig. Dette kunde hun kun forklare sig deraf, at hans Kjærlighed allerede var i Aftagende. Hun troede sig altsaa mindre elsket; denne Forestilling, der vilde have bragt hende i

Harnist som ugift Pige, nedsankede hende nu i et mar-
trende Mismod. Thi den Kraftfylde, der tidligere aaben-
barede sig i enhver af hendes Bevægelser, havde nu sam-
mentrængt sig i hendes Hjerte. Det heftige Barn havde
Kjærligheden forvandelt til — en Kone.

Nogle Maaneder efter Bryllupet befandt sig de unge
Ægtefolk, som havde opslaaet deres Bopæl i Paris, en
Aften i Feydeautheatret. Grublende, nedslaaet, havde
Coelestine lænet sig tilbage paa sit Sæde, og stirrede
tankeløs hen paa Scenen, uden at see de Spillende eller
høre Musikken. Frants syntes, ved hendes Side, ligesaa
hensunken i Tanker. Allerede i nogle Dage havde han be-
mærket sin Kones Mismod, og forskede efter Aarsagen,
uden at kunne finde den. Saaledes sadde de under hele
Forestillingen, uden at udverle deres Tanker, og tiltalte
hinanden kun i lange Mellemrum: kort, de vare hensunkne
i en af disse gjensidige Udspredelser, der ere de sædvan-
lige Forløbere for ægtefabelige Misforstaaelser.

Blandt de Tilskuere, hvis Blikke fængsledes ved Ma-
dame Dramond's Skjønhed, var der især Een, som, sid-
dende paa Galleriet og sortklædt fra Øverst til Nederst,
med uafbrudt Opmærksomhed betragtede Alt hvad der fore-
gik i Logen. Det var Teissier, der, for faa Dage siden,
var kommen tilbage fra Bretagne. Ved Synet af de unge
Ægtefolk følte han sig igjen greben af den Harme, som
Arven efter hans Onkel en Tidlang havde neddysset. Den
Sørgmodighed, han troede at opdage i Coelestines
Træk, og Dramond's kummerfulde Mine, voldte ham en
lumst Glæde. — „De synes ikke at være lykkelige!“ sagde
han, med et trædt Smil, ved sig selv.

Med de sorteste Hævntanker gennemvaagede Teissier
Natten, og smedede en Plan, som, under alle andre Om-
stændigheder, vilde have oprørt hans af Naturen redelige
Gemyt, men som han nu greb med Begjerlighed; thi saa-

ret Egenfjærlighed vorder en rasende Tiger. Næste Dag indhyllede han sig i Hykleriets usynlige Raabe, og begav sig til Dræmond, der med Hjertelighed modtog sin gamle Ven. — „Du er altsaa ikke vred paa mig mere?“ spurgte den unge Egtemand. — „Hvad kunde det nytte mig, om vi knækkede Halsene paa hinanden? svarte Teissier med forstilt Godmodighed: Du har rigtignok spillet mig et afskyeligt Puds, men da jeg ikke kan straffe Dig derfor, maa jeg vel tilgive Dig.“

Coelestine, som kort efter traadte ind, viste ikke den ringeste Forlegenhed ved Synet af den Mand, hun havde skullet ægte. Han havde gjort saa lidet Indtryk paa hendes Hjerte, at hun kunde hilse ham med det velvillige Smil, hvormed man modtager en gammel Bekjendt. Denne rolige og venfabelige Modtagelse forøgede endnu Teissier's Brede, men han lod sig ikke mærke med noget, og syntes, ligesom for denne Kone, der gandske havde forglemt ham, at gjøre Affald paa sine Erindringer. Lige-gyldighed og Resignation pleie at kunne komme godt tilrette med hinanden, og saaledes blev Teissier snart ligesom hjemme hos sin Ven, der, ved al mulig Forekommenhed, syntes at ville gjøre sin tidligere Uret god igjen. Snart blev han Huusven i Ordets hele Troløshed. Med usigelig Taalmodighed overtog han en Cibisbeo's Kald, og en Saadans Smaaeforretninger bleve ham ogsaa lidt efter lidt betroede. Han maatte leie Theaterloger, bestille Concertbilletter, afskrive Romancer, tegne Brodeermønstre, gennemløbe Modeboutikerne, kort, gjøre Alt, hvad der kjæder en Egtemand.

I Begyndelsen tillod Coelestine ham kun med sletdult Uvillie disse Opmærksomheder. Men en af de slemme Tanker, som Qvinderne ikke altid overvinde, den Tanke nemlig, ved Skinsyge at prøve sin Mand's Kjærlighed, mildnede pludseligt den kolde Tilbageholdenhed, hun hidtil

havde viist sin Tilbeder. Teissier bemærkede strax denne Forandring, og lod sig, formedelst lidt Kjærlighed og en dygtig Portion Forfængelighed, føre bag Lyset derved.

„Frants! sagde han en Aften ved sig selv, da han var kommen hjem: Du har taget min Kone fra mig; hvad om jeg nu tog Din fra Dig, hvo af os var saa værst deran!“

Egteskabsstøeren havde forøvrigt ingenlunde bedækket Dramond's Die med saa tæt et Slør, at han ikke tilsidst skulde have gennemskuet sin saakaldte Bens troløse Hensigter. Da han engang var bleven opmærksom, passede han paa, og saae stedse tydeligere det Forræderie, der forberedtes mod hans Ære. Da han gjorde denne Opdagelse, var hans første Tanke, at fæste Forræderen gjennem Binduet ud af Huset; men en høist sælsom Betragtning holdt ham tilbage og foranledigede ham til en Fremgangsmaade, der var hiin kraftige Retfærdigspleie gandske modsat.

„Coelestine er først atten Aar gammel! sagde han ved sig selv: Hun er smuk, som en Engel, men desværre ikke saa feilfri. Altsaa har jeg tyve farefulde Aar for mig, tyve Aar, i hvilke dagligt vil fornøye sig en Kamp, hvori saamange Mænd underligge, der ere værdigere en bedre Skjebne, end jeg. Vi leve ikke i Tyrkiet, hvor jeg havde Ret til, at tilsløre Coelestine's Ansigt og at holde hende skjult i mit Harems inderste Gemakker. Vi leve i Paris; min Kone kommer i Selskab, hvor hun overalt er udsat for Mændenes Blikke, og Mange ville sikkert beile til hendes Gunst. Kampen er altsaa uundgaaelig. Naar saa er, hvorfor skulde den da ikke begynde strax idag? En aabenlys Fare er allerede halvt overvunden; den forræderske Teissier kan snarere gavne mig, end skade mig. Han kan bruges som et taaleligt Exemplar af en Tilbeder; hans tidligere Forhold giver ham Haab og hans Stilling i Huset gjør ham virkelig farlig. Velan da! Lad ham gjøre

Cour til Coelestine; jeg tillader ham det. Prøve vi Dygtigheden af et Baaben, for at forvise os om, at det ei skal springe sønder i vor Haand paa Kampens Dag, hvorfor skulde man da ikke ligesaagodt kunne prøve en Qvindes Dyd? Bestaaer min i Prøven, hvilket jeg ikke omtvivler, saa har jeg vundet tyve Mars No, tyve Mars Tillid. Og desuden skal jeg nok passe paa, skjøndt jeg Intet synes at bemærke!”

Efter at Frants havde fattet denne Beslutning, som jeg ellers just ikke vil anbefale Enhver, viste han sig mod Teissier gandske som han pleiede.

Nu begyndte, mellem den unge Kone og de to fjendske Venner, en af hine hemmelighedsfulde Kampe, der saaitid finde Sted i Livet, et Slags Maskedrama. Jo større No- lighed Frants viste, destomere Koketterie affecterede hans Kone; idet de saaledes skuffede hinanden, skuffede de Begge Teissier, der, trods al sin Underfundighed, var den Eneste, som skuffede Ingen. Coelestine var Den, som først blev kjed af denne Forstillelse, der hidtil havde været hende gandske fremmed. Hendes Mand's uroffelige Sikkerhed forekom hende snart som en bitter Krænkelse; i den grændseløse Tillid, han viste hende, saae hun det uom- stødeligste Beviis for en Eigegyldighed, hvorved hun følte sig saaret i sin dybeste Sjæl. Fortvivlet over, ei at kunne indgyde sin Mand den rasende Skinsyge, som elskende Qvinder — skaansomt nok! — antage for et Beviis paa Kjærlighed, sank hun sammen under sit hylede Koketterie, der nu, da det intet Diemed havde mere, forekom hende foragteligt og gav Plads for hiint mørke Mismod, hvori de Gemytter pleie at synke, der see sig nedstyrtede af deres Himle.

Med dette Syn gjos det i Dramond; thi han ud- ledte sin Kones Mismod fra Samvittighedsnag, der altid hjem søger en dydig Sjæl, saasnart den mærker en strafvær

dig Lidenffkabs første Bevægelfer. Teiffier derimod jubede høit, idet han gav den fomme Tanke Rum, og for at udvide det Terrain, han troede, at have vundet, anvendte han ftrar et Stratagem, der næften aldrig flaaer feil hos bekymrede Qvinder. Hvergang, naar han, paa Coeleffine's Pande, faae en Sky af Tungffindighed, eller, i hendes Dine, Sporet af en Taare, kom han vemodig frem med følgende Talemaade: „Er der Noget i Verden, der kan trøfte mig over Tabet af Dem, da er det den Viffhed, at jeg feer Dem lykkelig!“

En Kone, til hvem man tyvegange om Dagen taler om hendes Lykke, maa tilffidft nødvendigt drage den i Tvivl. Coeleffine, der ikke mere troede paa fin, følte fig ubefkrivelig beflemt, hvergang denne hykkelfke Lykfønffning vendte tilbage.

„Min Lykke! udbrod hun en Aften, da hun var alene med Teiffier: Vil De da altid tale til mig om min Lykke.“ — Teiffier foer fammen, liig Jægeren, naar han feer det længeventede Bildt træde frem. — „Skulde jeg have taget feil! fagde han høitideligt: Er De ikke den lykkeligfte Kone?“ — Den unge Qvindes lønlige Smerte røbede fig; ffjøndt hun med Magt vilde undertrykke den, kunde hun dog kun spare Teiffier med Taarer.

„Bed det Allerhelligfte, hvad fattes Dem? Hvad betyde diffe Taarer?“ — „Han elffer mig ikke!“ hulkende hun fortvivelende. — Dette fimple Udraab hugede juft ikke Huusvennen fynderligt; men langtfra at yttre fit Miffhag, vedblev han fentimentalt: „Dyrebare Coeleffine, jeg besværges Dem, aabn Deres Hjerte for mig! Har De nogen Kummer, hvem kunde De da bedre betroe den, end mig, Deres hengivne Ven! Thi — ikke fandt? De troer dog, at jeg er Deres Ven? Und mig den fmertelige Lykke, at tørre Deres Taarer!“

„Min kjære Teissier! svarte hun, uden længer at dæmpe sin Smerte: De anseer mig for lykkelig, men jeg er det ikke. At forklare Dem Alt, vilde være for vidtløftigt. De kjender min Charakter; De veed, at jeg, trods mine Feil, har et godt Hjerte, og at man kan faae mig til hvad det skal være, naar man blot viser sig en Smule kjærlig mod mig. See, det har han nu ikke begrebet! Jeg forsikker Dem, han elsker mig ikke. Husker De endnu, da De skulde ægte mig, hvor uartig jeg stundom var? De blev opbragt paa mig; vi kivedes uden Ophør. Men vore Smaastridigheder efterlode ingen Bitterhed i mit Hjerte. Naar jeg havde skjændtes dygtigt med Dem, var jeg ikke videre vred paa Dem; jeg tænkte ikke videre paa Dem, for jeg elskede Dem ikke; men ham elsker jeg, kjære Teissier, jeg elsker ham! Ak, er jeg ikke meget ul lykkelig?“

I dette Dieblik følte Teissier, at en Fortroligs Kald ogsaa kan have sine Torne. — „Han er altsaa ukjærlig mod Dem?“ spurgte han, bidende sig i Læberne. — „Ukjærlig? Hvad skal jeg sige Dem? Han er god mod mig, jeg besidder hans hele Tillid. Hvad jeg vil, vil ogsaa han. Mine mindste Ønsker ere opfyldte, før jeg kan udtale dem; han lader mig ei engang have Tid til at ønske. Endogsaa mine Luner — ak, men jeg har ingen Luner mere, dem har man kun, naar man er lykkelig! Kort, siden vort Giftermaal har der ikke været den ringeste Tvist mellem os. Tilsyneladende har jeg altsaa Uret i at beklage mig, men — jeg spørger Dem, kjære Teissier, kan vel Hjertet være lykkeligt uden Liden skab?“

„Ak nei! sagde Teissier, seende mod Loftet: Hjertet Liden skaben“

Coelestine afbrød ham. „Bidste De, hvor skjønt jeg i Begyndelsen fandt mit Liv, hvor uforlignelig min Lykke! Min Kjærlighed til ham havde forvandlet mig saa aldeles, at De ikke vilde have gjenkjendt mig; jeg kjendte

mig ikke selv mere. Mit utæmmelige Sind var bleven føleligt uden Anstrengelse. Udled jeg Ingen før, saa søgte jeg nu, at læse ham hans Villie ud af Dinene; Intet tirrede mig mere; jeg blev aldrig opbragt mere. Kort, De troer mig maaskee ikke, men det er virkeligen sandt, jeg var slet ikke uartig mere! Havde han ikke skullet elske mig? De, i hans Sted, havde sikkert gjort det.“

„Åh!“ raabte Huusvennen, men fik ikke Tid, at sige mere.

„Nu, han elsker mig ikke! vedblev den unge Kone sørgmodig: Min Omhed synes tidt snarere at fortrædige ham, end at glæde ham. Seer han, jeg er fyrig i Udtrykket af mine Følelser, saa gør det ham mere urolig, end lykkelig. Istedet for at nære min Barme med sin, svarer han derpaa med eet eller andet meget roligt, meget forstandigt Ord, der falder mig paa Hjertet som Is. Vilde han vel søge at affjole min Kjærlighed, naar han ikke fandt sit Hjerte uformuende til at gjengjælde den? Kun da finder man sig for høit elsket, naar man selv ikke elsker mere.“

„De troer altsaa, at han ikke elsker Dem?“ spurgte Teissier, idet han forræderisk blev staaende ved dette Punkt.

„Jeg er overbevist derom! svarte Coelestine heftigt: Forlanger De Beviis? Da De begyndte at besøge os, modtog jeg Dem med stor Forekommenhed, thi jeg vilde forsøge, om jeg ikke kunde læse i min Mand's Hjerte. De bliver dog ikke vred over det, jeg siger Dem? En Ven kan man jo tilstaae Alt. Nu da, den Glæde, jeg viste, naar jeg saae Dem, den Elskværdighed, hvormed jeg kom Dem imøde, selv min Stræben efter at behage Dem — alt dette var ikke for Dem, det var for ham; det skete, for at straffe ham, forurolige ham, vække hans Jaloufie. Har jeg ikke spillet min Rolle godt? De har ikke ladet Dem føre

bag Lyset ved mit Forhold, derom er jeg overbevist, for De veed nok, at jeg ikke elsker Dem, at jeg umuligt kan elske Dem; men kan han da kjende mit Hjerte saaledes, som jeg kjender det selv? Satte han nogen Priis paa min Kjærlighed, vilde han da ikke frygte, at en Anden skulde berøve ham den? Kort, naar han elskede mig, vilde han da ikke være jaloux? Men er han det? Døm dog selv! De kommer hver Dag, hver Tid paa Dagen; har han nogensinde lagt Mærke dertil? Har han nogensinde viist, at han huffede, hvor nær De engang var ved at ægte mig? Er det nogensinde faldet ham ind, at den Fortrolighed, han billiger, kunde bringe mig Fare? Hvad bryder han sig derom! Nu har De været her to Timer; to hele Timer har jeg været alene med Dem. Han veed det; men mener De, han tænker derpaa? Han gik ud, da De kom, og endnu er han ikke kommen igjen. Ak, kjære Teissier, han elsker mig ikke, og jeg elsker ham saa høit!“

Denne gang gjorde Trøsteren intet Forsøg paa, at tørre de Taarer, som randt over Coelestines Kinder. Den grusomme Tilstaaelse, han nys havde hørt, omblæste saa uventet hans Forliebelses Korthuus, at han længe sad der, ubevægelig og stum, med sammentrukne Bryn og skjælvende Læber. Men lidt efter lidt vendte hans Rolighed tilbage. Det Schach, som her bødes hans Forfængelighed, gav hans Harmen ny Næring, og fastede ham pludseligt ud paa den mørke Sti, som fører gennem Bagtalelse til Hævn.

„Jeg har kjendt Frants længe! sagde han pludseligt med grublende Mine: Aldrig har jeg i hans Charakteer bemærket den Rolighed og Kulde, De bebreider ham. Tvertimod har jeg kjendt ham som et meget heftigt, for alle Sindsbevægelser tilgjængeligt Menneske. Er det sandt, at han ikke elsker Dem, jaa kan dette ikke være en Følge af en medfødt Kulde i hans Temperament.“

„Jeg behager ham ikke mere!“ sagde den unge Kone sørgmodig. — Bantro rystede Teissier paa Hovedet. — „Det maa have en anden Grund!“ sagde han omsider. — „Hvad for en Grund?“ spurgte hun, og saae fast paa ham.

Huusvennen svarte ikke, men saae ned for sig. — „Hvad for en Grund?“ gjentog Madame Dramond. — „Jeg har allerede sagt formeget! vedblev Hyfleren: Jovrigt er det en blot Formodning; men hvor skulde det være tænkeligt, at man ikke skulde elske Dem, naar Ens Hjerte var frit?“ — „En Anden? En Anden?“ raabte Coelestine, springende op af sin Stol, med lynende Dine. — Det var Lovindens Baagen, som Frants allerede saalænge havde frygtet. — „Det har jeg ikke sagt!“ svarte Teissier, idet han stillede sig, som om han angrede sin Uforsigtighed. — „De har sagt det! afbrød den skinsyge Kone ham heftigt: Nu vil De bedrage mig, men jeg læser i Deres Dine: Han elsker en Anden! Ha, Eløret er sønderrevet! Svar mig, thi jeg er overbevist om, at De veed Alt. Maaſkee er De endogsaa hans Fortrolige. En Anden! Jeg afliver ham! Nei, jeg er rolig. Men saa tal dog! De seer jo, hvor rolig jeg er.“

Teissier var gaaet forvidt til at kunne træde tilbage. Han søgte i sin Hukommelse efter een eller anden ægteſkabelig Utroſkab i Dramond's Liv; men da han, mod sin Villie, fandt den unge Ægtemands Liv aldeles pletfrit, fæstede han sit Blik paa den ugifte Mand, og da den heftige Kone ikke tillod ham noget Ophold, blev han staaende ved den første Erindring, som denne Efterforskning opriſkede i hans Mand.

„Det er kun en Mistanke, jeg nærer, sagde han med lidende: og i den Tilstand, hvori jeg seer Dem“

„Mig fattes slet Intet; see, jeg græder jo ikke! sagde Coelestine, idet hun tørrede sine Dine: Vil De dræbe mig?“

„Den Tildragelse, hvorpaa jeg uvilkaarligt har hentydet, falder i en Periode, som gik foran Deres Giftermaal, hvilket jo formindsker det Krænkende deri. Jeg mindes at Frants fortalte mig den, samme Dag, han kom ud til Deres Fader, for at være min Forlover.“ — „Nu?“ spurgte den unge Kone aandeløs. — „Det synes, som han, nogen Tid tilforn, paa et Maskebal har truffet en Pige, der, hvis man tør troe den Skildring, han har gjort af hende, maa være gandske særdeles deilig.“ — „Paa et Maskebal?“ — „I Operasalen!“ — „Og denne Pige — hvad hedder hun?“

„Jeg veed det ikke; dengang vidste han det endnu ikke selv. Nu skal De høre, hvad han meddeelte mig desangaaende. Der vare to Damer i en Loge. Den Ene bar en Ring over sin Handske; den Anden holdt en Rose i Haanden, en guul Rose.“

Coelestine foer op med et electrisk Spring; men faldt strax, uden Bevægelse, næsten uden Besindelse, tilbage paa sin Stol.

„En Ben af Frants kom til, rev, paa en hvøist uarstig Maade, Masken af Dominoen med den, gule Rose, og Deres Mand saae et saa fortryllende Ansigt, at der fattedes ham Ord, for at skildre mig det.“

„Han fandt det smukt?“ spurgte den unge Kone med skjælvende Stemme. — „Smukt, forførerisk, tilbedelsesværdigt. De skulde have hørt, hvor begejstret han talte derom! Kort og godt, da De nøder mig til, at sige Dem Alt, maa jeg endnu tilføie, at han forelskede sig saa dødeligt i hende, saa dødeligt, siger jeg Dem, at han Dagen efter duellerede med sin Ben, for at tugte ham, fordi han havde vovet at fornærme denne uforlignelige Dame.“

„Han fandt hende smuk — han elskede hende — strax paa Stedet — han har duelleret for hendes Skyld“

stammede Coelestine, og Taarer rullede over hendes Kinder, og et himmelsk Smil omstraalte hendes Læber.

Pludseligt griber hun begge Teissier's Hænder, trykker dem med kramagtig Boldsomhed, og siger: „Forlangte De mit Liv, vilde jeg give Dem det; men den Lykke, jeg skylder Dem, vilde ikke være betalt dermed.“

Teissier troede, hun var vanvittig, og rykkede sin Stol tilbage. Samme Dieblig blev Døren aabnet. Dramond, som, ved første Blik, bemærkede begge de handlende Personers Bevægelse, blev blegnende staaende paa Tærskelen, thi han troede alt, at være bleven et Offer for sit Forsøg.

Da Coelestine hørte Døren gaae, stod hun op, men Fødderne nægtede hende deres Tjeneste. Da hun omsider samlede al sin Kraft, iulte hun hen til sin Mand, sluttede ham i sine Arme, og trykte ham til sit Bryst, som om hun vilde kvæle ham.

„Du Løgner, Du Skalk, Du Hykler! sagde hun, og beseglede hvert Ord med et Kys: Vi Du kun! Du vil spille Comoedie? Du finder det under Din Bærdighed, at aabne Dit Hjerte for et Barn, som mig? Nei see mig engang til dette kolde og forstandige Menneſke, som frygter, at holde formeget af sin Kone, men duellerer for en lille toffet Maske!“

Bed Dramond's Indtrædelse havde Teissier, paa de af Ægtemændene overraskede Tilbederes Maneer, taget sin Hat. Den uventede Bending, den ægteſkabelige Meddelelse tog, gjorde ham det klart, at hans Nærværelse, nu og fremdeles, var overflødig. Beskjæmmet, som Ræven i Fabelen, sneg han sig sagte hen til Døren, og forsvandt, uden at Nogen bemærkede det.

„Man har altsaa fortalt Dig mine Daarſkaber?“ spurgte Dramond, trykkende sin Kone tæt til sig. — „Daarſkaber! gjentog Coelestine: Bed Du, hvad Daarſkaber!“

skab er? Din Fornuftighed. Have vi ikke Tid nok for os til at være alvorlige? Men jeg veed nu, hvordan jeg er faren, og vil Du ugudelige Menneſke prøve paa at bedrage mig endnu engang, ſkal det ſlet ikke lykkes Dig, for nu veed jeg, Du er hverken kold, eller alvorlig, eller forſtandig. Du har ligesaa toſſet et Hoved, ſom jeg, veed Du det! Du ſlaaes ſaagar! O, havde jeg været en Mand, havde jeg gjort det ſamme. Men Du maa ikke gjøre det mere, aldrig mere, hører Du, jeg forbyder Dig det! Den negang tilgiver jeg Dig, fordi det var for mig, for mig Urafnemmelige, ſom troede, Du elskede mig ikke! Men Du elſker mig alligevel, ikke ſandt?“ — „Har Du tvivlet derom?“ — „Vidſte Du, hvor ulykkelig det har gjort mig! Jeg bønſalder Dig, ſtil mig aldrig tiere paa en ſaadan Prøve. Hvorfor vilde Du ikke viſe mig Din Kjærlighed? Du var vel bange for at gjøre mig ſtolt?“ — „Nei, men Du var ſaa lidet forſtandig; hvad ſkulde der blive af os, naar jeg ikke var det for os Begge!“

„Hør, vi ville dele! Bær Du mere munter, jeg vil være det mindre. Gaae, Du kan være fuldkommen rolig! Mit Hjerte er vel endnu meget ungt, men, naar jeg vil, har jeg et meget gammelt Hoved. (For at give ſine Ord større Eſtertryk, berørte Coeleſtine med Fingren ſin ſom Elfenbeen hvide og ſkinnende Pande.) Jeg behagede Dig alſaa lige paa Stedet? Og jeg gjenkjendte Dig ikke! Men Du var ogsaa ſaadan en løierlig En, med Din ſæle Næſe! Hvor vil det more Hortenſe, naar hun kommer hjem fra Schweiz og hører alt dette! Og Du har ſlaaeſt, rigtigt ſlaaeſt for min Skyld, kjære Engel? Men det var første og ſidſte Gang, ikke ſandt? Blev Du ſaaret, vilde jeg ængſte mig tildøde. Og ſaa maa Du fremdeles vide, at jeg er jaloux, gruelig jaloux! Det er en ny Feil, ſom jeg nys har opdaget hos mig. Men ſaa forbyd mig dog at tale! Hold mig for Munden! Jeg holder ſaameget af Dig, at

jeg kunde blive tosset over at gruble paa, hvorledes jeg skal faae Dig det rigtigt sagt!"

Frants trykte hende til sit Hjerte, og lukkede virkelig hendes Mund, men — ikke med Haanden.

Charles de Bernard.

Marietta.

En Novelle.

1.

Eftermiddagsolen brændte paa Lagunerne. For alle Bindeuer paa Vestfiden, ved Kanalen Onofrio, hang Markiserne, og bevægede sig neppe i den tunge Luft. En gul Dunst dannede sig over det træge-Band. Pippo havde lagt sig ned paa Bunden af sin Gondel, stükket Hovedet under Kahyttaget, og holdt Siesta.

En smuk Pige kom ned ad Fortouget; hun bar en lille Kurv. Hun holdt Haanden mod Solbranden som en Skjerm. Hun bar en lyseblaa Kjole, et sølvbroderet, sort Livstykke; det med røde Baand gjennemflettede Haar faldt ned over hendes Skuldre. Hendes Ansigt var fuldt af Ynde: brune Kinder med glødende Purpur, sorte, fyrige Dine, en yndig Mund, skabt til Kys og Smil. I hendes Gang og Holdning laae noget Fortryllende. Hun syntes at tælle Gondelerne; ved den Sjette standsede hun, og traadte de tre Granittrin ned.

„Pippo! Pippo!“ raabte hun: „Min Gud, han sover! Nu, Du drømmer ogsaa hele Dagen bort! Kom der nu en Mobile, vilde de Andre strax være ved Haanden.“

Pippo vaagnede, gned sine Øine, og var strax paa Benene med de Ord: „Ah, Marietta!“ — Han var en ung, rankvoren Knøs, med Gldsine og Navneløkker. Hans Costume var det sædvanlige: En Lærredstrøje, stribede Beenklæder, et Skjærf om Hosterne, paa Hovedet en bredframpet Straahat. Som særlig Prydelse bar han et broget Silketørklæde-løst slynget om Halsen.

Han rakte Pigen Haanden, for at hjælpe hende ned i Gondelen. Men hun satte den nydelige Fod paa Randen af Fartøiet og sagde: „Løse, Du veed jo, jeg har ingen Tid. Om en Time begynde Folk allerede at spadserere paa Markuspladsen. Moder var just indslumret; saa stjal jeg mig bort. Blot de slemme Drengene ikke stjæle et Par Limonier eller en Melon fra hende imidlertid! Saa gaaer det ud over mig. Her, Pippo, bringer jeg Dig nogle Kirsebær; — hid med Din Hat — de ere gandske friske!“

„Tak, Marietta! sagde Pippo: Mange Tak! Men saa kom dog herved i Gondelen! Jeg roer Dig ned til Darsena og tilbage igjen — vi kunne nok sladdre lidt sammen.“

„Nei, nei! afbrød hun ham, idet hun tømte sin Kurv i hans Hat: Det kan bide til Aften. Du kommer dog, Pippo — Klokkeren ti?“

„O Marietta! svarte Knøsen forlegen: Just Klokkeren ti har en Mobile bestilt mig; jeg skal vente ham ved Gldesonso, og roe ham, Gud veed, hvorhen. Satanasso — han kunde ogsaa gjerne komme tidligere. Men han betaler godt.“

„Nu, altsaa Klokkeren ellers! sagde Marietta med Resignation: Forretninger gaae for Alt; naar det blot ikke

er en Udflugt, og Du — Du veed nok — i *Stradella d'oro*, hos Andrea, som har den smukke Datter“

„Marietta — Satanasso! afbrød Pippo hende fortrædelig: Hvor Du kan vræve! Du bringer mig Kirsebær, og for at de ikke skulle smage mig, stænker Du Galde paa dem!“

Hun loe skjelmst. — Strax formildet greb han hendes Haand og vilde drage hende ned i Gondelen. Hun slog ham med Kurven over Fingrene, rev sig løs og flygtede med et Udio.

„Marietta — Pasquina — Djevleunge!“ skreg han efter hende, satte sig derpaa ned i Gondelen, og for: tærede behageligt sine Kirsebær.

2.

Tyrkerne havde 1644 erobret en Deel af Candia. Canea var allerede i deres Hænder. Sultan Ibrahim gjorde Alt, for at frarive Venetianerne denne vigtige De. Disse derimod skyede intet Offer, ingen Anstrengelse, for at hævde denne dyrttilkæmpede Besiddelse. Battista Grimani blev udvalgt til Generalkapitain. Med fire nyudrustede Galeier skulde han styre mod Candia, efter i Messina at have forenet sig med den franske og spanske Flaade, og for enhver Priis gjenerobre Candia.

Under ham hævdede Venedigs Sømagt sig atter til sin fordums Kraft og Storhed. Han var en Helt i Ordets fulde Betydning; uforfærdet, tapper, udholdende, alvorlig. Fra hans Nie lynede det; Bestemthed lyst fra hans Pand; hans Villie var jernfast, men hans Hjerte var ikke lukket for mildere Følelser.

I Arsenalet laae de fire Fartsier, for at tiltalles og bemandes. Dagen, da de skulde stikke i Søen, var ikke langt borte.

Klokken var ti om Aftenen. Dagens Lummerhede havde samlet sorte Skyer paa Himlen — Lagunerne dampede. Rolig stod Pippo ved Ildefonso og saae ned ad den temmelig tomme Kanal. Efter venetiansk Leveviis var det vel endnu tidligt paa Dagen; men de fleste Fartsøier havde søgt det aabne Hav og dets forfriskende Kjølighed. Hist og her pladsfede en Nare — fjernt tonte Guitarre: Afkorder, eller en ledig Gondeliere sang, med sin hæse Stemme, en Canzonetta.

Da følte Pippo et Slag paa sin Skulder, og bag ham stod hiin Mobile, som havde bestilt ham hid. Stiltiende traadte han i Gondelen. — „Hvorhen, Eccellenza?“ spurgte Pippo, stødende fra Land. — „Lige op! svarte han: Saa ind i Canal:grande, eengang ned og tilbage igjen. Derpaa — det Dvrige skal Du erfare.“ — „Godt, Eccellenza!“

Som sædvanligt talede den fremmede Herre ikke et Ord. Han havde hyllet sig i sin Kappe, trykt sin bred:krampede Fjerhat dybt ned i Dinene og blev staaende ubevægelig foran Rahytaabningen, kun af og til seende hid og did.

Pippo roede fort. Allerede tregange havde han roet op og ned i den store Canal; Klokken slog elleve. Med et Suk tænkte han paa Marietta. Med korte, budende Ord havde Herren tilraabt ham, hvergang han skulde vende, men forresten havde han Intet sagt, og da Pippo vilde begynde en Underholdning, sagde han vredt: „Si, Skurk!“

Endnu en halv Time gennemfrydsede de de snevre Bunde ved Siden af den store Canal, da strøg en hvid: og sortmalet Gondel, med Forhæng for Indgangen, tætforbi. Den mørke Mobile foer sammen, klappede Pippo paa Skulderne, og bød ham sagte vende: „Efter den!“ hvistfede han: „Zimmer fem Narelængder bagefter — det gaaer til San Onofrio!“

Rigtigt bødde Gondelen ind i Canalen af samme Navn. — „Nu rask bagefter, Skurk!“ bød den Fremmede: „Hold Dig saa nær, som muligt; naar de lande, roer Du til den anden Side.“ Efter disse Ord kastede han sig plads ned paa Bunden af Fartøiet og hyllede sig fastere i sin Kappe. Ansigtet trykte han mod Randen af Gondelen, og syntes at lytte. — Værgelig lod Pippo Roeret arbejde, saa Skummet sprøitede vidtomkring. — „Ikke saamegen Larm, Du Hund! mumlede Herren paa Bunden af Fartøiet: Eller jeg borer Dig min Dolk i Halsen!“ — Pippo lagde bi; han var den sorte og hvide Gondel gandske nær.

Denne holdt nu foran Palladset Grimani, hvis Marmorvægge, hvilende paa canellerede Søiler, strakte sig fem Etager iveiret. Sagte, men gandske nær, lod Pippo sin Gondel svømme forbi. Den skjulte Mobile løftede Fjerdedelen af Ansigtet over Randen; han syntes at lytte. En Herre steg ud; ham fulgte en Dame. Han ledte hende ved Haanden opad Trinene, saae sig forskende om, og da han ikke saae noget levende Væsen, uden den fremmede Gondeliere med det tilsyneladende tomme Fartøi, sagde han temmelig tydeligt: „Imorgen Kloffen elleve altsaa! Godnat, Guiditta!“ — „Godnat!“ aandede Damen, og forsvandt i Paladsets Portal. — En Tidlang saae hendes Ledfager efter hende. Derpaa steg han atter i Gondelen, og denne seilede strax derpaa ned gennem Canalen.

Da dens Aarslag ikke vare at høre meer, og Alt var roligt trindtomkring, reiste den fremmede Mobile sig op af Rummet, og bød Pippo lægge til ved Paladset. Han steg ud, traadte mellem Portalens Søiler, lyttede til de Trin, som løde opad Marmortrappen; derpaa drog han sin Dolk, og stødte den, med indædt Raseri, flere gange i Søilestøtten, saa Stenen flirrede, hvorhos han mumlede i Skjægget: „Altsaa dog! dog! Fordømte Slange! Blegnæb:

bede, usle Dreng, Lazzarone, Betler! Og han foretrak:
 fen mig! Vi, jeg vil være Eders Kjærligheds Skytspatron!"

Ovenfra lode nu Guitarretoner og en melodisk Kvin-
 destemme. Men dette syntes at forøge den Lyttendes Na-
 seri — han slog sig for Panden med knyttet Næve, skjar-
 Tænder, udstødte en Forbandelse, og fløi ned ad Trappen.
 Med eet Spring var han i Gondelen, saa denne ikke var
 langt fra, at slaae om, klamrede sig fast til Rahyttaget, og
 raabte: „Omkring, Skurk! Did igjen, hvor vi først kom fra!"

Taus adlød Pippo og landede ved Gldefonso. Her-
 ren tog sin Børs, gav Gondelieren tre Zechiner og sagde
 sagte: „Imorgen Klokker Ti atter her! I den hellige In-
 quisions Navn byder jeg Dig tie. Gladdrer Du et Ord,
 Skurk, saa dingler Du i Galgen, eller dukker under i Ca-
 nalen Orfano!" — Efter disse Ord gik han rast opad For-
 touget, og forsvandt om Hjørnet.

Pippo fornam en let Gysen, da han hørte den hel-
 lige Inquisition nævnes; først nu besaae han de sunklende
 Guldstykker, kastede sin Nare i Gondelen, og bandt denne
 fast, medens han giftigt mumlede hen for sig: „Satanasso!
 Vare ikke de Penge, maatte Du selv være Foder for Fiske-
 ne! — Hellige Inquisition — den Skurk — han fører
 nok noget Godt i Skjoldet — og Marietta — blot hun
 er oppe endnu — hun vil nok tage fjønt imod mig. Men,
 jeg maa vove det, jeg maa til hende!"

Han kastede sin Hat paa Hovedet, og ilte op ad Ca-
 nalsiden, forbi Kirken Santa Marina, hvorpaa han bødiede
 om i en lille Sidegade. — I Marietta's Stue, som
 laae ved Jorden, var endnu Lys. Hun vaagede og sad
 ved sit Arbeide. Men hun saae slet ikke op, da han hil-
 sende traadte ind — hun besvarte ei engang hans Godaften.

„Satanasso! sagde han frygtsom og ærgerlig tillige:
 Jeg veed, hvad Du tænker indvortes, og hvad Du har for
 giftige Talemaader til mig paa Din Tunge. Kun herud

dermed, ellers quæles Du deri. Jeg er træt som en Hund — ikke en tør Traad paa mig — sulten og tørstig som en Haiisf. Den lumpne Knegt! Hvor han har jaget mig omkring!“ — „Tal sagtere, Signore! sagde Marietta fornærmet: Moder sover.“

„Her ere de lumpne Penge! Han fastede de tre Zechiner paa Bordet: Tag dem, køb Dig noget for dem! Jeg har saa ingen Glæde af dem, da Du er vred og tænker ilde om mig.“ — Han fastede sin Hat i en Krog, tørrede Sveden af sin Pande, og satte sig ved Bordet ligeover for Pigen.

Marietta saae op, besaae de funklende Penge og spurgte: „Er det ogsaa sandt?“ — „Hvorfor skulde det ikke være sandt? klagede han: Hvorfra skulde jeg vel have dem? Jeg sagde Dig jo, at han betaler godt. Men han hidser Livet af En, den Hund, ret som om en Gondeliere intet Menneske var.“ — Og nu fortalte han hende gandske udførligt, trods den hellige Inquisition's Forbud, sin natlige Fart med den ubekjendte Mobile og hvad Sælsomt der ved denne Leilighed havde begivet sig.

Hun var beroliget, hun hentede Vin og Brød til ham. De fladdrede endnu længe, og da Klokken slog Et i Markustaarnet, blev han afskediget med et Godnatkys.

3.

Fjorten Dage før det Nysfortalte begav sig, seilede Generalkapitain Grimani's Datter, med sin bedagede Kammerdame, paa en aaben, rigtmykket Gondel, ud i Havnen, for at forfriske sig i Aftenkjølingen. Luftens Temperatur var fortryllende; den milde Søvind krusede de grønne Bølger og aandede Bederqvægelse over Hav og Stad. Lig en Purpur-Gldfugle dalede Solen mellem guulrødlige Dunster; dens Glands gjenstraalte tusindfoldigt i Benedigs

hundrede Taarne. Svaler skjode som Pile henover Vand: speilet; fra Klostertaarnene lød et harmonisk Ave Maria trindtomkring. I Golfen var Alt Liv og Bevægelse; ikke langt fra Arsenalet ankrede Fregatterne, tusinde travle Sønder rørte sig omborde, Matroser hang som Naager i Loug: værket, Stemmer raabte hist og her, Bimpler vaiede, slappe Seil sloge mod Stængerne, Baade og Schebeker fløi hen i alle Retninger, og tallose Gondeler oplivede, i broget Brimmel, denne larmfulde Vandverden. Golfen var som et levende Magazin og tillige som en livfuld Promenade.

Taus sad Grimani's Datter, Guiditta, hos sin Selskaberste. Eftertænkksom betragtede hun det storartede, ophøjede Billed, som oprullede sig for hende, som, seet saa tidt, dog igjen forekom hende nyt idag. Kun een Tanke bedrøvede hende: hist, paa den mellemste Galei skulde hendes Fader snart plante sit Admiralsflag og styre ud paa det troløse Element i blodig Kamp med de Bantroe. Tanken om denne Afsked ængstede hende ubeskriveligt. Tidligt havde hun mistet sin Moder. Ved Faderen hang hun, hans eneste Barn, med sin hele Sjæl. Han var hende Alt.

Den attenaarige Pige glimrede blandt Venedigs første Skjønheder; hendes barnlige Sands vidste det ikke. Hid: til havde Skjebnen flettet Blomstergrene i hendes Ung: domsliv, og hele Jorden var hende en prangende Have. Hun kjendte kun Kjærligheden til sin Fader, Kjærligheden til Gud, fromme Bødsøvelser, muntre Sysler, Sang og Strengelse. Endnu havde hun aldrig rødmet, aldrig bæ: vet, naar Mænd bragte hende deres Hylдинг. Endnu slumrede den skjønne Knop.

Tankefuld sad hun der og sønderplukkede Blomsterne af en Buquet, som en Blomsterpige havde paansødt hende, idet hun steg i Gondelen. Hun havde ikke bemærket, at

hendes Duenna imidlertid havde befalet Gondelieren, at vende om.

Dybere sank Solen — flammende Rødme malte sig paa Hav og Skibe — for dem laae nu den mægtige Destad, den guddommelige, som Venetianerne kalder den. De for just langsomt forbi Galeierne; Aaren kastede guldfarvet Skum trindtomkring. Giuditta, som havde givet sine Blomster til Priis for Bølgerne, holdt endnu en smuk Rose i Haanden. Nu vare de nærved Admiralskibet — Giuditta saae op efter det stolte Fartøi — fra Bagdækket bødte sig en smuk, bleg Ynglings fortlokkede Hoved ned over Borde; hans Dine mødte hendes, de syntes at flamme op som et Lyn — Giuditta bævede, Rosen gled ud af hendes Haand og fløi ned i de skummende Bølge. Uvilkaarligt bødte hun sig efter Blomsten — da sprang, rast som en Tanke, Ynglingen ned fra Dækket efter Blomsten. Samme Dieblif bevægede Galeien sig, den Forvoone kom under Roeret, Skummet fløi omkring, Blod farvede Bølgen, Giuditta skreg høit, ti til tolv Matroser sprang ud efter Ynglingen, Baade fore hid fra alle Sider: det var et Dieblifs Værk!

Selskabsdamen tilraabte Gondolieren, han skulde skynde sig, for at komme ud af Trængslen. „O nei! sagde Giuditta: Chiara, seer J da ikke, at Mennesket drukner! Han styrtede med Hovedet mod Roeret — min Gud, min Gud, hvilken Ulykke — og det for en Blomsts Skyld!“ tilføiede hun sagte. Taarer blinkede i hendes Dine, hun sank skjælvende ned paa Bænken, og saae spændt efter Galeien og efter Brimlen.

„Jh, hvad! sagde hendes Ledfagerinde næsten bebreidende: Skibsfolk er Satansfolk! Han finder nok tilrette igjen dernede, han! Hvorfor er han ogsaa saadan en Tosse — at springe ned fra denne Høide — jeg under ham et rigtigt Smæk, det kan han have godt af!“

„Det er vist en Adelsmand fra vor By! yttrede Giuditta: Havde I seet ham, havde I vist kjendt ham. Og det gjelder et Menneskeliv. Vi havde dog kunnet erkyn: dige os.“ — Gondelen bødiede just om Arsenalet; man kunde ikke see Galeien mere.

„Nei, nei, Signora! svarte Chiara: Det vilde ikke stikke sig for Generalkapitainens Datter, at vorde seet i saadan Tummel. Og jeg for min Deel kan slet ikke ud: holde, at see en Død eller en Saaret — jeg har saa svage Nerver!“

„Og det for en Blomsts Skyld!“ gjentog Giuditta ved sig selv; hun astørrede hemmeligt en Taare. — —

Hele Natten kunde Giuditta ikke sove. Uafadeligt forfulgte hende den blege Ynglings Billed; alle hendes Tanker knyttede sig til den sørgelige Begivenhed. Hun saae ham styrte sig ned, saae ham forsvinde, saae Blod: sporet paa Bølgen. Hun havde vel bemærket, hvorlunde han udstrakte Haanden efter den bortsvømmede Rose. „Hvad vilde han med Blomsten?“ spurgte hun atter og atter: „O, hellige Madonna, han vilde bringe mig den igjen, og jeg er maaskee Skyld i hans Død!“ hun henflød i Taarer.

Bleg og mat vaagnede hun. Ternen traadte ind, for at paafælde hende; allerede ringede det til Fromesse. Chiara kom med Bønnebog og Rosenkrands. De bestege Gondelen.

Mange Andægtige strømte til den aabne Kirke. Her: bødigt hilste Mænd og Qvinder Generalkapitainens Datter. Og Giuditta fortjente denne Hylding. Hun var sit Kjøn's Perle. Hendes Holdning var stolt og imponerende, men hendes Bæsen var ydmygt og indtagende; Ansigtet fuldt af himmelsk Mildhed, Lokkerne brune, Pinene sorte. Opløstede hun disse, saae hun ud som en Forflaret; Panden syntes en Høihedens Trone, Munden en Bøllidens Port. Let og rank vuggede hendes Skikkelse sig paa den nydeligste Fod; aldrig havde en skjønnere Hals baaret et

skjønnere Hoved, aldrig et Belte omspændt ædlere Former. Saaledes vandrede hun henover Granitbroen i et lyseblaat Klædebon, omsluttet af et hvidt Skjær. Fra hendes Pande bølgede Sløret ned, og hendes Lokker fløde ned over de blændende Skuldre. Halvhøit lød det trindtomkring: „Hvor hun er deilig!“ —

Allerede bruste Orglet, da de, midt i Trængslen, traadte ind i Kirken. Chiara ilte forud. Giuditta traadte til Vievandsbækkenet. Hun dyppede de fine Fingre deri — da hvissede en Stemme ved hendes Side: „Signora! Eders Rose — den blomstrer saa frisk, som igaar.“

Giuditta saae op. Den blege Yngling stod for hende i Hvælvingens Dæmring; ydmygt ned slog han sine Dine — inden hun vidste det, holdt hun Blomsten i Haanden. „Jeg takker, Signor!“ aandede hun tonløst og skjælvende: „Jeg takker!“ — Et bekymret Blik traf ham — paa hans Pande saae hun Mærket af en Bunde. Neppe havde hun Kraft til at bøie sig; skjælvende vaklede hun hen mod Altret.

I den hellige Handling tog hun ingen Deel. Alt forekom hende som en Drøm, og dog holdt hun Rosen i Haanden. Han levede altsaa, han var ikke bleven et Offer for sit forvovne Mod — og for at gribe Blomsten til hende, havde han begivet sig i Faren. Uden at bede, stirrede hun i Bønnebogen, og saae igjen udover den. Gud! — der stod han, ligeover for hende, og saae ufravendt paa hende! Han foldede sine Hænder — hans Dine var saa blidt, saa fromt; hans Ansigt saa lidende og dog saa hengivent. „Det maa være et godt Menneske!“ sagde hun ved sig selv: „Hvo der vover saameget for en Blomst, hvad vilde han ikke ofre for et Menneskeliv!“

Messen var endt; man strømte til Udgangen. Her stod Ynglingen igjen, ydmyg, ligesom bedende om eet eneste Blik: Hun følte, hvorledes Blodet steg op i hendes Kin-

der; hun bøjede det skønne Hoved. Nu var hun ham nær — hun bævede; han kunde ansee hende for stolt, for utaknemmelig; hun saae over til ham, og nikkede, hilsende næsten umærkeligt. Han bukkede dybt, uden at Chiara mærkede det. Da Giuditta steg ned ad Trinene, vendte hun Hovedet endnu engang — hendes Blik mødte hans — hans Ansigt straalte af Glæde.

Hun kom hjem, iulte ind i sit Cabinet, og indelukkede sig her. Gjentagne Gange trykte hun Rosen mod sine Læber — hun vidste ei, hvorfor. Derpaa lukkede hun den ned i sit Juvelskrin; men flere gange om Dagen aabnede hun Skrinet igjen, ikke, som ellers, for at besee sine Perler og Diamanter, men for at betragte Blomsten; thi denne Rose, tænkte hun, havde jo nær kostet et Menneskeliv. Derved var den bleven kostbar i hendes Dine. Hele Dagen var hun dybsindig, men munter tillige. Roserne vendte tilbage paa hendes Kinder.

4.

Tre Uger sildigere sad Generalkapitain Grimani i sit Cabinet og mønstrede de Depescher, han havde modtaget fra den høie Signoria. Da indtraadte umeldt Capitain Bocardo Grassi, Een af hans gamle Krigskamerader. Raask reiste sig Grimani og gif Bennen glad imøde. Generalkapitainen var en smuk Mand, høi, kraftigt bygget; det noget langagtige Ansigt beherskedes af en ædel Pande; af Dinene lyste Mod og næsten ungdommelig Jld. Hans Miner vare alvorlige, dog istand til ethvert Udtryk. Høitideligt klædte ham den sorte Kjortel og den svære Guldkjæde paa hans Bryst, som Keiseren havde skjænket ham for hans sidste Heltedaaed i Kampen mod de Bantroe.

„Jeg veed, Grassi, sagde han med velklingende Stemme til den Indtrædende: Du kommer, for at sige

Farvel. Inden fire Dage eskorterer Du med Pluto Proviantsskibene til Middelhavet. Vil Gud, naaer jeg Eder inden fjorten Dage paa Catanea's Rhed.“

„Vel, min General! svarte den gamle Capitano, og rakte sin Baabenbroder Haanden: Har Du ellers Noget at befale? Jeg kommer, for at erkjendige mig derom.“ —

„Af, Grassi, gamle Slagkamerad! sagde Generalkapitainen med et Suf: Du seer i mig ikke blot den sorgfulde Statsmand, ikke blot Krigeren, der drager ud, at slaae en fanatisk Fjende, men ogsaa en bekymret Familiefader.“ —

„Hvorledes, Du? loe Grassi, idet han satte sig: En bekymret Familiefader! Du har een eneste Datter, smuk, god, from, en lille Engel; Du er rig, anseet. Hvad skal jeg sige? Jeg har fire Døttre, fire Sønner — ingen Rigdomme og allerede graae Haar — jeg er femten Aar ældre, end Du.“

„Just fordi det er mit eneste Barn! vedblev Grimani: Pigen har, jeg veed ikke, hvornaar og hvorledes og hvor, forelsket sig i en ung Mobile. Hos en Veninde af hendes salig Moder have de seet hinanden, talt med hinanden, fundet Behag i hinanden. De have sværmet ind i Fremtiden og svoret hinanden evig Kjærlighed. Mit Barn er oprigtigt; hun har selv sagt mig det, og ønsker intet videre, end at faae sit Hjertes Elskede til Mand.“

„Deri seer jeg endnu ingen Ulykke!“ afbrød Grassi ham. — „Og alligevel, alligevel! vedblev Grimani: Den unge Mand hedder Kanuzio Solani, er af gammel Adels, brav, fuld af Aand og Guld, en modig Gut, har man sagt mig; men fattig, fattig!“ — „Og Du er riig! Den Ulykke kan jevne sig.“ — „Ja, var det blot det! Men jeg har bortlovet min Datter, min Giuditta, til Proveditoren Santini, og To kunne dog ikke faae hende.“ — „Til Santini, den aldrende Mand, Dit attenaarige Barn! Det var ikke godt. Til den lange, magre, værk:

brudne Mand, den tørre Inqvirent — det var ikke godt! Agtelse for hans Wiisdom, for hans politiske Overblik — ; men han kunde jo være Giuditta's Fader togange! Det var ikke godt.“

„Og dog kunde jeg ikke Andet! svarte Grimani: Jeg er Manden forbunden; ham skylder jeg, at jeg blev valgt til Generalkapitain; han er mægtig, han staaer Doggeværdigheden nærmest. Han har mit Ord. Troer Du ikke, det har gjort mig ondt for mit Barn? — Hun faldt mig om Halsen, hun græd, hun truede at forgaae af Smerte. Det er mit eneste, mit kjære Barn! Hvo havde vel tænkt paa det dumme Tilfælde, hvo havde tænkt, at Santini for Alvor vilde gifte sig! Forandres kan det ikke mere. Du maa hjælpe mig, Grassi!“

„Jeg — hvor kunde jeg det?“

„Hør mig, Bocardo! Jeg har fundet en Udvei. Om faa Dage stikker Du i Søen. Aftenen før Du letter Anker, indbyder Du den unge Manuzio — Du kjender ham jo — han er, troer jeg, langt ude beslægtet med Dig; — altsaa, Du byder ham ombord, Du drikker ham paa Pelsen, Du overtaler ham til, at overnatte paa Galeien, og naar han sover, stikker Du i Søen. Jeg skal mage det saae, at Kanonskuddene kunne bortfalde, at Alt kan gaae stille af. Naar han vaagner ude paa Havet, saa tager Du ham for Dig og moraliserer skarpt for ham. Siig ham: Hvo der vil beile til Grimani's Datter, maa først fortjene sine Sporer. Naar Felttoget er endt, kan han høre sig for igjen. Sætter han sig paa Bagbenene, saa siig ham, at jeg sidder i de ti Mænds Raad, og at der, oppe under Blytagene, ere smukke Bærelser for balstyrige Knegte, og at Heden histoppe allerede har uddrevet mange Elskovshede.“

„Gandske godt, gandske godt! svarte Grassi, som havde hørt til med spændt Opmærksomhed: Men — Sa:

gen er just ikke at løbe til. Hvorledes skal jeg styre ham, naar han bliver mig alt for ubændig? — det gør mig ondt for det unge Blod! — Maaſkee kommer han ſlet ikke. — Foreſkede ere miſtænksomme. Og han er en Mobile — jeg begaaer en Voldsgjerning!“

„Paa mit Anſvar! afbrød Grimani den Betænkelige: Gjør det, jeg beder Dig derom. Du gjør mig en ſtor Tjeneste. Førſt Krigslivet, Fraværelſen; han glemmer og hun glemmer. Saa gaaer Alt i den Orden, ſom jeg har beſluttet. Med eet Ord — —“

— „Endnu har jeg mine Betænkeligheder —“

„Med eet Ord, raabte Grimani opſpringende: Skaf mig ham fra Halsen, ſaa eller ſaa. Han er Anſtødsſtenen — paa mit Barn ſtoleſt jeg. — Giv mig Haanden derpaa — Du gjør det — Du maa gjøre det. Kun til Dig kan jeg betro mig. Mit Hoved er fuldt af Sorger for Staten, og jeg ſkal pine mig med ſlige Smaating! Farvel, Santini — vi ſees ſnart — Lykkelig Reife!“ — De adſkilttes. Med lettet Hjerte ſatte Grimani ſig igjen til ſit Arbeid. —

5.

Siden hiin Aften, da Pippo havde foretaget den gaadefulde Fart med den Fremmede, var Denne hvergang kommen paa den beſtemte Tid, og fortjatte allerede i otte Dage ſine hemmelighedsfulde Forſkninger. Kun tregange i denne Tid havde de opsporet den hvide og ſortmalede Gondel, og hvergang forfulgt den. Den Fremmede havde ikke været ſnakſommere, end førſtegang, ei heller havde han foretaget ſig noget, ſom kunde give Gondelieren Oplysning om hans natlige Lystfarters Diemed. I hvor nysgjerrig end Pippo var, ſaa fandt han ſig dog deri; thi den Ubeſkjendte betalte hvergang med blanke Zechiner. Fortrædeligt

var det ham unægteligt, at han nu hver Aften kom saa silde til Marietta og at hans bedste Timer saaledes bleve ham frastjaalne.

Taften havde Pippo atter maattet roe den Ubekjendte frem og tilbage gjennem alle Canalerne. Da han steg ud, sagde han: „Imorgen venter Du mig ved Lorenzo-Canalen, tilvenstre fra Kirken af. — Næsten skal Du erfare.“

Pippo mødte paa den bestemte Tid. Ved Siden af ham laae adskillige Gondeler; Klokkeren slog ti Slag; — den gaadefulde Mand kom, hyllet i sin Kappe, ned ad Fortouget. Men han steg ikke i Gondelen; han gik videre, til et andet Fartsstæde, — som laae tyve Skridt borte. Han talte ivrigt med Gondelieren — det varede temmelig længe; — derpaa foer Gondelieren ned ad Canalen — den Ubekjendte vendte tilbage. Han nærmede sig Pippo, tog ham ved Haanden og drog ham nogle Skridt med sig, hen i Skyggen.

„Pippo! sagde han sagte: I Aften gjør jeg Regning paa Dit Mod. Tænk paa den hellige Inquisition og paa den Løn, som venter Dig. Jeg stoler paa Dit Mod og Din Klogskab.“ — Pippo lyttede spændt.

„Hør mig! vedblev den Fremmede: Hiin Gondeliere, med hvem jeg talte, ventede en Signore, som skal komme fra hiint Palads med Marmorsøilerne. Men han finder ikke sin bestilte Gondeliere; jeg har, under et Paaskud, sendt ham bort. Du roer imidlertid hen til det Sted, hvor han laae. Om fem Minuter kommer jeg histnedefra — Du siger ikke et Ord — jeg siger Intet. Er der noget Menneske i Nærheden, gaaer jeg forbi. Er Alt sikkert, træder jeg sagte i Din Gondel, ned i Kahytten. Du trækker Teppet for Indgangen, og bliver liggende stille. Saaledes venter Du, indtil hiin Mobile kommer ud af Paladset — Du kan ikke tage feil af ham, han bærer tre hvide Fjer i sin Hat; — Du træder ham imøde og siger:

Signore! Jeg møder for Ederes Gondeliere; han lader bede om Forladelse, han lider af *epilessia*, han er *malcaducco*. Saaledes siger Du, og beder ham stige ned, og lover, at roe flinkt. Du spørger: hvorhen? Han vil til Canalen Dnofrio; men Du lader, som Du ikke veed det. Fra det Dieblif siger Du ikke Andet, end Ja og Nei; Du bekymrer Dig om Intet, der maa skee, hvad der vil. Du har kun Dine for Din Nare og for Vandet. Husk paa, at jeg staaer bag Dig og belurer Dig. Det koster Dig Din Hals — forstaaer Du?”

„Jeg forstaaer, Signore! svarte Pippo sagte og ry: stede stærkt: Som J befaler, Signore — hverken Dine eller Dren — jeg vilde sige Mund, eller — som J befaler. J kan stole paa mig — hvis der ingen Fare er derved, ja, om der ogsaa skulde være Fare derved.“

„Jeg gaaer! sagde nu den Ubekjendte: Overvei Alting vel! Det mindste Misgreb koster Dig Dit Liv.“ — Han fjernede sig. Pippo gik tilbage til Gondelen; hans Hjerte bankede stærkt.

Inden fem Minuter vare omme, kom den Fremmede tilbage, og smuttede, seet af Ingen, ned i Gondelen, gik ind i Kahytten, og trak Forhængen for. Himlen havde formørket sig og syntes at begunstige hans Foretagende.

Ikke længe efter traadte den betegnede Mobile ud af Paladset og iilte hen til Gondelen. Pippo traadte ham imøde, han stammede — dog var hans Tale temmelig forstaaelig. „Godt! — Canal St. Dnofrio!“ sagde Herren og sprang i Skibet. Han blev staaende foran Kahytten, paa det smalle Rum bag Gondelieren. De seilede gjennem den livfuldeste Deel af Staden. Venedig var larmfuld og gjorde Nat til Dag. Fra Quaierne paa begge Sider blinkede Lys, lode Stemmer, Latter, og derimellem Sang og Strengleeg. Talrige Gondeler gløde forbi, enkelte Lysstriber

fore over Vandene. Kun Maanskinnet fattedes, for maerist at oplyse alle disse Scener.

Snart laae den larmende Deel af Staden bag dem. Pippo briede ind i Canalen Onofrio. Her syntes Alt som uddød. Ejerne af de skjøne Paladser havde allerede forladt dem, for at reise til deres Landsteder; tilmed var Communicationen her aldrig synderlig levende. Kun enkelte Lys saaes i Vinduerne paa begge Sider — intet Fodtrin lod sig høre paa Fortouget.

Manden i Kahytten havde sagte draget Forhængen til side, og saae paa Manden, som stod udenfor, med en Tigers Dine. Halvt vendende sig tilhøre, saae Denne hen for sig. De vare nu kun fyrretyve Skridt fra Paladset Grimani: da omflamrede Manden i Kahytten pludseligt sit Offer, og stødte ham, før han kunde tænke paa at værgesig, togange en Dolk i Ryggen. Med et Klageskrig styrtede den Trufne om i Skibsrummet. Henover ham gik Morderen, satte Foden paa Kanten af Gondelen, og sprang, i et fortvivlet Sæt, op paa Bredden. Han ilte op ad Fortouget, og var forsvunden.

Pippo hørte Skriget, følte sit Fartsøi slingre, saae Skikkelsen flye, og for sig i Rummet den Myrdede, som rallede bevidstløs. „Satanasso! sagde han angstbeflemt, næsten grædefærdig: Det er en nydelig Historie. Derpaa var jeg rigtignok ikke belavet. Havde jeg troet, det skulde tage den Bending — saa! — Jeg troede blot — ja, hvad troede jeg? O San Marco, det er en Jammer uden Ende. — Hvad er herved at gjøre? O San Philippo, min Navnepatron! — Den fordømte Hund — borte er han. — Ja, ja, den hellige Inquisition — den Skurk! Han har løiet mig Halsen fuld; en Bravo maa han være, en Slange i Mørket!“ — Skrækken gjennemisnede ham. Han lod Baaden drive, og søgte at fatte en Beslutning.

„*O corpo di Baccho!* flagede han igjen gandske sagte: Hvad griber jeg til? Finde de Liget hos mig, saa hedder det, jeg har ombragt ham; og anmelder jeg det, hvo troer mig da? Hvor har jeg et Vidne? *O Satanasso, Du for: dømte Hund, Du Djævelens Svigersøn!*“ — Nu fattede han en rask Beslutning, bukkede sig ned, løftede, med begge Arme, den Saarede op, hvis varme Blod løb mellem hans Fingre, og — kastede ham i Canalen.

Hurtigt greb han derpaa Aaren, pidskede med Døds: angst Bølgerne, og foer, som jaget af Djævelen, ned ad Canalen, ad hundrede forskellige Omveie, tilbage til sin sædvanlige Landingsplads, for at vise sig for sine Kame: rader, hvis nogle af dem endnu skulde findes her. Saales: des var det bedste Skin for ham — han kom fra Vest siden af den store Canal — og Mordet var begaaet paa Øst: siden. Efter at dette var skeet, roede han et Stykke videre, hvor Ingen kunde holde Pien med ham, tog en Halmvisk, dyppede den i Vandet og skurede sin blodbestænkte Gondel, saa godt han i Mørket formaaede.

Hastigt, aandeløs, løb han til Marietta — han rev Døren op — hun var alene. „*Satanasso!* raabte han dødsbleg og skjælvende: Den Hund har paaført mig en god Gjenvordighed med sine Zechiner. Gid Djævlen titusind: gange —“

Usammenhængende fortalte han den skjælvende Pige, fra hvis Kinder alt Purpur var veget, den hele Begiven: hed, men besvor hende, ved Alt, hvad der var hende hel: ligt og kjær, ei at lade sig forlyde med et Ord derom. „For — sagde han — er det een af Inquisitionens Dra: banter, hvilket jeg dog meget betvivler, saa hænger man mig, fordi jeg har sladdret, og er det en Bandit, den Hund, saa fattes alle Beviser mig, man anseer mig for Morde: ren, man spænder mig paa Pinebænken, og saa hænger man mig ogsaa. *O hellige Marcus, staae mig bi!* — *O,*

hvor suurt maa en stakkels Barcajulo fortjene sit Brød og sin Stokfisk, og har ei engang hver Søndag lidt Polenta eller Maccaroni — og tilsidst gjøre de ham endogsaa til en Manddraber! — Jeg er gandske død, Marietta — jeg veed ikke, hvad Dei mit Hoved sidder — har Du noget at spise, Carissima? — Giv mig lidt for Tanden, hører Du, at jeg igjen kan samle mine Tanker en Smule — jeg har været nyktern siden Middag, og Skrækken har udsultet mig tilbunds. O Satanasso! Satanasso! Hvorfor skulde Eligt just møde mig! Jeg har jo dog været i Messen idag, og for otte Dage siden har jeg været til Skrifte og har, for min Patron San Philippo, tændt et Vorklys til syv Paoli. O Du Hundsfot af en Padrone, Du Utafnemmelige, hvor kan Du saaledes lade mig i Stikken!”

Marietta stod op, for at hente Mad til ham. Men da raslede det med Hellebarder ved Gadedøren — tunge Trin nærmede sig, Døren sprang op, og Sbirrer traadte ind i deres røde Kjoler. — „God Aften! sagde Anføreren: Finder man ikke her Gondelieren Pippo fra Canalen Onofrio?” — Blege, skjælvende, maalløse saae Pippo og Marietta paa hinanden. De vidste ikke, hvad de skulde sige, om de skulde bekræfte det eller benægte det.

„Dog — hvi spørger jeg! vedblev Sbirren: Der sidder jo Skurken — griber ham, Børn — lægger Haandflemmer paa ham. En deilig Gondeliere — gjennemboret en Mobile, fastet ham i Canalen — Bravo og Barcajuolo i een Person — nydeligt — nydeligt — Galgenfugl!”

„O Excellenza, o naadige Hr. Sbirre! skreg Pippo ude af sig selv og faldt paa Knæ: Hav Medlidenhed med mig! Jeg er jo uskyldig, uskyldig som Guds Moders Barn! Jeg sværger det ved Christi fem Bunder, ved San Marco, ved min Moders Salighed, Excellenza, jeg er uskyldig! En Lumpenkarl, en Mobile har bragt mig i denne Gjenvordighed, skal jeg sige Eder; ikke jeg, men han, har ombragt

den gode Signore; jeg har blot fastet ham i Canalen, forstaaer J, for at Mistanken — —“

„Hold Mund! bød Sbirren: Uskyldig — ja, det sige alle Gavtyve, indtil man komme med Torturen. — Medlidenhed — Du Hund! har Du havt Medlidenhed med Signor Kanuzio Solani, da Du borede ham Jernet togange i Ryggen? — Bandit — Bandit!“

„Nei, Excellenza! skreg Marietta, der ligeledes, høitgrædende, var sunken paa Knæ: Han er vist uskyldig! Jeg kjender ham, Signor, han er min Brudgom; han gjør ikke en Flue Fortræd, ikke mig engang. Han har ikke gjort det — jeg faverer for ham, gode, ædle, naadigste Herre!“

„Du favere for ham? loe Sbirren: Dumme Høne! Op med sig — marsch, marsch! Som man reder, saa ligger man — først Pinebænken, saa Strikken — hænges eller druknes i Canalen Orfano; det bliver Enden paa Visen. Den høie Signoria's Retfærdighed kjender ingen Uskyldig. Stat op, Birbone, og æg ikke min Brede!“

„O Excellenza! jamrede Pippo: Jeg kan forsikre Eder!“ — „Tys! marsch!“ — „Det er en Feiltagelse; gandske bestemt! hvinte Marietta og omslyngede den Elskte med begge Arme: O Pippo, jeg slipper Dig ikke, jeg kan ikke slippe Dig, Du er uskyldig! O Du min gode Frelser, hvad skal der blive af vort Bryllup! O Pippo, Pippo, det er en sørgelig Forlovelse!“

„Ja, Du tænker bare paa Bryllup og deslige Narreværk! skjændte Pippo i Dødsangst og Smerte: Og jeg skal hænges, for ingen Ting, fordi jeg er uskyldig, eller jeg skal druknes i Orfano. Det tænker Du ikke paa, Du!“

„Beed Du hvad? raabte Marietta pludseligt opspringende: Den Tanke har Guds Moder indgivet mig. Jeg kjender Sbirrernes Oberst — han er en mægtig Mand, han er min Gudfader, til ham vil jeg gaae, ham vil jeg sige Alt, som Du har fortalt mig det, Ord til Andet,

gandske udførligt. Han vil hjælpe Dig, han maa befrie Dig. Din Uskyldighed skal komme for Dagen, hvis der endnu er nogen Retsfærdighed i Venedig. Vær Du rolig, mit Lam! Gaae kun med og frygt ikke. Imorgen befrier jeg Dig gandske bestemt. Det skal, det maa hjælpe.“

„Til ham vil Du? haanloe Sbirren: Det er just ham, der har sendt os hid. Gaae kun til ham, Signorina, at han kan lee ad Eders gute Næb. Haha! han har noget Andet at gjøre, end at frelse Tyve og Mordere fra Galgen. Det er just noget for ham, dette hersens! For det ligger just til hans Sag, at lade det Lumpenpak hænge, for han er vor General!“

„O, I skal slet ikke gjøre mig bange! raabte Marietta i trodsig Tver, og satte sin Hat paa: Jeg veed, hvo han er, og han vil mig vel. Forleden sendte han mig dette lille Guldfors til min syttende Fødselsfest. — Gaae Du kun, kjære Pippo! vendte hun sig til denne, idet hun strøg ham ned ad Haaret og tørrede hans Dine med sit Forklæde: Vær ubekymret, min gode Dreng, uden Frygt! Der skal Ingen gjøre Dig noget. Jeg skal nok skaffe Dig fri.“

Imidlertid havde mange Nysgjerrige samlet sig udenfor Huset; Sbirrerne skyndte paa; med et bedrøveligt „Addio!“ skiltes Pippo fra hende, og gik, omringet af Justitsens fire Engle, bunden, med bøiet Hoved, ud af Døren. — Marietta fløi, som en jaget Kaa, til den saakaldte Messier grande.

6.

Domenico Scapio, Overhovedet for alle Republikens Sbirrer og Spioner, ikke blot Banditernes og Tyvenes, men ogsaa ærlige Folks Skræk, sad endnu vaagen ved

sit Bord, havde et Par store Brillen paa Næsen og læste i en gammel Bog.

Andeløs styrtede Marietta ind og fortalte ham hulkende og jamrende, hvad der havde tildraget sig med hendes Brudgom.

Kolig, uden at forandre en Mine, hørte han til. Da hun var færdig, lagde han sine Brillen paa Bordet. Derpaa sagde han tørt, uden Deeltagelse: „Og hvad vil Du mig da egentligen, mit Barn? Hvad skal jeg gjøre ved alt dette?“

„Min Gud! tog hun Ordet: Hvad I skal gjøre! I skal befrie Pippo, fordi han er uskyldig; I er en stormægtig Herre; paa Eders Ord løslade de ham, indtil den virkelige Morder opdages — for uskyldig er han, det veed Gud og den hellige Jomfru.“

„Gud og den hellige Jomfru! gjentog han med den største Sjelsro: Det kan gjerne være; men de ville ikke fremtræde for Inquisitionens Skranker og vidne for ham, seer Du. Og hvoraf veed Du det da? — For det Andet: Hvo er Gjerningsmanden? For det Tredie: Hvo kan forøvrigt vidne for ham? Og for det Fjerde: Hvorfor har han ikke hujet og skreget, og hidkaldt Folk, at man kunde gribe den Flygtende? Men antaget, at —“

„O hellige Guds Moder! flagede Marietta: Han er gandske vist saa uskyldig som et nyfødt Barn.“ — „Antaget, vedblev Domenico: at han er det: af hvem Anden, end ham, kan man erfare, hvo Gjerningsmanden er? Du siger, han har roet for ham mange Gange; altsaa maa han kjende ham.“ — „Han kjender ham ikke; han kom stedse i Mørket og tilhyllet — kun paa Stemmen —“

„Slem, meget slem! vedblev Domenico: Det forøger Mistanken. — Med eet Ord: Er han uskyldig, og opdages Gjerningsmanden, saa vorder Din — hvad hedder han? — Din Brudgom løsladt, og slipper med Skrækken,

saafremt han ikke kommer til at smede et Aars Tid i Tuihuset, fordi han ikke har givet bedre Ngt, og fordi han har villet holde Forbrydelsen skjult. Men opdages Gjerningsmanden ikke, saa vorder Din Kjæreste uden Naade og Barmhertighed hængt. — Jeg har en fin Næse — Benedig fjender mig — jeg drager Forbrydelsen fra Bunden af Lagunerne frem for Dagens Lys — Stadens Signoria erkjender det — det skulde jeg mene. Er der altsaa en Gjerningsmand foruden ham, som jo ikke vil være Gjerningsmanden, saa skaffer jeg ham — ved San Marco, jeg skaffer ham! Mig undgaaer Ingen. — Men saalænge maa Du slaae Dig til No. Vængst Dig ikke! Du seer, Sagen staaer ikke til at forandre. Vel er jeg en mægtig Mand — Republikken fjender mig; men jeg er ogsaa en retfærdig Mand, og kan ikke blande mig videre i den Sag.“

„Men for Christi Skyld! bad Marietta: Hvis nu Gjerningsmanden ikke opdages, hvis —“ — „Saa inde-spærrer man først Din Pippo i Canalfængslerne; siden piner man ham. Holder han Torturen ud, og tier han, godt for ham.“ — „Men, Excellenza! bad Marietta: Vædle Hr., Gudfader! J siger selv, J er en mægtig Mand; vilde J, kunde J redde ham.“

„O ja — det forstaaer sig! brummede han: Men hvo siger Dig det? Af den hellige Justitses Hænder slipper Ingen, før hans Uskyldighed er klar. Og om jeg ogsaa kunde! — Politiken, som er al Wiisdoms Indbegreb, taler som saa: Ingen skal bekymre sig om en Andens Hoved, før han har overbevist sig om, at hans eget er nættet fast til hans Skuldre. Det gjelder især her i Venedig. — Du taabelige Barn! det vilde flæde mig smukt, om jeg, som skal angive alle Forbrydelser, alle Gavtyvestreger, vilde andrage paa en fængslet Morders Løsladelse! — Hvad mener Du, mit Barn, jeg vilde gjøre, naar Pippo virkelig var Morderen, og Du kom til mig, og spurgte mig om Raad,

hvoreledes han skulde snøe sig, for at undgaae Straffen? Hvad mener Du?" — „Dette Tilfælde finder ikke Sted her, Signore; men om saa var, vilde I raade, hjælpe, vise Barmhertighed.“ — „Vorherre bevare mig, Du Tosse! Dertil var mit Hoved mig dog for fjært; nei, jeg vilde strax gaae hen, og angive den hele Handel, selv om jeg var det eneste Menneske i Verden, som vidste deraf, selv om Pippo var min Broder, min Fader eller hvadsomhelst. Forstaaer Du? Først kommer Eens Embed, Eens Pligt; saa kommer Barmhertigheden. Først maa jeg være sikker paa mit Hoved; men Den, der vil holde paa Andres Hoveder, taber lettelig sit eget! Troer Du, jeg er den Eneste i Venedig, som passer Folk op? Der ere mange Andre, som passe Folk op, som passe mig op, som belure mig, som efterspore hver Handling, hvert Skridt af mig; eet eneste Feiltrin, og jeg er leveret! Det er just Republikens op: høiede Wiisdom, at her er altid den Ene den Andens løn: lige Spion. Paa den Maade opretholdes Orden og Sam: drægtighed i Staten, seer Du! Man tør ikke gjøre Ondt — af Frygt tør man det ikke, og det er ret. — Ja, mit Barn, det vilde gjøre mig ondt, men jeg vilde forraade Dig selv, naar ikke Andet kunde være. Mit Hoved er altid mit Hoved, og bedre end ethvert Andet, som ikke passer til min Hals.“

„Saa vil I da lade mig gaae uden Raad, uden Hjelp? græd Marietta: Af Gud, af Gud, det er en deilig Bryllupsglæde — Copulationen var bestilt til idag fire Uger, og nu skal Pippo hænges, og han har dog In: genting gjort!“

„En fatal Omstændighed rinder mig endnu ihu, ved: blev Domenico: thi den Snak om den hellige Inqvisi: tion er en Dumhed, hvormed Morderen blot har villet gjøre ham bange; den søger sine Offre andetsteds. Udentviwl er dette Mord forøvet af Hævn, og Gjerningsmanden en

Nobile. Kanuzio Solani er En, det vide vi. Er nu Gjerningsmanden ogsaa En, og har han et stort og indflydelsesrigt Parti i Senatet, saa lader man ham slippe, og hvis Hoved kommer i Snaren? Din Pippo's Hoved; for med simple Folk gjør man ikke mange Omstændigheder. Man vil sige, han har ladet sig underkjøbe. De fornemme Herrer have, som Droslen, en smidig Hals; den trække de ud af Snaren i det rette Moment.“

„Altsaa, uden Haab, uden Trøst og Hjelp lader I mig gaae, Padrone?“ — „See Tingen an, mit Barn! det kommer nu an paa, hvad den Saarede siger, for heelt død er han endnu ikke. Frikjender han Pippo, godt! Hvorvel det dog altid vil hedde, at han har lokket ham i Gondelen, hvori En var skjult iforveien. — Gaf kun hjem, mit Barn, sov ovenpaa Din Forstrækkelse, slaae Dig til Ro; det er mit Raad, det eneste, jeg kan give Dig.“ — Han satte sine Briller paa Næsen, og læste videre. — Den arme Pige fjernede sig, opløst i Taarer, trøst og haabløs.

7.

Hine to Dolkestik havde ikke dræbt Kanuzio sieblikkeligt. Usmægtig var han segnet om, men det kolde Vand, hvori han, ved Pippo's fortvivlede Beslutning, blev kastet, vakte hans Livsaander paany. Gjennem den side Kanal krøb han hen til Bredden; hans Jamren hidlokkede Folk. Man bragte ham ind i et Huus nærved Paladset Grimani, hidkaldte en Læge og forskaffede ham al mulig Pleie. Retfærdighedens Tjenere vare ogsaa strax ved Haanden.

Kanuzio's første Udsagn lød saaledes: Han havde befundet sig ene med Gondelieren, og, idet han vendte sig til Siden, faaet to Dolkestik i Ryggen, saa han bevidstløs

var segnet om. Strax efter var han bleven kastet i Canalen. En anden Sammenhæng var for ham naturligviis ikke tænkelig; thi Bolds-gjeringen skete saa ras, saa sikkert, at den allerede var fuldbragt, før Manuzio kunde fatte sig. Dette Udsagn talte ubetinget mod Gondeliereren. Til Ulykke for Pippo kjendte Manuzio ham. Trods Mørket havde han gjenkjendt ham, da han tilbød ham sin Tjeneste. Pippo derimod kjendte ligesaalidet Adelsmanden, som Morderen.

En udførligere Skildring maatte man, indtil videre, skjænke den Saarede; thi det stærke Blodtab og de smertelige Saar havde svækket ham saaledes, at han neppe kunde tale, og Lægen forsikrede, ei at kunne indestaae nogen Tidsme for hans Liv. Paa en dyb Afmagt fulgte en heftig Feber — Man hidkaldte en Geistlig, som rakte ham de Døendes Sakramenter.

S.

Bleg som et Marmorbilled, Fortvivlelsen i alle Nerver, høithulkende, med opløst Haar, styrtede Giuditta ind i sin Faders Cabinet. — „Fader, Fader! skreg hun: For Himlens Skyld, Hjælp! Manuzio er myrdet!“ — „Hvo? Manuzio? spurgte Grimani, og Dødsbleghed bedækkede hans Ansigt: Det er ikke muligt! Ved Gud, det er ikke muligt! — Manuzio Solani — siger Du?“

Hændervridende laae Giuditta for hans Fødder. En skrækkelig Tanke gjennemfoer den gamle Kriger. Han skjalv for en Rædselsgjerning, som han — dog, nei, nei! sagde han ved sig selv — saaledes kan Grassi ikke have misforstaaet mig — det vilde jeg ikke; det kunde jeg ikke ville! — eller har han maaskee overdraget Hvervet til en Anden, til en plump, fordømt-tjenstfærdig Haand? — Min Gud! — Grassi — min gamle Slagkamerad — kan ikke

handle som Bandid. — Skaf mig ham fra Halsen! sagde jeg. Men — saaledes kan han ikke have misforstaaet mig!“

Han lod Giuditta's Smerte rase ud. Hvor kunde han trøste hende, han, der selv ikke formaaede at fatte sig. — „Du feiler maaskee, mit Barn! sagde han efter en piinlig Pause: Jeg maa have Lys — Lys i Sagen! Hvo — hvo er Gjerningsmanden? Beed man —?“

Han skjalv ligeover for sit Barn; — den Tanke, at have foranlediget en Forbrydelse, en saadan Ugjerning, var tilintetgjørende for ham. — Han hidkaldte en Tjener — „Jil til Havnen!“ bød han; men samme Dieblif randt det ham ihu, at Grassi allerede havde lettet Anker samme Nat. Tildragelsen kunde staae i Forbindelse dermed; men hvorledes? det var ham endnu en frygtelig Gaade. Han lod Tjeneren gaae.

„Tal, mit Barn! vendte han sig til Giuditta, idet han løftede hende op og sluttede hende i sine Arme: Hvorledes skete det? Hvor, hvornaar?“ — „Her paa Canalen, ikke langt fra Paladset, igaarnat; — han ligger i Nabo-huset, saaret til Døden — en Præst var hos ham — o Gud, min Gud, og maaskee for min Skyld!“ — Taarer qualte hendes Ord; ethvert af dem skjar Faderen i Hjertet.

„Altsaa ikke død endnu! sagde han lettet: Maaskee endnu Redning — ja, der maa være Redning endnu. Venedigs første Læger skulle prøve deres Kunst, og jeg vil belønne dem kongeligt. Haab, mit Barn! Endnu er ikke Alt tabt. Gud vil være barmhjertig; Han kan ikke gjøre mig — Dig, vilde jeg sige, saa ulykkelig. — Du elsker ham, Giuditta — Haab! Beed! Han skal, han vil vorde reddet; han skal — om det end koster mig min Rang — han skal vorde Din! Jeg vil velsigne Eders Pagt — vil gjøre Alt godt — Gud vil være barmhjertig. Proveditoren er betænkeligt syg; mit Ord behøver jeg ei at løse, for

jeg kommer tilbage fra Krigstoget. Med Tiden er Alt vundet — Giuditta! han skal vorde Din! Vær kun rolig, mit Barn — fat Dig, haab og beed! Gaae, græd Dig mæt, send Huushovmesteren efter Lægerne. De skulle Alle forsamles ved hans Leie. Huushovmesteren skal ikke vige fra ham — hver Halvtime skal han bringe mig Underretning, jeg maa sove, eller vaage; det er min Villie. — Vær rolig, Giuditta, mit eneste, elskede, hulde Barn, og byg paa Gud!”

Han aftørrede hendes Taarer, han klappede hende paa Kinden, kysede hende paa Panden. I Krigerbrustet var Faderhjertet bleven blødt; hvad han troede at have forbrudt ved en Bildfarelse, ved et ubestemt Ord, vilde han gjøre godt igjen ved et Offer. Han svor høit og dyrt, at Manuzio, hvis han, ved Guds og Lægernes Hjelp, blev ilive, skulde vorde Giuditta's Mand. Proveditoren, hans Løfte, Ergjerrigheden, Forsængeligheden — Alt var glemt!

Fem Dage svævede Manuzio i Dødsfare; men Saa-
rene vare ikke dødelige; Lægerne gave Haab om fuldkom-
men, skjøndt langsom Helbredelse.

9.

Marietta sad paa Markuspladsen, bag sine Borde og Bænke, hvorpaa Meloner og Oranger, Limoner og Figner vare opstillede pyramideformigt mellem Blomster. Den skjønneste Frugthandlerse havde altid de skjønneste Frugter. Folkemængden bølgede frem og tilbage i Aftenkølingen, strømte til Ofterierne og Biinhusene under Arkaderne, trængte sig om mellem Sælgerne, fladdrende, leende, med ørkesløs Travlhed. Det var en Samling af næsten alle hiin Tids Dragter: Tyrker og Franker, Tydskere og Italienerne, Græker og Morlaccher, Præster og Senatorer, Sømænd og Soldater: alle Stænder, alle Folkefærd vare sammenblandede.

Marietta havde forgrædte Dine og saae ret bedrøvet hen for sig. De unge Adelsmænd, som bestilte en Sorbetto, en Limonade hos hende, købte Appelsiner og Limonier, og, som sædvanligt, vilde spøge med det yndige Barn, viste hun et fortrædeligt Ansigt, og affærdigede dem kort.

Nu nærmede sig en ung Adelsmand af skøn Vært, ædle Miner og fin Anstand. Dog laae noget Uhyggeligt, noget Lumskt, i det regelmæssigt tegnede Ansigt, i de sammenknebne Dine. Det var et Blik, der vidnede om Bestemthed og Mod, men ogsaa om Gilsindethed og Bildhed. Han kjendte den skønne Limonadiera. — „Den smukke Marietta har grædt! sagde han, idet han udsøgte sig nogle Oranger: Hvo der er saa smuk, som Marietta, skulde aldrig være bedrøvet. Det klæder ikke Dit nydelige, overgivne Ansigt. Hvad fattes Dig, Marietta?“ — „Man har vel Aarsag til at være bedrøvet! svarte hun, og Taarerne traadte hende atter i Dinene: Min Brudgom, Pippo, — ah, I maa vist have kjendt ham, Gondelieren — han er den smukkeste Ungersvend i Benedig — ikke angst fra Broen Onofrio holdt han — —“

„Jeg kjender ham nok!“ sagde Adelsmanden adspredt. — „Tænk Eder! de have kastet ham under Blytagene, fordi han skal have myrdet Signore Solani. Og dog har en Anden gjort det — en Skurk, der har sneget sig ned i Kahytten bag hans Ryg og udgivet sig for En af den hellige Inquisition's Tjenere. O, havde jeg det Afskum her. Jeg skulde kradsse ham i Dinene, saa han skulde blive blind alle sine Dage. Og min Pippo, som er uskuldig, skal have Strikken om Halsen. Skulde man da ikke være bedrøvet! Og om fire Uger skulde vort Bryllup staae. Jo, et deiligt Bryllup!“

Uden at Pigen bemærkede det, var Adelsmanden bleven forlegen. Han stødte en Orangepyramide om og syntes

bange for at staae sine Dine op. „Nu! sagde han efter en Pause: Er han uskyldig, og opdages Morderen — saa vor: der han sikkert frikjendt.“

„Ja! indvendte Marietta vredt: Men den Skurk af en Bandit — og det var ingen almindelig Bravo, det var en Mobile, som J — han melder sig neppe selv. Gud skal vide, hvor han skjuler sig, til Faren er omme. Og saa er min arme Pippo forlængesiden druknet, opædt af Fiskene.“

Den unge Mand blev snart rød, snart bleg — han stammede i sin Tale, uden at Marietta bemærkede det. — „J er en fornem Herre! vedblev hun: J sidder vist i de hundrede Mænds Raad. J kunde nok tale et godt Ord for min Pippo, da han dog er uskyldig.“ — „Hvad for: maaer jeg mod den hellige Inquisition!“ svarte han med et tvunget Smil: „Vær dog ingen Torse!“ — Han kastede en blank Zechin i hendes Pengekurv, tøvede ei, til hun gav ham Smaapenge igjen, nikkede til Afsked, og styrtede sig ind i Tummelen.

Marietta satte sig, og saae mekanisk paa Guldstyf: kets klare Præg. „Hellige Guds Moder! skreg hun, pludseligt opspringende: Hvilken Tanke farer mig gennem Hovedet! — Naboejse, vendte hun sig til den nærmeste Frugt: sælgerske: Besørg min Handel — jeg er her strar igjen!“

Hun kastede sig ind i Trængslen, efter Adelsmanden. Snart var hun bag ham; hans høie Hjederbuff viste hende Veien. — Ubekymret om de Forbigaaendes Drillerier, vedblev hun at forfølge ham. Han saae sig tilfældigviis om, og syntes at bemærke hende. Han søgte Omveie, og fordoblede sine Skridt. Endnu engang saae han sig om — Marietta blev staaende og saae ned, som om hun havde tabt noget. Dog tabte hun ham ikke af Sigte. Hun fulgte ham videre, over Broer, gennem Gader og Canaler. Ved Rialtobroen smuttede han ind i et Huus. Det var en Casino. Ved Døren mødte hun en Opvarter.

„Hvo er den Signor, der i dette Dieblif gif op ad Trappen? spurgte hun: Jeg har et Orinde til en vis Signor — Signore — —“

„Det er Tomasso Morosini, en Mobile!“ svarte den Spurgte og iilte bort.

„Morosini!“ gjentog hun, og styrtede igjen over Gaden, over Rialtobroen, til St. Ildefonso. Der stod Paladset Morosini. Hun traadte ind til Portneren, saae sig ængstelig om og begyndte frygtsom: „Signore — jeg kommer fra min Donna — J skal, sagde hun, faae en god Belønning, hvis J vil være oprigtig. Min Signora vilde gjerne vide — forskaaer J vel, hun kjender Eders Herre, Cavaleren Tomasso Morosini, meget nøie! Hun er hans Elskede, i Fortrolighed sagt — altsaa, hun vilde gjerne vide, om Herren, i de sidste otte, ti Dage, er kommen tidligt hjem om Aftenen, eller egentligen hvornaar han er kommen hjem.“

„Dumt Fruentimmerpræk! svarte Portneren: Som alle unge Mobiler er han om Natten paa sin Casino og kommer ikke hjem, før Klokken to, tre om Morgen. Kun een gang, tøv, det var en Fredag, ja, forrige Fredag, da kom han hjem før Midnat. Jeg maatte hente Vand til ham og berede ham et Bad. Han havde roet omkaps med en anden Mobile paa Canalen Giudecco.“

„O, vær takket, Carissimo! loe Marietta, og flappede i Hænderne: Saa har min Signora vundet Beddemaalet. Det vil give Stof til Spøg og Latter. Ak, hvor min Frue vil glæde sig! Jeg skal ikke røbe Jer; frygt ikke! Jeg iler hjem, og kommer strax tilbage med en Pung fuld af Zechiner til Eder.“

Som en Gazelle sprang hun bort. — Beflemt af Angst og Haab, gennemstormet af tusinde Planer og Ideer, iilte hun til sin Gudsfader, Ebirrernes Oberst. Med hundrede Gjentagelser fortalte hun ham sin Opdagelse, og for:

taug ingen Omstændighed. „Sagde jeg ikke nok, raabte hun tilsidst med glædeluende Tone: at min Pippo er uskyldig?“

„Muligt, maaskee, sandsynligt! sagde Obersten: Men jeg indseer ikke, hvad derved er vundet. Du, en fattig Limonadiera, vil optræde mod Adelsmanden Tomaso Morosini, En af de hundrede Mænds Raad, en Neveu af Generalkapitain Battista Grimani, og sigte ham som Morder! — For en lumpen Gondeliers Skyld skal en Mobile, en Spire af de ædlestes Slægter, under Blodøren? Det troer, det haaber Du, at udrette! Og jeg, mener Du, skulde være Dig behjælpelig dermed, skulde give mig af med at forsvare Din Pippo; jeg Benedigs Messier grande, skulde til Kniven overantvorde en Adelsmand, som med Tiden kan vorde Doge, som, hvis han vil, allerede nu kan styrte mig! O Du gulnæbbede Gaas! Det lader jeg smukt blive. Hvo der ikke med Bished veed, at hans Hoved er nættet fast til hans Hals, bekymre sig ikke om andre Folks Hoveder. — Slaae de dumme Tanker hen, ellers hænger man Dig ved Siden af Din Pippo, og saa kunne I holde Eders Bryllup i Lusten.“

„Sy! raabte Marietta, og satte de knyttede Hænder i Siden: Det havde jeg ikke ventet af Jer, Gudfader. Men nu veed jeg, at I, som hele Benedig er saa bange for, selv er en stor Ejon. Jeg vil gjøre Jer tilskamme, vil jeg. I veed nu, at Pippo er uskyldig, og I vil dog ikke hjælpe ham, fordi I frygter de store Herrer. Jeg veed, hvad jeg vil gjøre — jeg vil selv gaae til Signor Grimani og fortælle ham den smukke Historie om hans Neveu. Og vil han ikke skaffe min Pippo fri, saa stiller jeg mig hen paa Markuspladsen, og skriger det Hele ud blandt Folk, saa de kan vide, at der ingen Retfærdighed gives i Benedig mere. Jeg frygter hverken for ham, eller for den hele Signoria —; lad dem saa kun hænge mig

ved Siden af Pippo, for jeg bryder mig slet ikke om at leve mere!“ — Hun stormede ud, og kastede Døren i efter sig, saa det gjæs i den gamle Herre.

Da hun kom hjem, sammenlignede hun den Zechin, hun havde faaet af Adelsmanden, med dem, Pippo havde givet hende. Det var samme Præg, samme Karstal. Frygt og Haab bevægede hende verelviis; hun havde en søvnløs Nat.

10.

Næste Morgen meldte Tjeneren Generalkapitain Grimani en ung Pige, som ikke vilde lade sig afvise. Hun paastod, at maatte tale med ham under fire Dine, da hun havde en vigtig Opdagelse at meddele ham.

Langt om længe blev hun indladt. Uden Frygt treen hun ind, og sagde, hvad hun havde paa Hjertet. — „J veed, Excellenza, sagde hun: at Adelsmanden Kanuzio Solani afvigte Fredag er bleven dødeligt saaret histnede paa Canalen. De have fængslet min Brudgom Pippo; han skal have gjort det. Men jeg veed det bedre, Excellenza; jeg kjender Gjerningsmanden — og jeg vil sætte mit Hoved i Pant paa, ja, jeg vil lade mig hænge ved min Pippo, hvis jeg ikke taler Sandhed.“

Smilende sagde Grimani: „Ah, Du vil fuske Sbir: rernes Oberst i Haandværket, Lille!“ — „Ja, naadigste Herre! vedblev Marietta: Om J ogsaa bliver vred paa mig, om det ogsaa bringer Eder Hjertesorg, jeg kan ikke Andet, jeg maa see at redde min Pippo's Liv, for han er min Brudgom. Altsaa, med eet Ord, det er Signor Tomasso Morosini, Eders Hr. Neveu, der paa Pippo's Gondel har overfaldt Adelsmanden Kanuzio, om hvem man siger, at han skal have Eders Datter, og saaret ham med to Dolkestik. Jeg kan sværge derpaa, og vil ikke

forlade dette Huus levende, hvis jeg lyver! Hvorfor han har gjort det, vedkommer mig ikke; — men gjort har han det, saavist —“

„Er Du vanvittig, Pige? foer Grimani op: Min Søsters Søn en Bandit, en Bravo — Du snakker Dig paa Ketterstedet! Smerten har berøvet Dig Forstanden.“ — „Nei, nei, Excellenza! raabte hun heftigt: Jeg lyver ikke; J skal erfare Alt.“ — „Veed Du ogsaa, vedblev han: at det koster Dig Din Hals, hvis Din Sigtelse findes grundløs?“ — „J Guds Navn! ivrede hun: Lyver jeg, maae de gjerne hænge mig ved Siden af Pippo.“

Og nu fortalte hun ivrigt, med blussende Kinder, Alt hvad hun havde erfaret af Pippo, hvorledes hun var kommen Gjerningsmanden paa Spor, hvad Portneren havde sagt og hvor fuldkomment Zechinerne lignede hinanden. Hun viste ham Pengene.

Med hvert Ord, Pigen sagde, væltede sig en Deel af Byrden fra Grimani's Hjerter. Det var et Glimt af Haab, som lovede at lette hans Samvittighed. Men endnu var Alt Formodning, og Sammenhængen var endnu dunklere end før.

„Bliv her i Stuen! bød han, efter at hun endnu engang havde meddeelt ham alle Omstændigheder: Jeg kommer strax tilbage.“ — Han forlod Gemakket, og ilte med bankende Hjerter til Giuditta.

Hun sad, med Haanden under det blege Hoved, ved Vinduet, og saae op mod de flyvende Skyer. — „Giuditta! sagde Grimani: Et alvorligt Spørgsmaal! Har Din Fætter Tomaso aldrig talt til Dig om Kjærlighed?“ — „Som Du kjender ham, min Fader! svarte Giuditta aabenhjertigt: Han er, i Spøg som i Alvor, meget heftig og ubesindig. Vel har han ofte sagt mig, at han elsker mig, at han ikke kan leve uden mig, at min Kulde jager ham i Døden. Dog holdt jeg det altid for Spøg og loe

ad hans forstyrrede Bæsen. Men een eneste Gang syntes han at mene det alvorligt. Han viste mig en Dolk og sagde: Giuditta, Du myrder mig med Din Kulde; men jeg vil hævnes, før jeg gaaer tilgrunde. Dit Hjerte, hvor om jeg betler, har Du skjænket en Uværdig; men jeg træffer ham, ved alle Djevle, jeg træffer ham! — Med disse Ord stormede han bort. Nogle Dage saae han ret mørk ud og undveeg mine Blikke. Men da han kort efter blev munter igjen, og fortsatte sin Spøg, som før, saa slog jeg det af mine Tanker.“

„Nok! sagde Grimani med rynket Pande: Nok! Jeg seer klart.“ — Han vendte tilbage til Marietta. „Mit Barn! sagde han, og antog en let Tone: Jeg gjentager det: Du forstaaer Dig ikke ilde paa Speiderhaandværket. Men — uden Spøg — Din Sag staaer, trods al Din Skarpsindighed, meget misligt. Er min Neveu skyldig, saa træffer ham Rittersværdet, han maa være min Blodsforvandt, eller ei, thi Benedigs Dommere straffe den Skyldige uden Personsanseelse. Men saa kan jeg ikke beskytte Dig mod hans Benneres Hævn. Benedig har Bandiddolke nok; de ville sikkert træffe Dig og Din Brudgom. Er derimod Tomasso Morosini uskyldig, saa maa Du og Din Brudgom døe paa Retterstedet. I ethvert af disse Tilfælde er Du forloren — ihvorigjerne jeg end vilde hjælpe Dig. Vælg nu, Pige!“ — Marietta henflød i Taarer. Taus gif Generalkapitainen op og ned. — „Har Du, begyndte han efter en Pause: ellers talt til Nogen om Din formeente Opdagelse?“ — „Til Ingen, uden til Sbirrernes Oberst, min Gudfader! svarte hun: Men han er en frygtsom Stakkel, han havde ikke Mod til, at foredrage Eder Sagen, Excellenza.“ — „Saa kan det endnu blive godt! sagde Grimani: Det gjør mig ondt for Dig, Du arme Barn! Skjebnen har paalagt Dig en tung Prøve. Men — jeg vil hjælpe Dig. I Din Haand vil jeg

lægge Din Redning. Siig mig, kan Du tie?" — „Som Graven, naadigste Herre!" — „Ogsaa for Din Brudgom?" — „Jeg vil tage Hostien derpaa!" — „Godt! sagde Grimani høitideligt: Om Alt, hvad Du siden igaar har erfaret, hvad Du formoder, hvad der er mødt Dig, taler Du ikke et Ord, ei engang i Skriftemaalet, ei engang om man truede Dig paa Livet. Saa skal Din Brudgom vorde fri."

„O! raabte Marietta, og sank paa Knæ for ham: Man maa spænde mig paa Pinebænken, jeg skal tie alligevel. Frels blot min Pippo, Herre!" — „Overvei det endnu engang! vedblev Grimani: Er min Neveu skyldig, og lider han Døden, som han har forskyldt, saa træffer Blodhævnen Dig og Pippo, thi den forborgne Arm kunne vi ikke afvæbne; men er han uskyldig, saa er Eders Undergang vis." — „O, Excellenza! forsikrede hun med foldede Hænder: Jeg vil gjøre Alt, hvad I befaler; jeg seer, I mener det godt. Spørger Pippo mig, saa vil jeg sige, jeg har tiggert ham fri. Ellers fladdrer han strax af Skole, for han kan ikke godt tie, helst naar han faaer lidt i Hovedet." — „Belan! sagde Grimani alvorstfuld: Af Medlidenhed vil jeg hjælpe Dig. Paa min Forbøn vil han vorde fri imorgen." — Marietta bedækkede hans Haand med Kys og Taarer, og gik trøstet bort.

En Time efter var Tomasso Morosini i Generalkapitainens Cabinet. — „Tomasso! sagde Grimani med tilsyneladende Rolighed, idet han holdt ham Marietta's Zechiner under Dine: Jeg har, for to Uger siden, givet Dig trehundrede Zechiner af dette Præg, friske, nye, som de kom fra Mønten — ikke sandt?" — „Gandske rigtigt, min Onkel! svarte Tomasso roligt, thi han ventede kun en Straffeprædiken, fordi han ei havde holdt bedre Huus. — „Du har i de sidste Dage, vedblev Grimani, og fæstede det gjennemborende Die stivt paa ham: Du har

af disse Zechiner, som endnu ikke ere komne i noget Menneskes Hænder, uden i mine og i Dine, givet en Gonde: liere ti, tolv, femten Stykker, og igaar har Du givet en Fruttiera paa Markuspladsen een, ikke sandt?" — Tomaso blegnede, hans Stemme bævede. „Det er saa!" stammede han.

„Bandit! tordnede Grimani, gribende ham i Bry: stet: Bandit, vor Slægts Affkum, vor Vres Morder, usle Niding!" — Tomaso var tilintetgjort. Han sank i Knæ, hver Blodsdraabe veeg af hans Ansigt.

„Du er Bødlen hjemfalden!" sagde Grimani med frygtelig Kolighed, med tilintetgjørende Kulde.

„Onkel! jamrede Tomaso i navnløs Sjeleangst: Hør mig, forbarm Eder over mig — for Himlens Skyld! Min Kjærlighed, min grændseløse Kjærlighed til Giuditta, røvede mig Forstanden. Hendes Spot, hendes folde Haan — og paa den anden Side han, den Lykkelige — jeg kunde ikke udholde det. Et ubevogtet Dieblif, Raserie greb mig! Da det var skeet, — o, havde J seet min Fortvivlelse, min blodige Anger! O, Gud var naadig — han lod det kun lykkes halvt. Vær derfor J ogsaa barmhjertig!"

„Altsaa, betynget med Blodskyld, vedblev Grimani: vilde Du beile til mit uskyldige Barn? Blodbestænkt vilde Du gribe efter hendes rene Haand? Over en Uskyldigs Liig vilde Du stige i Brudesengen? Gaae, jeg forbander Dig! Ingen af vor ædle Elægt har været en Morder, før Du! Ingen Grimani eller Morosini døde for Bødlens Haand; Du har den Vre, at være den Første!" — Tomaso sled sig i Haaret og hulkede høit.

Efter at Grimani havde seet sig mæt paa den Skyldiges Fortvivlelse, vedblev han: „Det beslægtede Blod, som ruller i mine Aarer, kan Du takke, at Du ei hænger mellem St. Markus's Arkader, en Bederstyggelighed for Bet: leren selv, Banditernes Broder! Dreng, var ikke Din

Skjændsel ogsaa min Skjændsel, kunde jeg haanleende see Dig døe! — Staae op, Forvorpne! Imorgen er Du ikke mere i Benedig; paa Galeien Achilles gaaer Du til Candia. Endnu idag modtager Du mine Befalinger. Oploft ikke Dit Blik til mig, før Du i Fiendernes Blod har aftvættet det uskyldige Blod, som besmitter Dine Hænder. Jeg vil see, om Du fører Sværdet ligesaagodt mod den væbnede Fjende som Dolken i den Bærgeløses Ryg. — Forlad mig nu strax!“ — Med tilhullet Ansigt fjernede sig Tomasso Morosini.

11.

Kanonerne tordnede fra Arsenalet, Patriarken gav Krigerne sin Betsignelse, Klokkerne ringede, hele Benedig stod sammentrængt ved Havnen — Generalkapitainen gik under Seil med de fire Galeier. Ved Fiume ventede ham endnu to illyriske Fartøier; han styrede ad Middelhavet til. Af Tomasso var paa Skibene intet Spor at finde; ligesaa forgjæves havde man søgt ham i Benedig. Efter Samtalen med den vrede Grimani var han forsvunden.

Tre Maaneder sildigere løb en ny Galei ud; dens Bestemmelse var ogsaa Candia. — Kanuzio, der nu var fuldkommen helbredt, traadte, i Krigersmykke, ind i Giuditta's Gemak.

„Jeg kommer, Du Høitelskte, sagde han begejstret: at tage Afsked fra Dig. Min Arm kan jeg nu atter røre, og Fædrelandet har Krav derpaa. Jeg kjender et Ord af Din Fader, der drager lige saa mægtigt, som Kjærlighedens Baand, det er Grens Ord. Hinn Ulykkesaften betroede Grassi mig det. Hvo som vil beile til Grimani's Datter, maa først fortjene sine Sporer, sagde han. — Giuditta, skal den Vebredelse træffe mig, at have vundet Dig saa let, uden Bedrift og uden Offere?

Skal jeg drømme her ved Din Side, medens Din Fader tusindgange blotter sit Bryst for Døden? Hvor uværdig var jeg da! Giuditta kan ikke elske en Uværdig. Heltens Datter kan kun give en tapper Mand sin Haand. Belsign mig med Kjærlighedens Kys! Den barmhjertige Gud, som allerede eengang har afvendt Døden fra mit Hoved, vil ogsaa i Kampen være mig naadig! Farvel!“

Grædende sank hun i hans Arme. Hun kunde Intet indvende. Hun trykte sine blege Læber paa hans — hun rev sig løs — endnu engang udbredte hun Armene; derpaa segnede hun ned paa Marmorgulvet.

12.

Grimani krydsede i Archipelet. Et af de illyriske Skibe, som kommanderedes af Dalmatieren Davidovich, blev, idet det gjorde Jagt paa Barbareskerne, adskilt fra Flaaden. Et Vindstød drev det mod Negroponte. Her overvintrede just den tyrkiske Flaade. Da Capudan Pascha saa det enkelte venetianske Krigsfartøi, gif han det imøde med alle sine seilfærdige Skibe. I et Dieblik saa Davidovich sig omgivet af 45 fjendtlige Galeier. Men det ned slog ikke den kjække Mand's Mod. Ved fortsat Ild hæmmede han de Forrestes Bevægelser, og modtog dem med endnu større Estertryk, da de kom nærmere. De omringede ham; han gjennembrød deres Rækker og slog sig fri. En Galei entrede; — han borede den i Sænk. Ligt en Ræmpeslange snoede sig det venetianske Skib mellem de fjendtlige Fartøier. Hageltæt fløi Tyrkernes Kugler; Allahskriget lød alle vegne; de jublede allerede „Seier!“ men atter var Davidovich, ved en snild Maneuvre, vorden fri! Et Vindstød fra Landsiden gav ham Haab om at undkomme; men det gjorde det ogsaa let for Fjenderne, at forfølge ham. Atter havde de omringet ham; Skibet be-

gyndte at trække Band. Tre tyrkiske Galeier entrede nu; Muselmændene sprang ombord. „Overgiver Eder!“ skrege de. Høitsvingende Sablen kastede Davidovich sig imod dem. En morderisk Fægtning begyndte nu paa Dækket. Hver Fod Rum kostede to Liv. „Hurra for St. Marcus!“ raabte Davidovich, og meiede blandt Fienderne: „Brødre, vi døe en ærlig Christendød — Victoria for Korset!“ Det var et frygteligt Blodbad. En Kugle ramte Capitainens Bryst; han sank. „Brødre!“ raabte han med sin sidste Kraft: „Hævner mit Fald! Døer, men overgiver Eder ikke!“

„Sanct Marcus!“ lød det nu — og paa Høiden af Havet bragede en Kanon. En Muselmand var imidlertid klattret op i det øverste Lougværk, og havde heiset det tyrkiske Flag. — Et andet Skud tordnede nærmere, et tredje rev Flaget ned, og Tyrken, som havde befæstet det. Ved Bindens Hurtighed fløi tre Skibe hid — de førte Sanct Marcus's Flag. Det var Generalkapitainen, det var Grimani! Som en løsladt Tiger kastede han sig over den tyrkiske Flaade, tog den mellem sin Krydsild, entrede Kapudanens Skib, sprang selv først ombord og styrtede sig over de bedøvede, overraskede Muselmænd. Ham fulgte Kanuzio. En Moslim svang Sablen, for at fløve Grimani's Hoved, — men Kanuzio's Sværd strakte ham til Jorden. De øvrige venetianske Galeier havde ogsaa holdt sig fjækt. Fienderne flyede; Capudan Pascha var falden for Kanuzio's Kugle; to tyrkiske Galeier sank; fire andre vare strandede, og Resten af Flaaden forfulgtes lige til Negropontes Rhed. Alle de Tyrker, som havde bestøget Davidovich's Skib, vare dræbte eller fangne.

„Kanuzio! raabte Grimani, og sluttede Ynglingen i sine Arme: Togange har Du frelst mit Liv. — — Dobbelte har Du fortjent Din Brud. Men nu ombord paa Davidovich's Skib; vi have endnu en Helt at bringe vor Hylдинг — maaskee en Død!“

De sprang ombord paa den illyriske Galei. Dødsfaaret laae Capitainen her. Sørgmodig omringede ham hans lille Skare. — „Davidovich, Davidovich! raabte Grimani: Hil og Tak være Eder i Republikens Navn!“

Capitainen vinkede Admiralen til sig — han rev et falsk Skjæg af: det var Tomasso Morosini! „Er det saaledes ret, kjære Morfader? spurgte han med svag Stemme: Har jeg affonet min Brøde? — Lør jeg nu opløste mine Dine til Eder? Og tilgiver I mig? Døden forsoner Alt! Jeg søgte, at oprette, hvad jeg havde forbrudt.“

„Jeg takker Dig for min Skyld og for Din! svarte Grimani med en Taare i Øiet: Du har oprettet Alt! Dit Navn skal leve i Republikens Erindring. Ja, ved den evige Gud, Du est mit Blod, min Søsters Søn. Gud signe Dig!“ — Han rakte ham Haanden.

„Farvel! aandede Tomasso: Hils Giuditta!“ — Hans Øie formørkedes, han aandede endnu engang, og var ei mere.

„O skønne Heltedød, ædle Hjerte, som her er brustet!“ flagede Manuzio, bøiede sig over den Døde.

Grimani greb Ynglingens Haand og sagde: „Græd ei over ham; han har valgt den bedste Deel. Du aner ei, hvorfor. Lad hans Sjel fare heden i Fred. Benedig er endnu stort, da det endnu eier slige Hjerter.“

Seierrig vendte den venetianske Flaade tilbage Nar 1647. Halvmaanen var ydmyget. Med Jubel modtoges Helten Grimani!

Giuditta styrtede, efter den lange Skilsmisse, i Faderens, i Elskerens Arme. Efter Himlens vise Raadslutning var Proveditoren imidlertid gangen didhen, hvor ingen Gigt martrer mere.

Sanct Marcus's Klokker kime, Himlen var forarsblaa, pragtfulde Gondeler gyngede paa Canalen Onofrio

Giuditta var deilig i sin Brudedragt. Da aabnedes Døren, festlig klædt traadte Marietta ind, lagde en smuk Blomsterkrands for Giuditta's Fødder og sagde: „Tillad, naadige Signora! at ogsaa jeg bringer Eder min Hylдинг idag! J er smuk, som disse Blomster, — de visne snart, ikke saaledes J og Eders Lykke! Eders Hjerte er en altid blomstrende Urtegaard, og den retfærdige Skjebne vil flette Eder friske Krandsse hver Time af Eders Liv! — Ak, naadige Signora! vedblev hun, idet hun gandske faldt ud af sin alvorlige Rolle: Vi To have maattet gaae meget igjennem, før vi have faaet vore Kjærestes. Lad mig fra nu af være Eders Tjenerinde.“ Hun hidkaldte Pippo, som stod frygtsom ved Døren. „Ezellenza! Eders naadige Fader har udnævnt ham der, i Betragtning af hans Uskyldighed, til sin Portner, og jeg er nys viet til ham.“

„Er Du tilfreds med Din Lod? spurgte Manuzio Pippo: Eller længes Du efter Gondelen?“

„Satanasso! svarte Pippo: Naar man saadan har siddet under Blytagene, kommer man reent i Bilderede i alle mulige Henseender; førstegang, man gaaer over Sufkenes Bro, glemmer man alle Ting, endogsaa sin Kjæreste. Men — nu er Alt godt igjen.“

En Time sildigere udtalte Præsten, under Orgeltone og Klokkelang, Belsignelsen over det lykkelige Par.

E. Herlofsohn.

Aaret Fyrretyve.

Nummeret „40“ har altid været betragtet som uheldigt i Aarhundredernes Løb og i Tidens Lotteri. Hvoraf kommer denne Overtro? De lærdeste Mænd vide det ikke. Men Sagen er factisk. Et Ordsprog vidner derom. *)

I forrige Aarhundred, i de skønneste Aar af Ludvig den Femtendes Regjering, forkyndte Almanakerne, at Aaret 1740 skulde medføre store og skrækkelige Begivenheder. Det var dengang, Politikerne, i Forventning af de bebudede Ulykker, først begyndte at betjene sig af det pittoreske Udtryk: *Horizonten vorder mørkere Dag for Dag.*

Kongen, som havde alle mulige Svagheder, havde hine Ulykkespaadomme indjaget en levende Skræk. For at bortmane hans onde Lune, var det, hans Hoffolk, i Aaret 1739, opfandt det omtalte Ordsprog. Hans Majestæt satte sig langt om længe nogenlunde; imidlertid forbød han dog Trykningen af nogle nye Almanaker, som indeholdt Spaadomme om store, nærforestaaende Ulykker. Hoffets Historiographer og Digtere iilte at udgive smaae Bøger, hvori alle Himlens og Jordens Glæder forjættedes det fatale Aar; de forudsagde, at i Aaret 1740 skulde Frankrigs Hæder og Lykke naae sin høieste Spidse; hver Dag i dette veisignede Aar skulde være betegnet med en Lyksalighed; al Folkets Nød skulde ophøre, og Bønderne kunde belave sig paa, at høste firegange istedet for een. De ulykkevarslende Spaadomme bleve da trykte i Holland og herfra indsmuglede i Frankrig.

*) Naar man vil byde Noget Trods, siger man i Frankrig: „Je m'en moque, comme de l'an quarante!“ (Jeg blæser derad, som ad Aaret Fyrretyve.)

Politiet lod Tyvene gaae, men gjorde desto ivrigere Jagt efter de forbudne Almanacker. Adskillige Huse i Paris bleve plyndrede fra Øverst til Nederst; et stort Antal Individder bleve bestjaalne og myrdede i Gaderne, uden at Politiet kom Forbryderne paa Spor. Derimod vare den offentlige Sikkerheds Agenter saa heldige, at gribe syv til otte Personer, som i Smug havde salbudet hine Ulyffens Prophetier. De kom da strax i Bastillen. — Men ved denne Forfølgelse kom just Draflerne i stor Credit og Mangfoldige troede paa dem.

I Begyndelsen vare Spaadommene vaflende og ubestemte; men det varede ikke længe, inden de udtalte sig tydeligere og samlede sig i eet eneste Punkt: Verdens Undergang. Man forudsagde paa det Allerbestemteste, at Dommедag vilde indtræffe i det Naadens og Revselsens Aar 1740.

Naturligviis gjorde denne Forudsigelse en frygtelig Opsigt. Imidlertid havde dog Politiets Narvaagenhed bevirket Saameget, at de forbudne Almanacker ikke havde udbredt sig videre end i en Omkreds af 50 Mile fra Paris. Navnligen var der ikke kommet eet eneste Exemplar til Provence.

Man ahnede saaledes slet Intet i Aix, Hovedstaden i Provence, da Ridder Mazerolles, hjemvendende fra en lang Udenlandsreise, kom til denne By. Det var i Martsmaaned af det fameuse Aar 1740. Neppe stegen af Bogen, begav Ridderen sig til sin Ven, Baron Ronchy, for at erfare, hvad Nyt der var hændet i de to Aar, han havde været borte.

„Min kjære Ven! sagde Baronen til Ridderen: Jeg vil ikke fortælle Dig, hvorofte disse Damer have skiftet Tilbedere, siden Du reiste; det vilde føre mig forvidt, og desuden kjender Du den Ting. Hvad Diebliffet angaaer, saa er her en Liste, ved hvis Hjælp Du let kan sætte Dig ind

i Forholdene. Forøvrigt føre vi endnu stedse det samme Liv, dyrke de samme Laster, Spil fremfor Alt! Vi have aldrig spillet saa stærkt, som denne Winter, og jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til, men vi tabe Allesammen. Kortene have, i den sidste Tid, røvet adskillige Offre; men hvad der ligner et Jertegn, er, at de have forvandlet vor muntre Ven, Vicomte d'Espardon, til Trappist. Ja, min Kjære, Vicomten er gaaet i et Trappistkloster.“

„Vi ville besøge ham og trække ham ud deraf!“ — „Hvad vil Du, at han skal gjøre i denne Verden? Han er aldeles ruineret.“ — „Jeg skal gjøre ham riig for Resten af hans Levetid!“ — „Du har altsaa vundet Millioner paa Dine Reiser? Vær hjertelig velkommen, kjære Ven!“ — „Jeg er ikke fuldt saa riig, som da jeg reiste, men jeg har Erfaring.“ — „Ah, Du har altsaa lært en Hemmelighed, hvorved man kan gjøre en uhyre Lykke? Et Mittel til at vinde i Spil kanskee? Et anstændigt Mittel, mener jeg.“ — „Nei, det er ikke det!“ — „Altsaa er det noget Andet? Saa fortæl mig dog Dine Eventyr!“

„De ere ikke meget mærkværdige. Først reiste jeg til Italien; jeg har besøgt Rom, Neapel, Florents, Venedig. Der havde jeg et halvt Dusin Intriguer og to Dueller; det er ikke Umagen værdt, at tale derom. Røvere have overfaldt mig tregange paa Landeveien; jeg har betalt dem efter den Takt, de havde den Artighed, at vise mig: Et Louis hvergang — det var altsaa tredive Louis til Bandiderne. Mordere, som overfalde Folk om Aftenen, paa Gaden, har jeg ikke truffet paa.“

„Hvor reiste Du hen fra Italien?“ — „Til Tydskland, hvor jeg kjedede mig frygteligt, til Schweiz, til Holland.“ — „Et godt Land, siger man!“ — „O ja, Landet kunde være godt nok, naar man drak god Wiin der.“ — „Men til Gjengjeld ere Damerne meget smukke, Du seer,

vi veed dog ogsaa noget.“ — „Tal ikke til mig om de hollandske Damer, min Ven, thi har jeg begaaet en Dumhed i mit Liv, da kan jeg takke deres smukke Dine derfor.“ — „Jeg er vis paa, Din hollandske Reise er meget interessant.“

„Gid jeg kunde udrette Erindringen derom! Men for Dig skjuler jeg Intet. Viid altsaa, at jeg i Holland blev dødeligt forelsket i en ung, smuk og dydig Enke. Forgjæves spændte jeg mine Garn for hende. Om hendes Kjærlighed var jeg forvisset, men hendes Dyd var stærkere end hendes Lidenskab. Langt om længe, da der intet andet Middel var“

„Ulykkelige, hvad har Du gjort?“ — „Jeg har ægtet hende!“ — „Og hun er her, hun er hidkommen med Dig?“ — „Nei, jeg har ægtet hende paa det Vilkaar, at Forbindelsen ei skal declareres før om et Aar; først da maa min Kone komme til mig her i Aar.“ — „Min arme Ven! Saa er Du da fangen. Kun et Aars Frihed har Du endnu.“ — „Ikke det engang, thi det er tre Maaneder siden jeg giftede mig.“ — „Og Din heftige Kjærlighed er allerede udsuget, eftersom Du har forladt Din Kone? Ubesindige! At gjøre saa stort et Offer for Saalidet!“ — „Hvad vil Du! Den eenogtredivte Dag efter Bryllupet reiste jeg. Dieblikkene ere kostbare, Vi have saa kort Tid tilbage at leve i.“ — „Hvortil denne Flossel? Ægtestanden har gjort Dig til en stor Philosoph, synes det.“ — „Jeg har anlagt mig selv; lad mig nu ogsaa retfærdiggjøre mig.“ — „Det vil være vanskeligt!“ — „Vi ville see! Idet jeg giftede mig, vidste jeg, hvortil jeg forbandt mig; idet jeg gjorde hiin Betingelse, vidste jeg, at min Frihed vilde vare til min sidste Time.“ — „Jeg meente, Du havde kun ni Maaneder tilbage?“ — „Jeg har heller ikke længere, hele Verden har ikke længer tilbage, min Frihed varer saalænge som Verden.“

Ved disse Ord, som Baronen forbausedes ved at høre, fremtog Ridderen en liden Bog, trykt i Holland; det var en af de Almanakker, hvori Verdens Undergang var spaaet.

„J Ignoranter herude! sagde Ridderen: J vide ikke, at denne Spaadom sætter Paris og Versailles i Bevægelse, at den bringer Kongen og Hoffet til at skjælve, og at Sorbonnen ei har kunnet gjendrive de Beviser, hvorpaa den grunder sig.“

„Jeg vidste det!“ svarte Baronen koldt. — „Hvorledes? Er denne Almanak allerede kommen til Aix?“ — „Vi havde nok hørt tale om store Ulykker, der skulde indtræffe i Aaret 1740, men jeg tilstaaer, at jeg kun lagde disse Forudsigelser lidet paa Hjerte. Det er fra en anden Side, der er gaaet et Lys op for mig, eller rettere, det er fra Høiheden. Du veed, at jeg har studeret Astronomie?“

Baronen havde virkeligen en ulykkelig Lidenkab for Astronomien, og han fortalte nu sin Ven, hvorlunde han nys havde opdaget, at to Stjerner's forestaaende Conjunction nødvendig maatte hidføre en Catastrophe, der vilde indtræffe paa Aarets sidste Dag, den 31te December, ved Midnatstid.

„Det er just samme Dag og Time, som Spaadommen angiver!“ svarte Ridderen. — „Jeg kunde ikke tage fejl; mine Beregninger vare altfor nøiagtige.“

Begge Vennerne vare begavede med en indskrænket og lettroende Aand. De gode Grunde, de fandt i Almanakken, vare tilstrækkelige til at overbevise dem. En anden Omstændighed bestyrkede dem endnu mere i deres Tro paa Verdens Undergang.

De havde begivet sig til Trappistklostret, for at forsøge, at overtale deres Ven d'Espardon til at forlade det. Han havde nemlig endnu ikke aflagt sit evige Løfte.

„Mine Venner! sagde den unge Novice til dem: Lad der mig forarbeide min Saliggjørelse! Jeg har inat havt

et Syn. Min Skytshelgen har viist sig for mig og vær- diget mig en Nabenbaring. Verden hælder mod sin Under- gang, og vi have kun kort Tid til, ved Bød og Bøn at vinde Naade for Herrens Dine. Lad mig derfor hellige Evigheden de faa Dage, Gud endnu forunder os!"

Da Baronen og Ridderen vare komne tilbage fra Klostret, traf de de fornødne Foranstaltninger, ikke for, som Bicomten af d'Espardon, at forberede sig paa det evige Liv, men for ret at nyde de ni Maaneder, de endnu havde at leve i denne Verden.

Ridderen solgte, ikke uden Tab, de Eiendomme, han endnu havde, og udbragte dem til en Sum af 275,000 Livres. Det udgjorde, fra den 31te Mai til den 31te December, omtrent 10,000 Daler om Maaneden, 1,000 Livres om Dagen. Med disse Penge kunde man lystelig række ud indtil Verdens Ende.

Baronen kunde vente, at vorde riig, efter en Onkels Død, som han skulde arve. Men hvad kunde det hjælpe ham, at en Fremtid, som aldrig kom, lovede ham store Rig- domme? Lykkeligviis var der Nagerkarle nok, som vilde give ham Forskud paa Arven. Hidtil havde han levet meget ordentligt; men saasnart det blev bekjendt, at han vilde ruinere sig, stode alle Pengemænds Kasser ham aabne. Baronens var et smukt Bytte. Han og de gik paa Næve- fløer. De tænkte at drage Fordeel af ham; han loe i Skjæget ad den smukke Handel de gjorde. For ham, som havde læst sin Almanak, var det kun en Leeg, at udstæde Forskrivninger. Naar man blot indrømmede, at Forsalds- tiden blev udsat til Maret 1741, saa tingede han ikke, men tilstod de blodigste Renter. Dommedag vilde jo udslutte alle Gjældsbreve, og hverken i Paradiis, eller i Skjærsilden, eller i Helvede selv, var der noget Slutteri. Baronens diskonterede paa denne Naade hele Arven efter sin Onkel, og blev saaledes en god Deel rigere, end Ridderen.

Derpaa begyndte de Begge at føre et mageløst Bellevnet. Folk troede, de havde mistet Forstanden; men de beholdt deres Hemmelighed for sig selv, og i deres gode Dieblikke udloø de ret hjerteligt disse stakkels Mennesker, som sparede og lagde Planer for en Tid, der aldrig kom.

Smidlertid var deres Odselhed saa stor, og de bleve i Spil medtagne saa grusomt, at deres Financer umuligt kunde holde ligesaalænge ud, som Verden. De havde kun nogle Haandsfulde Louis tilbage, og man var først i Midten af November. Man maatte altsaa finde paa et Middel til at kunne fortsætte det lystige Liv sex Uger endnu. Baronnen havde en Idee.

Der boede i Nix to gamle Frøkener som vare meget rige. Begge havde de tilbragt tredive af deres Livs favorreste Aar med at søge en Mand efter deres Hjerte, men de havde Ingen fundet, thi de vare meget vanskelige og kræsne. Ridderen og Baronnen fremstillede sig. De vare altfor elskværdige og altfor forsaldne til ei at gjøre Lykke her. Hele Verden studsede, men de lode Folk snakke, og optog store Summer paa Medgiften. De havde kunnet udsætte Bryllupet til de første Dage af Januar, men de gudsforgaaede Mennesker fandt det moersommere, at gifte sig den 31te December, for at kunne ende deres Løbebane midt i en Festivitet. „Den store Catastrophe, sagde de: skal finde os paa et Bal, hvortil vi ville indbyde hele Byen. Det vil blive en beundringsværdig Scene!“

„Naar der ingen Ting er mere, er der heller ingen Brudeseeng!“ sagde Baronnen. — „Og Parlamentet, sagde Ridderen: kan da, i den anden Verden, lade mig tiltale for Bigamie.“

Det dobbelte Giftermaal blev celebreret den sidste Dag af Aaret 1740, ved Middagstid. Om Aftenen bivaanede Stadens første Familier en glimrende Fête, som Ridderen

og Baronen havde foranstaltet. Den fatale Time nærmede sig, og de to vakre Adelsmænd havde Intet tabt af deres Munterhed.

Klokken slog tolv. — Verden rystede ikke engang!

„Uhret maa gaae for fast!“ sagde Baronen. — Samme Dieblif sagde Ludvig XV. til Hertugen af Richelieu, med hvem han spillede et Partie Schach: „Det er mig meget kjært, at Aaret 40 er tilende.“

Klokken var Halveet. Baronen og Ridderen, som endnu ventede forgjæves paa Verdens Undergang, blegnede og begyndte at skjælte.

„Skulde vi have taget feil?“ spurgte de hinanden med dæmpet Røst.

De to nygifte Koner nærmede sig med blufærdigt nedslagne Dine, førte af en gammel Marquise, deres Veninde og Fortrolige.

„Mine Herrer! sagde Marquisen til de to Egtemænd: Det er Tid, at liste sig bort af Sværmen.“

Pludseligt traadte en Tjener hen mod Ridderen og tilhviskede ham: „Udenfor holder en Postchaise med en Dame, der spørger efter Dem.“

„Har hun sagt sit Navn?“ — „Ja, hun kalder sig Fru de Mazerolles.“ — „Det er godt!“ svarte Ridderen kort: „Jeg skal strax komme.“

Han gik ud, og man saa ham ikke mere. Hvad Baron angaaer, da overlevede han Verdens Undergang samfulde tredive Aar, og døde i sin Kones Arme, idet han forbandede alle Spaadomme.

E. Guinot.

Sjælsstyrke og Svaghed.

Det var en af hine lange Vinteraftener, (fortæller Howard) som paa Landet ere dobbelt og tredobbelt lange, da En af vort Selskab foreslog, at Enhver især skulde give en Fortælling til Priis. Ulykkeligviis blev det ogsaa snart min Tour at underholde et ildestemt Auditorium. Jeg er desværre en meget slet Fortæller; alligevel fandt jeg mig i min Skjæbne og begyndte: En Dame, hvem jeg personlig kjendte, levede, adskilt fra sin Familie, paa et eensomt liggende Landgods. En Aften, da hun just vilde gaae til Sengs og allerede havde sendt sin Kammerjomfru bort, troede hun at høre en sagte Larm i Værelset, omtrent i Nærheden af Vinduet. Hun dreiede Hovedet derhen, og saae tydeligt to plumpe Fødder af et Menneske, der havde skjult sig bag Folderne af Vinduegardinet. Som en Lynstraale gjennemfoer det hende, et lydeligt Raab vilde styrte hende lige i Fordærvelsen, Tyven eller Morderen kunde med den største Sindssrolighed befordre hende ud af Verden, før hendes Folk, som laae i en anden, temmelig affidesliggende Deel af Slottet, kunde ile hende til Hjælp. Hun søgte derfor, med beundringsværdigt Mod, at beherske sin Skræk, og holdt gandske høit en Monolog, hvori hun erindrede sig, at hun havde, et eller andet Sted, forglemt en Ubetydelighed; derpaa stod hun langsomt op og forlod Værelset.

Det forstaaer sig af sig selv, at hun iilte til sine Folks Værelser, at hele Husets Befolkning kom paa Benene, og at Tyven i et Tugthuus fik Tid til at arbeide paa sin Forbedring; men desværre havde denne Begivenhed høist bedrøvelige Følger. Den stakkels Dame var, trods den beundringsværdige Aandsnærværelse, hun ved denne Leilighed havde lagt for Dagen, af Naturen meget frygtsom. Hun kunde ikke overvinde det frygtelige Indtryk, den skrækkelige

Fare havde udøvet over hendes hele Bæsen. Hun svandt hen Dag for Dag, kom sig aldrig mere gandske, og døde efter to kvalfulde Aar. Lægen fandt den første Aarsag til hendes Død i den Skræk og frygtelige Angst, hun hiin Aften havde udstaaet.

Bed disse Ord rystede Fru v. S. sit skønne Hoved med en vantro Mine. „Men hvorledes kan man døe af Skræk og Angst?“

Naadige Frue! Jeg beder Dem, godhedsfuldt erindre, at denne Fortælling ikke er opdigtet, men en reen Gjerings-sag, hvorover der ikke videre kan føres nogen Strid.

Den unge Dame gav sig imidlertid ikke tilfreds med denne Erklæring, og paastod standhaftigt, at det var gandske umuligt at døe af Skræk — fort, hun viste det største Mod . . . i Ord.

Det var imidlertid blevet sildigt, og det forsamlede Selskab brød op, for at begive sig til deres Sovestue. Voklys bleve antændte, og man ønskede hverandre „god Nat.“ Den Strid, der var ført, om man kunde døe af Skræk eller ikke, havde dog bragt Fru v. S's Phantasi i en usædvanlig Bevægelse, da hun begav sig til sit Bærelse. Da hun steg op af Trappen, følte hun gandske uvilkaarligt en indre Gysen ved den Tanke, at hun skulde sove alene; hendes Mand var om Morgenens redet ind til Staden, hvor en vigtig Proces gjorde hans Nærværelse nødvendig for nogle Dage. Da den modige Frue vilde klæde sig af, traadte hun hen til Vinduet, for at lade Gardinerne gaae ned . . . Men hvor stor var ikke hendes Skræk, da hun udstrakte sine Hænder, og hendes Dine i det samme faldt paa to store Fødder, der ragede frem under Gardinet! Hun foer bestyrtet tilbage, Lyset faldt ud af hendes zittrende Haand og sluffedes. Mørket forøgede hendes Angst, — ubevægelig, zittrende stod hun der, og vovede ikke at gjøre et Skridt frem eller tilbage . . .

Da gjennemfoer der hende pludselig en modig Tanke; de to Fodder kom jo ogsaa for i den Historie, der blev fortalt om Aftenen — det er ikke andet end en slet Spøg, en plump List, for at sætte hendes Mod paa Prøve. Det bringer hende igjen til sig selv — hun gaaer endnu engang henimod Gardinet. Da kaster Maanen, der forhen var skjult bag dunkle Skyer, et klart Lys paa Vinduet, og ved det lyse Skin seer hun nu tydeligt Skyggen af en Mand, en — Røver. Alt det Mod, hun samme Aften havde rost sig af, er paa eengang forsvundet. — Gardinet bevæger sig frem og tilbage — Gulvet knirker . . . Hun samler hele sin Kraft sammen — og skriger: „Hil Hjelp! Hjelp!“

Folk styrte til fra alle Kanter; man finder Fru v. S. afmægtig liggende paa Gulvet. Lægehjelp bliver strax ydet hende, og hun kommer snart til sig selv igjen. Med alle Tegn paa den høieste Angst peger hun henimod Gardinerne, og man finder . . . en gandske uskyldig Overkjole, hængende i sin Stroppe, og derunder et Par Støvler. Gardinet havde et Lufttræk bevæget; Overkjolen og Støvlerne tilhørte hendes Gemal.

Jeg nærmede mig den unge Dame, og spurgte hende gandske sagte: „Nu naadige Frue, er Frygten en Chimære?“ „Af nei, ligesaa lidet som Guldet!“

Mod i Farens Stund.

Med Modet er det en gandske egen Sag. Man kan med Kjæthed, ja næsten med Begjærlighed styrte sig mod Kaardespidsen og Kanonkugler, og alligevel ikke vide at hjælpe sig, naar Faren pludseligt viser sig. Krigshelten

maa ikke sjeldent lade sig overvinde af en imponerende Personlighed i Cabinettet. Sjælens Mod, eller rettere sagt: Reflexionen, er det egentlige sande Mod; og naar vi finde dette hos en smuk, ung Kone, er det saa meget mere at beundre.

Et ungt Egtepar beboede i Landsbyen F . . et lille Huus med en rummelig Have, der stødte ud til Gaden. Allerede Kl. 9 om Aftenen pleiede der at herske en fuldkommen Stilhed i denne Egn, Kl. 10 var der intet Lys mere at see. En Dag gjorde Manden en Reise ind til den nærliggende Residentsstad, for at hæve en betydelig Sum Penge, han havde arvet; han haabede, at være hjemme igjen Kl. 8 om Aftenen. Imidlertid var Klokken allerede bleven 6 — den unge Moder syslede med sine Smaae, som hun var i Færd med at bringe til Sengs. Det var en mørk Septemberaften, Vinden hylede og Regnen pidskede imod Binduerne: ingen menneskelig Stemme eller Bevægelse hørtes mere. — Madame A . . . sad ved Kaffelovnen, hvorfra Glden oplyste enkelte Dele af Værelset og stillede andre i Skyggen, og hun havde just aflædt det næsten indslumrede Barn, da hun, ved at kaste et Blik henimod den ligeoverfor staaende Bugge, følte sig greben af en isnende Skræk, som hun dog strax paa Stedet gjorde sig til Herre over. Dvørens flagreende Skin faldt nemlig just i dette Dieblik paa Alkoven, der ved et tyndt Forhæng var adskilt fra Værelset; ved Sømmen af dette Forhæng ragede to Fødder med grove Skoe frem under Sengen. En Mængde frygtelige Tanker gjennembævede den unge Kones Sjæl; dog, ligesom ved en høiere Indskydelse, fandt hun Kraft til, at overtænke sin farefulde Stilling, og fremfor Alt følte hun, at Rolighed og Tausshed alene formaede at redde hende. Hvad andet kunde vel dette Menneske have i Sinde, end at røve? . . . Uden al Tvivl vidste han, at Hr. A . . . var fraværende; han kunde altsaa i Nattens Stilhed . . .

dog — saa havde hun jo igjen sin Egtemand hos sig. Naab om Hjelp vilde være forgjæves; det vilde maaskee føre hende den sikke Død imøde. Strax befalede hun den eneste Tjenestepige, der var tilstede i Bærelset, at gjøre Ild paa i Kjøkkenet, for at tilberede et Aftensmaaltid. Pigen adlød, ikke uden Gysen — nu blev det tydeligt, at hun var Medviderste i Sagen. Madame A . . . er nu alene tilbage i Bærelset med sit Barn, ligeoverfor hine ubevægelige Fødder; hun maa træde dem nærmere, for at lægge Barnet i Buggen . . . neppe har hun Kraft til denne skjæbnesvangre Gang. Imidlertid slaaer Kl. 7 — endnu en evig Time, inden hun kan vente Frelse. Alt er stille i Bærelset; Moderen indtager igjen sin Plads ved Kaffeovnen, hendes Dine ere uafladeligt hæftede paa Buggen og Alfoven.

Fra Tid til anden larmede det paa Gaden og i Haven; en Straale af Haab gjennemfoer hvergang den ulykkelige Kones Hjerter. Men maaskee kunde ogsaa Mennesket under Sengen erholde Undsætning af sine Staldbrødre . . . Det var Regnen og Vinden, som i Forening pidskede Muren. Pludseligt begynde Fødderne at røre sig — hvilken Angst! Neppe vover hun at aande. Dog, nu ligge de igjen gandske roligt. Uhret slaaer . . . men kun eet Slag, det er 7½. Den stakkels Kone føler sig alene i den vide Verden . . . ethvert Minut er en Evighed; hun opsender fyrige Bønner til Himlen, hun forsøger at læse, men Bogstaverne løbe i Eet for hendes Dine, og hendes ængstelige Blik flyver uafladeligt til Buggen og Forhænget. Men hvad, om hendes Mand nu slet ikke kom hjem i Dag? Beiret er saa frygteligt og de mange Penge, han har hævet, gjør en Nattereise høist farlig. Endelig slaaer Kl. 8, og endnu bestandig er han ikke kommen. Imidlertid har Mad. A . . . , ved sin frygtelige Kamp i to hele Timer, gandske udtømt sine Kræfter; hun er i Begreb med at tabe hele sin Bevidsthed — da hører hun Larm udenfor Vin:

duerne, men hun vover ikke mere at hengive sig til et Haab, som allerede saa ofte har skuffet hende. Dog! . . . Huusdøren knager paa sine Hængsler og falder tilbage med hele sin Styrke . . . bekjendte Trin høres paa Gangen, Døren aabner sig, og den unge Mand's kraftige Arme omslutte den zittrende Hustru. Endnu under denne pludselige Glæde beregner hun den Stilling, hvori Begge befinde sig; hun lægger hemmelighedsfuldt Fingeren paa Munden, og med den anden Haand viser hun henimod Forhænget. A . . . betyder hende ved Tegn, at han har forstaaet hende og veed, hvad der er at gjøre. „Åh, min Elskede! siger han høit: Min Portefeuille ligger nede i Vognen, jeg vil gaae, for at hente den.“ — Han kommer igjen med en Pistol i Haanden; han undersøger Fænghullet, og da træder han hen til Sengen, griber med stærk Haand den ene af de to Fodder, og holder med den anden Haand Pistolen færdig til Affyren. „Du er paa Stedet dødsens, dersom Du gjør den mindste Modstand!“ Med disse Ord trækker han frem under Sengen et Menneſke af det frygteligste Udseende; han finder hos ham en skarpsleben Dolk, og modtager Bekjendelsen om hans Forstaaelse med Tjenestepigen. Mad. A . . . beder om Naade for Forbryderen, men den offentlige Sikkerhed taler stærkere i Mandens Bryst.

Han omfavner atter og atter sin modige Hustru. Desværre maatte hun betale sin Heroisme med en Nervefeber, hvoraf hun dog snart igjen kom sig.

Vort Aarhundredes Løbebane paa Jernbanen.

En humoristisk Forelæsnings.

Hvad en Løbebane er, mine kjære Læsere og Læserinder, veed de vel Alle. Naar det paa den sædvanlige Wei ikke vil gaae, da søger Mennesket en anden, og det er hans Løbebane. Den største Løbebane er gandske det samme som den mindste Reglebane; det kommer altsammen an paa, hvorledes den lille runde Lykkefugle ruller. Den Ubehændigste slaaer ofte paa sin Løbebane alle Ni, og den Allerbehændigste træffer ofte slet Ingen. Hidtil har Mennesket blot havt sin Løbebane, nu maa snart ethvert Menneske have sin Jernbane. Da der for nogle Uger siden faldt en Mængde Snee, sagde en naiv Pige til mig: „Der falder nu saamegen Snee, at der slet ikke mere er noget Spor tilbage af Mennesker.“ Saaledes kunde man ogsaa sige: „I vort Aarhundrede falder der saamange Løbebaner, Kenderbaner, Glidebaner, Jernbaner, at man snart ikke vil have noget Spor tilbage af vort Aarhundrede.“ Men endnu aldrig var Jernbanen saa nødvendig som nu, hvor alle Mennesker forfeile deres Løbebane. Egentlig kan man vel ikke sige: Menneskene forfeile deres Løbebane, som: Løbebanen forfeiler sine Mennesker; thi i vore svimlende Tider bliver Løbebanen ikke grebet af Mennesket, men Mennesket af Løbebanen. Naar Menneskene nu have tilbagelagt deres Løbebane, saa see de, at de til Slutning Intet have tilbagelagt. Man veed virkelig ikke, om vort Aarhundredes Dnske efter Jernbaner har sin Grund i Menneskenes Længsel efter, saasnart som muligt at gjense hinanden, eller i Længselen efter, saasnart som muligt igjen at blive af med hinanden.

Opfindelsen af Jernbanerne er dog i Grunden ikke Andet, end en Formindskelse af den kjære Jord. Weiden vil blive gandske lille; man vil langt hurtigere kunne bereise Jorden, end man vil kunne læse Büschings Verdensbeskrivelse. I Skolerne vil der i Geographitimen ikke mere blive læst, men i dets Sted reist. Professorens vil tillige med sine Disciple sætte sig paa en Jernbane og hver Dag bereise netop den Deel, hvori der skulde undervises. — Menneskene ville blive til Breve: førend man vil give sig Tid

til, først at skjære en Pen, at skrive og forsegle, lægger man sig hellere selv paa en Jernbane, og det vil ikke vare længe, før man fra Jernbanen bringer os frankerede Mennesker til vort Hjem; vi ville læse disse Mennesker og sende dem tilbage igjen. Og ere Menneskene da ogsaa virkelig andet end Breve? De Lykke, det er Forretningsbreve; de Synde, det er de tørre Commissionsbreve; de Grove og Uforskammede, det er Truselsbreve; de Høflige og Underdanige ere Gratulations- og Ansøgningsbreve; de Lykkelige ere Pantebreve paa Himlen, og de Ulykkelige ere Advarselbreve til de Lykkelige, for at erindre dem om den frygteligste Bøxel: alle Ting's Bøxel. Mændene i Almindelighed ere blot Fragtbreve, hvormed Skaberens sender det kostbare Gods, den qvindelige Slægt, til Verden. For ethvert Fruentimmer er i Grunden bestemt eet eneste saadant Fragtbrev, men ofte opstaaer der i Uddelingen en saadan Forvirring, at en Eneste tidt kan have tre til fire Fragtbreve at fremvise. Fruentimmerne ere Skaberens Naadebreve til Mændene. De Gifte ere allerede komne til deres Adresse; de Ugifte ere de Breve, som ere blevne tilbage paa Posthuset og endnu kunne afhentes; de evig Ugifte ere de aldrig afhentede Breve, som blive liggende paa Posthuset, og Enferne, det er de Breve, som Modtageren ikke har kunnet læse tilende. Portoen for disse Naadebreve staaer noget vel høi; jo smukkere de ere skrevne, desto dyrere maa Mændene betale dem. De ere forseglede med Kys og Eder, og disse Segl ligne ofte de virkelige deri, at de paa trykkes med Barme, men brydes med Kulde.

Jernbanerne ville have en uhyre Indvirkning paa Kjærlighed, Kunst og Poesi. Afskedstaarer ville blive gandske ubrugelige. Hvilket Tab! Taarerne, mine kjære Læsere og Læserinder, og Haabet, det var de tvende Tærepenge, som Mennesket fik med paa sin Livsreise, da det maatte forlade Paradiset. Vee Den, der allerede midt paa sin Reise ingen Taare, intet Haab har tilbage; vee Den, der ikke har opfrisket sit Haab med en Taare, eller intet Haab eier, hvormed han kan aftørre sin Taare. Rosenblade og Mennesker maa ofte presses, for i Taarer at kunne holde sig varige i Tiden. Blomsten og Diet drikke af den samme Æther mangfoldige Farver, og af mangfoldige Skyer de samme Draaber: Taarens Dugdraabe, der vederqvæger Hjertebladet indtil Aftenen kommer, og Mennesket og Blomsten bøie Hovedet paa Jordens dunkle Sovepude. — Ogsaa i Kjærlighedens Rige, mine kjære Læsere og Læserinder, komme Følelserne til os paa to forskjellige Veie: gjen-

nem Suk og Taarer, altsaa: paa en tør og paa en fugtig Bei, det vil sige: til Lands og til Vands. Kun Qvinden kan græde, Manden udgyder kun undertiden Taarer; han behandler sine Taarer som Saften i sin Pibe, han udgyder dem engang imellem. Manden kan ikke fatte Smerten, før han føler den; Qvinden føler allerede Smerten, naar hun kun fatter den. Naar en Mand kan græde, saa er det en Gave fra Guddommen; hos Qvinden er det at græde et Talent, en Færdighed; ja der gives endog Græde: Genier imellem dem, thi det er Tegn paa Geni, af slet intet Stof at skabe sin Gjenstand. Om de Taarer, Qvinden sælger for Den, hun elsker, kan man bruge det Ordsprog, som gjelder om de Elskende selv: „udaf Die, udaf Sind.“ — Hvad er Taaren andet end et Dievidne til Smerten? Af Glæde udgyder Mennesket ogsaa Taarer, det er de falske Vidner; Diet skuer videre end Hjertet, og seer, hvorledes der efter enhver stor Glæde i det menneskelige Liv følger en stor Smerte. Halvdelen og næsten de skønneste af de menneskelige Taarer, Gjensynets, ville aldeles borttørres paa Jernbanerne. Disse ville ikke blot medføre den overordentlige Fordeel, at Lande og Stæder komme i en nærmere Berørelse med hverandre, men de forbinde ogsaa Menneskene indbyrdes, de slynge et nyt Baand, om end ikke Familiebaand saa dog Actiebaand, om mange Individuer, og Actieforvandte holde fastere sammen end Blodsforvandte. Jernbanens Actionairer ville sidde hjemme, og dog være godt farne; man vil ikke spørge dem: „Hvorledes gaaer det?“ Men: „Hvorledes er De faren?“ Og De ville med Ret og Føie svare: „Det passerer!“ thi det er paa den store Passage det Hele kommer an. — Jernbanernes Indflydelse paa Følelserne, som f. Ex. paa Kjærligheden, er uberegnelig. Kjærligheden kjender kun een Sygdom: Adskillelsen, og kun een Forbrydelse: Fraværelsen, det vil sige: ikke Landsfraværelse, thi denne er eet af Kjærlighedens Symptomer. Hvad er Kjærlighed? Kjærligheden er et Regnestykke, hvorpaa der ikke bliver gjort Prøve. Kjærligheden numererer sig selv, adderer Hjerte til Hjerte, subtraherer fra sine egne Glæder, for at multiplicere den til Andres, og dividerer kun med sit eget Jeg. — Ved Jernbanerne vil der hverken blive nogen Fortid eller Fremtid. Hvad er Fortiden? En død Nutid! Hvad er Nutiden? En tilkommende Fortid! Nutiden er en Verel, som bliver trukket paa Fremtiden, men som ikke bliver respecteret af denne. Hvad er Gammelt? Hvad er Nyt? Intet er Nyt undtagen Phantasien, siger Schiller. Man kan

altsaa ikke undre sig over, at der er saa lidet Nytt. — Hele vort Liv ligner saaledes en Jernbane: vi ere snart ved Maalet. Gammelt og Nytt, Fortid og Fremtid, alt dette rystes sammen paa vor hurtige Livsbane. Neppe har man ved Begyndelsen af Livets Jernbane raabt ved Buggen: „Lykkelig Reise!“ før vi ere ved Enden af Banen, og høre Døden tilraabe os: „Velkommen!“ Bort Narhundrede ud: vikler en gandske egen Kraft: Hestekraften. Alle vore Kræfter gaae ud paa at spare eller forsøge Hestekraften. Hvor mange overmenneskelige Kræfter bruge vi ikke for Menne- skenes Skyld. For at ernære dem: Dampkraft; for at bringe dem fra Sted til Sted: Hestekraft; og for at ud- holde dem: Kæmpekraft. — Ved Hjælp af Jernbanerne vil Enhver blive en vidtbereist Mand, og man vil dog kunne sige om ham: „Han har ikke seet sig synderlig vidt om!“ Idet man gjør Verden kortere, gjør man Livet længere. En Reise omkring Jorden, som man ellers gjorde i tre Aar, vil man kunne gjøre i tre Maaneder; men vi ville derved faae mere Erfaring og mindre Dannelse. En riig Mand vil lade sin Søn gjøre en Reise gjennem Europa. Ellers varede en saadan to Aar, men nu vil Sønnen efter fire Ugers Forløb vende tilbage, mere indbildsk end dannet. Naar man spørger ham: „Hvad har Du da f. Ex. seet i Holland?“ saa vil han sige: „De maa undskylde, Holland har jeg reentud sovet mig fra!“

Saphir.

Hertuginde Marie af Würtem- berg's Dødsahneise.

Efter et Dienvidnes Beretning.

Marie af Orleans, Prindsesse af Frankrig, Ludvig Philips høitbegavede Datter, Hertug Alexander af Würtemberg's Gemalinde, var en fint organiseret Natur. Strax efter Juul 1837 fulgte hun Hoffet til Gotha, munter, lykkelig, gandske levende for sin Mand. Man havde haa-

bet, at den rige Kongedatter vilde gjøre et glimrende Huus; men man feilede. Hun vilde ikke være andet end en elskende Hustru.

Den regjerende Hertug havde indrømmet det høie Par et lidet Palais, som ligger ved den yderste Ende af Sieberforstaden; herfra har man en smuk Udsigt til den nordvestlige Thüringerfjov. Det er egentligen kun en Villa, een Etage høi, med Qvist. Men saaledes ønskede Hertuginde just at boe; her havde hun sin Lykke gandske nær. Hun boede her ene med sin høitelskede Ægtefælle; hendes Værelser vare tætved hans.

Saa Dage efterat hun havde indrettet sig her, indtraf den regjerende Hertugs Fødselsfest, den 2den Januar 1838. Hertuginde Marie havde glædet sig til denne Dag. Ved Aften førte hun til Taffel paa Residentslottet. I hendes Haar blinkede et kostbart Brillantsmykke, som hendes Fader havde givet hende og som hun derfor havde meget kjær. Friseuren havde befæstet det saa godt som muligt og det havde tidt tilforn smykket hendes skjøne Hoved, uden at der var tilstødt hende noget Uheld dermed. Men denne gang var hun neppe indtraadt i den regjerende Hertuginde's Værelser, før en Deel af Smykket, uden mindste udvortes Foranledning, faldt hende ned om Panden og Tindingerne. Hun blev bleg, og viste en Uro, der ikke stod i noget Forhold til Uheldet selv. Nogle Hofdamer vare strax beredte at raade Bod paa dette; men hvor paalideligt de end meente, at have fæstet Smykket med Naale, havde den unge Hertuginde neppe gjort nogle Skridt, før det, til hendes største Bestyrtelse, faldt ned igjen. „O, min Fader! raabte hun i dybeste Bevægelse: Der er tilstødt min Fader en Ulykke; han er bleven myrdet i denne Time!“

Man bestræbte sig for, at berolige hende, og forsøgte paany, at befæste Smykket i hendes Haar. Men det Indtryk, hendes Udraab havde gjort paa alle Gemytter, var for rystende til, at Sagen havde kunnet skjules for den regjerende Hertug. Denne gav sin Friseur, en Pariser, Befaling at befæste hendes Hovedsmykke, men endnu vilde det ikke sidde fast; man maatte tage sin Tilflugt til usædvanlige Waand. Den unge Hertuginde's Munterhed var borte; hele Aftenen var hun forstemt, indsluttet i sig selv, og sukede ofte dybt.

Tre Uger sildigere, den 26de Januar, Klokken syv om Morgenen, vilde Hertuginde, liggende tilsengs i sit med Mousselin overalt draperede Sovegemak, selv, efter Sædvane, fuge sin Chokolade ved en Spiritusflamme. Hun

pleiede imidlertid at læse. Pludseligt bemærkede hun en usædvanlig Klarhed, hun saa op fra Bogen og saa med Forfærdelse Mousfelinsdraperierne i hele Værelset gaae op i Flamme i et Nu. Neppe havde den Ulykkelige Tid at springe ud af Sengen og styrte ud af Værelset. Ilden forfulgte hende og med samme Hurtighed stod allerede det tilstødende Værelse i lys Lue. Da hun, paa sin Flugt, selvbevidstløs lod Dørene staae aabne efter sig, saa udbredte Ilden sig hastigt overalt. Hertuginde styrtede ned ad Trappen, i den dybeste Natneglige, med blottede Fødder, og kom saaledes til de med Gis bedækkede Trin udenfor Paladsets Dør. Her fandt hendes Mand hende, efter længe at have søgt hende, og bar hende paa sine Arme til et Nabohuus, hvor hun strax blev bragt tilfængs. Man fik Bugt med Ilden; kun Qvistværelserne brændte. Men Hertugindens kostbare Kunstsamlinger gik tilgrunde. Ogsaa hendes Garderobe og en stor Deel af hendes rige Smykker bleve forstyrrede af Flammerne. Ængstelig spurgte hun efter hiint Brillantsmykke, som hun den 2den Januar havde baaret i sit Haar. Det var tilintetgjort. Denne Omstændighed syntes at nedslaae hende meest. Andre værdifulde Gjenstande vare blevne reddede. Hun havde gjerne bortgivet det Altsammen, naar hun blot havde kunnet faae hiint Smykke igjen. For sin Ægtefælle skjulte hun sin ahnelsesfulde Kummer, for ikke at bedrøve ham; for En af sine Kammerfruer yttrede hun derimod, at Tabet af hiint Smykke, hvortil vigtige Familieerindringer knyttede sig, stadsfæstede hendes ligesiden den 2den Januar nærede Ahnelse, at der forestod hende en stor Ulykke. Da hun dengang først begyndte at nære Haab om, at vorde Moder, saa indsneeg sig i hendes Bryst den mørke Tanke, at hine for hende saa betydningsfulde Barsler maaskee gjaldt hendes eget Liv.

Og saaledes var det ogsaa! Det skrækkelige Indtryk, Branden havde gjort paa hende, satte sig, som en nagende Orm, paa hendes Livs Blomster. Man haabede vel, at det ved hiin Skræk fremkaldte Sygdomstof skulde fæste sig paa Frugten og at Moderens Liv saaledes vilde vorde forskaanet. Men det var anderledes besluttet. I Paris, hvorhen hun uimodstaaeligt følte sig dragen, gav Hertuginde den en karst Prinds Livet, men nu henvisnede ogsaa hendes eget desto hurtigere. Det er bekjendt, hvorlunde Lægerne sendte hende først til Genua, og siden, da hun allerede var dødsygg, til Pisa.

Dybtrykende er den Omstændighed, at Hertuginde Marie, den 2den Januar 1839, kæmpede den sidste Døds-

kamp i Pisa, paa selvsamme Tid, som hun, Marsdagen tilforn, ved Tabet af Brillantsmykket, havde følt sig rystet af hiin onde Ahnelse, der gjød den første Giftdraabe i hendes Glædesbæger.

Det øde Palads staaer endnu gandske saaledes, som Branden har tilredt det.

L. Storch.

Tobakkens Priis.

O, Du livsalige Tobak!
 Du er og bli'er dog uden Snak
 Det Allerbedste, som blev givet
 Os Dodelige her i Livet!

Naar var Din Elsker stædt i Nød
 Og Haabets Honningdrik Du gjød
 Ei i hans Sorgens Malurtbæger,
 Du Arintessents af alle Læger?

Naar var han vel bespændt af Tammer
 Og frygted' Skjæbnens tunge Hammer
 Og saae Dig ei til Hjælp at tye
 Og hylde ind ham i en Sky,
 Som Modgangs Pile maatte flye?

Naar førtes bedre Passiar
 End der, hvor Sug af Piben har
 Indtaget Plads for Komma, Punktum?
 Hver Stavelse er quasi unctum,
 Omgivet af en yndig Luft:
 En Sommerfugl af Rosenduft!

Og naar man sidder gandske ene,
 Og Idreverden er til Gene
 For Phantasiens frie Spind,
 Da hylde Du os kjærligt ind:
 Frit Phantasiens Strøm fremvælder,
 Man bygger dristigt Luftkaster,
 Man drømmer sig saa salig! — ak!
 Og det bevirker Du, Tobak!

O! Bedst Virginie; Hollandst G!
 I marylandske Brødre tre!
 Portocarrero! Liverpool!
 Og Du, som under Indiens Sol
 Spvoed', Portorico! — Eder
 Vi skyldte Jordens bedste Glæder!
 Fra Verdens fjerne, fjerne Steder
 Røgofferdampen sig udbreder
 Til Vidne om Jer store Hæder!!

Saa tag min Kjærlighed, Du Hvie,
 For hvem sig Millioner hvie!
 Du, som os glæde kan og gavne,
 Lad mig Dig aldrig, aldrig savne!
 Og naar jeg endelig skal sige
 Farvel til dette Glædens Rige,
 Lad mig da til min sidste Stund
 Beholde Piben i min Mund!
 Du skal mig gjøre Døden rolig,
 Tobak! — og fra sin snevre Bolig
 Skal Sjælen, efter fuldendt Kamp,
 Sig-hæve salig paa Din Damp!!

3. 8.

Sneeflokken.

Bly og stille
 Løfted den af Sneen op sit Hoved;
 ingen af de andre Blomster voved
 end at klæde sig i Farver milde:
 dybt i Jorden skjult, de blunded
 taus og grunded
 paa, om Baarens milde Lufte
 vilde vække dem af Dvalen, at paany de kunde dufte.

Mægtig Længsel
 greb dens Bryst: ei Søstrene den oined;
 trindtomkring den hvide Snee sig hvined,
 alle Floras Spæde laae i Fængsel,
 og den stod med blege Kinder.
 Dens Beninder
 ei sig om den Lille flokke —
 for at kalde dem, den ringer sagte med sin Blomsterklokke.

Gulde Billed
 paa min Sjæls de helligdybe Længsler,
 som ei Maalet fandt i Livets Trængsler,
 paa et Savn, som aldrig her blev stillet!
 Hvide Sneebloomst i mit Hjerte!
 Stille Smerte!
 Du som Gravens Klokke ringe
 mig til Himlens Fred, hvor alle Sorgens tunge Lænker springe!

Fr. Sneedorff-Birch.

Frederik den Sjette.

(Ordspr. 20, 28.)

Mistundhed og Sandhed bare
 Dmt ham over Livets Skjær;
 Mistundhed og Sandhed vare
 Perler i hans Krone her.
 Mistund støttet har den Trone,
 Som han har i Døden mist,
 Mistund har ham Livets Krone
 I sit Rige skjænket hist.

— d.

Galeiflaven.

I.

Det var en smuk Septembernat i Aaret 1828. Over de yndige, langsmed Garonne, mellem La Néole og Cadillac beliggende Landsteder havde udbredt sig hiin dybe Ro, som man ikke veed noget af i Stæderne, ei engang isøvne. Kun een eneste Pavillon, der laae eensomt midt i en temmelig stor Park, syntes at gjøre en Undtagelse fra denne almindelige Stilhed. Et Vindue i første Etage var svagt oplyst. Hvo der havde havt det eventyrlige Indfald, at stige over Muren ind i Parken og at klattre op paa Balkonen udenfor dette Vindue, vilde maaskee have seet sin Nøie tilstrækeligt lønnet ved en hemmelighedsfuld Scene. Han havde da, ved Natlyset, kunnet overse det Indre af et smuktmeubleret Sovestue. Paa en Seng i Baggrunden sov en Kone i sin Alders og Skjønheds Blomster, men i hiint feberagtige Oprør, som ei engang Sønnen formaaer at afbryde. Hos hende vaagede, stum og ubevægelig, en Mand, hvis Pande Aarene havde furet. Med Hovedet nedbøiet mod Sengen og med tilbageholdt Aandedræt lyttede han begjerligt efter de afbrudte Ord, som en tung Drøm lod undslippe den unge Kones Læber.

„Hans Navn! Vil hun ikke nævne hans Navn?“ sagde han ved sig selv, efter længe at have lyttet forgjæves, med et Blik, hvori asmægtig Harmen funkede.

„Arthur!“ hviskede hun, som om en mægtig Haand pludseligt havde revet det sidste Segl af den allerede halvtforraadte Hemmelighed. — „Arthur!“ gjentog den Gamle tilbagefarende, som om dette Navn havde været en Dolk rettet mod hans Hjerte: „Arthur Nubian! Og jeg vilde ikke troe det! Arthur! O, jeg blinde Daare!“

Med frampagtige Fagter tørrede han Sveden af sin Pande, bøiede sig derpaa igjen over Sengen, der blev ham skrækkeligere end en aaben Grav, og holdt atter sit Dre til den friske, fortryllende Mund, hvis Drømmetale forgiftede hans Sjæl.

„Jeg vil det ikke mere! stammede den unge Kone, og gjorde et Forsøg paa at reise sig: Det vilde være at vove Dit Liv! — Mit har intet Værd — men Du — nei, jeg tillader det ikke mere — han har fattet Mistanke — han vilde ombringe Dig! —“

Hun udstødte et kvalt Suk, foer sammen, og reiste sig i den høieste Angst. Den Gamle troede, hun var vaagnet, og skjulte sig bag Omhænget, for ei at sees af hende; men hun forblev en Tidlang ubevægelig i denne Stilling, uden at aabne Dinene. Lidt efter lidt viste Forandringen i hendes Ansigtstræk, at hendes Tanker havde taget en anden Retning. Den Skræk, de før havde udtrykt, lagde sig afløst af en bekymret Forventning. Den unge Kone, hvis Nervespænding havde naaet hiin Grad af Styrke, hvorved Somnambulismens Phænomener betinges, bøiede Hovedet, som om hun lyttede efter en Støi, der foruroligede hende. Pludseligt stod hun op, kastede en Raabe om sig, og nærmede sig forsigtigt Vinduet.

„Det er Midnat! sagde hun: Jeg har ikke en Draabe Blod i mine Aarer — denne Muur er saa høi! Hvis han kom til Skade! — Jeg hører hans Trin i Haven — hvor stærkt de lyde! — det kommer af Sandet i Alleerne — o, det er den sidste Gang! — jeg vil sige ham det — hellere døe, end svæve i saadan Frygt!“

Med en Bestemthed i alle Bevægelser, der vidnede om hiin indre Klarseenhed, som Videnskaben endnu er langt fra at have forklaret tilfredsstillende, udslukte Somnambulen, hvis Dienlaage endnu stedse vare lukte, Natlyset, og skjød Slaaen for Døren. Derpaa aabnede hun Vinduet, saa

stille, at hendes Mand ikke hørte det mindste, skjøndt han, nogle Skridt bag hende, fulgte disse Bevægelser med rasede Blikke. Nu tog hun, udaf sit Arbeidsbord, et langt Baand, som hun oprullede udenfor Vinduet, indtil hun kunde antage, at det havde naaet Jorden. Et Dieblif efter drog hun det tilbage, og lod nu, som om hun vilde befæste Hagen af en Strikkefuge ved Balkonen. Strax efter gik hun tilbage i Stuen, næsten aandeløs, med høitbankende Hjerte. Pludseligt aabnede hun Armene og slyngede dem, gandske ude af sig selv, om et indbildt Væsen, medens hun, med lidenskabelig Stemme, hviskede: „Mit Liv!“ — Derpaa blev hun bestyrtet staaende en Tidlang med Armene forslagte over Bryster. Omsider raabte hun med vanvittig Skæk: „Arthur!“ — og styrtede hen mod Balkonen. Hendes Egtmands svage Hænder bleve, for et Dieblif, kraftfulde, og holdt hende tilbage.

„Jeg er bange! Man maa ikke gjøre mig bange!“ sagde hun, værgende sig mod ham.

Den elskende Qvindes Bekymring havde maattet vige for Søvnæggerskens Instinkt. Formedelst en ubegribelig Forestilling om deres Tilstand frygte Nattevandrere Intet mere, end pludseligt at vækkes. Den unge Kone vaagnede og udstødte et Angstskrig, da hun, i det dybeste Mørke, følte sig favnet af en Ubekjendt.

„Det er mig, Lucie! sagde den Gamle med piinlig Anstrengelse: Det er mig! Vær kun ikke bange!“ — Han tændte Lys, lukkede Vinduet, og nærmede sig, med paataagen Rolighed, sin Kone, som havde sat sig paa Sengen og saae sig om med taus Forundring.

„Hvad er her foregaaet? spurgte hun, idet hun trykte begge Hænder mod sin Pande: Det løber rundt i mit Hoved! Hvor kommer det, at De er her.“

„Jeg hørte Dig gaae, svarte han forvirret: jeg frygtede, Du var syg, og derfor kom jeg herop.“ — „Man

hører altsaa i Deres Værelse, naar Nogen gaaer heroppe?" spurgte Lucie med lønlig Skræk. — „I dag for første Gang. Din Søvn har aldrig været saa urolig.“ — „Det er noget Grueligt, at gaae isøvne! sagde hun med bøiet Hoved: Og man siger, der gives intet Middel derimod. Har jeg talt isøvne?“ — De sidste Ord sagde hun med svag Stemme.

„Nei!“ svarte den Gamle med ligegyldig Mine, medens han, med sine Nægle, sønderled sit Bryst. — Han tog et Lys, sagde sin Kone Godnat, og gik ned i sit Værelse. Neppe var han kommen her, før hans Kræfter forlode ham, og han sank om paa en Stol. Her sad han længe, som tilintetgjort. Omfider gjenvaagnede den moralske Kraft i denne Gubbes Hjerte, der i Begyndelsen havde været aldeles nedslaaet ved Opdagelsen af sin Skjændsel.

„Ombringe ham? raabte han, vridende sine Hænder: Hvorledes da? — Hende? Dertil har jeg ikke Mod. Men ham! Ham! Udfordre ham? Han slaaes vist ikke med mig! Han vil sige, jeg er en gammel Mand, og Enhver vil give ham Medhold. Thi det er jo tilladt, det er endogsaa ærefuldt, at berøve en Olding hans sidste Dages Lykke, at give ham til Priis for Alverdens Latter, at gjøre ham vanvittig af Skam og Fortvivlelse; men at maale sin Kaarde med hans, det vilde være at beskjemme hans hvide Haar. Og naar Alt kommer til Alt — have de ikke Ret? Mit Syn er svagt, min Haand ryster; jeg vilde ligge under i en Tvekamp, uden at hævne mig. Han vilde maaskee skaane mig! Nei, ingen Tvekamp, ingen Uvished, intet Tilfælde. Hans Død for enhver Priis, skulde jeg end myrde ham!“

Den beskjemmede Egtemand tilbragte Resten af Natten med at ruge over tusinde Hævnplaner. Ved Daggry stod han op, og gik længe op og ned i Parken, før endnu

noget Menneſke i Huſet var oppe. Omſider kom en Gartner, ſom han nys havde faaet i ſin Tjeneste, ham imøde.

Gartneren tog ſin Hue af og nærmede ſig ham, idet han tiltalte ham ſagte: „Hr. Gorſaz, det træffer ſig heldigt, at De er ſaa tidligt oppe. Jeg har noget at betroede Dem i Cenrum.“ — „Hvad er det, Piquet?“ ſpurgte den Gamle barſk. — „Igaarnat, Hr. Gorſaz, blev Vinduet opbrudt til det lille Geværthuus. Alſtinen tilførn havde jeg glemt min Beſt derinde; i Lommen laae mit Uhr, der er gandske nyt og har koſtet mig 18 Fr. I den anden Lomme havde jeg fire Daler og idetmindſte tre Francker i Smaapenge. Beſten har jeg fundet igjen — det er den ſamme, jeg her har paa. Men Pengene og Uhret — Adieu!“

„I dette Værthuus kommer jo Ingen, uden Dine Arbeidsfolk!“ bemærkede Hr. Gorſaz. — „En af dem har ogsaa begaaet Tyveriet; jeg vil døe derpaa!“ — „Hvem har Du miſtænkt?“ — „Pierre og Bacherot ere mine Landsmænd; jeg har kjendt dem over tyve Aar, og tør indestaae for dem, ſom for mig ſelv. Det maa altsaa — med Deres Tilladelse — være den lumſke Bonnemain.“

„Bonnemain?“ gjentog den Gamle, der syntes henſunken i dybe Tanker. — „Jeg har aldrig troet ham! vedblev Piquet: Han er desuden en ſlet Arbeider. Han kalder ſig Gartner, og forſtaaer ei engang at ympe.“ — „Du har blot Miſtanke, men man maa have Beviſer!“ ſagde Hr. Gorſaz, der ſkjænkede denne Sag større Opmærksomhed, end man havde ſkullet vente. — „Beviſer! O, her har jeg et! ſvarte Gartneren, idet han tog et lidet Søm op af ſin Lomme: Dette Søm, ſom jeg har fundet i Vindueſkarmen, er gandske nyt. Kun Bonnemain har ſaadanne Søm i ſine Skoe, ſom han, for otte Dage ſiden, kjøbte i La Réole, og paa Skoen til den høire Fod er der et borte. Jeg har ſeet det igaar.“ — „Har Du talt med

„Nogen om Sagen?“ spurgte den Gamle. — „Nei, saa tosset var jeg ikke! svarte Piquet med listig Mine: Jeg vilde først spørge Dem tilraads.“ — „Det var flogt af Dig. Indtil videre Befaling fortier Du det Hele. Og naar Du seer Bonnemain, saa send ham til mig; jeg vil selv forhøre ham.“ — Piquet rystede betænkeligt paa Hovedet. „Det er en Gavtyv! sagde han: Han bekjender vist Intet, Hr. Gorfaz.“

Da den Gamle var kommen op paa sit Værelse, ventede han, med sælsom Utaalmodighed, den formeentlige Tyv, der ogsaa snart indtraadte og blev staaende ærbødig ved Døren med Huen i Haanden.

II.

Bonnemain var en Mand paa omtrent 40 Aar, kraftigt bygget, med et behageligt Ansigt, og bedre klædt, end hans Stand lod vente.

„Luf Døren og træd nærmere!“ sagde Hr. Gorfaz. — Han adlød, og blev derpaa staaende ubevægelig.

„Bonnemain, eller rettere Baptist Leroux! sagde den Gamle til ham, og saae ret gennemtrængende paa ham: Ufsvigte Nat er der begaaet et Tyveri i mit Huus. Skyldig eller uskyldig, vil J vorde anklaget derfor, thi Eders forbigangne Liv gjør, at Mistanken nødvendig maas falde paa Eder. Tilmed er der allerede Beviser, og Retten vil vide, at bringe flere for Dagen. J har allerede udstaaet een Criminalstraf, og udentviul veed J da, hvad Dom der nu venter Jer: — Evangsarbeide paa Livstid!“

„Jeg er som himmelfalden! svarte Bonnemain med et Udtryk af Forundring, der maaskee endogsaa vilde bedrage en Undersøgelsesdommer: Jeg giver Dem, Hr. Gorfaz, mit Eresord, at jeg er uskyldig. Jeg er bleven straffet engang, det kan jeg ikke nægte, thi da jeg søgte

Arbeid her, maatte jeg vise Dem min Bandrebog. Men fordi man, i sin Ungdom, har begaaet en Daarlighed, er det ikke sagt, at man skal være et slet Menneske hele sit Liv. Saasandt der er en Gud til, som hører os, veed jeg ei, hvorum De taler.“

„For hvilken Forbrydelse var det, I tidligere blev dømt?“ spurgte Hr. Gorsaz. — „For et Falsum, som jeg havde den Ulykke, at begaae i et Handelshuus!“ svarte den løsladte Galeislave med nedslagen Mine.

„For et Snigmord! svarte den Gamle med dæmpet, men kraftigt betonet Stemme: For et Snigmord, som I, mellem Prades og Billefranche, har begaaet paa en Zold: embedsmand; I vilde fratage ham hans Kasse, som han dog, til Lykke for Eder, ikke havde hos sig. Jeg siger, til Lykke for Eder; thi da intet Ran havde fundet Sted, og de Eedsvorne erklærede, at Mordet var skeet uforsætligt, blev I blot dømt til Galeierne. I Toulon bevirkede I, ved Eders Opførsel, en Formildelse i Straffen, og istedet for at I skulde have endt Eders Liv i Slavehuset, slap I med ti Aar. I seer, jeg er velunderrettet.“

„Vi Du, Gamle! tænkte Baptist Leroux, kaldet Durand, kaldet Lejeune, kaldet Bonnemain: Var jeg ene med Dig midt i en Skov, skulde jeg gjøre kort Proces med Dig.“

Gorsaz syntes at ahne denne blodige Tanke, thi han kastede Dinene gjennem Binduet med et slags Uro. Men da han saae Folk arbeide i Haven tætudenfor, blev han igjen beroliget. Ved høi lys Dag, i sit Huus og i Nærheden af sine Folk, troede han ei at have noget at frygte af den Harme, som Galeislaven, trods sine Anstrengelser for at synes rolig, dog ikke gandske kunde skjule. Han fortsatte derfor Samtalen, dog mere med en skaansom Raadgi-vers Fortrolighed, end med en Dommers Strenghed.

Hidtil har J havt Ulykke! sagde han: J har tilbragt ti Aar paa Galeierne for Mords Skyld, som ei har indbragt Jer noget, og nu staaer J paa det Punkt, for stedse at vende tilbage dertil, fordi J har stjaalet et Uhr, der maaskee neppe er tyve Francker værd.

„Ikke Ti er det værd!“ faldt Bonnemain ham i Taler, men beed sig diebliffeligt i Læberne, saa de blødte. — „Ti eller tyve, det kommer paa Eet ud! sagde den Gamle med et ironisk Smil: Hovedsagen er, at J har stjaalet, hvilket nu endogsaa er beviist ved Eders egen Tilstaaelse. Jeg maa lade Jer fængsle.“ — „Saa lader De en Uskyldig fængsle!“ sagde Galeislaven, dog med mindre Sikkerhed.

Hr. Gorsaz betænkte sig en Stund, og saae nu paa Bonnemain med et Blik, som syntes at ville gennemtrænge denne Forbrydersjels dybeste Folder. Derpaa sagde han: „Sæt, at jeg, istedet for at overantvorde Eder til Retfærdigheden, forskaffer Eder Midler til, at reise til Bordeaux, for her at indskibe Jer til en fremmed Havn, til St. Sebastian eller Bilbao; sæt, at jeg, ikke tilfreds med at redde Jer, giver Jer saamange Penge, som J behøver, for at nedsætte Jer uden for Frankrig, 10,000 Francker for Exempel: hvad vilde J da sige til sligt et Forslag?“

Den løsladte Galeislave uttrede sin Bevægelse kun ved en næsten umærkelig Trækning om Læberne. Med den slige Eventyrere egne Skarpsindighed begreb han strax, at her var Tale om en Handel og ikke om en Raade. Denne Tanke gjengav ham hans hele Fasthed, thi at underhandle med sin Overmand er, for Diebliffet, at være hans Ligemand.

„Hvad jeg vilde sige, Hr. Gorsaz? svarte han, efter tilsyneladende at have betænkt sig en Stund: Min Tro, jeg vilde sige til mig selv: Bonnemain, det er ikke for Dine smukke Dines Skyld, man byder Dig 10,000 Fran-

ker; man behøver Dig altsaa til en vigtig Forretning, for, seer De, 10,000 Franker er mange Penge!"

„Og vilde I paatage Jer denne Forretning?“ spurgte den Gamle hurtigt. — „Det kommer derpaa an! sagde Bonnemain: Jeg har aldrig været arbeidsky; jeg er et driftigt Menneske. Men først maa jeg vide, hvad Slags Forretning det er.“ — „Gjæt engang!“ — „Noget som Historien med Toldkassereren, ikke sandt?“ spurgte Galeisla: ven med sødlig Mine. — „Ja!“ svarte Hr. Gorsaz med dyb Betoning. — „Kun med den Forskjel, vedblev Hiin: at det denne gang ikke gaaer løs paa Regjeringens Penge, men paa et smukt ungt Menneskes Liv, som flattrer op ad Mure og ind ad Vinduer.“

„Du har seet ham?“ raabte den Gamle gandske ude af sig selv. — „Hør, Hr. Gorsaz! sagde Bonnemain med Lethed: Jeg vil tale gandske aabenhjertigt med Dem, thi nu frygter jeg ikke mere, at De skal angive mig. Denne Døsmær, Piquet, glemte altsaa i det lille Gæ: værthuus sin Best, hvori hans Uhr og nogle Penge befandt sig, og da jeg just var i Forlegenhed, vilde jeg benytte denne Leilighed. Man er Menneske! Som jeg nu træder over Muren bag Platan:Alleen ind i Parken, hører jeg paa eengang en Larm over mig. I Begyndelsen troer jeg, det er en Kat, eller en Maar; men nei, det er et Men: neske, der glider ned ad Muren, og strax nærmer sig Hus: set. Godt, tænker jeg; det er en Kamerad, der maaskee har noget Større for, end jeg, og saa ville vi dele. Det var næsten Midnat og mørkt, som i en Bælg. Jeg tager mine Skoe i Haanden, og følger efter ham. Han stænd: ser udenfor Deres Vindue. Jeg lægger mig plat ned paa Bugen, for at han ikke skal see mig, naar han kommer til: bage. Hvad seer jeg nu? Et Vindue, som aabner sig her: oppe, noget Hvidt, som bliver synligt deri, og strax efter min Mand, som rask flattrer iveiret! Jeg beder om Forla:

delse, tænker jeg ved mig selv: min Kamerad har, som det lader, Bekjendtskab i Huset, og vi arbeide i forskjellig Fag. Derpaa gik jeg til mine Smaaesykler.“

„Har Du gjenkjendt dette Menneske?“ spurgte den Gamle mørkt. — „Jeg troer! svarte Galeislaven med et Griin: Jeg troer, De gjorde bedre i, at spørge Fru Gorsaz derom, for hun har seet ham nærmere, end jeg.“ —

„Har Du gjenkjendt ham?“ spurgte Lucie's Ægtefælle rasede. — „Ja! svarte Bonnemain: Det er Hr. Arthur af Aubian, som boer ved Floden, en Fjerdingvei herfra.“

„Nu, ham skal Du dræbe!“ sagde Oldingen i frygteligt Oprør. — „Jeg siger ikke Ja, jeg siger ikke Nei! svarte Ergaleislaven i let Tone: Jeg vover min Kugle paa dette Epil; taber jeg, saa veed jeg, hvad der venter mig; vinder jeg“

„Saa faaer Du 10,000 Franker!“ — „Det er mere, end jeg er værd; jeg tinger derfor ikke. Men naar Gjeringen er gjort, hvo forvisser mig da om, at De vil give mig mit Honorar? De tænker vel, jeg faaer ikke Stunder at vente, og 10,000 Franker ryster man ikke ud af Ærmet. De har maaskee ikke Fjerdeparten i Huset, for om man ogsaa er riig, saa har man dog sjelden saamange Contanter liggende.“

Istedet for at svare paa denne Indvending, nærmede den Gamle sig et i Nærheden af Kaminen staaende Skrivebord, aabnede det, trak en Skuffe ud, hvori laae omtrent tyve smaae Pengeruller, greb tre, fire efter hinanden, aabnede dem, og lod en Regn af Guldstykker falde paa Bordet. Det Indtryk, dette Syn gjorde paa Galeislaven, viste sig kun i hans lynende Blikke og i et vildt Smil, som, næsten i samme Dieblik, hendsøde paa hans smalle, farveløse Læber.

„Du seer, Pengene ere paa rede Haand!“ sagde Hr. Gorsaz med et skarpt Blik: Er Handelen sluttet?“ —

„Naar man ikke betaler forud, giver man Haandpenge!“
 svarte Bonnemain, idet han voldsomt vred Hænderne
 paa Ryggen, for at modstaae Fristelsen. — „Der! sagde
 den Gamle, idet han rakte ham ti Tyvefrankstykker: Efter
 Gjerningen faaer Du halvtredstindstyve gange saameget. Du
 seer, det er Guld; Du vil kunne bære det uden Nøie.“ —
 „O, Guld er aldrig tungt!“ svarte Galeislaven, idet han
 stak Haandpengene i Lommen,

Oldingen og hans berygtede Haandlanger vare nu
 enige. De talte endnu kun om Midlerne til, med Sikker-
 hed at udføre den Ugjerning, hvis Offer Arthur Arabian
 skulde vorde. Kun adlydende sit Hads Utaalmodighed, vilde
 den beskjæmmede Egtemand en lige saa hurtig, som skræk-
 felig Hævn. At vente til Aften syntes ham utaaleligt.
 Men Bonnemain, der skulde bære hele Ansvar og Fa-
 ren, beviste uden Nøie, at et Mord ikke lod sig fuldbyrde
 ved høi lys Dag.

„Da han har den Bane, at gaae ud om Natten, saa
 maa man vælge dette Dieblif! sagde han med et Menneskes
 Sikkerhed, der modent har overveiet den Sag, hvorom han
 taler: Mellem hans Huus og Deres er en lille, meget ma-
 gelig Sti; her kan man skjule sig bag en Hæk. Derom-
 kring boer Ingen, og Garonne er gandske nær. Naanen
 staaer først op Klokken to, og da han, som det lader, begi-
 ver sig paa Veien ved Midnatstid, har man Intet af den
 at frygte. I Begivenheden med Toldkassereren var denne
 fordømte Naane Skyld i, at en Foermand gjenkjendte mig,
 og jeg har givet mit Vresord, aldrig mere at arbeide, med
 denne Lampe over Hovedet.“

„Først og fremmest maa nu Piquet have sit Uhr og
 sine Penge igjen! sagde Hr. Gorsaz: Han har Eder mis-
 tænkt, og I vilde vorde fængslet, hvis han klagede —“

„Og det ligger ikke i Deres Plan! afbrød Tyven ham
 fortroligt: Jeg begriber! Man vilde indespærre mig, og

imidlertid vilde den smukke Hr. d'Ubian tidt kunne gaae ind ad Binduet her. Nu ja, Piquet skal faae det Lapperie igjen, uden at vide, hvorledes. Jeg skal ikke beholde det Ringeste; det var i Grunden Intet, at gjøre sig til Tyv for!"

Efter at Alt nøie var aftalt, adskiltes begge Mændene; men før Bonnemain forlod Bærelset, mærkede han sig, som Tyve af Profession gjerne pleie, alle Kroge. Især lagde han Mærke til, hvor Pengeskuffen var i Bordet og hvorledes dette blev lukket; han undersøgte ogsaa Binduets Bygning, og saae, at det indvendigt ingen Skoder havde. Tilfreds med sine Jagttagelser, hilste Galeislaven ærbødigt den Mand, til hvem han havde solgt sig, og traadte nu, med den ham egne rolige og venlige Mine, til de andre Arbeidere i Haven.

Om Eftermiddagen, som Hr. Gorsaz lystvandrede i Haven, tiltalte Piquet ham atter. — „Jeg maa være forheret! sagde han med glad Forundring: Forestil Dem, Hr. Gorsaz, nys har jeg igjen fundet Uhret og Pengene i mine Lommer, uden at jeg kan forestille mig, paa hvad Maade det er bragt i Rigtighed.“

„Nimeligviis har Een villet gjøre sig lystig paa Din Beføstning!“ svarte den Gamle og gik videre. — „Det er ligemeget! tænkte Piquet: Jeg troer ligesuldt, at Bonnemain er et stort Skarn, og var jeg som Hr. Gorsaz, skulde han snart faae Løbepas.“

III.

Natten efter fandt et sælsomt Møde Sted paa Muren, som omsluttede Parken. To Mennesker, som, paa een og samme Tid, den Ene udenfra, den Anden indenfra, bestige denne Muur, mødtes gandske uventet ovenpaa. I den første Skræk vege Begge lidet tilbage, og kun Instink-

tet bevarede dem fra Fald. De klamrede sig fast ved Murene, svang sig op med et kraftigt Sæt, for at have en fastere Grund under sig, end de Modskaber skjænkede dem, ved hvis Hjælp de vare stegne herop, og sadde nu skrævs over Muren, hvortil de sluttede sig fast med begge Been, for at beholde Hænderne fri til den Kamp, der syntes uundgaaelig. De vare hinanden saa nær, at de, trods Mørket, kunde see og kjende hinanden. Den udenfra Kommende saae pludseligt sin Modstanders løstede Arm, saae Klingen af en Dolk eller Kniv i hans Haand. At vende tilbage var umuligt. Selv uden Waaben, kastede han sig over sin Fjende, greb med den ene Haand hans Arm, og tog ham med den anden i Struben.

„Bonnamain, kast Din Kniv bort! sagde han halvt høit til ham: Eller jeg kaster Dig ned af Muren.“ — Nødvungen slap Galeislaven sit Waaben, der faldt ned i Parken.

„Hr. d'Nubian, lad mig gaae ned! bad han stammende: Jeg forbyder Dem ikke at komme ind; lad blot mig komme ud!“

„Du har begaaet et Tyverie! sagde Arthur: Man klattrer ikke saaledes over Murene, uden naar man har noget Ondt isinde.“

„Men De er jo selv heroppe! svarte Bonnamain: Kan man derfor sige, De er en Tyv?“

Dette Svar bragte Lucie's Elsker til Taushed. Han indsaae, at han umuligt kunde anholde den formeentlige Tyv, uden at sætte hendes Rygte paa Spil. — „Lader jeg ham gaae, tænkte han: saa vil det være ham magtpaaliggende, at jeg tier, og han vil da ogsaa tie med mig.“

Bonnamain, som nu igjen var fri, bukkede sig, uden at sige noget, og famlede paa den udvendige Muur. Snart fandt han Knudesnoren, hvoraf Arthur havde betjent sig, greb fat i den, og steg ned med et Egerns Hur:

tighed. Paa Halvveien standsede han pludseligt, og vendte tilbage næsten lige saa hurtigt som han havde fjernet sig.

„Hverken seet eller kjendt, forstaaer De? sagde han til den unge Mand: Angiver De mig, saa fortæller jeg, at jeg forleden Nat har seet dem gaae ind ad Vinduet til Fru. Gorsaz!“ — Uden at oppebie Svaret, steg Bonnemain ned og forsvandt i Mørket.

En Tidlang forblev Arthur ubevægelig paa det Sted, hvor Galeislaven havde forladt ham. Den Forestilling, at hans Kjærligheds Hemmelighed var given til Priis for en saadan Usling, lod ham føle en med Uvillie blandet Smerte; dog søgte han at berolige sig ved den Tanke, at Laushed jo laae i dette Menneskes egen Fordeel. Alligevel følte han en lønlig, hidtil ukjendt Frygt. Istedet for, som ellers, hurtigt at stige ned i Parken, nølte han, og var ikke langt fra, at vende tilbage; men han tænkte paa, at Lucie vendte ham, og Kjærligheden seirede over Klogskaben. Han lod Knudesnoren glide ned paa den anden Side af Muren, og saae nu, at den dennegang var overflødig; thi Bonnemain havde, for at lette sin Flugt, betjent sig af en stor Havestige. Snart havde d'Ubian naaet Jorden, og vendte sig nu, trods Mørket, mod Træerne, som En, der var fortrolig med denne mørke Labyrinth. I det han nærmede sig Pavillonen, standsede han pludseligt, thi det kom ham fore, som om en uforklarlig Støi afbrød Stilheden. Da han Intet hørte mere, gik han videre; men nu bragte en tydeligere Lyd ham til at standse paa ny. Det var som om Nogen kaldte. Flere Raab fra forskjellige Punkter fulgte hurtigt paa hinanden; man syntes at svare hinanden. Næmeligviis havde det af Bonnemain forøvede Tyverie vaakt Husets Beboere og foranlediget en Eftersøgelse i Parken. Hurtig som en Hjort, der hører Hundens første Glam, flyede Arthur tilbage. I det Dieblif, han kom til det Punkt, hvor han var stegen ned, saae han blandt Bussene

et Lys, og bemærkede snart et Menneske, som, med en Lasterne i Haanden, løb med store Skridt gennem Alleen langs Muren. Da han saae Stigen, standsede han og udstødte et Skrig, som andre Stemmer gjentog i nogen Frastand. Snart viste to nye Lys sig under Træerne, og Lucie's Elsker indsaae, at Tilbageveien var ham affaaren. Han tøvede et Dieblif, men holdt det saa for raadeligere, at gaae Faren imøde, end, uden Haab om at undkomme, at flye for den. Han løb derfor hen mod Folkene, der, i levende Samtale, stode ved Stigen. Ved Synet af ham opstod en almindelig Bevægelse. De Klogeste rørte sig ikke; men den Dristigste gik hen mod den Kommende, som han endnu ikke havde gjenkjendt.

„Hvad er her paafærde, Piquet? spurgte Arthur, idet han tilbagestødte Gartneren, som havde grebet ham i Kraven.“ — „Hvorledes? Det er Dem, Hr. d'Ubian?“ raabte Piquet forundret. — „Hvad er her foregaaet og hvad betyder hele dette Oprør?“ spurgte den unge Mand. — „Åh min Gud! svarte Piquet: Den arme Hr. Gorsaz er bleven myrdet for faa Dieblifke siden!“ — „Myrdet?“ raabte d'Ubian blegnende.

„Ja, myrdet med Knivstik! Vi søge efter Morderen, som her maa være flygtet over Muren, thi her staaer min Stige, som Skurken har betjent sig af. Men hvorledes gaaer det til, at De er her i Parken paa denne Tid?“ vedblev Piquet, idet han betragtede den unge Mand med mistroisk Mine.

Arthur havde havt Tid at opfinde en Historie, som kunde retfærdiggjøre hans tvetydige Nærværelse. — „Efter det, I siger, svarte han: har jeg rimeligviis seet Morderen.“ — „Nu, who er det? Har De kjendt ham?“ spurgte de tre Mænd paa eengang. — „Jeg kom tilbage fra Cauderol, og betraadte Fodstien, som fører forbi Parken. Pludseligt fik jeg Die paa et Menneske, som steg ned ad Mu:

en, det forekom mig mistænkeligt, og jeg gik hen imod ham, men han greb Flugten og forsvandt i Mørket. Ved Muren fandt jeg en fastheftet Snor. Jeg frøsode, det maatte være begaaet en Forbrydelse, og beredte mig af Knudeinoren, for desto hurtigere, at komme ind i Huset. Da mødte jeg Eder.“ — „Og har De gjenkendt ham, denne Morder?“ — „Nei!“ svarte Arthur, ihukommende Galenlærens Trusel.

„J skal see, Bonnemain er Gjerningsmanden!“ sagde Prouet. — En af Folkene, som ledte langs Muren, kom hurtigt tilbage og raabte: „Der har Kniven; der er endnu Blod paa den.“

Morderfaderet gik fra Haand til Haand. Det var en af sine Døkke uden Skede, som Baubensmedene kalde kara loniske Knive. Staalet var omhyggeligt afstøret; men paa Skæftet var Blod endnu.

Han kan ikke være meget langt borte! sagde Garmeren: Man maa holde en Klappjagt efter ham. Fremad, alle Mand! Men De, Hr. d'Auduan, vil De ikke trose Fru Gervais, som næsten er vanvittig? Betænk dog, hvilket Indtryk det maa have gjort paa den stakkels Kone! Man har sendt Bud efter Lægen, Præsten, den kongelige Prefekurator; Alt er i Berørgelse! Men De, som er en Ven af Huset, vil sikkert være hende meget velkommen.“

Mistanksom, som alle Mennesker, hvis Samvirkning ikke er reen, tog Arthur disse Ord venligt, idet deromkring de end vare meente. Alligevel frøsode han, at en Vægring skulde vække Mistanke, og han sålte derfor en smertelig Sængel efter at see Lucie og forvise hende om sin uforanderlige Hengivenhed og Særlighed — den eneste Trost, han kunde bøde hende. Uden Modsigelse fulgte han derfor Prouet, som gik ind i Huset med Dolken og Knudeinoren.

Stedet, hvor Forbrydelsen blev begaaet, var den Gamles Sovekammer, hvor han, nogle Timer tidligere, havde

høvt en Samtale med Galellaren. Morderen var gaaet ind gjennem Vinduet. Hr. Gorsag var bleven overfaldt i sin Seng, maaskee isærne. Næmeligviis havde hans Medstand været svag og kort, thi han fandtes liggende i Sengen, som sædvanligt. Sengklæderne vare ikke i Uorden. Man skulde troet, han ser, hvis de ikke havde været blodige. Efter Mordets Fuldbordelse havde Forbroderen sagt, at erbjætte Skrivebordet. Medens han søslede dermed, kom han til at støde en paa Kaminen staaende Vase ned. Der ved raagnede en i Siderværelset liggende Betjent, som strax gjorde Larm.

Det Skuespil, som traf Arthur's Dine, da han traadte ind, fordeblede den Sindsberøvelse, hvoraf han allerede var gjennemtrængt. Beløst af adskillige tilfældigt henfattede Kjæter, viste sig en taus, nedslagen, men virkelig Grurde. Sengen, hvori Døret laae, var bragt hen i Midten af Værelset, for at lette den Hjul, Lægen begyndte at bringe. Ved Hovedgjærdet stod en gammel Præst, løttende efter et Livstegn. Ved Fødderne af Sengen stod den Mordedes Hustru, ubevægelig, uden en Taare, uden et Suk, saa bleg, som om hun selv var Døden nær. Med stirrende Blik betragtede hun sin Egtesælle, og strøg, fra Tid til Anden, som for at see bedre, sine sorte Haar tilbage.

Bed Sonet af sin Elsker viste Lucie hverken Forvirring eller Overraskelse. Med et tungsindigt Blik viste hun ham Liget, og antog strax igjen sin færdige Hædning. Ofte søvndrøset af Lidenskaben, raagner Samvittigheden altid ved Sonet af Døden. Da Arthur saae den Mand, hvis Sjælevenskab han havde forraadt, badet i Blod, følte han en Deel af det Samvittighedsnag, som martrede Hustruens Hjerter. Han røvede ikke, i dette Dieblik, at henrende sig med eet eneste Ord, eet eneste Blik, een eneste Tanke, til den Kvinde, som han elskede. Istedet for at nærme sig hende, traadte han hen til Præsten og spurgte: „Men der

er Haab om at redde ham?" — „Det veed kun Gud!“
 lod Svaret.

Flere Timer syntes Lægens Anstrengelser frugtesløse. Hr. Gorsaz laae endnu stedse bevidstløs. Lægen, som, ved den første Undersøgelse af Saarene, havde forsikket, at de ikke vare dødelige, begyndte at tabe Haabet. Den fuldkomne Følesløshed, som han i Begyndelsen havde tilskrevet Blodtabet og Alderdomsvagheden, varede saalænge, at han begyndte at frygte, Morderens Dolk maatte have berørt et Livsorgan. Af og til bøiede han sig over den Saarede og lyttede ængsteligt efter den svage Aande, der maasomt kæmpede sig frem af hans Bryst. Omsider bragte nogle Nervetrækninger lidt Liv i Oldingens Ansigt; hans Aandedrag gik stærkere. Efter en smertelig Anstrengelse aabnede hans Dine sig. Han forsøgte, at reise sig, uden at det dog lykkedes ham, og laae derpaa en Tidlang med aabne Dine og aaben Mund, skjøndt han endnu hverken kunde see eller tale. — „Hr. Pastor, nu kan De roligt gaae tilfængs!“ sagde Lægen, tørrende sin Pande: Nu troer jeg sikkert, at kunne redde ham.“

Nu først søgte d'Alubian Lucie's Dine, men traf dem ikke. Den unge Kone havde forstaaet Lægens Ord, og — som det syntes — inderligtbedende kasted sig paa Knæe.

Det gryede ad Dag. Udenfor Huset havde samlet sig en Gruppe Mennesker fra Omegnen; af deres Samtaler fremlyste, hvilket Indtryk Esterretningen om dette morderiske Overfald paa en riig, almeenagtet Mand havde gjort paa alle Gemytter. Bevægelsen vorte og antog en frygtelig Character, da Bonnemain, med bogbundne Hænder, bragtes hid. Alle de Trusler og Forbandelser, hvorpaa Almueen, helst i Syden, er saa riig ved slige Leiligheder, hilste den formeentlige Morder med skrækkelig Eenstemmighed. Fra Ord var det snart kommen til Haandgribelighed:

der, naar ei, i dette Dieblif, en Bogn havde holdt for Døren. En sortklædt, gravitetiff Mand steg ud. — „I Lovens Navn! raabte han bydende: Ingen lægge sin Haand paa dette Menneske!“

Da den larmende Hob gjenkjendte den kongelige Procurator fra La Réole, taug den og veeg nogle Skridt tilbage. — Han lod den Fangne løse, hvis tilfølede Klæder og forrevne Ansigt viste, at han kun havde overgivet sig efter en fortvivlet Modstand. Den kongelige Procurator overlod hans Bevogtning til dem, der havde grebet ham; derpaa traadte han ind i Huset.

IV.

Ved indsigtsfuld, utrættelig Bistand var Hr. Gorsaz lidt efter lidt kommen til fuld Bevidsthed, skjøndt han endnu ikke havde gjenvundet sit Mæle. Indtil et Forhør kunde finde Sted, gjorde den kongelige Procurator sig bekjendt med Lokalteterne, og lod, med ængstelig Nøiagtighed, samle alle de Gjenstande, der, ved den sildigere Retsfærd, kunde tjene som materielle Beviser. Blandt de i Huset forsamlede Personer havde kun een Eneste erklæret, at have seet Morderen flye. Dette var Arthur d'Aubian, der saae sig nødt til, at gjentage den halvt opdigtede Fortælling, hvori Piquet allerede havde forandret Endeel.

„Gartneren feiler altsaa, sagde Procuratoren til ham: naar han paastaer, at De, min Herre, troer, i det Menneske, som flattrede over Muren, at have gjenkjendt Bonnemain?“

„Jeg har ikke seet hans Ansigt, kan altsaa ikke have gjenkjendt ham!“ svarte Arthur, der med fast Haand underkrev sin Forklaring, uroffeligt besluttet, selv for den dyre Priis af en falsk Fed at redde sin Elskedes Ære.

Da dette Forspil var tilende, vendte den kongelige Profurator tilbage til Hr. Gorsaz's Bærelse. Han nærmede sig Oldingen, der, trods sin Alsmagt, igjen søgte at reise sig og syntes at takke ham for hans Komme med et Blik, hvori der viste sig Forstand. — „Han kan endnu ikke tale! sagde Lægen: Men han forstaaer, hvad man siger til ham.“

„Min Herre! sagde derpaa den kongelige Profurator, bøiede sig ned mod Sengen: Jeg haaber, De vil snart, med lydelig Røst, kunne give os den Oplysning, Retfærdigheden venter, for at kunne straffe den Forbrydelse, hvis Offer De var. Imidlertid beder jeg Dem svare mig ved Tegn. — En Borstabel, som man har fundet paa Deres Skrivebord, lader formode, at Morderen har betjent sig af et Lys, idet mindste mens han forsøgte at begaae Tyveriet. I dette Dieblik har De maaskee kunnet bemærke ham. Er denne Formodning sand? Har De seet Morderen?“

Med Anstrengelse gjorde Hr. Gorsaz et bekræftende Tegn. — „Naar han blev forestillet Dem, vilde De da kunne gjenkjende ham?“ — Den Gamle gjentog den samme Bevægelse med større Kraft, medens et Udtryk af Skræmte sig i hans Ansigt.

„Min Herre! sagde Lægen, idet han tog Profuratoren tilside: Jeg maa erklære Dem, at en Confrontation i dette Dieblik er farlig. Den Saaredes Tilstand er endnu meget betænkelig og Synet af Morderen maa nødvendig bringe ham i et Oprør, som man bør forebygge.“

„Ogsaa jeg, svarte Hiin: anseer den Saaredes Tilstand for meget betænkelig, men just derfor kan jeg umuligt opsætte Confrontationen, der jo alene kan sprede et afgjørende Lys over Sagen. Det ligger i Samfundets saavel som i den Mistænktes Interesse, at intet Middel forsømmes til at bringe Sandheden for Dagen. Er Hr. Gorsaz først død, hvad formaae vi saa? Vi have materielle Beviser,

men intet Dienvidne, da Hr. d'Aubian erklærer, ei at have kjendt den Flygtende. Man maa altsaa uførtøvet benytte den Saaredes lyse Dieblikke.“

„Men hans Tilstand vil forværres, hvis De lader Morderen træde ind i denne Stue!“ sagde Doctoren levende. — „Indestaaer De mig da for, at han lever til imorgen?“ spurgte Profuratoren. — „Ingen er vis paa at leve til imorgen! svarte Lægen, der søgte at undvige et bestemt Svar: Gjør, hvad De maa! Jeg har opfyldt min Pligt.“

De adskiltes med gjensidigt Alvor. Medens den kongelige Profurator gik ud, for at give Befaling til, at bringe Bonnemain ind, gik Lægen hen til Arthur og Præsten, der stode i et Hjørne af Stuen. Med saa Ord underrettede ham dem om det Optrin, der forestod.

„Man maa lede Fru Gorsaz ud af dette Bærelse!“ sagde Arthur. — „Det vilde jeg just sige! tog Lægen Ordet: Kun Dem, Hr. Pastor, kan Dette lykkes. Led den Ulykkelige ud, og lad hende ikke komme igjen. Hun har yderst pirrelige Nerver, og jeg frygter, Blodet vilde stige hende til Hjernen. Jeg skal komme til hende, saasnart jeg kan slippe herfra. Maaskee bliver det nødvendigt, at aarelade hende.“

„Synes hendes Tilstand Dem da saa foruroligende?“ spurgte d'Aubian bekymret. — „Min kjære Herre! hviskede Doctoren til ham: En ung, yderst nervesvag og med en gammel Mand gift Kones Tilstand er altid foruroligende.“

Præsten førte Lucie bort. I det Dieblik, Begge gik ud, kom den kongelige Profurator ind, ledsaget af Bonnemain og hans Bevogtere. Ved Synet af sin Mand's Morder, vendte Fru Gorsaz sit Ansigt bort, og vaklede ud ved Præstens Arm.

Bonnemain og hans Bevogtere bleve staaende ved Døren, medens Profuratoren traadte hen til den Syge, for at forberede ham paa dette Syn. — „Det afgjørende Dieblif er nu der! sagde Lægen til d'Ubian: De maa hjælpe mig her! Bring Deres Arm under Hovedpuden og hold Patienten lidt opret. I sin nærværende Stilling kan han ikke see det Menneſke, man fører hid, og man maa ende Ceremonien ſaa hurtigt muligt.“

Efter at den kongelige Profurator havde forviſſet ſig om, at den Saarede, ſkjøndt endnu maalloſ, kunde begribe den foreſtaaende Scene, hidvinkede han Bonnemain. Galeiflaven kaſtede et vildt Blik omkring ſig, og syntes at beregne Følgerne af en Flugt, hvis Umulighed han indſaae. Derpaa treen han langſomt frem, og blev ſtaaende to Skridt fra ſit Offer, med høiet Hoved, blyfarvet Anſigt, og, ſom alle Omſtaaende bemærkede, ſkjælvende over hele ſit Legeme. — „Hvad dog denne gamle Regle er feilivet!“ tænkte han, da hans Dine mødte Hr. Gorſaz's, ſom han troede lukte for evigt.

Den af Lægen befrygtede Crifiſ viſte ſig diebliffetigt. Ved Synet af Morderen blev den Gamle ſaa forfærdet, at hans Anſigtſtræk pludſeligt forandrede ſig. Var han bleg før, ſaa blev han sneehvid nu; hans Dine faldt til og han ſegnede tilbage paa Hovedpuden, ſom om Synet af Galeiflaven havde fuldendt hans Dolks Værk. Medens Lægen hurtigt beredte en Hjertestyrkning, bøiede Arthur ſig forover, for at lade den Saarede lugte til en Flaçon. I dette Dieblif aabnede Hr. Gorſaz, igjen ſine Dine. Da ſaae han, gandske nær, Anſigtet af den Mand, for hvis Skyld Lucie havde forraadt ham. En Tidlang ſaae han paa ham, ſom vi ſee paa et Syn, der gaaer over vort Begreb; men pludſeligt foer en Livsflamme i hans Træk, ſom Døden allerede havde berørt: Had, Brede, Raſerie, Hævnen, alle de blodige Lidenſkaber, der ſiden igaar havde ſønderſlidt

hans Hjerte, sprubede af hans Pine i eet eneste Blik. Uden Bistand, og med en utrolig heftig Bevægelse reiste Gubben sig, udtrak derpaa sin Haand mod Arthur, som grebes af et slags overtroisk Skræk, og fremstødte omsider, med konvulsivisk Anstrengelse, lige som ud af Graven, de Ord: „Morderen! Morderen!“

Var Lynet slaaet ned i Stuen, vilde det neppe have frembragt det Indtryk, som dette skrækkelige Hævnråb. D'Aubian var stum og bestyrtet, som om han havde følt sig skyldig; et søvt Smil gled over Galeislavens Læber. Den kongelige Profurator og Lægen verlede et udtryksfuldt Blik; den Sidste nærmede sig den Saarede, og greb efter hans Puls. — „*Aegri somnia!*“ sagde han. — Bredt stødte Hr. Gorsaz Lægen tilbage. — „Nei, det er ingen Feberdrøm! sagde han med tydelig Stemme: Blodtabet har ikke berøvet mig Forstanden. Jeg har min fulde Samling; jeg kjender Dem Alle. De er Hr. Wallet! De er Hr. Carigniez, den kongelige Profurator fra La Réole! Præsten er for nogle Dieblikke siden gaaet ud med min Kone. — Disse Folk ere Arbeidere, som staae i min Tjeneste, og dette Menneske, vedblev han, idet han rasende pegede paa Arthur: dette Menneske er det, der snigmorderisk har overfaldt mig.“

„Deres endnu svage Syn skuffer Dem rimeligviis! sagde Profuratoren, der, saavel som Lægen, endnu stedse troede, at den Saarede ikke havde sin fulde Samling: See hid! Gjenkjender De ikke dette Menneske, som staaer her ved min høire Side? Er han ikke Deres Morder?“ — „Ingen Daarfsaber, min Hr. Profurator! raabte Bonne main: De hører jo, at han har anklaget en Anden. Jeg kalder samtlige Tilstedeværende til Bidner!“

Den Gamle bekæmpede den Rædsel, han følte ved Synet af Galeislaven, og betragtede ham et Dieblik med hyklet Kølighed. — „Dette Menneske, sagde han: kalder sig

Bonnemain; han arbejder i min Have. Det er ikke ham, der vilde myrde mig. — Ham er det, siger jeg Dem! Arthur d'Ubian! — Gjør Deres Pligt, Hr. Statsprofurator! Jeg har maaskee kun faa Dieblikke endnu at leve i. Man føre derfor min Forklaring til Protokols! Døer jeg, da beder jeg Dem Alle gjentage mit Udsagn for de Eedsvorne. — Skriv! — Nei, giv mig en Pen! Jeg vil nok endnu kunne skrive selv.“

„Det lader sig høre! tænkte Bonnemain, og aandede igjen lettere: Blev Retfærdigheden haandhævet saaledes allevegne, var det ingen Sag at leve. Den gamle Spidsbub har altsaa endnu ikke glemt den smukke Junkers Strikfestige; det er Band paa min Nølle.“

D'Ubian havde ikke talt et Ord. Et Offer for en Hævn, hvis Sværd han ikke kunde afvende, uden offentligt at beskjemme en elsket Kvinde, indhyllede han sig i en hengiven, foragtende Taushed.

„Min Herre! sagde den kongelige Profurator til ham: Ihvor paafaldende end Hr. Gorsaz's Forklaring forekommer os Alle, saa maa jeg dog føre den til Protokols Ord til andet.“ — „Gjør Deres Skyldighed, min Herre!“ svarte Arthur alvorligt.

Efter Hr. Carigniez's Opfordring fortalte Oldingen de enkelte Omstændigheder ved Snigmordet, hvis Offer han var. Han blev Sandheden tro i alle Punkter, Eet undtaget. Trods alle Undersøgelsesdommerens Indvendinger satte han ufravigeligt sin Kones Elfers Navn i dets Sted, som tilhørte den sande Morder. I det Dieblik, han greb Pennen, for at undertegne denne Forklaring, der kunde bringe en Uskyldig paa Skaffottet, kom Præsten tilbage. Ved Synet af denne Forsoningens Tjener tøvede Hr. Gorsaz et Dieblik. Men strax opblussede hans Had paany; med fast Haand undertegnede han Protokollen, og sank der:

paa strax tilbage, udtømt af de uhorste Anstrengelser, det havde kostet ham, at stille sin Hæventørst.

„Er det forbi? spurgte Lægen Profuratoren: Seer De, han er halvdød! Det vil formodentligen være Dem nok. Har De ikke erfaret Alt, hvad De vilde vide?“

„Jeg har erfaret mere, end jeg ønsker! svarte Hr. Carigniez med bekymret Mine: Hvad mener De om Hr. Gorsaz's Tilstand? Troer De, at nogen Feberphantasie har Deel i hans forbausende Erklæring?“

„Hr. Gorsaz har, i dette Dieblik, ingen Feber! svarte Lægen: Han veed meget vel, hvad han siger. Men om han siger Sandhed, veed jeg ikke.“

„Og De, min Herre, vil De staae mig bi med Deres Indsigt?“ sagde Profuratoren til den Geistlige, som, underrettet om Oldingens Forklaring, stod hensunken i stum Bestyrtelse.

„En sand Christen havde tilgivet!“ svarte den gamle Præst, for hvem Lucie havde skriftet Alt. — „Tilgivet? Hvad?“ spurgte Hiin. — Præsten begreb, at han ikke kunde sige et Ord mere, uden at røbe Skriftemaalets Løn: dom, og svarte derfor med bevæget Røst: „Gud læser i Hjerterne; han alene kan oplyse Retfærdighedens Mænd. Han ville bringe Uskyldigheden for Dagen og luttre Forbryderen ved Anger!“

„Anseer De Hr. d'Aubian for skyldig i det Mord, han anklages for?“ spurgte Hr. Carigniez. — „Jeg anseer ham for uskyldig, min Herre!“ svarte Præsten med Barme. — „Hvorledes forklarer De da Hr. Gorsaz's Udfærd?“ — Præsten nedslog sine Dine og taug. Hr. Carigniez, som havde sat sig ved et Bord, for at gjennemlæse Protokollen, støttede Hovedet paa sine Hænder, og forblev en Tidlang i denne grublende Stilling.

„Tyveriforsøget er det, som sætter mig i Forlegenhed! sagde han omsider ved sig selv: Drab begaaes i alle Stænder.

der; men dette Tyveri er mig uforklarligt: En riig Mand kan vorde Morder af Skinsyge, af Hæventørst, men ikke af Pengebegjerlighed. Lidenskab frister til Mord, Nød til Tyveri. Lidenskaben er her maaskee; men hvor er Nøden? „Hr. d'Ubiau har Formue, ikke sandt?“ spurgte han Lægen halvtfagte. — „Ja, forsaavidt han ikke har mistet den i Spil!“ svarte Denne paa samme Maade. — „Saa han spiller? — „Temmelig uheldigt, troer jeg! svarte Mallet: Man har i Bordeaux seet ham tabe 12,000 Fr. een Aften.“ — „Det forandrer Sagen! sagde den kongelige Procurator, paa hvem Lægens Ord syntes at gjøre et levende Indtryk: Jeg sagde nys til mig selv, at ingen Virkning er uden Aarsag; men Spil er en Aarsag.“ — „De giver mine Ord en uventet Udtydning!“ raabte Lægen bebreidende. — „Alt tyde, er mit Hverv saavel som Deres! svarte Hr. Carigniez koldt: De tyder Sygdommens Symptomer, jeg Forbrydelsens.“

Han stod op, nærmede sig Arthur og sagde: „Min Herre, har De noget at bemærke ved hvad De har hørt?“ — „Nei, min Herre! svarte den unge Mand: I min Forklaring har jeg fulgt Sandheden og har Intet at tilføie. Det er under min Værdighed, at forsvare min Ufskyldighed, hvorum Enhver her er overbevist.“ — Han kastede et udtrykfuldt Blik paa den Gamle. Denne svarte kun med et Smil, hvori der skinnede et uudsluksfuldt Hads og en uforsonlig Hævns Triumph.

„Han veed Alt! tænkte Arthur: Og har svoret mig Døden. Maaskee var det ham ikke imod, om jeg, for at redde mig selv, gjorde Lucie ulykkelig.“

I dette Dieblik kom to Gensd'armer, som vare hentede fra La Réole, forbi Vinduet. — Ved Synet af dem fornam Bonnemain den instinktmæssige Skræk, som disse Statsmagtens Tjenere altid indgyde Forbrydere. D'Ubiau rynkede Panden. — „Ere disse Mænd der, for at sikkre

sig min Person?" spurgte han Statsprokuratoren med tvungen Ironi. — „Jeg kan tilbyde Dem en Plads i min Vogn!" svarte Denne. — „Skulle de ledsage os?" vedblev Arthur, mere susselfat med Skjændselen, end med Faren. — „Nei, naar De lover mig, ei at gjøre noget Forsøg paa Flugt." — Arthur loe foragteligt. — „Der gives, sagde han: kun to Slags Mennesker, som flye, den Feige og den Skyldige. Jeg er hverken det ene eller det andet. De kan altsaa forlade Dem paa mit Ord. Og nu tillade De mig endnu en Bøn. Lader os gaae sieblikkeligt!"

„Jeg staaer til Deres Tjeneste!" svarte Procuratoren, der nu havde sluttet sin Protokol. Paa et Bink af ham gik Alle ud. De to Gensd'armer ventede ved Døren. Som øvede Physiognomer stillede de sig, med stor Overeensstemmelse, ved Bonnemain's Side.

„Min Hr. Procurator! raabte den fordums Galeislave: Siig dog disse Herrer, at de tage aldeles feil! At jeg er uskyldig, er jo saa klart, som at To og To er Fire, og jeg haaber desaaarsag, De sætter mig i Frihed. Jeg har noget i Haven at bestille; jeg er ikke af det Slags Folk, der gjerne gaae ledige."

„Den offentlige Stemme anklager Eder! svarte Hr. Carigniez: Og jeg er nødt til, at tage Jer i Forvaring indtil videre. Er der ingen Beviser mod Jer, slipper I løs igjen om nogle Dage."

„Der har man igjen en lille Prøve af Retfærdigheden i denne Verden! sagde Galeimanden, da han saae d'Aubian stige ind i Vognen ved Statsprokuratorens Side: Den erkjendte Morderer fjører i Kareth, og den Uskyldige gaaer paa sin Fod mellem to Gensd'armer! Saaledes gaaer det: De Rige flyde altid ovenpaa, og undertrykke Folket. Hvis I have Blod i Eders Aarer, mine Venner, kunne I da tillade, at man stæber En af Eders Brødre i Fæng-

sel?“ — „Du har ingen Brødre her!“ tilraabte Piquet ham. — „Leve Republiken! Ned med Jesuiterne!“ brølte Bonnemain, der, i sin Attraa efter, at bevæge Folket til sin Fordeel, tilfastede det to af de kraftigste Ord, der randt ham ihu.

Men Ingen rørte sig; der lode sig endogsaa nogle Haanraab høre. Galeislaven overbeviste sig da om, at hans Skjebne ingen Deeltagelse vakte, og fulgte sine nye Bogtere.

Bevægelsen uden for Huset havde naaet Lucie's Dre. Den unge Kone fløi til Vinduet, og saae Arthur, som i dette Dieblif steg i Prokuratorens Bogn.

„Hvor skal Hr. d'Ubian hen?“ spurgte hun uvilkaarligt Lægen, som havde været hos hende en Tidlang. — „I Fængsel rimeligviis!“ svarte han, idet han saae vist paa hende. — „I Fængsel?“ gjentog Lucie. — „Veed De da ikke, at det er ham, som vilde myrde Hr. Gorzaz? Deres Mand har gjenkjendt og formeligt anklaget ham.“

Istedet for at svare, kastede den Ulykkelige et sløvt Blik om sig; derpaa blev hun pludseligt bleg, lukkede Dinenene, og sank i Lægens Arme, som syntes at have ventet dette. — „Hr. Pastor! sagde han til den indtrædende Præst: Denne Kone har nu to Skriftefædre!“

V.

Over sex Uger havde Doctor Mallet, i Hr. Gorzaz's Huus, to Patienter istedet for Een. Efter nogle Dages Forløb var Lucie's Tilstand bleven meget foruroligende, medens, hos den Gamle, en ustillt Lidenskab seirede over hans Alders Svaghed og hans Gaars Smerte. Den frænkede Egtemand flamrede sig frampagtigt fast ved Li:

vet, som han ikke vilde forlade uden fuldstændig Hævn, medens den unge Kone, i mørk Fortvivlelse, længtes efter en tidlig Død. Lægen, som saae hende lide af en Feber, der truede at udtømme ei alene hendes legemlige, men ogsaa hendes aandige Kræfter, beklagede meer end eengang den haarde Prøve, hvortil han havde taget sin Tilflugt, for, ved Opdagelse af Sygdommens egentlige Sæde, at kunne staae hende desto virksommere bi. Lidt efter lidt triumpherede dog hans vedholdende Anstrengelser over Sygdommen. Feberen veeg, før den var trængt ødelæggende ind i Sjælens Helligdom, lige som en Brand, efter lang Næsen, sluktes ved Tærsklen af et Tempel. Den unge Kone kom lidt efter lidt til Kræfter.

Hr. og Fru Gorsaz havde ikke seet hinanden siden Mordforsøget. Adskilte fra hinanden, kun forenede ved een, for Begge lige skrækkelig Tanke, havde de, under deres lange Sygeleie, tømt et ulykkeligt Ægteskabs Lidelseskalk indtil sidste Draabe. Hr. Gorsaz var først istand til at gaae ud, uden at dog Lægen endnu havde tilladt ham det. En Aften benyttede han sin Bogters vieblikkelige Fraværelse, og gik med Nøie op i Lucie's Værelse. Med et bydende Bink bortsendte han den forfærdede Kammerpige, og blev en Tidlang staaende ubevægelig i Døren. Lucie sad, eller rettere laae paa en Divan ved Kaminen. Ved Synet af ham gjorde hun ingen Bevægelse, sagde ikke et Ord, men saae fast paa ham, med et Udtryk af Afsky, ikke af Skræk. Stiltiende betragtede begge Ægtefæller hinanden en Stund; med mørk Nyfgenhed forskede de efter de ødelæggelser, Sygdom og Kummer, under Skilsmisfen, havde anrettet i deres Udvortes. Oldingen fandt sin unge, tilforn saa friske og kraftige Hustru falmet, afblomstret. Lucie bemærkede vel de nye Rynker paa hans Pande; men snart saae hun ikke Andet, end hans Dine, hvori en uforsonlig Lidenskab brændte.

„Jeg maa vel besøge Dem, da De ikke kommer ned til mig!“ sagde Hr. Gorsaz, medens han satte sig ved den anden Side af Kaminen.

„Man maa dog have sagt Dem, at jeg selv var syg!“ svarte Lucie med svag Stemme.

„Ellers havde De ikke forladt mig; o, jeg er overbevist derom! sagde den Gamle med et bittert Smil: Ja, jeg seer, at De har været syg. De er saa forandret, at jeg neppe gjenkjendte Dem ved min Indtrædelse. De har, som det lader, lidt meget?“ — „O, meget!“ sagde den unge Kone, og gvalte et Suk.

„Lide, i Deres Alder! Det forekommer Dem meget uretfærdigt, ikke sandt? svarte Hr. Gorsaz med ironisk Medlidenhed: Med mig forholder det sig heelt anderledes — jeg er en udlevet Mand, moden for Graven — men De, et Barn! En Blomst! Lide! Ja, jeg begriber, at en saa sælsom Tilskikkelse overrasker og fortrædiger Dem. Jeg skulde have alle Lidelser, De alle Glæder. Hvad ere nogle Draaber unyttigt Blod mod de bittre Perler, hvis Spor jeg seer i Deres Dine? Jeg har udentviul været en stor Egoist. Jeg havde skullet græde Deres Taarer tillige med mine egne, for at Deres Skjønheds Glands ikke skulde fordunkles!“

Den Gamle lod sit Hoved synke ned paa Bryttet, og tøvede en Tidlang, inden han talte videre. — „De svarer mig ikke!“ vedblev han, idet han saae skarpt paa sin Kone. — „De har ikke spurgt mig!“ sagde Lucie mørkt. — „De har Ret. Mit Hoved er saa svagt, at jeg, efter et Minuts Forløb, ikke mere mindes, hvad jeg har sagt, eller rettere, troer at have sagt, hvad jeg dog blot tænker. Hvorom vilde jeg da spørge Dem? Rigtigt! Troer De Dem stærk nok til at kunne udholde ett lille Reise?“ — „Hvad for en Reise?“ spurgte hun med lønlig Uro. — „En Reise til Bordeaux; egentligt, som De seer, kun en Spadsere-tour.“ — „Og hvad skulle vi gjøre i Bordeaux?“ spurgte

hun med forandret Stemme. — „Maae vi ikke være tilstede ved Rettens Aabning? svarte Hr. Gorsaz med fremkunstlet Koldblodighed: Jeg har, for nogle Dage siden, faaet en dobbelt Citation, for Dem og for mig. Man staaer i Begreb, at dømme hiint Menneske, og behøver vort Vidnesbyrd.“

Lucie stod op, knælte for sin Mand, og greb frampagtigt begge hans Hænder. — „Jeg er skyldig! sagde hun i en Tone, som Fortvivlelsen gav en ubeskrivelig Magt: Jeg har brudt mine Eder, jeg har glemt mine Pligter, jeg har skuffet og forraadt Dem, jeg er en Elendig, som ingen Tilgivelse fortjener. Jeg venter hverken Naade, eller Medlidenhed, eller Barmhjertighed. De kan træde mig under Deres Fødder, jeg skal ikke udstøde en Klagelyd; De kan dræbe mig, jeg skal ikke forsvare mig. For mig selv beder jeg om Intet.“ — „For hvem beder De da, og hvad vil De?“ sagde den grusomme Gamle. — „Hvad jeg vil? raabte hun med fordoblet Kraft: Jeg vil, at De ikke skal lade en Anden, som er langt mindre skyldig end jeg, bøde for min Misgjerning. Jeg vil, at De skal tage en Erklæring tilbage, som er grusommere, end et Snigmord. Vil De have Blod, hvorfor anklager De da ikke mig? Der ere jo Qvinder, som dræbe deres Mænd. Hvorfor kunde jeg ikke være en saadan Qvinde? Angiv mig! Jeg skal bekjende Alt. Saaledes vorder De en Forbryderske quit, som De maa afstye, og der døer ei en Uskyldig!“

„Ei, ei, hvilken Heltinde! sagde Hr. Gorsaz med iisnende Haan: Men jeg har for gode Tanker om ham til at troe, at han vil kjøbe sit Liv med Deres. Han vil lade sig dømme til Døden, uden at sige et Ord.“ — „Ja! sagde Lucie med et stolt Blik: Men vil da De, Graven saa nær, begaae et Mord? De troer altsaa ikke paa en Gud?“ — „Har Hr. d'Aubian maaskee givet Dem Religionsunderviisning?“ spurgte Oldingen. — „Ja, De har

Ret! Vælg de haardeste Dyd, saar mit Hjerte, og hævn Dem, men kun paa mig!"

„Hvad blev der af Retsfærdigheden? Hvad Ret havde, den Skyldigste til at gaae fri? Nei; Dem Taarer, ham Døden!"

„Døden!" — „Galeierne maaskee. O, man maa ikke see Sagen fra den sorteste Side!" — „Men han er uskyldig!" — „Uskyldig! gjentog Hr. Gorsaz, idet han reiste sig, og, ved et Fodspark, bragte hende ud af hendes bedende Stilling: Efter Deres Mening er kun Den en Morder, som støder En Dolken i Brystet. Troer De da, at ikke Sjelen ogsaa har Blod saavel som Legemet? Men han har udøst min Sjels Blod indtil den sidste Draabe! De begriber altsaa ikke, Lucie, at jeg elskede Dem, at De, paa denne Jord, var min sidste, min eneste Lykke! Og De vil, at jeg skal tilgive? Nei aldrig!"

Uforsonlig bortstødte han den unge Kone, som, nogle Skridt fra ham, blev staaende i mørk Grublen. — I dette Dieblif aabnede Doctor Mallet Døren. — „Det er et godt Tegn, naar den Syge begynder at blive sin Læge ulydig! sagde han tilsyneladende oprømt: Dog er det uflogt af Dem, Hr. Gorsaz, at forlade Deres Bærelse." — „Jeg maa vel vænne mig dertil! svarte Oldingen: Om fjorten Dage maa jeg gjøre en Reise, som ingen Opsættelse taaler." — „Alf ja, sagde Lægen med et lønligt Blik paa Lucie: I Anledning af Processen i Bordeaux. Vi kunne reise sammen, thi jeg har ogsaa faaet en Citation, skjøndt jeg ikke har noget af Betydenhed at sige. Følger Fru Gorsaz med?"

„I den Tilstand, hvori hun befinder sig, svarte Hr. Gorsaz med hykkelsk Stemme: frygter jeg, det vilde være uflogt, maaskee endogsaa farligt. Som vor Læge vil De vel ikke nægte mig en Attest, som jeg kan forelægge Retspræsidenten."

„Vi ville see! sagde Hr. Mallet med et tvetydigt Smil: Fru Gorsaz er, Gud være lovet, i fremskridende Bedring, og en lille Udflugt vilde snarere gavne, end skade hende. Men — vi ville ikke foregribe Tiden. Er det Dem nu beleiligt, min kjære Patient, igjen at gaae ned i Deres Værelse — her er min Arm. Fru Gorsaz har været for længe oppe idag; hun trænger til Hvile.“ — Uden videre Bemærkninger støttede Hr. Gorsaz sig paa Lægens Arm, og sagde, med hykkelsk Omhed, sin Kone Farvel.

Efter en halv Times Forløb kom Lægen tilbage. — „Jeg vil til Bordeaux, Hr. Doctor!“ sagde Lucie, som syntes at have ventet hans Tilbagekomst, i bestemt Tone. — „Jeg tænkte det vel, men jeg vilde forvisse mig derom!“ svarte Lægen med et sørgmodigt Smil.

„De giver ikke den Attest, man forlanger af Dem?“ sagde hun i bedende og dog tillige bydende Tone. — „Jeg kan ikke give den. De er stærk nok til at udholde en saa kort Reises Møie. Det er heller ikke Reisen, jeg frygter, men Opholdet.“

Hurtigt nærmede Lucie sig Doctoren, lukkede hans Mund med sin Haand, og sagde: „I Himlens Navn! Intet Ord mere! Har De havt Leilighed til at see, at høre og at slutte — saa tie idetmindste med hvad De veed! Hav Medynk med en Ulykkelig; vær min Læge, uden at tvinge mig til at rødmie! Kan jeg bygge paa Dem?“

„Som paa en Fader!“ svarte Hr. Mallet ømt, og trykte den Haand, Lucie havde rakt ham, mod sin Mund.

VI.

Mordforsøget havde, i hele Gironde-Departementet, vakt uhyre Opsigt. Hr. Gorsaz's Alder og Rigdom, den Agtelse, han nød i Landet, den paafaldende Forskjellighed i

de to Anflagedes Charakterer — den Ene en dannet, med de bedste Familier beslægtet og ved sine Ungdomsdaarffaber bekjendt Mand; den Anden en for kort siden løsladt Galei-slave; — endeligen ogsaa Fru Gorsaz's Sygdom, der almindeligt tilskreves en ægtefabelig Hengivenhed, som viste sig desto fortjenstligere, jo ældre dens Gjenstand var: alle disse Omstændigheder, hvorover der endnu svævede en hemmelighedsfuld Uvished, havde i høi Grad vaakt den offentlige Nysgjerrighed. Enhver ventede med Utaalmodighed Opøsningen af denne blodige Gaade. Nogle vilde slet ikke troe; at Arthur var skyldig. Paa denne Side vare alle Damer.

„Det er ret kjedeligt! sagde Modeskjønhederne i Bordeaux: Hr. d'Arabian, med hvem vi have danset sidste Vinter, myrde en gammel Mand! En ung Mand, dannet og aandrig, med et ægte-spansk Ansigt, skulde have villet myrde et Menneske, for at stjæle hans Penge! Sy!“

Harde man anklaget Arthur for at have villet dræbe Hr. Gorsaz i en heroisk Hensigt, f. Ex., for at bortføre hans Koue, saa vilde dette rigtignok været skrækkeligt, men dog ikke umuligt. Men at støde sin Dolk i et Menneskes Hjerte, for strax efter at plyndre ham — det gjør en Galeislave, men ingen Cavaleer. Saaledes sluttede den kvindeelige Menneskeforstand, der, som sædvanligt, dømte temmelig rigtigt.

Paa den anden Side havde ogsaa Bonnemain sine Forsvarere. Fra Begyndelsen af havde han Pøbelens Medhold. Til dette Parti sluttede sig Menneskevennerne af Profession, Negernes Talsmænd, Menneskerettighedernes Forsvarere, en paa følsomme Sjele riig Klasse, der anseer et gandske foragtet Menneske, saafremt han blot er uskyldig, især, naar han nys er bleven løsladt af en Straffeanstalt, for et overordentlig værdifuldt og anbefalingsværdigt Væsen.

Mellem disse to Meninger havde dannet sig en Tredie. De, - som vilde gjelde for fuldkommen upartiske, forudsatte nemlig, at begge Anklagede vare lige skyldige.

Medens saaledes den begangne Forbrydelse og den forventede Dom var Gjenstanden for alle Samtaler paa begge Bredder af Garonne, i tyve Miles Omkreds, gik Undersøgelsen sin faste Gang. Det syntes, som om Galeislaven vilde vorde frikjendt. I alle Forhør vedbleve begge Anklagede at benægte Alt. Men der kom Oplysninger for Dagen, der begunstigede Bonnemain, medens de nedtrykte Arthur. Denne undtagen, der Intet vilde sige, havde Ingen seet Galeislaven paa den Tid, Attentatet havde fundet Sted. Anholdt ved Daggry, paa Veien til Bordeaux, faldt det ham ikke vanskeligt, at forklare denne tidlige Reise. De hos ham fundne Guldstykker erklærede han for sin samsparede Eiendom, og Summen var ikke betydeligere, end at det jo kunde være sandsynligt. Blodspor havde man ikke opdaget paa hans Klæder. Endeligen bleve ogsaa hans Hænder nøie undersøgte. De fandtes rene, skjøndt de ikke vare vaskede fornyligt. Med velbetænkt Ondskab havde han, før Mordet, trukket Handsker paa. Den Kniv, han havde brugt, havde Ingen seet hos ham. Havde han ikke før været dømt til Galeierne, da var han upaatvivleligt, af Mangel paa Beviser, strax bleven sat i Frihed.

Mod Arthur derimod talte saameget, at han tilnøds vilde kunnet betegnes som skyldig, om end Hr. Gorsaz ikke havde afgivet sin skrækkelige Forklaring. Vel kunde man ikke paastaae, at Kniven tilhørte ham; men Knude-snoren, som, efter Gjerningen, var funden paa Muren, gjenkjendtes af en Rebslager fra La Réole, der havde forfærdiget den, og, nogle Maaneder tidligere, solgt den til Hr. d'Aubian. Det var altsaa klart, at hans Indgang i Parken havde været forudbetænkt og ingenlunde tilfældig. Der bevistes fremdeles, at Hr. Gorsaz, i Løbet af Som-

meren, i Bordeaux havde hævet 20,000 Fr., som han strax havde omsat i Guld, og at d'Nubian, som havde gjort Reisen med den Gamle, havde været vidende derom. Hvad den Anklagedes tidligere Liv angik, da oplystes der, at han, i flere Aar, havde tabt betydelige Summer i Spil og gjort Gjæld, som hans Formue ikke kunde dække. Ved at gjen- nemsøge hans Hjem havde man kun fundet meget faa Penge. Af alle disse Omstændigheder tilsammentagne dan- nede Retslogikerne uden Nøie en foreløbig Slutning. I deres Mene var Arthur d'Nubian en ødelagt Spiller, som ingen Credit fandt mere og som havde besluttet at be- gaae et Tyveri, som Tilfældet forvandlede til et Mord. Og det var endda de Skaansomste, som antog det Sidste.

Saaledes stod Sagen, da Retten omsider aabnedes i Departementets Hovedstad. Nogle Dage før vare de An- klagede bleve bragte fra Arresthuset i La Réole til Dis- triktsfængslet i Bordeaux. Vidnerne, blandt hvilke Hr. og Fru Gorsaz stode øverst, kom kort efter til Staden. Den almindelige Nysgjerrighed steeg indtil Ængstelighed. Udfal- det af den foreløbige Undersøgelse havde betydeligt formind- sket Tallet af Arthur's Forsvarere. Kun Damerne ial- mindelighed forbleve ham endnu troe. Jo mere der syntes at tale mod ham, desto standhaftigere viste de sig i hans Forsvar.

„Hvilke Chikaner! sagde de Ivrigste: Man har seet ham tabe Penge i Spil; det beviser kun, at han ikke er heldig i Spil. Han har Gjæld; hvor kan det være ander- ledes i Verden, naar man ikke har Formue? Endeligen sy- nes det, som om han nu og da har betjent sig af en Strikkestige — ei, hvilken Forbrydelse! Stakkels unge Mand!“

Det var især Strikkestigen, som bidrog til, hos Ar- thur's Beskytterinder at vedligeholde den Deeltagelse, de fra Begyndelsen havde viist ham. Endogsaa i selve Ret-

tens Skjød erklærede et Partie sig til hans Fordeel. — „Hvis De stemmer imod ham, tilgiver jeg Dem det aldrig!“ sagde Generaladvokatens Frue til sin Mand. — „Jeg vil visseelig stemme mod ham, svarte han: thi jeg er saa overbevist om hans Skyld, som om jeg havde seet ham begaae Forbrydelsen.“ — „Og jeg vilde neppe troe det, sagde Fruen: om jeg ogsaa havde seet det.“

„Det er meget fordeeltigt for den selskabelige Orden, at Damer ikke kunne vorde Dommere! svarte Generaladvokaten: Det vilde være dem umuligt, at straffe en Forbryder, naar han var femogtyve Aar, havde krøllet Haar og en Kjole, som sad godt.“

Gorsaz's Sag blev opsat tilsidst. Først paadømtes alle Retsager af mindre Betydning. Men da nu den skjebnesvangre Dag kom, viste det sig, at Retsalen var for liden for den tilstrømmende Mængde. En stor Flok unge Herrer, som havde levet paa en venstabelig Fod med Arthur, viste sig meget nysgjerrige efter at see, hvorledes han tog sig ud paa Armesynderbænken. De trængte sig frem overalt. Retspræsidenten havde havt den galante Opmærksomhed for Damerne, udelukkende at indrømme dem det Indre af Prætoriet, hvor de flokkedes, som Bier i en Kube. Aftenen tilforn havde de Fleste af dem fastet deres Buketter for Taglioni's Fodder, som dengang gav Forestillinger i Bordeaux. Ansigtet halvtbedækket af Hatfløret, Eau-de-Cologneflasken i den ene Haand, Tørklædet i den anden, belavede de sig nu, just ikke meget tause, paa Nørelser, som lovede at vorde af en gandske anden lidenskabelig: ophøiet Art, end Sylphidens Tryllerier.

Retten og de Anflagedes samtidige Indtræden fremkaldte, blandt denne glimrende Forsamling, en af hine Bevægelser, som minde om Elektricitetens Phænomener. Som paa eet Slag reiste hele Forsamlingen sig, og pludseligt viste det sig, at Kvinderne vare større end Mændene.

Ehi Alle, selv de Frygtsomste, vare stegne op paa deres Stole. Der hengik nogen Tid, før Retstjenerne fik den tilbørlige Orden tilveiebragt.

Alles Dine vare henvendte paa de Anklagede, der sadde Side om Side, Adelsmanden ved Galeislaven. To Maaneders Fangenskab, som kunde ende paa Retterstedet, havde paatrykt Arthur's Træk dybe Spor. Den elegante unge Mand, som, afvigte Vinter, i Stadens meest glimrende Selskaber, havde gjort lige saa megen Lykke ved sit behagelige Udvortes, som ved sin Mand, sad nu der, bleg, hentæret. Men hans Holdning havde Intet tabt af sin Fasthed og Værdighed. Uden at værdige sin Sidemand eller Publikum et Blik, verlede han nogle Ord med sin Defensor, hvis Venskab og Hengivenhed han forlængst havde vundet. Derpaa satte han sig roligt ned, ligegyldig, som det syntes, mod det, der forestod.

„Min Tro, den smukke d'Aubian seer virkeligen meget daarlig ud!“ sagde en ung Mand til sin Nabo. — „Den Stakkell har det vist kun maadeligt! svarte Naboen, der havde været d'Aubians Dusbroder: Skyldig eller uskyldig, det skulde dog gjøre mig ondt, om han blev dømt. Men hvilket Indfald ogsaa, at murde denne gode gamle Mand! Han havde jo andre Midler til at skaffe sig Penge.“

„Og hvilke da?“ — „Ikke Een af de hertilstedeværende Damer vilde have vægret sig ved at laane ham.“ — „Ei, hvad! Damerne give, de laane ikke!“ sagde en Tredie.

Bonnemain, som meget vel kjendte den Indflydelse, de Anklagedes Udvortes øver paa de Eedsvorne, havde, inden han fremtraadte for dem, smykket sig saa godt, som hans Stilling tillod. I en ny Klædning, omhyggeligt barberet, med beskedent nedslaaet Blik, Hænderne hvilende paa Knæene, sad han, med saa godmodig Art, paa Bænken, at Flere end een Tilskuer, ved Synet af ham, sagde til sin Nabo: „Er det muligt, at det er en løsladt Galeislave!

Han seer jo saa from ud, at man vilde give ham Nadvoren uden Skrifte!"

De foreløbige Forhandlinger, de Anklagedes Forhør, adskillige Vidners Forklaring udfyldte den første Session og lod ikke Tilhørernes Deeltagelse fjølnes et Dieblif. Men Handlingen naaede først sin tragiske Fuldendelse, da der fra Vidnekammeret, bleg og svag, indtraadte en Olding, hvis hvide Haar, ærefrygtbydende Træk og rolig=alvorlige Physiognomie blandt alle Tilskuerne fremkaldte Uttringer af Ærbødighed og Medlidenhed — det var Hr. Gorsaz.

VII.

I Løbet af to Maaneder havde det blodige Nag, hvori en paa Gravens Bred staaende Mand's sidste Kraft samlede sig, ikke tabt sig i mindste Maade, men lidt efter lidt underkasted sig de Indskrænkninger, som Tid og Overlæg altid medføre. Den rasende, umættelige Hævngjerrighed gav Plads for en kold Beslutning, der var saameget frygteligere, som Den, der nærede den, forblev gandske rolig derved.

Hr. Gorsaz havde indseet Nødvendigheden af, at tæmme sin Hævn, for at gjøre den desto virksommere. Ved hans Indtrædelse i Retsalen var hans Mine og Holdning beregnet med en Kunst, der vilde have gjort den meest fuldendte Skuespiller Ære. I det hans Dine hvilte paa Arthur, røbede de ikke i ringeste Maade det Had, som fortærede hans Hjerte, men udtrykte kun en smertelig Medlidenhed, der levende rørte Tilskuerne. Af dette Blik, hvori han havde ventet at finde Maseri, men ei en hykkelf Medlidenhed, sluttede Arthur, at han var redningsløs forloren, og besvarte med et bittert Smil den høimodige Tilgivelse, hvormed den Gamle syntes at overvælde ham. Hr. Gorsaz's Dine glæde derpaa hen over Galeislaven,

uden at hvile paa ham; men trods Hurtigheden af dette Blik var det dog saa udtryksfuldt, at Bonnemain, for at skjule det Indtryk, det gjorde paa ham, bortvendte sit Hoved og en Tidlang saae ned for sig.

„Det er dog ret en elskelig Mand! sagde han ved sig selv: „Jeg vidste nok, at han ikke vilde bringe mig i Ulykke. Ja, ja, det er just Bånd paa hans Nolle, at han kan lade den smukke Junker spadserer op ad den fatale Trappe. Var jeg gift, saa havde jeg gjort det samme. Jeg havde heller ikke kunnet finde mig i, at være Hvermands Nar. Naar jeg betænker, at jeg vilde tilføie denne ærværdige Olding noget Ondt, saa skammer jeg mig næsten. Men hvad var det ogsaa for et Djevlsindfald af ham, at sige til mig: Naar Du skaffer mig det Menneske afveien, saa faaer Du 10,000 Fr. — og med det samme at vise mig 20,000, i dette lumpne Bord, som ikke var til at lukke op! Jeg stod midt imellem 10,000 og 20,000 Fr. — var det da et Under, at jeg greb efter disse?“

Den dybeste Stilhed herskede, da Hr. Gorsaz besvarte de sædvanlige Spørgsmaal, som Præsidenten gjorde ham. Da denne Formalitet var tilende, satte Oldingen sig paa en Stol, idet han vendte sig mod de Eedsvorne. I alvorlig Tone og med bevæget Stemme, som om han beklagede, at maatte være et Menneskes Anklager, gjentog han ordret den Forklaring, han havde givet samme Dag, Forbrydelsen fandt Sted; dens væsentlige Indhold var, at han sovende havde faaet de første Stød, men at han, før Bevidstheden forlod ham, bestemt havde gjenkjendt Morderen, idet Denne tændte et Lys, for at fuldbyrde Tyveriet.

„Betragt de Anklagede! sagde Præsidenten til Bidnet: „Beed De med Biskhed, at Den, De har seet, er Arthur d'Arabian?“ Oldingen vendte sig mod ham og hans Blik hvilte med en fortræffeligt spillet Medlidenhed paa Lucies Elsker. „Ja vel! svarte han sukkende: Jeg har desværre

ikke seet feil!“ En almindelig, vedholdende Bevægelse fulgte paa denne Erklæring. Kun Arthur forblev, som det syntes, ligegyldig, og smilte foragteligt.

„Hr. Præsident! sagde En af de Eedsvorne: Jeg ønskede at Vidnet vilde sige os, om der, før Attentatet, har fundet noget Fjendskab eller deslige Sted mellem ham og den Anflagede.“

Dette Spørgsmaal vakte en levende Deeltagelse, især blandt Damerne, som, nødte til at troe paa Arthur's Skyld, dog aldrig kunde antage, at et Tyveri havde været Formaålet derfor. Den Anflagede selv rødmede let, og syntes at føle en hemmelig Uro; men Hr. Gorsaz var forberedt paa alle Spørgsmaal. Dette voldte ham hverken Overraskelse eller Forvirring.

„Hr. d'Nubian og jeg, svarte han: have i længere Tid været Godsnaboer og stedse staaet paa en venstkabelig Fod med hinanden. I detmindste er Venstabsfølelsen ikke udslukt hos mig, skøndt han har udgydt mit Blod. Det mærker jeg paa den Kummer, der i disse to Maaneder har hjemsøgt mig. Denne ulykkelige Begivenhed har voldet mig endnu større moralsk, end fysisk Lidelse.“ Oldingens forandrede Stemme og sørgmodige Mine fremkaldte nye Ytringer af Medlidenhed i Forsamlingen.

„De veed altsaa, tog Præsidenten Ordet: ingen Årsag, som denne Forbrydelse kunde tilskrives?“ — „Årsagen, svarte Hr. Gorsaz med vemodig Stemme: er, som jeg formoder, det sørgelige Hang til Spil, der allerede har ødelagt saamange unge Mennesker, som fortjente en bedre Lod. Hr. d'Nubian spillede tidt og uheldigt; mine Advarslar formaade ei at bringe ham tilbage fra denne Afgrund, der stedse aabnede sig dybere. I Fortvivlelsens Dreblik har han uden tvivl tænkt paa de Penge, han, nogen Tid tilforn, havde seet mig hæve. O, havde dog den Ulykkelige anmodet mig derom, istedet for at ville tage selv paa

en saa beklagelsesværdig Maade! Havde han dog havt Til-
lid til mig og huffet paa, at en gammel Bens Kasse altid
stod ham aaben? Saa var denne ubehagelige Begivenhed
aldrig indtruffen; og Ingen af os var nu her“
Den Gamle taug, som om hans indvortes Bevægelse qualte
hans Røst.

Denne rørende Tale, hvori en faderlig Smerte ud-
trykte sig, frembragte, blandt Tilskuerne saavel som blandt
de Eedsvorne og Dommerne, en af hine dybe Sindsbevæ-
gelses, som ædle Sjæle føle ved Synet af en heltemodig
Handling. Hr. Gorsaz, som ynkedes over sin Morder,
istedet for at forbande ham, var, i de religiøse Menne-
skers Dine, den dydigste Jagttager af Evangeliets Forskrif-
ter. Forførte af en Sjælsstorhed, som endnu forhøiedes ved
de lange hvide Haar, af et udtryksfuldt Foredrag, af Dine,
som, trods Alderen, endnu vare megetsigende, med eet Ord,
af alle de theatricalke Tilgister, de elste saa høit ved Dy-
den, overførte endogsaa Damerne den Deeltagelse, de hid-
til havde bevaret for den unge Anklagede, paa den høimo-
dige Olding.

„Hvor han maa have været smuk for fyrretyve Aar
siden!“ raabte Een. — „Han er det endnu! svarte hendes
Naboerste: Den moralske Skjønhed ældes ikke. Hvilket
Udelmod! Hvilken Adel! Nu begriber jeg, hvorfor Fru
Gorsaz blev saa døds syg, da hun saae sig truet med Ta-
bet af ham.“ — „Det er Kong Lear!“ bemærkede en Tredie.

„Har De noget at bemærke ved Bidnets Udsagn?
spurgte Præsidenten d'Arabian. Den Anklagede reiste
sig og syntes at bekæmpe en mægtig Fristelse, hvorover han
umsider seirede. „For mit uplettede Mindes Skyld, sagde
han: — thi mit Liv forsvarer jeg ikke — maa jeg gjen-
tage at jeg er uskyldig i den Forbrydelse, jeg anklages for.
Hvad Hr. Gorsaz's Erklæring angaaer, saa tilkommer det

ikke mig, at drøfte den, thi hvad Deres Retfærdighed beslutter over mig, underkaster jeg mig.“

„Saaledes udtrykker Uskyldigheden sig ikke! sagde de fleste Tilhørere indbyrdes: Man underkaster sig ikke en uretfærdig Dom, man protesterer derimod. En saa overordentlig Resignation bekræfter Anklagen, istedet for at svække den. Dette Menneske er skyldig! Det staaer skrevet i hans Ansigt.“

Hr. Gorzaz gif tilbage til Bidnerne og modtog undervejs utvetydige Beviser paa den ærbødige Deeltagelse, han havde fremkaldt. Privatsamtaler afbrøde Retshandlingerne et Dieblif. Men pludseligt indtraadte en andægtig Taushed. Præsidenten havde sagt med lydelig Røst: „Man føre Fru Gorzaz ind!“

En Retstjener forlod Salen, og kom strax igjen, ledsaget af en ung Kone, som øieblikkeligt blev Maalet for den almindelige Nysgjerrighed. Med høitløftet Hoved, feberødt Ansigt, begejstret Mine og faste Trin traadte hun frem indtil Enden af Gangen, hvor Bidnerne sadde. Her standsede hun, døv, som det syntes, for Præsidentens Tiltale. Med overordentlig Sikkerhed gjennemløb hendes Blik, hvori en overnaturlig Gld brændte, den mylrende Forsamling; piilsnart naaede hendes Øie Armesynderbænken, blev hængende ved d'Kubian, og antog derpaa et ubeskriveligt Udtryk af Længsel, Kjærlighed, Fortvivlelse. Med en tøileløs, dog ikke uvilkaarlig Bevægelse udstrakte hun sine Arme mod ham, og raabte med høi Røst: „Arthur, jeg er her!“

Dette opmuntrende Tilraab, der var heftigt som en saaret Lovindes Skrig, gjennemfoer, som et electrisk Slag, alle disse Menneskers Naver, der vare saa begjerlige efter at røres og i dette Dieblif saae sig betjente over deres Forventning. Midt i den almindelige Forfærdelse reiste sig, med Skjælven, to Mennesker, Egtemanden og Elskeren, den Ene fuld af Raserie, den Anden fuld af Medynk.

„Det er et Træk af Banvid! skreg Hr. Gorsaz: En forrykt Qvindes Vidnesbyrd kan ikke gjelde!“ — „Forrykt? gjentog Lucie med et udfordrende Blik: Spørg De mig, min Herre! vendte hun sig til Præsidenten: De vil da see, om jeg er forrykt, om jeg ikke forstaaer Deres Spørgsmaal, om jeg ikke giver fornuftige Svar derpaa. Forrykt! Ja, snart maaskee; men i dette Dieblif har jeg min fulde Fornuft. Jeg veed, hvad jeg gjør, og hvad jeg siger!“

„Berolige Dem, Fru! Jeg skal forelægge Dem nogle Spørgsmaal!“ sagde Præsidenten, der i Lucie's Dine troede at see et sig nærmende Banvid, som Modsigelse let kunde bringe til Udbrud.

„Hr. Præsident, jeg modsætter mig dette Forhør! tog Gorsaz Ordet: Jeg kan bevise, at min ulykkelige Kones Fornuft har været svækket paa nogen Tid. Hr. Mallet, hendes Læge, vil kunne bekræfte det, hvis han vil give Sandhed Æren.“

„Behag, at træde nærmere, Hr. Mallet, sagde Præsidenten: og at undersøge, om Fruen er istand til, at udholde et Forhør.“

Lægen nærmede sig. Lucie smilte ham imøde, og rakte ham, med tillidsfuld Mine sin Haand. „Det gjelder et Menneſkes Liv! tænkte Mallet: Elsker hun ham saa høit, at hun vil offere ham sin Ære, hvad Ret har da jeg til at formene hende det?“ Han følte den unge Kones Puls — en overflødig Formalitet, thi han erfarede derved Intet, som han jo allerede vidste.

„Fruen har en heftig Feber! afbrød han den herskende Dødsstilhed: Det har, i de sidste to Maaneder, været hendes sædvanlige Tilstand. Hendes Nervesystem er yderst pirreligt, men herfra er der, Gud være lovet, endnu langt til en Forstyrrelse i Tænkeevnen. Fru Gorsaz er, som hun nys selv har forsikret, i Besiddelse af sin fulde Fornuft, og jeg er overbevist om, at hun fuldkommen vil be-

gribe saavel de Spørgsmaal, der forelægges hende, som Bægten af sine egne Ord.“

Med lydelig Tilfredshed optog Forsamlingen Lægens Erklæring og beredte sig med grusom Letsindighed til at sluge den Skandal, man havde frygtet, at gaae glip af. Hr. Gorsaz var gandske ude af sig selv. Han vilde op paa Estraden, for at føre sin Kone bort, men Gendsarmerne holdt ham tilbage. Han sank ned paa Bænken, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og syntes aldeles tilintetgjort.

Arthur, paa hvem Lucie's brændende Blik hvilede, bad hende med et stille Bink, ikke videre at røbe en Kjærlighed, hvis Tilstaaelse maatte blotte hendes Ære. Som Svar paa denne stumme Bøn fik han kun et lidenskabeligt Minespil, der udtrykte den uomstødelige Beslutning, at redde ham, eller at gaae tilgrunde med ham.

VIII.

Imidlertid havde Dommerne, hvis Skarpsindighed ikke havde forudseet dette romantiske Intermezzo, knyttet en levende Samtale. I den offentlige Morals Interesse vilde Præsidenten undertrykke Fru Gorsaz's Forhør, der jo ikke kunde oplyse noget angaaende Snigmordets materielle Kjendsgjerning. Hans Colleger vare af samme Mening. Men Generaladvokaten, hvis Samtykke var nødvendigt, vilde paa ingen Maade give Slip paa den ægteskabsforbryderiske Tilgift, der af sig selv ympede sig paa en Forbrydelse, som allerede i og for sig forskyldte Døden; han påastod, at Vidnet burde afhøres.

Imidlertid var Fru Gorsaz bleven staaende ubevægelig, stivt seende paa Arthur, som om en Skilsmisse af to Maaneder havde gjort hende umættelig. Man havde, i disse Dieblikke, maattet tilskrive hende en mandig, eller snarere en overmenneskelig Styrke, hvis ei en næsten umær-

kelig Rysten havde nødt hende til, at støtte sig ved den Armstol, man havde bragt hende. Ved denne Rysten forraadte sig det vaklende Rør, som et Suk kunde sønderbryde, saasnart disse Diebliges Spænding var forbi.

Besindigt og roligt besvarte den unge Kone de formelle Spørgsmaal, Præsidenten forelagde hende. Da han opfordrede hende til, at sige de Eedsvorne, hvad hun vidste om Mordforsøget, samlede hun sig et Dieblisk, ikke fordi en lav Frygtsomhed havde overløst hendes høimodige Hjerte, for at rokke dets Beslutning, men fordi hendes Kræfter truede at forlade hende.

„Ngtet er jeg hidkommen, foragtet vil jeg gaae herfra! sagde hun omsider med forandret, men fast Stemme: Det er mig ligegyldigt; mellem min Ære og hans Liv vakler jeg ikke. I ti Maaneder har Arthur d'Arabian været min Elsker — Arthur d'Arabian er min Elsker! — gjentog hun med utrolig Kraft, idet hun, med bydende Mine, undertrykte den Bevægelse, disse Ord frembragte: I ti Maaneder har jeg modtaget ham i mit Bærelse, ofte om Natten. I det Dieblisk; Forbrydelsen blev begaaet, ventede jeg ham. Har man fundet ham i Parken, saa kommer det deraf, at han, for at komme til mig, ei havde anden Veie at vælge. Arthur er altsaa min Elsker, jeg gjentager det! Hvo vover endnu at sige, at han er en Morder?“

„Jeg!“ raabte Gorsaz opfarende. — „Og De lyver! raabte Lucie, hvis Dine syntes at slynge Lyn mod Oldingen: Denne Mand lyver! gjentog hun, pegende paa ham: Jeg har forraadt ham, han veed det, og for at hævne sig, anklager han Arthur for en Forbrydelse. Jeg har forslaaet ham, at anklage mig; jeg skulde ikke have forsvaret mig, men han har ikke villet. En Qvindes Blod var ham ikke nok! Han vil have Arthurs, Arthurs, som jeg ikke blot elsker høiere end mit Liv, men høiere end min Ære!“

Lucie afbrød sig selv, idet hun lod sine sunklende Dine løbe over den med Damer opfyldte Deel af Salen; her herskede en levende Bevægelse; en Tilstaaelse, der saa gandske stred mod al god Tøne, fandt almindelig og lydelig Misbilligelse.

„De taler om Skamløshed! sagde Lucie med et Smil fuldt af Bitterhed: Trods Deres ringe Medlidenhed ønsker jeg ei, at Noget af Dem maa vorde saa ulykkelig, at erfare, at der er Noget til, som er endnu mægtigere end Skam, nemlig Fortvivlelse. Var ikke Skafottet her, troer De da, at jeg, paa denne Maade, vilde givet min Skjændsel til Priis for Deres Foragt? Man vil dræbe ham, siger jeg Dem! Skulde jeg da lade ham døe, for at De ikke skulde rødme over mig?“

Medens hun sagde disse sidste Ord, vaklede hun og lukte Dinene. Dødsbleghed afløste hendes Ansigts Feber: rødme. Den overnaturlige Kraft, der hidtil havde holdt hende opret, var pludseligt forsvunden. Doctor Mallet, som, ved Foden af Estraden, fulgte den unge Kones Bevægelser med ængstelig Opmærksomhed, sprang hid, og greb hende, just som hun sank, i sine Arme. Hun blev strax bragt ind i Bidnesalen, her laae hun en Tidlang som livløs; men paa denne Afsmagt fulgte frygtelige Convulsioner.

„Sessionen er ophævet for en halv Time!“ sagde Præsidenten, som mistvivlede om, strax at tilveiebringe Rolighed.

Nu brød Stormen først ret løs; Forsamlingen lignede en huultgaaende Søe. Hundrede lige larmende Samtaler knyttedes paa samme Tid. Fru Gorsaz's Forhold blev en uudtømmelig Text til de heftigste og forskjelligste Forklaringer. Nogle fandt hende assindig, Andre skrækkelig, Nogle ophøiet. I Almindelighed vare de gamle Mænd af den første Mening, Damerne af den anden, de unge Mennesker af den tredje.

„Hvor denne d'Nubian er lykkelig!“ raabte En af de Sidste rørt. — „Lykkelig? Paa Armesynderbænken?“ spurgte, med et Haansmil, en Mand af moden Alder. — „Åk, hvad Magt ligger derpaa! Er der nogen Fornedrelse, nogen Lidelse, som ikke langt opveies af den Lykke, at indgyde en saadan Lidenskab? Saaledes at elske og at elskes, er det Høieste, Livet kan byde!“

Da Sessionen igjen tog sin Begyndelse, erklærede Præsidenten, at Fru Gorsaz's særdeles farlige Tilstand havde gjort det nødvendigt, at bringe hende hjem, og at det nu var Actors og Defensors Sag, at udlægge hendes Forklaring, men de Eedsvornes, at veie deres Grunde. „Der er ikke flere Vidner! vedblev han: Generaladvokaten har Ordet.“

Uden at vise mindste Forlegenhed ved en Begivenhed, som syntes at maatte give Processen et heelt andet Udseende, udviklede Generalprokuratoren Anklagen gandske saaledes, som han, i sit Værelse, havde indstuderet den. Med en Myres utrættelige Taalmodighed dyngede han, lidt efter lidt, et Bjerg paa d'Nubian, som en Herkules havde maattet væles under. Og da han nu fandt Byrden knusende nok, tilføiede han pludseligt Fru Gorsaz's Forklaring.

„I et Anfald af Fortvivlelse, raabte han i pathetisk Tone: har en ærværdig Gubbe, en haardtfrænket Ægtefælle, sagt: „denne Kvinde er forrykt!“ Ædle og sørgelige Løgn, som jeg ikke har Mod til at dadle; men dog en Løgn! Nei, mine Herrer, denne Kvinde er ikke forrykt; hendes Læge har bevidnet det. Denne Kvinde er ikke forrykt, med mindre man vil kalde en ægteskabsforbrydersk Lidenskabs Tøileløshed Forrykthed, som, med dristigt Die og kneisende Hoved, har demaskeret sig i Retfærdighedens Helighed, for her at opføre den ynkelige Scene, som endnu sysselfætter Alles Hjerter paa en saa sørgelig Maade. I det hun traadte al Tilbageholdenhed, al Skam under Fødder, troede Fru Gorsaz, at redde Den, hun vover, at kalde sin

Elsker. Ulykkelige Kvinde, som ikke indsaae, at hendes Skjændsel, istedet for at være en Retfærdiggjørelse, gav Anklagen en ny, en sønderknusende Styrke! Saa har altsaa, ifølge denne uhørte Erklæring, den Anklagede, før han skred til Mordet, ogsaa begaaet Ægteskabsbrud i Hr. Gorsaz Huus. Hvad nu? Denne Eksempel, der nys har vovet sig frem for Lyset, skulde afvætte det sidste Blod! Nei, mine Herrer, Blodet ligger endnu i Støvet, og Intet skal hindre os fra, at forfølge dets Spor fra Offret til den Anklagede!"

Generaladvokaten vedblev endnu længe i denne Tone og bekræftede sin Tale ved sine Fagters Hestighed og sit Foredrags Barme. Fra Slutning til Slutning kom han til Arthur's Brøde, og gjorde den saa klar, at en Blind kunde see den. Til sidst fandt d'Aubian sig overbevist om, at have forsøgt Mordet paa Hr. Gorsaz, ei alene for at stjæle hans Penge, men ogsaa for at ægte hans utroie Kone. Denne veltalende Anklage gjorde et seirende Indtryk paa Forsamlingen, og forgjæves søgte d'Aubians Forsvarer at forstyrre det. Forgjæves søgte han, at vende Lucies Udsagn til den Anklagedes Fordeel; forgjæves stræbte han at bevise, at Hr. Gorsaz's Anklage kun var et Foster af hans Hævngjerrighed. I sit Svar, der endnu var mere tordnende, end hans første Tale, tilintetgjorde Generaladvokaten hans hele Forsvarssystem.

Da de Eedsvorne erfarede, at den Anklagede ogsaa havde forført en gift Kone, følte de sig saameget mindre stemte til Skaansel. I deres Dine var Ægteskabsbrud en Forbrydelse mere, istedet for at gjelde som en Undskyldning. Efterat have raadslaaet længe og alvorligt, erklærede de, med en Majoritet af ni Stemmer mod Tre, at Arthur d'Aubian var skyldig i et forsætligt Mordforsøg, forbundet med et Tyveriforsøg. Bonnemain, mod hvem det Offentlige frafaldt Anklagen, blev eenstemmigt løsladt.

Trods den indbrydende Nat var næsten hele Forsamlingen bleven tilstede, for at bivaane Dramaets Opløsning. Galeislaven tilkjendegav sin Glæde ved en uartikuleret Lyd, hvori den Graadighed udtrykte sig, hvormed han nu igjen drog Beiret. Arthur havde med Fasthed hørt de Eedsvornes Erklæring; men da nu Præsidenten forelæste ham Dommen — tyve Aars Tvangsarbeide — da lod han Hovedet synke ned paa Brystet, og var en Tidlang som tilintetgjort.

„Alphons! sagde han omsider til sin Defensor, som sad lige foran ham: Du gjorde for mig, hvad Du kunde, og jeg takker Dig; men Diebliffet er kommet, husk Dit Løfte!“ — „Det er ingen Dødsdom!“ svarte den unge Advokat, hvis Ansigt var bedækket med Dødsbleghed.

„Det er en Dom til tusindfold Død! svarte d'Aubian kraftigt: Vil Du, at jeg skal vandre paa Galeierne? Husk Din Eed, siger jeg Dig! Du har ikke kunnet redde mit Liv; red nu min Ære!“

Han bøiede sig frem mod sin Ven. Deres Hænder mødtes, og trykte hinanden, længe og hemmelighedsfuldt. Da Arthur igjen traadte tilbage, saae han, midt i Brimlen, som fyldte Retsalen, et blegt, ulukkebebudende Ansigt, hvis graadige Dine stirrede paa ham med et Udtryk af vild Skadefryd. Den Dømte besvarte dette Blik med et roligt og foragteligt Smil.

„Hr. Forsaz! sagde han med fast Stemme: Seeret paa mig, for at De kan huske mig i Deres Dødsstund!“

Med disse Ord satte Arthur Spidsen af den Dolk, hans Ven nys havde givet ham, paa sit Bryst, og stødte den, med sikker Haand, i sit Hjerte. Endnu stod han opret et Dieblif, og saae fast, med store, stirrende Dine, paa Oldingen, der grebes af en uvilkaarlig Rædsel — derpaa sank han pludseligt om, som et af Dren undergravet Træ. Et Skræffens Udraab lød fra alle Sider. „Død! raabte

Doctor Mallet, der var ilet hid: Hun vanvittig og han død! Min Gud, døm Du barmhjertigere, end Menneskene!”

„Død som en Sild! sagde Bonnemain, bøiede sig over den unge Mand, der laae udstrakt for hans Fødder: Stikke sig ihjel, fordi man er dømt til Galeierne paa tyve Aar — hvilken Forrykthed!”

IX.

Tre Maaneder sildigere, en mørk Vinteraften, traadte Doctor Mallet ind i Hr. Gorsaz's Huus, hvor han, efter Hjemkomsten fra Bordeaux, dagligt kom. Uden at spørge den Gamle, gik han lige ind i Lucie's Værelse. Han nærmede sig stille den unge Kones Seng — hun laae i en Søvn liig Dødens. Uden at vække hende, undersøgte han hendes Puls; derpaa berørte han hendes Pande, som han fandt brændende heed.

„Feberen voxer, og Hjernen indtages meer og meer!” sagde han bekymret. Med smertelig Medlidenhed betragtede han en Tidlang det lidende Væsen, som han haabede, at kunne gjengive Livet, men ikke Fornuften.

„Her maa være noget forefalden siden igaar!” sagde han til Sygevogterken. — „Jeg har været hos mange Syge, svarte Denne: men aldrig har jeg oplevet Sligt. Inat stod Fruen op i Søvn, som hun saa tidt har gjort; men hun vilde dennegang styrte sig ud af Vinduet. Hun var allerede udenfor med Overkroppen; dog lykkedes det mig, at drage hende tilbage.” — „J sover altsaa?” spurgte Lægen vredt. — „Herregud, jeg har vel havt Sand i Dinene; man er ikke af Jern. Det er imidlertid godt, at jeg har en stærk Haand, ellers vilde den stakkels Dame ikke have behøvet nogen Læge meer. Men det er endnu ikke Alt! Her har imorges tildraget sig en smuk Historie!” — „Har Hr. Gorsaz været her?”

„Han var her. Strax faldt Fruen i Krampetrækninger, som varede over to Timer. Der maatte fire Mennesker til at holde hende. Da hendes Kræfter vare udtømte, faldt hun i Søvn; men jeg frygter, denne Søvn bebuder intet Godt.“

En let Puslen ved Døren afbrød Sygevogterens Fortælling. Lægen vendte sig hurtigt om, og saae Hr. Gorfaz paa Tærsklen. Strax løb han ham ind, og stødte ham ind i det andet Værelse.

„De maa ikke komme derind! sagde han bydende til ham: Imorges har De benyttet min Fraværelse; men nu maa De adlyde. Hvad vil De da? — Fuldkommen dræbe hende?“

„Hun sover! svarte den Gamle ydmygt: Jeg beder Dem, lad mig komme ind! Hvad frygter De? Hun sover; hun kan ikke see mig.“

„Kjender De da ikke hendes vaagne Søvn? Ogsaa isøvne vil hun mærke, at De er der.“

„Kunde jeg blot betragte hende et Dieblif! sukede Oldingen: Imorges saae jeg hende neppe, kun gandske flygtigt, og De har nu saalænge holdt mig fjernet fra hende! Er jeg da fordømt til, ikke at see hende mere?“

„Deres Nærværelse vilde dræbe hende! svarte Lægen: Saalænge jeg er hendes Læge, modsætter jeg mig en Sammenkomst, der vilde have de farligste Følger, skaan hende, i Himlens Navn! Har De ikke nok i Arthur d'Albion's Blod? Kræver De ogsaa hendes?“

Mørkt bøiede den Gamle sit Hoved og taug en Stund. Fuld af Fortvivlelse saae han omsider paa Lægen og sagde med skjælvende Stemme: „Kunde jeg redde hende med mit Liv, med Glæde vilde jeg hengive det i denne Time! Hvad skal jeg længer her paa Jorden, jeg usle Gubbe, en Gjenstand for Afsky og Rædsel, uden Slægt, uden Venner, uden Børn? Hun var mig alt dette; hun var min Glæde, min

Lykke, min Rigdom! Var hun dog blot min Datter! Maa-
 ske havde hun elsket mig!“ — „Hvad hjælpe disse Klager,
 naar Ondet er ulægeligt!“ — „Ulægeligt! O, jeg kjen-
 der en Lægedom, men jeg er for svag til at anvende den. Jeg
 har ikke Mod til, at lægge Haand paa mig selv. Han
 havde det! Ung og elsket, har han vidst at døe, og jeg,
 Graven saa nær, jeg nøler og skjælver! Svaghed og Feig-
 hed, af, det er desværre Mandens sidste Følgesvende!“

Gorsaz syntes at have glemt Lægens Nærværelse, og
 gik langsomt tilbage til sit Værelse. Her tilbragte han Ne-
 sten af Aftenen, siddende ubevægelig i sin Lænestol, med
 bøiet Hoved og stirrende Blik, draabevis drikkende af den
 uudtømmelige Sorgmodighedens Kilde, hvoraf hans Hjerte
 i længere Tid havde øst sin Næring. Klokken Elleve lod
 han sig mekanisk aflæde og lagde sig tilfængs.

Den dybeste Stilhed herskede i hele Huset. Betjentene
 vare forlængst gangne til Hvile. Lucies Dødssovn ved-
 varede; Sygevogteressen blundede. Langt om længe slum-
 rede ogsaa Hr. Gorsaz ind. Pludseligt vaagnede han ved
 en Støi; det puslede ved Vinduerne. Med Forundring og
 Rædsel saae han en bred Sølvstrib, som Maanen kastede
 paa Tæppet, og i den Skyggen af et Menneske, der steg
 ind i Værelset, og, med hurtige og sagte Trin, liig en Zi-
 ger, gik lige hen mod Sengen. Gorsaz vilde staae op;
 men før han kunde skribe eller gribe Klokkestrengen, blev
 han overfaldt og kastet omkuld. Med den ene Haand holdt
 Forbryderen ham i Struben, og med den Anden greb han
 en lang Kniv, som han holdt mellem Tænderne.

„Naade! Bonnemain, Naade!“ støn-
 nede Oldingen, som i Maanefkinnet havde gjenkjendt Mor-
 deren.

„Ikke et Muf, eller jeg støder til! svarte Galeislaven:
 Hør, hvad jeg siger Dem! De staaer op, De aabner De:

res Væmner og giver mig Pengene. Naar De tier gandske stille, skal jeg ikke gjøre Dem noget Ondt. Men ved det mindste Rny sidder min Kniv i Deres Bryst. Har De forstaaet mig?"

Iisnende af Skræk, gjorde Oldingen et bekræftende Tegn. Han reiste sig, understøttet af Bonnemain, der forsigtigt holdt ham ved Armen, tog en Nøgle af sin Kjo: lelomme, lukkede op og fremtog Skuffen, som indeholdt det Guld, hvorpaa Galeislaven havde tænkt i fem Maaneder Dag og Nat.

„Er det her altsammen?“ spurgte han, slugende sit Bytte med Dinene. — „Her i Stuen har jeg ikke Mere! svarte Gorsaz med neppe hørlig Stemme: Men jeg har endeel Penge i mit Bibliothek; skal jeg hente dem?“ — „Mange Tak! De vilde falde paa Deres Folk og saa stod jeg smukt i det. Jeg er et nøisomt Menneske og forlanger ikke mere, end her er.“ — „Tag det! Jeg skal Intet røbe.“ „Oho, det kjender jeg! Inden en Time var omme, vilde man være mig i Hælene, ligesom førstegang. Saa dum er jeg ikke!“ Med disse Ord greb Galeislaven Oldingen uventet: hurtigt bagfra og gjennemborede ham med anatomisk Nøiagtighed. Gandske stille lagde han den Myrdede ned paa Gulvet, og forvissede sig om, at ingen Aare slog mere. Derpaa reiste han sig og stak Haanden i Pengeskuffen.

I dette Dieblif foer han iisnende sammen, thi han hørte, en Dør gaae op. Bestyrtet vendte han sig om, og saae, i Maanestkinnet, en hvid Skikkelse træde ind i Bærelset; den gik lige hen mod Galeislaven, der af Skræk lod Dolk og Guld falde, og flyede med fortvivlelsesfuld Hast.

To Timer sildigere vaagnede Fru Gorsaz's Syge: vogteriske. Den unge Kones Seng var tom. Fuld af Skræk løb hun til Binduet og fandt det lukket; Døren derimod

stod paaklem. Ved et brændende Lys fulgte hun Søvn-
gængerens Spor fra Bærelse til Bærelse; hun havde la-
det alle Dørene staae aabne efter sig. Omsider kom hun til
Hr. Gorsaz's Bærelse, og standsede i Indgangen med et
Forsærdelseskrig, som vakte hele Huset.

Med flyvende Haar og lukte Dine sad Lucie her, ved
Siden af sin myrdede Mand. Pengeskuffen havde hun paa
sit Skjød, aabnede een Lut efter en anden, og legede med
Guldstykkerne paa Teppe; der var Blod paa hendes Hænder.

Man bragte hende bort fra dette Rædselssted. Da
hun vaagnede, faldt hun i skrækelige Convulsioner, under
hvilke de sidste Glimt af hendes Fornuft udsluktes. Der
Optrin, som havde fundet Sted for fem Maaneder siden,
fornyedes nu, kun endnu mere tragisk. Den foreløbige Un-
dersøgelse satte det udenfor al Tvivl, at Fru Gorsaz, i et
Anfald af Somnambulisme, havde myrdet sin Ægtefælle,
til hvem hun, siden d'Aubians Død, havde baaret et
uforsonligt Had; det antoges saaledes som bevist, at det
Mord, hun isøvne havde fuldbyrdet, havde været længe
forud betænkt. Blandt Anflagekammerets Medlemmer fand-
tes endogsaa dem, der meente, at Sønnen ikke kunde gjelde
som tilstrækkelig Undskyldning for et Mord og at der var
Anledning til, at bringe Sagen for de Eedsvorne. Men
da den Anlagedes Banvid var lovligt bevist, fattedes der
Paaskud til en Criminalproces. Istedet for at hensættes i
Fængsel, blev Fru Gorsaz bragt til en Daareanstalt,
hvilket Mange betragtede som en udmærket Skaansel.

I Aaret 1838 var der, blandt de Nysgjerrige, som
besøgte Galehospitalet, en Borgermand paa omtrent halv-
tredstindstyve Aar, frisk af Udseende, noget corpulent, en
meget peen, velklædt Mand. Ved hans Arm hang en no-
get hæslig, men meget pyntet Kone, og ved Siden af ham
løb en Dreng paa fire Aar, som den moderlige Forsænge-

lighed havde udstufferet med Artilleristuniform. Denne Gruppe, et Billed af borgerlig Lyksalighed, et Gjenstik af patriarchalske Sæder, var en af dem, der hos Kunstneren fremkalde et ondskabsfuldt Smil, men hos Philosophen de sødeste Drømme.

Hovedet for denne mærkværdige Familie havde just taget sin Søn paa Armen, for at han desto bedre kunde see de Forrykte.

Pludseligt staaer han stille. Hans Øie falder paa en endnu smuk vanvittig Qvinde, som gik frem og tilbage i Gaarden, og, i flagende Toner, sukkede: „Arthur! Af, Arthur!“

„Hvad fattes Dig, Bonnemain? spurgte den pynkede Kone sin Mand: Du er jo saa hvid som en Bæg!“

„Af Sult!“ svarte den fordums Galeislave, som, ved sin Kones Medgift, var bleven Chef for et blomstrende Handelshuus: Vi ville spise! Achilles er søvnig; han er ligesaa kjed af at see paa de Gale, som jeg!“

Charles de Bernard.

Cosmus I af Medicis og hans Sønner.

Historisk Billed fra det 16de Aarhundrede.

Det sextende Aarhundred, der var saa rigt paa store Hærførere, store Statsmænd, Kunstnere og Konger, frembragte maaskee ingen eiendommeligere Charakter end Cosmus af Medicis. 1537 blev han Hertug af Florents, 1555 Hertug af Siena, 1569 Hertug af Toscana. For denne næsten vidunderlige Magtforøgelse kunde han takke sin personlige Tapperhed, sin Villiekraft, sit Fædrelandsfind. Dog havde han ogsaa sine store Feil, og Historien har dømt ham strengt. Han var mistroisk, hykkelsk, grusom, gjerrig. Men den samme Mand, som, ved Dolk og Gift, skilte sig ved sine personlige Fjender, som, paa alle fire Hjørner af sin Hovedstad, lod Galger reise, som ikke undsaae sig ved, til sin Fordeel at indføre et for Undersaatterne skadeligt Monopol, lod derimod ogsaa opføre glimrende, til almeennyttigt Brug bestemte Bygninger, beskyttede Lærde, Digtere og Kunstnere, stiftede Universitetet i Pisa, og viste sig som en ægte Fædrelandsven i Alt, hvad der angik Italiens Frihed og Nationalære. Han var tapper, som en Løve, listig som en Ræv.

Uf sit Ægteskab med Eleonore af Toledo havde Cosmus fire Sønner. De to Ældste tjente i den kejserlige Hær, og ndmærkede sig lige saa meget ved deres ridderlige Tapperhed, som ved deres hjertinderlige Broderfjærlighed til hinanden. De to Yngste, Don Garcias og Cardinal Johan af Medicis, der altid havde opholdt sig ved Hoffet i Florents, bare derimod et dødeligt Had til hinanden. Derved voldte de Storhertugen, deres Fader, megen Hjertesorg, da Don Garcias's vilde og mørke

Charakteer altid lod ham befrygte, at dette Had skulde bryde ud i lys Lue.

Til et Minde om sine Seire havde Storhertugen stiftet den hellige St. Stephan's Orden (15de Marts 1562). Pave Pius IV. havde faaet ham til dens Stormester. Begge hans fraværende Sønner, Frants og Peter, bleve udnævnte til Riddere og Cardinal, Johan af Medicis til Storprior. - Don Garcias alene blev udelukket fra Ordenspromotionen, hvilket harmede ham dybt.

„Don Garcias! - sagde Faderen til ham: Naar J vedbliver at varetage Eders Pligter til min Tilfredshed, og fremfor Alt naar J, efter Eders Broders Exempel, stræber at bekæmpe et ugrundet og unaturligt Had, saa lover jeg, ved den næste Ordenspromotion, ogsaa at optage Eder blandt Ridderne.“

„Herre! svarte han: Det sømmer sig ikke for mig, at bedømme Eders Handlinger. Naar det ikke har behaget Eder, at optage mig blandt St. Stephansridderne, saa er det rimeligviis, fordi J ikke har anseet mig værdig dertil. Mit Forhold mod Cardinalen, min Broder, er mig fra nu af uskriveligt foreskrevet. Eders Onsker ere Befalinger for mig, og jeg vil sætte min Værelse J, at underordne min Villie dem.“

Birkeligen gjorde Don Garcias, fra denne Dag af, alt muligt, for at nærme sig sin Broder. Den unge Cardinal, hvis Sjæl var stor og ædel, - stødte ham ikke tilbage, men kom ham imøde med Kjærlighed. Hele Hoffet i Florents undrede sig over denne pludselige Forandring.

Ikke længe efter Brødrenes Forsoning begav det sig, at Storhertugen blev valgt til Boldgiftsmand mellem Soliman II., Republikken Genua og Venetianerne. Forberedelser bleve truffet til værdigt at modtage disse tre Magters Gesandter. Malere, Billedhuggere, Architecter syslede i Palladserne Pitti, San Giovanni og Cappolini, der vare

bestemte for Gesandterne. Alene i Palladset Cappolini, hvor den tyrkiske Gesandt skulde boe, lod Cosmus bygge Bade af Porphyre og Marmor, der kostede ham over 40,000 Daler. Det pragtfulde Florents vilde ikke vise sig mindre gavmildt, end han. Af Raadhusskattammeret fremtoges de svære Guldkar, de kæmpemæssige Sølvstager med elleve Arme, de med Topaser og Lapis lazuli indlagte Krystal-Druffekar, Skjænebordene af Ibenholt, Sølvfadene, Sølvbægrene, de rigtvirkede Tæpper. Fra Neapel forskreves Frugter og Druer, modnede ved Foden af Vesuv. Fisserne i hele Sicilien fik Befaling, udelukkende at fiske for Florents, medens Jægerne i Lombardiet og i Piemont forpligtede sig til, at levere Wildt. Græske Fyrværkere arbejdede i Stadens Tøihuus.

Rygtet om alle disse Forberedelser udbredte sig vidt. Den unge Adels i Neapel, Mailand, Rom, Pisa og Verona begav sig paa Veien til Florents. Alle de Veie, som førte til Toscana's Hovedstad, vrimlede af Rytterskarer og Carrosser. „Til Florents! Til Florents!“ lød det gennem hele Italien.

Gesandternes Komme var bestemt til den 15de November. Samme Dags Morgen traadte Cardinal Johan af Medicis ind i Storhertugens Gemak. — „Min Fader! sagde han: Jeg har en Bøn til Eder! J vil idag modtage mange Huldinger, mange Lykønskninger. J er idag Boldgiftsmand mellem tre store Magter, og saa maa Faderen vige for Statsmanden. J kan idag undvære Eders Søn, Herre! Tillad mig derfor, at gjøre en Udflugt til vort Slot Rossignano; jeg har stor Lyst til at jage i Skovene deromkring. Allerede længe har jeg næret dette Ønske, men har ikke kunnet udføre det før. Nu er Diebliffet gunstigt. Min Cardinalsværdighed vilde ogsaa gjøre min Nærværelse ved en tyrkisk Gesandts høitidelige Modtagelse overflødig.

Det er ikke ganske passende, at en Kirkesyrstes Purpur og en Tyrks Klædebon viser sig Side om Side.“

„Johan! svarte Cosmus: Du vilde have en meget indskrænket politisk Anskuelse, hvis Dit Onske ikke havde anden Grund. Men jeg gennemskuer Din sande Hensigt, Du vil benytte en almindelig Glædes- og Frihedsdag til, uden Frygt for byrdefulde Vidner, at hengive Dig en Fornøielse, der ikke stemmer alt for vel med den Bærdighed, Du beklæder.“

„J har truffet Sandheden, min Fader!“ — „Jeg vil ikke være Dig imod. Rid til Rossignano, og fornøi Dig, som Du kan!“ — Derpaa taug han nogle Minuter, og vedblev saa: „Og hvo følger med Dig?“ — „Don Garcias vil være saa god, at ledsage mig. Greven af Navarra, Marquis'en af Castelforte, Aldobrandi og Chijo, fort, alle mine unge Benner have sagt mig, at de hellere ville deeltage i Festlighederne her.“ — „Don Garcias ledsager Dig?“ sagde Storhertugen med rynket Pande. — „Og jeg takker ham ret derfor!“ sagde Cardinalen, uden at bemærke Storhertugens Forstemthed. Denne hensank i mørke Tanker, og der fattedes ikke meget i, at han havde tilbagetaget den Tilladelse, han nys havde givet. Dog vilde han ikke gjenvække den nyslukte Tvedragt mellem Brødrene ved at yttre en Mistro, som maatte krænke Garcias. Han beherskede sig derfor, og sagde: „Saa reis da med Don Garcias!“

Cardinalen fjernede sig. Dreven af en sølsom Følelse, kaldte Cosmus ham tilbage, og sagde: „Johan, vil Du ikke, før Du gaaer bort, omfavne Din Fader?“ — „Jo vel, jo vel, min naadige Fader! Jeg vilde kun ikke bede Eder om to Gunstbeviisninger paa eengang.“ — Længe laae Fader og Søn i hinandens Favn.

Nepe havde Cardinalen forladt Palladset, før Storhertugen hidkaldte Alberico Castini, en gammel Con-

dottiere, fuld af Klogskab og Mod, der allerede længe havde staaet i hans Tjeneste. „Stig tilhest, Alberico! bød han ham: Følg Cardinalen overalt! Forlad ham saa lidet, som hans Skygge forlader ham, og bring ham hid til mig denne Aften!“

„Godt! svarte Condottieren: Er Cardinalen ikke her igjen i aften, naadige Herre, saa lever Alberico ikke mere!“ — „Der er lagt Snarer for Cardinalen! vedblev Storhertugen: Gik, flyv efter ham, og vær her igjen . . . ved Midnatstid!“

Imidlertid forkyndte Skytsets Torden og alle Klokkers Ringning, at Gesandterne holdt deres Indtog i Hovedstaden. „Min Faderpligt har jeg fyldestgjort! raabte Storhertugen: Jeg maa atter være Hersker!“ — Og med egen Haand satte han den hertugelige Krone paa sin høie, sorgfurede Pande, og gik, ledsaget af sin pragtfulde Livvagt, ind i Slagsalen, hvor han satte sig paa sin Elfenbeensthron.

Det hertugelige Pallads straalte i ubeskrivelig Glans. Det ædle Florents, dengang Rom's og Venedig's jevnbyrdige Medbeilerinde, syntes, paa hiin festlige Dag, at have arvet alle Underværker fra Armida's Tryllehaver. Her sprudlede Arno's Bover, i mangfoldige Springvande, op i Luften; hist faldt en Regn af Blomster ned paa unge Pigers dunkle Lokker, der opførte yndige Dandse i hiint Amphitheater, der engang bygtes til en evig Erindring om Marius, Cimbrernes Overvinder. Paa et andet Sted, i et improviseret Theater, saae Folket sine Yndlingsmasker Polichinello, Harlekin, Pantalou og Scarramuccio. Kjøbmænd fra alle Verdens Lande havde opstillet deres Vare i Boder, der, som ved et Trylleslag, havde reist sig langs begge Bredder af Arno. Tyrker, Syriere og Sydfranskmænd, i deres Nationaldragter, salbøde rige Silkestoffer, fint Klæde, medens Spaniere og Ungarer priste ciselerede Dolke fra Toledo og Semlin, Arbeider i Elfenbeen og Ibenholt, Rosenkrandsse

og Crucifixer af Koraller og Citrontræ. Portugisiske Handelsmænd, komne fra Indien, som først for et Aarhundred siden var opdaget, salbøde fremmede Frugter, kæmpestore Skildpadder, brogetfarvede, glindsende Papagøier, Klæder af Strudsfejer. Quaksalvere og Gjøglere fra Rom og Frankrig stode paa et Slags Kærre og fængslede Mængden ved Fortællinger om opdigtede Reiser, vidunderlige Kure og uårte Anstrengelser af menneskelig Kunst. Folket tumlede, beruset af Solskin, af Bellugt, Blomster og Siciliens søde Viin, og melodiske Sange lode fra Fisserbaadene paa Floden.

Da Midnatstimen lød fra Cathedralkirkens Taarn, gaves Signalet til Fyrværkeriet, der skulde afbrændes paa den store, frie Plads, lige over for det hertugelige Palads. Cosmus af Medicis, ved hvis Høre den tyrkiske Gesandt skred frem, medens Gesandterne fra Genua og Venedig gik ved hans Venstre, vilde just sætte sig paa den med rige persiske Tæpper bedækkede Estrade, da en Mand gik rask gjennem Livvagten lige hen imod ham og hviskede ham de Ord i Dret: „Naadige Herre! Cardinal Johan er funden død i Skoven ved Rossignano!“

„Død! mumlede Cosmus, uden at hans Træk skiftede Udtryk: Myrdet altsaa! Alberico, saaledes holder Du det Løfte, Du har givet mig denne Morgen!“

„Naadige Herre, Cardinalen og Don Garcias have ikke fulgt den sædvanlige Vej til Rossignano. Da jeg omsider naaede Jagten, havde Cardinalen allerede fjernet sig fra sit Følge, for ei at vende tilbage.“

„Det er godt! Lad Cardinalens Liig, saa hemmeligt som muligt, bære ind i mit Bærelse! Hans Død skal Ingen endnu vide: Rid atter til Rossignano, og skaf mig Don Garcias! Alberico, vær taus og hurtig!“

Alberico ilte bort, og Cosmus, hvis Smerte intet idvortes Tegn forraadte, traadte smilende frem, og hilste

tregange Folket, hvis Jubel overdøvede Skytsets Torden og Raketternes Brag.

Fyrværkeriet blev afbrændt. I hiint Aarhundred var Alt allegorisk, og saaledes fremstillede da ogsaa Slutningsdecorationen Vrens Tempel, hvori alle det gamle og nye Italiens store Mænd havde fundet deres Plads, ja selv de tyrkiske Keisere Muhammed II. og Soliman. Vrens Gudinde nedsteg fra Olymp og uddeelte Seierspalmer, og under Torden og Lyn aabnede Himlen sig, for at modtage hine Halvguder og Heroer.

Dette glimrende Skuespil, Musikken og Trommehvirvelen, det berusede Folks Glædeskrig — Alt gjorde et saælsomt Indtryk, at Gesandterne troede sig henrykte i en anden Verden. De vilde tolke Storhertugen deres Beundring og deres Tak — da bemærkede de, at han var forsvunden.

Saa hurtigt, han formaaede, havde den ulykkelige Fader sneget sig bort. Nedstegen af sin Throne, var han igjen gandske Menneske, gandske den fortvivlede, hæventørstende Fader. Ene gjennemvandrede han, med hurtige Skridt, sine Gemakker, og kastede sig, uden at lade sig Tid til at aflægge Krone og Scepter, over den unge Cardinals endnu ikke kjølnede Liig, hvis Liigklæde var et Teppe, overstænket med Blod!

„Min Søn, mit Hjertes elskede Barn! skreg Cosmus: Hvi maatte Du saaledes forlade mig! Hvi maatte Du, i dine Dages Blomster, falde for en forbandet Morderers Dolk! Johan, min dyrebare Søn, Du skal vorde hævnnet; jeg, Din ynkværdige Fader, jeg, Cosmus af Medicis, sværger Dig, Intet skal standse min Arm, Intet redde Din Morder! Min Søn, min Søn, see ned fra Himlen, og tilgiv Din ulykkelige Fader den blinde Tillid, hvis Offer Du er vorden!“

I dette Dieblif bankede det sagte paa Døren. Albe-
rico treen ind. — „Naadige Herre, Eders Befaling er
fuldbragt! Don Garcias befinder sig i næste Bærelse;
han fulgte mig uden Modstand.“

„Vel! Før ham ind i mit Gemak, og lad os saa alene.
Naar Du hører mig kaste denne Guldfugle i Malmbække-
net, kommer Du igjen.“

Condottieren bøjede sig dybt, og gik. Storhertugen
kastede Teppeet over Johan's Liig, og satte sig, udvortes
gandske rolig, paa sin Stol.

Don Garcias indtraadte. Han var bleg og mat,
men i hans Holdning viste sig ingen Frygt eller Sønder-
knuselse. Kun en let, neppe mærkelig Zittren i hans An-
sigtsmuskler røbede hans Sjeleangst.

„Naadige Herre! sagde han, idet han nærmede sig
Hertugen og bøjede sit Knæ for ham: Jeg venter Eders
Høiheds Befalinger.“

Længe saae Cosmus taus paa sin Søn. Med Ær-
bødighed, men stolt og fast, udholdt han sin Faders Blik.

„Don Garcias! begyndte Hertugen efter denne høi-
tidelige Tausshed: Har I holdt en god Jagt i Skovene
ved Rossignano?“ — „Ja, naadige Herre!“ — „Har I
moret Jer godt?“ — „Ja, naadige Herre!“ — „Don
Garcias, hvad har I gjort ved Eders Broder?“ —
„Naadige Herre, jeg troer, at Cardinalen“ — „Don
Garcias, hvad har I gjort ved Eders Broder?“ gjentog
Cosmus. — „Johan har, uden Vedsager forfulgt et
Vildsviin“

„Don Garcias, hvad har I gjort ved Eders
Broder?“ spurgte Cosmus trediegang med en Stemme,
som gik gjennem Marv og Been.

„Hvad jeg har gjort ved ham, naadige Herre? stam-
mede Don Garcias og en frampagtig Rystelse gik gjen-

nem hans Lemmer: Jeg har Intet gjort ham et
Bildsvitn“

„Du veed ei, Usling, hvad Du har gjort ved Din
Broder? skreg Hertugen opspringende: Saa vil jeg da sige
Dig det — Du har myrdet ham!“

„Jeg, naadige Herre?“

„Ja, Du, Du! Og stiller Du Dig endnu, som om
Du Intet veed af denne gruelige Gjerning, vover Du
endnu at nægte den, Du forvorpne Brodermorder, saa see
til, om ikke den Myrdedes Blod anflager Dig!“

Ved disse Ord rev Cosmus Teppet tilside, som be-
dækkede Cardinalens Liig; Strømme af Blod fløde af de
tre Dødsaar, han havde faaet. *)

„Hvad siger Du dertil, Don Garcias? raabte Her-
tugen, idet han lagde sin tunge Haand paa Sønnens
Skulder: Paa Knæ! Og bekjend kort og hurtigt alle Om-
stændigheder ved Mordet! Din Dommer, Din Fader, staaer
for Dig.“

Don Garcias var som nedtordnet. En Marmor-
buste kunde ikke være blegere, end hans Ansigt. Sved-
draaber stode paa hans Pande, hans Aandedrag var hør-
ligt, næsten liigt en Døendes Kallen.

„Vil Du tale?“ skreg Cosmus.

„Da J befaler mig, at tilstaae en Forbrydelse, som
jeg har begaaet, saa maa jeg forsvare mig, naadige Herre.
Ja, jeg har dræbt Cardinalen, men det var kun Nødværge.
. . . . Johan har ophidset mig Johan slog først
. . . . han gav mig en Kindhest Ogsaa i mine
Aarer flyder Eders Blod, naadige Herre; jeg formaaede ei,
at taale denne Fornærmelse.“

*) I hine Dage var det en almindelig Tro, at en Thjelfla-
gens Saar sprang op at bløde, naar Morderen nærmede
sig Liget.

„Du bagvasser og Du lyver, fordømte Niding! skreg Fyrsten med frygtelig Røst: Din Broder har ikke tirret Dig, Din Broder har ikke slaget Dig! Det var Dig, der lumskelig lokkede ham i et Baghold! Du har myrdet ham, for at skjule Dit Had, som Du saalænge vidste at skjule! Saa skal Du da nu ogsaa, Du Uhyre, lide den Straf, som venter Forrædere og Brodermordere!“

„Barmhertighed, min Fader!“ bad Don Garcias hændervridende og sank for Storchertugens Fødder.

„Din Fader, jeg? Bee Dig, at jeg er det! Nu seer Du i mig kun Din Dommer, Din Bøddel. Thi haabe maa Du ei, at undslye Guds Brede, eller min Brede! Du maa døe! Jeg gav Dig Livet, jeg vil tage det igjen. Dit Blod maa flyde til et Sonoffer for det, Du har udgydt!“

„Naade, Naade!“ skreg Don Garcias, omfavnende Faderens Knæ.

„Hverken Naade eller Barmhertighed! Befal Gud Din Sjæl, og tak Din Fyrste, at han ikke lader Skarpretteren forkorte Dine Dage! Men en Medicis skal ikke farve Skaffottet med sit Blod.“

„Endnu engang, Naade, min Fader! I den Sønns Navn, I har elsket saa høit, for Johan's Skyld, Naade, Naade!“

„I min høitelskte Sønns Navn tilgiver jeg Dig! svarte Fyrsten i-høitidelig Tone: I mit Navn fordømmer jeg Dig og tager Dit Liv! Døe, Stimand!“

Og med et Dolkstød strakte han ham til Jorden ved Siden af Cardinalens Liig. En Blodstrøm flød af hans Bryst — endnu nogle Aandedrag og han havde ophørt at leve.

Taus betragtede Cosmus begge Ligene nogle Minuter. „Alt er forbi! sagde han derpaa dybtsuffende: Guds

Netfærdighed og den jordiske Herskers Netfærdighed er fyldestgjort“

Derpaa fastede han Guldfuglen i Malmbækkenet. Condottieren treen ind. — „Alberico, skaf disse to Liig bort! Det er mine Sønner begrav dem i Stilhed i Palladsets underjordiske Hvelvinger, og udspred det Rygte i Florents, at Cardinal Johan af Medicis ligger døds syg og at Don Garcias er sendt som Gilbud til Carl den Niendes Hof.“

Neppe havde den gamle Condottiere skaffet Ligene bort, før Storhertugen fastede Guldfuglen i Malmbækkenet endnu engang.

En Hovedsmand af Livvagten treen ind. — „Dagen begynder at grye! sagde Cosmus til ham: Kald mine Raader sammen! Vi maae sysselsætte os med vore Bundsforvandtes Belfærd, med Opretholdelsen af Freden i Europa. En lang Søvn sømmer sig ei for dem, der have denne Verdens Skjebne i deres Hænder. Gaae!“

Og Hertugen besteg sin fyrstelige Stol, og tog Forsæde i Raadet.

H u s l æ g e n .

Etienne, en udmærket Læge, havde i længere Tid været en Huusven af Hr. Turgy, hvis Hustru han elskede ikke uden Haab. Turgy, en ung, ærgjerrig Deputeret, var i Kammeret valgt til Præsident i en Commission, som skulde styrte Ministeriet.

Pludseligt vorder han syg. Man anseer ham for død. Hele Huset er i største Bestyrtelse. — Hans Bærelse frembød et sørgeligt Syn. Uorden herskede allevegne. Her laae en Portefeuille fuld af vigtige Aktstykker, hist nogle beskrevne Blade, hvis sidste Sætninger vare ufuldendte. Over Skrivetøiet laae en dyppet Pen. Med eet Ord, man saae her alle Tegn paa et virksomt, ildfuldt, rastløst Liv. Paa sin Seng laae nu i tre Dage den unge Deputerede, uden Bevægelse, bleg, dødsfold, og, som det syntes, uden en Gnist af Liv. — Tre Læger stode om hans Leie.

Hr. Briffaut, Fru Turgy's Fader, kastede, i Forbigaaende, et bekymret Blik paa sin Svigersøn, og gik ind i det tilstødende Bærelse; her iulte han hen imod sin Datter, greb hendes Haand, trykte den, udstødte et dybt Suk og sagde ikke et Ord.

Etienne havde i den sidste Tid, af Grunde som Læseren let gjætter, ikke viist sig i Turgy's Huus. Denne havde da valgt Dr. Bernardet til sin Huuslæge. Saa snart Sngdommen viste sig, var Doctoren bleven hidkaldt. Han fandt Symptomerne saa betænkelige, at han tog sin Collega Duchemin paa Raad med.

Begge havde nu allerede sagt Hr. Briffaut, at den unge Deputerede ei var Andet mere, end — et Liig. Men da en lethargisk Tilstand gik forud Døden og viste sig forbunden med overordentlige Omstændigheder, saa foreslog En

af Lægerne, at man endnu skulde høre Etienne's Mening. Denne havde nemlig frevet et udmærket Værk om Skindøden, og man havde Grund til, at tillægge hans Mening en særdeles Vægt.

Modløshed og Smerte kæmpede i hans Hjerte, da han blev kaldt til Turgu. Denne nye Prøve truede, at bringe ham aldeles ud af Fatning. Men med dyb Uvillie over de, til Trods for hans egen Villie, i hans Jnderste opstigende Onsker fjernede han Julie's Billed, der fremkaldte vilde Tanker i ham, af sin Sjæl, og iilte bort, ude af sig selv, men fri for forbryderiske Hensigter.

Han traadte ind i Huset, gik forbi den unge Kone, uden at vove, at kaste et Blik paa hende, og begav sig ufortøvet ind til Turgu, som to udmærkede Medlemmer af Fakultetet allerede havde udsløttet af de Levendes Tal. De to Colleger sadde i et Hjørne af Stuen og smaasnakkede med hinanden. De reiste sig, for at gaae ham imøde, og Husets Læge gjorde ham bekendt med Sygdommens Gang.

Etienne svarte ikke et Ord, men traadte hen til Fødderne af Sengen, og blev staaende her nogle Minuter. Han stirrede stivt paa Turgu, men uden at see, thi hans Dine vare omflorede, ja, uden at tænke, thi al Besindelse havde forladt ham. Lidt efter lidt blev han igjen Herre over sig selv. Han undersøgte den Bevidstløse, og beredte sig til, at anstille de Forsøg, som skulde hæve al Uvished.

Imidlertid raadsloge Lægerne i høitidelig Stilhed. Efter en halv Times Forsøg var Etienne, ved Opdagelsen af et nyt Symptom, nærved at synke afmægtig om paa en Stol.

Hans Colleger udledte det Oprør, hvori de saae ham, fra den Forbindelse, hvori han havde levet med Turgu, og fortsatte derfor deres Jagttagelser, idet de overlode Etienne til sig selv. Imidlertid syntes Denne, skjøndt

han erklærede, ingen Hjælp at behøve, meget heftigt angreben. Hvormeget han end bestræbte sig for, at skjule sin sande Tilstand, røbede dog en fra Tid til anden tilbagevendende konvulsivisk Rystelse, et skrækkeligt Udtryk i hans Blik, og de smertelige Lyd, som arbeidede sig frem af hans Bryst, enten en voldsom Sjælsbevægelse, eller en farlig Legemstilstand.

„Det er klart, sagde Doctor Bernardet: at denne Mand er død. Vi have her Intet at gjøre mere. Kom! Klokken er fire! tilføiede han, seende paa sit Uhr: Jeg har endnu ikke faaet min Operabillet hentet. Hvad mener De, Duchemin?“ — „Jeg mener, De kan endnu komme tidnok!“ — „Nei, jeg vilde kun vide Deres Mening angaaende denne stakkels Hr. Turgy.“ — „O, jeg er aldeles enig med Dem!“ — „Og De, min unge, værdige Collega?“ vedblev Bernardet, henvendende sig til Etienne.

Ved dette saa naturlige Spørgsmaal foer Etienne sammen, liig et Menneske, der træffes af et elektrisk Slag. Han saae paa den Spørgende, nølte længe med sit Svar, kastede derpaa et Blik ind i Sideværelset, hvor Turgy's Familie var forsamlet, og lod sit Øie hvile paa Julie. Et Øieblik stod han hensunken i hendes Beskuelse. Derpaa saae han atter paa Doctor Bernardet, og med bevæget Røst, skye Blik og krampagtigt sammenknugede Hænder sagde han: „Han er død!“

En kold Sved randt over hans Ansigt, og idet han hurtigt gik gjennem et andet Værelse, end det, hvori Julie befandt sig, forsvandt han af Huset.

Bernardet vinkede Hr. Briffaut ind til sig. „O! dingen kom. „Vor Rolle er udspillet her! sagde Lægen til ham: Min ulykkelige Client lever ikke mere. De maa fjerne disse Damer, forberede dem lidt efter lidt. Jeg beklager oprigtigt, at vore Anstrengelser vare frugtesløse.

Den Mand havde skullet leve længer. Lev vel, min Hørre! Jeg tager den inderligste Deel i denne trøstløse Familles Smerte.“

Med disse Ord dreiede han sig hurtigt om, saa han kom til at staae lige over for sin Collega. „Duchemin! sagde han til Denne: De følger dog med mig i Operaen i Aften? Saa spise vi hos Bonnival; der træffe vi Damer — forstaaer De?“ — „Med største Fornøielse!“ svarte Duchemin. — Bernardet tog ham under Armen og forlod Sørgehuset med ham. Da de havde kjørt gjennem nogle Gader, standsede han pludseligt sin Cabriolet, foer med Haanden over Panden og sagde: „Hvad mener De, Duchemin? Denne Mand spørger endnu i mit Hoved! Dette Dødsfald er yderst paafaldende. Jeg maa see at berolige min Samvittighed. Imellem Akterne vil jeg besøge Turgys endnu engang, og rører han sig da ikke, saa er han een for alle Gange i de hellige Engles Pauluner. Ak ja, siden vi tale om Englens, Ingen kan nægte, at den unge Fanny er en fortryllende Houri.“ — Vognen raslede igjen hen ad Steenbroen, og holdt snart uden for Operahuset.

I en af de første Gæstgivergaarde i Avranches, i Normandiet, havde en ung Mand, hvis Levemaade gav de Nysgjerrige rigt Stof til Formodninger, et Aarstid beboet et assides Bærelse, hvorfra man dog havde Udsigt til et af de herlige Panoramer, hiin Stads Beliggenhed frembyder.

Det var en ung Mand med fine Træk, hvori enten Sjælslidelse, eller en tærende Legemssmerte, havde gravet dybe Spor. Lige fra sin Hidkomst havde han omgivet sig med et slags Hemmelighedsfuldhed. Han lod sig kalde Carl,

sit aldrig Breve, besøgte Ingen i Byen. Hans Klæde-
 dragt, der i Begyndelsen var meget fin, blev efterhaanden
 simplere. Han fastede strengt, og gav rige Almisser. Ofte
 forlod han sit Logis ved Daggry, steg ned i Dalen, tabte
 sig i Skovene langs med Havet, eller gik hele Dage ved
 den eensomme Havbred, uden at nyde det mindste. Om
 Aftenen kom han tilbage, bleg, med dunkle, matte Dine,
 siensynligt angreben af Hunger og Nødighed, og dog
 maatte Bertinden erindre ham om, at der ventede ham et
 frugalt Maaltid, som han dog altid fandt for kostbart, for
 at bevæge ham til, at tage nogen Næring til sig. Bar
 Dagen smuk og klar, var vel hans Sindsstemning mindre
 mørk; dog var han altid drømmerisk, adspredt, grublende.
 Sjelden svarte han paa de Spørgsmaal, man gjorde ham;
 han syntes neppe at høre dem. Saa ofte et Ord kom
 over hans Læber, var det blidt, ydmygt, taknemmeligt.
 Uagtet sine daglige Anstrengelser sov han dog lidet om
 Natten. De, som endnu vare oppe i Nærheden, kunde
 høre ham flage, sukke, tale usammenhængende, forvir-
 rede Ord.

En af de sidste Sommerdage forlod den Fremmede,
 efter Sædvane, sit Logis i Morgendæmringen og gik ned i
 Dalen. Da han kom til Foden af Bjerget, vendte han
 sig rask tilvenstre, skred hen over Sandfladerne, som Havet
 blotter i Ebbetiden, og traadte ind i Skovene, som staae
 ved Søkyften. Skjøndt Solen først nu stod op, var dog
 Heden allerede trykkende. Ingen Lustning rørte sig; paa
 Himlen saaes endeel sorte Punkter med flammende Striber.

Trods Heden skred den unge Mand temmelig rask
 fremad. Efter at han, ad en gjennem Skoven førende
 Godsti, havde tilbagelagt omtrent en Miil, befandt han sig
 ved et slags Korsvei, som dannedes her af flere i rette Vink-
 ler sammenløbende Stier. Ved Spidsen af en af disse
 Vinkler hævede sig et Kors, slet sammensøiet af Graasteen

og smykket med forvittret Billedhuggerarbeide i gothisk Stiil. I Stenenes Fuger vorte Moos og andre Snylteplanter. En uhyre Elm udbredte sine Grene over Korset; deres Løv var saa tæt, at Dagslyset ikke kunde trænge der igjennem.

Taus betragtede den Fremmede Korset nogle Dieblikke. Derpaa traadte han nærmere, blottede sit Hoved, knælte, foldede sine Hænder over Brystet, bøiede Hovedet og udtalte, med svag Røst, følgende Ord af den hellige Skrift: „Herre, vær mig naadig! Fri min Sjæl, og frels mig for Din Miskundheds Skyld!“

Hans Stemme svigtede ham lidt efter lidt, og han vedblev at bede sagte. Men jo mere han fordybede sig i sin Samtale med Gud, desto blegere blev hans Ansigt; han rystede over hele sit Legeme. Hulkende slog han sig for sit Bryst, saae fortvivlende op til Korset, og frøb i Sandet som en Orm, idet han raabte høit: „Tilgiv mig Herre, tilgiv mig!“ — Et Lyn flammede over Korset, og et vældigt Tordenslag gjenlød vidt og bredt. — Den unge Mand vedblev: „O Herre, straf mig ikke i Din Brede, og tugt mig ikke i Din Grumhed! Forlad mig ikke! Min Gud, vær ikke langt fra mig!“ — Det lynte og tordnede paany. — „Min Gud! vedblev den unge Mand i Støvet: Belsignet være Din Bredes Tegn, hvis det er et Forbud paa Din Tilgivelse! Hold ikke Dine Lyn tilbage, hvis Du troer, at maatte straffe mig! Men vil Du lade mig finde Naade for Dig, saa lad Rolighed vende tilbage i min Sjæl!“

I dette Dieblik faldt store Regndraaber. Der reiste sig en Storm, som rokkede Skovens Træer. Himlen for mørkedes meer og mere; en tæt, dunkel Skymasse drog op fra Syd. Vinden hylte i Trætoppene, Havet bruste, Regnen skyllede ned, Tordenen rullede og Jorden syntes at ryste under dens Slag. — Men den Fremmede blev liggende ved Foden af Korset.

Imidlertid havde Stormen lagt sig, Himlen var atter reen og klar. Den Fremmede saae op. Gjennem Løvet skinnede en Regnbue. Med en Glæde, som han ikke længe havde fornummet, betragtede han den som et Tilgivelsens og Naadens Tegn.

„Min Gud! sagde han, opløstende sine Hænder mod Korset: Du er miskundelig, Du har bønhørt mig og tilgivet mig! O, vær evigt takket!“ — Og med disse Ord kastede han sig igjen ned paa Jorden, og brast i Taarer.

Da hans Sind var bleven beroliget nogenlunde, stod han op, og fulgte en Fodsti, der førte til Havbredden. Da han var gaaet et Stykke Vej, begyndte de mørke Tanker igjen at komme over ham og at sønderlide hans Jnderste. Det bitterste Samvittighedsnag martrede ham paa ny. Ogsaa hans Legemskræfter begyndte at forlade ham. Han følte en heftig Feber, hans Tænder sloge mod hinanden, hans Knæe rystede. Hans Klæder dryppede af Vand.

Desuagtet gik han stedse videre, og kom saaledes til den yderste Pynt af Kysten. Men nu svigtede hans Kræfter ham, og han styrtede til Jorden. Hans Hud var gandske tør og alle hans Nerver zittrede. — Men han tænkte ikke paa Feberen, som fortærede ham, han fornam ikke den Gld, som brændte i hans Arer — han hengav sig gandske til sit Samvittighedsnag.

Langt om længe forsøgte han at reise sig, idet han støttede sig paa sine Albuer, og sagde med svag, neppe forstaaelig Stemme: „O, hvor gjerne vilde jeg betale de Ord med mit Blod, om Nogen kunde sige mig dem: Han var død!“

Men neppe formaaede hans matte Arm at bære sin Byrde et Dieblif. Afkræftet sank han tilbage i Sandet, idet han mumlede: „Kunsten kan jo ofte feile. Hvad om jeg havde taget feil!“

Himlen syntes at dreie sig over ham, hans Dine bleve dunkle, hans Tanker forvirredes. Han fremstammede kun endnu de Ord: „Men, o min Gud, hvorledes skal jeg erfare det?“ — Derpaa sank han i fuldkommen Bevidstløshed.

I denne Tilstand fandt nogle Fiskere ham. Da de bemærkede, at han endnu aandede, lagde de ham paa en Baare, og bragte ham til Avranches.

Efter tolv Timers Forløb kom han igjen til sig selv, og hans første Ord vare: „Det, maa gaae som det vil; jeg maa udrides af denne skrækkelige Tvivl!“

Hr. Bernardet, Medlem af det medicinske Fakultet i Paris, tog just sin pragtfulde nye Sloprof paa, for at gaae ind i sit Consultationsværelse. Han var nys opstaaet — det var Middag. Da traadte en Tjener ind, og meldte, at der allerede i to Timer havde staaet en Mand i Forge: maffet, som ønskede, at tale med Hr. Doctoren.

Hr. Bernardet var vaagnet efter en gjennemsværmes Nat. Han var først gaaet tilsengs Klokken to om Morgenen, og skjøndt han havde sovet længe, vare hans Tanker dog aldeles forvirrede, hans Dine røde, hans Ansigtsmuskler slappe, og han stirrede paa Tjeneren, uden at fatte Meningen af hans Ord. — Denne gjentog dem derfor, og Doctoren sagde nu: „Lad ham komme ind!“

Tjeneren førte en ung Mand ind: hans Klæder vare i Uorden, hans Træk ældede før Tiden, hans Holdning bøiet, hans Blik sky. Desuagtet gjenkjendte Bernardet sin ulykkelige Collega, Doctor Etienne. — „De her, min Bedste? raabte Bernardet, der neppe kunde blive Herre over sin Forundring: Hvor Djævelen har De da været i disse atten Maaneder? Hvad skulde da denne hemmelighedsfulde Flugt betyde? Det maa jo kunne give Stof til

den charmanteste Novelle. Fortæl mig dog det Hele, hvis det ikke skal vedblive at være en Hemmelighed. Jeg har havt en stor Sorg — En af mine bedste Patienter er død. Duchemin havde forudsagt det; jeg derimod paastod, han levede nok. Duchemin havde altsaa Ret, og det ærgrer og trykker mig. Denne Patient var min Ven; men i Regelen forraades man allersnarest af sine Venner! — Men, Kjære, hvad fører Dem hid? Hvad har De at sige mig?”

Etienne rystede, Bernardet mærkede det og sagde nu i mindre letsindig Tone: „Er De syg, min Ven? Vil De konsultere mig? De er en farlig Concurrent; men alligevel skal jeg opbyde Alt, for at gjengive Dem Deres Sundhed. — Hvad fattes Dem?”

Etienne kunde ikke fremføre et Ord. Han pegede paa sin Pande og rystede paa Hovedet. — „Jeg burde have vidst det strax!” tænkte Doctoren, idet han mønstrede sin Collega's Paafledning og Ansigtstræk. Derpaa sagde han meget høit: „Bagatel! De har Spleen. Godt! Vi ville strax faae Bugt med den. Det glæder mig, at kjende et Middel“

„Undskyld mig! sagde Etienne, der nu omsider var bleven Herre over sig selv: De kan vistnok gjengive mig Liv og Sundhed, hvis De vil besvare mig de Spørgsmaal, jeg tillader mig at forelægge Dem.“ — „Jeg staaer gandske til Deres Befaling!”

Men istedet for at begynde, søgte Etienne at tilkæmpe sig Fatning. Han ønskede, at komme paa det Nene, men han frygtede, at udrides af sine Tvivl paa en Maade, som aldeles maatte undergrave hans Forstand. Først efter lang Tøven tog han Ordet, idet han bedækkede Panden med den ene Haand: „Maaskee husker De endnu et Skrift, jeg udgav om Skindsøden“

„Ja vel husker jeg det; dette Værk har gjort Dem navnkundig!“ — „Det var ifølge de Anskuelser, jeg i

dette Skrift havde udtalt, at man, for omtrent halvandet Aar siden, kaldte mig til Hr. Turgu!" vedblev Etienne med stigende Bevægelse.

„Jeg mindes det meget vel, og jeg kan rose mig af at det var efter min Tilskyndelse, De blev kaldet. De Symptomer, der viste sig hos Hr. Turgu, vare saa sælsomme, at de havde kunnet skuffe den meest Erfarne. Fanden skal tage mig, om jeg, i det Dieblif, De kom, havde kunnet sige med Bestemthed, om den unge Deputerede levede, eller om han var død, skjøndt jeg var meget tilbøielig til at antage, at han ikke vilde komme til at drikke mere af Kammerets politiske Vand.“

„Og hvad videre, hvad videre?“ spurgte Etienne i den største Angst. — „Hvad videre? Intet videre! Vi anstillede alle mulige Forsøg, og overbeviste os tilsidst om, at han virkeligen var død. De var jo selv af samme Mening!“

„Nei, det var jeg ikke!“ raabte Etienne heftigt, idet han sprang op. „O! vedblev han, vridende sine Hænder: Altforlænge har jeg indsluttet denne Qual i mit Bryst! Jeg maa udøse den i en Vens Barm. O, min Herre, jeg anraaber Dem i Himlens Navn, lad, blot for et Dieblif, Deres verdslige Ligegyldighed fare! Vær god, deeltagende, medlidende! Vær mig en sand, en overbærende Ven, modtag med oprigtig Deeltagelse min ærlige Bekjendelse, hav Medlidenhed med mit Samvittighedsnag, og siig mig for Guds Skyld, om De troer, at min Brøde kan afføres derved. O min Herre, hav Medynk med mine Lidelser, og lad Dem røre af mine Taarer!“

„Tal De kun, mit Kjære! sagde Bernardet, idet han tog et Duun af sin Sloprof, og nu var fuldkommen overbevist om, at han havde med et forrykt Menneske at gjøre: Jeg hører til med den største Interesse.“

„Saa hør da, hvorledes det gik til! vedblev Etienne med huul Røst: Da jeg traadte ind i denne Mand's Huus, der engang havde været min Ven, var jeg hildet af en forbryderisk, vanvittig Lidenkab; — jeg elskede Julie over Alt — Julie var hans Kone — en himmelsk Skabning, fuld af Mod, høihjertet og“

„Unægteligt, unægteligt!“ sagde Bernardet, der vilde undvige al videre forliebt Deklamation, thi han mindedes, at have hørt noget om Etienne's Kjærlighed til Fru Turgy.

„Turgy's Død aabnede mig altsaa Himlen — af, saa troede jeg i min Forblindelse! — og da jeg traadte til min fordums Ven, følte jeg, istedet for at sukke over Forsynets hemmelighedsfulde Raad, der overskjar et saa virksomt Livs Traad, en heftig Glæde i mit Hjertes Indderste.“

„Det er meget naturligt, gandske naturligt!“ sagde Bernardet, idet han blæste det omtalte Duun gennem Bærelset.

„Istedet for nu, med al Iver, at søge efter en svag Funke af Liv, anstrengte jeg al min Indsigt, al min Erfaring, for at opdage hans Død. Men Gud vilde ikke lade en saadan Forvorpenshed ustraffet! — Midt under denne min kannibalske Undersøgelse troede jeg at bemærke Spor af Liv — nei, nei, jeg mærkede virkeligen Spor af Liv — o, jeg bedrog mig ikke! Nu, min Herre, seer De, hvor slet jeg har handlet — han var min Ven, men havde Tillid til mig — Tillid til min Charakter, til mine formentlige Talenter — og jeg kunde misbruge min Stilling, jeg kunde misbruge den, for at dræbe denne Mand, som stod mig iveien.“

„Men deri kan jeg dog ikke see en saa farlig Uret; at erklære ham for død, var jo ikke at dræbe ham. Vi vare Tre, Alle af samme Mening, og under ingen Omstænd-

digheder kan der gøres Dem den mindste Bebreidelse!“
svarte Bernardet, trækkende i sit Halsbind.

„Hvorledes? De undrer Dem ei engang? Hvorledes, min Herre? De vil ikke indsee, at Intet undskylder mig for Loven, at mit Forhold var fordømmelsesværdigt?“

„Lad nu den Fugl flyve, og lad os tale om noget Fornuftigt! sagde Bernardet, som ønskede, at gjøre en Ende paa Sagen: Deres Anskuelser ere rigtignok noget overspændte, dog ikke gandske forvirrede; der er dog nogen Sammenhæng i. Deres Gemyt er heftigt angrebet, men Hjernen er sund.“

„Er jeg ikke vanvittig allerede, saa maa jeg vorde det!“ — „De er det ikke. Det er altsaa for denne indbildte Forbrydelses Skyld, De bærer denne Dødningsfigur tilskue? O, min Bedste, De skal slet ikke tage Dem den Ting nær, thi i Deres Sted vilde intet Menneske i Berden handlet anderledes. Jeg kan tænke mig i Deres Stilling, Fristelsen var for stor“

„Det var min Pligt, at modstaae den!“ — „Hvor De nu kan snakke! Gjør man da altid, hvad der er Ens Pligt? Desuden — for mig kan De troe, hvad De vil — men jeg forsikrer Dem, at denne Mand var død, steendød. For Ganden, hvad har da Deres Samvittighed at bebreide Dem?“

„Han var død?“ spurgte Etienne næsten ude af sig selv. — „Jh ja vel!“ — „Er De overbevist derom?“

„Bed Gud! Jeg kan vise Dem hans Hjerte. Ogsaa jeg tvivlede, jeg selv, som taler med Dem. Jeg maatte bede længe, før jeg fik Lov til at aabne Liget. — Jeg har aabnet det, og han har ikke knyet, det kan jeg forsikre Dem; han var stofdød, den arme Djævel! Der seer De — hans Hjerte!“

Med disse Ord havde Etienne den samme Følelse som en Forbryder, der allerede staaer paa Skafottet, og hører Raabet „Naade!“ Hulkende styrtede han sig i Doctors Arme.

Philippe Marville.

Jodinden i York.

Megnen faldt i store Draaber ned fra Tagrenderne, og en isnende Februarvind peeb koldt og skjærende gennem de smalle vinklede Gader i den gamle Stad York. Natten var næsten forbi, Størstedelen af Indvaanerne havde allerede begivet sig til No, og kun de Huusvilde og Lovløse dreve omkring i Gaderne. Kun hist og her skinnede et svagt Lys gennem de tilfrosne Binduer og kastede et gulblegt Skin over den faldne Snee.

Foran en Poyt i en affidesliggende Gade stod en i en viid Kappe tæt indhyllet Skikkelse, der holdt sig saa ubevægelig paa samme Plet, at man maatte have antaget ham for et af de i Træe udfjaarne Helgenbilleder, hvormed Yorks fromme Indvaanere paa hiin Tid, pleiede at smykke deres Boliger, hvis ikke en kold Gysen, som nu og da gennemfoer den Indhyllede, havde robet, at der var Liv i denne Støtte.

Pludselig brød der et Lysglimt frem ovenover ham, et Bindue blev sagte og forsigtigt aabnet, en qvindelig Skikkelse saae ned, en lille Haand strakte sig ud, og en Billet faldt ned for den Indhylledes Fødder. Fruentimmeret traf sig strax igjen tilbage, ligesom ogsaa den Ubekjendte, der hurtigt traadte hen til det nærmeste Helgenbillede, hvor der brændte en Lampe foran den hellige Madonnas Billede.

Det var imidlertid ikke af Fromhed, at han begav sig derhen, tværtimod maa vi formode, at det Hellige ingenlunde beskæftigede hans Tanker i dette Dieblif; ved det flagrende Skin af Lyset, der skinnede frem fra Nischen, gjorde han sig Umag for at læse det ham tilkastede Brev, men Indholdet deraf rynkede hans glatte Pande, og bedækkede hans Ansigt med det dybeste Udtryk af Smerte.

„Alt mit Haab er ude!“ sagde han mørkt hen for sig: „Døden vil nu være mig velkommen, da Livet har tabt al sin Ynde for mig.“ — Han hævede sit Blik op mod den hellige Korsdragerinde, der syntes bebreidende at skue ned paa ham, og beskæmmet sænkede han sit Hode og vendte sig bort. Derpaa lod han en skarp og gennemtrængende Piben lyde, og en lille firskaaren, forvoren Mandsling sprang hurtigt frem fra en Nische, hvor han havde skjult sig, medens hans Herre holdt Vagt for Vinduet. Hans modbydelige Ansigt fortrak sig til et hæsligt Smil, medens hans uhyre Mund endnu var beskæftiget med Resten af hans Aftensmaaltid.

„Skam Dig dog ved Din Graadighed!“ sagde hans Herre i Brede: „Sørg for at vi komme herfra; endnu før Solens Opgang maae vi forlade York.“ — „Nu, saa forskækkeligt et Hastværk er da vel heller ikke nødvendigt?“ bemærkede den vanskabte Tjener. — „Hvad, Uforskammede! Du vover at sige mig imod!“ foer Herren løs. — „Nei paa ingen Maade! svarede Hiin: Jeg meente kun, at Ingen vil blive lukket ud af Porten uden Scheriffens specielle Tilladelse, og Denne vil sikkert ikke for en affediget Elfers Skyld lade sig forstyrre i sin søde Søvn.“

„Affediget!“ gjentog den Indhullede forbittret: „Du hæslige Dverg, Du fortjente, at jeg knuste Dig Din Hjernekalk! Hvorledes kan Du vide, om mit Hjertes Dame er gunstig stemt imod mig eller ikke?“

„Ei, da vilde min strænge Herre ikke saa illksomt skynde sig herfra!“ bemærkede Dvergen ondsfabsfuldt; men da den vrede Ridder, i det samme Dieblif, førte et haardt Slag imod ham, sprang han hurtigt til Side, paa en saa comist Maade, at hans Herre, trods sin alvorlige Stemning, ikke kunde undertrykke et let Smil. Det syntes ogsaa som den, efter al Sandsynlighed, ulykkelige Elsker lidt efter lidt blev noget mere rolig, saa han snart igjen tilbagevandt sin eien: dommelige blide Sindsstemning, som den forslagne Tjener kun altfor godt kjendte. „Jeg vilde ønske, Du havde Din Elskovsdrif ved Haanden! begyndte han efter et Ophold: Jeg kunde have Lyst til at sende Dig til Prioriet efter den, i een Dag kan Du være frem og tilbage. Dog det vilde ikke hjælpe mig til Noget; hun vilde ikke lade sig overtale til at nedsluge Elskovsdriften.“

„Opsynsmanden paa det røde Taarn har ogsaa en Datter!“ sagde Dvergen let henkastende. — „En Vanskabning som Du selv!“ bemærkede Ridderen. — „Kan være! Der gives dog dem, der finde hende ret vakker. Vi skulle vel overnatte der?“ — „Jeg tænker ja — jeg vil holde mig borte fra de offentlige Herberger, man kunde ellers let støde paa en eller anden Bekjendt.“ — „Et saadant Sammentraf vilde være mindre farligt, end hans Datters sorte Dine! vedblev den vanskabte Hugo: Er jeg ikke selv bleven forheret af dem!“ — „Du — Du! Du Misfoster, Du hæslige Legetsøi for Naturens vrede Lune! Du har fordri: fket Dig til at forelske Dig?“ spurgte Ridderen med hoi Latter. — „Og hvorfor da ikke, er jeg ikke et Menneske saagodt som enhver Anden? svarede Hugo: Jeg vil gandske oprigtigt tilstaae Eder, at jeg nok ønskede at forblive her, indtil — —“

„Indtil hvilket?“ — „Ei, blot saalænge til min Kjærlighedshandel med den yndige Magdalena var kommen i den behørig Gang.“ — „Nu vel, lad saa være! sagde

Ridderen: Desuden fortryder jeg ogsaa allerede min tidligere Beslutning, strax paa Stedet at forlade York; vi vilke endnu blive her i nogen Tid, maaskee begge vore Damer endnu kunne beslutte sig til, at betragte os med gunstige Dine.“

„Det give den hellige Gjomfru!“ sukkede Dvergen med comist Alvor; og de vandrede nu frem i den kolde, mørke Nat, indtil de naaede Stadens Muur, hvorover der, eensomt og mørkt, hævede sig en plump Bygning: det saakaldte „røde Taarn,“ der beboedes af Balthasar von Langbargh og hans, efter Hugos Beskrivelse, henrivende Datter Magdalena. Paa et givet Tegn blev den svære Slaae skudt fra, den stærke, jernbeslagne Dør bevægede sig langsomt paa sine Hængsler, og ikke uden Anstrængelse flatrede vore to Eventyrere opad en steil Træstige, der førte op til andet Stokværk. — En ubehagelig rygende Lampe forpestede Bærelset og gjorde det endogsaa vanskeligt, at skjelne imellem de forskjellige Gjenstande rundt omkring. Stridsvæbener, Buer og andet Krigsværktøi laae opstablet ved Væggene. Havde Balthasar havt Kongen selv at bevogte, eller havde hele Rigets Vel været afhængig af ham, han havde ikke kunnet have større Begreb om sin egen Vigtighed.

Bed Ridderens og hans Tjeners Indtrædelse mødte dem en Stemme fra en mørk Krog: „Himlens Brede komme over Eder! lød det: Her har nu jeg, Balthasar, hvem den høifalige Konge, da han samlede sit Parlament her i Staden, udnævnte til Opsynsmand i „det røde Taarn,“ allerede en heel Time ventet, og forsømt min gode Seng, og det med min Gigt og paa denne afskyelige Narstid; det kan volde mig Døden. Dersom der nu tilstødte mig en Ulykke, hvem troe I da der her kunde forestaae mit Embede, saa vor naadige Konge og den høie Erkebiskop kunde være tjent dermed?“

„J maa undskyldte, Hr. Balthasar! tog Hugo Ordet, idet han søgte at give sit Ansigt Udtrykket af den største Venlighed og nærmede sig Krogen, hvorfra de fortrydelige Ord udgik: „Vigtige Forretninger holdt os tilbage.“

„Eognagtigt Sludder! lod Svaret: Jeg vilde kun handle efter min Pligt, dersom jeg stak Jer begge To i det mørke Hul og lod Jer sidde der til den lyse Dag.“ — Medens disse Ord bleve udtalte, opdagede vore Eventyrere, bagved et nylig tømt Alekrus, et Ansigt med en overordentlig rød Næse, og, i nogen Afstand fra denne, paa en lille Stol, bemærkede de nu ogsaa Balthasars Datter, en sand Tvillingsøster til den vanskabte Hugo. Hun bar en uhyre Puffel paa sine Skuldre, hendes Ansigtstræk vare imidlertid langt fra saa stygge som Dvergens; hun havde sorte glandsfulde Dine, hendes Hovedbedækning var fastet tilbage og lod en Rikdom af tykke, sorte Lokker frit træde frem. Hun sad der, uden, som det syntes, at lægge Mærke til de Indtrædende, men hun mumlede dumpt hen for sig: „Jo, en smuk Sag, man har for, de vil berøve en Jøde hans kostbareste Skat!“

Sir Percy de Bavafour, saaledes heed vor Ridder, havde hørt disse Ord: „Hvorledes! Du kjender mit Forehavende, min Ulykke?“ spurgte han forbauset.

„Hvorfor skulde jeg ikke det, Hr. Ridder? Jeg kjender Eder og Eders hele Bedrift!“ lod Dvergindens Svar, og hun ledsagede disse Ord med et saa vildt og haanende Blik, at Ridderen uvilkaarligt foer sammen. Han fattede sig imidlertid hurtigt og spurgte: „Saa sig mig da, Du, som veed Alt, hvorledes vil dette Eventyr ende?“

„Din Hensigt var at bedrage! svarede Pigen: I længere Tid elsker Du en smuk Jødinde. Under en falsk Maske, der udgav Dig for En af hendes ulykkelige Stamme, søgte Du at vinde hendes Gunst, indtil det lykkedes Dine Kunstgreb at gjøre Dig yndet af hende. Rabbien, hendes Fa-

der, har gjort Dit Anslag til Skamme og forlovet sin skjønne Datter med en Anden. Hun har viist Dig fra sig, og dog hænger Du med Din hele Sjæl endnu ved hende og haaber, igjen at vinde hendes Kjærlighed; men jeg siger Dig: hun vil ikke fornægte sin Tro. Jeg elsker hende ogsaa som mit eget Hjerteblood, men ogsaa mig har hun forviist fra sin Nærværelse, fordi jeg søgte at fraraade hende dette Giftermaal.“

„Du kjender altsaa denne Israels Datter?“ spurgte Ridderen forundret. — „Om jeg kjender hende! Som mig selv. Jeg elsker hende som jeg elsker min egen Sjæl!“ — „Jeg elsker hende endnu mere end mit Liv!“ afbrød Percy hende levende. — „Du!“ lo Dverginden haanligt: „Mandens Kjærlighed ligner Aprilsveivet — det har jeg ogsaa erfaret.“ Ved disse sidste Ord fortrak et Udtryk af vild Smerte hendes Ansigt, hendes Dine fløi uroligt gjennem Bærelset, som om de forfulgte en usynlig Skikkelse.

„Rolig, rolig! bød hendes Fader: Du er Din Moders ægte Datter. — Men nu til No! Dog, I to kunne først tage Eder en Slurk af dette Kruus. — See, det var altsaa Eders Foretagende! Og jeg, som troede, man gif kun derhen, for at laane Penge, mod ublue Renter. Hør paa en gammel Mand's Raad: hold Eder borte derfra; der er noget i Værk mod hiin elendige Slægt, som ved vore Borgers Udselthed have vidst at tilvende sig de bedste Landgoder, de skjønneste Eiendomme. Selv de Rigeste ere i dyb Gjæld til Jøderne. De vantroe Hunde ere blevne saa overmodige, at to af deres Midte med et pragtfuldt Følge vilde bivaane Kongens Kroning; men just for et Dieblis siden er den Nyhed indtruffet hertil, at Hoffet har nægtet dem Tilladelse til dette Optog, ja det er endog blevet dem forbudt, at være tilstæde ved Høitideligheden i Westminster. Folket havde reist sig imod dem, og de to Uffendte ville hele deres Liv igjennem erindre denne Reise. Den

Ene af dem er gandske og aldeles forsvunden, den Anden er vendt tilbage i den jammerligste Tilstand. Den hele Stad er i Oprør imod dem og man sporer stor Lyst til, at gaae frem imod dem paa samme Maade, som det skeer i andre Stater, hvor de blive udryddede indtil den sidste Sjæl.“

„Hvorledes, skulde virkelig de forfulgte Jøder trues af siebliffelig Fare?“ spurgte Ridderen. — „Det skulde jeg mene! Iod Svaret: I Morgen holder desuden vor nye Erkebiskop sit høitidelige Indtog; den hidtilværende Erkebiskop Roger er død, som I veed.“ — „Ja, jeg veed det! udbrød Percy: Geoffry Plantagenet, hidindtil Biskop af Lincoln, er udnævnt i den Afdødes Sted.“

„Kong Richard — vedblev Balthasar: er i Begreb med at indskibe sig til Palæstina, for at udrydde den hellige Grav af de Bantroes Hænder; i Sandhed en tung Byrde for det ved Krig og Geistligheden allerede haardt trykkede Folk. Vor nye Erkebiskop er en naturlig Broder til Kongen!“

„Hans Moder kaldte sig Rosemundede Clifford!“ bemærkede Ridderen.

„Saaledes er det! fortsatte Balthasar: Han skal tidligere have gjort stor Lykke hos Damerne, eller Berden lyver. Jeg erindrer endnu meget godt hans Fader, den gode Kong Harry, som man kaldte ham. Hans Parlament forsamlede sig her for tredive Aar siden, i Naadesaaret 1160; vor nuværende Biskop, dengang en Yngling, var Hoffets Pryd. Kort efter blev han tungsindig, han gik over til den geistlige Stand og skal nu være bleven ligesaa mørk og alvorlig, som han før var letsindig og munter. Man har Grund til at vente, at han ikke vil gjøre mange Omstændigheder med Jøderne.“

„Han vil paa en kort og blodig Maade gjøre det af med dem! tilføiede Magdalena i den samme dumpe

Tone som før: Men Esther skal ikke døe, Esther ikke!" Og atter skuede hun vildt om sig, som om hun stirrede efter en undvigende Skikkelse. Den gamle Balthasar rykede paa Hovedet: „Skækkedilleder forvirre til visse Tider Nogens Hjerne. Hendes Moder havde det samme Seerblik, det var ofte frygteligt at see paa hende; hun paastod altid, at vor Datter saae og vidste mere end andre Mennesker.“

Magdalena havde imidlertid igjen trukket sig tilbage i sin Krog, og saa Dieblikke efter faldt ogsaa Balthasars Dine til, thi det stærke Ale, som han havde taget til sig i stor Mængde, begyndte nu at udøve sin Virkning; han slumrede ind og hans Hoved sank ned paa Brystet.

De to Eventyrere søgte nu ogsaa deres lille Sovestue. Ridderen lagde kun sin Kappe fra sig, medens Hugo strakte sig paa et Straaleie ved sin Herres Fodder.

Morgenlusten peeb skarpt og foldt gjennem de utætte Binduer ind i det lille firkanterede Kammer, hvor det hele Huusgeraad bestod i en Egekiste og en elendig, skrøbelig Seng. Ridderen var strax ved Daggry paa Benene igjen og, ledsaget af sin dvergagtige Tjener, iilte han ud i Staden. Her fandt de næsten den hele Befolkning paa Benene, alle Klokker ringede og Hovedpersonerne i Processionen løbe frem og tilbage, for at anordne det Hele. Stadens forskjellige Compagnier og Laug stillede sig i Rækker, alle Gader vare fyldte med Mennesker, Alt var i den meest spændte Forventning. En Erkebiskop af kongelig Herkomst, det var noget ganske Usædvanligt; han havde tilbragt Natten i Beyerley, hos Munkene af St. Johannes, og man ventede ham allerede inden Middag.

Historien udtaler sig vidtløftigt over denne Dags Glans og Pragt; de geistlige og verdslige Høitideligheder vedvarede til langt ud paa Natten, den hele Stad hengav sig til den lydeligste Jubel og Lystighed. Til Aftenmesse havde Abbe:

den af Santa Maria prædike for Erkebiskoppen i den nuværende Cathedralkirke, dengang St. Petrikirke kaldet. Dette Tempel, som i Aaret 1137 blev fortæret af Luerne, havde den afdøde Erkebiskop igjen ladet opbygge og Bygningen var just nu gandske bleven fuldendt. I den nordlige Deel af Kirken befandt der sig et lille Bedeværelse, som blev kaldet „Kapellet til den hellige Grav.“ Her knælede i denne Nat en nedbøiet, bodfærdig Synder foran Skriftestolen. Hans Læber bævede, og han syntes martret af Dødsangst, medens han aflagde sine Bekjendelser. Præsten, der lyttede til hans Udsagn, blegnede, og Forfærdelse lyste ud af hans Dine; Indholdet af dette frygtelige Skriftemaal er aldrig blevet bekjendt. Den bodfærdige Synder sluttede sine Bekjendelser med følgende Ord: „Hvad der betyder mit Hjerte, er hidindtil aldrig kommet over mine Læber, men jeg har givet det Løfte, at jeg vilde forsøge at rense min Samvittighed, hvis Himlen forundte mig den Bærdighed, jeg nu har opnaaet. Til Dine Dren, fromme Abbed, har jeg derfor betroet min Hemmelighed, og i den Bodfærdiges Klædebon venter jeg nu min Dom.“ Erkebiskopens stolte Sind bøiede sig i dette Dieblif for Herren, han sænkede Hovedet, kyskede Stenen, paa hvilken han knælede, og vædede den med sine Taarer.

„Din Broder — svarede Abbeden af St. Maria: drog ud imod de Bantroende, for at udrive den hellige Grav af deres Hænder; men her hjemme, under vor egen Stads Mure, ja ligesom vore Dine, besudle de Bantroende det Sted, vi betræde.“

„Hvem mener Du?“ spurgte den Bodfærdige: „Tal ud, og Kjætterne skulle døe!“

„For at erholde Absolution og vinde Himmelens Krone, vedblev Abbeden: drog Kong Richard til Palæstina, hvor han blev omringet af tusinde Farer; den Bod, jeg paalægger Dig, ædle Prælat, er let at opfylde. Gøderne i vor

Stad forurolige Folket. Hævn, hævn den Uret, de tilføie de Troende, og befrie os snart for denne vantroe Slægt!"

Erkebiskoppen var bunden ved sit Løfte, og desuden haabede han, derved at affone de svære Synder, der hvilede paa ham; saaledes lykkedes det den blodtørstige Abbed, at tilfredsstille sin egen Tørst efter Hævn.

I et lavt, slet oplyst Værelse i et Huus i Jubbergate, Jødernes Qvarteer, sad en deilig Jomfru, hensunken i dybe Tanker. Hendes Hoved hvilede i den skjønt formede, sneehvide Haand, og hendes smukke Arme vare omvundne af en Række kostbare Perler. Paa Hovedet bar hun et couleur t Shawl, hvis Glands tilkjendegav, at det var udgaaet fra et af de fortrinligste orientalske Værksteder. Et svært Silkegevandt omsluttede hendes herlige Skabning, medens den rigeste Løkkesylde af ravn sort Haar ombølgede et Ansigt, hvis Ynde ingen Pen er i Stand til at beskrive.

En Tidlang sad den skjøne Jomfru der ubevægelig som en Støtte. Endelig lod hun Haanden synke og et dybt Suk undslap hendes Bryst. Hun hævede sit Hie, det var et Blik, der paa eengang udtrykte Fromhed og Smerte. „Det er forbi! sagde hun: Viig bort, Frister! Min Tro, min Stamme forbyder mig det. Jeg har udtalt det Ord, der for evigt adskiller os. Men, hvilket grusomt Offer. — Engang — engang var der dog Haab — men nu — nu!“ Et smertefuldt Smil foer over hendes underskøjne Ansigt. „Hvorledes! foer hun op, idet hun hævede sig fra sit Sæde, og Lampen belyste nu den hele herlige Skikkelse: Jeg leger med Kjærlighedens og Haabets Sæbebobler, og mit Folk bliver forfulgt — jaget tildøde som et vildt Dyr. Er min Fader ikke vendt tilbage fra Kongens Hofleir, hvor Morderhaand søgte at berøve ham Livet? Han fortalte om sine Staldbroders Død og den Skræk, han havde udstaaet

med Ord, som min Tunge ikke formaaer at udtale. — Hvis Hævnens Dag kommer, af, min Fader! da — da vilis Skaan-
sel imod ham.“

Imedens hun udtalte disse Ord, traadte en gammel Mand ind i Bærelset. Han syntes mere medtaget af Sorg, end af Aarenes Bægt; hans lange Skjæg var graanet, og hans skarpe Træk forkyndte hebræisk Oprindelse. Han bar en høi, med Peltsværk beklædt Hue, en viid sort Talar, af grovt uldent Stof, bedækkede hans Legeme. „Esther! begyndte han: Din Moder anraabte Himlen om Børn, Du blev den første Frugt af denne hendes Bøn. Hun er indgaaet til sine Fædre, men Du blev til, for at tjene en gammel Mand som Støttestav, medens han tilbagelægger sine sidste faa Skridt paa sin jordiske Vandring. Ak! desværre maa Du ogsaa tage Deel i hans Elendighed. Jeg har fortalt Dig om vor Forsølgelse, den hele Nation er i Oprør imod os, og jeg flygter meget for, at denne Stad vil blive Skuepladsen for frygtelige Grusomheder. Sover Du, da, Gud Israel?!“

De sidste Ord udraabte han med stor Heflighed, men derpaa tvang han sig igjen til sin forrige Rolighed. „Jeg havde i Nat en forunderlig Drøm, min Datter! vedblev han: Du vil endnu erindre, hvad jeg i fordums Dage saa ofte fortalte Dig om det kostbare Klenodie, den sjeldne Edelsteen, som Din Bedstefader først bragte til denne Kyst, dengang, da han blev lokket hertil af ham, som Menneskene kaldte Erobreren. Det var et gammelt Arvestykke i vor Stamme, ja, man paastaer endogsaa at Kong Salomo selv skal have baaret det; men ved Din Fødsel forsvandt denne herlige Skat, og endnu erindrer jeg gandske tydeligt, da jeg kom hjem fra en Reise i fremmede Lande og Din Moder lagde Dig, som hun imidlertid havde født, i mine Arme, idet hun grædende aabenbarede mig, at hiint Klenodie var forsvundet. En Engel — saaledes fortalte

hun: viste sig for mig i Drømme, han holdt Edelstenen i sin Haand og sagde: Jeg tager dette Klenodie som et Tabet offer for det Barn, Du vil føde. Sørg ikke over, at det er forsvundet; vender det igjen tilbage, vil Dit Barn paa samme Maade igjen vende tilbage til Den, der gav Dig det. — Jeg beroligede mig over Tabet, og fra denne Stund indtog Du, et kostbarere Klenodie, Din Plads i mit Hjerte.“

„Og Din Drøm, Fader?“ spurgte Jomfruen. — „Engelen viste sig for mig, han lagde Klenodiet for mine Fødder, og jeg troede at høre, hvorledes han sagde: „Giv mig nu Dit Barn tilbage!“ — Til enhver anden Tid vilde jeg ikke videre agte paa denne Aabenbarelse, men nu er min Aand nedbøiet, den mindste Larm skrækker mig, enhver Skygge bringer mig til at bæve. Frygtelige Tegn have ladet sig tilsyne, jeg frygter for, Jehovah har forladt sit Folk. — Men, vedblev Abrahams ulykkelige Søn med hævet Stemme: der vil komme en Dag, paa hvilken vore Fiender skulle synke tilbage i Støvet; Herren vil sønderknuse dem, han vil igjen opreise Jerusalems Tempel og omstraale det med ny og forherliget Glands!“

Efterat han havde udtalt disse prophetiske Ord, sank han udmattet ned paa en Stol. Da blev der pludseligt udenfor banket paa Huusdøren. „En forgjældet Borger, thi han banker saa sagte! bemærkede den graahaarede Hebræer: Ja, ja, de Christenhunde komme for at laane hos de foragtede Jøder, de haabe at afbetale deres Gjældsbeviser med vort Blod!“ — Han traadte hen til Døren, aabnede den, og ind traadte Hugo, den os velbekjendte Dverg, som, uden stor Høflighed og uden engang at lette paa sin graa uldne Hue, nærmede sig den foragtede Hebræer.

„Mig sender Magdalena, Datteren af Balthazar paa „det røde Taarn!“ sagde han: Hun var selv kommen, dersom ikke den Tummel, der hersker i Staden, havde holdt hende tilbage.“

„Jeg seer ikke gjerne, Esther! tog Jøden Ordet: at Du staaer i nogensomhelst Forbindelse med denne besynderlige Skabning. Ligesaa Din Barndom har hun klamret sig fast til Dine Skridt, har gjort alt muligt, for at faae Adgang til os. Din Moder var hende mere bevaagen, end jeg holdt det for klogt og passende for vor Stilling.“

„Fader, hun har elsket mig høit — afbrød Esther ham: og jeg vilde ogsaa endnu være hende hengiven, hvis hun ikke havde talt ilde om den Yngling af vor Stamme, med hvem Du har forlovet mig. Jeg har nylig forbudt hende vort Huus.“

„Deri handlede Du rigtigt! sagde Jøden; og idet han vendte sig mod Dvergen, blev han ved: Og nu, Banskabning! sig os Dit Verinde, og saa afsted med Dig! Jeg har vigtigere Ting at tage vare.“

„Magdalena ønskede gjerne at see Din Datter hos sig! svarede Hugo: Hun har noget Vigtigt at meddele hende.“

„Er det hele Dit Verinde?“ spurgte Hebræeren. Dvergen nikkede med Hovedet.

„Godt, saa sig Den, der har sendt Dig: min Datter vil ikke komme.“

Hugo vendte sig, for at gaae, men Esther holdt ham tilbage. „Lad mig gaae, Fader! bad hun: Vær gandske rolig, der vil ikke hænde mig noget Ondt; maaskee vil hun meddele mig noget Godt, som kan komme os til Nytte i vor nuværende farlige Stilling.“

„Mit graae Hoved vil med Rummer synke i Graven, dersom der tilstøder Dig en Ulykke! udbrød den gamle Hebræer med bævende Stemme: Min Kraft er veget fra mig, — Fienden staaer for vor Dør. — Dog — som Du vil, men lad mig ikke for længe vente paa Din Tilbagekomst; den Onde lurer i Baggrunden og Angsten vil fortære mig, indtil jeg seer Dig igjen.“

„Jeg skal være Eder en sikker Ledsager! tog Hugo Ordet, medens Esther lavede sig til at følge ham: Vær ubekymret og stol trygt paa min Kraft og Troskab; jeg har Mod til, om det skulde være, at binde an med ti kongelige Neomer.“

Indhyllet i en viid Raabe, som næsten skjulte hendes Ansigt, forlod Gomsfruen den faderlige Bolig, ledsaget af sin dvergagtige Ridder. Deres Bei førte dem igjennem de smalleste og folkerigeste Gader. Det var en stjernerklar Aften og deres Bestræbelser for, hurtigt at skynde sig frem igjennem Mængden, gjorde dem endnu mere mistænkelige. Det var aabenbart, at Folket just for Diebliffet førte noget Ondt i sit Skjold, saa at den unge Piges Vandring i høi Grad var farefuld. Da de kom forbi Castellet, bemærkede de, at Bindelbroen var nedladt og Bevæbnede ilte frem og tilbage, som om man havde noget for af stor Vigtighed; gjennem de smalle, tæt tilgittrede Binduer paa Clifford-Taarnet skinnede Lys, fort: Alt forkyndte, at der var noget Usædvanligt paafærde.

Hugo bad sin Ledsagerinde, at fordoble sine Skridt; det lod til at være ham meget om at gjøre, saa ubemærket som muligt at slippe igjennem Mængden. Dette var ogsaa næsten lykkedes ham, da pludseligt to uforstammede Karle traadte Esther i Beien og forlangte med fræk Paatrængenhed at see hendes Ansigt. Hugo raadede dem, at afstaae fra deres Forehavende, men de udloø ham kun haanligt og spottede hans uridderlige Skikkelse. Herved steg Dvergens Bredde til det yderste, han hævede Stokken, som han førte med sig, og slog dermed saa behændigt løs paa de Paatrængende, at de opgave deres Forsæt og toge Flugten. De fortsatte nu deres Bei med endnu større Hastighed end før, og snart befandt de sig i Sikkerhed under Balthasars beskjærmende Tag.

Magdalena sad ved Caminen, hun sang en vild Melodie hen for sig og syntes neppe at lægge Mærke til de Indtrædende; men Balthasar, der var beskæftiget med at ordne og pudse Vaaben, rettede strax sine Ord til dem: „Den afdøde, høifalige Konge — sagde han med vigtig Mine: skal ikke forgjæves have udnævnt Balthasar til Gouverneur over denne Fæstning: Jeg vil her forsvare mig til det yderste, dersom det gjøres fornødent.“

„Træd nærmere, Du Orientens Barn! sagde endelig Magdalena, henvendt til Esther: Kast Dit Blik ud imod Østen, bemærker Du Intet.“ Jomfruen lyttede opmærksomt til hendes Ord og svarede: „Jeg seer Intet, uden en Række af dunkle Tage, og over dem en Hær af tallose Stjerner.“

„Saa er Tiden endnu ikke kommen! meente Magdalena: Sæt Dig imidlertid her og lyt til mine Ord. En ond Aand driver sit Væsen — Befalingen er givet — Stadens Indvaanere pønse paa Ulykker — Du og Din Slægt, I ere givne til Priis for dem. Du er forlovet, ikke sandt?“

„Saaledes er det, svarede Esther med Raskhed: men min Forlovede er fraværende. — —“

„Hvis Du har Dit Liv — ja hvis Du har Din Sjæl kjær, faldt Magdalena hende hurtigt i Talen: ræk ham ikke Din Haand, selv ikke da, hvis Din Fader skulde forbande Dig!“

„Ingen menneskelig Magt kan løse mig fra det Løfte, hvorved jeg tilsvor min Forlovede Troskab! svarede Jødingen, idet hun med Værdighed hævede sig fra sit Sæde: Altsaa kun derfor blev jeg revet ud af min Faders Huns, for her at høre taabelige Raad! Jeg vil strax tilbage igjen, Dine Ord mishage mig.“

„Saa fast Du endog saa paastaer Din Billie, jeg gjentager endnu engang min Advarsel! vedblev Magdalena med større Hestighed: Hvis Du ægter En af Din forag-

tede Slægt, da vil alle Helliges Taarer ikke være i Stand til at udrive Dig af Fordærvelsen!“

„Dine Ord gjøre intet Indtryk paa mig, de træffe kun mit Dre som Vindens Pust.“

„Saa see og skjælv!“ — Ved disse Ord løste Magdalena omhyggeligt sit Belte og drog et glimrende Klenodie frem. „See her, seer Du denne hemmelighedsfulde Edelsteen? — Bort med Din Haand — dette er den Juvel, som forsvandt ved Din Fødsel! Beed Du, hvad Engelen sagde til Din Moder: Bliver dette Klenodie givet Dig tilbage, da vender paa samme Maade Dit Barn tilbage til Den, der gav Dig det! — Du forkaster mit Raad — velan, Din Haardnakthed komme over Dit eget Hoved — Din Faders Huus vil blive lagt øde.“

Esther stod der zittrende af Skræk, hun formaaede ikke at frembringe et Ord, saaledes overvældedes hun af sine Følelser, saa frygteligt havde de sidste Ord rystet hende. Pludseligt greb Magdalena Jomfruen i Armen og drog hende iilsomt hen til Vinduet: „Der, kast atter Dit Blik fremad og sig os: hvad seer Du?“

Den skønne Hebræerinde hævede sit Die og sagde: „Jeg seer i Østen en lysende Glands, som om Morgenens dæmrer! — Drømmer jeg, eller bryder Dagen allerede frem? Ha, hvad er det? Himlen farves stedse rødere, jeg seer Røgskyer hvirvle høit i Beiret, Flammer bugte sig frem som Slangar af Gld! Du har kun talt altfor sandt. Tal frygtelige, hemmelighedsfulde Bæsen, vidste Du noget forud om denne rædselfulde Begivenhed? Jeg hører de Ulykkeliges Jammerkrig! De Elendige, hvor skulle de finde et Tilflugtssted! Hør, hvor det brager! Det var som om en stor Bygning styrtede sammen! Flammerne standse; dog nei, nei, de slynge sig endnu med større Hestighed i Beiret. Skynd Dig, Magdalena! Kan Du ikke komme dem

til Hjælp? Er Du kun mægtig, naar det gjælder om, at gjøre Ondt?"

„Du taler taabeligt, Barn! svarede Dverginden: Kan jeg byde over de fortærende Elementer?“ Ogsaa Balthasar og Hugo betragtede Ildbranden, og Enhver af dem gjorde derved sine egne Betragtninger.

Imidlertid tiltog Larmen stedse meer og mere; Stormklokkerne, Mængdens Skrig, de Ulykkeliges Jamren, Alt lød vildt imellem hinanden. Magdalena traf den bævende Jomfru bort fra Binduet. „Du er vel forlovet! hviskede hun sagte til hende: men et andet Billede lever i Dit Hjerte, kun dette tilhører Du.“

„Skaan mig! bønfaaldt Jødinden: Jeg har banlyst dette Billede af mit Hjerte.“

„Du skuffer Dig selv, Du arme Offer! afbrød Dverginden hende: Kjærligheden lader sig ikke saa let banlyse. Betænk Dig, før det er for sildigt; maaskee kunde jeg endnu bringe Dig tilbage fra den Afgrund, ved hvis Rand Du staaer.“

„Jeg kan ikke mere træde tilbage! raabte Esther: Hvorledes? Jeg skulde fornægte mit Folk, affværges min Tro for hiin Forsørers Skyld! Nei, aldrig! O Gud, min Fader, giv mig Styrke til at bestaae denne Prøvelse! Biig fra mig, Frister!“

„Jeg kan ikke frelse hende! jamrede Magdalena: Jeg maatte da selv blive Offeret! — En frygtelig Nat!“ Hun hensank nogle Dieblikke i dyb Estertanke, derpaa sprang hun fortvivlet op fra sit Sæde. „Hør mig! raabte hun: Du veed ikke, Kvinde, hvor høit jeg elsker Dig! Du kjen-der ikke den Hemmelighed, der ligger skjult i dette Bryst.“ Og med Haanden fast presset mod Hjertet, vedblev hun: „I Grindringens Skorpioner, ville I da aldrig sove? — Og Du har stødt Din Elskede fra Dig, ham, der skulde være Dig dyrebare end Dit Folk, Din Tro.“

„Da han anholdt om min Haand, troede jeg, han hørte til vor Stamme; han kom til mig i en fremmed Dragt og under et fremmed Navn! svarede Esther: For at unddrage mig hans Forfølgelser, forlovede jeg mig; saaledes var det min Faders Villie, og jeg ventet nu min tilkommende Egtemand. — Ridder Percy derimod, jeg tilstaaer det med Smerte, vandt min første — min eneste Kjarlighed.“ — Ved denne Tilstaaelse, som hendes Følelser afpressede hende, skjælvede den henrivende Jødinde, og Taarerne styrtede ud af hendes Øine.

„Esther! tog Magdalena Ordet: Jeg kan ikke udholde at see, hvorledes Din Sjæl gaaer Fordærvelsen imøde, i Forbindelse med hine Elendige, der korsfæstede vor Frelser. Din Fordømmelse hviler tungt paa min Sjæl. — Berøvet ethvert Haab om Tilgivelse, maa Du uden Barmhertighed synke ned i hiin Ild, hvis Flamme aldrig udslukkes!“

„Ilden sagtnes! udraabte nu Balthasar: Men Luarmulten i Gaderne tager endnu bestandig til. Hvor mon dog ogsaa vor Gjaest, Sir Percy af Bavafour, kan blive af saalænge? Han er dog vist ikke længere herhjemme.“

„Sir Percy af Bavafour! gjentog Esther med den meest levende Fotsfærdelse: Boer han her hos Eder? Saa maa jeg bort, Magdalena, endnu i dette Dieblik! Har man maaskee lokket mig herhen, for at jeg skulde træffe ham? I Sandhed, Magdalena! det er et slet Foretagende, Du har valgt Dig.“

Dverginden hævede langsomt sit Hoved. „Du gør mig stor Uret!“ sagde hun smerteligt bevæget.

Esther greb hendes Haand. „Tilgiv mig, dersom jeg har bedrøvet Dig!“ sagde hun rørt. Ogsaa Magdalena fattede sig snart igjen og med sin sædvanlige Hestighed udraabte hun: „Jeg vil frelse Dig, Pige! Mit usle Liv har kun ringe Bærd i Sammenligning med Dit.“

I samme Dieblig hørte man hurtige Skridt uden for, og Ridder Percy styrtede ind. „Fly, fly! — Ak, at vi saaledes skulde gjenfinde hinanden!“ raabte han, i det han vilde gribe Esthers Haand, men hun trak sig tilbage for ham. „I dette Dieblig hører jeg, at alle Hebræere ved Dagens Anbrud skulle være myrdede, man beskylder dem for, at de have været Stiftere af Ildbranden. Erkebiskoppen har sammenkaldt Raadet, han raadslaaer nu med det. Men Du, min Elskede! hvorhen vil Du vende Dig?“

„Jeg iler tilbage til min Faders Huus! svarede den modige Pige: Jeg vil vende tilbage til min gamle Fader, om det end skulde koste mit Liv.“

„Ubetænksomme! raabte Magdalena: Vil Du styrte Dig lige i Fordærvelsen?“

„Jeg vil opfylde min Pligt! sagde Jødinden: Vil Ingen af Eder ledsage mig, saa begiver jeg mig alene paa Veien.“

„Det vilde være et affindigt Foretagende! bemærkede Ridderen: Du vilde aldrig naae Jødernes Qvarteer; ingen Qvinde kan nu uden Ledfagelse vove sig ud paa Gaderne.“

„O, at jeg ogsaa skulde forlade ham! klagede Esther, vridende sine Hænder: Ak, Magdalena! dersom Du elsker mig, saa frels ham, eller før mig paa en eller anden Maade tilbage til ham.“

Magdalena grundede et Dieblig, derpaa sprang hun paa eengang op og raabte: „Jeg vil redde hende eller gaae under med hende! Jeg vil bort, — men Du maa vente her til jeg kommer tilbage.“

Saa ugjerne den stakkels Esther endogsaa indvilligede i dette Forslag, maatte hun dog give efter for Nødvendigheden; desuden satte hun i Birkelighed stor Tiltro til Dverginden, om hvem man i Almindelighed paastod, at hun var begavet med en usædvanlig aandelig Magt, ja, at selv Fremtiden stod aaben for hendes Blik.

Rabbi Jocenus sad bedrøvet hjemme i sin Bolig, da en iilsom Banken paa Døren forstyrrede ham i hans alvorlige Betragtninger. Magdalena traadte ind, og svarede den Gamle, paa hans angstfulde Spørgsmaal, at Esther var i Sikkerhed. „Hun er frelst, sagde hun: og hun sender mig til Dig, for nu at formaae Dig til, at tænke paa Din egen Redning. Du maa flye. Endnu er der tre Timer til Midnat. Søg at samle saamange af Dit Folk, som Du formaeer, og begiver Eder da, med saa meget Gods, I kan føre med Eder, og saa ubemærket som muligt, til Citadellet; jeg skal finde Midler til, at bortfjerne Sheriffen under et eller andet Paaskud. I ville finde Bindelbroen nedladt og Indgangen frie. Der maae I forsvare Eder saa godt, I formaae, og søge at erholde gode Fredsvilkaar. Vær overbevist om: Den af Eder, som til i Morgen ikke har fundet et Tilflugtssted, vil finde sin Død for Morderhaand.“

Hun ventede ikke paa den gamle Jødes Svar, men tilte hurtigt dersfra, hvorhen, ville vi faae at vide af det Følgende.

I et riigt oplyst Gemak, i Nærheden af det erkendelsesfulde Pallads, sadde tre til fire Geistlige i alvorlig Raadslagning. Deres kolde, ubevægelige Ansigtstræk, i lang Tid vante til, at skjule den indre Bevægelse, syntes i fuldkommen Samklang med de af Træ udskjaarne Figurer, som rundt omkring dem prangede hist og her paa Paneelværket.

„Saaledes bør det være! sagde den Koldeste og Strængeste af dem: Dine tidligere Skrupler vare den høie Stilling uværdige, hvortil Du er kaldt. Kirkens Vel kræver dette Offer, saa meget vort Indre endogsaa maa oprøre sig mod denne tilsyneladende Uretfærdighed.“

„Jeg vilde kun ikke gjerne, at vi selv skulle have Haand, med i Spillet! tog den Tiltalte Ordet: Vi kunne befordre Sagen, uden selv at træde op derved. Vi ville, dersom det er nødvendigt, udsende Emissarier, for endnu mere at opflamme Folkets Raseri.“

„Velkalt! vedblev den Første: Erkebiskoppens Værdighed er, som jeg seer, betroet til passende Hænder.“ — „Abbeden af St. Maria bedømmer mit fordringsløse Værd for høit! lod Svaret: Sagen vil isvrigt geraade Kirken til overordentlig stor Nytte; thi, som vi høre, have vore Brodre, den værdige Abbed af St. Maria og andre Præläter, viist hine Vantroende stor Naade, i det de, uden Tvivl til Held for vor Religion, have modtaget af dem betydelige Summer mod svære Renter. Har man først skaffet disse Kjættere af Beien, saa kunne Gjeldsbeviserne ogsaa uden videre Omstændigheder tilintetgjøres.“

Medens Erkebiskoppen endnu talte disse Ord, blev der tre Gange banket paa Døren til Naadsalen, og en Tjener traadte ind. „En forunderlig Kvinde staaer uden for! berettede han: Hun vil paa ingen Naade lade sig afvise, men forsikker, at hun har noget af største Bigtighed at forebringe, som aldeles ikke taaler Opsættelse.“

„Lad hende træde ind! lod Svaret: Vi vise ei engang den Allerlaveste tilbage, naar han trænger til vor Bistand.“

Strax derpaa traadte en dvergagtig quindelig Skabning ind; hun slog sin Raabe tilbage — ved Synet af hende syntes Erkebiskoppen at studse, Forsærdelse viste sig i hans Ansigt, og Skæk lammede hans Tunge. Havde Graven igjen givet sit Bytte tilbage — havde der pludseligt aabnet sig en Afgrund for hans Fødder, hans Forsærdelse kunde ikke have været større end i dette Dieblif. Hans magre Ansigt blev dødblegt, hans Læber bævede krampagtigt, og sine Fingre klamrede han angstfuldt tæt til hverandre.

Magdalena stod taus, uden at sige et Ord. Alles Bine vare rettede mod Prælaten, og saaledes herskede der en Tidlang den dybeste Taushed i Salen. Endelig søgte Erkebiskoppen, ved en voldsom Anstrængelse, igjen at vinde sin Fatning tilbage. „Mine Brødre! sagde han til sine Embedsfæller: En pludselig Smerte overvældede mig, jeg erindrer mig nu denne Kvinde — hun har fremkaldt Erindringer om forbigangne Aar i min Sjæl. Jeg vidste ikke, at hun endnu var i Live — men nu beder jeg Eder, lad mig alene med hende.“ De geistlige Herrer trak sig strax tilbage.

„Hvorfra kommer Du? spurgte nu Erkebiskoppen i en Tone, der røbede Geoffrey Plantagenets hele Stolt:hed, uagtet det mærkelige Indtryk, Synet af Dverginden havde gjort paa ham: Jeg troede Dig død — død for mange Aar siden.“

„Og saa troede Du Dig i sikker Behold, stolte Prælat, ikke sandt? spurgte Magdalena: Bær ubekymret, Din Hemmelighed hviler fast indesluttet i mit Bryst — hvor længe, det kommer an paa Dig selv.“

„Denne ene Forbrydelse, Magdalena! sagde Erkebiskoppen; har forgiftet mit hele Liv, har forbittret mig enhver jordisk Glæde — har suget Marven ud af mine Been! Lange Aar, fulde af Anger, have ikke bragt min Samvittighed til Taushed. Jeg gjorde det Løfte, hvis jeg erholdt den erkebiskoppelige Bærdighed, at aflægge en fuld:stændig Skriste og opfylde enhver Bod, der vilde blive mig paalagt, Abbeden af Sancta Maria kjender nu mine spære Synder, men før jeg igjen staaer reen for Gud og Mennesker, maa jeg opfylde, hvad han forlanger, — da *requiescat in pace*; thi jeg er træt af Livet!“

„Gjør Bod, saameget Du vil, Din Uret bær Du al:ligevel gjøre god igjen.“

„Ak, dersom jeg kunde det! raabte Geoffrey Plantagenet med Liv: Ak, gid den kolde Grav kunde give sine Beboere tilbage til Livet! Hør mig, Magdalena! Jeg har knælet og grædt, vredet mine Hænder og anraabt Himlen om Tilgivelse — forgjæves, ingen No vilde vederqvæge mit syge Hjerte. At tale med Dig er mig en sand Lettelse. Vi ere Deeltagere i den samme Forbrydelse. Som Graven jævner Brøden enhver Forskjel. Jeg hørte aldrig fra Dig siden hiin Stund — —“

„Da jeg blev udsendt med det grædende Barn — til Bandet — —“

„Ti! bød Erkebiskoppen: Vil Du tvinge mig til at søndertræde Dig? Min Magt er mere end tilstrækkelig til, at bringe en Qvindetunge til Tausshed. Tving mig ikke til en ny Forbrydelse!“

Magdalena smilte forægtende. Hans Trusel syntes ikke at gjøre det mindste Indtryk paa hende. „Din Hustru sover for længe siden i Graven!“ sagde hun roligt.

„Jeg veed det — jeg veed det! faldt Prælaten ind: Forbandet være min Uergjerrighed, som afholdt mig fra, at aabenbare min Egteskabsforbindelse. Havde jeg kun vidst, at de glimrende Udsigter, min kongelige Slægtning aabnede mig, for stedse vilde sønderrive hiint Baand! Himlens Forbandelse komme over Dig — Du Morderke! Du paatog Dig at begaae Mordet — Din Herskerinde græmmede sig tildøde over Tabet af sit Barn. Hvorledes kunde Du, kolde Uhyre! bringe det over Dit Sind, at myrde den lille elskværdige, uskyldige Skabning, der grædende strakte sine smaae Hænder ud imod Dig? Jeg maa gyse ved Synet af Dig, affyelige Vanskabning; bort med Dig fra mine Dine!“

Magdalena bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, men hun græd ikke. Kun sjeldent vederqvægede en lindrende Taarestrøm hendes Hjertes øde Drken. Endelig

betvang hun sine Følelser og svarede: „Ethvert Ord, Du sagde, er et Bidne imod Dig selv. Hvo var det, der fristede mig? Hvo opfordrede mig til den frygtelige Daad? Hvo gav mig Guld, for at — —“

„Stille, stille, for Himlens Skyld! bød Forbryderen, thi hvert af hendes Ord trængte ham som et Dolkestik ind i Hjertet: Kom Du her hen; for at spænde mig paa Pi-nebænkene?“

„Nei, ikke derfor! svarede Dverginden: Et andet Maal førte mig her hen, jeg kommer, for at gjøre Forbring paa Din Beskyttelse.“

„Den skal Du faae — men nu afsted med Dig!“

„Ikke for mig selv forlanger jeg Din Beskyttelse! vedblev Magdalena: Mit Liv er ikke det Mandedræt værd, som maa anvendes, for at udtale en Bøn. Jeg kommer for at tale et Par Ord for de stakkels Jøder, der svæve i største Livsfare.“

„Hvorledes, for Jøderne, denne fordømte Slægt, beder Du?“ spurgte Erkebiskoppen heftigt.

„Jeg taler for de Ulykkelige og Forfulgte! svarede Dverginden: Fredens Mand, Herrens Tjener tilkommer det, endogsaa at beskytte sine Fiender.“

„Jeg formaaer ikke at hjælpe dem, om jeg endogsaa vilde det!“ bemærkede Prælaten.

„Daarskab! vedblev Magdalena: Er Kirkens Arm ikke stærk nok til at redde, naar den vil?“

„Hebræernes Skjæbne hviler i andre Hænder end i mine.“

„Deres Blod komme over Dit Hoved! afbrød Dverginden ham levende: Men jeg advarer Dig; tillader Du, at Fordærvelsen bryder løs over dem, da begaaer Du en Dødsynd, som alle Skjærsildens Flamme ikke ere i Stand til at udslutte!“

„Jeg siger Dig, jeg har aldeles ingen Magt i denne Sag.“ — Han tænkte paa Boden, som Abbeden havde paalagt ham, og vidste, at han kun forgjæves vilde gjøre sig Umag for, at faae denne grusomme Befaling tilbagefaldt.

„Du afslaaer mig altsaa min Bøn?“ spurgte Dvergen. — „Jeg kan ikke opfylde Dit Forlangende!“ svarede Erkebiskoppen. — „Velan, saa gjør jeg deres Sag til min; jeg vil redde dem, til Trods for Din Magt, og da — da vogt Dig, stolte Prælat!“ — Da Magdalena i Brede havde udtalt disse truende Ord, iiste hun hurtigt bort.

Endnu før Morgenen gryede, bleve Jødernes Forfølgere grebne af den heftigste Brede, da de hørte, at Hebræerne, med saameget af deres Gods, som de kunde slæbe med sig, havde kastet sig ind i Castellet, tillukket Portene og befæstet det Hele saa godt, de formaaede. Gouverneurten eller Sheriffen var, som man paastod, ved List bleven loffet ud tilligemed en Deel af Garnisonen. Man havde nemlig berettet ham, at en Skare hævnghjerrige Marodeurs havde vjist sig i kort Afstand fra Staden, og han var draget bort henved Midnat; derved var det blevet let for Jøderne, at overmande de faa tilbageblevne Soldater og sætte sig i Besiddelse af Fæstningen. — Da Sheriffen vendte tilbage, fandt han Portene lukkede og saae sig nødsaget til, at indlade sig i Underhandlinger med Hebræerne, som forlangte Sikkerhed for sig og sine Brødre, og fuldkommen Erstatning for den Skade, de havde lidt.

Ved sin Tilbagekomst i det røde Taarn gjorde Magdalena sig forgjæves Umag for, endnu længer at holde Esther tilbage; men Intet kunde nu bringe hende fra hendes Beslutning, at dele sin Faders Skjæbne, og saaledes be-

fandt hun sig altsaa snart igjen hos Rabbien Jocenus i Castellet, hvor Magdalena i al Hemmelighed havde ført hende hen.

Frygteligt larmede det rasende Folk, der saae sig stuset midt i sin meest brændende Lyst til Hævn; de af Jøderne foreslaaede Betingelser bleve forkastede, og fra alle Sider strømmede bevæbnede Skarer til og omringede Fæstningen. — I hele tre Dage blev Beleiringen fortsat uden Afbrydelse, og Jødernes Undergang syntes uundgaaelig.

Ridder Percy af Bavafour var imidlertid nærved at fortvivle, naar han tænkte paa de utallige Farer, der truede Gjenstanden for hans uforandrede Kjærlighed. Han besvor Magdalena at opfinde et eller andet Middel, der kunde redde hende — men Dverginden vidste ikke, hvad hun her skulde foretage sig; endelig sagde hun: „Eet eneste Haab er endnu tilbage!“

„Jeg vil overøse Dig med Rigdomme, dersom det lykkes Dig, at frelse mig den Elskede!“ raabte Ridderen frygt.

„Jeg forlanger ikke Dine Rigdomme! svarede Magdalena fornærmet: Kun for hendes Skyld — for hendes Skyld alene — —“

Hun saae tankesfuldt igjennem det lille Vindue over til Castellet: „Forstaaer Du at omgaaes med en Bue? Er Du sikker paa at træffe Dit Maa!“ spurgte hun efter en Pause.

„Jeg tør maale mig med enhver Bueskytte i York og Lancaster.“

Magdalena, øvet i Skrivekunsten, som hun havde lært hos Nonnerne i Klostret St. Ursula, henkastede hurtigt nogle saa Linter, og befæstede det skrevne Blad paa en Piiil. Derpaa hentede hun en Bue frem, saa stor og mægtig, at Ridderen med al sin Kraft havde Møie med at spænde den. Hendes Fader var beskæftiget i den laveste Deel af Taarnet, og Magdalena greb derfor nu Rid-

derens Haand og førte ham ad en Bindeltrappe op paa Taget, hvorfra hun viste ham Castellet. „Seer Du hist det lille Rum over Muren, lige for det store Taarn? Derhen maa Du sende Bladet, tryk nu af og forfeil ikke Maalet.“

Ridderen sigtede, trykkede til, og Pilen susede afsted; om den imidlertid naaede sit Maal, vidste de ikke.

Hentmod Midnat sneg en lille dvergagtig Skikkelse sig forsigtigt tæt hen under de fremragende Mure, og naaede ubemærket, igjennem Haven, over Pallisaderne, til den nederste Ende af Castellet, hvor fra oven en Kurv eller noget Lignende strax gled ned, og ved Hjælp heraf blev Skikkelsen nu hævet høit op i Beiret, indtil den forsvandt.

Dagen brød frem; det var den fjerde, efter at Beleiringen var begyndt. Jødernes Levnetsmidler vare fortærede, deres Fjenders Antal vorede Dag for Dag og da de nu vare overtydede om, at Fæstningen ikke kunde holde sig ret længe, saa vægræde de sig ved at indrømme endog de mindste Betingelser, der foresloges af de Beleirede. Endelig styrtede Portene sammen, og ind trængte sig, under rasende Skrig og Forbandelse, den blodtørstige larmende Mængde, — men forgjæves søgte deres Blodtørst sine Offere; da de ulykkelige Hebræere havde tabt ethvert Haab om Redning, havde de fattet den fortvivlede Beslutning, hellere at give sig selv Døden, end at modtage den af deres triumpherende Fjenders Hænder. Opflammet af Raseri over at være skuffet i sin Blodtørst, styrtede nu Folket hen til Hebræernes Huse og Boliger, for der at tilfredsstille sin Hævnjerrighed ved en almindelig Plyndring. Men ogsaa her skulde deres Forventninger blive utilfredsstillede, thi Jøderne havde bragt deres bedste Gods med sig ind i Castellet, og da de saae, at det var ude med dem, havde de selv opbrændt og ødelagt deres egne Eiendomme, for at de ikke skulde berige deres Forsølgeré.

Dagen efter den skrækkelige Begivenhed, vi nylig have fortalt, sad Erkebiskoppen takkesfuld i sit prægtige Pallads, da en Fremmed blev meldt og den os velbekjendte Dverg Hugo traadte ind. Han berettede Erkebiskoppen, at han kom som en Udsending fra den syge Magdalena, der lod ham bede paa det Indstændigste, ufortøvet at komme til hende, da hun havde Ting af største Bigtighed at meddele ham. Erkebiskoppen foer smerteligt sammen ved Navnet Magdalena, men han erklærte sig dog strax villig til, at efterkomme den Syges Begjæring, og fulgte Dvergen, der førte ham lige til det røde Taarn. Han fandt Magdalena paa hendes Leie, hendes Dine vare endnu vildere end ellers, hun hilste paa Erkebiskoppen, men reiste sig ikke i Beiret. „Kan den største Synderinde, der nogensinde levede, vente Absolution af Dig? spurgte hun Prælaten, efter at Hugo paa hendes Bink havde bortsjernet sig: Jeg har overgivet en Sjæl til Fordærvelsen og min egen har jeg solgt for Guld.“

„Udtal Dit Skriftemaal klart og tydeligt! svarede Erkebiskoppen: Enhver Synder kan haabe Tilgivelse.“ — „Du lyver, Hykler! raabte Dverginden med stor Hestighed: Du lyver til Din egen Fordærvelse; Du selv er Ophav til min Mitsgjerning!“ — Biskoppen gav intet Svar. — „Vil Du nu atter bade Dine Dine i Blod?“ spurgte Magdalena.

„Lad Du disse Biting fare! sagde Prælaten, i det han greb sig sammen: Skrift Dine Synder, jeg er her for at høre dem.“

„Velan! vedblev Dverginden: Gid da hvert Ord maa falde som smeltet Bly i Dit Hjerte! Da Du befalede mig at gaae saaledes til Bærks med det nysødte Barn, at det aldrig kunde optræde som Vidne imod Dig eller staae Din Uergjerrighed i Veien, da begreb jeg gandske den æreløse Mening, der laae i dette Sjerv. Men jeg skuffede Dig

— jeg pleiede og nærrede Barnet af min Fattigdom saa godt, jeg formaagede. Da lærte jeg at kjende Rabbien Jocusenus's Kone. Hun understøttede os i vor Elendighed, og da hun nylig ved Døden havde mistet sin spæde Datter, der var født under Faderens Fraværelse, og hun gjerne vilde skjule dette Dødsfald for sin Mand, naar han kom tilbage fra sin Reise, saa lod jeg mig af hende overtale til, at overlade hende Barnet mod et Klenodie af stort Værd, som hun tilbød mig til Erstatning. Her er Beviset for min Forbrydelse og Sandheden af mit Udsagn." Hun drog Klenodiet frem og vedblev derpaa sin Beretning: „Barnet blev opdraget som Jødens Datter. Jeg havde ved en høitidelig Eed lovet, ikke at aabenbare denne Hemmelighed, saalænge der endnu var Een af hendes Pleiesforældre i Live. Men nu, da Blodsudgydelsen ogsaa har horterevet Rabbien — —“

„Hvor, hvor er mit Barn?“ spurgte Prælaten med ubeskrivelig Hefstighed.

„Hun er død — død ved Din Brøde — hun døde i den Tro, som vi kalde den forbandede — hendes Forbømmelse komme over Dit Hoved!“ sagde Dverginden truende. „Hør nu videre: Hun befandt sig i Castellet hos Hebræerne, jeg vilde redde hende, ved en List naaede jeg til hende. Jeg besvor hende at følge mig; hun vægrede sig standhaftigt og vilde ikke vige bort fra Den, hun ansaae for sin Fader. Da rakte jeg hende ubemærket en bedøvende Drik, som jeg i Forveien havde tilberedet, og da hun faldt i en dyb Søvn, lykkedes det mig at skaffe hende bort. Jeg bragte hende her hen. Men Drikken havde desværre været for stærk — hun sov, men hun sov den evige Søvn.“

„Hvor, hvor er hun? raabte Erkebiskoppen, rystet i sit Guderste: Hvor er hun, at jeg i Døden kan omarme hende, som jeg i Livet grusomt stødte fra mig?“

I en Krog paa et Straaleie hvilede den ullykkelige Esthers blege stive Skikkelse. Prælaten fastede sig over hende og overlod sig gandske til sin voldsomme Smerte. Magdalena satte sig ved Leiets og Istemmede en Døds- sang. — Da var det pludseligt som en let Rødme farvede den dødblege Esthers Kinder. „Evide Gud, hvad er det? raabte Erkebiskoppen, der ikke havde vendt sit Die fra sin gjensfundne Datters Ansigt: Hun lever, hun lever!“

Magdalena vilde i Begyndelsen ikke sætte nogen Tro til dette glade Budskab, men da hævede Esther langsomt sit skjønne Die, og det tilbagevendende Livs Aandedrag hævede hendes Bryst.

Hun opvaagnede til en nye Ellværelse; og snart overtydet om den Religions Sandhed og herlige Kraft, som hun før havde foragtet, modtog hun den hellige Daab, og blev snart derefter Ridder Percy af Bavaours lykkelige Hustru.

Georg Log.

Madame Malibran.

Madame Malibran havde aldrig elsket sin første Mand, men hendes Ære var hende dyrebare, og hun holdt sig i den ligegyldigste Afstand fra alle andre Mand.

Saaledes modstod hun i meget lang Tid de meest glimrende Fristelser, hvormed man omgav hende. En Aften var hun i en musikalsk Underholdning; Beriot spillede udmærket smukt, som sædvanligt, og Madame Malibran, den letbevægelige Kunstnerinde, overøste Violinspilleren med

de varmeste Lovtaler, hvilke han, efter sin Sædvane, optog meget koldt, thi hans Charakter er lige saa rolig og phlegmatisk, som Madame Malibrans var lidenskabelig.

Men just denne kolde Kolighed henrev den store Kunstnerinde. Hun, som var vant til, hver Dag at beruse sig i Roes, holdt en Kunstner, som enhver Roes lod kold, for et saa overordentligt Phænomen, at hun fristedes til det Dnske, at kunne dele sin Skjebne med ham.

Fra denne Dag af var Loddet kastet over hendes Fremtid. Hun elskede Veriot, og hun tænkte alvorligt paa, at opløse sit Ægteskab med Malibran, der, som hun vidste, ikke gandske var sluttet efter Lovens Forskrift.

Inden hun traadte for Retten med sin Mand, besøgte hun ham, thi han var just tilfældigviis i Paris, hvorhen han af og til kom, i det Haab, at tilegne sig en Deel af de meget betydelige Summer, som den berømte Kunstnerinde fortjente. Hendes Besøg varede ikke længe. Hun sagde blot til ham: „Jeg har aldrig elsket Dem; jeg havde heller ikke tænkt paa, at elske nogen Anden; men jeg havde ikke Kraft nok til at udføre mit Forsæt. Du betragter jeg en Forbindelse, hvortil man har tvunget mig, som opløst, og snart vil Retten, som jeg haaber, gjengive mig min Frihed. Jeg kan da med rolig Samvittighed hengive mig min Kjærlighed, den eneste Kjærlighed, som jeg nogensinde har følt, og som Veriot har indgydt mig!“

Ingen veed, hvad Malibran svarte sin Kone; men det er bekjendt, at Retten erklærede Demoiselle Garcia's første Ægteskab for ugyldigt, og at hun derpaa ægtede Veriot.

Reisepas til Himlen.

Naar Russerne døe, faae de et Reisepas med til Himlen, hvis Indhold lyder omtrent saaledes:

„Vi N. N. af Guds Naade Patriarch af Criosfa og hele Rusland, til vor Herre og Ven St. Peder, den almægtige Guds Dørvogter! Vi lade Eder hermed vide, at eftersom en Guds Tjener haver forladt dette Timelige, saa er vor Villie, at I lader ham indgaae ubehindret i Guds Rige, aldenstund vi have forladt ham Alle hans Synder og meddeelt ham vor Belsigelse. Saadant ville I ingenlunde efterlade, thi til den Ende have vi udstedt dette Fribrev. Givet i Vort navnkundige Kloster i Criosfa.“

Pauline Meulan.

Pauline Meulan, en ung Pige af god Familie i Paris, mistede tidligt baade Forældre og Venner, og saae sig saaledes nødt til, selv at sørge for sin Fremtid. Hun havde nydt en god Opdragelse, og gjorde derfor et Forsøg paa at tjene sit Brød ved literaire Arbeider. Længe vilde det ikke lykkes; men omsider modtog Journalen *Publiciste* hendes Arbeider og honorerede dem saaledes, at hun kunde leve sorgfrit deraf. Hvad hun skrev, gjorde ogsaa nogen Opsigt, og hun blev derved trukken ind i adskillige literaire Selskaber. Saaledes gik Alting godt, indtil Pauline engang blev syg og derover maatte afbryde sit Arbeide. Honoraret udeblev nu ogsaa, og hun var Fortvivlelsen nær.

I denne hendes Nød modtog hun en Morgenstund en lille Pakke, hvori laae et, gandske i hendes Mancer skrevet Stykke for *Publiciste*, tilligemed et Brev, hvori den ubekjendte Afsender lovede hende, til bestemte Tider fremdeles at sende hende lignende Arbejder, indtil hun igjen var istand til, selv at skrive sine Artikler. Dette Løfte blev pünetlig opfyldt, og Pauline trak saaledes regelmæssig sit Honorar saalænge hendes Sygdom varede. Saasnart hun igjen selv kunde arbejde, holdt hendes ubekjendte Ven sine Bidrag tilbage. Naturligviis ønskede hun meget at kjende ham, og dette Ønske blev ogsaa snart opfyldt. En Dag indfandt sig en bleg og slank ung Mand, med et blidt, udtryksfuldt Ansigt, hos hende, og tilkjendegav sig beskedent som hendes Medarbejder. Bekjendtskabet var nu stiftet, snart paafulgte en Kjærlighedserklæring og et Bryllup. Parret har siden levet meget lykkeligt med hinanden; den blege unge Mand er bleven een af Frankrigs meest udmærkede Statsmænd og Lærde — det er nemlig den berømte Guizot, der allerede oftere har været Minister og nu er gaaet som Frankrigs Gesandt til London.

Den anden Napoleon.

Kort efter det russiske Felttog, da Napoleon var kommen tilbage til Paris, fortalte man ham, at der i Paris befandt sig en Mand, der, saavel i Figur, som i Ansigtstræk, lignede ham gandske overordentligt. Napoleon blev nysgjerrig efter at see denne sin Dobbeltgænger, og lod ham hente. Keiseren fandt ogsaa Liigheden yderst paafaldende, lod ham isøre en Uniform, gandske liig den, han selv bar, traadte hen for Speilet med ham, og loe ret hjerteligt ad den anden Napoleon. Denne var noget yngre end Keiseren, arbeidede som Commis paa et Handelscon-
toir, men havde ikke synderlig Lyst til disse Forretninger. I Samtalens Løb overbeviste Napoleon sig imidlertid om, at denne Mand, der i Skabning og Ansigtstræk var ham saa liig, havde en høist indskrænket Forstand. Hans Eenfoldighed morede Keiseren en Tidlang, men da han omsider blev fjed deraf, sagde han til ham, han kunde udbede sig en Naade. Mr. la Touche — saa heed Personen — svarte: han havde rigtignok en Bøn, men Keiseren vilde vel neppe opfylde den. Napoleon gav ham imidlertid den Forsikkring, at hvis hans Bøn ikke var ubillig, skulde den vorde opfyldt. Nu fik Manden Mod, og rykkede frem med sin Begjering, der ikke bestod i mere eller mindre, end at Napoleon skulde gjøre ham til Lieutenant i det i Paris garnisonerende Lancier-Regiment. Napoleon loe ad denne snurrige Bøn, og samtykkede deri med de Ord: „Hvad ville mine Soldater sige, naar de see to Napoleoner med eet Hoved!“

Denne La Touche, der sildigere lod sig kalde de la Touche, befandt sig ved den gamle franske Armee indtil dens Opløsning 1814, og skal undertiden, under vedbørlig Opsigt, have maattet overtage Napoleon's Rolle ved

visse Leiligheder. Liigheden var virkelig yderst frappant, især da han gik klædt gandske som Keiseren. Men naar man undtager den corporlige Liighed havde han aldeles Intet tilfælles med Napoleon; han var overordentlig stolt af at ligne den store Napoleon og dum i høieste Grad. Tjeneste kom han aldrig til at gjøre, da han ikke duede dertil, og de gemene Soldater havde ham ofte dygtigt til Bedste. Ofte havde de deres Løier af, naar de saae ham i hans keiserlige Costume, der var gandske forskjelligt fra det Regiments Uniform, hvorved han stod, at raabe: „*Vive l'Empereur!*“ hvilket han altid tog meget vel op. Da Napoleon var kommen til Elba, blev han ofte ængstet gruligt af Spøgefugle, der indbildte ham, at man stod i Begreb med at gribe ham osv., eftersom man var fast forvissnet om, at han var den virkelige Napoleon og at hiin Napoleon paa Elba var Mr. la Touche. Ofte holdt Angsten ham hele Maaneder paa hans Bærelse, da han troede fuldt og fast, at hele Paris vilde komme i Oprør, saasnart hans Person saaes paa Gaden.

En Modedame paa Nero's Tid.

Silia træder ind i Dampbadesalen, og for at vorde endnu hedere, tager hun i hver Haand en Rølle, og svinger dem, ligesom Bingerne af en Veirmølle. Da denne heftige Bevægelse havde badet hendes Lemmer i Sved, afstørrede unge Slavinder hende, idet de gnede hende med smaae Redskaber af Elfenbeen, Sølv eller Perlemoer. Derpaa bar man Silia, der næsten var dødsnat, i et lunket Bad, hvori hun blev en Tidlang, for at vænne sig til en lavere

Temperatur. Nu sprang hun i et vidt Marmorbassin, fuldt af frisk, vellugtende Vand. Flere Gange steg hun op og sprang deri igjen, for at forstærke Virkningen. Derpaa forlod hun Badet og gik ind i Toiletværelset med en saa frisk, blød og spændt Hud, som om hun kunde have været en Pige paa sexten Aar. Silia var tre og tredive Aar gammel.

Nu var Spørgsmaalet, hvilke Compositioner man skulde betjene sig af, for at gjøre Hænderne hvide og Kinderne røde. Nogle af Slavinderne foresloge kogt Hvede blandet med Olie. Denne Deig skulde tørres paa Huden, og derpaa afvaskes med Mælk. Andre vilde anvende Brødkrummer, dyppede i Eselmælk. Denne Blanding gjorde, at Huden hævede sig let, hvorved Runterne, som begyndte at vise sig, forsvandt. Silia forkastede dette Middel, som, efter hendes Mening, kun passede for Fruentimmer paa fyrretyve Aar. Een foreslog Sminke udtrukken af en Rod, en Anden Purpursnekkens Skum, tilberedt med Rødt.

Silia hørte paa alt dette, medens hun spiste Myrtheplæskener, som gjøre Nanden meget behagelig. Derpaa valgte hun blandt alle bekjendte Midler et, hvorpaa ingen af Slavinderne havde tænkt. Hun befalte nemlig, at man skulde støde Balmuehoveder i reent Vand med et Gran Birk, og med denne simple Composition vaskede hun sine Hænder og tørrede dem i en Slavindes Haar. Ogsaa Ansigtet vaskede hun dermed, og efter at hun havde beseet sig længe, kastede hun al Sminke tilside, malte sine Dienbryn let, og lod sig strøe et brunt Pulver i Haaret. Men i dette Pulver var der Guldstøv, som blev hængende hist og her i Løkkerne og glindsede smukt.

Maanens Gang.

Dagen var tilende. Bag de østlige Bjerge viste sig et dæmrende Skjær, som om en ny, en mildere Aurora vaag: nede her. Men det var Nattens stille Datter, den venlige Luna, der langsomt steg frem af Dæmringens Skjød. Mildthilsende skred hun frem, og overskuede sit natlige Rige.

Men ved Foden af de skovbefrandsede Høie laae en Pige paa sine Knæe. Hun sprang henrykt op, da hun saae den skinnende Maane. „Jeg takker dig, himmelske Luna! raabte hun begejstret: du har hørt min Bøn, og kommer nu, og lyser for den elskte Vandrer paa hans besværlige Gang. O, du er Kjærligheden huld, skjøndt du eensomt gaaer dine Veie. Naar Dagen er hensvunden under Arbeid og Møie, og Fredens Time slaaer, da tænder du din Fakkell, og fører Ynglingen til hans elskende Brud. Modtag mit Hjertes Tak, du venlige Luna! Sikkerter hører du min Bøn, og seer velsignende ned paa os fra din høie Himmel!“

Saa talte den lykkelige Pige, og fløi sin Elskte imøde. Men Maanen steg roligt op, og gif, fast og alvorlig, sin evige Bane.

Og dybere mellem Bjergene laae et eensomt Meieri. Her boede en riig Mand med sit Eyende. Men i Bjerg: egnen omflakkede vilde Svende, som dagligen gif paa Rov. — Da nu Natten var indbrudt og Lysene sluktes i Hus: sene, drog den vilde Sværm ud af Skoven, og sneeg sig hen til den eensomme Forpagtningsgaard, for at plyndre den rige Mand. Allerede havde de lagt Stigen til, da der aabnedes et Vindue over dem, og en modig Knøs, som i Maaneskinnet havde seet Lyvene nærme sig, raabte ned: „Har jeg forstyrret Eder i Gjerningen, I Skurke?“ Og han gjorde en vældig Larm, og hidkaldte Karle og Piger.

Og Røverne hørte Larmen, og sprang ned, og flyede hastigt over Muren. Men Een af dem knyttede sin Haand mod Maanen og raabte: „O du ondskabsfulde Forræder! Hvi har du dit misundelige Die overalt, hvor man ei behø: ver dig! Kunde jeg med denne Steen kaste dig ned fra Himlen — jeg gjorde det! Vorde vi grebne og kastede i Fængsel, da er Skylden din, thi du under os Intet, men gjør hvad du kan til vor Fordærvelse!“ Og hele Banden

begyndte at true og rase, og udfjældte og forhaanede Maanen. Men denne skred roligt frem, og gik, alvorlig og fast, sin evige Bane.

Og Aftenstjernen, som havde hørt alt dette, ventede stille, til Maanen kom høiere op. Da hilste den Lufta venligt, og sagde: „Jeg har hørt dig roses, hørt dig haanes, kjære Maane! Først frygtede jeg, du skulde vorde forfængelig, da man smigrede dig; men snart hørte jeg Røves ondes, forhaanende Tale, og kommer at trøste dig!“

Da smilte Maanen saare blidt og sagde: „Det Første kan ikke ophøie mig, det Sidste ikke fornedre mig! Rolig gaaer jeg min Bane, og gyder mit Lys over de natlige Egne, saavidt min Skaber befaler. Vel elsker jeg inderligt den skønne Jord, hvis stille Ledfagerinde jeg er. Men kun Kjærlighed erkjender mit Værk og er modtagelig for min Belsignelse. Ondskabens Pile, som ere bestemte for mig, træffe kun de Ulykkeliges eget Bryst. Den Klarhed, Skaberen har givet mig, glæder de Fromme, men forarger de Onde. Mit Løb gaaer henover Begge; men Roes og Dadel berøre kun svagt et Dre, der kun agter paa Skabers Ord og paa de rullende Sphærens Gang.“

Saa talte Maanen, og forfulgte sin Bane, men Aftenstjernen glædede sig over den Ubestikkeliges rolige Storhed.

Agnes Franz.

Den bedste Soldat.

Med Kongerne af Danmark og Polen havde Peter den Store, Keiser af Rusland, hyppige Sammenkomster, i Særdeleshed efter Slaget ved Pultava. De tre Monarker samtalte ofte om deres Soldaters Tapperhed og ubetingede Lydighed. Kongen af Danmark meente, at Enhver maatte indrømme hans danske Tropper Fortrinet, fordi den bestandige Krigstjeneste havde hærdet og disciplineret dem.

Kongen af Polen gav sine sachsiske Krigere Fortrinet og anførte af Historien flere Exempler, som skulde bevise deres overordentlige Mod. Peter lod dem tale ud; derpaa sagde han til Kongen af Polen: „Jeg vil raade Dig til, at tie stille med Dine Sachsere; jeg kjender dem temmelig godt og veed, at de ikke ere stort bedre end Dine Polakker. Og Dine Soldater, sagde han til Kongen af Danmark: saa gamle de endogsaa ere, vilde de dog Intet kunne udrette imod mine nye Tropper.“

Begge Kongerne bleve imidlertid ved deres Paastand og søgte med Eftertryk og Iver at forsvare deres Mening.

„Godt! sagde endelig den russiske Selvbehersker: Vi ville anstille en Prøve. Kunne I blandt Eders Soldater vise os Een, der vilde være modig nok til, at styrte sig ud af Vinduet, hvis I befale ham det? Jeg er vis paa, at Enhver af mine Soldater vil gjøre det, naar jeg forlanger det.“

Kongerne paastode, at deres Soldater vilde gjøre det samme, og Czaren forlangte nu, at man først skulde anstille en Prøve med en dansk Soldat.

Man lod en af de tappreste Grenaderer falde ind. Hans Konge befalede ham, at styrte sig ud af Vinduet. Bærelset var i andet Stokværk og Grenaderen fandt Springet yderst farligt. Han fastode sig for sin Monarks Fødder og bad om Skaansel; men Kongen syntes ubønhørlig og gjentog endnu engang sin givne Befaling. Grenaderen beder nu med Taarer i Dinene, at man vil sige ham Aarsagen til denne grusomme Straf, og han bønfalder idetmindste om Udsættelse, for at han kan faae Tid til at angre sine Synder.

Czar Peter, der i nogen Tid havde gottet sig ved Kongen af Danmarks Forlegenhed, sagde endelig til ham: „Nok, min Broder! Lad ham faae Tid til at angre sine Synder.“

Soldaten fik Tilladelse til at gaae.

„Hvad Dine Sachsere angaae, vedblev Peter, henvendt til den polske Konge: da behøve vi ikke en saadan Prøve; de vilde bestaae endnu langt slettere, end den danske Grenadeer.“

Han hidkaldte derpaa en af sine Officerer og befalede ham, at hente den første den bedste Grenadeer. En Saa: dan lod sig strar tilsyne og Monarken befalede ham koldblodigt, at styrte sig ud af Vinduet. Soldaten slaaer med Haanden paa sin Hue, nærmer sig Vinduet, gjør Korsets Tegn og stiger op med den ene Fod. —

„Holdt! tilraabte Peter ham: Det gjør mig ondt for Dig; nu kan Du gaae.“

Grenaderen gjorde omkring, slog endnu engang paa sin Hue, for at gjøre Keiseren sin Honneur, og marscherede ud af Bærelset.

„Hvo af os har nu de bedste Soldater?“ spurgte Czaren de to Konger. De indrømmede den uforfærdede Russer Fortrinet og bade Czaren om en Officeerplads for ham.

„Tro kun ikke, bemærkede Peter: at Denne alene er saa modig; alle mine Soldater vilde gjøre det samme, og paa den Maade maatte jeg gjøre dem alle til Officerer.“

„Maaskee J kunde have Lyst til, at anstille endnu et Par Prøver? J kunne selv udsøge Eder Den, der seer meest uanseelig og elendig ud, og jeg er vis paa, at han ikke vil staae tilbage for den Første.“

De to Fyrster havde ingen Lyst til en ny Prøve; dog gjentog de deres Bøn, at gjøre Soldaten til Officeer. Czaren gav tilsidst efter; han udnævnte ham til Officeer, og enhver af de to Konger gjorde ham en Foræring af hundrede Ducater.

B i f t e s p r o g e t.

Naar jeg er paa Bal, pleier jeg gjerne at stndere Damerne's Smag og Egenheder. Saa ofte man iagttager dem, lærer man noget Nytt.

Saaledes har jeg, blandt Andet, mærket mig deres Biftesprog.

En Bifte, kjære Læser, er i en Dames Haand, ikke blot Bifte; den er langt, langt mere.

En Bifte er en Telegraph, der med Lynets Hurtighed beforder sine Depescher.

En Bifte er en Milepæl i den hemmelige Kjærligheds Labyrinth.

En Bifte er en spansk Bæg, bag hvilken de uden Gêne kunne coquettere eller gabe.

En Bifte er en Dragoman, der tolker deres stumme Tilbøieligheder og Følelser.

En Bifte er et Thermometer, der forraader deres Videnskabs Grader.

En Bifte er et Riis, hvormed de slaae os over Fingrene, naar vi glemme os selv.

Hermine lader sin Bifte falde. Hvorfor? For at hiin unge Mand skal tage den op og knytte en Samtale med hende.

Rosalinde sidder hist hos sin Moder. Hun tripper med de smaae Fødder, bider sig i de yndige Korallæber, lukker Biften op og i, i og op. Veed Du, hvad hun vil sige? — Hun er vred. Og veed Du, hvorfor hun er vred? Fordi Ingen endnu har engageret hende til Dands.

Hist ved Vinduet gjør en ung Lieutenant den skjøne Adeligunde de artigste Complimenter. Han beder hende om den Blomst, som pranger i hendes Haar. Hun nægter ham den. Hvad gjør han? Han røver Blomsten. Hun slaaer ham nogle Gange med Biften over Haanden, og vender ham Nyggen gandske fornærmet. Veed Du, hvad det vil sige? Hun glæder sig over hans Mod. Vred maa hun være; det fordrer Anstanden. Men Lieutenantens Kjækhed glæder hende.

Naar Damerne slaae os over Fingrene med deres Bifter, saa er det det samme, som om de klappede os paa Rinden.

Maria slaaer den Mand, hun taler med, over Haanden med sin Bifte. Det er et slaaende Beviis, at han ikke er hende ligegyldig. Nu slaaer hun med Biften paa en Knap i hans Frakke og seer sig ængsteligt om. Det vil sige: „Min elskede Ven, tal noget sagtere! Der er Lurere i Nærheden! Vær forsigtig!“ Nu klapper hun ham med Biften paa Skulderen og — gaaer. Det vil sige: „Adieu, jeg maa gaae, ellers bliver man opmærksom; imorgen sees vi igjen!“

Jeg kunde give endnu langt flere Oplysninger; men jeg tør og vil ikke sige Alt, hvad jeg veed. Nøglen til dette Biftesprog har jeg givet.

Dr. La sk er.

Aaret 1624 trehundrede Rigsdaler. Beregner man Omkostningerne for Kjelderens Bedligeholdelse, Skatterne, Renterne af denne Sum og Renters-Rente, saa koster nu et Orhoved 555,657,240 Rdlr. og altsaa en Flaske 2,723,810 Rdlr., et Glas ($\frac{1}{8}$ Bout.) 340,476, en Draabe (1000 paa et Glas) omtrent 340 Rdlr. Kun Borgermesterne ere berettigede til, aarligt at bruge eller til kronede Hoveder at bortgive nogle Flasker af Rosen- og Apostelvinen. En Bremer-Borger kan, naar han beviislig er meget syg, faae en Flaske deraf for 5 Rdlr. Enhver Borger, som herbergerer en berømt og anseet Fremmed, er ogsaa berettiget til at forlange en Flaske Rosenviin. I de sidste Aar Goethe levede, sendte Staden Bremen ham hvert Aar en Bouteille til hans Fødselsdag.

I tolv Sprog skrives „Gud“ med fire Bogstaver: tydsk *Gott*, latinsk *Deus*, spansk *Deos*, fransk *Dieu*, græsk *Θεος*, dalmatisk *Vogi*, tyrkisk *Alla*, ægyptisk *Foud*, persisk *Zuri*, indisk *Zimi*, hebraisk *Eloa*, polsk *Boga*. — I den christne Kirke have vi fire Evangelier. Fire ere de sidste Ting: Død, Dom, Helved og Himmel. Efter Plato er der fire Cardinaldyder, som indbefatte alle andre: Wiisdom, Naadehold, Retfærdighed, Tapperhed. Fire ere Temperamenterne: det Sangvinske og Choleriske, Phlegmatiske og Melancholiske. Firestemmig Sang er, iblandt fleerstemmige, den fortrinligste, fordi den forener de fire Hovedstemmer. Ved Blodets Baand staae fire Personer os nærmest: Fader, Moder, Søster, Broder. Fire Elementer beherske Verden: Ild, Luft, Vand, Jord. Fire Epoker betegne Menneskets Liv: Barn, Yngling, Mand, Olding. Fire Verdenssegne dele Horizonten: Nord, Syd, Øst, Vest. Fire Aarstider dele Aaret; hvert fjerde Aar har en Skuddag. Fire Dagstider dele Døgnet; fire Farver er der i Kortspil; osv.

Engellænderen elsker hos Qvinden: Alvor og Værdighed; Russeren: Mand og Skjønhed; Italieneren: Hengivelse; Spanieren: fortærende Hede; Franskmanden: Fiinhed; Tydskeren: Huuslighed.

Den forelskede Engländer drikker i sin Fortvivlelse Punsch; Russeren Brændeviin; Italienerne og Spaniolere drikke Gift; Franskmanden Champagner; Tydskeren Rhinsviin.

Engländeren reiser af Kjærlighed; Russeren slaes af Kjærlighed; Italienerne og Spanioler synge af Kjærlighed; Franskmændene danser, Tydskeren æder og drikker af Kjærlighed.

Af ulykkelig Kjærlighed faae Englænderne Spleen; Russerne hugge til; Italienerne og Spaniere gjennembore sig; Franskmændene forelske sig paany; Tydskerne vorde hypocondriske.

Hvad er Philosophie? Sjælens Liv, Geniets Lygte, Hjertets Videnskab, Fornuftens Lyst. — Hvad er Kjærlighed? Hjertets Tarantel, Sjælens Skorpion. — Hvad er Had? Videnskabernes Edderkop. — Hvad er Taknemmelighed? Følelsernes Phoenix. — Hvad er et skinsygt Menneske? Den Farligste af alle Banvittige. — Hvad er en Dumrian? En Lampe uden Olie, en Ager uden Frugt, en Himmel uden Stjerner.

En spurgte, hvorlænge man maatte tælle, for at komme til en Billion. Svaret satte hele Selskabet i Forundring, thi det lød: nitten tusinde Aar. Og dog er det rigtigt. Naar man behøver 1 Minut for at tælle fra 1 til 100, saa kommer man i en Time til 6000, i et Døgn til 144,000, i en Uge til 1,008,000, i et Aar til 52,416,000. I 19000 Aar vilde man altsaa komme til 995,903,000,000, hvilket endnu ikke udgjør en fuld Billion. Derhos maatte man kunne tælle uafbrudt Dag og Nat, og udtale de store Tal ligesaa hurtigt som de smaae.

Lader os engang betragte Fiirkløvereren: Europa, Asia, Afrika og Amerika! Det er tilvisse underlige Damer, men ægte Fruentimmer. Der er nu for det første Prindsesse Europa. Hvor sminket og udmaiet, Alt beregnet paa Effect! Hun er og bliver en gammel Coquette. Hun har gjort altfor mange Erobringer. Gomsfru Amerika huger mig ulige bedre. Hun er ogsaa den Yngste af disse Søstre, kraftig, fuld af Liv og Aand. Asia kaldes allevegne i Bøgerne: Menneskeheden's Bugge. Ja, hun har vugget Menneskeheden, men det er længe siden, Menneskeheden er imidlertid løben iveiret og er bleven en stor Tølper, men Fru Asia er bleven staaende — ved Buggen! Mamsel Af-

rika med de brændende Dine og de dunkle Træf har kostet utallige Tilbedere Livet; truende viser hun de blændende hvide Tænder; i Modsætning til sin Søster Europa vil hun forblive kjær Jomfru.

Hvad er Menneskeliv? Avner for Binden! Af 100,000 Børn synke strax i det første Leveaar 22 til 23,000 i Graven; efter dem følge, i det andet Aar, 8 til 9000. Men Tallet skal endnu formindskes. Det tredie Aar kræver 4 til 5000 Offre; det fjerde 2 til 3000; det femte 1500 til 2000; og selv det sjette Aar kræver endnu 1000 til 1100. Og saaledes ere alt de 100,000 reducerede til omtrent 60,000. Af 10 Mennesker, som fødes paa een Dag, oplever kun Een det 74de Aar; af 18 naaer kun Een det 80de; af 43 vorder kun Een 85 Aar gammel; af 60 opnaaer kun Een 87 Aar. Med hvert Aar vorder denne Kløft større! Een der skal opleve 100 Aar, maa først see 3500 Jevnaldrende synke i Graven, og bliver Nogen 105 Aar, da maa først 14000 være døde. Af 25,000 Mennesker naaer kun Een 106 Aar, af 50,000 kun Een 107 Aar, og blandt en Million kun een Eneste 110 Aars Alder.

Barometrene og Thermometrene ere Skyld i Menneskenes Ugudelighed. Naar vore Fædre og Forfædre vilde vide, hvad Veir man fik, saae de op til Himlen, til det store, blaa Dække, til Guds Naadebrev med Stjerneskriften og det store Solsegl; nu see vi blot efter Veirglassene. Vi underhandle ikke mere med Himlen selv; Veirglassene ere vore Tolke, især naar vi have i Sinde at gifte os. Staaer nemlig Sølvet høit, saa er det smukt Veir, og saa begynde vi strax at gjøre Hanebeen; staaer Sølvet gandske dybt, saa staaer Pigen under Nul. Naar Nogen nuomstunder siger: „Jeg er forelsket i den Pige!“ saa skal det egentligt hedde: „Jeg er forsolvet i hende!“

Hvad er Mennesket? I Ungdommen et Spørgsmaals: tegn til Fremtiden; i den modnere Alder en Nutidens Parenthese; i Alderdommen et Udraabstegn til Fortiden.

Brudstykker af sex drama- tiske Arbejder.

I.

(Titania. Lyrisk-romantisk Tryllespil i tre Afdelinger med et melodramatisk Intermezzo. Anden Afdeling, 3die Scene).

Berthold (ene).

I Morgen
det er min Fødselsdag — hvor Tiden iler!
Jeg bliver gammel; Ungdomsmodet har
forladt mig, mine Armes Kraft vil ei
som fordem staae mig bi, og Lokken blegner.
Jeg føler grant, det lakker imod Aften,
mod Livets Aften, da min Sol nedsynker
for evig hist bag Dødens skumle Fjelde.

(Han træder hen til Binduet og stirrer ud af det).

Mørket hyller med de sorte Vinger
Jorden trindt i hellig Tausshed ind;
fra Kapellet sagte Klokker klinger,
Tonen vugges hid af Nattens Vind.
Taagen staaer paa Enge,
Bien gaaer i Senge,
Maanen dukker frem med hviden Kind.

Underlig det fulde Hjerte banker,
selsom Længsel fylder dette Bryst,
vildt i Natten flyve mine Tanker
over Skyen mod den fjerne Kyst,
bort fra Jordens Dale,
op mod Lysets Sale,
did, hvor Stjernen huldt nedblinker Trøst.

Jngen bragte Budskab end tilbage
fra det fjerne, ubekjendte Land;
dog jeg gyser ikke for at drage
did, fra Livets klippefulde Strand.
Glædens milde Barme
hist i Englens Arme
kvæger sødt den trætte Vandringsmand.

Dg dog — hvi er jeg saa veemodig stemt?
Har ikke Skjæbnen mig frem for saa Mungen
tilsmilet ømt; hvi stormer vildt mit Bryst?
En yndig Hustru og en kjærlig Datter
forsøde mig mit Livs de sidste Timer.

En vndig Hustru! ja — en Rosenknop,
 der snoer sig op ad Egens hule Stamme,
 og som, naar denne alt forlængst er fældet,
 sit friske Blad i evig Ungdom hæver.
 Og kan den trætte Gubbes mørke Lune
 vel andet end forbittre Uda's Liv?

(Han holder pludselig inde).

Bort, skumle Mismod! Roligt, vilde Hjerte!
 Hvi flaaer Du ængsteligt og martres af
 en grundløs Frygt, en lav, uværdig Tvivl?
 Men hvorfor skjulte hun urolig Brevet?
 O Berthold, tvivler Du om Uda's Troskab?
 Nei, bort med dig, Mistankens fule Dæmon! —
 I hule Toner lyder for mit Dre
 den gamle Biismands varselfulde Røst:
 „See den, som egenmægtig griber i
 sin Lykkes Bæb og sønderriver den
 formastelig, med plump, vanhellig Haand!“

Saadant er Menneket! Han kan ei taale,
 at Medgangs Bør i Seilet venlig luster;
 men selv han skaber Uarsag sig til Klage.
 Snart tykkes Binden ham for svag, og snart
 for stærk; snart brænder Solen altfor heed,
 snart ængster ham den skybedækte Himmel.
 Og kommer Modgangs Storm paa snelle Binger,
 da spilder han med tomme Klager Tiden;
 Han reber ikke Videnskabens Seil,
 men lader Bølgen ind i Skibet bruse
 og synker snart i Dybet, redningsløs.

Afsted! — Her er ei Hvile for min Sjæl!
 Jeg bade vil mit Bryst i Natteluften:
 de svale Pust i Skovens dunkle Hvælving
 skal vifte bort mit Mismods kvalme Taager.

(Han gaaer).

(Fortsættes).

Fr. Sneedorff Birch.

Ægtefælskismisfen.

Et jodist Sagn.

I Sidon var der engang et Par,
Som, ti Aar gift, dog barnløst var.
Derover var Manden heelt forrigfuld,
Og skjøndt hans Hustru var from og huld,
Ham stedse hengiven med Kjærlig Hu,
Han vil fra hende dog skilles nu.
Med Taarer stirrer hun paa sin Ven;
Dog træder hun med ham for Simon hen.
Men Simon siger: „Ser Bryllupsfest
„Bivaantes af mangan en ærlig Gæst;
„Seg vil, at I ogsaa paa Skismisfens Dag
„Eders Benner forsamle i lystigt Lag!“

Hvad Oldingens Biisdom havde sagt
Blev strax med redelig Hu fuldbragt.

Hver Ven og Frænde man bød til Gæst;
Det var som en anden Bryllupsfest.
So nærmere Maaltidets Slutning kom,
Desflittigere gik Pokalen om,
Og udaf den allersombedste Biin
For Manden skænker den Hustru fiin.
Sig Glæden stjæler i Hjertet ind;
Han smiler og siger med muntert Sind:

„Af Alt, min Bi, hvad Du finder her,
„Du tage kun det, Du meest har kjær;
„Du var mig en Qvinde huld og blid,
„Seg giver Dig det til evig Tid.
„Og hvadsomhelst Dit Balg falder paa
„Du med Dig til Hjemmet tage maa!“

Derefter han nipped til Bægret tidt,
Blev tung og søvrig lidt efter lidt;
Omsider han slumrer ret trygt og fast.

Nu nærmer sig Qvinden med Kjærlig Hast.
Hun kalder alle sine Slaver frem:
„Tager ham, bærer ham til mit Hjem!
„Langsomt gaae I, med sagte Fjed;
„Sætte ham vaerligt med Sengen ned!“

Manden vaagner mod Morgenstund,
Undrer sig ret af Hjertensgrund,
Stirrer omkring sig i Dagens Skjær,
Beed ei, hvordan han er kommen her.

„Hvo har min Seng, i denne Nat,
„Her i den fremmede Stue sat?“

Hustruen ndmygt triner frem:
„Herre, tilgiv, Du er i mit Hjem!“

„Dvinde, Dit Ord jeg ei forstaaer!“

„Sagde Du ikke til mig igaar:
„„Af Alt, min Liv, hvad Du finder her,
„„Du tage kun det, Du meest har kjær;
„„Du var mig en Dvinde huld og blid,
„„Jeg giver Dig det til evig Tid.
„„Dg hvadsomhelst Dit Balg falder paa
„„Du med Dig til Hjemmet tage maa?
„Jeg valgte — Herre, vord ikke vred!
„Det Kjæreste, jeg paa Jorden veed,
„Dg om Du ogsaa forstøder mig,
„Saa maa jeg dog evigt elske Dig!“

Men Manden førte sin Hustru hjem,
Dg ikkun Døden adskilte dem.

Dr. Revihson.

Patrona: Galil,

eller:

Opøret i Constantinopel.

Uimodsigeligt er Sultan Achmed den Tredies Moschee en af de skønneste i hele Stambul. Og dog blev dette pragtfulde Feepallads, med sit høistfuldendte Steenarbeide, med sine Søiler af ægyptisk Granit, med sine rige Wertsdørre og sine sex Minareter, dette Mesterstykke af Bygningskunst og ødsel Poesie, som en af Digtetekunst og Kunstfands begejstret Sultan reiste til sit Navns og sit Lands Forherligelse — en af Hovedaarsagerne til hans Undergang.

Achmed *III.* var en vellystig Pantheist, mere skicket for Sybaris og Pæstum's Rosensenge, end for Keiserthronen. Det beskuelige Belleuuet, hvori hans Dage henrandt, de Skatter, hvormed hans Ministre bebyrdede Folket, for at tilfredsstille hans verlende Smags kostbare Luner, den Flor af Qvinder, af sjeldne Fugle og af Blomster, som han underholdt i sit Harem i Europa og Asia, dette hele yppi-ge Liv, denne halvvaagne Tilværelse under Cassadernes Rislen, Odaliskernes Sange og Matteredgalenes smeltende Slag, var kun lidet passende paa en Tid, da Tydskland, Rusland og Persien, hvert paa sin Grændse, dristigt grebe i Fæstningsbeltet, som Solimanerne, Muraderne og Muhamederne havde bygget med egne Hænder.

I September 1730 var Folkets almindelige Uvillie stegen til den høieste Spidse. Bygningen af Achmed's Moschee havde udtømt Skatkammeret. Medens Ibrahim, Pascha, Storveziren, i alle Rigets Stæder lod det Hatti-Scherif forkynde, som lagde en ny Skat paa alle smaae Kramvare, sysselsatte sig den i sit Serail indelukkede Sul-

tan med Affatningen af poetiske Indskrifter for den pragtfulde Brønd, som endnu bærer hans Navn. Men paa samme Tid blev den navnkundige Hippodrom i Constantinopel — paa Tyrkisk At-Meidan — Samlingspladsen for alle Lediggjængere, alle af Freden kjede Soldater, som vare beredte til ethvert Foretagende. Talrige Grupper samlede her i Skyggen af nogle Træer og talte uden Tilbageholdenhed om aabenbart Oprør.

En Frugthandler, som bar et lidet med broderet Musselin bedækket Bræt paa sit Hoved, syntes at føre Ordet for den talrigeste Hob. Janitskarer af alle Regimenter trængte sig om ham; Nogle støttede sig paa deres Stofke, og strøge sig truende om Skjæget, Andre sadde tause paa Huf, og smøgede deres lange Piber. Nogle Hovedbevægelser vidnede om, at de fuldkommen samtykkede i de oprørske Forslag, Frugthandleren fremsførte.

„Vel talt, Muslu!“ tilraabte man ham fra Tid til Anden, og Muslu vedblev: „Hvem kunne vi takke for Beziren Kiopruli-Oglu's Affættelse? Sultan Achmed, som har sat den nederdrægtige Ibrahim i hans Sted, for desto mageligere at kunne plyndre os! Hvo har ladet sig Wallachiet fratage af Tydsfernes Kral? Atter Sultan Achmed. Hvo har, ved djævelske Skjændselsgjerninger, under Belgrads Mure, ladet de rettroende Osmaners stedse seierrige Hær tilintetgjøre? Atter Sultan Achmed og hans Bezir Ibrahim, — gid de maae brænde i Helvede derfor! Af 150,000 Krigsmænd, næsten lutter Janitskarer, vor Hærs Blomster, ere neppe 30,000 undløbne Sværdet. Hvo har overgivet Temesvar og Belgrad til de Bantroer? Sultan Achmed. Hvo har lagt den svære Told paa Kornudførslen? Atter han. Hvo har ladet Trykkerne komme fra Frankrig med deres fordømte Maskiner, i den Hensigt, at tage Brødet fra Rigets Skrivere? Ingen uden han. Hvo har nys ladet Perserne fratage os Lauris, den hædervær-

dige Stad? Hvo har, til de allerede noksom trykkende Skatter, lagt den nye Told Bedeat, som træffer de fattige Smaafræmmere saa haardt? Sultan Achmed. Gud har dømt ham. Hans Hævn ramme de Skyldige!“

En Bifaldsmumlen lød blandt Tilhørerne. Hobene traadte sammen og raadsloge. Da treen en anden Skikkelse frem af Massen og stillede sig ved Siden af Taleren. Ogsaa han hørte, ligesom denne, til de lavere Folkeklasser. Et Kobberkar, som han bar i Haanden, samt nogle Porcellainskopper viste, at han var en Kaffesælger.

„Det er Uly! sagde Muslu, og rakte ham Haanden til Benskabstegn: Gud beffjerme alle sine troe Tjenere!“

Uly lagde fra sig, hvad han bar, og, opløstende sine Arme mod Himlen, raabte han: „Hvad nytter det, at Propheten haver skrevet: „Bærer ingen Silkeklædebon, thi sandelig jeg siger Eder, hvo som bærer Silkeklædebon i denne Verden, skal aldrig beklædes dermed i al Evighed!“ — Hvad nytter det, at den mægtige og hellige Omar siger: „En Kjortel af Silke er et Klædebon for en Sjæl, som skal udstødes i Helved!“ — Hvad nytter det, at vi læse i Koranen: „Helvedes Ild skal tordne, ligerviis som Camelens Brøl, i Dens Bug, som æder eller drikker af Guld eller Sølvkar!“ Hver Dag begaaer Achmed den Sultan alle disse Forbrydelser. Brusfa kan ei forsærdige nok af kostbart Stof til at bedække hans Lemmer! Slavesønnen æder af Guld og Sølv, han sidder paa Perler og Rubiner, han bortødsler til Hunde og Fugle tusinde Familiers Underhold, og bærer Guldringe paa Fingrene, som en Kvinde. Forglemt haver han, at Propheten kun førte et simpelt Sølvsegl og at han, da han engang mødte en Mand med en Guldring, forstødte ham og vendte ham Ryggen. Jeg spørger Eder Alle, om ikke Sultan Achmed med fuldkommen Ret er alle Troendes Forbandelse hjem:

falden, og om ikke den Mand, der befrier Riget fra en Bantro, haver gjort sig velfortjent af Gud og Mennesker!“

„Jo vel, jo visselig! skreg hele Hoben: Sultan Ach: med være forbandet! Man maa styrte ham, som man har styrtet hans uværdige Broder Mustapha, der var tusind: gange mindre skyldig, end han!“

„Afsted, med Baaben i Haand til Serailet!“ raabte Muslu. — „Ja, afsted! Diebliffeligt afsted!“

„Lader os fordre de fem Ministres Hoveder!“ tilføiede Ali den Kaffejæmker. — „Ja, lader os fordre Hoveder!“ gjenlød det i Hoben.

„Men hvo skal være vor Fører? spurgte en Stemme: Hvo skal tage Ansvarer for Oprøret paa sig?“

Et Diebliffs Taushed paafulgte. Enhver veeg tilbage, for ligesom at sikke sig mod Antagelsen af en saa farlig Magt.

„Nu? begyndte Muslu paany: Skulde der da ikke findes Een, som vil antage sig Folket og Religionen?“

„Her er Een!“ lød en mægtig Stemme midt fra Hoben, som strax aabnede sig, for at lade en ny Skikkelse træde frem. Med stum Forbauselse saae Alle paa den Mand, der saa tillidsfuld frembød sig til Udførelsen af et saa farligt Foretagende.

Hans haarde og vilde Ansigtstræk, den i hans Blikke glødende Gld, den Kæmpestyrke, hvormed han var udrustet, svarte gandske til det Billed, man kunde gjøre sig af en modig og daadkraftig Mand; men den usle Dragt, som bedækkede hans Legeme, lod ogsaa den Tanke gjøre sig gjeldende, at han kun styrtede sig i saadan Fare, fordi han ei formaaede at begribe den. Uagtet hans tvetydige ydre Optog, uagtet hans knudrede, solbrændte Hænder, laae der imidlertid, i Mandens hele Holdning, en saadan Høihed og et saa skarpt bestemt Væsen, at man strax følte sig indtaget for ham.

Under hans Turban saae man hans glatragede Tindinger og hans dristigt fremtrædende Pande. Sort, stærkt Skjæg hang over hans Læber. Hans hele høire Kind var fløvet af et Sabelhug og viste et mægtigt, bredt, blaat Ar. Da han nu langsomt havde mønstret den ham omgivende Kreds, lod han en Sæk med Klæder, som han bar paa den høire Skulder, falde til Jorden, slog Armene over hinanden, og syntes at vente, at man skulde stadfæste ham i det Embed, han nys havde givet sig selv.

En Janitskar traadte ham nærmere: „Hvo er Du?“ — „Jeg seer vel — svarte den nye Høvding — at Du ei har hjemme i Ejub:Qvarteret, og at Du ei har tjent mod de Bantroe, da de fratog os Peterwardein i Ungarn.“ — „Dertil er jeg for ung!“ svarte Soldaten. — „Ja, gandske vist, thi ellers vilde Du have hørt tale om Janitskaren Patrona:Calil, som engang tjente i den fireogtyvende Orta og nu sælger gamle Klæder til de Troende, som ei have Penge til at kjøbe nye.“

„Patrona:Calil! gjentog flere gamle Janitskarer: Ja, vi huske ham godt, hans Navn staaer med Ære i Regimentslisterne.“ — „Patrona:Calil! raabte Muslu og Aly: Vi ville være stolte af, at kunne fuldbyrde Dine Befalinger.“

„Aly og Muslu! tog Patrona Ordet: Jeg udvælger Eder til mine Lieutenanter. Kommer hjem til mig iaf ten, at vi kunne raadslaae; mit Huus ligger tætved Moscheen Ejub. Imidlertid — uddeel Din Frugt, Muslu, blandt disse vakke Folk, og Du, Aly — skjænk den Kaffe, Du endnu har hos Dig!“

Uden Bægning adløde Muslu og Aly deres nye Ansører, og alle Tilstedeværende svore, ved Daggry at samles bevæbnede paa samme Sted, for at drage mod Sultanen. Da det simple Maaltid var fortæret, gif Patrona sine Tilhængeres Rækker igjennem med hiin Høvdingensmine, som

Naturen havde præget paa hans mandige Ansigt, og sagde: „Jeg er kun en fattig Mand, Kamerader, men dog maa jeg give Jer et Pant paa min Taknemlighed.“ — Med disse Ord tog han, af sin Pose, tre Lapper af forskjellig Farve, og vendte sig til Aly og Muslu: „Modtager af mine Hænder disse to Bannere, som skulle føre Eder til Seier. Jeg selv beholder det Tredie. Værer forvissede om, at I aldrig skulle see det vige.“

„Allah:Glu!“ skrege de Sammensvorne, idet de svang deres Stofke og Knive over Patrona:Calil's Hoved.

Af denne Besskaffenhed var den eneste Indvielse, som blev denne forvorne Oprørshøvding til Deel, ham, der vilde forsøge paa, at støde en mægtig Hersker fra Thronen.

Herpaa adskiltes de Sammensvorne, og Patrona gik hjem, for at belave sig paa at modtage de tvende Gæster. Det var allerede fuldkommen Nat, da han naaede Forstaden Ejub.

Patrona's Vaaning svarte, ved en overalt klart fremtrædende Elendighed, fuldstændigt til sit ydre, jammerlige Udseende. En Maatte, nogle Leerkar og en Kobberlampe var det hele Huusgeraad. Han tændte Lampen, hentede en Net Pilau, og stillede Vandkrukken ved Siden af det eneste Bæger, han eiede. Og efter at han endnu havde fyldt en Tallerken med Oranger, Æbler og Druer, og sat sig paa sin Dørtærskel, ventede han, med underlagne Been og med den lange Pibe i Munden, sine Gæsters Komme.

Snart hørte han Trin i den eensomme Gade. En Skygge viste sig ved Muren, en i en viid Kappe indhyllet Skikkelse stod for ham. — „Vær velkommen!“ sagde Patrona, og gik ind i sin Hytte, hvis Dør han omhyggeligt lukkede. — „Guds Belsignelse være over Dig!“ svarte en blid Røst.

Patrona rynkede Panden, da han i denne Nøst hverken gjenkjendte Muslu eller Aly. — „En Kvinde! mumlede han, og foer forundret tilbage: Hvad søger Du her?“ — „Det skal Du snart erfare!“ svarte den hemmelighedsfulde Skikkelse og lod sin Kaabe falde.

Patrona's Forundring havde naaet sin høieste Grad. For hans Dine stod — derpaa kunde han ikke tvivle — En af de fornemste Damer. Hendes af Fløiel og Silke bestaaende Klædebon funkede af Guldbroderi og Perler. Men endnu havde hun ikke aflagt det dobbelte Slør, som, efter Landets Skik, tilhyllede hendes Ansigt. Dog var hendes velklingende Stemme, hendes fine Skikkelse, hendes hvide, med kostbare Ringe bedækkede Hænder, ham Vorgen for, at en ung, at en smuk Kvinde stod for ham. Patrona var mere bestyrtet ved dette uventede Besøg, end om tyve Sabler havde lynet over hans Hoved. Han undskyldte sig, ei at kunne modtage sin skjønne Gæst i en anstændigere Baaning, og bad hende omsider nølende sætte sig ned paa Sivmaatterne, som bedækkede Gulvet.

„Jeg vil spise tilaften med Dig, Patrona!“ sagde den Skjønne. — Patrona lagde den høire Haand paa sit Bryst og bragte den derpaa mod sine Læber, idet han bøiede Hovedet, for at tilkjendegive sin glade Overraskelse og sin Høiagtelse. — „Skjønne Kadine! svarte han: I dette Dieblif beklager jeg for første Gang, at Lykken har betænkt mig saa slet — thi ellers vilde jeg ikke have udsat mig for den Skam, at skulle sætte saa ringe et Maaltid for Dig.“ — „Hvad siger det! afbrød hun ham, idet hun lod en Arm titte frem af Ærmet, der i Fylde og Hvidhed lignede det reneste Elfenbeen: Hvad siger det! Naar det, der bydes, kun er undt af Hjertet, saa tør Ingen bebreide Haanden noget!“ — Disse Ord vare ledsagede af et saa langt, ømt og megetsigende Blik, at Patrona maatte

nedslaae sine Dine, som om han havde seet ind i Solen ved Middagstid.

„Ak! vedblev hun efter en kort Taushed: Hvormange Mennesker svulme af Ære og Rigdom, uden at være Saa meget værd, som den Pels, de bære, eller som den Divan, hvorpaa de hvile! Hvormange Andre vilde derimod fortjene alle det keiserlige Skatkammers Rigdomme, hvis Skjebnen, ved at uddele sine Gaver, tog den sande Fortjeneste til Maalestof! — Kunde en saadan Afregning finde Sted, maatte da ikke Sultan Achmed og hans uværdige Bezir ligge her paa denne usle Maatte, medens Du, Patrona, hvuilde i Palladsets glimrende Gemakker?“

„Jeg stræber ikke efter noget Høiere, svarte Patrona: end mit Fædrelands Lykke.“ — „Gud har udkaaret Dig, Patrona, til at befrie Riget fra de Forrædere, som undertrykke det.“ — „Skjænker han mig sin Beskjermelse, skjøntne Kadine, saa håaber jeg, værdigt at løse den Op- gave, han har sat mig.“ — „Hvad vil Du gjøre, Patrona, naar Seier imorgen kroner Dine Vaaben?“ — „Saa maa Sultanen afskaffe de uretfærdige Paalæg, hvorunder Folket sukker!“ — „Og saa?“ — „Saa forlanger jeg de fem Ministres Forviisning, som have tilraadt slige Forholds- regler.“ — „Og saa?“ — „Saa lader jeg Andre udnævne, som tage Hensyn til mine Medborgeres Lidelser.“

„Alt ret godt, Patrona, men endnu ikke nok!“ — „Hvad skal jeg da gjøre?“ — „Du skal forlange Ministre- nes Hoveder, for at deres Exempel kan tjene de Andre til Advarsel.“ — „Troer Du da, at Sultan Achmed vil ud- levere sin lumpne Yndling?“ — „Jeg kjender et Middel, hvorved han kan tvinges dertil.“ — „Og hvilket er det?“ — „Med aaben Magt at trænge ind i Seraillet og selv at afhugge hine Nidingers Hoved, som isandhed ikke vilde be- naade Dig, hvis Du faldt i deres Hænder — eller med

andre Ord: Achmed maa affættes og Mahmud den Første opløstes paa Thronen.“

Patrona; Calil stirrede paa den Talende. Han syntes tvivlraadig, og faldt i alvorfulde Tanker. Men imidlertid løste Damen det dobbelte Slør, som hidtil havde tilhyllet hendes Ansigt, og stod nu pludseligt, i sin fulde Skjønhedspragt, for Oprørshøvdingens blændede Bine. Efter Orientens Skikke var denne Udfærd meget betydningsfuld, thi den sagde hverken mere eller mindre end en aaben Kjærlighedserklæring. Fuldstændigt overvunden, fremførte Patrona alle de Overdrivelser og skjønne Talemaader, som faldt ham ind. Han traadte nærmere den deilige Kvinde, og vovede, med sine sorte, barkedede Næver, at trykke den ham gjerne overladte hvide, duftende Haand til sine Læber. Kun meget svagt syntes Damen at modsætte sig Patrona's Driftighed.

„Nu er det Tid at spise!“ sagde hun, og flappede nogle gange i Hænderne. — Da aabnedes pludseligt Døren, to Slaver bragte et lidet med Perlemoer indlagt Bord, hvorpaa stod et udsøgt Maaltid, bedækket med en kostbart broderet Dug. Egenhændigt lagde Damen for, og skjænkede et rødt, skummende Fluidum i en Sølvskaal, som hun bød Patrona, efter at hun selv, paa den yndigste Maade, havde berørt den med sine Læber. Patrona fulgte sin skjønne Herskerindes Exempel, og da den søde Vin fra Tenedos yttrede sin Virkning, naaede hans forliebte Begjæring den høieste Spidse.

„Endnu et Glas, Patrona!“ sagde den skjønne Kadine, og frøg de sorte Fletninger tilbage, som stjale sig frem under hendes Turban. — „Jeg drikker paa Dit Belgaaende!“ raabte Patrona, og tømte Skaalen i eet eneste Drag. — „Og jeg, jeg tømmer en ny Skaal paa den skjændige Bezir Ibrahims Død. Du har lovet mig hans Hoved, Patrona; kom Dit Ord ihu! Imorgen vil jeg hente

det.“ — „Du skal faae det!“ — „Men dette ene Hoved er mig ikke nok; jeg maa have Flere.“

Bellystigt lænede hun sig mod Patrona's Skulder; men Had og Maserie var, meer end Kjærlighed, at læse i hendes Ansigt i dette Dieblif. Hun sammenkneb de zittrende Læber; i den dybeste Grund af hendes store, sorte Dine brændte en uhyggelig Jld. Men Patrona var saare henrykt, og hans fortryllede Blikke formaaede kun, i dette skjønne Ansigt, at læse hans nærværende Lykke.

Da aabnedes Døren til Hytten atter; det var Muslu og Aly, som traadte ind. — Damen indbød de nye Gæster til sit Taffel og nødte dem til, at tage Plads ved hendes Side. Saaledes begyndte Maaltidet paany med lystig Skjemt, dygtige Skaaler, Kjærlighedsord og blodtørstige Planer.

Kort før Daggrye stod Damen op, og pludseligt antog hendes Træk et mørkt Udtryk. Hun løste det prægtige Kaschemirshawl, der tjente hende som Belte, og fastede det paa Bordet tillige med tre Dolke, som havde været skjulte i dets Folder. Med frygtblandet Forundring saae Mændene til. To af Dolkene vare rigt indfattede i Guld, den Tredie var af simpelt blankt Staal.

„Muslu, Aly og Patrona! begyndte hun: Før den nye Dag gaaer tilende, maa Eders Løfte være løst; før næste Aften maae Eders og mine Fjender have ophørt at leve. Hvo der bryder sit Ord være Helvedes Luer hjemfalden! Dig, Aly, skjænker jeg dette Shawl. Brug det til at binde Hænder og Fødder paa den troløse Achmed, som Mahmud den Første skal følge paa Thronen. Du, Muslu, tag denne Dolk med gyldent Greb og gylden Skede, og stød den, jeg beder Dig, i Sultaninde Esma's Bryst — hun er Sultanens Datter, hun er formælet med Beziren Ibrahim Pascha, den Skjændigste af Achmeds Ministre. Dig, Patrona; Calil, har jeg tiltænkt denne

gyldne Dolk, hvis Skede funkler af Diamanter og Rubiner! Gjem den, for Beziren selv! Og har Du affkaaret hans fordømte Hoved, saa gjem det til mig — forstaaer Du mig vel? — for at betale mig igjen, hvad Du har faaet af mig.“

Enhver greb efter de for ham bestemte Waaben. Den paa Bordet endnu liggende Staaldolk greb Damen selv, og skjulte den i sit Klædebon. — „Hvorfor beholder Du dette Waaben?“ spurgte Patrona:Calil. — „Om kort Tid skal Du erfare Grunden! svarte hun med et fast Blik: For at binde en Sultan, maa man have et kostbart Shawl; for at myrde en Bezir og en Sultaninde, Bezirens Hustru, maa man have gulddindlagte, steenbesatte, kostbare Dolke; men for at dræbe en nederdrægtig Mand, for at gjennembore et Slavebryst, behøver man kun et ganske simpelt Waaben.“ — Med disse Ord forlod hun Hytten. — Muslu, Aly og Patrona ventede den fulde Dag, for at samles med deres Benner.

Speilpalladset og de prægtige Haver, som omgive det, ere hartad de eneste Erindringer, Achmed *III.* har efterladt i sit Folks Hukommelse. Over et Aarhundred er henrunden, siden de ødelagdes, og endnu taler man om deres underfulde, af Achmed selv plantede og pleiede Blomsterskove, som engang laae midt i det nuværende Serails vide Haver.

I deres hele Udstrækning vare disse Haver beskyttede mod Solen med broget Lærred, og, om Vinteren, forsynede med mild, opvarmet Luft ved utallige Dvne. Bærter fra alle Jordens Egne groede vildt i dette duftende Paradiis, hvis Atmosfære fyldtes med Bellugt af den fineste Røgelse, som brændtes i kostbare Kar.

Langs Murene reiste sig uhyre, af Guldtraad flettede Fuglehuse, hvori Tusinder af Nattergale sloge Dag og Nat, blandende deres melodiske Toner med Cascadernes og Spring:

vandenes Rislen. Utallige med ualmindelig Kunst opstillede Lamper af Crystal oplyste om Natten disse Haver, og denne Opfindelse tilhører, efter tyrkiske Historieskriveres Paa-stand, Ibrahim Pascha, Achmed's Storvezir, som, til Ære for sin Herre, havde gjort de første Forsøg dermed. — Næsten alle Murene i disse Haver vare smykkede med venetianske Speile, hvori Lampernes Blus, Fuglenes og Blomsternes Farvepragt, gjenskinne med umaadelig Pragt.

Medens Patrona: Calil den 30te September 1730 forberedte sin sorgløse Herres Fald, hvilde Sultan Achmed blandt sine Blomster, paa en Divan af Sølvbrokade, hvorover var en Baldachin af grønt Fløiel, fra hvilken Hestehaler trindtomkring hang ned ved gyldne Kugler, og i Baggrunden straalte, midt imellem to Musselins: Turbaner, en med mange Edelstene besat Sabel. Sabel og Turbaner ere et Tegn paa den absolute Magt, og forestille Scepter og Diadem.

Ligegyldig, med Haanden under Kinden, hørte Achmed sine Fugles Sang, sine Fontainers Rislen. Hans Die fulgte Nattergalenes Flugt, som vuggede sig blidt paa de herlige Blomster. Gandske hensjunken i vellystige Drømme, svømmede hans Sjæl i et Hav af Harmonie og Bellugt, og ingenlunde tænkte Osmanernes stolte Hersker, idet han saaledes betragtede Spillet af de stigende og faldende Vandperler, at ogsaa hans Lykke skulde falde og tabe sig, som dette klare Vand.

Sultan Achmed udviklede en Pergamentsrulle, hvorpaa hans lette Haand henkastede Skriftræk, som man kunde vente dem af den dueligste Malers Pensel.

Skik og Religion byder nemlig, at hver Sultan skal lære og drive eet eller andet mekanisk Haandværk, og dette skal maaskee være en Ydmyghedens Skole! Mahmud I., Achmed den Tredies Eftermand, var en dygtig Juveler og Guldarbejder; Osman III. var Smeder; Musta:

pha *III.* slog selv sit Riges Mynt; Abdul-Hamid *I.* forfærdigede Bue og Pile; Selim *III.* malede paa Mus-selin; Achmed *III.* selv var Kalligraph. Endnu den Dag idag forevises Koraner, skrevne af hans Haand med vidunderlig Siirlighed.

Achmed afbrødes i sit Arbeid; ind traadte nemlig Ibrahim Pascha, hans Storvezir og Svigersøn. De Familiebaand, som knyttede Beziren til hans Herre, og den store Naade, hvori han stod hos ham, fritog ham for ethvert Ceremoniel. Der viste sig ei engang En af Serailets Officerer, for at melde ham. Han gik lige hen mod Sultanen, kyskede hans Haand, og blev derpaa staaende stille og taus, indtil det behagede Herren, at tiltale ham, hvilket ikke varede længe: „Med Guds og vor hellige Prophets Naade har jeg, Ben Ibrahim, just fuldendt denne Afskrift af Koranen, som jeg bestemmer for Kaaba i Mecca. See hid, og siig, om det ikke er mit skønneste Værk.“

„Jeg deler gandske Din Høiheds Mening i denne Henseende; men jeg beder tillige, det maa være mig tilladt, uden Omsvøb at nævne det alvorlige Anliggende, som fører mig hid.“

„Bezir! afbrød Achmed ham: Jeg har været fuldkommen veltilfreds med Din sidste Tulipanfest; dog er jeg stolt af, nu at kunne vise Dig en Art, som fattes i Din pragtfulde Samling.“

„Det kan vel være! svarte Beziren: Dog beder jeg Din Høihed laane Dre til det, jeg har at melde. De sidste Efterretninger fra Persien har Folket optaget med Misforføielse; Skattekræverne møde Hindringer ved Inddrivelsen af det nye Paalæg.“

En Sky syntes at drage over Monarkens Ansyn, thi en saadan Tanke var for stærk for hans svage Aand. Udskillige Minuter hengik, inden han svarte; derpaa viste han den sædvanlige Munterhed. — „Jeg formoder dog, Bezir,

at de fra Versailleshoffet erholdte Planer allerede ere udførte i Serailets Haver? Min Billie er, at Kong Ludvig XV. skal blegne af Misundelse, naar han hører, at jeg har overtruffet hans Underværker.“

„Ak, min høitelskte Herre! svarte Ibrahim suffende: er det da nu Tid, at tale om slige Ubetydeligheder, nu, da Oprør brøler paa Torvene i Din keiserlige Stad, og aabenbar Rebellion maaskee i dette Dieblif“

„Giv Befaling, Bezir, til at dæmpe den!“ — Ibrahim, en flog, kraftig Mand, lod Hovedet synke; han erkjendte, at hans Herres Sag var tabt.

Uden at agte derpaa, vedblev Achmed: „Serailets strenge Skikke være for idag ophævede! Det skal være en Lyffens, en Glædens Dag. Seer Du, hvorledes Solen blinker gjennem det brogede Lærred og leger med Blomsterne? Hører Du Fuglene synge i deres gyldne Bure? Hører Du Kilderne risle? See, Røgelsefarrene dampe — indaad den berusende Duft! Muhamed, vor Prophet, har sagt: To Ting skabte Gud for Menneskets Lykke: Bellugt og Qvinder! Har Du ladet den skønne Georgierinde bringe hid, som Dit Benskab vil astræde mig, Ibrahim?“ — Beziren svarte: „Radidscha venter kun Din Befaling, for at fremtræde for Dig.“

„Priset være Himlen! vedblev Sultanen: Du vilde gjøre hende til Din Gemalinde; et Dnske af mig — og Du har givet mig hende. Og til et Bytte gav jeg Dig min himmelske Datter, Sultaninde Esma — gid hun leve lykkeligt og længe! Gaae, Ibrahim! Jeg veed, at Du elskede Radidscha; men jeg skal vide at lønne Dit Offer.“ — „Jeg gjorde kun min Pligt!“ sagde Beziren, idet han bøiede sig tungsindig og bedrøvet.

Paa et Tegn af Achmed fremtraadte en Pige midt i Pavillonen. Ved Indtrædelsen bortkastede hun sit Slør, og Gang og Holdning røbede ei en skjælvende Jomfru.

Frit og sikkert saae hendes stolte Blik trindtomkring. Hendes ravnsorte, under Turbanens hvide Musselin frembølgende Haar faldt i lange, glindsende, med Perler smykkede Fletninger ned paa hendes høire Skulder. Hendes høie, majestætiske Skikkelse viste sig, som hine herlige Modeller af græsk Skulptur, under et Silkegevandt, som intet Omrids skjulte. Et strengt, stolt foragtende Blik faldt paa Beziren; derpaa sagde hun, synkende for Achmed's Fødder: „Byd, høie Herre, frit over Din Slavinde!“

Beziren syntes dybtrystet; han vilde fjerne sig, men Achmed ønskede, at han skulde blive. — Sultanen kunde ikke vorde træt af at beundre Radidscha's Skjønhed; i hendes Pynt's udsøgte Omhu saae han det lønlige Dnske, at behage den nye Herre. Kun Et var ham paafaldende: i hendes Belte saae han en Dolkesskede af poleret Jern, derpaa en eiendommelig Naade staf af mod Guldet og Edelstenene, som ellers bedækkede hende allevegne. Det er forbudet, at fremtræde bevæbnet for Sultanen, og derfor saaes kun Dolkens Skede i Radidscha's Belte. Achmed spurgte, hvi hun havde valgt en saadan Dolk.

„Fordi jeg ingen Anden har! svarte hun: De andre, jeg havde, har jeg bortgivet. Iøvrigt er dette den Eneste, jeg har Lyst at smykke mig med. Jeg har ogsaa gjort det Løfte, ei at aflægge den før jeg har fundet et passende Sted for den, ligesom for de Andre.“

Uden at oppebie et nyt Spørgsmaal, bad Radidscha Sultanen, ved sin egen Dom overbevise sig, om ikke hans Bezir havde sagt formeget om hendes Sang og Takurah-Spil. — Smilende samtykkede Achmed.

Nu greb Radidscha et Slags lang Guitarre, som hun, ved sin Indtrædelse, havde sat ved Døren, og sang nu, med en uforlignelig yndig Stemme, nogle af hine smægtende tyrkiske Romancer, som, uagtet deres sælsomme Modulationer, ofte ere saa tillokkende. Med en usigelig,

til fuldkommen Begeistring grændsende Henrykkelse lyttede Achmed til hendes Toner. Neppe afbrødes hans Opmærksomhed et Øieblik ved et fjernt Bulder, som bragte Ibrahim til at skjælve. Det lød som Geværild.

Sangerindens Træk bleve stedse livfuldere; hendes Stemme tonede stedse høiere, ligesom ogsaa hendes Instruments Strenge.

Beziren var imidlertid gandske Dre. Den nyshørte Larm gjentoges tregange, og syntes stedse at komme nærmere. En ny Explosion bragte ham til at udstøde et Forfærdelsesffrig.

„Man slaes i Stambul! raabte han: Hør!“ — „Det er Janitskarerne, som holde Skydesvælsker i deres Caserner!“ afbrød Kadidscha ham. — „Nei, nei! stammede Ibrahim: Det er det ikke. Larmen kommer fra Havsiden. Man kæmper, siger jeg Dig, under Serailets Mure. Din Høihed forunde mig at gaae bort! Jeg vil vise mig for Rebellerne.“

„Gjør det ikke, Bezir! sagde Kadidscha med et foragteligt Smil: Man vilde troe, Du var bange. Og er det sandt, at disse Bøsseskud hidrøre fra en Rebellion, saa lad kun Dine troe Janitskarer raade i Din mægtige Monarks Navn, og skulde den hele Orta ikke være stærk nok til at bringe nogle Banvittige til Fornuft, saa ere jo Bostandschierne der, og Baltatschierne og Pazernes Hær — lad dem hjælpe til! Den mægtige Achmed vil ikke lade sig forurolige af nogle usle Daarers Rebellion.“

Kadidscha bortkastede nu sin Tacuroh, befæstede Castagnerter af Ibenholt paa sine Fingre, hængte en Tamburin med Sølvflokker om sin Hals, og idet hun slog Taktten med sine perlebroderede Babuscher, opløstede hun sine blottede Arme i yndig Bevægelse over sit Hoved, og begyndte at dandse med en Gazels graticuse Lethed.

Henrykt af saamegen Ynde, syntes Achmed's Sjel fængslet til Pigens Trin; med sine Dine forfulgte han enhver af hendes vellystige Bevægelser. Kadidscha var Mesterinde i den østerlandiske Dands og opbød al sin forførreriske Kunst, for gandske at fængsle Sultanens Opmærksomhed. Achmed bemærkede virkelig ikke, at Larmen vorte i frygtelig Grad. Faren blev saa truende, at de fire Ministre, drevne af Skræk, paa een Gang styrtede ind i Blomsterteltet.

Fra det Fortvivlelseskrig, hvormed de indtraadte, sluttede Beziren Ibrahim strax, at Alt var forloren. Hurtigt gribende Slør og Raabe, benyttede Kadidscha Forvirrelsen, og forsvandt ubemærket. — „Hvi komme I her uden Befaling?“ foer Sultanen op i Brede. — „Herre! svarte En af Ministrene: Rebellerne have drevet Dine Søsoldater paa Flugt!“ — „Herre! raabte en Anden: Janitskarerne ere overvundne! Rebellerens Anfører har revet Hovedbanneret fra deres Aiga.“

„Hvad ville da de Mennesker? spurgte Sultan Achmed: Vil De have Penge? Saa kaste man ti Muuldyrladninger ud iblandt dem!“ — „Ik! sukede Beziren: Det er ikke det, de ville!“ — „Hvad er det da for Folk?“ sagde Sultanen, der ikke kunde skjule sin dybe Forundring. — „Tre Uslinger af Folkets Bærme, af hvilke Ingen eier Saameget, at han kunde kjøbe sig en Bedekølle. Ahy, en omvandrende Kaffeskjenker, Muslu, en Frugthandler, og Patrona:Calil, som handler med gamle Klæder!“ — „Bed hvilket Middel, skreg Sultanen: er det lykkedes dem, at sætte en saadan Masse i Bevægelse?“ — „Bed deres Mod, svarte Storveziren: og ved deres Kraft.“ — „Og man skulde ikke kunne bestikke dem med Guld?“ gjentog Sultanen. — „Udbyttet af vore Palladers Plyndring have de kastet i en almindelig, offentlig Kasse for Statens Fornødenheder.“

„Patrona:Calil — berettede en anden Minister: har endogsaa ladet Gouverneuren af Pera og Galata's Skat kaste paa Gaden, for, som han siger, at erstatte de Christne, hvad hiin store Røver har afpresset dem. Under Dødsstraf torde ingen Muselmand optage Saameget som een eneste Para af disse Summer, og ikke een eneste Gang er Patrona:Calil's Forbud bleven overtraadt.“

Sultan Achmed hensank i dyb Taushed. Han, som kun bød over Slaver, beundrede af gandske Sjel det Store i denne vilde Dyd, denne heltmodige Afholdenhed. — „Jeg vil selv see de tre Oprørshøvdinge! sagde han: Hvad for: dre de af mig? Jeg vil lade deres Klager vederfares Ret.“

Blegnende fore alle Ministrene tilbage ved disse Sultans Ord, thi Patrona:Calil havde svoret, ei at nedlægge Baabnene, før han havde faaet deres Hoveder. De foreholdt Sultanen, at enhver Underhandling var forgjæves, og at der ei var Andet tilbage, end at fordrive Magt med Magt.

Sultan Achmed stod nu op. Man spændte ham Sablen om og satte ham Turbanen paa. Prophetens Banner udfoldedes; Seraillets Vagt løb til Baaben, og Sultanen udstødte et dybt og smerteligt Suf ved det sidste Affedsblik paa — Blomsterne.

Just som han vilde forlade denne balsamiske Eensomhed, hidiilte en Kriger, dryppende af Blod og Sved, med en Frugtkurv i Hænderne.

„Mægtige Bezir! sagde Soldaten, idet han bøiede Knæ for Ibrahim Pascha: See her en Gave, som Muslu sender Dig.“

Achmed og hans Ministre beundrede Skjønheden af de Frugter, som sendtes Ibrahim af en Fjende. Skjelvende modtog Beziren Kurven. En hurtig Blegghed overtraf hans Ansigt, thi en Ahnelse sagde ham, at en eller anden græsselig Ulykke lurede under den hemmelighedsfulde

Gave. Sultanen tænkte, under Frugterne laae maaskee en af Muslu underskreven Underkastelsesakt, og hurtigt foer han selv med Haanden ned i Kurven. Da rullede et blodigt Qvindehoved ned paa Divansteppet; en Dolk med gyldent Greb og Skede var fæstet ved en af det lange Haars Fletninger.

Frygteligt var det Skrig, Achmed og Ibrahim udstødte i deres Smerte; — Begge havde de gjenkjendt Esma's, Sultanindens, Hoved. Dolken havde Storveziren engang givet sin Slavinde Kadidscha.

I luende Oprør havde Rebellerne standsset udenfor hiin Hovedport til Seraillet, som er bekjendt under Navn af „den høie Port“ (*Bab-Humajun*). Deres Masser opfyldte den vide Plads, som denne Sultans-Residentsens første Muur omfatter. Muslu og Aly gjennemilte, med deres Bannere i Haanden, Rækkerne af den lige til Sophia-Moscheen naaende Folkemængde. Med Fingrene pegede de ad de blege Bostandschier, hvis høie Skarlagenshuer, liig Gldtunger, saaes hist og her mellem Murenes Tinder. Nu og da viste sig, ved Skydehullet, En af Seraillets Officerer, som søgte at tiltale Mængden og at bevæge den til Lydighed; men et almindeligt Skrig bragte ham hvergang til at forstumme. Endogsaa Sværdbæreren og Kislar-Aga, Paladsets første Officianter, saae sig nødte til, at vende tilbage, uden at kunne udrette det mindste.

Kun nogle faa Ortaer af hele Janitskarkorpset vare forblevne deres gamle Herre troe. Blandt dem bemærkede man de fire Compagnier Solacker, fjendelige ved deres af høie, hvide Strudsfjer overskyggede Uskiuser, og Peikerne, et andet Slags Livgarde, heelt klædte i Guldstof, med Hjelme af Malm. Ogsaa nogle Baltatschier saaes blandt Achmed's Forsvarere, og Enhver, som saae deres spidse Huer af jordsfarvet Filt, randt det ihu, at deres Hovedforrettighed bestod i, at bære de afdøde Sultans Liigkiste.

Ermerne opsmøgede indtil Skuldrene, vandrede Patrona:Calil, med forslagte Arme, om blandt Folkemassen, som han vidste at kommandere med en sand Feltherres Myndighed og Dygtighed. Hans mandskraftige Ansigt, som kun endnu blev udtryksfuldere ved et fra Øverst til Nederst gaaende Ar, syntes at være begejstret af een eller anden overmenneskelig Tanke. Hans forsigtige Dievaagede til alle Sider. I eet og samme Dieblif slog han et fjendtligt Angreb tilbage og uddeelte Befalinger til Nødhedens Opretholdelse i Hovedstaden. Under Livsstraf forbød han Plyndring og andre Voldsomheder. Rysbmændene bleve tvungne til, at holde deres Boder aabne, og saa stor var den Anseelse, han vidste at hævde sig, at han, under denne almindelige Forvirring, ikke havde den mindste Ulydighed at straffe. Thi kun Ministrenes Hoveder, og, i Bægrings-Tilfælde, Sultanens Afsættelse, var Alt, hvad Patrona vilde, og hvad hans Parti forlangte.

Langvarige Underhandlinger havde allerede fundet Sted i denne Henseende. Omfider kjed af de undvigende, afflaaende Svar vilde Rebelhøvdingen allerede give Befaling til en almindelig Storm, da pludseligt „den høie Port“ oplødes, og der, til almindelig Forundring, viste sig fire Mænd med en Baare, hvorpaa hviielte — fem blodige Hoveder.

Velbehageligt hviielte Patrona's Blik paa disse Seierstegn. Han greb efter det Hoved, som havde tilhørt Storveziren Ibrahim Pascha, og efter at have betragtet det nogle Dieblikke, løftede han det høit iveiret paa Spidsen af sin Sabel, for at Enhver kunde see det.

„Retfærdigheden er haandhævet! skreg Hoben: Længe leve Sultan Achmed, som har ladet sit Folk vederfares Ret!“

Da traadte en dybt i Slør og Raabe indhyllet Kvinde hen til Patrona:Calil, og idet hun lagde sin hvide Haand paa hans nøgne Arm, raabte hun med høi Røst:

„Du vorder bedragen Patrona!“ — „Hvo bedrager mig?“ — „Sultanen!“ — „Er dette ikke Ibrahims Hoved?“ — „Betragt det nærmere!“

Med disse Ord astørrede hun, med et guldbroderet og af Rosenolie duftende Tørklæde, det sortstyrkede Blod, som tildeels bedækkede det nysafflagne Hoved.

Strax lode Hævnraab fra alle Sider. Sultan Achmed havde virkeligen vovet, at skuffe Oprørerne, idet han, istedet for Storvezirens Hoved, havde sendt dem en Galei-slaves, som, til Ulykke for ham, havde nogen Liighed med den til Døden indviede Ministers.

I et Nu var Baaren fastet i Støvet og, tillige med sin sørgelige Byrde, traadt under Fødder. Med Sablen i Haanden trængte Patrona ind i Serailets første Gaard, hvor den ulykkelige Bezir selv iilte ham imøde, bedende om Naade for sin Herre. Patrona stødte ham en Dolk i Hjertet. Hans Hoved blev afhugget. Da kom den samme Kvinde, som havde røbet Bedrageriet, svøbte det græselige Bytte i sit Tørklæde, og skreg: „Ingen berøre dette Hoved! Mig tilhører det! Kom ihu, Patrona, at Du lovede mig denne usfatteerlige Gave, da jeg iaftef spiste med Dig i Dit Huus ved Ciubs-Moscheen!“

Skarerne aabnede sig og lode denne Kvinde gaae frit igjennem. Patrona blegnede, som om Engelen Azrael havde hvistet ham Fremtidens frygtelige Hemmelighed i Øret, og kun det tusindstemmige Raab: „Sultan Achmed døde! Leve Sultan Mahmud den Første!“ formaede at falde hans Befindelse tilbage.

Dette Udtryk af den almindelige Folkevillie lød lige til Divansalen, hvor den ulykkelige Achmed havde forsamlet sit Raad. Imam:Zadi:Effendi, et Medlem af Divanet, reiste sig og sagde: „Herre! Dit Rige er ude! Dine Undersaatter ville ikke længer have Dig til deres uindskrænkede Herre.“

„Følger mig!“ svarte den i sin Skjebne hengivne Hærher, og, ledsaget af hele Toget, begav han sig til Mahmud.

Saa snart han saae Prindsen, greb han hans Haand, og tiltalte ham med de mindeværdige Ord, som Historien har opbevaret: „Skjebnens Hjul har dreiet sig. Jeg overantvorder Dig den Throne, min Broder Mustapha, ved en lignende Anledning, maatte overlade mig. Kom stedse ihu, at Mahomed *IV.*, at Mustapha, Din Fader, at jeg selv kun er nedstegen fra den Magt, som nu er Din, fordi vi have troet vore Ministre forvel. See Alt med Dine egne Dine. Vogt Dig for hiin Blødgjortighed, som har styrtet os Alle i Fordærvelse. Vær streng, men vær retfærdig! Jeg anbefaler Dig mine Børn og mig selv!“

Mahmud *I.*, mere bange end glad ved de Glædesraab, som forfulgte ham overalt, hilstes strax af Rebellerne som Keiser. Han modtog deres Hylning i Serailets anden Gaard, hvor han, paa vanlig Vis, sad paa en gylden Throne udenfor „Lyksalighedens Port.“ Med endnu blodige Hænder greb Patrona-Calil en Flig af sin Herres Klædebon, og kyskede den i dybeste Ydmyghed. Nu blev den nye Padischah's Thronbestigelse høitideligt kundgjort i Staden. Mahmud iførte sig det keiserlige Smykke, nemlig den grønne, med sort Pelsværk kantede Fløiels-Talar, med det af Brillanter straalende Belte, og den Musselins-Turban, smykket med den berømte Diamant Eghri-Capu, som i Aaret 1679 blev funden i en Skarnhob af en Betler, der tuskede den bort mod tre Træskeer. Diamanten veier 84 Karat og er den Kjøstbareste i Serailets Skat.

Hele Janitskarernes Hær stod opstillet i to Geleder, fra den høie Port indtil Moscheen Ciub, hvor, ifølge Loven, enhver Sultan maa omgjørdes af Mustien med Othmann's Sabel. Klædt som simpel Janitskar, tog Patrona-Calil Plads blandt Landets Storemændsmænd.

I det han udtraadte af Moscheen, ønskede Sultanen at see Stifteren af denne uventede Opstand, hvem han jo skyldte baade sin Frihed og sin Throne. Patrona fremstillede sig for ham i sin simple Dragt.

„Hvad Løn forlanger Du af mig?“ spurgte Reiseren. — „Jeg har naaet, hvad jeg ønskede! svarte Patrona: Osmanerne have ingen Tyranner mere!“

Men da Mahmud fristede ham, vedblev Rebelhøvdingen: „Da Din Sjæl staaer aaben for Taknemmeligheden, saa vil jeg ikke bede Dig om noget Ubetydeligt. Tag de uretfærdige Skatter tilbage, som have voldet Ibrahim's Død og Achmed's Fald.“

Istedet for at svare, lod Mahmud, for hans Dine, udfærdige et Hatti-Scherif, som ophævede alle nye Paalæg. Ali og Muslu viste den samme Uegennyttighed, som Patrona, og disse tre fattige Mænd vægrede sig, fast og bestemt, ved at modtage de tre rigeste Paschaliker i Riget. Janitskarernes Ağa gjorde Sultanen det Forslag, at skænke Den, der havde løftet ham paa Thronen, hundredtusinde Zechiner. Med et slygteligt Blik paa Ağaen raabte Patrona: „Jeg behøver ingen Penge, thi alle Punge i Stambul staae mig aabne. Men Dig beder jeg, bland Dig aldrig mere i mine Anliggender, men tjen Dit Fædreland tro, hvis Du ei vil dele Din Ben Ibrahim's Skjebne.“

Mahmud vendte tilbage til Seraillet, idet han forbandede det farlige Formynderskab, hvorunder han stod. Fra sine Vinduer maatte han see, hvorledes den rasende Folkemasse strømte ind i hans Slots indre Haver, i denne hidtil saa høiagtede Helligdom, som ellers ingen Mand kunde betræde, uden at falde for Bostandschiernes Dolke. Af, Achmed's Tjenere førte selv de vilde Forstyrreere til Speilpalladset, og ethvert Hug, som nedslag Eet af disse Undere, var ledsaget af Forbandelser over det, man nys havde viist guddommelig Ære. Krystalsøilerne, Porcellains:

væggene sank under Dyrernes Hug; de herlige Marmor- og Porphyrbassins tjente nu, i deres Ruiner, kun til, at bestrø Gangene med farvet Sand. Fuglene dræbtes i deres gyldne Bure; de kostbare persiske og bengalske Løier bleve sønderrevne. Roserne, den vellugtende Jasmin, de brogede Tulipaner, den faldne Sultans Stolthed, søndertraadtes. Af den hele her allevegne herskende Luxus var, inden en Times Forløb, intet mere at see, end en Hob Ruiner, et affkyeligt Chaos, et tro Billed af hiin souveraine Magt, som een eneste Dag havde tilintetgjort.

Trods den nye Sultans Befalinger droge de bevæbnede Rebeller endnu i nogle Dage gjennem Hovedstaden. Patrona, Muslu og Aly fordrede dristigt den Ret, at møde i Divanet til enhver Tid. Uden Omstændigheder satte de sig ved Siden af Ministrene og tvang dem til, at afgjøre de vigtigste Anliggender efter deres Ønske. De betydeligste Embeder uddeelte de blandt deres Venner; saaledes gjorde Patrona en græsk Slagter til Fyrste af Moldau. Muslu udnævnte sig selv til Janitskarernes Aga. Dette Triumvirats Tyranni blev omsider utaaleligt for selve Folket, Enhver ønskede i sit Hjerte, at det maatte tage en hastig Ende, men Ingen vovede, at yttre sine Tanker.

En Aften begav det sig, at Sultan Achmed's frygtfomme Efterfølger, uden Følge, gjennemvandrede Stadens eensomste Qvarterer. En simpel Klædeskappe, en almindelig Turban skjulte hans høie Rang for Alles Øine. Grublende over den sørgelige Stilling, hvori han befandt sig, standsede han under Cypresserne paa en ikke langt fra den til Adrianopel førende Port liggende Begravelsesplads. Hans Grublen afbrødes af en Stønnen og Sukken, som lod sig høre i Nærheden. Han saae sig om og fik Øie paa en Qvinde, som knælte ved en ny Marmorgrav.

„O Ibrahim! klagede hun, idet hun slog sig for sit Bryst: Du, som jeg elskede, og som forstødte mig! Min største Straf er den, at vide Dig liggende under denne Steen, hvorunder jeg har bragt Dig, og ei at kunne kalde Dig tillive, om jeg end opoffrede mit eget Blod! O, Ibrahim, Du hulde Blomst af min Kjærligheds Paradis, mit Liv er nu et vildt, tørt, forbandet Land, hvori Intet kan trives meer, uden Hævn og Samvittighedsnag! Hævn? Ja, Du skal faae den! Propheten lade min Fod glide paa Broen Sirath, hvis jeg ikke sender Din Morder efter Dig!“

Hulkende taug Qvinden. Hun fremtog Blomster af sit Bevandt, og plukkede dem itu paa Graven. Derpaa kastede hun sig med Panden mod Jorden og skreg: „Fordømte Patrona! See! Denne svage Haand har Gud bestemt til, at befrie Riget fra Tyrannerne!“

Mahmud traadte nærmere. — „Jeg tager Dig til Bidne paa mit Løfte! sagde hun, udstrækkende sin Haand: Hvo Du og er, har Du blot et ærligt Hjerte, saa maa Du ønske Aly's, Muslu's og Patrona's Død!“

„Qvinde, Du er vanvittig!“ raabte Mahmud og saae sig om. — „Og jeg forsikrer Dig — vedblev Qvinden, idet hun med Flid fæstede sit Blik paa Sultanen: Jeg forsikrer Dig, at Du, langt inderligere end jeg, ønsker de tre Tyranners Undergang, og derfor behøver jeg intet andet Beviis, end denne Blegghed, der saa pludseligt bedækker Dit Ansigt! Og vil Du blot udtale eet eneste Ord, da vil mit Foretagende lykkes saameget visere.“

„Qvinde, Du er vanvittig! afbrød Mahmud hende: Det siger jeg Dig. For at gjøre, hvad Du ønsker, maatte Padischahen være her i egen Person.“

„Saa hav blot det Mod, at være Padschahen, Mahmud! svarte Qvinden: hvis Du ikke ønsker, ret snart at gjøre Achmed Selskab i Fængslet, eller Ibra: him i Graven!“

Da Mahmud saae sig kjendt, blev han bange. Patrona:Calil's Navn var nok, for at skrække ham, Guds Skygge paa Jorden, tre Rigers uindskrænkede Herre. Han vilde flye.

„Bliv! tilraabte ham den modige Qvinde: Jeg for: langer ei engang det ringeste Løfte. Ræk mig kun den Ring, Du bærer paa Fingeren. Med den opsøger jeg Capudan:Pascha, den modigste af Dine Ministre, og imorgen maa Du lade mig martre tildøde af Dine oprørske Slaver, hvis jeg ei har ladet Aly's, Muslu's og Patrona's Hoveder falde.“

Langsomt og forskende lod Mahmud sit frygtfomme Blik svæve trindtomkring. Derpaa trak han sin Ring af Fingeren, lod den rulle til Jorden, og forsvandt blandt Cypresserne.

Seine og Kaukasus.

Første Afdeling.

Julirevolutionen var endnu ikke udbrudt; man dandsede og spøjte endnu paa Vulkanen. Da begav det sig en Dag, at en Postchaise iilsomt nærmede sig Paris. I den sad den unge russiske Gardeofficeer Alexander Nikolaiewitsch Baturin. Med venlige Ord og et Par blanke Frankstykker opmuntrede han Postillonen til stedse større Hast, thi det var ham magtpaaliggende, at see den store Hovedstad ved Dagen, og Dagen var kort, thi Vinteren var allerede begyndt. Stedse nærmere fløi Bognen Montmartre's Høie; allerede såede man det graae Hav af Huse i det Fjerne, allerede saae man de forgyldte Kuppler af Invalidernes Dom skinne; den synkende Vintersols sidste Blink. Men nu omhullede en Frosttaage de chaotiske Masser, og efter et kort Ophold ved Barrieren rullede Bognen langsommere gjennem den eensomme Forstad.

„Nu er jeg altsaa i Paris! sagde den unge Russer med et Smil: Jeg er i det til Skyerne opløstede, i det indtil Ufornuft lastede Paris. Jeg befinder mig i Verdens Landshovedstad, Dannelsens Sæde, Modernes Fødestad, som Nogle kalde det — i det nye Babel, i al Uteerligheds Kloak, alle Daarskabers Bugge, som Andre kalde det. Herfra slyngede han sine Lyn, hiin Jupiter i den graae Fraak, med den lille Hat, der bedækkede en Pande fuld af Kæmpetanker, og alle Europa's Kroner vaklede ved Lyden af hans Stemmes Torden, hvis Drøn endnu vil høres i fjerne Harhundreder; men — her hævede sig den unge Russers Bryst og hans Die straalte fyrigere — her fløi ogsaa Dobbeltørnen ind, som har sin Rede paa Kreml; paa Broen ligeoverfor Kongeslottet gabede vore Forbundnes

Gldsvælg; i den Gade, hvor jeg nu kjører, flappede Kofshestens ubeslagne Hov, klingrede Tscherkessernes Pantser.“

„Til det russiske Gesandtskabs Hotel!“ tilraabte han Kudskan, hvis „hvorhen?“ havde vakt ham af hans Drømme.

Det var allerede mørkt, da Vognen rullede ind i en stor Gaard. Portneren traadte ud; den unge Kusser var allerede sprungen af Vognen, og efter at han havde trykt Kudskan nogle Sølvpenge i Haanden, kastede han en lille Badsæk paa Marmortrappen.

„Er Gesandten hjemme?“ spurgte Baturin. — „Bortreist paa otte Dage!“ svarte Portneren. — „Og Legationsraaden?“ — „Kjorte for en Time siden paa Bal hos Baron Rothschild.“ — „Er ellers Ingen af Legationen hjemme?“ — „Ingen, uden Din Ven Michael Alexandrowitsch Dunin!“ raabte i dette Dieblig en klar Stemme, og en ung Mand kom raske ned ad Trappen.

„Er det muligt? raabte Baturin sjeleglad, idet han sluttede den Talende i sine Arme: Du var jo ansat ved Gesandtskabet i London.“ — „Og nu er jeg Attaché her!“ svarte Hiin: Men kom, kom op i min Celle! — Jeg befandt mig rigtignok ikke ret vel, og havde derfor besluttet, at blive hjemme; men nu er det en anden Sag! Du maa diebliffeligt kaste Dig i Din Gardeuniform, og saa afsted til Baron Rothschild. Der seer Du Alt, hvad der er berømt, Statsmænd, Kunstnere, Lærde, kort, alle Frankrigs, ja Europa's Notabiliteter! Baronens Huus er, saa at sige Occidentens Hovedmoschee og hans Pengekasse den europæiske Kabbala, som alle Ansigter vende sig imod, fra Tajo til Nawa og fra Nordkap til Strædet ved Messina. Derfor træffer Du her Alt, hvad der hidkommer fra Europa's fire Hjørner, og har Du Lykke, saa faaer Du der ogsaa idag at see vor tro Allieredes, Sultanens, Gesandt, thi hans allerchristeligste Majestæt er, paa Grund af Pengemangel, tilfands, at kaste sig i Baronens Arme og at

pantsætte Trapezunts Kobberminer til ham. Men man siger, at Baronen forlanger Palæstina i Pant, og at han her vil bestige sine Fædres Throne.“

„Du er endnu den Samme, Du var i Petersborg! sagde Baturin, idet han gjorde sit Toilette i sin Bens Bærelse: Altid munter, lystig, tagende Livet, som det byder sig.“

„Og overfladisk, gruelig overfladisk! raabte Dunin leende: O, jeg husker endnu ret vel Dine Ord, Du gamle, alvorlige, fireogtyveaarige Moralprædikant! Veed jeg ikke, hvortidt Du har sagt mig, at jeg slet ikke duede til Diplomat? Men nu er jeg en Diplomat alligevel! Og en duelig Diplomat; det siger Fyrsten af Benevent, og han maa vide det, thi han er den Første i Europa.“ — „Man sagde i Petersborg, Du var meget yndet ved Hoffet her!“ vedblev Baturin. — „Det er vi Alle, min Ven, det er vi Alle! raabte den unge Diplomat, nynnende en russisk Vise: Maschallah! Vor Lykke stiger med hver Dag.“ — „Og Legationsraaden? Hvorledes befinder han sig?“ spurgte Alexander Baturin med synlig Interesse. — „Slet, min Ven, slet, som alle gamle, gnavne, podagriske Personer! svarte Dunin: Iøvrigt er han endnu stedse den Gamle: streng, retscaffen, men fortrædelig, utilfreds; han djævles ogsaa vedvarende med to Dnsker, som de andre Adamsbørn da dele med ham, kan jeg troe.“ — „Hvad for Dnsker?“ — „Noget mere Guld og noget mere Ære! svarte Dunin let: Jeg fortænker ham slet ikke deri, thi jeg nærer de samme Dnsker, hvorvel jeg ikke piner mig med dem. Men fordømt! tilføiede han: Jeg frygter, at have yttret mig noget udiplomatisk; jeg huskede ikke, at Nicolai Dmitriwitsch Woinow er Din Nærpaarørende.“

„Ingen er mere at dadle, end han, sagde Baturin: hvis han endnu søger at forsøge sin betydelige Formue. Er han ikke høitanset, riig, Eier af store Godser i Grusien?

Og — Fader til eet eneste Barn! — Hvorledes befinder sig Eudoria Nicolaiwna? — —“

„Ere I ikke blevene opdragne sammen?“ spurgte Duznin, idet en let Sky drog over Diplomaten's glatte Pande. — „Saa er det! svarte Baturin, opmærksomt betraggende sin Ven: Har Du noget Uglædeligt at meddele mig om Eudoria? — Skjul Intet for mig!“

„Intet! Intet! raabte Diplomaten, der strax gjenfandt sin spørgende Tone: Saalænge der endnu findes Silke og Flor, Fløiter og Giger, forelskede Mænd og misundelige Qvinder, hæslige Medbeilerinder og smukke Tilbedere, døer en ung, smuk Pige ikke af Græmmelse. — Men skynd Dig! — Skynd Dig! — Ballet hos Baron Rothschild maa forlængst være begyndt, og her vil Du finde en Pragt, en Pragt, som der ei har været seet Mage til, siden Kong Salomo's Sammenkomst med Dronningen af Saba.“

En halv Time sildigere vare begge de unge Mænd i Baronens Hotel. En straalende Belysning skinnede dem imøde fra de med skarlagensrødt Klæde belagte Marmortrappeser. Skjøndt det var henimod Jul, opfyldte dog Masser af yppigtblomstrende og med udmærket Smag grupperede exoteriske Planter de i grandios Styl byggede Haller med deres Bellugt. I Forgemakket fandt man en Mængde Cafeier, Alle klædte i Baronens rige Livree, og to kæmpestore Portiers, der hurtigt aabnede Fløidørrerne til det næste Værelse for vore Venner. Neppe vare de to unge Russer indtraadte, før to heelt sortklædte Herrer kom dem imøde, og, da Begge syntes at kjende Gesandtsskabskavaleren meget nøie, hilste dem med stor Forekommenhed. Denne tilhvi-skede En af dem nogle Ord, gav sin Ven et Bink, at tøve nogle Dieblikke her, og forsvandt derpaa i en Salon, hvorfra der lød en larmende Musik. Medens den Ene af de Sortklædte, som syntes at gjøre Husets Honneurs, syslede med et Par mægtige, med de herligste Blomster fyldte

Sølvkurve, underholdt den Anden Baturin paa en Maade, som ikke hindrede ham i, at anstille allehaande Bemærkninger over Omgivelserne. Allevegne saae han en gediegen Pragt. Møblerne vare simple, men af kostbart Træ; Draperierne vare af de sværeste Silkestoffer; de herlige Speile af enorm Høide og Brede. Bistnok havde Baturin ofte seet den samme Pragt i Petersborgs første Huse; men to Ting vare nye for ham. Først: en enorm Masse af meget smukt og smagfuldt forarbejdet Sølvtsoi, som imidlertid, opstillet i slige Quantiteter, slet ikke tog sig godt ud. Dernæst: i hvert Værelse eet eller flere legemsstore Portraiter af fyrstelige Personer eller Statsmænd, der vare opstillede paa en noget søgt Maade.

Nu traadte Dunin, ved Legationsraadens Side, ud af Salonen. Legationsraaden var en Mand paa de Treds; hans Skikkelse var temmelig imponerende, hans Dine udsukt, hans Mine iiskold. Han saae fornem og utilfreds ud.

Med en neppe mærkelig Hovedbøining hilste han Baturin, som, efter at have meldt, at han overbragte en Pakke Depescher til Gesandtskabet, fremtog et Brev og gav Legationsraaden det med de Ord, at Ministeren havde befaleet ham, strax efter Ankomsten at overrække Hans Excellence det.

Da Ordet „Excellence“ fløi over Baturin's Læber, gik en Straale af behagelig Overraskelse gennem Diplomatens kolde Træk. Paa et Bink af ham fulgte begge Bønderne ham ind i et af de bageste Værelser, hvorfra man kunde see ind i Buffetsalen. Medens den Gamle traadte til en af de mægtige Sølvarmstager og med en vis Hast aabnede Brevet, gjorde Dunin sin Ven opmærksom paa alle Herlighederne i Sideværelset.

„See engang! tilhviifede han ham, idet han pegede paa et lavt Bord af Ucajou, hvorpaa skinnede en over to

Alen høi Tispyramide af rosenrød Farve: „See engang Obe-
liffen der, som er omringet af sex mindre, af ligesaamange
forskjellige Farver! Om dem vil hele Paris tale imorgen.
Seer Du hine Bjerge af Confiturer! Det er Løkkemad for
vore Nattergale, vore Canariefugle i Flor og Kniplinger!“

Legationsraaden havde endt sin Lecture. „Jeg byder
Dig endnu engang velkommen! sagde han: I den Omstæn-
dighed, at Ministeren valgte Dig til at bringe mig den
første Efterretning om det Prædikat, hvormed jeg er benaa-
det, seer jeg en gandske særdeles Godhed. — Hr. Dunin!
— Forestil dog Deres Ben for Husets Herre! — Siig
ham, at det er en Paarørende af mig.“ —

„Maschallah! raabte Dunin, da Legationsraaden gik
hen mod nogle gamle betressede Herrer: Der gaaer dog
Intet i Verden over en kjærlig Frænde! — Du er rigtig-
nok opdragen i Hans Excellences Huus — thi Excellence er
han jo nu, som jeg hører — Du har været hans Datters
Legebroder, Du er hans nærmeste Paarørendes Søn; men
selv forestille Dig for Baronen, det kan han ikke, det var
alt for stor en Ære for Dig! — Og dog under han Dig
en god Modtagelse: Siig ham, at det er en Paarørende
af mig!“

„O, tal ikke saaledes, kjære Michael! bad Baturin:
Jeg er ham Taknemmelighed skyldig, og han er ellers en
agtet, sin Monark og sit Fædreland trohengiven Mand.“
— „Stille, der kommer vor Amphitryo!“

En Mand af Middelsstørrelse, noget mager, med skarpe,
markerede Træk, lyshaaret, i skarlagensrød Uniform med
Guld:Epauletter, med endeel Ordens Kors i Knaphullet, kom
just ind i Bærelset.

„Ham? spurgte Baturin forundret. Det er?“ —
„Dukatmanden, Thronernes Støtte, Hjelperen i Nøden,
ja — som Du seer ham der, i skarlagensfarvet Kjole, med

Guldepauletter — den europæiske Fredsdue, som dog, istedet for Palmegrenen, bærer en Pengepung i Næbbet.“

Diplomaten traadte rask hen mod Husets Herre. — „Hr. von Baturin af den keiserlige Garde, en Paarsørende af Hr. Legationsraaden!“ sagde han, forestillende sin Ven. — „De undskyld, Hr. Friherre, at jeg ubuden — —“

„De har forladt Petersborg i Mandags otte Dage — sagde Baronnen med et let, men forbindtligt Buf: og foruden den bevidste Sags Afgjørelse — her vendte han sig til Dunin — bringer Hr. von Baturin ogsaa Hr. Legationsraaden det velfortjente Excellentsprædikat. — Havde jeg ikke frygtet, at begaae en Indiscretion, saa havde jeg allerede kunnet sige Dem det imorges, da min Coureer forlod Deres Hovedstad en halv Dag tidligere!“

Baronnen tilføiede nogle forbindtlige Ord, og vendte sig derpaa til nogle spanske Grander, der gik op og ned i Sideværrelset.

„Har Du hørt det? sagde Dunin leende til sin Ven: Han var allerede imorges underrettet om Excellentsprædikatet, og taug som en Muur. En Anden vilde strax have underrettet Legationsraaden derom, for at prale med sine Courerers Hurtighed; men han finder det gandske naturligt, at hans Tilbud ere de hurtigste, thi han smører jo Hjulene bedst, og gaaer hans Klokke tolv Timer fastere end Andres, saa er det heller intet Under, thi den sværeste Pengepose i Frankrig er dens Ganglod. Kom nu ind i Dandsesalen! Vel kan Du endnu ikke faae Din elskværdige Cousine i Tale — jeg seer, Du søger hende med Dinene — hun svæver hist i Cotillonnen, men vil Du ikke opholde Dig altforlænge hos Moderen, hvilket jeg ikke befrygter, saa vil jeg vise Dig alle Paris's Notabiliteter, thi om disse ogsaa tilhøre de allerforskjelligste politiske og religiøse Troesbekjendelser, og ellers ligge hverandre i Haarene Dag og Nat, saa er der dog et neutralt Terrain, et Tempel,

hvor Alle tilbede; Guden hedder Mammon, og Baron Rothschild er hans Ypperstepræst. —“

Bennerne traadte nu ind i Dandsesalonen. Terpsichore syntes at have forsamlet sine Yndlinger her. Som et Blomsterbeed i Vaarsolens Glands tog den lange Række af unge Damer sig ud, der havde taget Plads paa de kostelige Divaner langs med Væggene. Men skjønnest af alt Skjøndt var Pigekransen, der, liig en broget Sommerfuglskare, gjennemsvævede Salen. Længe lod Baturin sit Die flyve om; tilsidst blev det hængende ved en ung Pige, som vilde været fuldkommen smuk, hvis hun havde havt lidt mere Farve og Ungdomsfylde. Hun valsede just forbi Baturin i en Cotillontour; hendes Die traf hans og en levende Overraskelses flygtige Rødme overfløi de regelmæssige, men blege Træk. Endnu et Dieblif saae den unge Russer efter Dandserinden; derpaa gif han rask hen mod en aldrende Dame, hvis Ansigt bar Udtrykket af langvarige Legemslidelser.

„Hjerteligt velkommen, Alexander Nicolaiewitsch! sagde Damen sagte: Jeg kjendte Dig strax, da Du traadte ind med Dunin. Hvor glæder det mig, at see Dig! Hvilke venlige Erindringer opstige, ved Synet af Dig, i min Sjæl! — O, det var dog en herlig Tid, da vi om Sommerdage, paa vort Gods ved Zarsko je Selo, lystvandrede i den lille skyggesfulde Bøgelund! Du og min sorthaarede Ivan holdt et skrækkeligt Huus, og Eudoxia skjendte paa Jer, fordi I voldte mig saadan Uro.“

„Ja, det var en herlig Tid! sagde Baturin, idet han, med Hjertelighed og Ærbødighed, trykte den gamle Dames magre Haand til sine Læber: O, min gode Moder! — tillad mig, endnu at falde Dem saaledes! — det er ikke muligt, at De kan have tænkt paa hine Dage oftere, end jeg. Hvorofte har jeg talt hele Timer med Ivan om

vore Børneaar, hvorofte ønskede vi, blot een eneste Dag at være saulede med Dem og Eudoria i Birkelunden!"

„Alt, alt dette er forbi! I van, den livskraftige Yngling, paa hvis Aand min Mand og paa hvis Hjerte jeg bygte saa store Forhaabninger, slumrer alt to Aar i Graven, og jeg, jeg Gamle, Sygelige, Livsmætte, jeg maa være med i denne Brimmel, jeg er tvungen til, at synes tilfreds, vel endogsaa munter, i Cirkler, der gjøre mig uslere, end jeg allerede er, der med hver Dag vorde mig utaaleligere og røve mig hvert roligt Dieblif af et sørgeligt Liv. — Men er det ikke latterligt, sagde Legationsraadinden, idet hun foer sig med Haanden over Panden og uformærkt af tørrede en Taare: er det ikke toffet af mig, at jeg gamle Kone, midt i en for Dands og Glæde aabnet Sal, omringet af glædestraalende Ansigter, underholder en ung Mand med min Kummer og min Sygdom! — Gaae, kjære Alexander! Gaae, mor Dig! Imorgen tale vi lidt mere om de gamle Tider.“ — Hun vinkede med Haanden, og Ynglingen fjernede sig.

„Den evige Cotillon!“ sukede Baturin et Par Dieblikke sildigere, idet han, fra en Binduesfordybning, fulgte de Dandsendes Hvirvel med uroligt Blik.

Langt om længe fik Cotillonnen Ende, og Baturin stod kort efter for Eudoria. — „Du maa — De maa tilgive mig, naadige Frøken, at jeg først nu —“ stammede han i høieste Forvirring. — „O, jeg saae Dig strax, da Du traadte ind i Salen, kjære Alexander! svarte Pigen, idet hun høitrødmende rakte sin fordums Legebroder Haanden: Hvo havde tænkt, at vi, efter sex Aars Skilsmisse, skulde gjenfinde hinanden saa fjernt fra Hjemmet! — Hvo havde imorges kunnet sige mig, at jeg paa dette Bal, som jeg kun ugjerne besøgte, fordi jeg endnu var gandske forstyrret efter Gaarsballet, skulde gjensee min Barndoms eneste Ven!“

„Du har tænkt paa mig, kjære Eudoxia, tænkt paa mig midt i den store Verdensstads Udspredelser?“ raabte Baturin, idet han med Jnderlighed trykte sin Venindes Haand til sine Læber.“ — „Og derom kunde Du tvivle, Alexander?“ spurgte Pigen med et blidt, men smerteligt Udtryk. — „Hvo kunde gaae irette med Dig, tog han Ordet: om Du, ung, smuk, fuld af retfærdige Fordringer til Livet, omsværmnet af unge Mænd, som maae erkjende Dit Bærd, midt i det larmende Paris, havde glemt Dine Barndomsminder!“

„Jeg forstaaer Dig ikke, Alexander; men — Du burde kjende mig bedre! svarte Eudoxia alvorligt: Da jeg, for ser Aar siden, ved Afskeden, høitgrædende sank i vor forevigede Ivan's Arme, da jeg, idet jeg steg tilvogns, hulkende rakte Dig min Haand — min Fader irettesatte mig siden derfor — selv da stode alle vor Barndoms Scener ei saa levende for min Aand, som nu i mangt et Dieblik. O! tilføiede hun med et ubeskriveligt Udtryk: Vor Barndom var dog skjøn!“

„Ogsaa Din Ungdom maa være det!“ raabte Baturin dybtbevæget. — „Og Du, Alexander! sagde Eudoxia med et sørgmodigt Smil: Du, som kjendte mig saa nøie, Du skulde virkeligen mene, at jeg, opdragen i Landlivets Stilhed, fra min Barndom af kun kjendende hine Glæder, som Naturen og Hjemmet byde os, vant til, ved tusinde smaae Opmærksomheder at formilde min Moders Lidelser, skulde betragte alle de Udspredelser, hvormed jeg her omringes, anderledes, end som en Byrde, en Plage! Du troer ikke, vedblev Eudoxia, idet hun tog Plads paa en Divan og vinkede Baturin at sidde hos: Du troer ikke, hvor jeg hader dette Paris; vor Families huuslige Fred, min Moders Sundhed, min Faders Tilfredshed, ja, hvorfor skulde jeg nægte det, alle mine egne kjære Forhaabninger seer jeg gaae tilgrunde her!“

„Jeg kan neppe fatte mig, kjære Eudoria!“

„Du studser ved at høre dette Sprog af en tyveaarig Pige, midt i Paris, paa et glimrende Bal, i den franske Hovedstads eleganteste Salon?“ afbrød Eudoria Ynglingen med et smerteligt Smil. Og nu berørte hun sine Forældres Charakterforskjel, sin Faders Stolthed, hans vidtflyvende Planer, hans Higen efter at gjøre sin Rang og Indflydelse gjeldende, sin Moders Lidelser og sine egne. Ofte syntes Eudoria at ville gaae ind i nærmere Detail, og det forekom Baturin, som om hun havde noget Særegt at meddele ham.

„Hun har en lønlig Kummer!“ sagde Baturin til sig selv, da Eudoria havde afbrudt Underholdningen: „Hun er ulykkelig, hun er gandske vist ulykkelig! vedblev han i Centrum: Og hvo fortjener vel, at være lykkeligere, end hun?“

Fra Binduesfordybningen, hvor han stod, saae han hen paa Eudoria. Da bemærkede han, at en Mand, som det syntes, med stor Fortrolighed, satte sig ved Siden af hende. Det var en alvorlig Mand paa henved 40 Aar, bygget som en Ræmpe. Skjøndt han ikke var i Uniform, forkyndte dog hans haarde Træk, hans Skjæg, hans kjække Holdning, hans af Luft og Sol brune Ansigt, at han var Soldat. Hans Dragt var fin, men simpel; i Knaphullet bar han Creslegionens Kors. Baturin havde i Forbigaaende hørt den Fremmedes Stemme; vel talte han det Franske flydende, dog var det klart, at han ikke var indfødt. Han udmærkede sig ved en vis Overlegenhed, som han søgte at gjøre gjeldende i Selskabet, og ved en utvungen Selvbeherskelse, der gav ham Udseende af en betydelig eller høitstaaende Mand.

Hans Samtale med Eudoria varede længe. Vel talte hun kun lidet; men hvad hun sagde, syntes at være af meget betydende Indhold, thi hendes Ansyn røbede en

dyb Bevægelse. Han talte lige saa levende, og den Omstændighed, at han, i Talens Jld, lagde sin Haand paa Pigens hvide Arm, ja endogsaa engang greb Eudoria's Haand og holdt den nogle Dieblikke i sin, uden at hun drog den fra ham, var Baturin Borgen for, at der maatte finde et nærmere Forhold Sted mellem dem. For sine Følelser i dette Dieblif kunde han ikke gjøre Regnskab; men han var tilmode, som om en Kniv borede sig i hans Bryst — saa skjærende var den Smerte, han fornam ved Eudoria's fortrolige Underholdning med den Fremmede. Jo længere Samtalen varede, desto smerteligere følte han sig greben. Tilgange fattede han den Beslutning, at forlade det Sted, hvorpaa han stod, og dog blev han staaende som fastnaglet, idet han, med ufravendt Blik, saae efter de Talende. Omsider rev han sig løs, men valgte i sin Harmet et andet Sted, hvor han maatte sees af Eudoria, saa snart hun slog Dinene op. Virkeligen traf ogsaa hendes Blik ham; dog havde det ikke videre Følger, end at Eudoria blev blodrød, og fortsatte Samtalen endnu ivrigere end før, uden at see paa Baturin mere.

Den unge Mand følte sig i dette Dieblif uendelig krænket, ja ydmyget. En Taare traadte ham i Diet. — „Men hvad vil jeg da! sagde han i sit Jnderste: Hvad Ret har jeg da til at gjøre hende den mindste Bebreidelse? Han er en Mand af betydelig Rang — den Sikkerhed, hvormed han optræder, beviser det — jeg er En af de yngste Officerer i Hæren. Han kan fortælle hende om Feltslag, som han har bivaanet, han bærer et Kors, som han maaskee har vundet i Krudtdampen ved Taio, ved Pyramiderne, paa Broen ved Arcole — jeg har endnu ikke hørt en fjendtlig Kugle pibe. Han bærer maaskee Generalsepauletter paa sine Skuldre og er en smuk Mand — jeg bærer en Lieutenants Distinctionstegn og seer ud som de fleste Andre. — Hvad har jeg altsaa at bebreide hende? — — Og dog —

at opgives for den første den bedste Fremmede! — Jeg elsker hende jo saa høit! — —“

Baturin var i største Forvirring, da hans Ven Dunin traadte hen til ham. — „Kjender Du den Mand, der sidder hist hos Eudoria, og taler saa levende til hende?“ spurgte han Denne. — „Har Eudoria ikke talt til Dig om ham?“ — „Ikke et Ord!“ — „Heller ikke hendes Moder?“ — „Ligesaa!“ — „Nu, saa kan jeg nævne Dig Manden! Han hedder Diomedes, og er Oberst ved den fordums Keisergarde.“ — „Som det lader, er han meget nøie bekjendt med Eudoria, med Legationsraadens Familie!“ — „Ja, det lader saa!“ — „Tilforn var det meget vanskeligt, at faae Udgang i Familien!“ — „Det er saa endnu!“ — „Men med denne Mand gjør Legationsraaden en Undtagelse?“ — „Jeg troer det næsten!“ — „Varte Dunin: Men Du interesserer Dig jo meget levende for Oberstens Forhold. Jeg kjender dem ikke, jeg tør ikke kjende dem.“

Baturin taug. Pludseligt spurgte Dunin: „Kjender Du Roulettespillet?“ — „Hvorledes kommer Du paa dette Spørgsmaal? Du veed, at jeg ikke holder af noget: sornhelst Spil.“ — „Kan gjerne være! Men besvar mig mit Spørgsmaal: har Du seet Nogen spille Roulette?“ — „Aldrig!“ — „Ikke?“ raabte Dunin levende: O, det maa Du see! — Du maa ikke forlade Paris, før Du har seet det. Hvo der ikke har seet Roulette, har slet Intet seet, har været i Paris som en Nar.“ — „Jeg maa sige Dig, kjære Michael, at jeg, i dette Dieblif, ikke er oplagt til Spøg.“

„Hvo Fanden siger Dig da, Alexander, at jeg spørger? Jeg er, i dette Dieblif, alvorligere, end jeg skulde være, alvorligere, end Du fortjener. Men da Du ikke kan lide denne Tone, saa vil jeg istemme en anden. — Hør, Alexander Nikolajewitsch, gjør mig en Tjeneste! —

Gaae imorgenaften Klokken otte til No. 145 i Palais-Royal — der spilles Roulette, det maa Du see!”

„Er Du da besat med Dit dumme Roulette?” raabte Baturin: Du har gjort mig saa nysgjerrig, at jeg næsten kunde have Lust at spille en Times Tid paa det ugle Skuespil.“

„Du vil altsaa? Du vil?” — „Jeg vil! Men Du maa følge med.“ — „Hvad tænker Du paa! sagde Dunin med vigtigladende Mine: Jeg i No. 145! — Det vilde rigtignok skikke sig! — En Gesandtskabskavaleer! — Nei, med en Lieutenant er det noget gandske Andet. Saa dan En kan nok vise sig paa fordægtige Steder, uden at Nogen forarger sig derover. Imidlertid — alvorligt talt, kjære Alexander, gaae hen i Spillehuset imorgenaften Klokken otte — Du vil ikke fortryde det.“

„Du har en Grund til dette Dnske, som Du ikke vil, eller ikke tør sige mig —“

„Gaae til No. 145, imorgenaften Klokken otte!” gjentog Dunin.

„Jeg er intet Barn, som gaaer, hvorhen man viser det, uden at vide, hvorfor. Jeg gaaer ikke. —“

„O, Du gaaer alligevel! svarte Dunin med Kulde: Tager Du Deel i Eudoria's Skjebne, og vil Du vide hendes Forhold til Diomedi, saa gaaer Du imorgenaften Kl. 8 til No. 145.“

Just som Dunin havde sagt de sidste Ord, gik Huset's Herre forbi. Han vendte sig til Baturin, talte om Petersborg, om Wien, om Philadelphia, om sin høitærede Ven, de forenede Staters Præsident, om sin intime Ven, Fyrst N., der nys havde sendt ham sit Portrait, hvis Ramme alene kunde anslaaes til tusinde Dukater, rynkede den allerede dybtnok surede Pande, paa hvilken ti forskjellige Regula:de:tri:Exempler svævede, og forlod Vennerne med et sødligt, just ikke behageligt Smil.

„Han er nu færdig med denne Dags Opgave! sagde Dunin leende, da Friherren havde vendt ham Ryggen: Han har nu naaet sin Hensigt, i muligt kort Tid at forsyne sig med de ham tjenlige Efterretninger, og vi kunne nu gaae hjem, naar vi lyste. Han veed, at denne Aftens Omkostninger ere tilstrækkeligt dækkede. — Men jeg seer just, at Legationsraaden allerede er brudt op med sin Familie; saa er det ogsaa Tid for os.“

En Time sildigere befandt Baturin sig i Gesandtskabshotellet, i et lidet Bagværelse. Grublende gik han frem og tilbage over en Time. Alle hans Tanker vare hos Eudoria. — Hvilke Forhold bandt hende til den Fremmede? Havde hun selv knyttet dem, eller laae de i hendes Faders Planer? Begge Spørgsmaal sysselsatte ham uopørhørligt.

Næste Morgen bragtes ham en Billet fra Dunin. „Jeg reiser, skrev Denne: i dette Dieblif til London med de Depescher, Du har bragt. Jeg frygter, at Du allerede vil have forladt Paris, naar jeg kommer tilbage. Betragt derfor disse Linier, som et hjerteligt Farvel fra Din Ven, og — glem ei, at besøge det mærkværdige Palais-Royal!“ Den sidste Linie var dobbelt og tredobbelt understreget.

„Fanden tage denne diplomatiske Sneverhertethed! raabte Baturin: Men — jeg vil dog gaae hen i det afskyelige Hul. Det er umuligt, at han blot kan have villet mystificere mig.“

Neppe var Aftenen kommen, før Baturin gjennemvandrede Gallerierne i Palais-Royal. Over tohundrede Reverbereer oplyste de aabne Gange i den herlige Bygning, og den unge Russers Forventninger bleve langt overtrufne. I hvor smukt end Petersborg er bygget, i hvor herlige Paladser det end kan fremvise, overraskedes Baturin dog af den Glans, der straalte ham imøde fra hver af de hundrede aabne Arkader, fra de tallose Boutiker og Etablissem-

menter. Da slog Klokken otte, og det randt ham pludseligt ihu, at det nu var Tid, at begive sig til No. 145.

Et halvdunkelt Forværelse modtog ham. Han saae her adskillige meget alvorlige Ansigter — blandt dem to Gensd'armere — som betragtede den Indtrædende med forskende Blikke og derpaa affordrede ham Hat og Stof. Da Baturin var civilklædt, gav han, uden at sige et Ord, begge Dele til Den, der havde tiltalt ham, og traadte derpaa ind i den tilstødende Sal. Ogsaa her gik, i Nærheden af Døren, nogle Personer frem og tilbage, hvis mistroiske Mine og spørgende Blik betegnede et i Stilhed virksomt Polities Nærværelse. I Salens vide Rum, dog meest om et i den øverste Ende staaende Bord, befandt sig en stor Mængde Personer, der syntes at tilhøre de forskjelligste Stænder. Alle Aldere, fra den blomstrende Yngling til den udelevede Olding, vare repræsenterede her. Ligeledes forholdt det sig med de Tilstedeværendes Standsforhold. En Fjerdedeel af dem tilhørte ustridigt den høiere Klasse af Selskabet.

Med Nøie kom Baturin frem til det grønne Bord, og skjøndt han kun stod i de Spillendes anden Række, havde han dog Leilighed til at oversee Alt, hvad der foregik. Dette var omtrent Følgende:

Fire Personer, med alvorlige, næsten udtryksløse Ansigter, sadde i lige saamange halvrunde Bordindsnit og foran dem vare Guld- og Sølvrukker, symmetrisk ophobede. Tre af dem havde lange River af Ucajou i deres Hænder; med dem skræbde de Gevinsterne til sig fra alle Sider af Bordet. Den Fjerde var umiddelbart sysselsat med Spillet selv. Bordet var overtrukket med et lysegrønt Teppe, hvorpaa, tilhøre, i sex store, med guldguul Farve linierede Kvadrater, saaes de Ord: „manque“ — „passe“ — „impair“ — „pair“ — „rouge“ — „noir“ — ligesom, i serogtredive mindre Firkanter, lige saamange Tal. Det samme Billed viste sig endnu engang paa venstre Side af

Bordet, og midt imellem stod hiin berygtede Helvedsmaskine — Rouletten.

Paa Bunden af et Mohagoni-Bækken af omtrent to Fods Gjennemsnit dreiede sig, lodretstaaende, en Cylinder, hvorpaa Teppets Nummere vare tegnede, afverlende sort og rødt, i smaae Udhulinger. Saasnart de Spillende havde betegnet deres Satser paa Teppets Quadrater, greb Bankøren — en Mand paa omtrent 40 Aar, med jordfarvet Ansigt og iiskold Mine — med den høire Haand efter en af de Kobberarme, hvorved Cylinderen sættes i Bevægelse, slyngede den kraftigt omkring, og kastede med den Venstre, modsat Maskinens Rotation, en Elfenbeenskugle i Bækkenet. Hurtigt gjennemløb nu Kuglen Bækkensets Num ser: syvgange; derpaa, tabende sin Kraft, vendte den sig mod Midten, og løb tilsidst, efter at have overvundet alle Hindringer, i en af de nummererede Huulninger paa den efter mangfoldige Omsving stillestaaende Cylinder. Saasnart dette skete, udraabte Bankøren med lydelig, men metalløs Stemme, det Nummer, der af Kuglen var bleven betegnet paa den anførte Maade; med fuldkommen ligegyldig Mine kastede han en Guldregn til den Bindende, og hans tre Staldbrødre sammenskrabede, med lige uroffelig Rolighed, de Banken tilfaldende Indsatser. Alt dette gjentoges saa tidt og eensformigt, at Baturin, der, for ei at vække Opmærksomhed, vovede nogle lave Indsatser, havde Tid nok til, i Mag at betragte de Spillende. Især fængsledes hans Opmærksomhed af en ung Mand, paa hvis indfaldne Kinder en brændende Rødme ofte afverlede med Dødsbleghed. Saasnart han havde fremtaget en ny Guldrulle, ilte han til et Sidebord, og drak hastigt, som martret af den heftigste Tørst, hele Glas Orgeat.

Skuespillet fortsattes uforandret. Det evige: „*faites votre jeu!* — *Le jeu est fait!*“ begyndte allerede at ljeve Baturin. Da indtraadte rask en høi Mand, i blaa

Overkjole, Legionskorsset i Knaphullet, og nærmede sig Spillebordet. Baturin gjenkjendte strax hiin Mand, der paa Ballet havde talt saalænge med Eudoria. Han syntes at kjende Bankøren og hans Hjelpere meget nøie, thi han tilkastede disse et fortroligt Blik, og hilste Hiin, da Spillet just gjorde en Pause, med de Ord: „*Bon soir, Mr. Marin,*“ hvilke besvarede med et venligt: „*Bon soir, colonel!*“

Uvilkaarligt blev Baturin's Die hængende ved den Fremmede, og han maatte indrømme, at det var en smuk Mand. Hans høie Skikkelse, hans fjæffe Bevægelser gave ham noget Imponerende; det dunkle, lynende Die, det ravnsorte Haar, de ualmindelige Træk, hvis Indtryk dog just ikke var velgjørende, laante ham noget Interessant. Iøvrigt kom det Baturin for, som om den Fremmede nys maatte have forladt et lystigt Lag, thi skjøndt man ikke kunde falde ham beruset, saa var dog hans Ansigt's farve mørkerød, hans Bevægelser hastige og usikre. Baturin troede ogsaa, at opdage nogle Uregelmæssigheder i hans Tale.

Spillet gik imidlertid sin stadige Gang. Baturin spillede lavt; den Fremmede — som vi herefter ville kalde Oberst Diomedes — spillede høit, den blege unge Mand i de høieste Sætser. Den Sidstes Udortes havde, som Følge af det vedvarende Tab, forandret sig paa en paafaldende Maade. En staaende Blegghed havde udbredt sig over hans Ansigt, hvori der, hvergang han havde tabt, viste sig krampagtige Trækninger. Den Ulykkelige var just igjen gaaet hen til Sidebordet, for med en Lædskedrik at væde de brændende Læber. Baturin bemærkede, at han søgte længe i sine Lommer, før han fandt en liden Pengetut — sandsynligviis hans sidste. Den unge Mand traadte igjen hen til Spillebordet; han satte et Par Guldstykker snart paa dette, snart paa hiint Nummer, og tabte stedse. Nu

havde han kun ti Napoleonsd'or liggende for sig; han satte dem Alle paa No. 30.

„Vil De ikke — sagde han til Baturin: vil De ikke have den Godhed, at observere mit Nummer et Dieblig? — Jeg vil stille mig ved Vinduet et Par Minuter. Her er saa lummert, og jeg lider af Hovedpine.“

Den unge Mand sagde disse Ord høist utydeligt, med skjælvende Læber og klapprende Tænder. Baturin besvarte Anmodningen med et Buf, og Hiin traadte til det aabne Vindue. — „Kjender De det Menneske?“ spurgte En Diomedi. — „Skulde jeg ikke kjende ham? svarte Denne med et Haansmiil: Han er en fattig Djævel, var Magazinier i Spanien og er nu Kasserer etsteds.“ — „Aha! loe den Første: Han er Kasserer! Derfor har han de smukke, nye Napoleons.“

Diomedi nikkede smilende. Efter en Pause vedblev han: „Med alt dette gjør det mig ondt for ham. Det er ellers en flink Karl, og han har Ære i Livet. Hvad vedde vi, han skyder sig ihjel inden imorgenaften, hvis han taber, hvad han endnu har tilbage.“

„Jeg har tidt seet ham spille og tabe her! meente Hiin: Han har allerede været for tidt i Jlden. Et saadant Menneske skyder sig ikke. Han gaaer rolig paa Galierne!“

„De kunde have Ret, hvis han ikke saae saa djævelsk desperat ud idag! svarte Diomedi leende: Imidlertid, laader os vedde! — Blot for Løiers Skyld! — Jeg siger: han skyder sig inden imorgen. *Eh bien, Mr. Lutin! Ti Napoleons? Hvad?*“

„Top! Han skyder sig ikke!“ — Cylinderen dreiede sig atter; atter fløi Elfenbeensfluglen i Væfkenet. — „*Trente!*“ raabte Bankøren rolig.

Som et Lyn var den unge blege Mand ilet fra Vinduet hen til Bordet. Han kom just, som man rev de ti

Napoleonsd'or til sig. Med langsomme, vaklende Skridt gik han tilbage til Vinduet.

„*Messieurs, faites votre jeu!*“ raabte Bankholderen; men det derpaa følgende: *Le jeu est fait!* fik han kun halvt udtalt, thi — et frygteligt Knald lød gennem Værelset. — — —“

Alle Dine vendte sig mod Vinduet. Den unge, blege Mand havde knust sit Hoved ved et Pistolskud.

„Ah, Monsieur Lutin!“ raabte Diomed i høitleende: Hvad siger De til min Divinationsgave? — Et Ord i rette Tid er et Guldæble i en Sølvskaal. — Jeg udbeder mig ti Napoleons.“

„Harde den Pjalt ikke kunnet skyde sig otteogfyrretyve Timer sildigere!“ svarte den Tiltalte gnaven, idet han fastede den beregnede Sum til Diomed.

„Slige Afbrydelser ere høist ubehagelige!“ sagde Bankøren med hæst Stemme, da de fleste Tilstedeværende vare traadte hen til Liget: *Mais quel bruit! Ciel! quel bruit pour une omelette!* — Sligt kan jo passere hver Dag. — O, min Gud! Hr. Politikommisair! Lad dog det døde Menneske bringe bort, til Dødehuset, eller hvorhen De vil! — Vi spillede saamegen Tid med Intet!“ —

Den Døde bragtes ud, og snart lød igjen det eensformige: *Faites votre jeu!* og *Le jeu est fait!* — Baturin var frygteligt tilmode. Spillesalen syntes ham en Helvedes Forgaard.

Spillet gik imidlertid sin Gang. Baturin havde vundet ubetydeligt. Da begyndte Diomed's Spil at vække hans Opmærksomhed.

Obersten havde et lidet Pergamentkort i Haanden, hvorpaa var tegnet det samme Billed, som laaes paa Teppeet. Med et Naalestik betegnede han hvert udkommende, vindende eller tabende Nummer, og hans Beregninger skuf-

fede ham ikke, thi den Guldhob, som laae for ham, vorte siensynligt.

„Han er altsaa Spiller af Profesjon! tænkte Baturin: Hans Beregning hentyder paa Erfaring og utallige Forsøg. Og Eudoria — Eudoria i nærmere Forhold til sig en Mand!“

Baturin vendte ikke sine Pine fra Obersten. Snart overbeviste han sig om, at denne maatte være en daglig Gæst her. De fleste Medspillende vare hans Bekjendte. Dog syntes Obersten ikke synderlig yndet af Bankøren; Denne lagde idetmindste nøie Mærke til hans Indsatser og til Gangen i hans Spil.

Længe havde Rouletten været Diomedi gunstig; nu syntes Bladet at vende sig. Han blev hidsig, han fordoblede sine Satser, sønderrev sit Kort, og glemte sig omsider saa gandske at han, ved hvert Tab, stampede med Foden, og bandte frygteligt.

Denne Hestighed hjalp ham imidlertid ikke. Tab fulgte paa Tab, og hans Gulddynge var i kort Tid aldeles forsvunden. — Hastigt søgte han nu i alle Lommer, fandt endnu to-tre Guldstykker, og kastede dem, med et bister, tvunget Smil, paa det første det bedste Nummer, idet han raabte: *Tenez, Mr. Loup Marin! encore quelque chose pour vous!*

Med jernfast Kølighed satte Bankøren Cylinderens Kobberarm i Gang. — Oberstens Indsats var tabt. — „Ere da alle Dævole mig imod? ffreg Diomedi rasende: *Mr. Murin!* Jeg tænker, De lader mig spille paa *Ficher?*“ — Et Skuldertræk var Svaret. — „Saa vil De dog ikke nægte, at laane mig 50 Napoleons paa dette Legetøi til imorgenaften?“ vedblev Diomedi med Hestighed, idet han fremtog en med Diamanter besat Medaillon og kastede den paa Bordet. — Baturin var som forstenet; Medaillonens viste Eudoria's Træk.

„Nu, hvad bliver det til, *Mr. Loup Marin*? skreg Obersten: Jeg troer, J besinder Jer, om ogsaa den Ting er Saameget værd! — *Diable!* J maa jo forstaae Jer paa Sigt, da J har laant paa Pant.“

Hvad enten nu denne Bemærkning var Bankøren ubehagelig, eller han vilde forjage Obersten fra Spillebordet, — med iiskold Tone erklærede han: det var mod hans Grundsætninger, at laane, selv en saa agtbar Bekjendt, Penge af Banken.

Diomedes kastede et rasende Blik paa Bankøren, og vendte sig derpaa til de Omstaaende, der heller ikke syntes meget tilbøielige til at laane Obersten.

Som et Lyn foer en Tanke gennem Baturin's Hoved. Han besluttede, at forvise sig om Maleriets Betydning og derpaa at advare Eudoria.

„Undskyld, min Herre! sagde han til Diomedes: Jeg tillader mig, at tilbyde dem 50 Napoleonsd'or paa denne Medaillon til imorgenaften.“

„De gjør mig en sand Tjeneste! svarte Obersten: Jeg beder om Deres Adresse, for imorgen at kunne sende Dem Pengene.“

Baturin tog et Kort op af Lommen, skrev noget derpaa, og rakte Diomedes det. Uden at see derpaa, stak Denne det til sig, gav Baturin Medaillon og modtog Pengene. J saa Dieblikke havde den Sidste overbeviist sig om, at Portraitet var Eudoria's og ingen Andens.

Den unge Mand forlod kort efter Spillehuset. Det var Midnat, da han kom tilbage til Gesandtskabshotellet. Længe gik han op og ned i sit Værelse med store Skridt. Tusinde Tanker gjennemfore hans Hoved, idet han betragtede Portraitet. „Eudoria, sagde han: staaer, med eller uden sin Faders Vidende, i Forbindelse med Diomedes. Saameget er vist. Ligesaavist er det, at denne er en Uværdig, og at Eudoria maa advares. Men hvorledes skal

dette ske? Skal jeg vise hende Medaillonen og fortælle hende Alt, hvad jeg har hørt og seet? Skal jeg blot advare hende ved enkelte, henfastede Ord? Vil hun vide mig Tak derfor? Vil hun forbande mig? Af, jeg frygter det Sidste! — Men kan jeg da Under? Jeg tør ikke lade hende gaae tilgrunde, jeg tør ikke lade hende vorde derne Mands Bytte, om hun ogsaa selv vilde. — Nei, jeg elsker hende altforhøit.“

Legationens Privatsekretair traadte ind. „Hs. Excellence — tog han Ordet — har paalagt mig, at sige Dem, hvor uendeligt han beklager, at maatte, gandske mod sin Villie, afforte Deres Ophold i Paris. Omstændighederne fordre, at De allerede maa reise imorgentidligt. Jeg arbejder dessaarsag hele Natten.“ — „Er Legationsraaden hjemme?“ — „Han er hos Ministeren for de udenlandske Anliggender.“ — „Og Damerne?“ — „Fru Legationsraadinden er tilsengs; Frøken Eudoxia er nys gaaet ind i sit Soveværelse.“

„Jeg maa tilskrive hende! sagde Baturin, da Sekretairen havde forladt Værelset: Hvo veed, om det er muligt, at tale med hende i Cenrum før min Afreise! — Medaillonen maa ogsaa tilstilles sin Eier. — Men hvor boer han? — Hvem skal jeg spørge? — Legationsraaden? — Umuligt! — Jeg veed intet andet Raad, jeg maa skrive til Eudoxia og bede hende om en Samtale før Afreisen, idet jeg tillige meddeler hende Bevæggrunden til min Bøn.“

Over en Time havde Eudoxia været i sit Soveværelse, uden at føle Trang til, at søge Hvile. Hun tænkte — paa Baturin.

Da indtraadte hendes Tjerne og rakte hende et Brev og en Pafke med de Ord: „Den fremmede Herre, som igaar var kommen til Gesandtskabshotellet, havde bedet hende besørge det øieblikkeligt, da han skulde afreise næste Morgen.“

Neppe havde Nigen fjernet sig, før Eudoria hastigt aabnede Brevet.

„Undskyld, Dyrebare!“ — saa lod det — „at jeg beder Dig om en Samtale imorgentidligt. For saa Timer siden traf jeg, i et Spillehuus, som jeg af visse Grunde besøgte, en Mand, om hvem jeg maa forudsætte, at han er nærmere kjendt af Dig, og som jeg har laant 50 Napoleonsd'or paa medfølgende Medaille. Da jeg reiser imorgentidligt, saa veed jeg ei, hvorledes jeg med Sikkerhed og uden Opsigt skal bringe den igjen i Gierens Hænder; jeg vilde ogsaa, for vi — af, maaskee for stedse! — adskilles, advare Dig mod et Skridt, som Du evigt kunde angre og som da Ingen vilde beklage saa inderligt, som Din
Alexander.“

„Altsaa er det dog sandt! raabte Eudoria: Diomed i en Uværdig? Det giver mig Mod! Det styrker min Kraft! Nu eller aldrig sprænger jeg de Lænker, hvori en ulykkelig Beregning holdt mig fangen. — Diomed i en Uværdig! — O, min Anelse! — Og Du, ærlige Advarer! — Skulde mit stille, fra Barndomstiden nærede Haab, at jeg engang vilde have Dig at takke for min Lykke, idetmindste paa denne Maade vorde opfyldt?“ — —

Bed Daggry stod Baturin rede til Reisen, og ventede med stedse stigende Angst paa det Dieblik, der skulde skjænke ham en hemmelig Samtale med Eudoria. Omsider gik Døren op; men det var ikke Ternen, som han havde haabet at see — det var Legationsraadens Tjener, som kaldte ham til Denne.

Baturin gik ned i Gesandtskabsbureauet; Legationsraaden var ikke der. Han gik ind i Dagligstuen; her syntes et heftigt Oprør at have fundet Sted. Med store Skridt, i stærkt Oprør, gik Legationsraaden op og ned i Bærelset; hans Kone sad stille grædende i Divanen; Eudoria stod hos hende, bleg, dog, som det syntes, med fast Holdning.

Nespe var Baturin indtraadt, før Legationsraaden stormede hen imod ham. — „Alexander Nicolaiewitsch! sagde han: Hvad har min Datter sagt Dem angaaende sit Forhold til Oberst Diomedi?“ — „Ikke et Ord! svarte Baturin: Hun har ei engang nævnt ham for mig.“ — „Kan De give Deres Resord derpaa?“ raabte Legationsraaden heftigt. — „Jeg giver det hermed, som Officeer og Adelsmand!“ svarte Ynglingen fast. — „Jeg maa troe Dem! sagde Legationsraaden, idet han kastede et gennemborende Blik paa Baturin: Hvad har Duin sagt Dem derom?“ — „Han har Intet sagt mig! svarte den Spurgte: Paa mit Spørgsmaal nævnte han mig Oberstens Navn.“ — „De spurgte ham altsaa? De formodede et Forhold mellem Diomedi og Eudoria?“ raabte den Første med et Forbittrelsens Smil. — „Jeg kom derpaa, fordi jeg, paa Ballet, saae Obersten i fortrolig Samtale med Eudoria.“ — „Han er min Datters Forlovede!“ sagde Legationsraaden, idet han saae forskende paa Baturin. — „Det gjør mig ondt!“ sagde Denne kort og fast. — „Og hvorfor, maa jeg spørge?“ — „Fordi han er en Uværdig!“ svarte den unge Mand med Overbeviisningens Kolighed. — „Jeg beder Dem forklare Dem nærmere!“ — „Helst vilde jeg gjøre dette i Oberstens Nærværelse!“ sagde Baturin. — „Virkeligen? raabte Legationsraaden heftigt: Maaskee De vilde gjøre Gesandtskabshotellet til Skuepladsen for en Tvekamp? Vil De kanskee forskaffe min Datter et slags Celebritet? Hvorledes kom Medaillonen i Deres Haand? Jeg beder om en ret omstændelig Fortælling.“

Baturin fortalte, hvad han, Aftenen tilforn, havde været Bidne til. „Døm selv, Deres Excellence, sluttede han: om jeg, med Ret eller Uret, kalder Obersten en Uværdig!“

„De kan have Ret! sagde Legationsraaden med mørk Mine: Og forholder Alt sig, som De siger, saa kræver al:

lerede Wren, at jeg ophæver en Forbindelse, som — jeg nægter det ikke — havde noget Værd for mig. — Jeg skal paa det næste undersøge Alt. — Min Datter skal ikke kunne sige, at hun er bleven tvungen til et forhad og uværdigt Ægteskab. — — Men det maa gaae, som det vil, tilføiede han, og hans Blik antog et ubeskriveligt Udtryk af Biddhed: aldrig skal min Datter slutte en Forbindelse, som jeg ikke billiger, aldrig træffe et Valg, som ikke udgaaer fra mig, og allermindst — her kastede han et rasende Sideblik paa Baturin — tænke paa en Mand, som har vovet at forstyrre en af mig udfastet Plan. — — Medaillonen, sluttede han koldt: overlader De mig til Sagens Udfald. Her har De de udlagte 50 Napoleonsd'or. Jeg skal lade Deres Skyldner betale mig dem igjen. I mit Bureau finder De Deres Depescher. — Jeg ønsker en lykkelig Reise!“ — Med disse Ord vendte Legationsraaden Baturin Ryggen, og gik ind i et Sideværelse.

„Er De vred paa mig, min gode Moder, fordi jeg har bragt saadan Uro i Deres Huus?“ sagde den unge Mand, idet han traadte til Legationsraadinden og trykte hendes magre, men sneehvide Haand mod sine Læber.

„Det er en høiere Bestemmelse, der har ledt Dig; maaskee var det mit Barns Skytsengel!“ svarte den Tiltalte, idet hun tørrede sine Øine.

„Og Du, kjære Eudoria? vedblev Baturin: Hvad siger Du om mig?“ — „At Du er min Skytsengel, Alexander! raabte Pigen, fyrigt gribende sin Bens Haand: Det sømmede sig Datteren, at adlyde Faderen, saa længe Taleren var om en Forbindelse, hvorimod hun Gæt lod sig indvende, at jeg ikke elskede den Mand, han havde bestemt mig. Min Livslykke vilde og kunde jeg bringe til Offer, men min Ære aldrig!“

„Postchaisen er forspændt! meldte i dette Dieblik en indtrædende Tjener: Hr. Legationssekretairen ønsker — —“

„Jeg kommer!“ raabte Baturin. Stum trykte han Eudoria's Haand og hendes Moders til sin Mund.

„Reis lykkelig! sagde den Første med skjælvende Stemme: Glem mig ikke!“ — „Aldrig, aldrig!“ raabte den unge Mand dybtbevæget. — „Forsager ikke i Prøvens Tid! sagde Legationsraadinden med svag Røst, idet hun lagde sine Hænder paa Eudoria's og Baturin's Hoved: Forsager ikke! Og er det Guds Villie, saa gjensees vi engang gladere i Rusland.“

Skjulende sit brændende Ansigt med sine Hænder, stormede den unge Mand ud af Døren. I Løbet af saa Die: blikke var han i Besiddelse af Depescherne. Rask sprang han i Postkajsen, og nu gik det mod Nord.

Anden Afdeling.

Naar den eensomme Rejsende, efter at have gennemvandet de uhyre Sletter ved Don, omsider kommer til Stavropol, seer han, i det Fjerne, Kaukasus's uhyre Bjergkjæde, der synes at sammensmelte med Skyerne. Medens han nu, gaaende over Mosdok, følger Terek's Bredder, seer han, ved Solens Opgang, medens Nordenvinden renser Atmosfæren, det skjønne Maleri hver Time rykke nærmere og udbrede sig i sin Herlighed; han seer den endelig for sine Fødder, den uhyre Bjergvold af tusinde maleriske og sælsomme Former; han seer tydeligt de frygteligt paa hinanden optaarnede Klippehobe, hvis sneedækte Toppe spille i de mangfoldigste og meest blændende Farver, og han drager omsider ind i det hemmelighedsfulde Land, hvis gigantiske Mure, med deres Steentinder og Tishoveder, strække sig fra det sorte til det kaspiske Hav.

Kun een eneste stor Bei gennemskjærer den kaukasiske Bjergkjæde. Den bevogtes, i sin hele Længde, af Militairkommandoer, der ere fordeelte i enkelte smaae Fæstning

ger, for at beskytte de Reisende mod de vilde Bjergbeboere, hvilket dog ikke altid er dem muligt. De fortryllende Dales frugtbare Jordbund dyrkes næsten slet ikke af de Indfødte; Jagt og Plyndring er deres Haandværk; deraf lever Escherkessen saavel som Eschetschenzen. I hvor deilige end Qvinderne ere i disse Egne, saa ere de dog ei istand til, at røre Mændenes vilde Hjerte. Derfor have unge Cirkassierinder, fra Arilds Tid, været en gangbar Handelsartikkel i Persien og Tyrkiet. Vaaben og Heste staae derimod i stor Priis; de ere Escherkessens Klenodier. — —

Vi optage Traaden af vor Fortælling.

Omtrent tre Aar efter Baturin's korte Ophold i Paris sad et Selskab Officerer af det Upscheroniske Infanteriregiment i Haven uden for Commandantboligen i den lille Fæstning Vladi-Kawkas, ved nogle Flasker Biin. Det Punkt, hvorpaa Krigerne befandt sig, var en liden af Træer beskygget Høi. Herfra havde man Udsigt over den efter en regelmæssig Plan byggede Landsby, over den brusende Terek. Kommandanten, tillige Oberst for Regimentet, en smuk, høi Gubbe, førte Ordet, og med stor Opmærksomhed lyttede Alle til den bedagede Krigers Tale.

Obersten fortalte om Stormen paa Ismail, hvilken han, som ung Lieutenant og Suwarow's Ordonnantsofficer, havde bivaanet.

„Det var en Nat, Børn! Det var en Morgen! sagde Oldingen: See, jeg har ved Scecoczin fægtet med mod den Mand, der var den Eneste blandt sit Folk, om hvem jeg vilde ønsket, at han havde været en Russer, jeg har kæmpet paa den blodige Snee ved Eylau, ved Austerlik, ved Mosaisk; jeg var med at storme Montmartre — men alt dette vilde jeg før glemme, end Stormen paa Ismail! — Al min Levetid vil jeg tænke paa den lille, magre, gaadefulde Mand, som han stod paa en tartarisk Gravhøi. Det tynde graae Haar fløi om hans Hoved i Natvinden, me-

Dens han udstrakte Haanden mod den brændende Stad, hvorover der udgjød sig en Hagel af gloende Kugler og Bomber, og fra Tid til anden raabte han med sin hæse Stemme: „Koli! Koli!“ (Slaaer ihjel!) Han kom mig græs- selig fore. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde tænke om ham, da han, aarle om Morgenens, traadte ud af sit Telt, goel som en Hane, og siden, da han red ind i den erobrede Stad, slog et Kors ved hver Død, som laae paa Gaden! Men da han nu traadte ind i den fangne Paschas Bærelse, da han her greb en Pen og kun skrev de Ord til Kei- serinden:

Slawa bogu, slawa wam,
Ismail naschi, i ja tam!
(Være være Gud og Være være Dig!
Ismail er vores; jeg er midt deri.)

Da han derpaa trykte mig denne Seddel i Haanden og bød mig reise til Petersborg dermed, da følte jeg den dybeste Vrefrygt for ham. Men De drikker jo ikke, unge Krigskamerad! sagde Obersten nu til en Officeer i General- stabens Uniform, der ei var nogen Anden, end Alexander Baturin: De drikker ikke, og dog vil De ei faae en Draabe Druesaft, som denne, at smage paa hele Deres Reise til Bjerghøvdingerne, før De kommer tilbage til Ge- neral Jermolow.“

I dette Dieblif kom en Underofficeer ved de donske Kosaffer, en graassjægget Gubbe, dog ungdommelig-rast, galopperende frem ad Beien. Ved Haveporten sprang han af Hesten, stødte sin Landse i Jorden, slyngede Tøilen let derom, og iilte op ad Høien.

„I ere blevne angrebne?“ raabte Obersten ham imøde. — „Ja, Hospodar! Karavanen er bleven anfaldt!“ — „Var det Kister eller Tschetschenzer? Jeg vil dog haabe, I have givet dem det glatte Lag?“ — „De have efterladt

en Død paa Pladsen!“ — „Ikke Fler? Vare de stærke? Hvorledes tildrog det Hele sig?“

„Vi vare i god Tid rykkede ud af Fortet Elisabeth, rapporterede den gamle Kosak: og vi havde allerede kunnet være her, hvis der ikke havde været saamange Fruentimmer med, for hvor der er mange af dem, der har Satan altid sit Spil. Vi rede foran, Infanteriet sluttede Troppen — da kom pludseligt en Hob af nogle og tyve Ryttere stormende frem ad en Huulvei. Som et Lyn kastede Røverne sig over Karavanen, affyrede deres Bøsser, og lige saa hurtigt, som de vare komne, vare de igjen forsvundne.“

„Besynderligt! sagde Obersten hovedrystende: Nu, og hvad Skade gjorde de Jer? Fangede de Noget? Røvede de noget af Godsset?“

„Skaden er just ikke stor! svarte den gamle Kosak: To Infanterister have faaet lette Saar. Røvet have de Intet, uden et Fruentimmer. Det var ret underligt. Næsten kom det mig fore, som om de blot havde angrebet os for dette Fruentimmers Skyld.“

De unge Officerer bleve stedse opmærksomme. — „Fortæl, Gamle, fortæl videre! raabte Obersten: Hvo anførte Røverne?“ — „En Tscherkesse!“ — „Det er ikke muligt! Hvorledes skulde han komme her?“

„Jeg tør strax sværge paa Helgenbillederne, at det var en Tscherkesse! raabte den Gamle: Sagen er rigtignok meget besynderlig, men, saasandt jeg hedder Dmitri Drepiew, jeg var Røverhøvdingen neppe ti Skridt fra Livet med min Landse, og jeg har, med disse mine gamle Dine, seet, at det var en tscherkesisk Adelsmand. Han var pandsret fra Tøse til Fod, og hans Traadskjorte var af det pure Sølv. Og den hvide Hoppe, han red, Hospodar Pulkownik! raabte den Gamle begejstret: Lyksalig er den Mand, der er saaledes ridende!“

Officererne loe høit. — „Du havde skullet sætte Dig i Besiddelse af denne Rytter og hans Hoppe!“ sagde Obersten smilende.

„Ved de fjorten Nødhjelperes Been, det var ogsaa min Mening! raabte den gamle Kosak fyrigt: Havde jeg blot ikke været altforlangt borte, da Anfaldet begyndte — jeg skulde herligt have stukket Panserrytteren af Sadeln, uden at hans Sølvtraadskjorte skulde have hjulpet ham stort; jeg har nemlig min egen Maneer at omgaaes Tscherskeserne paa, skal jeg sige os. Men det var, som om Skimmelen havde Binger, thi nu galopperede den Pandsrede foran mig op ad Klippen, og to Minuter efter styrtede han igjen frem af en Huulvei, for at gjennembore En af sine egne Folk, der laae saaret paa Jorden — saa forsvandt han aldeles.“

„Hvad? raabte Obersten forundret: Forstaaer jeg Dig ret? Røveransføreren dræbte sin egen Saarede?“ — „Som jeg siger!“ — „Det er høist sælsomt! sagde Commandanten: Der maa stikke noget under! Og et Fruentimmer havde de røvet, siger Du?“ — „De reve hende ud af Bognen, løstede hende paa en Hest, og hui! borte vare de. Det gjorde mig ondt for den Stakkel.“ — „Var det en simpel Pige, eller —“

„Fornem! — Fornem! afbrød den Gamle. Moderen er fra Moskau, og reiste med sin Datter' og sine Betjente til Tiflis. Den arme Kone! Hun faldt af een Afsmagt i en anden. Ogsaa Datteren syntes afsægtig, da man slæbte hende bort.“

„Det er skjændigt! raabte Obersten: Man vil give Commandoen Skyld for hvad her er hændet.“

„Hvorledes kan man det? sagde Baturin: End ikke den talrigste Bedækning formaaer at afværge et pludseligt Overfald, der har til Diemed, at bortføre en Enkelt. Jovrigt var det maaskee muligt, at gjøre noget for den Nø-

vedes Befrielse, hvis De vilde tillade mig, allerede imorgen at tiltræde min Reise til Bjerghøvdingerne. Ingen, uden disse, vil være istand til, at efterspore Røverne, og maaskee kunde man ved Løsepenge —“

„Deri kan jeg ikke samtykke! sagde Obersten hoveddrystende; Jeg er ansvarlig for Deres Sikkerhed, og da Deres Mission ikke just er presserende, saa maa De tøve, til jeg kan medgive Dem en stærk Kosakkommando, hvilket, som De veed, ei er muligt i dette Dieblif.“

„Undskyld, Hr. Oberst! sagde en med flere Ordener dekoreret Major: Jeg tænker, at naar De lod Capitainen ledsages til den nærmeste Osset-Sultan, og gjorde Denne ansvarlig for hans Sikkerhed, saa kunde han komme fra Taarn til Taarn, fra een Høvding til en anden, uden at noget var at befrygte. Vi have allerede tidligere —“

„Jeg veed vel! afbrød Obersten ham: Men nævn mig en Bjerghøvding i Nærheden, som har nogen afgjørende Indflydelse paa de vilde Horder.“

„Naar Capitainen blev bragt til Ruka, til Hussein Chan Kondrianow —“

„Til den upaalidelige Tschetschenze? raabte Obersten levende: Til den ubekjendte Eventyrer, om hvem Gud maa vide, hvorledes han har vundet den Tiltro, man skjænker ham? — Det er just En af dem, jeg troer allermindst! — Man siger ogsaa, at han jevnligt modtager persiske Spioner.“

„Hans Avindsmænd have opdigtet dette Rygte! svarte Majoren: Den Omstændighed, at han af Kronen har gjen-erholdt de Besiddelser, hans Familie tidligere havde tabt, har paadraget ham hans Naboers Fjendskab.“

„Kan være! sagde Obersten betænkelig: Men jeg kan ikke lide dette Menneskes halvt trodsige, halvt frybende Bæsen. Er han her i Bladi Kawkas en frybende Pudel, saa er han i sit Bjergetaarn en brølende Løve og — fort sagt — jeg troer ham ikke.“

Karavanen bødede nu om et Klippehjørne, og nærmede sig Fæstningens Indgang. Samme Dieblig adskilte en tungtbepakket Reisevogn sig fra Toget, og holdt kort efter for Haveporten. En Dame steg, som det syntes, med stor Kraftanstrengelse ud af Vognen, og Obersten gik hende strax imøde. Officererne fulgte efter af Nysgjerrighed. Obersten vilde just tiltale den fremmede Dame, da Baturin styrtede hen imod hende med det Udraab: „For Himlens Skyld, Legationsraadinde Woinow! O, min gode Moder!“

„Du her, Alexander?“ raabte Legationsraadinden samme Dieblig i den høieste Overraskelse.

„Hvor er Eudoria? spurgte Baturin i rædsom Angst: Gud i Himlen! Det er dog ikke hende, der er falden i Røvernes Hænder?“ — Legationsraadinden formaaede ikke at svare; en Strøm af Taarer formeente hende det.

„Jeg skal strax træffe alle mulige Foranstaltninger, udsende Streifpartier, opfordre alle Bjerghøvdingerne til Efterforskninger! tog Obersten Ordet: Berolige Dem, naadige Frue! Ere Enkelte stundom slæbte ind i Bjergegnene, saa er det i Regelen altid skeet, for at udpresse Løsepenge. Mishandlinger har man ikke tilladt sig. For nogle Dage beder jeg Dem tøve her. Jeg skal imidlertid tilbageholde den Deel af Karavanen, som behøver Bedækning, og lade alt disponibelt Mandskab gjennemstreife Omegnen. Kan De meddele mig noget Nærmere om, hvorledes Ulykken tildrog sig?“

„Intet! Aldeles Intet, der kunde lede til Opdagelse! svarte Damen smerteligt: Som De veed, døde min Mand for kort siden i Moskau; med min Datter reiste jeg til mine Besiddelser ved Tiflis. Imorges forlode vi, midt i en stærk Karavane, Redouten Elisabeth. Toget havde adspredt sig noget — da styrtede en Hob Ryttere frem ad en Huulvei; de affyrede deres Bøsser mod et Par Infanterister af Bedækningen, og tre Mænd, af hvilke den Ene talte

Russisk, galopperede hen til Vognen. De revde min Datter ud og løftede hende paa en Hest. Jeg tabte i dette Dieblig Besindelsen. Mine Betjente have siden fortalt mig, at en tscherkessisk Vandferrytter havde holdt i en Frastand; han var galopperet dem imøde, der havde min Datter i deres Midte, og strax efter vare Røverne forsvundne.“

„Jeg beder Dem, Hr. Oberst, ret indstændigt, tog Baturin Ordet: at De endnu idag vil lade mig afgaae med en Streifkommando til det Indre af Bjergegnene. Her tænker jeg, at tage Posto hos En af de mægtigere Høvdinger, og vil dog udentviol finde Leilighed saavel til at besørge mit Grinde, som til at anstille de fornødne Efterforskninger.“

„De maae vente til imorgen, Capitain! sagde Obersten efter nogen Betænkning: Alle Garnisonens Kosacker skulle siebliffeligt stige tilhest og gennemstreife Bjergene. I ethvert Tilfælde faae vi Underretning om Veien, Røverne have taget. Saa lader jeg Dem ledsages til En af de mægtigste Bjerghøvdinger i hiin Egn.“

Baturin vidste Intet at indvende mod denne Forholdsregel, og neppe havde han fulgt Legationsraadinden til det hende anviste Logis, før de donske Hestes Hovslag allerede lød i Gaderne og smaae Detaschementer af Kosacker forsvandt i de dunkle Klippestier, eller satte gennem Teret's skummende Bover.

Morgenen efter vendte den ene Streifkommando tilbage efter den anden, uden at have erfaret noget Vist om Røvernes Personlighed. Kun deri vare Alle enige, at de, med deres Bytte, maatte have taget Veien til det tanguriske Fjeldpas, maaskee til Omegnen af Darial.

Nu raadsloges der længe og alvorligt i Commandantens Bolig. De Fleste meente, at man strax maatte opfordre Bjerghøvdingerne til Medvirkning. Ved det tanguriske Pas maatte Efterforskningerne begynde, og det vilde

være raadeligst, at forbinde sig med Hussein Chan Kondrianow, de derværende Bjergstammers mægtigste Høvding. Efter mange Indvendinger gav Obersten efter, og først efter at han ret indtrængende havde advaret Baturin og medgivet ham et Brev, hvori han gjorde Bjergfyrsten ansvarlig for hvert Haar paa Baturin's Hoved, lod han Denne reise. En stærk Commando danske Kosacker fik Ordre at ledsage Capitainen til Kufa, Høvdingens Residents, men Dmitri Strepiew, som vi allerede kjende, fik det Hverv, at forblive hos Baturin paa hele Reisen.

„Forlad Dem paa den gamle Dreng! sagde Obersten til Denne: Tag stedse den ærlige Graaskjæg paa Raad med, uden at tænke paa Deres Epauletter! Han forstaaer disse Bjergfolks Sprog, og hvad den Maade angaaer, hvor paa disse skulle behandles, saa forstaaer han sig bedre derpaa, end alle vi Andre.“

I sin Angst overhørte Baturin de Fleste af Commandantens Formaninger, og først efter at han havde talt nogle Trøstens Ord, paa hvilke han ikke selv troede, til Legationsraadinden, efter at han, i Spidsen for et Kosakdetaschement, var sat over Terek, og nu iilte mod Høibjergets skinnende Sneetoppe, begyndte han at vorde noget lettere om Hjertet.

Paa hele Reisen, fra Landsbyen Balta indtil Kasbech, en Strækning af otteogtyve Werster, paa hvilken to Redouter, Larskoi og Darial, forsvare Veien, viste Naturen sig snart smykket med de største Undigheder, snart sørgelig, rædsomvild, men altid riig paa Scener af lige saa ny, som malerisk Virkning. Da Kosakkommandoen drog ned ad Høien ved Balta, saae Baturin for sine Fødder den smalle, gjennem Klipper hugne Bei slynge sig ned mod den skummende Terek, i en Dybde, som bragte ham til at svimle; men snart reiste igjen Klipperne sig i Taarnhøide tilhøire og venstre. Siden fængsledes hans Opmærksomhed af Re-

douten Larskoi, der ligger paa en Klippe som en Ornerede, og længere frem saae han en af Naturen, ved ophobede Klipper dannet, uhyre Hvælving, bag hvilken fremragede en paa to lodrette Klipper hvilende Spids, som, ombrust af Terek, var over syvhundrede Fod høi.

„Ved alle de Helgene, som ligge begravne i Klostret i Kiew! sagde den gamle Dmitri Dtrepien, efter at han en Tidlang, med sine floge Dine, havde betragtet det frygtelige Fjeldpas, som aabnede sig her: De fordømte Røvere have ikke med Uret givet denne Gjennemgang Navn af Darial (Porten). Naar man afbrød Broen, som vi nu skulle over, og plantede et Par Kanoner histoppe, saa vilde ingen menneskelig Magt være istand til, at trænge over Kaukasus.“

Reisen gik stedse dybere ind i de vildeste Bjergetegne, og nu befandt man sig midt i det berømte tanguriske Klippevælg. Tilhøire skummede Terek; tilvenstre optaarnede sig mørke og steile Klipper. I Baggrunden hævede sig de kaukasiske Bjergets Rise, det sextentusind Fod høie Kasbak.

„Seer Du, sagde den gamle Dmitri til en ung Kosak: det er et rigtigt Muldvarpestud! For ti Aar siden, da disse ossetiske Skjelmer gjorde Oprør mod vor store Czar, har jeg været i denne Egn, og mellem Risen hist og Kobi's Jernkilder ere kun faae Pletter, som Hoven af min Hest ikke har betraadt. See, Hr. Capitain, der titter Toppen af Christogora frem med sit Kors! Ere vi lykkelige, saa ere vi om et Par Timer i Kufa.“

Netpe vare de to Timer omme, før der aabnede sig en temmelig snever, af høie Bjerger trindtomsluttet Dal. En rivende Bjergebæk slyngede sig derigjennem og omgav paa tre Sider en temmelig høi, dog ikke meget steil Klippe, som reiste sig midt i Dalen. Oppe paa Klippen saaes en Masse Muurværk, som Baturin vilde have anseet for

ubeboet, hvis ikke Dmitri havde sagt ham, at dette var Hussein Chans Residents, altsaa hans Bestemmelsessted.

Fuld af Nysgjerrighed saae den unge Mand noiere til. Paa Klippens yderste Skraaning fremragede et mægtigt Taarn, hvortil sluttede sig en Mængde uregelmæssige Bygninger, der maaskee omgave smaae Gaarde eller Haver; det Hele var omsluttet af en høi Muur med uregelmæssige Tinder. Langs med Skovbækken, i vilde Frugttræers Skygge, laae en ussel Landsbyes adspredte Hytter, hvis halvvilde Beboere, ved Synet af Rytterskaren, traf sig tilbage i deres Waaninger.

I det Kosakkerne langsomt rede op ad Klippestien, som førte til Borgen, vilde den gamle Dmitri bemærke, at den store, jernbeslagne Indgangsport først for faa Dieblikke siden var bleven spærret, thi fra Dalen af havde han tydeligt seet den aaben.

Detaschementet befandt sig nu ved Borgens Indgang, paa en øde Plads, der var stor nok til at rumme Kommandoen, som var reden op i Linie. Man havde kunnet ansee Borgen for aldeles øde, da der ikke lod sig see noget levende Væsen, hvis der ei havde lydt Hundeglam indenfra. Først efter et langt Ophold viste sig, ved en af Muurtinderne, en tilhyllet Skikkelse, der i Landets Sprog spurgte om Rytternes Vrinde. Efter nogen Tølen blev Modspørgsmaalet, om Borgherren var hjemme, besvaret bekræftende, og først efter en lang Parlaunteren mellem Dmitri og den Fremmede indlodes Baturin og Dmitri paa det Vilkaar, at Rytterkommandoen strax skulde sendes tilbage.

Indenfor saae det slet ikke saa uhyggeligt ud. Gaardene, hvorigjennem de Nysankomne førtes af en Tjener, som talte flydende russisk og som Dmitri desaaarsag ansaae for en Deserteur, vare mørke, men reenlige og rummelige; Veien, man gik, førte til Taarnet, og da Baturin

og hans Ledfager vare stegne op ad en Steentrappe, bad deres Fører dem træde ind i en Sal, hvor han forlod dem, med Betydning, at Slotsherren strax vilde komme.

„Hm! Den Kæbersultan har det ikke saa ilde her! mumlede den gamle Dmitri, idet han saae sig om: Her seer det jo næsten ud, som hos vor store Hettmann i Nowoi Tscherkask. For ti Aar siden sadde de rigeste Ossetefyrster endnu paa et godt Faareskind, og nu ligge de paa Divaner, som Gardaren af Erivan, eller Paschaen af Anapa, hvilke vi, om det er Guds Billie og om Czaren befaler det, vel ogsaa skulle feie ud af deres varme Næder engang! — See, et Bord! En Lænestol! — Har man nogensinde hørt, at en Ossete eller Tschetschenze har siddet paa en Lænestol?“ —

Den gamle Kosak vilde have anstillet flere lignende Betragtninger, hvis ikke Slotsherren var traadt ind i Værelset i samme Dieblif. Det var en statelig Mand, smuk, velbygget. Hans Dragt var udsøgt. Han bar en Klædeskjortel af lys Farve; sluttende tæt, lod den ret hans kraftige Skikkelse, hans høie Bæxt, falde fordeelagtigt i Dinene. Hans Hoved var bedækket med en let Velshue af astrakansk Lammeskind, og et rigt Belte, hvori sad en Pistol og den frygtelige Kinschal — den forgiftede Tschetschenzedolk — snørte de vide Skarlagens Underklæder fast om Hosterne. En herlig Damascener hang ved Høvdingens Side.

Baturin vilde just tiltale ham, da hans Blik faldt paa Mandens Ansigt. Han forfærdedes; thi han troede at see hlin Oberst Diomedi, som han havde lært at kjende i Paris, paa Rothschild's Bal, og i Spillehuset ved Noulettebordet. Han stod, i første Dieblif, som forstenet. —

„Men — det er jo ikke muligt! sagde han ved sig selv: Obersten i Napoleon's Keisergarde, Ridderen af Creslegionen, den Pariser Spiller — og Tschetschenzhøvdingen, den kaukasiske Bjergfyrste — hvorledes lod det sig

rime sammen? — Seine og Kaukasus? — Nei, det er umuligt!“ —

Høvdingen havde imidlertid nærmet sig Baturin, og syntes at mønstre ham fra øverst til nederst. Hans dunkle Dine hvilte længe paa den unge Russers Ansigt.

„Hvilken behagelig Tildragelse har den fattige Bjerghøvding Hussein at takke for den Ære, at see en fornem russisk Officeer i sin eensomme Baaning?“ spurgte han paa brudt Russisk, ei uden et Anstrøg af Ironi, idet han, ved et Bink med Haanden, bød Baturin tage Plads i Lænestolen, medens han selv kastede sig skjodesløst paa Divanen.

„Jeg har et dobbelt Hverv! svarte Baturin: Du veed, at Perseren rustet sig; Generalen, som kommanderer vor Grændsehær, ønsker med Visshed at erfare, hvormange Bjerggryttere han kan gjøre Regning paa.“

„Hvad Erklæring have Kabardinernes Fyrster afgivet?“ spurgte Hussein. — „De ere endnu ikke blevne spurgte!“ — „Og Høvdingerne, som boe nærmest den store Wei?“ — „Ligesaa lidet!“ — „De ville gjøre, hvad man befaler dem! De høre jo Bladi Kawka's Kanoner! sagde Hussein noget tørt. Hvad os her, saavel som Tschetschenernes og Lesghiernes Fyrster angaaer, saa ere vi — jeg just ikke, men de Andre — lidt vanskeligere at bringe i Sadlen; imidlertid vil jeg imorgen sammenfalde Høvdingerne, for at Du selv kan underhandle med dem. — Dit andet Ærinde?“

„Mellem Fortet Elisabeth og Bladi Kawkas har man anfaldt en Karavane og bortført en Pige. Kommandanten i sidstnævnte Fæstning har bedet mig opbyde Alt, for at gjenfinde den Røvede.“

„Gud, hvilken Larm for Intet! sagde Hussein med et foragteligt Smil: Kommandanten havde skullet bekjendtgjøre i de nærmeste Landsbyer, at Røverne kunde vente Tilgivelse og at Den, der bragte Pigen igjen, skulde faae

en Haandfuld Penge, eller en Hest, eller noget Lignende — saa havde man bragt ham Nigen samme Dag.“

„Det er en Datter af et fornemt Huus, Frøken Woinow.“ — „Ja saa! svarte Hussein ligegyldigt: Saa havde Kommandanten skullet love hundrede Rubler, eller to:tre Heste. — Frøken Woinow? Jeg har aldrig i mine Dage hørt det Navn.“

„Hun er fra Tiflis! sagde Baturin: Efter alle Spor have Kansmændene taget Veien til denne Egn.“

„Du feiler, Ben! Det er umuligt! forsikkrede Hussein med Ligegyldighed: Det var rigtignok Umagen værd, at ride saa langt for! tilføiede han leende: Bortføre en Kvinde! — Ved Prophetens Skjæg! Derfor stiger Ingen af mine Osfeter eller Tschetschenzer tilhest. Slige Bæve have vi selv i Overflødighed; vi bevise det, idet vi drive Handel paa Persien og Tyrkiet dermed. Havde det været en Hjord Slagteqvæg, saa vilde jeg sør troet det. Ved Du hvad, Hr. Officeer? sluttede Høvdingen leende: Den Nige har, naar Alt kommer til Alt, hverken været meer eller mindre, end Kommandantens Elskede. Gjør Dig ingen videre Uleilighed for den Sags Skyld. Jeg skal medgive Dig en ung, smuk Tscherkesserinde til ham. Hun er trind og buttet; i Erivan vilde hun være hundrede Tomarner værd mellem Brødre, men jeg forlanger Intet for hende.“

„En ægte Kaukasier! tænkte Baturin, idet han maatte smile uvilkaarligt: Hvor var det muligt, at jeg kunde ansee ham for Diomed!“

Den unge Russer takkede Høvdingen for hans naive Tilbud, men søgte at overbevise ham om, hvor magtpaaliggende det var, at finde den røvede Dame. Han lovede da, ogsaa derom at samtale med de andre Bjergfyrster, og forsikkrede, at hvis hun virkeligen holdtes skjult blandt Bjer-

gene, vilde det være let, at faae hende udliveret mod en ubetydelig Sum.

Med den Bøn, at Baturin vilde betragte sig som hjemme i Slottet, forlod Hussein ham, for, som han sagde, at begive sig til sit Harem.

Dette syntes imidlertid ikke, at forholde sig saaledes, thi længe hørte Baturin Slotsherrens Stemme lyde i Gangene, der forbandt Sidebygningerne med Taarnet. Langt om længe blev Alt stille, og Baturin tilbragte Natten roligt.

Neppe var Solen oppe næste Morgen, før han var sysselsat med at betragte den Bygning, hvori han havde overnattet. Havde han ikke før havt Leilighed til at gjøre sig et tydeligt Begreb om en kaukasisk Bjergrøvers Borg, saa stod nu en saadan i Virkeligheden for hans Blikke, skummel, vild, liig et Fængsel. Allevegne saae man mørke Gemakker, Jerngitter for de meget høit anbragte Vinduer, og kun to til tre smaae Udfaldsporte i den det Hele omgivende Ringmuur. Heste hørtes vrinske, Baabengny lod i de dunkle Gange, store Blodhunde slede i deres Lænker. Nogle Høvdinge med vilde solbrændte Ansigter, fra Hoved til Knæ hyllede i et Traadpandser, galopperede ind i Borgen paa magre, men skjøntbyggede Heste.

Baturin var bleven færdig med en overfladisk Betragtning af Borgen; han stod nu paa en Klippepynt udenfor den og saae ned i den høist romantiske Dal, da man lod ham vide, at Slotsherren og de ankomne Høvdinge ventede ham i Divansalen.

Baturin traf her tolv Bjergfyrster af lavere Rang, der syntes at have valgt Hussein Chan til deres Taler. Denne var siensynligt ildestemt. Han sagde, at trods hans indstændige Indbydelse vare dog Nogle af de betydeligste Høvdinge udeblevne, at man uden dem Intet kunde beslutte, men at han snarest muligt vilde forsamle dem; og

derpaa sende Kommandanten deres Svar. Baturin modsatte sig strax dette Forslag, gjendrev alle Indvendinger, og erklærede, ei at ville forlade Borgen, før han havde faaet en reen, utvetydig Bessked af samtlige Bjergsyrster. Efter at Slotsherren havde søgt at gjøre sin Mening gjeldende paa alle Maader, snart ved krybende Smiger og Hengivenhedsforsikringer, snart ved Bitterhed og Trods, gav han omsider efter, og erklærede venligt, at de fjerne Høvdinger skulde komme allersnarest og at Sagen da skulde vorde berigtiget.

Nu bragte Baturin Eudoria's Bortførelse paa Bane. Ogsaa her greb Hussein Chan Ordet. Skjøndt han, som han sagde, maatte omtvivle, at Frøkenen var paa disse Grændser, saa havde han dog allerede aftalt det Fornødne med Høvdingerne, og hvis den Røvede virkelig opholdt sig i Nærheden, da forpligtede han sig til, at udløse hende til Baturin før Dennes Afreise, mod en Løsepenge, som han selv kunde bestemme.

Neppe havde Høvdingerne forladt Borgen, før Hussein Chan med stor Venlighed forvissede Baturin om, hvor kjær det var ham, at beholde saa dyrebar en Gæst endnu nogle Dage inden sine Mure; han selv vilde nu strax hjemsøge nogle af de udeblevne Høvdinger og gjøre Alt, for at stemme dem gunstigt. Disse Besøg vilde han fortsætte de næste Dage, og en almindelig Sammenkomst kunde da finde Sted sidst i Ugen. For at hans Gæst nu ikke skulde kjede sig imidlertid, foreslog han ham, med nogle dygtige Jægere at gennemstreife de omliggende Bjerge. Da Baturin bemærkede, at han ikke var nogen Jagtelsker, drog en mørk Sky over Høvdingens Pande, og hans Træk antog et temmelig fjendtligt Udtryk, som dog snart forsvandt.

Efter Middag red Hussein bort. Resten af Dagen tilbragte Baturin med at betragte Slottets nærmeste Om-

givelse. „Denne Borg er en underlig Rede! sagde Dmitri til ham samme Aften: Jeg vilde ønske, vi havde den igjen i Ryggen.“ — „Hvorledes mener Du det, Gamle?“ — „Jeg mener, det gaaer anderledes til her, end i de andre Nøverreder; idag saae jeg ind til Chanens Heste — de vare alle bundne til Krybberne med Grimer. Det gjør ingen Tschetschenze; han binder sine Heste ved Foden.“ — „Brugen af Grimer har de lært af os!“ sagde Baturin. — „Det kan være! svarte den Gamle hovedrystende: Men jeg gik forbi en Dør, som stod halvaaben, og — tænk Dem, Hr. Capitain! — indenfor sad Husssein Chan paa en Stol og skrev ved et Bord. — Det gjør ingen Tschetschenze; han sidder ikke paa nogen Stol, og han skriver paa sit Knæ.“ — „Du har underlige Indfald, Gamle! sagde Baturin opmærksomme: Hvad mener Du med alt dette?“ — „At denne Tschetschenze ikke er nogen rigtig Tschetschenze.“ — „Nu, og hvad er han da?“ — „En Russer! — I detmindste en halv! — Jeg vilde ønske, vi vare langt borte. Seer De, Hr. Capitain! Min salig Moder pleiede tidt at sige: En halv Russer er en heel Satan! — For jeg skal sige Dem, min Fader var, paa Modreneside, af russisk Herkomst, min Bedstefader derimod var en ægte Kosak. — Og saa er der endnu Et, Hr. Capitain! Histnede er en Karl, En af Chanens Tjenere, han er en Deserteur, saa vist som jeg stoler paa den benedidede Sanct Dmitri's Beskyttelse. Den Hundsfot fortryder uidentviol, at han er deserteret til dette Nøverpak, thi da jeg begyndte at udfritte ham og at tale om Nischnei Nowogorod, saa blev han gandske sørgmodig, og da jeg hentede min Balaleika, og spillede et Par Kosakviser, saa græd den Pjalt. Men Marsagen, hvorfor jeg udfrittede ham, Hr. Capitain, var, at jeg vilde vide, hvo der kuffelurer historre i Hjørnet bag Gittervinduerne.“

„Nu? Du gjør mig gandske nysgjerrig.“

„Jeg er det selv! Tænk Dem blot! Som jeg sidder derude paa Skrænten af Klippen og seer ned paa det Gavyvepæk i Landsbyen, begynder jeg at synge en russisk Bise. Neppe har jeg sjunget et Vers, før der falder mig en lille Steen paa Huen. Jeg løfter Hovedet iveiret, seer Intet, og synger videre. Pludseligt falder der mig igjen Noget paa Hovedet. Jeg seer igjen iveiret, seer mig om, for at opdage den Nar, der vil have mig til Bedste. Da seer jeg paa eengang et Papiir ligge for mine Fødder, og hvad var deri? — Dette her!“

Dmitri fremtog en Guldring og rakte Baturin den. — „Og Papiret? Har Du endnu Papiret?“ — „Javel! Der staaer noget skrevet deri, men Satan kan ikke læse det; det er ridset med en Naal.“ — „Giv hid!“ raabte Baturin heftigt. — Den Gamle rakte ham Papiret.

„Med mig!“ læste Baturin. „Hvad om Eudoria sad fangen her!“ udbrød han.

„Har De ogsaa den Tanke, Hr. Capitain? Jeg havde den strax; derfor gav jeg mig i Tale med Overløberen.“

„O, Du maa forsøge Din Lykke paa ny! raabte Baturin: Her har Du Penge! Spar Intet, for at faae Alt at vide.“

„Behold kun Pengene indtil videre! sagde den Gamle: Først maa jeg see, at gjøre den Karl lidt blød om Hjertet. Han maa først være overvunden af Længsel efter Fædrelandet. Bød jeg ham Penge, og han forraadte os, var Alt forloren.“

„Skaf mig Bished om, at Eudoria er fangen her, og jeg fordrer hendes Udlevering af Røvereren! raabte Baturin: Den Usling skal skjælte for mig.“

„Med Forlov, Hr. Capitain! svarte Oldingen hovedrystende: Naar Nogen skulde skjælte i et velbefæstet Slot, midt i Kaukasus, omgiven af en Mængde Bevæbnede, saa vilde det vel neppe være Disses Anfører. Det blev vel

svarede os, der kom til at skjæve, og saa var Frøkenen uden Redning forloren. Yttrede De mindste Formodning om, at Hussein kunde være Røveren, saa kom vi neppe levende herfra.“

„Han skulde vove, at forgribe sig paa en russisk Officer, der er hidsendt af Gouvernementet.“

„Var De da den Første, der omkom paa lignende Maade? spurgte den Gamle roligt: Nei, her kan man Intet udrette uden ved List.“ — „Du mener altsaa?“

„Først maae vi vide, om Frøkenen er her, og saa maae vi søge at sætte os i Forbindelse med hende. Imorgentidligt maa jeg strax tage Overløberen i Skole.“

„Ja, gjør det, Gamle, og min evige Taknemmelighed skal være Din Løn! raabte Baturin: Lov ham Penge, Benaadelse, Alt, hvad Du vil!“

Den følgende Dag henrandt som den forrige. Hussein Chan var Venligheden selv. Han viste Baturin sine Heste og Baaben, Kaukasierens Skatte, som han udtrykte sig. Om Eftermiddagen red han atter ud.

Det blev Aften. Baturin var paa sit Bærelse, da Døren aabnede sig og Dmitri traadte ind med en Mand, klædt i Landets Dragt.

„Vær ved godt Mod, Iwan! tilhviſkede han Denne: Viis Dig som en ærlig Karl, og Alt skal vorde tilgivet og glemt.“

Iwan rystede og var ikke istand til at sige et Ord. Baturin indgjød ham Mod, og nu fortalte han omsider, han var en Russer; før nogle Aar siden havde han, efter en begaaet Subordinationsforsæelse, deserteret fra det Apſcheranske Regiment; han vilde gjerne lide den haardeste Straf, naar han blot torde haabe, endnu engang i sit Liv at see sit Fædreland igjen.

Baturin forviſtede ham om Benaadelse, og spurgte ham derpaa, om der i Slottet opholdt sig en qvindelig

Fange, der var hidbragt for nogle Dage siden? — Iwan bekræftede dette; han tilføjede, at Hussein Chan, ledsaget af en Rytterkare, selv havde hidbragt den Fremmede, der græd uophørligt og syntes gandske fortvivlet, at hun befandt sig i et ikke meget fjernt Gemak, og at han selv var bestemt til hendes Opvartning. Frøkenens Navn vidste han ikke.

Længe overveiede Baturin, hvad der bedst kunde lede til Eudoria's Redning. Medens Dmitri sagte underholdt sig med Iwan, fattede han hundrede Planer, og forkastede dem Alle. At tilbagefordre Frøkenen, saasnart Omegnens Høvdinger havde forsamlet sig, syntes ham tilsidst det eneste Middel. Han meddeelte de Andre sin Mening. Men neppe havde han udtalt, før Iwan kastede sig for hans Fødder.

„For Himlens Skyld, kun ikke det! raabte han forfærdet: Jeg kjender Hussein Chan! Saasnart han blot ahner, at Frøkenens Nærværelse er røbet, koster det mig mit Hoved, thi han veed da ogsaa, at Opdagelsen kun kan være skeet ved mig. Flugt er det eneste Middel.“

„Jeg tvivler om, at Du vil bringe Frøkenen lykkeligt til Darial! bemærkede Baturin: Du er for frygtsom. Du maatte da følge med, Gamle!“ vedblev han, idet han vendte sig til Kosaken.

„Og Dem skulde jeg lade blive tilbage i denne Næverrede? — Aldrig! raabte Hiin: Jeg kjender disse Djævels Hævnjerrighed! De vilde være forloren, om De end var Czarens kjædelige Søn. — Nei, det gaaer ikke an. Men — lader os flygte Allesammen!“

„Sy! raabte den unge Russer oprørt: En russisk Officer og — flye, før han seer sig redningsløs forloren!“

„Dette Dieblik kan være nærmere, end De troer! bemærkede Dmitri tørt: Men — saa maa Frøkenen begive sig paa Flugten med Iwan. Skriv et Par Linier til

hende, Capitain! — Eller, endnu bedre, tal med hende! — Hør Iwan, vedblev han: Det begynder at skumre. Hvad om Du strax førte os til Frøkenen? — Nu, nu, Du behøver ikke at skjælte saaledes! Chanen er jo ikke hjemme.“

Iwan lod sig omsider overtale. Man vandrede gennem en lang Gang, og Iwan lukkede omhyggeligt Gitterdøren efter sig. Allerede søgte han efter den Nøgle, der skulde aabne Frøkenens Værelse — da lod Hovslag i een af Gaardene.

„For Himlens Skyld, Chanen! Chanen!“ Dette var Alt, hvad Iwan, halvdød af Skræk, kunde fremstamme.

„Du feiler, Cujon! sagde Dmitri: Vær fornuftig, fat Dig!“ — „Jeg feiler ikke! stønnede den arme Iwan: For Prophetens — om Forladelse, for den hellige Iwan's Skyld, vilde jeg sige: Vender om, I Herrer! — Men hvad hører jeg! — O, hellige Ali! — O, benedidede Hussein! — Nu er Alt forloren! — Chanen kommer op ad Trappen! — —“

„Isandhed, den Hundsfoot har Ret! sagde Dmitri: Der er allerede Nogen paa Gangen.“

„Herind, I Herrer! sagde Iwan skjælvende, idet han skød Baturin og Dmitri ind i et mørkt Kammer: Saasandt I troe paa den hellige Koran — jeg mener, paa Propheten — eller rettere paa den hellige Andreas og paa Abubeka og paa Nicolai, saa rører Jer ikke, før jeg kommer og lukker Jer ud. — O, Muhamed! — O, hellige Jomfru! — Hussein Chan er allerede ved Gangdøren.“

Lig en Rasende slog Iwan nu Kammerdøren ilaas, og løb tilbage gennem Gangen. Kort efter hørte de Indspærrede Gitterdøren aabnes, de hørte Hussein's Stemme, hans Trin løde gennem Corridoren, en Dør aabnedes og luktes.

Sagte sagde Baturin: „Det kommer mig fore, jeg hører Eudoria's Stemme i Værelset ved Siden af.“ — „Og Chanens med! sagde Dmitri: Men hvad taler da det Menneske for et Maal? — Man kunde forstaae hvert Ord, hvis det ikke var saadant grueligt Kaudervælsk.“ — „Vær stille! sagde Baturin: Jeg forstaaer Alt! Det er Fransk.“

En dyb Stilhed indtraadte nu. Frøkenen syntes at hulke. Slotsherren talte høit. — „Disse falske Taarer forandre ikke min Billie! sagde han: Deres Fader har handlet slet mod mig; han har brudt sit Ord. De, Frøken, har handlet endnu slettere, end han; De har ogsaa brudt Deres Ord. De var min Trolovede, og De sveeg mig. Men jeg veed, hvorfor. De forlod mig for denne Uslings Skyld, som nu er i min Magt, og — *Mort de ma vie!* — ikke skal komme levende herfra!“

Frøkenen svarte noget, som man ikke kunde forstaae. — „Nei! raabte Hussein: Andengang bedrager De mig ikke. Inden tre Dage er De min. Saa, eller saa, De har Valget. Giver De godvillig efter, saa forlader jeg dette Slot med Dem om to Dage; i den nærmeste Grændselandsby vier en græsk Præst os; i Tiflis fortæller De Deres Moder, at jeg har frelst Dem af Bjerggrøvernes Hænder, og jeg anmelder for Gouvernementet, at Bjergfyrsterne staae i Forbindelse med Perserne. Som Oberst Diomed's Gemalinde lever De da med mig i Paris; did reise vi nemlig, saa snart jeg har realiseret Deres Arv og min Eiendom, som jeg, ad forskjellige Veie, har bragt i Sikkerhed. — Vil De ikke dette, saa er De alligevel, inden tre Dage, min Hustru, Hussein Chan's Hustru, og vandrer i mit Harem. — Imorgen hidkomme alle de sammensvorne Høvdinger. Vi indrømme Deres usle Baturin Alt, hvad han forlanger. Saa snart han iovermorgen, under Bedækning af mine Folk, har forladt Borgen,

vorde disse, midt i Skoven, anfaldte af et forstilt Baghold, og Musserne nedsablede. Indberetning derom vil jeg selv sende til Bladi Kawkas. Skulde man alligevel mistænke mig, saa drager jeg til min Borg paa Grændsen af Lesghiernes Land, og saavidt har endnu ingen fjendtlig Fod vovet sig.“

Frøkenen sagde nu atter noget, som Baturin heller ikke kunde høre. — „Kun ved at samtykke kan De redde hans Liv! raabte Hussein: Boder De frivillig min, og tilsværger De mig paa Crucifiret, ei at tænke meer paa denne Baturin, saa lader jeg ham leve. Jeg tørster ikke efter hans Blod. Jeg troer ei heller, at det er af Ondskab, han har handlet saa slet imod mig; men staaer han mig iveien, maa han til Jorden. — Men hvortil flere Ord? — Min Beslutning er fattet, og inden tre Dage maa De ogsaa have fattet Deres. — Vær fornuftig, Eudoxia! Besind Dem! — Jeg er ingen Yngling mere. Eventyrerens Liv har trættet mig; endnu modbydeligere er det mig, at spille en Høvding's Rolle blandt disse Bildmænd. Flød ei deres Blod i mine Aarer, var jeg ikke født ved Kubans Bredder, i Kaukasus's Drkner, saa havde jeg forlængst fundet det utaaleligt. — Eudoxia! tilføiede han noget blidere: Fri mig fra mig selv! Jeg maa rive mig løs her!“

Eudoxia talte igjen, uden at man kunde forstaae hende. — „Belan! raabte Høvdingen derpaa: Tre Dage har De Tid. I Deres Haand ligger Deres og min Livslykke. De har Valget: enten Diomedi's Gemalinde i Paris, eller Hussein Chan's Hustru ved Kubans Bredder!“ — Døren aabnedes, og Slotsherrens Trin gjentøede i Corridoren.

Kort efter kom Gwan at befrie sine Forbundne. Baturin frygtede, at Skrækken skulde have bragt ham til at vakle, men han feilede.

„Jeg seer nu ganske tydeligt, sagde Iwan: at den hellige Iwan har sin Haand med i Spillet. Hvor let havde han kunnet overraske os, og saa havde det været ude med os Alle. Nu, Hr. Capitain, er jeg rede til Alt, og jeg beder Dem blot, saafremt vi komme lykkeligt til Bladi Kawkas, at De da vil lade Sanct Georgs og især Dragens Billed i Kirken oppudse lidet, thi Begge have trængt dertil i mange Aar.“

Baturin lovede, at betænke den nævnte Helgen, men især hans Drage, paa det Bedste, og da Iwan forsikrede, at Høvdingen, udmattet af et anstrængende Ridt, allerede havde søgt sit Leie, raadsløge de Forbundne, hvad der nu var at gjøre. Baturin gjentog for Dmitri hvert Ord, Hussein havde talt til Eudoxia.

„Nu vil De dog ikke betænke Dem paa, at flye med Frøkenen og os?“ raabte den gamle Kosak.

Man aftalte Følgende: Iwan skulde underrette Eudoxia om Baturin's Nærværelse og om den til imorgen Nat bestemte Flugt. Han skulde forskaffe sig en Nøgle til en af Udfaldsportene og Enhver af sine Forbundne en god Bøsse samt nogen Munition. Ved Midnatstid skulde man bryde op.

„To Ting, Hr. Capitain! sagde den gamle Dmitri betænkelig: To Ting have vi endnu forglemt! Det Første er, at De medgiver Iwan et Tegn, for at Frøkenen kan fatte Tillid til ham. Jeg raader Dem ogsaa, at tilskrive hende et Par Linier og at sige hende, at naar Hussein imorgen besøger hende, skal hun vise sig søieligere.“

Bel oprørte det sidste Forslag Baturin i Begyndelsen, dog indsaae han snart dets Gavnlighed og skrev.

„Det Andet er, vedblev Dmitri: at Du, Iwan, skaffer Chanens to store Blodhunde afveien!“ — „Jeg skal forgive De skønne Dyr? svarte Iwan nølende: O, det behøves slet ikke! J feiler, hvis J tænker —“

„Vil Egget lære Hønen? tog den Gamle heftigt Or, det: Jeg siger Dig, Karl, Du kvæler, forgiver eller lammer Hundene! Jeg kjender disse Bestier af Erfaring.“

Samtalen ledtes nu paa andre Forsigtigheds-; Forholdsregler, og det var næsten Midnat, da Swan listede sig bort.

Neppe var den følgende Dag frembrudt, før der hidkom en Mængde kaukasiske Høvdinge. Overrørende Baturin med Hengivenhedsforsikringer, begyndte Hussein Chan Forhandlingerne. Alt, hvad den unge Russer forlangte, Hjelpetropper, Gidsler, Levnetsmidler, blev ham indrømmet, og under tusinde Benskabsbevidnelser adskiltes Forsamlingen. Baturin sagde nu Slotsherren, at han ønskede, at bryde op ved Daggry, og Denne forsikrede, at han vilde medgive ham sikker Bedækning til Davial, eftersom han ikke kunde nægte, at et Overfald af Ildesindede var muligt. Resten af Dagen tilbragtes ved Bægret, hvor meget end Baturin protesterede derimod. Først en Time før Midnat, da Slottets Beboere allerede laae i dyb Søvn, betraadte han sit Bærelse.

En Time forløb. Endnu var Alt stille. — Hvad om Swan var en Forræder og havde røbet Alt! — Denne Tanke martrede den unge Mand frygteligt.

Nu aabnedes Døren sagte. „Her ere vi!“ hviskede Dmitri. — „Alexander!“ sagde en bekjendt, blid men skjælvende Stemme. — „Eudoria! — Du?“ — udbød Baturin.

„Stille, for Himlens Skyld! bad den Gamle: Her, Hr. Capitain, har De en ladt Bøsse! — Saa! — Nu giver De Frøkenen Deres Arm! — Du, Swan, gaaer foran, Capitainen holder sig i Centrum, og jeg slutter Troppen. — Dog, endnu Et! — Swan, har Du Intet glemt? Du er dødsens, hvis Du har efterladt Noget, som jeg har befalet Dig.“

„Jeg har husket Alt! sagde Ivan med en Stemme, som rystede af Angst: Men nu hurtigt afsted, for Prophetens — for den hellige Jomfrues Skyld, vilde jeg sige!“

Man gik nu sagte ned ad Trapperne. Maanen skinnede gjennem sønderrevne Skyer. Man maatte over en liden Gaard, og holdt sig derfor tæt til Muren, i den dybeste Skygge. Nu havde man det farligste Sted i Ryggen; man traadte ind i en Frugthave; her gik Veien lige under Hussein's Sovestuevinduer. Nu stode de Flygtende ved Udfaldsporten. Den aabnede sig. „Det var den første Anstødssteen! mumlede den gamle Kosak: Gud og Sanct Alexander Newsky hjælpe os over den Sidste!“

Man listede sig frem langs Muren. „Taarnet kaster en lang, mørk Skygge! sagde Dmitri: I den maae vi holde os.“

Nu skred man over den frie Plads udenfor Borgporten. Hvert Dieblif frygtede man, at vorde anraabt af Skildvagten, som pleiede at staae her; men Alt blev stille.

„Nu hurtigt ad Skoven til! — Det gaaer bedre, end jeg tænkte!“ sagde den Gamle.

Det varede ikke længe, inden vore Benner naaede Randen af Egeskoven. Her standsede de et Dieblif. Deres Dine glede over den romantiske, af Fuldmaanen oplyste Dal. Mørk og truende laae Borgen midt deri paa sin mægtige Klippe. Eudoxia gjøs, idet hun saae over til sit Fængsel.

„Du er fri! hviskede Baturin, som gjættede hendes Følelser: Du er Min! Ingen Magt i Verden skal rive Dig fra mig!“ — „Min Ven, min Broder!“ sagde Eudoxia ømt. — „Vi adskilles aldrig mere, da Gud har frelst os saa Vidunderligt!“ sagde Baturin, trykkende hende til sit Bryst. — „Aldrig, aldrig mere!“ stammede Pigen.

„Vi maae haste! tog den gamle Kosak Ordet: I Morgen er Alt endnu mørkt; altsaa har man ikke bemærket vor Flugt. Men fire Timer idetmindste ville endnu hængaae, før vi komme til en Egn, hvor vi med nogen Sikkerhed kunne gjøre Regning paa Beskyttelse, hvis man skulde forfølge os.“

Hurtigt forsvandt Alle i Skovens Skygge. Men i hvor raske de end fortsatte deres Vej, saa havde de dog allerede gaaet nogle Timer, uden at see Enden paa Skoven. Paa de lysere Steder saae den gamle Dmitri efter Stjernerne, eller efter Maanens Skive, og rystede tidt paa Hovedet med betænkelig Mine. Veien syntes at være ham længere, end han havde beregnet. Han opfordrede uafslædigt til større Hast. „Jeg vilde give to Fingre af min Haand, sagde han: hvis jeg dermed kunde kjøbe endnu en Times Mørke. Dagen begynder alt at grye.“

„Skulde vi, med det Forspring, vi have, have noget at befrygte?“ — „De kjender ikke disse Tschetschenzers Hestes Hurtighed! sagde Dmitri med alvorligt Blik: Vare vi blot ude af Skoven! Men her —“

Pludseligt taug han og stod stille. Han syntes at lytte efter noget. I stor Frastand lød Hundeglam. — „Usling! skreg Dmitri, idet han, som rasende, greb Swan i Brystet: Fortjente Du nu ikke, at jeg skulde støde Dig min Kniv i Hjertet? — Du har ikke dræbt Hundene!“ — Swan rystede, uden at svare et Ord. Hundeglammet kom nærmere. — „Hører De, Capitain? raabte Dmitri i Fortvivlelsens Tone: De Bestier ere os paa Sporet! Afsted nu, eller vi ere forlorne!“ — De Flygtende fordobblede deres Hurtighed; nu hørte de en Skovhæk bruse i Nærheden.

„Det kunde redde os endnu!“ mumlede Dmitri, idet han bøiede af mod Bækken. Da han naaede den, greb han Eudoxia i sine Arme, og bar hende gjennem Strøm:

men, idet han erklærede det for det eneste Redningsmiddel, at følge Vandløbet. „Hvis ikke det skuffer Hundene, ere vi forlorne!“ sagde han.

Skoven blev nu lysere, Dagen brød frem, og Klippepasset, som for nogle Dage siden havde vaft Baturin's Opmærksomhed, laae for de Flygtendes Blikke. Hundeglammet havde imidlertid nærmet sig meer og mere.

„Hører De de Bestier? sagde Dmitri: Men hvad nu? — Aha, J Giftdrager! — Tie J nu? — Lader Jer Næse Jer i Stikken?“

De Flygtende traadte nu ud af Skoven i det Frie. Baturin vilde betræde en Fodsti i Dalen. — „Nei, Hr. Capitain! Histoppe gaaer vor Vej!“ raabte den gamle Kosak, idet han pegede mod den smalle Klipperyg, en Sti, som kun syntes at kunne betrædes af det vilde Faar. „Hurtigt didop! Det er den høieste Tid!“

Nogle Minuter efter var Høien naaet. Hundeglammet lød paa ny. — „Kom frisk Krudt paa Panden, Capitain! sagde Dmitri: Vi ville snart komme til at bruge det. Og Du, Karl — her vendte han sig til Jwan — har Skrækken ikke gandske røvet Dig Forstanden, saa besvar mig et Spørgsmaal: Hvormange Heste er der vel i Borgen, som kunne tilbagelægge Veien gjennem Skoven hertil i to Timer?“ — „To eller Tre foruden Slotsherrens Skimmel!“ — „Altsaa fire Mand i det høieste! Det laader sig holde!“ mumlede Dmitri i Skjæget. — „Du er altsaa vis paa, at man sætter efter os?“ spurgte Baturin, undersøgende sin Bøsse. — „Det er saa vist, som at min Moder har født mig! svarte den Gamle: Det vil ikke vare længe, før vi høre de Skurkes Rugler pibe. Nu jage Hundene i Udkanten af Skoven. Jægerne ville ikke være langt borte, og — Guds Død! Der ere de.“

To store, sorte Hunde brøde frem af Skoven og fulgte de Flygtendes Spor op mod Høien. — „Lad dem komme

nærmere, og sigt saa godt!“ tilraabte Dmitri Capitainen, idet han gav Alle et Bink, at træde bag et Klippestykke.

Doggerne kom hidjagende. To Bøsser knaldede, og Hundene væltede sig hylende i deres Blod. — „Lad! skreg den gamle Kosak: Lad, og — see didhen!“

Paa en Skimmel foer en Vandferrytter frem af Ege: skoven, ledsaget af tre Andre. Han holdt stille et Dieblif, og saae sig vildt omkring, da han hørte de døende Hundes Hyl. Med et Skrig vendte han sig mod sine Ledfagere, rakte Armen ud mod de Flygtende, som han nu fik Die paa, og jog frem som en Storm.

„See engang, hvor let Skimlen sætter over de mægtige Klippeblokke! sagde Dmitri fuld af Beundring: Er det ikke, som den havde Binger, det herlige Dyr! — Her tør vi ikke blive. Vel ere vi sikke heroppe paa Fjeldkammen, men Fjenden kunde saae Forstærkning og stige af. Nu ville de ikke vove det, Ere mod Ere, thi Een maatte jo blive ved Hestene. Med alt dette bære Eschetschenzernes Rør langt; Chanen vil snart brænde løs, og derfor, Hr. Capitain, vil De gjøre vel i, at gaae med Frøkenen paa den anden Side af Fjeldkammen, hvor De vil være nogenlunde dækket. Jeg og Swan følge efter.“

Terrainet gjorde det umuligt for Hussein, tilhest at komme saa høit, at han kunde træffe; til en Fodkamp beredte han sig ikke. Af og til peeb en Kugle forbi Dmitri; men hvergang Baturin og hans Ledfagerinde kom tilsyne, affyredes Skud paa Skud efter dem. Kun Frastanden beskyttede dem. Paa denne Maade varede Forfølgelsen en Tidlang.

„De kunne høre Skuddene i Darial, og det var slet ikke urimeligt, om de sendte os en Patrouille imøde! mumlede Dmitri: Men det kunde vare længe endnu, og imidlertid kunde de Skurke saae Forstærkning. Hør, Hr. Ca:

pitain! Jeg har et Indfald, som ikke er saa daartligt. Vi maae vove noget.

„Skulle vi angribe Chanen og hans Følge? raabte Baturin modig: Fremad, Gamle! Jeg er rede.“

„Derpaa er ikke at tænke! svarte Dmitri: Men, som De seer, ere hine Klippeblokke høie nok til at skjule en Mand. — Træd engang op paa den der! — Du, Swan, træder op paa den tilvenstre. Nu beder jeg, at De, Hr. Capitain, og Du, Swan, ville vedligeholde en dygtig Gld et Par Minuter.“

Siig mig, Gamle —“ begyndte Baturin, men den Gamle rystede uvillig paa Hovedet, og vinkede saa bydende med Haanden, at Capitainen uden videre fulgte sin Undergivnes Ordre.

Men neppe havde de to Mænd indtaget den dem anviste Plads, neppe havde de affyret et Par Skud, før ogsaa deres Forsølgeres Kugler pebe om deres Øren. Bedst sigtede Vandferrytteren paa Skimlen, og en af hans Kugler streifede Baturin's Arm. Da Denne holdt op at give Gld, for at binde et Tørflæde om sin Arm, blev hans Forsølger saameget dristigere. Med mageløs Forvovenhed sporede han Skimlen op over et Lag rullende Flintesteen, trængte frem mellem et Par Klippeblokke, satte over en tredie, og befandt sig nu neppe halvtredsindstyve Skridt fra Baturin. Tydeligt kunde Denne skjelne Hussein Chan's Træk. Med et rasende Blik slap Denne Tøilen og spændte Hanen. Baturin iilte at forekomme ham; han sigtede, skjød og — feilede.

Hvøitleende reiste Hussein sig nu i Stigboilerne, medens Skimlen stod ubevægelig. — „*A vous, Mr. Baturin!*“ raabte han med græsfelig Haan: De faaer nu Lønnen for Deres Artighed mod min Brud, og Renter af Deres Pariser-Laan!“ — Med stor Rolighed satte han sin lange Flint mod Rinden.

Baturin havde imidlertid seet stivt paa sin Modstander. Han stod fattet, rolig, liig en Billedstøtte, ventende det dræbende Skud.

I dette Dieblif knaldede det mellem Klipperne. Baturin troede, det var hans Fjendes Skud. Men hvor studsede han, da han saae Denne fare op i Sadlen, vakle, og derpaa, som truffen af Lynet, styrte til Jorden.

Dmitri viste sig strax efter paa en Klippeblok. „Hurra, Capitain! skreg han i den høieste Krigerglæde: Han ligger fast! — Jeg traf ham godt. — Og der — see tilhøre, Capitain! — Hurra, der komme vore Brødre!“

Samme Dieblif stormede en Kosakhob frem ad Dalveien fra Davial. Hylende af Smerte og Raserie forsvandt Chanens Ledsagere, efter at de forgjæves havde søgt, at nærme sig deres dræbte Herre.

Det var den følgende Dags Aften, da Baturin, efter at have ført Eudoxia i hendes Moders Arme og aflagt Rapport til Commandanten i Bladi Kawkas, sad mellem begge Damerne. Samtalen faldt paa Diomedi.

„Siig mig, min dyrebare Moder! raabte Baturin: Hvo var dette gaadefulde Menneske? Hvorledes lader den franske Gardeoberst, Ridderen af Vreslegionen, sig forene med Tschetschenze-Høvdingen?“

„Det skal Du strax erfare! afbrød Damen ham smerteligt: Diomedi var en Ossete-Fyrstes eneste Søn; hans Moder var en Tschetschenze-Høvdings Datter. I en af de hyppige indvortes Feider laae hans Fader under for sine Fjender. Han og alle hans Folk bleve ihjelslagne. Kun Sønnen — dengang endnu en Dreng — blev solgt som Slave til Anapa. Hersfra kom han over Constantinopel til Egypten. Murad Bey, Unglingens Herre, fik Godhed for ham, og snart var han En af hans meest anseete Mameluker. I Slaget ved Pyramiderne faldt han i de Franskes Hænder; han tog Tjeneste, og blev snart Officeer. Da

Napoleon blev styrtet, befandt sig Diomedei — dette Navn havde han antaget — som forhenværende Oberst i Mamelufgarden, paa halv Sold i Paris. Her lærte min Mand at kjende ham. Hans romantiske Skjebne gjorde ham interessant, hans behagelige Egenskaber aabnede ham vort Huus. Min Mand interesserede sig meget for Diomedei. Man forberedte dengang et Tog mod de urolige kaukasiske Bjergboere. Min Mand vilde, at Diomedei skulde træde i russisk Tjeneste; han havde det Haab, at Denne skulde gjenerholde sin Faders Besiddelser og vorde en mægtig Fyrste. For at binde ham til sig, lovede min Mand ham Eudoxia's Haand. — Nu kom Du til Paris. Det Du rige veed Du. Forbindelsen gik tilbage; men Diomedei fik, efter et kort kaukasisk Felttog, sin Fædreneerav igjen. Her levede han, i Tiflis en Kristen, i Kaukasus en Mahomedaner, ingensteds agtet, men allevegne frygtet.“

Saa Dage efter vare Alle paa Reisen til Tiflis. Her blev Eudoxia Baturin's Hustru. Kort efter begyndte Felttoget mod de med Perserne forbundne Bjergfolk. Baturin førte, som Generalstabsofficer, en Kolonne til Ruka. Han fandt Borgen i Ruiner. Besætningen havde selv styrtet den.

C. Wachsmanu.

En Opstandelse fra de Døde.

I Aaret 1770 levede i Versailles Marquis de Charnay, en behagelig, aandrig Mand, samtidig med Ludvig XV., hvis Page han havde været i halvtredstindstyve Aar. I sit tredstindstyvende Aar lod han sig forlyste, og ægtede en ung, smuk Dame. Fra flere Sider gjorde man sig lystig over dette Skridt; endogsaa Kongen meddeelte ham sine Betænkeligheder. Madame Dubarry holdt en komisk Straffeprædiken for ham, og ved Hoffet cirkulerede en Tidlang mangfoldige Anekdoter paa hans Bekostning. Marquis de Charnay havde gennemlevet en stormende Ungdom; han havde ladet sig henrive af den store Verdens Strøm, hvori han levede. Med Aarene blev han besindig. Han ægtede en ligesaa smuk, som forstandig Pige, for, i sit Livs Aften, at nyde de huuslige Glæder. Dette var en farlig Forbindelse; men Charnay var elskværdig og aandrig; han foresatte sig, at omgive sin unge Hustru med saamange Opmærksomheder, saamegen Omhed, at hvis hun ikke havde et aabenbart slet Gemyt, maatte hun være lykkelig med ham og han med hende. Hans gode Stjerne søiede det saa, at hans unge Kone var blid, god, sine Pligter tro. Lidt efter lidt trak han sig tilbage fra Hoffet; derimod forsamlede han i sit Hotel Alt, hvad der kunde gjøre Marquisen Livet behageligt. Der indfandt sig sukkende Tilbedere; hun affærdigede dem kort. Charnay var ikke skinsyg, og det lykkedes ham, at indgyde sin Kone, om ikke fyrig Kjærlighed, saa dog et levende Venskab og en stor Tillid. De slemme Spaadomme syntes altsaa ikke at skulle gaae i Opfyldelse.

Skjøndt Charnay følte sig fuldkommen sikker, var han dog saa forsigtig, at have Dinene med sig overalt; midt i Freden forblev han under Vaaben. Blandt de Per-

soner, som besøgte hans Hotel, befandt sig ogsaa en ung Capitain, Baron Breteuil, hvis Bestræbelser han strax fra Begyndelsen bemærkede. Breteuil var endnu meget ung; han havde et indtagende, noget melancholisk Udortes, og man vidste ikke, at han havde staaet i tidligere Kjærlighedsforbindelser. Han var desaaarsag farligst for en forstandig Kone, og maatte, som Medbeiler, nødvendigt indgyde en Olding Frygt. Med Skræk overbeviste Charnay sig om Capitainens Lidenskab; den forekom ham dyb og alvorlig, og dens Virkninger udtalte sig allerede i den unge Mand's blege, urolige Ansigt. Til sin store Sorg maatte Charnay samtidigt bemærke, at ogsaa hans Kone blev blegere og stillere. Det havde han ikke ventet. Han vilde hverken vide hende utro eller ulykkelig. Efter at have lagt tyve Planer, den ene uudførligere end den anden, besluttede han, at gaae til sin Medbeiler, for, om muligt, at afvæbne ham ved sin Oprigtighed. Han overraskede ham, just som han fuldendte sit Toilette, for at begive sig til Marquisen, hvor man hver Dag kunde træffe ham, forelsket og forstyrret.

„Hr. Baron! sagde han til ham: De er forelsket i min Kone. Var jeg tyve Aar yngre, saa vilde jeg tale til Dem derom paa et andet Sted, end her. Men min Haand ryster nu; den er for svag til at føre Kaarden, og jeg er derfor nødt til at tyie til Deres Godhed, Deres Taknemmelighed, ikke som om min Kone elskede Dem allerede nu, men fordi jeg indseer det Farlige i, hver Dag at lade en ung Kone see en ung Mand, som giver sig Mine af, at døe af Kjærlighed til hende. Forbyder jeg Dem mit Huus, vil man troe, jeg er skinsyg, og maaskee vilde Marquisen først da ret føle Deres Værd; De vilde da vide at finde hinanden paa Spadseregange, i Skuespilhuset, i Selskaber. Hos Dem alene, Hr. Baron, kan jeg søge Bistand; De kan ikke ville formørke mine Dages Aften! Reis

bort herfra; De er Soldat; De kan ikke ville indskrænke Deres Løbebane til Versailles. Reis til Stenay, hvor Deres Regiment ligger i Garnison. Jeg skylder Dem da min huuslige Fred, min Kone sit Hjertes Rolighed, jeg gjenta: ger det, ikke som om hun elskede Dem, men fordi Deres Efterstræbelser kunde bringe hendes Rygte i Fare.“

Marquis de Charnay havde med en Mand at gjøre, som havde Ungdommens heftige Lidenfkaber, men ogsaa Ungdommens Oprigtighed. Han brast i en Strøm af Taa: rer, og gjorde Egtemanden selv til sin Fortrolige.

„Af, Hr. Marquis! svarte han: Hvad forlanger De af mig! Jeg skal bort herfra? De vil min Død. Hvorfor vil De minde mig om min Løbebane, min Fremtid? For mig er der kun Eet i Verden: at see Marquisen, at ind: aande den samme Luft som hun, og at døe af Kjærlighed. Det er min hele Bestemmelse.“

Charnay, som havde ventet alt Andet end en Til: staaelse, blev derved gandske forvirret. I det han beun: drede denne Kjærligheds ligefremme Oprigtighed, erkjendte han deri den første Lidenfkabs Ild. I det han beklagede sin Alder, som formeente ham, at føre et andet Sprog, erklærede han Baronem, at hans Huus herefter var lukket for ham. Men da han ikke vilde leve længer i den døde: lige Angst, som hiin Kjærlighed voldte ham, saa besluttede han, at tale med sin Kone om Sagen. Marquisen var, som vi allerede have bemærket, en forstandig Kone; men hun kæmpede mod en vaagnende Lidenfkab, der maaskee al: lerede truede at opveie hendes Forstand. Hun tilstod sin Mand, at Baron Breteuil allerede en Tidlang tilskrev hende, og idet hun bad ham tilgive, at hun ikke før havde omtalt denne Omstændighed, overgav hun ham Baronens Breve. Af hver Linie fremlyste Kjærlighedens Flamme. Vel sagde Breteuil, at han elskede uden Haab, men han tilføiede, at hvis hun ikke kastede et Medlidenhedens Blik

paa ham, vilde hans Fortvivlelse drive ham til Selvmord. Fru Charnay syntes at tage sig denne Trusel meget nær, og hendes Mand indsaae ret vel, at om end Medlidenhed ikke er Kjærlighed, saa er den dog en af de Veie, som føre dertil. Den Tanke, som beherskede Marquisen, og siensynligt stemte hende til Breteuil's Fordeel, var den Sandhed, som aabenbarede sig i hans Kjærlighed, idet han var rede, at vie sig Døden for dens Skyld.

„Den Ulykkelige! raabte hun: Han vil aflive sig!“
— „Det er muligt! svarte hendes Mand foldblodigt: Hr. Baron Breteuil vil gjøre, hvad han ikke kan lade; men De, De maa døe!“

„Jeg, min Herre?“ spurgte Marquisen med en let Overraskelse. — „Ja, De maa døe endnu i denne Nat!“
— „Hvad vil De sige dermed, Hr. Marquis?“ — „Alle: rede i denne Time befinder De Dem meget ilde; man mistvovler om Deres Helbredelse; Deres Onde tager til.“

„Men saa forklar Dem dog, min Herre!“ bad Marquisen, som allehaande Rædselsbegivenheder randt ihu.

Marquis de Charnay gav ingen videre Forklaring. Indtil henimod Midnat tabte han ikke sin Kone af Syne. Derpaa lod han hende stige i en Postkareth, og idet han overgav hende til en prøvet Tjeners Baretægt, lod han hende føre til et Landgods, som En af hans Brødre eiede i Touraine, hvor hun skulde behandles med den meest forekommende Godhed og endogsaa have Frihed til, at see Omegnens Adels hos sig, forudsat, at hun gav sit Ord paa, at ville antage det nye Navn, man havde valgt for hende, og hverken at skrive eller lade skrive til Versailles.

Næste Dag viste Marquis de Charnay sig ved Hof: fet, og fortalte, blandt Andet, at hans Kone ikke befandt sig vel. Den følgende Dag havde hendes Onde forværret sig; tre Dage sildigere var hun død. Charnay iførte sig Sørgeklæder, hans Folk maatte gjøre det samme, og et

pragtfuldt Liigtog forlod hans Hotel, for at bringe den Afdøde til en Familiebegravelse ti Mile fra Versailles.

„Jeg elskede min Kone usigeligt, Hr. Baron!“ skrev Charnay til Breteuil: Men endnu i høiere Grad var jeg skinsyg paa min Ære. Jeg vil derfor bære dette Tab med en Oldings philosophiske Kolighed, der saae det Kjæreste truet, som han eiede her paa Jorden. Hvad Dem angaaer, min Herre, hvis Lidenkab var saa grændseløs, at ingen fornuftige Hensyn formaade at dæmpe den, og som ikke kunde leve, uden at indaande samme Luft med Marquisen, saa venter jeg, at høre Efterretningen om Deres Død, og troer, ei at burde dølge for Dem, at Fru de Charnay forlod denne Verden i den faste Overbeviisning, at De meget snart vilde følge efter.“

Breteuil blev almindeligt beklaget.

Tre Maaneder forløb, og Charnay troede, at maatte gjøre en Ende paa sin Kones Forviisning. Marquisen kom hjem om Natten, samme Time, som hun, for tre Maaneder siden, var bortreist. Da nu Betjentene havde fjernet sig, og begge Ægtefæller sadde ene sammen i deres Salon, tog Marquisen Ordet: „Nu vel! sagde hun: Den Ulykkelige er død! Derfor tillader De mig, at vende tilbage til Dem.“ — Charnay tog en liden Bog op af Lommen. — „Dette, sagde han: er en Dagbog over Alt, hvad Baron de Breteuil har foretaget sig siden Deres Død. Paa Deres Begravelsesdag spiste han, med tre andre Officerer, i „de tre Æbler.“ Man drak paa Deres evige Fred, og talte meget om de store Beføstninger, jeg havde anvendt paa Deres virkelig pragtfulde Liigbegjængelse. Dagen efter betydede jeg ham, at han burde følge efter Dem i Døden; dette var noget, som De vel ikke ligefrem havde forlangt, men som De dog havde ventet. Hr. Baronnen er bleven mig Svar skyldig og reist til Paris, hvor han fattede en levende Tilbøielighed for en Dandsesinde og for Triset:Spil.

Disse to Liebhaverier kostede ham i otte Dage tretusinde Louisd'or. Da han ikke er riig og denne Udgift gjorde et betydeligt Hul i hans Formue, fattede han strax den Beslutning, at gifte sig. De seer, det er et forstandigt ungt Menneske; da han ingen Lykke havde i sin første Kjærlighed, saa forsøgte han sig tiere i denne Følelse. — — Men nu, min dyrebare Marquise, har jeg ladet Dem komme tilbage, for at undertegne hans Ægteskabscontract; thi det er En af vore Paarørende, Hr. Baronen ægter. Af denne Grund har jeg opvaft Dem fra de Døde; dog nægter jeg ikke, at jeg følte den inderligste Længsel efter at see Dem igjen, og at jeg bar Deres Død med ulige mindre Rolighed, end Hr. Breteuil.“

Marquisen vidste intet Bedre, end at synke til sin Mand's Hjerte og at love ham, aldrig mere at lade sig indtage af et bedaarende Skin. Hun følte nu et Vennskab, som, ved sin Varme, kom Kjærligheden meget nær.

„Min dyrebare Veninde! vedblev Charnay: Naar en Kone er elsket af sin Mand og derhos saa begavet, som De, vil det være hende let, at modstaae alle Fristelser. Havde vi handlet anderledes, saa vilde Hr. Breteuil maaskee for Alvor have bragt Dem i Fare, plettet Deres Rygte, og saa have forladt Dem. Hvilken Udsigt for os Begge!“

„Alt dette er ret godt! sagde Marquisen, hvis Munterhed begyndte at vende tilbage: Men tænker De da ikke paa, at jeg er død for hele Versailles, for hele Hoffet? Hvorledes vil De falde mig tillive igjen?“

Charnay svarte: „Der er En, som veed, at De befinder Dem meget vel, og som, efter i Begyndelsen at have misbilliget mit Giftermaal, ikke har nægtet mig Midlerne til at sikke dets Lykke. Kongen veed Alt.“ — „Er det muligt? Kongen er indviet deri?“ — „Saa er det. Troer De, at jeg i Versailles, næsten under Hans Majestæts

Dine, vilde vovet, at handle saaledes uden hans Samtykke? Jeg har, som De veed, tidligere været Kongens Page; dette skal være min sidste Pagestreg.“

Fru Charnay vilde endnu tage en lille Hævn over Breteuil; dermed vilde hun betegne sin Gjenindtrædelse i Verden. Da Baronens næste Dag var hos sin Brud og hans Ægteskabskontrakt skulde undertegnes, aabnedes pludseligt begge Salonens Fløjdørre, og en Lakeri raabte ind med høi Stemme: „Hr. Marquis og Fru Marquise de Charnay!“

Med det sidste Navn gjorde Alle store Dine og fore op fra deres Sæder. Uvilkaarligt udstødte Baronens et Skrig, og slap sin Bruds Haand. Man forestille sig en ung Dame i hiin Tids Smag, hvid og rød, hvis sande Skjønhed neppe lader de raffinerede Forskjønnelsesmidler bemærkes, som Tidsalderen har gjort nødvendige, med straalende Dine, herligt voren, Hals og Bryst bedækkede med Edelstene, den lille Fod beklædt med rosenfarvede Skoe og Haarsmykket overbølget af vaiende Fjer: — saadan saae den Døde ud, som Marquis de Charnay førte ved Armen.

„Hvorledes! raabte man fra alle Sider, efter at den første Forundring havde sat sig: Fru Marquisen er ilive! — Hiin pludselige Sygdom, hiint Dødsfald, hiin Liigbegjængelse — —?“

„Bare aftalte af mtg og Marquisen!“ — „Men hvor: til alt dette Blændværk?“ — „En Familiefag!“ svarte Charnay smilende.

Man spøjte meget med denne Begivenhed; man vilde, Marquisen skulde fortælle nogle Nyheder fra den anden Verden. Forlovelsesshøitideligheden gik imidlertid for sig. Men Marquisen benyttede et gunstigt Dieblif til at nærme sig Breteuil, og idet hun uformærkt staf ham hans Breve i Haanden, tilhviskede hun ham: „Dette, min Herre,

er alle mine Nyheder fra den anden Verden; det var sandelig ikke Umagen værd, at hente dem der.“

For at Opstandelsen kunde være fuldstændig, blev Marquisen paa ny forestillet Hoffet, hvor Ingen, uden Kongen og Baron Breteuil, ahuede den sande Bevæggrund til hendes foregivne Død.

„Min Page, min Page! sagde Kongen smilende til Charnay: Dengang gif det godt! Men forlang for Himlens Skyld ikke Din Kones Død af mig et Par Gange om Aaret!“

„Sire! svarte Marquis de Charnay: Marquisen behøver ikke at døe tiere, for at være tro. Har en Kone een gang lært at indsee, at man kunde bedrage hende, saa finder hun derved en Erfaring, som sikker hendes Mand fuldkommen. Men skulde der vise sig en ny Fare, saa vilde jeg bede Deres Majestæt om en Gesandtskabspost i Constantinopel eller Marokko, og der vilde jeg behandle min Kone, som Tyrken behandler sin Yndlings-sultaninde, med andre Ord, jeg vilde lukke hende inde, thi for enhver Priis vil jeg undgaae den Ulykke, Deres Majestæt har advaret mig imod.“

Charnay havde bedømt sin Kone rigtigt; hun blev ham stedse tro. Men trods sin Ungdom og sin Skjønhed var Marquisen bleven en Skræffens Gjenstand for Landboerne omkring Versailles, der havde bivaanet hendes Begravelse og paa ingen Maade vilde lade sig afdisputere, at hun, efter tre Maaneders Hvile i Graven, havde forladt denne, for igjen at leve hos sin Mand. Fire Aar efter døde hun virkelig, og de ventede længe paa, at hun skulde komme igjen.

Marie Aycard.

Bortførelsen.

„Nei! sagde Dragonoberst O'Looney ved Officeersbordet i York: Ved Ægteskab gjør man ingen Lykke mere! Nu have vi allerede været stationerede her i sex Uger, og kun een Eneste af os er det lykkedes, at kapre en Arving. Da jeg laae her for tredive Aar siden, foresaldt her gandske andre Historier. Der gif ingen Dag, at her jo var noget Nyt paafærde, snart en Bortførelse til Bretna:Green, snart en Duel. Men nu gaaer Alting gandske stille af.“

„Tillad mig, Hr. Oberst! sagde en ung Cornet: Er her for Diebliffet Arvinger i Nabolaget?“ — „Paa Ære, gandske vist! svarte Obersten: Men De maa selv opsøge dem; jeg har nok at gjøre med at søge for mig selv.“ — „Jeg ønskede kun, at profitere lidt af Deres Erfaring!“ vedblev Hiin.

„Erfaring? Mener De at kunne bruge den? Godt, jeg vil betro Dem en lille Hemmelighed. Just denne Erfaring er den livagtige Satan, som træder en Mand iveien, hvergang han kourer til en ung Dame, der har den Ulykke at være riig. Unge Mennesker, som De, have frit Sprog, fri Adgang allevegne, fordi man Intet frygter af en saa uersfaren Person. Jeg var just i det Tilfælde da jeg kom til Regimentet. Jeg maatte vise mig, hvor jeg vilde, saa traf jeg de smukkeste, artigste, aabenhjertigste Skabninger. De bleve slet ikke bange, de løb aldrig deres Bei, naar jeg bød dem op til en Dands. Men kom nu! Gode Gud, og jeg har dog nu tredive Aars Praxis forud i den Kunst at koure! Enhver ung Pige flygter strax for saadan farlig Djævel af et ungt Menneske med saamange Aars Erfaring. Mødre og Lanter stille sig selv for Breschen, og slæbe mig til Spillebordet, for at beholde mig under deres Dine hele Natten. Af, da vi laae her i det salige attende Aarhun:

dred, vare hverken Mødre eller Tanter bange for et saa sødt, uerfarent lille Lam, som jeg dengang var.“

„Men De talte om Arvinger, Hr. Oberst! tog Cornetten Ordet: Var der dengang mange her i Egnen?“ — „O, en Mængde! Deels Saadanne, som virkeligen vare det, deels Saadanne, som foregave at være det. Men Vren, at bortføre dem, var den samme. Saa ofte en Officeer tog tre Dages Permission, kunde man være overbevist om, at han bragte en Kone tilbage med sig. Postillonerne nordpaa bleve saa rige, som Nabober, og deres Heste saa tynde som Lægter. En Pige behøvede blot at sige, hun var en Arving. Ingen tænkte paa, at undersøge, hvad hun kunde vente at arve, et Gods eller en Proces. Hun blev bortført, til den gamle Smed, inden Ugen var omme, og gift var hun, lige saa fast og sikkert, som hendes Moder. De bedste Løier kom da bagefter, thi altid var der en uforfæmmed Broder, eller Fætter, eller afdanket Elsker, med hvem man maatte slaaes, saasnart man var kommen tilbage.“

„Og hvormange Officerer vare saa lykkelige, at vorde gifte?“ — „O, Alle, siger jeg Dem, undtagen mig og Jack O'Farrell. Har jeg endnu ikke fortalt Dem, hvor nær den gamle Jack og jeg vare ved, ogsaa at komme i Brudesengen?“ — „Nei, Hr. Oberst! raabte flere Stemmer paa eengang: O, det maa De fortælle os!“

Hjerteligt gjerne, mine Venner, hjerteligt gjerne! Først vil jeg fortælle Jer Historien om min Ven Jack. Derved vinder jeg Tid til at overveie, om jeg ogsaa skal give Jer mit eget Eventyr tilbedste.

Her sukede Obersten, og sagde noget om smertelige Følelser og bristende Hjerter, hvilket stak temmelig latterligt af mod hans lystige Ansigt og hans herkulisse Skikkelse. Derpaa tømte han sit Bæger og begyndte:

„Jack O'Farrell var et meget anseeligt Menneske; han havde et stort, rødt Skjæg, Skuldre som Bæggene af et Huus, fyrige, gnistrende Dine, og et svært Ar over Panden, saa han saae ud som Satan selv, hvilket jo en Soldat ogsaa bør. Han var den godmodigste Fyr, man kunde finde i hele Verden, og havde duelleret femgange, før han endnu var tyve Aar. Jack kom til vort Regiment, just som det laae i Garnison her i York. Dieblifkeligt havde han vundet Alles Hjerter ved Officeersbordet. Han drak fire Flasker Claret, tretten Glas Brændeviin med Vand, smøgede toogtyve Cigarrer, og gif derpaa hjem, som om slet Intet var forefaldet. Han var min sande Ven, og det var velgjørende for os Alle, at see et saa dygtigt Menneske blandt os. Just paa den Tid vare vi allerbedst i Gang med Bortførelser, Slagsmaal og alle mulige Djævelskaber. Jack vilde ikke staae tilbage. Nu skulde der være et offentligt Bal paa County Hall, og jeg saae, hvorlunde min Ven Jack, med største Iver, forberedte sig derpaa. Han tilpakkede sin Kuffert og eftersaae sine Pistoler, thi Dagen før Ballet havde han faaet Permission paa otte Dage.“ — „Hvad er alt det, Du pakker ind, Jack?“ spurgte jeg. — „Hvad jeg pakker ind? sagde han: Na, det er kun mine Bryllupsklæder.“ — „Dine Bryllupsklæder? Vil Du da gifte Dig, Jack?“ — „Det vil jeg haabe!“ — „Hvo er da Din Dame, kjære Sjel?“ — „Hvor Djævelen skulde jeg vide det! Jeg har endnu hverken seet hende, eller talt med hende; men jeg tænker, der vil være nok af dem paa dette Bal. Jeg bestiller mig en Postchaise for Døren, og jeg vedder med Dig, at inden otte Dage foreskifter jeg Dig Mrs. Cornet O'Farrell.“ — „Top!“ Og „Top!“ sagde vi, og dermed var vort Beddemaal sluttet.

Jack og jeg gif sammen ind i Balsalen. — „Jeg er dog nysgjerrig efter at erfare, om Mrs. John O'Farrell er her!“ sagde Jack, idet han saae sig om blandt de tilste-

deværende Damer. — „Ved min Ære! sagde jeg: Derpaa kan jeg ikke svare Dig. Du gjør bedst i, at spørge dem selv. Imidlertid vil jeg dog haabe, at Mrs. Cornet O'Farrell ikke befinder sig i denne Forsamling, thi en saadan Hob Fugleskræmsler har jeg endnu aldrig . . .“

„Oho, oho, ti stille, Menneſke! Hvad spørger jeg om Skjønhed! Jeg forlanger Intet, uden den Ære, at have bortført en Arving; men en Arving maa Mrs. O'Farrell være, det er ligefrem, thi Du maa vide, at jeg Intet eier, uden min Sold.“

I dette Dieblif indtraadte en gammel Sukkerhandler med en heel Sværm af Døttre og andre Damer. — „Der, Jack! sagde jeg: Nu gaaer Din Stjerne op! Der kommer den gamle Fusbu, den Londoner Sukkerhandler, med et halvt Dusin Arvinger rundt omkring sig. Grib nu til. Tag den Første den Bedste, som vil have Dig. Jeg siger Dig, han er saa riig, at han kunde fylde Allans Nøse med smeltede Penge.“

„Saa er det just saadanne Regler, som jeg kan bruge. Jeg vil begynde med den store, unge Pige i den blaae Kjole. Giver han hende blot tusinde Pund, saa fortryder jeg ikke, at have taget hende ind til mig i Chaisen.“

Jack blev formeligt forestillet og i næste Minut dandsede han med hende, som om han æltede Leer; men uafsladeligt vare hans Tanker ved Chaisen, og paa Veien til Gretna:Green. Hans Opmærksomhed syntes at behage hans Dandserinde meget vel. Ved Alt, hvad han sagde hende, fniste hun og neiede i eet væk, saa jeg næsten frygtede at tabe Beddemaalet. Hun var meget høi, bredskuldret, stærktbygget, og syntes at være 12—14 Aar ældre end den henrykte Jack. Men om hun ogsaa havde været tove Aar ældre end hans Moder, saa havde det været ham gandske det samme, naar hun blot var en Arving. Efter at have dandset fire, fem Toure med hende, kom han gandske

henrykt hen til mig. „Er det ikke en kjær, velsignet Sjel? spurgte han mig: Og hvilket nydeligt Menneske! En sand Grenadeerskikkelse! Tilmed er hun en Skotlænderinde.“

„Saa maa Du overbevise Dig om hendes Grundeien: dom! sagde jeg: Thi i Bjergetegnene har de ikke saamange Arvinger, som paa Sletterne. Hvad hedder hun?“ — „Ja saa! svarte han, slaaende sig paa Benet: Jeg er ogsaa en rigtig Tosse! Nu har jeg dandset med hende den halve Nat, og ikke engang spurgt hende om hendes Navn. Men jeg skal strax indhente det.“ Han stormede atter hen til hende, og rev hende med sig i Dandsen.

„Tillader De, Frøken, jeg tør være saa dristig, at spørge om Deres Navn?“ begyndte han. — „Mit Navn er Miss Sibilla M'Scran of Glen Buckin og Ben Scart.“

„Jh, det er jo et deiligt Navn, paa min Ære! sagde Jack: Er Glen Buckin meget stort? De undskylder min Nysgjerrighed!“ — „O, i vor Familie kan vi, paa en eller to Mile nær, ikke saa lige sige, hvor stort et af vore Godser er! Dog troer jeg, det indeholder 75,000 Akres Land, Floden og de fire Søer uberegnede.“

„Fem og halvfjerdsindstyve Tusind, siger De? raabte den gode Jack, gandske bedøvet af sin Lykke: . . . Og som jeg haaber, er dog Deres Familie vel, min Frøken? Hvorledes forlod De Deres Brødre og Søstre?“ — „Jeg har ingen Brødre, og mine Søstre ere vel — jeg takker!“

„Det glæder mig meget, at høre det. Er mit Navn Dem maaskee bekjendt? Jeg er John O'Farrell Esquire, of Ballynamora, i Grevskabet Galway, af meget gammel Familie — og hvorledes huger det Navn Dem, Frøken?“ — „O, det er et overmaade pænt Navn!“ — „Er det virkelig Deres Alvor? Og kunde De have Lyst til at bære det?“ — „Hvorfor ikke!“ — „Velan da, min dyrebare Miss M'Scran, De er just en saadan Skabning, som jeg

for Diebliffet har Brug for — jeg har en Postchaise udenfor Døren.“ — „Jh nei!“ — „Jo wahrhaftig, min Her! Og ovenikjøbet et Par Pistoler i Chaisen!“ — „Hvad siger De?“ — „Ja, og en Kjæreste her i Stuen, som i denne Time kjører med mig til Gretna Green.“ — „Her rejemini! Hvo er den lykkelige Lady?“ — „Og hvem Satan skulde det vel være, uden Dem selv, Miss Sibilla W'Scran?“ — „Nig, Sir! sagde Frøkenen, idet hun bestræbte sig for at rødme: Er det Deres Alvor? De skulde ikke spøge med en ung Piges Følelser!“ — „Jeg vil lade Djævelen spøge med Følelser, det er mit ramme Alvor, min Skat, og det skal jeg strax vise Dem. Vil De løbe bort med mig paa Stedet?“ — „Skal vi ikke bie, til vi har faaet Aftensmaden, Sir, da vi nu engang har betalt den?“ — „Min Tro, De har Ret! Og strax efter følger De da med mig?“

Frøkenen rødmede og tilnikkede ham sit Samtykke. Men Jack sad gandske tankesfuld ved Aftensbordet; han tænkte henrykt paa Gloden, paa de fire Indsøer og de 75,000 Akres Land. Langt om længe fik Spiisningen Ende, og man opstillede sig til en ny Dands. Jack hvisskede nu: „Er De beredt, min dyrebare Sibilla?“

„Naar De da endelig vil, saa er jeg færdig! Jeg behøver intet videre, end mit Shawl, der ligger i Paaklædningsværelset.“

„O, det henter jeg øiebliffeligt!“ sagde den henrykte Jack. Saa hurtigt, som et Lyn, var han tilbage igjen, kastede Shawlet om hendes Skuldre, og fulgte hende, uden at bemærkes af Nogen, ned ad Trappen til Postchaisen, og afsted gik det alt hvad Hestene kunde trække.

Kort efter lavede den gamle Sukkerhandler sig til at bryde op med sit Følge. Pludseligt kom hans elskværdige Gemalinde, en lille tyk gammel Kone, stormende ind i

Balsalen, og gjorde en gruelig Larm. „Ak! skreg hun: Ak, min Gud, min Gud! Mit Shawl er blevet borte — et ægte ostindisk — har kostet mig 80 Guineer — der er en Tyv her i Stuen, hør I, en Tyv!“

Alt kom nu i den største Forvirring, nogle Damer faldt i Afmagt — aldrig i mit Liv har jeg seet sligt et Oprør! Da omsider hver Dame havde taget sit eget Shawl i Haanden, gjorde man den Opdagelse, at det Eneste, der var tilbage, tilhørte Miss Sibilla M'Scran. Men denne Lady var ingensteds at finde, hvormeget man end ledte efter hende. Den lille gamle Kone gjorde et Spektakel, som om hun vilde indøve sig i en Daarekisterolle.

„Saadan gaaer det, hvuinte hun: naar man tager Tiggertøse fra Skotland til Gouvernanter, Betlersker, som gaae med Bomuldsshawler! Allerede længe har jeg tænkt mig, det vilde tage en Ende med Forfrækkelse, siden hun begyndte at lege Kjæreste med Apothekersvenden!“

„Tiggertøs! Apothekersvend! tænkte jeg: Gudsød, det gaaer aldrig godt! Jeg maa efter Jack!“

I den almindelige Tumult smuttede jeg bort, tog en Postchaise med Fire for, og iilte efter O'Farrell, i det Haab, at indhente ham saa betimeligt, at jeg kunde afholde ham fra, at ægte en Arving, som ikke havde en Hvid, men gif med et Bomuldsshawl og havde leget Kjæreste med en Apothekersvend.

Imidlertid havde man i Balsalen opdaget, at Frøkenen var stegen ind i en Postchaise, ledsaget af en høi Mand med et meget rødt Skjæg.

„O, min Gud! Sæt efter dem! Sæt efter dem! skreg Mrs. Fusby: Den Mær har stjaalet mit ostindiske Shawl og er deserteret med Apothekersvenden — jeg kjender ham

paa Beskrivelsen — hans Haar er saa rødt og saa stridt, som uraffineret St. Cruz-Sukker til ti Skilling Pundet!”

Man kunde ikke stille hende tilfreds, før man lovede hende, at lade de Undvegne forfølge. En Retsbetjent blev forstyrret i sin Søvn, underrettet om Tyveriet, og kort efter rullede et Par Constabler ned ad Gaden, forsynede med Ordre til at fængsle Deliquenterne.

Saaledes galopperede vi da Alle efter Jack og hans Frøken — jeg og Constablerne — det var en formelig Bedrøvelsel. Paa hver Station fandt jeg Spor af de Foreløbende, og saae, at jeg immer kom dem nærmere. Men da jeg naaede en Landsby paa denne Side Durham, fandt jeg, at jeg havde vundet et Forspring. Jeg gjorde den Opdagelse, at to Veie førte til denne By, og da de nødvendigt maatte skifte Heste her, saa maatte de hidkomme ad den længere Wei. Veltilfreds med min Opdagelse, bestilte jeg mig en komfortabel Frokost og besluttede, roligt at oppebie deres Komme. Jeg havde lagt Beslag paa alle Heste, og var saaledes vis paa, at de ikke kunde komme videre. Just som jeg satte mig tilbords, saae jeg deres Chaise rulle ind i Gaarden, og nogle Minuter sildigere kom nok en Chaise ansættende. Hvem Satan kan det være? tænkte jeg, for jeg vidste jo dengang ikke, at Constablerne vare efter dem. Skulde det være nok et foreløbet Par? Det skulde more mig! — Men da jeg saae to bredskuldrede, grove Karle stige ud, kunde jeg umuligt forestille mig, hvad dette havde at betyde. Udaf den første Bogn steg Jack i Civildragt — for han bar ikke Uniform paa Ballet — han saae ret mat og søvrig ud — nu løftede han sin høie, magre Ledfagerinde ud — jeg kan just ikke sige, at hendes Skjønhed havde vundet synderligt ved dette Natteparti. Da jeg ikke ret vidste, hvorledes jeg skulde gribe Tingen an, saa gav jeg mig i Lag med Frokosten. Pludseligt hørte jeg Jack's Stemme; han var astraadt i Bærelset ved Siden

af, som kun ved en tynd Brædevæg var skilt fra mit. Jeg hørte ham sige: „Nu, Karle — den Onde knække Eders Hals! Hvad vil J mig?“

„Kun en lille Samtale under fire Dine, Sir — det er Alt!“ svarte den Ene.

„Jeg skjætter ikke om nogen Samtale under fire Dine — sig veent ud af Skjæget, hvad J vil, eller jeg sværger Jer ved - hiin Fløitespiller, som blæste for den hellige Moses“

„O, lad sligt Narreværk være, Herre! sagde Manden: De veed nok selv, hvad vi vil — det er noget, vi ikke behøver at sige Dem — har De hørt tale om en Mand, som hedder Fusby, Sir?“

„Oho! sagde Jack: Saa det er derfor, J Hallunker er her, saa det er derfor? Og J vil forbyde os, at fortsætte vor Reise?“

„Ja — De maa følge med os tilbage til York — der hviler en svær Beskyldning paa Dem!“

„Fanden med Eders Beskyldninger! Jeg skylder Jer ikke noget, jeg skylder Ingen noget! J kan slaae Jer til No her, og æde og drikke som et Par Corporaler; jeg skal nok finde Veien til Skotland!“

Barst gjenmælede Manden: „Vi havde haabet, De vilde følge os godvillig; men det lader til, den gode Gentleman er lysten efter Lænker — herfrem med Dem, Tom!“

„Lænker! sagde Jack: Ja, min Sjæl, er jeg lysten efter Lænker, og den gamle Smed er en Mester i det Arbeide.“

„O, vi behøver ingen Smed dertil, Sir; vi kan godt gjøre det selv.“

„Kan J gjøre det? Hvad kan J da gjøre, J Faarehoveder?“ — „Vi kan smede Dem og Frøkenen sammen her. Hun er Deeltagerinde!“ — „Hvori, maa jeg spørge? Hun har jo endnu ikke taget Deel i noget! Vi ere jo end-

nu ikke gifte.“ — „Nei, og De skal heller ikke blive det dennesinde. Herfrem med Lænkerne, Tom! Vi kan ikke staae her og vræble hele Dagen.“ — „Jo, min Sjæl, kan I vræble! raabte Jack, der stedse blev mere forundret og heed i Hovedet: Men, Gud være prisset! Dette Bindue er høit nok til, at de, man kaster ud deraf, kan brække Halsen, seer I! Jeg raader Jer derfor, at tøfle af i Mintelighed, hvis I ikke vil, at Eders Qvinder skal sætte sig i Beføstning med Sørgefattun!“

„Saa sagte, saa sagte! svarte Constablen, der slet ikke lod sig imponere: Vi har nu hørt længe nok paa Deres Ophævelser; slige Historier ere intet Nytt for os. De er beskyldt for at have stjaalet Mrs. Fusby's Eiendom.“

„Ah, det er Dem, han mener, allersødeste Dukke! sagde Jack til Frøkenen: Gaae I kun hjem, mine gode Mænd, og formeld den lille, tykke, gamle Madam, Sukkerbagerens Kone, min ærbødige Compliment, og sig hende, at Miss Sibilla M'Scran of Glen Buckin og Ben Scart aldeles ikke er hendes Eiendom, at Frøkenen forøvrigt er hende meget forbunden for hendes Omsorg, men at hun vil beholde, hvad hun har forhvervet sig.“

„Hun vil beholde, hvad hun har taget med sig?“ — „Naturligt!“ sagde Jack, nikkende med Hovedet. — „De tilstaaer altsaa, at hun har taget Gjenstanden med?“ vedblev Manden. — „Ja, det kan I gjerne melde dem hjemme! Frøkenen er fornøiet med Gjenstanden, hun finder, det er en ganske vakker Gjenstand, en anseelig Gjenstand — ikke sandt, min Elskeligste?“ sagde Jack, idet han ret blæste sig op. — „Og De vil ikke udlevere Kivet?“ — „Paa ingen Maade!“ — „Ja, saa maae vi tvinge Dem!“ — „Tvinge mig? Ei, kom an!“

Jeg hørte nu et vældigt Haandgemæng og to hurtigt paa hinanden følgende svære Bump, der lode mig formode, at Jack havde kastet sig over de To. Halvqvart af Latter

styrtede jeg ind i Stuen. Her fandt jeg Jack snusende af Nafenhed; hans Skjæg gloede dobbelt saa rødt som sædvanligt. Han laae over begge de ulykkelige Fremmede, som stønnede ynkeligt under ham. Neppe saae han mig, før han udbrod i det vildeste Glædeskrig: „Seer Du vel! sagde han: Disse Esler med de blodige Muler ere Benner af Hr. Fusby, der har sendt dem efter os, for at opholde os paa vor Reise til Gretna Green.“

„Det glæder mig at høre, Jack!“ sagde jeg. — „Jeg kalder Dem til Bidne, Sir! sagde En af Mændene, der igjen var kommen paa Benene og tørrede Blodet af sig: Vi ere voldeligen blevne forhindrede i Udøvelsen af vor Pligt. Jeg opfordrer Dem i Kongens Navn til at staae os bi.“ — „Det vil jeg, min Ero, gjerne gjøre!“ svarte jeg.

Jack var færdig at briste af Arrighed. Han saae ret bistert fra den Ene paa den Anden, forslagde derpaa sine Arme over Brystet, og spurgte saa roligt, han formaede: „Nu saa siger mig da, I Mænd, hvad I vil mig!“

„Vi vil sætte os i Besiddelse af Deres Legeme! Her er vor Fuldmagt!“ sagde Constablen.

„Af mit Legeme? Af mit Legeme? Nei, Pinedød, om I skal! Er I da Døktore, I Helvedhunde, og anseer I mig kanskee for et Cadaver?“

„Nei! sagde Manden: Med slige Dele befatte vi os slet ikke. Jeg tænker, De kjender bedre til Døktore og Cadavere, end vi. De er jo Apothekersvend!“

„Er jeg en Apothekersvend? Hvad siger I? Er jeg en Apothekersvend? Jeg, jeg, John O'Farrell, Esquire, der er paa Veie at blive Eier af 75,000 Akres Land, foruden en Mængde Floder og Indsøer? Vi, I sataniske Skurke, jeg skal purgere Jer!“

Han foer paany over begge Mændene, og havde rimeligviis ihjelslaget dem paa Stedet, hvis jeg ikke havde forhindret det. „Hør, hvad jeg vil sige Dig, Jack! bad jeg

ham: Du kommer ikke til Gretna Green dennegang. Hun er intet Videre, end en Gouvernante, som lærer Smaatsøse at stave og at spise Smørrebrød, men forresten ikke rører sig til noget.“

„Hvem mener Du, O'Loney? Dog vist aldrig Miss Sibilla M'Scran of Glen Buckin og Ben Scart?“ — „Jo, just hende! Spørg hende selv.“

Jack vendte sig nu til Frøkenen, og sagde: „Er det sandt, Frøken, at De lærer Smaatsøse at stave og at spise Smørrebrød, men forresten ikke rører Dem til noget? Er De ikke Medarving til alt det Land og Band, hvorom De har fortalt mig?“

Frøkenen var ikke saa let at skræmme. Hun saae ham dristigt i Ansigtet og svarte: „Jeg er Gouvernante hos Hr. Fusby og Arving til Alt, hvad der hører til Glen Buckin og Ben Scart.“

„Og hvor høit beløbe Revenuerne sig, Frøken?“ spurgte Jack, som begyndte at blive lidt føieligere.

„O, Revenuerne gjør vi ingen Regning paa, for det er bare Bjerggrund, med Undtagelse af Moserne.“

Jack gjorde en let Compliment, tog hende ved Haanden, og førte hende hen til Politibetjentene. „Jeg vil, sagde han: gjøre Eder en Foræring med den Dame, som har voldet al denne Hurlumhei; Mrs. Fusby maa gjerne faae sin Eiendom igjen — værsgo'!“

„Dermed er det ikke afgjort, Sir! sagde Manden, der nu begyndte at komme til sig selv: Vi ere sendte efter Dem og denne Dame, fordi man har Dem mistænkt for at have stjaalet et Møbel.“

„Jeg veed ikke af noget andet Møbel at sige, end hende! svarte Jack: Tag hende!“

„Ja, vi ville tage hende i Forvaring, og Dem med, trods alle Deres sælsomme og vidtløftige Talemaader. Hun er mistænkt for, afgang Nat, i Balsalen, at have taget

Mrs. Fusby's Shawl, og efter Beskrivelsen er det det Samme, der ligger hist paa Sophaen."

„Oho! raabte Jack, der nu omsider begreb Misforstaaelsen: Oho, nu forstaaer jeg! Det er jo en underlig Historie. Men Shawlet tog jeg, I Slyngler."

„Jeg kræver Dem til Vidne, Sir! sagde Manden, idet han vendte sig til mig: De hører, han vedgaaer Tyveriet."

„Vil I holde Eders fordømte Tunge i Aue, Skurk! snøs Jack: Hvor Satan kunde jeg vide, hvis Shawl det var? Jeg tog det Første det Bedste, som kom mig i Næven. Det bevidner jeg som Gentleman og Offic — —"

„O, Sir! sagde Manden: Her er vi Alle Officianter; Vi er nu Politiofficianter!"

Jeg var færdig at lee mig ihjel, da Manden med Djævels Magt vilde, at Jack skulde være Apothekersvend. For at gjøre en Ende paa det Hele, indestod jeg for, at Jack skulde fremstille sig paa Anfordring, og han fulgte strax med mig tilbage til York. Sagen med Mrs. Fusby var let jevnet; ogsaa Miss Sibilla fik Tilgivelse. Jeg husker ikke saa nøie, hvad der videre blev af hende; men feiler jeg ikke, saa deserterede hun nogen Tid efter med en Anden, thi vort Regiments Exempel smittede dengang alle Folkeklasser, og der sluttedes næsten aldrig noget Ægteskab uden Bortførelse. Jeg vandt altsaa mit Beddemaal med Jack, der fortalte mig, hvorledes han, paa hele Henveien, havde siddet og spekuleret paa, hvormed han skulde tilstaae Frøkenens Søstre; han havde besluttet, at vise sig fra den allerfordeelagtigste Side, thi om hun ogsaa havde haft fire- og halvfjerdsindstyve Søstre, saa beholdt han dog, til sin Part, en smuk lille Landeiendom paa tusinde Akres, ei at tale om hans Andeel i Floden og de fire Indsøer.

„Var det ikke med Nød og Neppe at undkomme fra Smeden i Gretna Green?"

„Ja vel! svarte vi Alle eenstemmigt: Men, Oberst, nu maae De fortælle os Deres eget Eventyr!"

Oberst O'Looney sukede og rystede paa Hovedet. „Nei, nei, mine Gutter, iaften ingen Historier mere! Lader os nu drikke engang!"

M a r r y a t.

En gaadefuld Forbrydelse.

De Pariser Salons og den franske Hovedstads Presse have i længere Tid været sysselsatte med en tragisk Begivenhed, hvis fuldstændige Afslørelse endnu ikke har været mulig. Efter Gazette des Tribunaux meddele vi, hvad der hidtil, i denne mærkværdige Sag, er kommen til Undersøgelsesdommernes Kundskab.

Tulle, den 3die Februar 1840.

En dyb Hemmelighed hviler endnu over det frygtelige Drama i Glandier. Hr. Laffarge er, saa gaaer Ordet, bleven Offer for et længe forud betænkt og snedigt kombineret Mordanslag. Men den unge Kone, paa hvem Bægten af en frygtelig Mistanke er kastet, er maaskee ogsaa et Offer for en rædsom, sig i Mørket snigende Hævngjerrighed.

Mademoiselle Marie Capelle, Datter af en Artillerieoberst, havde indgydt en ung Mand en heftig Lidenskab og gjengjeldt hans Kjærlighed. Allerede gjordes Aftale mellem Familierne angaaende Giftermaalet, da den unge Dame erfarede, at hendes Brudgom underholdt en strafværdig Forbindelse, der truede hans hele Fremtid. Hun troede at maatte bryde med ham, og gjorde det. Hun har ikke seet ham siden.

Kort efter fik Hr. Laffarge Adgang i Familien. Han fattede snart det Forsæt, at anholde om Frøkenens Haand, og de desangaaende knyttede Underhandlinger skred saa rask frem, at Bryllupet blev fejret sytten Dage efter at han førstegang havde besøgt Familien.

De Nygifte forlode Paris. Den unge Kone, som var vant til det glimrende og bevægede Liv i Hovedstaden, maatte, fyrig, aandrig og fin som hun var, tilbringe mangen mørk Time i eensom Grublen, naar hun betænkte, hvorledes hendes Skjebne nu var knyttet til en Mand, hvis hele Væsen bar et kjøbstædmæssigt Præg. Hun haabede idetmindste, i sit fremtidige Opholdsted Glandier, at finde nogen Adspredelse og et taaleligt Selskab, der kunde formilde og lette hende Overgangen fra det Liv, hun havde ført i Paris, til det, hun nu gif imøde.

Den 15de August 1839 kom de unge Folk til Glandier.

Fru Laffarges fandt her et gammelt, forfaldet Slot, hvis mørke Udseende kun tjente til at forsøge det Sorgelige i hendes Stemning. Det Selskab, hun fandt i Glandier, passede kun lidet for hende. Saaledes kom det, at hun næsten tilbragte hver Dag alene, indsluttet i sit Værelse I en eensom og fortvivlet Time skete det, at hun, givende efter for det feberagtige Oprør, der beherskede hendes hele Væsen, tilskrev sin Mand et otte Sider langt Brev, der nu, i Anklagen, er paaberaabt som et høist graverende Beviis mod hende.

I dette Brev aabenbarede hun ham al sit Hjertes Qual; hun tilstod ham den Lidenkab, som havde besjelet hende, før hun kjendte ham, og erklærede, at ihvor uværdig end den Mand var, hun havde elsket, saa kunde hun dog ikke tilhøre nogen Anden; for at løses af de Baand, hun ikke længer formaade at bære, vilde hun flye og i Eensomheden skjule sin forfeilede Tilværelse. Hun sluttede med den Forsikkring, at hvis der lagdes Hindringer iveien for Udførelsen af dette hendes Forsæt, vilde hun vide; at sige Farvel til Livet.

Dette Brev, som hendes Mand virkeligen modtog og meddeelte hendes Svigermoder, synes kun at have gjort lidet Indtryk paa dem Begge. Maaskee lykkedes det dem, at tale den unge, overspændte Kone tilrette, eller hun var selv kommen paa roligere Tanker, og indsaae, at hun med Resignation maatte hellige sig de Pligter, hun engang havde overtaget. Saameget er vist, at der, kort Tid efter at hun havde tilskrevet sin Mand hiint Brev, udviklede sig et ømt og fortroligt Forhold mellem begge Egtesæller og at Fru Laffarge levede paa den venstabeligste Fod med sin Svigermoder. Breve fra hiin Epoke bære Vidne om den heftige Lidenkab, hun havde vidst at indgyde sin Mand og om en øm Tilbøielighed, som hun selv maatte nære for ham.

Lidt efter lidt levede hun sig ind i sine nye Forhold, og tog levende Deel i Alt, hvad der omgav hende. Hun fandt Behag i, at lade det gamle Slot, hun beboede, oppudse og restaurere. Hun var lykkelig, eller syntes i det mindste at være det, og hendes fine, forbindtlige Væsen, hendes gode Hjerte, hendes dannede Mand havde vundet hende oprigtige Venner blandt dem, der besøgte hendes Mand's Huus.

Paa denne Tid gav Fru Laffarge, der kun tænkte paa, at fremme sin Mand's Interesser, endogsaa med Tilfidesættelse af sine egne, ham en uindskrænket Fuldmagt til at raade over hendes Medgift. Kort efter, i September,

reiste Laffarge, hvis Formuesomstændigheder stode saa slet, at han maatte befrygte Udbrudet af en Krisis, til Paris, for at optage en Sum, hvortil han høilig trængte, og som han let kunde faae mod sin Kones Caution. Under sit Ophold i Paris skrev Laffarge flere Breve til sin Kone, og i dem findes de sømteste Udgydelser af en lidenskabelig Kjærlighed. Hun besvarte disse Breve punktligt.

I et af sine Breve melder hun ham, hun vil sende ham Kager, som ere bagte i Glandier; hun har selv beholdt nogle af disse Kager, og paa en bestemt Dag og Time skal der holdes et slags mystisk Maaltid, hvorved de Begge ville tænke ret levende paa hinanden. Kun to Personer — hedder det i Brevet — skulle spise af de til Paris sendte Kager: Laffarge selv og hans Kones „elskede Søster,“ ved hvem hun hænger med den sømteste Kjærlighed.

Den 16de December spiste Laffarge een af disse Kager; kort efter indtraadte voldsomme Smærter og stærk Brækning.

Her kan man antage Begyndelsen af Forgiftelsesforsøgene; men det er ikke oplyst, at Gift har forarsaget dette Gldebefindende, og fra hvem skulde den hidrøre? Kagerne bragtes Fru Laffarge i hendes Salon; her indpakkede hun dem i sin Svigermoders og sit Tyendes Paasyn, og adresserede Pakken til sin Mand. Tilmed skulde jo ogsaa hendes Søster, som hun elskede saa høit, spise af disse Kager.

Imidlertid optog Laffarge, der vedvarende befandt sig ilde, et Laan af 25,000 Fr. Den 3die Januar 1840 kom han tilbage til Glandier og medbragte en Sum af 15,000 Fr. Saa Dage efter hans Tilbagekomst vare disse borte, uden at man veed, hvo der har faaet dem.

Laffarge's Helbred var imidlertid meget angreben; dog kunde han endnu besørge sine Forretninger. Men snart viste sig igjen betænkkelige Symptomer og der indtraadte en voldsom Brækning En Dag, da man bragte ham en Drik, viste han den tilbage, fordi den havde en skarp og eiendommelig Lugt. En skrækkelig Tanke opsteg i hans Sjæl, og ved Undersøgelser sattes det uden for al Tvivl, at bemeldte Drik indeholdt en Dosis Arsenik, der vilde været tilstrækkelig til at forgive tyve Personer. Læger bleve hidkaldte; hidtil havde Ingen af disse næret den mindste Mistanke om, at den Syge havde faaet Gift.

Imidlertid iler En af Laffarge's Creditorer, foruro- liget ved hans Sygdom, til Glandier, og fordrer Sikkerhed for en Sum af 28,000 Fr., som Denne skylder ham.

Uden Betænkning indestaaer Fru Laffarge, ved sit Navns Underskrift, for denne Sum. — Den 15de Januar døde Laffarge.

Just som en Retsbetjent indtraadte, for at optage den befaalede Protokol angaaende Dødsfaldet og Ligets Tilstand, fandtes, ved et endnu ikke forklaret Tilfælde, paa Døds sengen en ny Kjole, som den Afdøde ikke havde havt paa længe og i hvis Lomme laae, fuldkommen reent og, som det syntes, gjemt med overordentlig Omhu, hiint Brev, som Fru Laffarge havde skrevet i August, og hvori hun aabnede sin Mand sin første Videnskab og sin Beslutning.

Lægerne, som hidkaldtes, for at aabne Liget, søgte forgæves efter Spor af Gift, og efter mangfoldige frugtløse Bestræbelser erklære de, at Giften maa være bibragt den Døde paa saa snedig en Maade, at det er umuligt, i noget som helst Organ at opdage Spor deraf. Og paa den anden Side er det beviist, at der har været fastet store Portioner Gift i enhver Drik, som er rokt den Syge. Hvilken Haand har udstrøet Giften, og vidst, med saa djævelsk Kunst at bibringe Døden den, at Spor deraf findes overalt, kun ikke i Liget?

Den Afdødes Kone har bevaret sin Rolighed og sit Mod. I hendes sørgelige Stilling ere Mange forblevne hende troe, og en ung Pige, som hun altid har viist megen Godhed, har udbedet sig som en Gunst, at torde dele hendes Fængsel med hende.

En forunderlig Retsstrætte.

Fortalt af Capt. Marryat.

En Mand i Ny-York havde laant en Anden en Kjedel, men faaet den sprukken tilbage, og forlangte nu Skadeserstatning. Indstævntes Procurator tog saaledes til Gjensæle mod Klagen: „Vi vise denne Klage tilbage af tre Grunde, som jeg skal tillade mig, at fremstille paa det Allerklarest. For det Første skulle vi uimodsigeligen bevise, at Kjedelen havde en Revne, da vi laante den; for det Andet, at Kjedelen var fuldkommen heel og i bedste Condition, da vi leverede den tilbage; og for det Tredie ville vi ubestrideligen godtgjøre, at vi slet ikke have laant meerbemeldte Kjedel!“

En chineſiſk Diner.

(Af Engländeren Adolph Barrot's Reifebeſkrivelse.)

Fra Kjøbmand Sam:qua blev mig tilſendt et Invitationskort paa rødt Papiir, hvorpaa var ſkrevet nogle for mig uforſtaelige Bogſtaver, hvis Betydning man forklarede mig. Selskabet beſtod af atten Perſoner, blandt hvilke fire rige Kjøbmænd fra Nanking. Vi ſatte os tilbords, ſex Perſoner ved hvert Bord. Dineen beſtod af over halvtredſindſtyve Anretninger, og hver af diſſe kun af een enefte Ret. Hvert Couvert beſtod af en meget lille Sølvtalerken, en Kop iſtedet for Glas, to ſmaae Elphenbeens Stofke og en porcellainagtig rund og meget tyk Skee. Med diſſe Inſtrumenter ſkulde vi nu ſtride til den meefl monſtrøſe Diner, jeg nogenſinde havde bivaanet. Førſt ſerverede man en Suppe, tilberedt af Svalereder. Denne Ret var mig ikke ubekjendt, thi i Manilla havde jeg flere gange ſpiift den, men dengang betjente jeg mig af en Skee dertil. Her maatte jeg gjøre Brug af begge Stoffene, da vore Skeer ikke kunde bruges til det tykke Lag ſom i Udſeende og Smag havde megen Liighed med vore Nudler. Jeg betragtede vore chineſiſke Bordfæller, ſom tømte deres Talerkener med en beundringsværdig Hurtighed, medens jeg neppe formaadede at haandtere mine to Smaastofke. Man holdt dem begge i den høire Haand, den ene mellem Tommel: og Pegefingeren, den anden mellem Mellem: og Ringfingeren, ſaaledes at de dannede en Triangel, hvori Spidsen aabnede ſig for at tage det man vilde bringe til Munden. Det morede Chineſerne meget at ſee vore forgjæves Anſtrængelſer. Efter Suppen fik vi Dueæg, kogte i Lammekjødsauce. Herpaa fulgte Hundecolletter, ſom jeg ikke kunde bringe over min Samvittighed at berøre. Derpaa ſerveredes Haiſiſkefinner, hvis Smag havde megen Liighed med Hummer. Efter dem kom der et Slags Søorme, kogte heelt og holdne. Ikke uden Bæmmelſe kunde jeg betragte diſſe tykke ſorte, 6 Tommer lange Orme, der syntes at trække deres Ringe, af hvilke enhver var beſat med et hvidt Horn, ſammen til Forſvar. Medens mine Naboer meget forſigtig greb dem med Enden af deres Stofke og i en Mundfuld fortærede dem, bedækkede jeg dem, der vare anrettede for mig, med min Skee, for ikke at ſee dem. Ovenpaa denne Ret ſerverede man en Mængde Ling, hvis Navne jeg hverken kan erindre, eller hvis Tilberedelſe jeg kunde begribe: Hjortefe:

ner, Fiskepine, ic. ic. Dertil blev uafsladeligt drukket varmt Samchon. Til Slutning fulgte Riis, som altid udgjør den sidste Ret ved en chinesisk Diner.

Ole Bull.

Efter sin første Concert i Nar — skrives der fra Paris — vendte Ole Bull tilbage til sit Logis, gandske entusiastmeret af den Hylдинг, man havde bragt hans Talent. Natten var kold; Kunstneren jagede paa sin Tjener og befalte ham, at gjøre Ild i Kaminen. Tjeneren skyder en stor Kasse frem, hvorpaa var malet den Indskrift: „Brænde.“ Overrasket spørger Ole Bull, hvor denne Kasse kommer fra, og erfarer, at den nys er bleven hidbragt af en Sjouer. Kassen blev aabnet, og see! den indeholdt — ikke Brænde, men to og tyve Violiner og Bratscher med tilhørende Buer. Derhos laae en Skrivelse, der var affattet i Form af et Retsdocument og lød saaledes: „Undertegnede, samtligen Medlemmer af meer eller mindre philharmoniske Selskaber, erklære ved nærværende Aktstykke, at de fra idag af aldeles ville ophøre med deres Studier og Øvelser paa hosliggende Instrumenter. Det samme Træ, som Hr. Ole Bull afløkker saameget Liv, saamegen Lidenskab, kan, i Undertegnedes Hænder, ikke ansees for Andet end Brænde. Vi anmode derfor Hr. Ole Bull om, at foranstalte en Autodafé, og at betragte Røgen, der opstiger fra dette Brænde, som en Virak, vi Stympere have offret hans ophøiede Virtuositet.“ (Herpaa fulgte to og tyve Underskrifter.) To Dage efter lod Ole Bull anrette et Gæstebud paa tre og tyve Couverts. Hver Plads var markeret med en Violin, der hang over Stolen, og paa hver Bue var hæftet en emaillet Guldring med Devise: „Eensomhed og Udholdenhed.“ Denne Devise var et Raad, den store Kunstheros gav de forsagte Sjele og tillige en symbolsk Antydning af hans Livs og hans Talentudviklings Historie.

G a a d e.

Jeg er et Ord med fire Staveller,
Men ... Du kan ogsaa dele mig i tvende;
Hvorledes Du omkring med mig vil vende
Saa er og bliver jeg Dig altid kjær.

Mit første Ord som Barn man lærte Dig
 Og da jeg kostede Dig mangen Taare,
 Men — Mennesket jo var og blev en Taare
 Hvis Livets Bei man gik foruden mig.
 Men ikke blot som Barn ved mig Du græder,
 Jeg er og bliver Dig et — Taare-Ord;
 Thi vorder jeg Dig eengang kjær paa Jord,
 Jeg hører ogsaa med til Dine Glæder!
 Jeg ofte er Din Trøst i Tensomhed,
 Dit Selskab tidt, naar Alle Dig forlade,
 Og naar Du maa de tomme Glæder hade
 Saa deler Du med mig Din tause Fred.
 Jeg stundom er den Syges kjære Ven,
 Og Kande-Læge var jeg tidt herveden,
 Jeg ogsaa hører til — Grindringen
 Som Sjæle har om Forbigangenheden!

Mit andet Ord er ogsaa skabt til Lyst,
 En gammel Urs fra Paradisets Dage;
 Vel har jeg ikke Hjælp for sorgfuldt Bryst
 Dog skal Du Livets Sødme ved mig smage.
 Jeg er en Vaarblomst som man aldrig bryder
 (Med mindre det da var af Ufornuft)
 — Thi ellers man i Høsten det fortryder —
 Jeg visner hen, og jeg har ingen Duft.
 Jeg en Grindring er fra Edens Have,
 Men af! jeg der til Fristelse blev skabt;
 Dog er jeg ikke en forloren Gave
 Som med det lukte Paradiis gik tabt.
 Men jeg kan ogsaa aandelig forklares,
 Saa hører jeg til Sjælens Blomsterfloer,
 Som Frøe jeg i den lyse Vand forvares,
 Som Plante, der — til Andres Fryd jeg groer.

Naar mine tvende Ord forene sig
 Jeg som en gammel Gæst Dit Huus besøger,
 Og saa omtrent som man behandler Bøger:
 Saadan Du altid har behandlet mig.
 Jeg hører egentligt til Kundskabs Træe,
 Endog en Frugt, man mig i Verden kalder,
 Men — ikke jeg i Høst til Jorden falder
 Som Den, Du faaer af Fuglehærens Læe.
 Ved mig har lyse Vænder Stævneføde,
 Jeg giver deres Tanker Sted og Lye
 Ved mig Du mange blide Timer nøde,
 Ved mig Din Tungfind ofte maatte flye;
 Jeg griber Dine tause Sjæle-Strænge,
 Dit eget Liv jeg tidt forklarer Dig,
 Naar mine Toner Dig til Hjærtet trænge
 Kan ingen bedre Skjebne gives mig.

Jeg er et Ord med fire Stavelser,
 Men tvende hele Ord jeg dog indslutter;
 Nu har Du mig, ei længere Du gjetter,
 Jeg er i dette Dieblif Dig nær!

Ingeborg.

Beskrivelse.

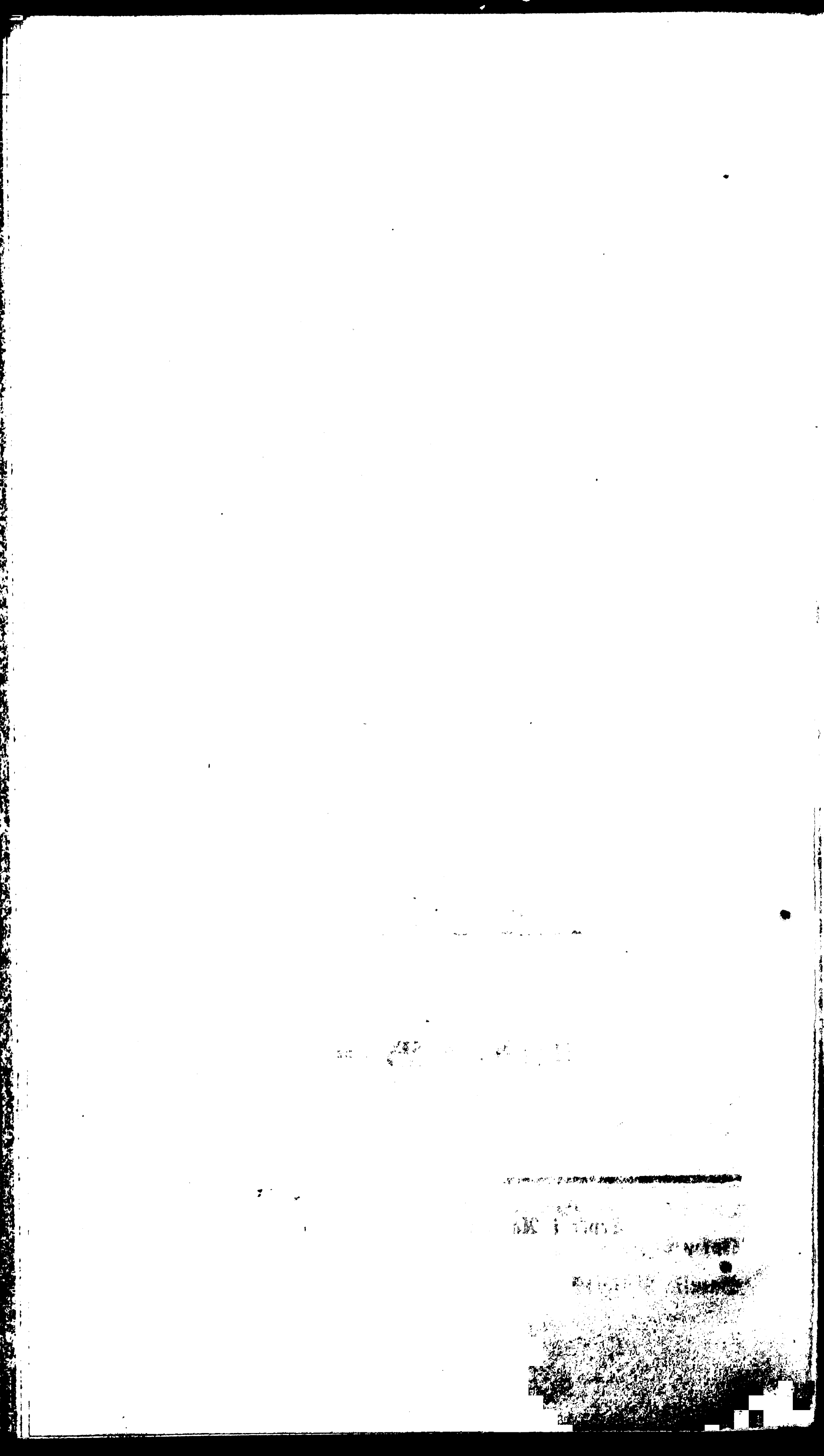
Samlede
af
N. J. Elmquist.

Andet Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1840.

Indhold.

Upastræet. Fortælling fra Java	1.
Hellere døe!	27.
Den originale Svøise. Humoreske	36.
Napoleon og Canova	55.
Grevinde de Rupelmonde	61.
En Alchymist i det nittende Aarhundred	86.
Levain-Bendome	105.
Juan de Pereja	114.
Beethoven og Edderkoppen	118.
Paaskekyset	119.
Napoleon's Moder	121.
Bonaparte som Barn	124.
Ringen. Af Fr. Sneedorff-Birch	125.
Det Hvie og det Dybe. Af Ingeborg	126.
Baaren	127.
Den 28de Mai	128.
Skarpretterens Datter. En Novelle	129.
Grevinde Egmont. Novelle	177.
Gjengjeldelsen	208.
Opstandelse og Død	216.
Spionen	223.
Barnlig Religiositet	231.

Bogtrykkerkunsten. Vise af H. S. Blache	232.
Til Aftenstjernen. Af Ingeborg	233.
Brudstykker af sex dramatiske Arbeider af Fr. Sneedorff-Birch. (Fortsat.)	235.
En Døende. Af Scavola	239.
Til Kongen og Dronningen. Sang af Blache	240.
Hamborgs. Beleiring. Historisk Fortælling	241.
Den unge Grækerpige	297.
En Henrettelse	299.
En Egtteskabskilsmisfeprocess	307.
Andreas Vesalius. (Historisk.)	315.
Den Sidste. (Historisk.)	336.
Et Giftermaal i Madrid	347.
Kongen er fra Forstanden. (Historisk.)	354.
En Dronnings Reise	363.
Baron Knigge's Datter	378.
Barnlig Kjærlighed	383.
Umschel von Rothschild	387.
St. Helena	389.
Misceller	391.
Brudstykker af sex dramatiske Arbeider af Fr. Sneedorff-Birch. (Slutning.)	392.

U p a s t r æ e t.

Fortælling fra Java.

Jeg mindes et Sagn, som jeg tidt har hørt i min Barn-
dom og som alle Børn fra Bantam til Batavia og fra
Gunung Praho til de blaae Bjerge kunne udenad. Qvin-
derne paa Java sidde ofte langt ud paa Matten og for-
tælle hinanden denne Historie. Alt imellem, som de gjøre
en Pause, slaae de Tamburinen. Da vi sidde her i Klynge,
vil jeg fortælle Eder denne Begivenhed. Lad mig blot først
stoppe mig en Pibe Opium. — Saa, nu er det gjort.
Hører mig nu!

I.

Solen gik ned bag Surakarta's høie Mure; dens sid-
ste Straaler favnede endnu Keiserstadens glimrende Pallad-
ser. Den kastede sine Skygger over fjerne Bjerge og Høie.
Vandrereren, som saa Surakarta rage frem paa Sletten i
den indbrydende Skumring, havde kunnet ansee Keiserens
Hovedstad for en stor Grav; men gik han tusind Skridt
videre, og vare hans Øine skarpe, som Slangens Øine,
saa kunde han see Skinnet af antændte Blus, der brændte

hist og her paa Terrasserne, og kom han Staden endnu tusind Skridt nærmere, saa kunde han see Slaverne, som underholdt Glden. Det var Slaver fra Beli, Slavernes Land, og de bare, som Slaver pleie, forte Beenklæder af stribet Bomuldstøi. Naar da Vandrerens omsider kom til Surakarta's Mure, kunde han høre Stadens Larm, der lignede Støien i et Krater, før det udkaster sin Lava. Naar Keiseren ikke vil have det, gaaer Solen ikke ned i Surakarta. Behager det ham ikke, at lukke sine Dine, saa tænder han Dagens Lys paany i tusinde Blus.

En Aften brændte disse Blus usædvanlig klart. Sang og Jubel lød paa Terrasserne; i Palladset var stor Bevægelse. Den glørværdige Maha Radja vilde, næste Morgen, bortgifte sin eneste Datter Aida Sari.

Alle vare sysselsatte med Forberedelser til den følgende Dag. Man var endogsaa gaaet til den store Sø Kanu, for at fange Krokodiller, der skulde smykke den store, med rød Jaspis omfattede Park, som ligger midt i Palladsets indre Gaarde. Fra Rigets fjerneste Provindser hiddreves talrige Bøffelhorder; Kærrer med Levnetsmidler og vellugtende Træ fyldte alle Gader. Joana havde givet sin Niis, Samarang sine Bananer, Malana sine Betelnødder, Malabar og Patani deres ædleste Frugter. Ogsaa Hjorter med deres Kid, Faar med deres Lam, dreves hid. Svalereder vare kjøbt i Mængde. Allevegnefra hidstrømte et Forraad, hvoraf Halvdelen vilde have været tilstrækkelig til at underholde en Hær.

Men medens nu Alle bestræbte sig for, at adlyde den store Sultan, hvad gjorde da Aida Sari? Hvad gjorde den unge Pige?

Eftertænksom sad hun i et af Palladsets inderste Gemakker, den skønne Aida Sari havde en Samtale med sin Smerte. — Da hævede sig pludseligt et af de Silketæpper, som lukkede hendes Gemak, og der viste sig et sæt

font, fordreiet Ansigt, beskinnet af en dunkeltbrændende Fakkell. — „Er det Dig, Lorang:Pulo?“ sagde den skjønne Aida, idet hun uvilkaarligt smilte ad Narren. — „Det er mig, Du Solens Datter!“ svarte Lorang:Pulo, og lod det svære Teppe falde ned efter sig. Han traadte hende nærmere.

Lorang:Pulo var liden, som de fleste Javanesere ere; hans Ansigtssfarve var bruunguul, hans grønne Dine skinnede af en uhyggelig Gld. Hans Mund og hans Tænder vare sorte, thi han gjorde en umaadelig Brug af Siro og Tobak. Hans stetpleiede Skjæg og hans sorte, børstede Haar lignede en Maismark, hvori Fienden har kastet sin ødelæggende Fakkell. Kun den fladtrykte Næse laante hans Træk et flygtigt Udtryk af Godmodighed, der dog hver Dag modsagdes af hans hele Væsens lumste Snedighed.

Lorang:Pulo var, i sin Barndom, bleven bragt fra Batavia til Java; hans Fader havde levet som Blomsterhandler. Da Landet hjemsgtes af en frygtelig Sygdom, af Mordensi eller Cholera:Morbus, flyede mange Mennesker fra Stæder og Landsbyer, og saaledes bragtes ogsaa dette Barn fra Samarang og de staaende Sumpe til det frugtbare Surakarta, som Solen altid vederqvæger med sine Straaler.

Men neppe var Drengen, som, kort efter Reisen, mistede sin Fader, i det nye Hjem bleven beklædt med den første Silkedragt, neppe havde han smagt Frihedens saftfulde Frugt, før han, med lidenskabeligt Letsind, styrtede sig i allehaande Udsvævelser. Hans Banart vorte med Narene, og ofte maatte haarde Reyselser vise ham tilbage paa Pligtens forladte Bei. Engang, da han igjen havde forbrudt sig, og to Mænd fra Beli, hver med en Svøbe i Haanden, stode rede, at give ham en frygtelig Tugtelse, kom just vor barmhjertige Behersker Keiseren forbi. Han

blev staaende foran det unge Menneske, hvis Ansigt behagede ham, og spurgte om hans Navn og hans Byrd.

Bed de første Ord, den unge Lorang:Pulo sagde, faldt Reiseren ham i Talem: „Blomsterhandler altsaa! Din Fader, siger Du, har været Blomsterhandler. Du forstaaer Dig vel altsaa paa, at passe Morsanen fra Indien og Rosen fra China, Du kunde vel pleie mine vellugtende Bærter fra Siam og Sumatra, og indhøste den kostbare Frugt af Mandeltræet, som misundes os af Europa, himn fordømte De, der intet Bellugtende eier?“

„Ja, det kan jeg, høie Herre! svarte Lorang:Pulo med kjæft Mod: Og meer endnu! Jeg kan en Mængde Sange, hvormed jeg kan forlyste Din Høihed i ledige Timer. Jeg kan, Ord til andet, fremsige den hellige Tcherita, hvori Historien fortælles om den store Kamana, Risen fra Ceylon, der, efter sin Søns Død, udgik at søge Rama. Jeg kan fortælle Dig, hvorlunde de tre store Lande Sumatra, Java og Bali i gamle Dage bleve revne fra hinanden ved et saa frygteligt Jordskjælv, at man kunde høre Braaget deraf lige til Timar, til hiin glandsfulde De, som de kalde Orient. Saa vil jeg ogsaa fortælle Dig om den store Abe Bou:Wou, vor fælles Stamfader, fra hvem vi, som Bjergboerne paa staae, Alle nedstamme; jeg vil sige Dig, hvad jeg veed om den guddommelige Brama, den usynlige Wischun, om China og om Alt, hvad der indeholdes i Kirri Sastra, vor Troes frygtelige Bog. Og naar saa min Enak har trættet Dig, høieste Hersker paa Jorden, saa vil jeg tie, thi den Kunst forstaaer jeg, og saa vil jeg dandse en Tendang og en Toping for Dig, lige saa smukt, som den bedste Bidiaderi (Baiadere), indtil Veiret forlader mig og alle mine Lemmer ryste! Og mens jeg dandser, vil jeg holde Skjoldet i den Venstre, og svinge Kriszen med den Høire, thi til Dands og Kamp er jeg sødt og baaren! Og

Du kan bruge mig som Nar ved Dine Fester eller som Kri-
ger i Dine Slag — Du behøver kun at vælge!”

Den store Maha Radja benaadede den Skyldige og tog ham med sig til sit Pallads. Fra denne Dag af blev Lorang:Pulo hans Yndlingsnar, ja endnu mere, han blev første Opsynsmand over alle hans Haver. Skjøndt han bevogtedes af skarpe Dine, faldt han dog tidt tilbage i sine gamle Vaner. Fremfor Alt elskede han Spil, denne Sjælens Gift. Og da den ædle og høimodige Sultans Gæmildhed ei formaaede at stille den Tørst efter Guld, som martrede ham uophørligt, saa maatte Lorang:Pulo tage sin Tilflugt til List, for at skaffe de Summer, hans Lidenskab krævede og graadigt slugte. Han stillede sig, liig den ubevægeligste Skildvagt, for Panagonen eller det aabne Galleri, hvor den skjøne Aida:Sari, som oftest ledsaget af sine Qvinder, pleiede at forfriske sig i Aftenens Kjølighed. Den første Aften da Lorang:Pulo stod der, gif Aida igjen, uden at lade sig mærke med, at hans Nærværelse var hende imod. Den anden Aften saae hun med Uvillie paa det besværlige Bidne, der ikke syntes at ændse Prindsessens Nærhed. Den tredie Dag sendte hun en af sine Terner, Parananguara, for at erfare, hvo den Mand var, der forstyrrede hende.

Pigen vendte tilbage til sin Herskerinde og meldte, at hiin Mand var Opsynsmanden over Sultanens Haver, og at han stod der hver Aften, for at iagttage, hvad Veir den næste Dag vilde bringe.

Adskillige Dage henrandt, og Lorang:Pulo stod hver Aften paa Galleriet just samme Time, som den skjøne Aida pleiede at komme.

Omsider lod Aida ham kalde for sig. „Usle Slave! tilraabte hun ham: Hvor tør Du vove, at komme her, hvor Din Nærværelse er en Forbrydelse? Seer Du ei, at Synet af Dig vækker min Brede?”

„Min Pligt binder mig til dette Sted, vor ophviiede Keisers ædle Datter! svarte Lorang:Pulo. Udentvivel vilde jeg paadrage mig Straf, hvis jeg forsømte, at iagttage Solens Nedgang; det gjelder de sjeldne Træer, de viraftduftende Bærter, Sultanen har ladet komme fra Siam og Sumatra.“

„Slave, er det Din Pligt, som falder Dig hid, saa maa Du tilfidesætte den! Hører Du? Jeg er kjed af, hver Aften at see Dit tykke, dumme Hoved og Dine smaae, stikkende Dine. Finder jeg Dig her igjen imorgen og tovermorgen, saa lader jeg En af mine Terner bore Dig denne Guldnaal i Din Tinding, naar Du sover.“

„Berolige Dig, skjøne Aida! Jeg skal ikke sige vor glørværdige Herre, hvad jeg har seet.“

Med disse Ord foer Aida sammen som en saaret Kaa. „Hvad vil Du? Tal!“

„Jeg saae en ung Mand, en ung Jægersmand, som klattrede over det høie Bambusgitter og syntes meget begjerlig efter at betragte Dit skjøne Ansigt. Han bar Bue og Pile, som Mændene oppe paa Bjergene, og ved hans Belte hang en Kris. Hestige vare hans Fagter, men hans Stemme var blid, saavidt jeg kunde dømme derom efter de Stropher, han sang underveis: Fra Diet gaaer Kjærlighed til Hjertet, som Kilden til Strømmen. Den Kjærlighed, som fødes den første Dag, man sees, er som en Bæk, der strømmer fra Bjergene, uden at det har regnet paa dem.“

Den skjøne Aida var bleven bleg, da Lorang:Pulo udtalte disse Ord. Hun bøiede sig ned mod ham og hviskede: „Halvtredsfindstyre Unzer Guld, hvis Du tier, og endnu mere, hvis Du vil tjene mig. Vil Du?“ — „Jeg vil!“ — Og fra denne Time kunde Lorang:Pulo spille, saameget han vilde.

I Aida's hemmelige Kjærlighed havde han fundet en udtømmelig Guldmine. Som han nu opløstede det svære Forhæng af rødt Damast, der lukkede Indgangen til Qvindemakkerne, overveiede han, hvilken ny Løgn der skulde erstatte ham det Tab, han havde lidt i Spil Aftenen tilforn. Snart havde han udtænkt en Usandhed. „En stor Fare truer Dig! sagde han til Sultanens Datter: Imorgen vil Giangur, Sultanen af Beli, bære Dig bort i sine Glentefløer. Men en Høg venter Glenten underveis, og hans Næb er skarpt, som en Staalflinge.“

„Hvad vil Du sige?“ — „At Benjar, Tigerjægeren, imorgen vil nedstøde Giangur, Pigetyven.“ — „Du har seet ham?“ — „Denne Morgen. Bevæbnet var han med Bue og Pile, neppe for at skyde Fugle eller jage efter Skovens Dyr. Han sneg sig om Din ophøjede Faders Pallads; da han saae mig, styrtede han hen imod mig og spurgte om Alt. Da han nu erfarede, at Du imorgen vilde være tabt for ham, zittrede hans Læber af Raseri, med Næglene sønderrev han sit hvide Bryst, saa det blev rødt som Warawaris Purpurblomst. Sveden trillede fra hans Pande, og liig en ædel Hest, stampede han vredt i Jorden. Ak, havde Du seet hans fortviolende Kjærligheds Harm! Men snart fulgte en Regn paa hans mørke Bredes Torden. Længe, længe fløde bittre Taarer over hans Kinder, han plukkede en Blomst, og gav mig den taust — det var vel hans Hensigt, jeg skulde give Dig den — der har Du den!“

Og Narren gav den smukke Pige den smukke Blomst. Aida skjulte den paa sit Bryst og sagde: „Usandhed, Benjar's Dristighed forfærder mig! Du maa opsøge ham endnu i denne Nat, og i mit Navn bede ham, ei at foretage noget mod Giangur, der imorgen vorder min Gemal.“ — „Han vil ikke agte dette Raad!“

Kast reiste sig Aida: „Saa vil jeg selv gaae til ham.“ — „Til ham vil Du gaae? Kreg Lorang; Pulo bestyrtet Alles Dine ere aabne inat; Man vilde see Dig.“

„Hvad kan det skade, naar jeg blot hindrer Benjar fra den ulige Kamp med Giangur og redder ham! Hør! Du er ikke større, end jeg; laan mig Dine Klæder.“

„J spørger! En Mars Klæder!“ — „Hid med dem, siger jeg Dig! Vil Du betales derfor? Her er Guld.“

Guld! Det var det, den usle Slave vilde. Men Aida's Beslutning forfærdede ham; han søgte, at bringe hende derfra. Men hun var fastbestuttet, at vove Gangen til sin Elskte. Og saa maatte han da afføre sig sin brogede, med Guldstjerner gjennemvirkede Silkebrystdug, og aftage sin uhyre Hovedpynt af sort Uld med klingende Smaabjelder. Aida hyllede sig i hans Klædebon; derpaa bød hun ham gaae foran, for ved sin Spøg at sysselsætte Bagterne, som Palladsportenes Varetægt var betroet, medens hun, beskyttet af Mattens Mørke, vilde stræbe at undkomme.

Narren adlød. Alt lykkedes, som Sultanens Datter havde haabet. Palladsets Bagter satte sig hen, at spille med Lorang; Pulo, hvis funklende Guld stak dem i Dinenene. Deres Begjerlighed gjorde dem blinde, og medens de spillede, glemmende Alt omkring sig, flyede Aida, den dyrebareste Skat, Herskeren eiede i sit hele store Rige.

Hun gif længe, hun gif hele Matten. Men da Morgenens gryede, vare hendes Fødder blevne ømme og vilde ikke bære hende længer. Da saae hun sig om med skye Blikke, som om hun vilde spørge Træerne og Planterne paa Sletten om Vej til den Elskte.

En guldfarvet Fasan udbredte sine prægtige Binger for hende; Angsofen bød sine Blomsters røde Kalk, som fyldte Sletten med Bellugt. Aida spurgte Fasanen med de gyldne Binger, Aida spurgte Angsofen med den røde

Kalk, om de ikke havde seet Benjar, den dristige Jæger, Benjar, den skønneste af alle Mænd. Men Fasanen taug, og Angsofen havde intet Svar for den mægtige Sultans Datter.

Lyden af hendes Røst havde skrækket en ung Fugl, som nys havde lært at flyve. Den hævede sig fra Greenen, hvorpaa den sad, og rørte sine brogede Binger. — Da sagde Aida ved sig selv: „Hvor Fuglen flyver hen, did vil jeg følge den! Vær min Fører, Du smukke Fugl!“

Fuglen fløi fra Green til Green, stedse mod Nord. Aida fulgte den

Imidlertid løb et dunkelt Nygte gennem alle Maha:Radja's Gemakker. Maha:Radja havde, ved Trompeternes første Lyd, reist sig af sit Leie og forlangt, at see sin Datter.

Da han hørte, at hun ikke var i sit Værelse, blev han urolig; først gjød Breden Purpur over hans Træk; derpaa bredte Græmmelsen sit Liigklæde over Gubbens Kinder. Han udspurgte alle sine Tjenere og lovede Den en stor Belønning, der kunde bringe ham hans Aida, hans eneste Barn, igjen.

Da den bekymrede Sultan adspurgte Lorang:Pulo, bemærkede han, at hans Nar ikke bar den Dragt, han havde givet ham. „Elendige! overfoer han ham: Hvor er Dit Silkeklædebon og Dit Silkebelte og Dine baldyrede Babuscher og Din uldne Hovedpynt, hvor er Din Tromme, Usling?“

„Høie Herre!“ svarte Lorang:Pulo stammende. — „Hurtigt! Svar hurtigt, eller det koster Dit Liv! Hvor har Du gjort af Dine Klæder?“ — „Åk, naadige Sultan, jeg har spillet om dem, jeg har tabt dem!“ — „Forbandet

være Du! Hvo vandt dem fra Dig? Svar!“ — „En malaisk Slave af Fyrst Giangur's Følge.“ — „Du lyver! Giangur er ikke kommen endnu.“ — „Han er i Nærheden hør! Trompeterne bebude hans Komme.“

Trompetskrald opfyldte Luften. Om Palladset bølgede en Brimmel af Mennesker. Den mægtige Maha:Radja steg ned fra sit Pallads, for at gaae sin Svigersøn, Sultanen af Beli, imøde.

Da de saae hinanden, sprang Giangur af Hesten, og raabte med høi Røst: „Længe leve Du, ædle Maha:Radja!“ — „Længe leve ogsaa Du!“ svarte Sultanen af Java.

Men da Giangur kom nærmere, saae han, at Taarerne trillede over den ophøiede Keisers Kinder og vædede hans ærværdige Skjæg.

„Hvad heftig Kummer martrer Dig, o Herre? spurgte Giangur: Dit Bryst aander tungt, Sveden staaer paa Din milde Pande, og Dine Læber zittre, som om en indvortes Storm bevægede dem.“

Maha:Radja svarte ikke; Taarer qualte hans Stemme. — „Før mig, o Herre, til den skønne Aida:Sari! begyndte Giangur paany: Af hende vil jeg erfare, hvad Kummer der trykker Dig.“

Stærkere endnu, end før, rullede, ved disse Ord, den ærværdige Sultans Taarer. Han fastede sig i Giangur's Arme, og fortalte ham, afbrudt, neppe forstaaeligt, om den elskede Datters pludselige Forsvinden.

Giangur havde et mørkt Sind og voldsomme Lidensskaber. Hans Hjerte var haardt som Flinten, der er blegget af Bjergbækken. Han hørte, hvad den trøstløse Fader fortalte ham, uden eet eneste klagende Ord, uden een eneste Smertens Taare. Da den ædle Gubbe nu taug, svarte han haardt: „Aida Sari er min Hustru, og meer end Du, er jeg beskjæmmet. Der har dog været Bagt ved

Portene; der maa dog Nogen have seet hende flye. Lad alle Dine Tjenere komme hid.“ — „Det er forgæves; Ingen har seet hende.“

„Forbandet være den Mand — thi en Mand maa være med i Hemmeligheden — som Din Datter hengav sig; men jeg skal vide at træffe den Uzling og lade ham døe en piinlig Død!“

Pludseligt kom Maha:Radja ihu, hvad Lorang:Pulo havde sagt ham. — „Har Du ikke inat hidsendt Nogen af Dit Følge, for at melde Dig?“ spurgte han Gi:angur. — „Jeg har Ingen hidsendt!“ — „Du løi alt: saa nys!“ raabte Maha:Radja, idet han rasende vendte sig om mod sit Følge. Men Lorang:Pulo, den snedige Nar, var forsvunden.

Overalt i Palladset ledte man efter ham. Nyttene udsendtes i alle Retninger, for at gribe ham. Men Alle kom de tilbage, uden at have fundet Narren.

Paranaguara, Aida's Terne, tilstod omsider, paa Giangur's Spørgsmaal, at en Mand's Skjønhed havde bedaaret hendes Herskerinde. Men hun vidste ei at nævne denne Mand. Forgæves tyede man til de frygteligste Trusler; forgæves spændte man hende paa Pinebænken. Hun taug haardnakket, indtil Giangur, rasende:forbittret over hendes Taushed, strakte hende død til Jorden med sin Kandjar.

Man vedblev imidlertid at søge efter Aida. — Snart udbredte sig, i hele Egnen, det Rygte, at Sultanens Datter var forsvunden. Tilbud fra den sorgfulde Keiser forkyndte alle vegne, ved Trompeternes Lyd, denne sørgelige Begivenhed, og en Skaal af gediegen Guld lovedes Den til Løn, der førte Aida tilbage i hendes Faders Arme, eller blot bragte Budskab om hende.

Lorang:Pulo, der var flyet i de Klæder, Aida havde givet ham istedet for hans Narredragt, fattede da

den Tanke, at vinde den lovede Belønning. Han tog Aida's Belte, og farvede det blodigt med en Skovfugls Blod, som han dræbte; derpaa slæbte han hendes hvide Silkekjortel hen ad Veien, indtil det fine Stof ei var Andet, end en Pjalt, hvis Farve næsten var ukjendelig.

Da han havde gjort dette, gik han med kjæft Mod tilbage til Keiserens Pallads og forlangte ham i Tale. Man førte ham for Maha:Radja, som, Hovedet støttet paa begge Hænder, græd sine modige Taarer.

Da den værdige Gubbe hørte sin Mars Stemme, opløftede han langsomt sit Hoved. „Frække Løgner! raabte han: Du vover igjen, at fremtræde for Din ulykkelige Herres Ansyn? Jeg burde lade Dig døe under Svæben, men bi til imorgen! Bered Dig paa en Kamp med Tigeren! Lever nogen Sjæl i Dig, saa befal Wischun den!“

„Herre, Din Magt er stor! svarte Lorang:Pulo rolig: Og Du kan handle, som Du vil, med Din ringeste Tjener.“ — „Hvad har Du endnu at sige mig?“ — „Jeg har Efterretninger om Din Datter.“ — „Om min Datter? Tal! Er det ogsaa sandt? Min Datter, som jeg begræder, min elskte Aida! Du veed, hvor hun er? . . . Bed det høieste Bæsen, taler Du sandt, saa er Guldskaalen Din og jeg skænker Dig den velfortjente Straf.“ — „Jeg har Dit Ord derpaa, Herre?“ — „Ja, men min Datter — om hende maa Du tale!“

Nu udbredte Lorang:Pulo, for den ulykkelige Faders Dine, Aida Sari's blodige Klæder; Maha:Radja gjenkjendte Klædebonnet og Beltet og Sløret.

„Mit Barn er død!“ skreg han, og styrtede om som en Feg, over hvilken der er kommen en mægtig Storm.

Da han, efter en lang Afmagt, havde gjenvundet sin Bevidsthed, mindedes han, som en Drøm, den trøstløse Virkelighed. „Hvor er min Datter?“ var hans første Spørgsmaal, og Narren viste ham endnu engang Aida Saris

støvede Klædebon, hendes blodige Belte og hendes sønder-
 revne Slør, for at overbevise ham om den elskede Datters
 Død. Da Java's Behersker nu ei længer kunde tvivle om
 den skrækkelige Sandhed, kastede han sig ned til Jorden;
 den Stærke bøiede sig under Skjebnens tunge Bægt, den
 Vældige ydmygede sig. Og heftigere og stedse heftigere
 strømte Taarerne fra hans gamle Øine, og med høi Røst
 klagede han: „Hvor er min Glæde? Hvor er mine Beens
 Marv? Hvor er min Alderdoms Trøst? — Menneske, hvis
 Slave er Du? Menneske, hveden kommer Du? — Guder-
 nes Brede ligger tungt paa Dit Hoved, da dette Barn
 blev Dig berøvet! Og dog kaldte Dit Folk Dig Maha-
 Radja den Retfærdige, Maha-Radja den Barmhjertige!
 Qvinder og Børn velsignede Dig! Kun Mændene, som
 Du bekrigede, knurrede stundom over Din Strengthed, og
 dog raabte ogsaa de: Leve Maha-Radja, den Seierrige!
 — Forbi ere Kampene nu, forbi ere Seirene. Med Rum-
 mer er mit Hjerte fyldt. Regndraaben, som falder paa
 Lotosblomsten er ikke hurtigere forsvunden, end Lykken i
 Menneskets Liv. Af, at leve under et Træ, at have Jor-
 den til Seng og et Dyrs Skind til Klædebon, sømmer sig
 Den, som sørger. I Armod og Eensomhed vil jeg leve
 fra nu af. Bee Den, der dynger sin Kjærligheds Skat paa
 eet eneste Hoved, thi dette ene Hoved vil Lynet træffe.
 Af, min stakkels Due, saa ung maatte Du døe! Du gode
 Barn, som fødtes mig af en elsket Qvinde, ofte glædede
 Du mig med Dit Smil, paa mine Kongelige Arme har
 jeg baaret Dig, og den Stemme, som lød høit i Slaget,
 har sjunget Dig Buggesange. Af, i mit Hjerte raser Smer-
 ten som en Morders Dolk, og Tiden driver sin Spot med
 mine Forhaabninger. Sandelig, Ulykken haaner mig silde,
 nu, da mit Trin er vaklende og mit Hoved hvidt som de
 høieste Bjerges Top og mit Nie svagt! Hvis Smil skal nu
 opmuntre mig? Hvo skal trøste mig? — Al min Glæde

er borte; værgeløs, et svagt Bytte, vil ogsaa jeg bortrives af Døden!“

Saaledes flagede den ulykkelige Fader, idet han frympepede sig paa Jorden og søndersled sit Bryst. Hans lange hvide Haar feiede Strøvet.

Da Lorang:Pulo saae Gubbens vilde Smerte, angrede han, hvad han havde gjort. Imidlertid betænkte han, at Aida Sari maaskee virkeligen var død, og for sit eget Livs Skyld maatte han nu blive ved sin Løgn. Han taug altsaa til den gamle Mand's Fortvivlelse, og da denne omsider lagde sig lidet, spurgte han frygtfuld: „Hvad har Du, høie Herre, at sige den Ringeste af Dine Slaver?“

Maha:Radja svarte ikke, men lod Guldskaalen rækkes ham.

„Og jeg er benaadet, høie Herre?“ — Maha:Radja kom sin Ted ihu, og benaadede Narren.

II.

Da Lorang:Pulo forlod Sultanen, lod den stolte Giangur ham kalde for sig og sagde: „Udle Slave, jeg har hørt, at Du vaagede ved Palladsens Port, da Sultansdatteren flygtede; er det sandt?“ — Narren svarte ydmygt: „Høie Herre, det er sandt.“ — „Fremdeles er det mig fortalt, vedblev Sultanen af Beli: at Du hiin Nat har tabt Alt, endogsaa Dine Klæder, i Spil; er det sandt?“ — Narren nikkede bekræftende. — „Du har sagt, at Du har tabt dem til En af mit Følge. Du har løiet, jeg veed det. Hør mig nu! Bel har Sultan Maha:Radja benaadet Dig, men jeg ikke. Mine Tjenere skulle gribe Dig og kaste Dig for Eigrene, hvis Du ikke siger mig, hvor Aida Sari er.“

Lorang:Pulo skjald, da han hørte Sultanen af Beli tale saa. Han kjendte Giangur's ubøielige Sind, og

vidste, at af hans Mund var en Trusel som en Dolk, der er dragen af sin Skede. Forsagt faldt han paa sine Knæe og stammede nogle usammenhængende Ord.

„Tie! raabte Sultanen af Beli: Jeg lover Dig Naade, hvis Du fortjener den og adlyder mig efter min Villie. Der lever en Mand, der om Natten, gjentagne Gange, har sneget sig om Maha:Radja's Pallads og Haver; Aida har seet ham, ogsaa Du har seet ham, og Du skal vise mig ham! Hører Du? Indtil imorgen giver jeg Dig Tid dertil.“

„Indtil imorgen!“ gjentog Narren blegnende.

„Ja, indtil Solens Nedgang imorgen. Leilighed har Du. I Palladsets store Gaard skal der imorgen, til Folkets Forlystelse, finde en Kamp Sted mellem Tigre og Bøffler. Tusinder ville trænge sig frem til dette Skuespil. See Dig om iblandt dem, og har Du fundet den Rette, saa giv mig et Tegn. Mit Die skal bevogte Dig uafsladeligt.“ — Lorang:Pulo svarte Intet.

„Og forsøg ei, at undflye! vedblev Giangur: Dolke ville være dragne trindtomkring Dig. Gjør nu, hvad Du vil; jeg har advaret Dig.“

Narren bøiede sig til Jorden. Derpaa gif han, fast besluttet, at adlyde den frygtelige Giangur.

III.

Næste Morgen var Alt beredt til de vilde Dyrs Kamp; den ædle Maha:Radja og den haarde Giangur indtog deres Sæder. Mellem dem var en tom Plads; Ingen kunde see derhen uden Smerte. Det var Aida:Sari's Plads, der stod tom.

I dyb Skygge, Ryggen lænet mod en Billedstøtte, stod en Yngling, høi og rank, klædt som en Bjergboer. Ved hans høire Side hang et Knippe spidse Pile og en

Kriß, ved hans venstre en Bue. Armene havde han forslagt over Brystet, og hans dunkle Dine saae ufravendt op mod Aida: Sari's tomme Plads.

Trompeter og Pauker. forkyndte Festens Begyndelse. En Tiger hidsedes ind i det vide Rum, der var aspælet til Kampplads; Mængden jublede. Fra den anden Side lukkedes en Bøffel ind. Begge Dyrene ræddedes ved Synet af hinanden, og fore skye tilbage. Bøfflen sænkede sine Horn og Tigreren lagde sig knurrende ned paa Jorden.

Slaverne, som stode ved Skrankerne, for at ophidse de kæmpende Dyr, stak Bøfflen med spidse Naale og sporede Tigreren med brændende Qvas, men forgjæves. Skye vege de tilbage.

Da begyndte Giangur at lee og sagde med høi Røst: „Hvilke feige Dyr! Aldrig saae jeg Hjorte frygtsommere end denne Bøffel, aldrig skjulte en Steengjed sig bangere, end denne Tiger. Det er ynkeligt! Hvad skal indgyde Eder Mod, I feige Dyr? Saa pidst dog Dine Flanker med Din Hale, Tiger! Ah, jeg gennemskuer Dig, Du vil ikke drikke en Bøffels Blod, dens Kjød behager Dig ikke, kosteligere Nov begjerer Din kongelige Hunger. Ikke sandt, jeg har gjættet det? Nu velan Og med en Røst, som overtonede Mængdens Larm, raabte Sultanen af Beli: „Hvo vil kæmpe med Tigreren? Er her ingen Bjergboer, der tør trodse dens Hunger? Er der en modig Mand i Skaren, saa træde han frem!“ — Rædsel greb Alle ved denne uventede Opfordring.

Da gav Lorang:Pulo pludseligt et Tegn; da blussede Giangur's Dine i vild Glæde, og haanligt raabte han: „Altsaa vil Ingen vove det med Tigreren! I ere Alle feige Sjele, I due kun til, at væve Silke og Liin. Bæverskytten kunne I kaste, men ikke Spydet. Gaaer, gaaer! Indhøster, som Qvinder og Slaver, Risen og Kornet, men gaber ikke paa Skuespil, som I ere uværdige og som ikke

holdes for Eder. Da Navanna, vor store Stamfader, gik at opsoge Rama, brølte han af Raseri, hans Fod stampede Jorden, Ild sprudlede af hans Dine, og han fløi frem, som Falken skyder gjennem Luften. Hans Røst lød høit, og hver af dens Toner var Krig, og med blodig Haan traf han alle sine Fjender. Men nu, hvilken Slægt lever nu! Der staae I Alle, skjælvende, stumme, ubevægelige, og dog er det en Dødsfest, vi feire, Eders Herres og Keisers Datters, Aida Sari's Dødsfest!"

Et frygteligt Skrig afbrød Giangur. En Yngling sprang over Srankeerne. Det var den unge Bjergboer, som Lorang:Pulo havde gjenkjendt.

„Død! raabte han med Taarer: Aida Sari død! Løser alle Tigre, thi ogsaa jeg, ogsaa jeg vil døe!"

Sultanen af Beli's Slaver grebe, paa et Bink af ham, den Fremmede, og førte ham for Maha:Radja. Paa de første Spørgsmaal, Aida:Sari's Fader gjorde ham, svarte han kjæft og uforsagt: „Mit Navn er Benjar! Jeg elsker Din Datter, Sultan. Jeg maatte høre, Du vilde idag give denne Mand hende, og derfor er jeg kommen; men da Aida er død, hvad skal jeg da mere med Bue og Pile! Sagde I ikke nys, at Tigeren forlangte Menneskeblod?"

„Ja! svarte Giangur: Men blandt Tilskuerne ved denne Kamp fattes endnu den Qvinde, som er medskyldig i Din fordømmelsesværdige Forbrydelse, den Qvinde, som, glemmende sin Faders Navn og mit Navn, dyngede Skjændsel paa sit Hoved. Sandelig, levede hun endnu, et Hug af mit Sværd skulde sætte et Maal for hendes forsmædelige Dage"

„Ikke videre, Giangur! afbrød ham Maha:Radja: Jeg har tabt et dydigt Barn; sin Pligt og sin Ære kunde Aida ikke træde under Fødder. Hendes Navnehaar beskyggede en reen, jomfruelig Pande. Neppe lever min Sjel

endnu under Sorgens Bægt. Vil Du ikke skaane min Græmmelse, ikke agte en Faders Smerte?"

„Edle Maha:Radja! sagde Giangur mørkt: Endnu et Spørgsmaal lad mig gjøre dette Menneske. Jæger, hvor staaer Din Hytte? Jæger, hvor hænge Dine Garn?"

„Min Hytte har jeg opbrændt, thi jeg tænkte, aldrig at betræde dens Tærffel mere. Mine Garn kastede jeg ind i Skoven.“

„Kan Du endnu finde Veien tilbage til de Kløster, hvor Din Hytte stod?"

„For ofte gif jeg denne Bei til at jeg kunde glemme den. Befaler Du det, Sultan af Beli, vil jeg vise Dig den.“

„Du skal vise mig den!“ svarte Giangur. — „Nu, jeg er rede!“

„Eøv! Først naar Du har overvundet Tigeren, skal Du vise mig Veien.“

„Saa værer alle Bidner til min Kamp!“ raabte Benjar høit og med modig Røst. Med hurtige Trin gif han hen mod Tigeren. Benjar's Pande var ikke krandsset med Blomster, som man pleier at krandsse de Ulykkelige, der skulle kæmpe med Udyrene; men i hans Høire lynte en kort, skarp Klinge, og hans Venstre var væbnet med en Stav af haardt Træ, hvormed han kunde afværge Dyrets rasende Bid.

„Benjar! raabte Giangur ned fra sit sikke Sæde med haanlig Røst: Du har en værdig Fiende. Op mod hinanden, I Bjergets Sønner! See, Benjar, hvor Din Fiendes spidse, lange Tunge søger efter Dit Blod, som om han kjendte Dig, som om han vidste, hvor hedt Dit Blod

er! Hvor glæder jeg mig til denne Kamp! Op, Benjar
Din Fiende reiser sig — værg Dig!”

Tigeren gjorde et Spring mod Benjar, men Denne stod fast; Dyret beed i den haarde Stav, som han, med den Benstre, rakte imod det, og hurtigt, som Lynet løb han sin Klinge i dets Bryst. Truffen til Døden, slog Tigeren sine Kløer i Benjar's nøgne Skuldre, saa Blodet rislede ned i mørkrøde Strømme. Dyret udstødte et Brøl, stønnede og Alt var forbi. Tusindfoldigt Jubelskrig og Trompeternes Lyd forkyndte Jægerens Seier.

Bedækket med Blod, iulte Benjar, at kaste sig ned for sin Elsktes dybtbedrøvede Fader. Trods den heftige Kummer, som beherskede Oldingens Sjæl, maatte han beundre Ynglingens Driftighed og tappre Mod.

„Plei de dybe Bunder vel, Benjar, som Tigeren har slaget Dig! sagde han godmodig: Naar En af mine Undersaatter, han maae have begaaet hvilken som helst Forbrydelse, træder som Seierherre ud af saadan Kamp, saa tør han gjøre Fordring paa en Naadesbeviisning. Tal, min Søn! Udbed Dig en Naade, og jeg skal med Glæde sige Ja.“

„Jeg ønsker ingen Naade, min høie Herre og Keiser, men Sultanen af Beli vil, at jeg skal vise ham Veien til min Hyttes Ruiner i Bjergets Kløfter. Nu, jeg venter paa hans Bink. Han staae op og følge mig!“

„Ja, Du skal vise mig Veien, Du Tigerens kjække Overvinder! svarte Giangur med sit haanlige Smil: Gaaften ville vi begive os paa Veien. Ser af mine Folk have allerede faaet Befaling, at binde Dig Hænderne paa Ryggen, som det sømmer sig en Forbryder, og at drive Dig foran mig med en Svøbe. Vogt Dig vel, at Du ikke forfeiler Veien.“

„Du seer, høie Herre, dette Menneske er uden Tro og Love!“ sagde Benjar rolig til Maha-Radja.

Langsomt opløstede Gubben sit smertetunge Hoved og sagde til Giangur: „Hvad har den kjække Yngling gjort Dig, at Du vil handle troløst og forræderisk mod ham? Han har overvundet Tigeren, og efter den Lov, mine Fædre have givet, maa jeg vise mig naadig mod ham. Ved det Navn, jeg bærer, beder jeg Dig, vær retfærdig, eller jeg erklærer Dig Krig, som en troløs, fjendtligsindet Nabo!“

Breden farvede Giangur's Ansigt med en dunkel Rødme. Haanligt maalte han Gubben med Dinene og sagde: „Vogt blot Din egen Ære, Sultan af Java, og overlad det til mig, at vogte min. Din Datters Flugt er en Plet paa mit Navn. Dette Menneske, denne Slave, elskede Dit Barn, og derfor hader jeg ham. Aida:Sari er sikkert endnu blandt de Levende, og denne Usling veed hendes Tilflugtsted; befal ham at tale, tving ham til at tale! Din Ære hviler jo i hans Hænder. Han har seet Aida:Sari flye, han har begunstiget hendes Flugt; det var ham, der vandt Lorang:Pulo's Klæder i Spil. Aida:Sari har hyllet sig i dem, og de have hjulpet hende at undgaae Dine Vogteres Blikke.“

Disse Ord forseilede ikke det tilsigtede Indtryk. Da den gamle Sultan torde haabe, at hans Datter endnu levede, vendte hans Mod og Kraft tilbage; men med Haabet vaagnede ogsaa Hader til Benjar paany i hans Bryst; maatte han ikke i ham see sit uskyldige Barns Forsører? Han befalede, at Jægerens Hænder skulde bindes med stærke Baand. Derpaa sagde han til Giangur: „Op da, Sultan af Beli! Fakkelskinnet skal gjøre Natten saa lys, som Middagen; tag alle mine Folk, og gaae, at søge mit arme Barns Spor; driv den usle Slave foran Dig som et vildt Dyr!“

Benjar vilde forsvare sig; han forlangte, at stilles lige over for Lorang:Pulo. Men Maha:Radja hørte ikke paa ham mere. Den lumste Nar var flygtet.

IV.

Paa vor De er en Gift, som man kalder Upas. Denne Gift er farligere, end nogen anden. En Piiil, som blot er dypet i en Draabe deraf, sender Død og Fordærvelse. Til Jagt og Krig bruger man disse forgiftede Pile. Saa falde Kæmperne til Jorden, liig modne Ar under Høstmandens Segl; de stygge Aber og de fjæffe Dyr i Skoven forgaae i Pine. Vil man sætte sig i Besiddelse af denne Gift, saa sammenslæber man Forbrudere, som have fortjent Døden, og giver hver af dem en Glasmaske og Handsker af Gjedeskind; derpaa viser man dem mod Syd, og siger: Nu kunne I gaae!

Og saa maae de gaae. Bevæbnede Mænd følge dem til Grændsen af Provindsen Balanbonang, som Havet bader. Der er en Egn, sønderreven af Klippeblokke, gennemfrydset af Sumpe, hvori giftige Planter groe og ureent Kryb bevæger sig. Her snoer sig, om Bambusstammen, den ildedannede Boa, der med aabent Svælg indsuger Solstraalerne og dræber Tusinder af Insekter med sin Aande. Jo videre man trænger frem i disse trøstløse Landskaber, desto hedere brænder Solen paa den nøgne Jord, desto kummerligere og saftløsere ere Planterne. Vandrerens er ikke langt borte fra Forbandelsens Dal. Er han vor: den mødig, og maa hvile, da vee ham! Slinger krybe frem og snoe sig om ham Han maa gaae, gaae, om end Benene true at synke under ham; Græshoppernes eens: formige Sang er det eneste, han hører. Og er han nu skreden rast frem, saa seer han mod Aften, saa Skridt for: an sig, en dyb Kløft. Her løsner Jorden sig under hans Fødder; Smaastene rulle ned hist og her. Paa dette Sted standser Vandrerens et Dieblif, binder sin Glasmaske fastere og paakalder Wischun ved alle hans hellige Navne; ogsaa maa han komme sin Moder ihu, og sin Søster — saa maa han ned ad den steile Skrænt.

Den forbandede Dal udbreder sig, trøstløs og øde, tre Steenkast langt, fra Øst til Vest. Alle Bjerger, som omgive den, ere skaldede og nøgne; kun faa Træer staae trindtomkring, klædte i kummerligt Grønt, med hentørrede Grene. Er man kommen til Midten af Dalen, saa er man skilt fra de Levendes Verden. Jorden, man betræder, er Fridhvid, haard som Marmor, hist og her forvittret, som gammelt Muurværk. Nogle Skridt videre — og en Beenhob standser Bandlerens Gang. Her have Mange, som udgik at høste Upasgiften, fundet deres Død. Nogle, som allerede, afmægtige og bedøvede, vare sjunkne til Jorden, have reist sig endnu eengang og listet sig lidt videre frem, indtil Gistaanden kastede dem ned. Deres hvide Been danne et Spor, som følges af den Ulykkelige, der tvinges til at nærme sig det frygtelige Træ.

Ogsaa Fugle ligge her, som ere lammede i deres Flugt, da de vilde hen over Forbandelsens Dal, og Bildsviin og Hjorte, som, flygtende for Jægerens Piil, kom til dette frygtelige Sted. Thi Intet er finere og mere dræbende, end den Dunst, der, til alle Tider, fylder den forgiftede Dal.

Midt i denne Dal voxer det forbandede Træ, af hvis Bark Upasgiften erholdes.

Her er Reizens Maal, her er ogsaa ofte Reizens Ende. Den Ulykkelige, som, over Klipper og Sumpe, over Beenhobe, er kommen til Træets Fod, seer Døden sidde i dets Skygge. Han styrter ned og udcander sit Liv, før han kan affrælle Barken, hvis Saft indeholder Giften. En Anden døer, efter at hans Arbeid er gjort, og den lille Flaske, han bærer i et Baand, er, med Giftbarken, som den indeholder, den Arv, han overlader en sildigere Kommande, Lykkeligere.

Indsnittene i Træets Bark ere kun faa, men Ligene trindt omkring ere mange.

For to Dage siden vovede sig en liden Fugl, som nys havde lært at flyve, hoppende fra Green til Green, til Indgangen af den forbandede Dal. Efter den fulgte en ung Pige, som, paa Bjerg og Slette, søgte sit Hjertes Ven. Tillidsfuld havde hun fulgt den unge Fugls lune: fulde Flugt; dens Vinge vilde, haabede hun, ledt af Brahma's Aande, føre hende til Gjenstanden for alle hendes Drømme. Men Brahma's Willie var ikke som hendes Willie. Den første Dag gyngede den ørkesløse Fugl paa Angokens Qviste; saa quiddrede den nogle Timer i en Palmes Grene; derpaa svang den sig høit, høit, op i en mægtig Djati, hvor Diet næsten ikke kunde skimte den mere. Længe, længe loffede den unge Pige Fuglen med sin Fløistemme, indtil den forlod sit høie Sæde, og fløi videre, videre. Midt i en Skov dalede den paa en Askehob, hvorfra der endnu opstege lette Røgskyer. Hvo havde tændt dette Baal midt i Skoven? Den unge Pige stødte med Foden til Riisknipperne, som endnu brændte, og fandt under Asken Jægerredskaber og Garn; da greb hende en sørgelig Anelse, og hun sagde til Fuglen: „Da Du har ført mig hid, til hans afbrændte Hytte, saa bliv ved! Op! Flyv videre, og stands først ved hans Liig, thi hvor han har lagt sig hen at døe, der vil ogsaa jeg døe! Før jeg udaander mit sidste Suf, før jeg skrider over den dunkle Bro, vil jeg græde ved min Elsktes Liig, hans skønne Hoved vil jeg løfte i mine Hænder, med mine Lokker vil jeg tørre Dødsveden af hans Pande, og med mine Kys bedække hans Læber!“

I det hun talte saa, bedækkedes Himlen af mørke Skyer og en fin Regn faldt paa Brandstedets døende Flamme. Fuglen frøs, den rystede sine Vinger og fløi rast mod Syd. Hvorlænge varede dens Flugt? Paa hvormange Klipper blødte Aida's blottede Fødder? Ingen kan beskrive disse Farer, Ingen veed at tale om disse Lidelser.

Fugl og Pige kom Begge til Forbandelsens Dal. Da hun saa Dalen, i hvis Midte Træet staaer, hvis Bark sveder Gift, overfaldt hende en rædsom Angst; hun soer gruende tilbage fra Kløften.

Uden at tøve, fortsatte Fuglen sin Flugt over Dalen. Da den havde naaet dens Midte, bleve dens Binger matte. Ligesom blindet, omkredsede den Træet to:tregange; derpaa faldt den død til Jorden. Da Aida saa den falde, græd hun bitterlig; for hende laae den hvide, haarde Jord, bedækket med blegede Been. „Ak! raabte hun: Her hviler han vist! Men hvorledes skal jeg, blandt alle disse Been, finde det dyrebare Liig; hvo viser mig det?“

Og som hun græd og flagede, bleve ogsaa hendes Kræfter svagere. Snart segnede hun i Knæ; kun med Nøie dragende sin Kande, stæbte hun sig endnu nogle Skridt videre, for at døe ved Siden af den Elsktes Liig

Da faldt hendes Hine til; med bristende Stemme nævnede hun endnu hans Navn — saa styrtede hun ned med udbredte Arme — hendes skjønne Ansigt berørte den haarde Jord

V.

Men et Dieblif efter gjenlyder en Larm i Forbandelsens tause Dal. Krigsfolkernes Trompeter høres mellem Klipperne, som omgive den.

„Hvorhen fører Du os, Benjar?“ spurgte den vilde Giangur den bundne Jægersmand. — „Jeg fører Eder til min Hytte!“ svarte Benjar. — „Ligger Din Hytte blandt disse Klipper?“ — „Ja, følg mig kun!“

De Modigste studsede. Alle havde hørt fortælle om denne Egn, hvorhen man kun sender Forbrydere, som man ellers pleiede at dømme til at kæmpe med Tigre. Men Giangur loe ad flige Eventyr. Han spottede sine Krigs-

mænds Frygt, og svor høit, han vilde følge Benjar, om han end førte ham did, hvor man høster Upasgiften.

Giangur's Krigsmænd vedbleve at ryste paa Hovedet. Da kaldte Sultanen af Veli dem feige Uslinger, nederdrægtige Hunde, og idet han overskjar Benjar's Baand med sin Dolk, raabte han: „Du alene er en Mand blandt Disse; Du alene har Mod. Op! Vi ville videre.“

Alene skrede Benjar og Giangur videre, ad den Sti, som fører ned i Forbandelsens Dal. Da de vare komne derned, gif Benjar med faste Trin hen mod Gifttræet, og greb et Glas med Upasbark, som laae for hans Fødder.

„Her! sagde han, idet han vendte sig mod Sultanen: Her er Noget, som sikker mig Livet og en riig Belønning, naar jeg vender tilbage til Surakarta, til Sultanen af Java. Men jeg bliver hellere her, blandt vilde Klipper og hvide Been. Giangur, hvorledes huger Dig mit Hjem? Giangur, Du er her min Gæst. See Dig om! Maaskee finder Du Den, Du søger.“

Bittert leende stødte Benjar med Foden mod et Liig. Barmhjertige Himmel! — Det stivnede Legeme bar Orang-Pulo's, Narrens, brogede Klæder.

Han bukkede sig, for at see Liget i Ansigtet . . . Almægtige Brahma, det var hende; Aida Sari var det!

Benjar begreb Intet, han vilde Intet begribe. Kun i eet eneste Skrig skaffede sig hans Hjerte Luft. Derpaa tog han Liget paa sine stærke Skuldre, og løb, saa hurtigt, han kunde, op ad Skrænten, ad Klippen til, hvor Giangur's Krigere havde standset i deres Modløshed. Han havde ikke løbet langt, før Aida slog Dinene op. Han havde frelst hende!

Da Krigerne saae Benjar komme tilbage uden Sultanen, deres Herre, spurgte de, hvor denne var. „Han er

indstummet histnede i de dunkle Grenes Skygge, svarte han: Gaaer hen og vækker ham!"

Derpaa viste han Alle Flasken, som han holdt i Haanden. Skjælvende beundrede Alle Jægersmandens Mod, som havde overvundet Tigeren og hentet Giften. Men Benjar tog, med Aida Sari, Veien til Surakarta.

Da Maha:Radja hørte, at hans Barn levede, kastede han Sorgens Klædebon langt bort, og Glæden straalte af hans ærværdige Ansigt: „Velkommen være mig min Aida's Frelser! raabte han: Han være, hvo han vil, mine Arme skulle favne ham, og jeg vil kalde ham min Søn!"

Da fremtraadte Benjar og kastede sig for Keiserens Fodder. Maha:Radja kunde ikke ophøre, at beundre hans Mod.

„Alldenstund Du er udgangen frelst af disse Farer, sagde han til ham: har det været Wischun, hvis Blik hvilte paa Dig, hvis stærke Arm holdt Dig. Saa vær da riig blandt de Rige, ædel blandt de Edle! Til den høieste Værdighed i mit Rige hæver jeg Dig, og Aida: Sari giver jeg Dig til Gemalinde.“

„Ham, der har forfattet denne Historie, kjende I Alle. Det er Digteren Byasa, hvis Navn gaaer fra Mund til Mund og fra Slægt til Slægt, den store Byasa, hvis Sange lyde fra Bantam til Batavia, fra Gunang:Praho til de blaae Bjerge. Nu maa en Anden begynde! Min Opiumspibe er tom, og min Historie er ude.“

Sellere Døe!

Blandt mange andre Mærkværdigheder, som smykkede min Onkels Soveværelse, havde jeg ofte med Forundring seet en simpel, temmelig plump Kamme af Ibenholt. Denne Kamme indeholdt en lang Fletning af blonde Haar, der var af en saa betydelig Størrelse, at den syntes sammensat af flere Pigers Haarsmykke. En egen Følelse, som jeg ikke kan forklare mig, havde stedse afholdt mig fra, at spørge min Onkel om denne Gjenstand, der slet ikke syntes at passe til de smukke Malerier, som omgave Kaminen, hvorpaa denne Kamme var opstillet. Meget tidt troede jeg at bemærke, at naar hans Blik, selv under den muntreste Underholdning, faldt paa dette Tableau, fyldtes hans Dine med Taarer, som om en gammel, smertelig Erindring greb hans Sjel.

Et mørkt Trylleri var udbredt over Omridsene af disse blonde Haar. Hvor var det Hoved, som havde baaret dem? Ved hvilket Tilfælde havde det mistet dem? Havde de været bestemte til, at astørre Angerens Taarer, eller at skjule en kydsk og tugtig Nakke for profane Blikke?

Naar Indbildningskraften engang forvilder sig i en ubekjendt Fortid, saa kan den gennemvandre lange Strækninger, uden at komme til Maalet. Saaledes tabte ogsaa min sig i utallige Formodninger.

En Sommeraften var jeg alene med min Onkel. Vi sadde lige over for Kaminen. Maanen skinnede ind i Stuen og belyste den sorte Kamme saaledes, at hver Lok af Haar-fletningen saae ud som en skinnende Straale.

„Denne Haar-fletning, sagde jeg, ligner et Helgenskin, gandske liigt det, hvormed man afmaler den hellige Jomfru.

„Det Hoved, som disse Haar engang have smykket, var vel en saadan Glorie værdt!“ svarte min Onkel, idet han rystede min Haand Staffels Therese!

Kun den meest levende Erindring kunde gjøre et saadant Indtryk paa en firfjendstyveaarig Mand. Min Nysgjerrighed var meget spændt; men spørge torde jeg ikke.

Pludseligt stod han op, gik hen mod Kammen, tog Kammen ned, og lagde den paa mine Knæe. — „De ere ret smukke, disse Haar, ikke sandt?“ sagde han. — „Bidunderlig smukke! svarte jeg: Ja, deres Skjønhed er saa udmærket, at jeg neppe kan troe, eet eneste Hoved har baaret saa tyk en Haarmasse.“ — „Desværre er det dog alt for sandt!“ — „Men, kjære Onkel, et saadant Haarsmykke er saa sjældent, at jeg ikke kan indsee, hvorfor De klager derover.“

„Dette er en Bemærkning, som jeg maatte vente af et Fruentimmer! Bistnok er en saadan Skjønhed ingen Ulykke, og dog er den bleven til Fordærvelse.“

„Isandhed, min Onkel, De gjør vel i at erindre, at De taler med et Fruentimmer, der, som bekjendt, gjerne vil vide Mere, naar det først veed Noget.“

„Du skal erfare Alt, mit Barn. Som ung Officeer boede jeg i Gaden Christine. Min Tjeneste medtog kun tre Dage af Ugen; den øvrige Tid tilhørte mig gandske. Ofte følte jeg mig ene og havde altformange ledige Timer til at jeg ikke skulde kjede mig. Næsten hele Søndagen sad jeg ved Vinduet, og saae, ei uden Misundelse, saamange lykkelige Par, Studenter og Grisetter, gaae gjennem Gaden.“

„Engang, en smuk Sommeraften, kunde jeg ikke udholde det længer hjemme. Jeg gik ud, for — uden at vide, hvor — at søge Næring for min ungdommelige Indbildningskraft, Adspredelse, om ikke Lykke. Langsomt stred jeg, liig en Drømmende, gjennem Gaden, da jeg plud-

seligt fængsledes af en blid Stemme, der udgjød sig i en klagen­de Sang.

Gjennem et lidet aabentstaaende Vindue, hvis Rarm var fuld af blomstrende Planter, saae jeg en ung Pige, der omtrent kunde være sexten Aar gammel. Hun stod midt i Stuen, hendes blege Ansigt var vendt mod Blomsterne. Op­løste hang hendes ubeskrivelig deilige blonde Haar ned til Jorden, dannende tusinde Silkelokker, og hun foer hvert Dieblif gjennem dem med sine hvide, fine Fingre, som om hun vilde lette Hovedet den tunge Byrde.

Jeg kunde ikke løsrive mig fra dette Syn. Da Therese saae mig, farvede Uvillie og Undseelse hendes blege Kinder; hurtigt flygtede hun ud af Stuen, og foranledigede derved, at hendes vidunderlig rige Haarsmykke, der, i den dalende Sols sidste Straaler, omgav hende lig­ten en Raabe af Guld og Purpur, bevægede sig bølgeformigt om hende.

Min Kjedsomhed, min Længsel efter Adspredelse, var pludseligt forsvunden; jeg følte Trang til Rolighed, Stilhed, og gik hjem i en Sindsstemning, himmelvidt forskjellig fra den, hvori jeg var gaaet ud. Een eneste Time havde været nok, for at udfylde mine Tankers Hav, mit Hjertes Tomhed. Alt dette havde Synet af en ung Pige formaaet!

Med den Frygtsomhed, der altid er den første Kjærlighed egen, vovede jeg, Morgen­en efter, nogle Spørgsmaal til Madam Duflat — min Bertinde — angaaende mine Naboer. Efter at hun havde opregnet deres Navne og Egen­skaber, standsede hun pludseligt ved Madame Guibard, en Sergeants Enke, og sagde: „Det er en brav, retskaffen Kone, min Herre, som har en sand Edelsteen af Datter — man kalder Barnet kun den hellige Therese, saa from og forstandig er hun! De har vist truffet hende igaar ved Gudstjenesten i St. Sulpice; thi om Søndagen seer man hende altid i Kirken.“

„Gudstjenesten var forbi; jeg saae hende ved Vinduet, idet jeg gik gjennem Gaden.“ — „Saa troede hun sikkert, Gaden var tom, thi hun kommer næsten aldrig til Vinduet.“ — „Det er vel fattige Folk?“ — „Therese broderer for Hofdamerne, min Herre; hendes Moder henter og bringer Arbejderne, thi den Lille gaaer aldrig ud. Hun er ogsaa meget ofte syg, og man behøver blot at see hende, for at være overbevist om, at Gud snart vil tage hende til sig.“

Hun forekom mig rigtignok meget bleg! — „Ak, mangen Dag seer hun ud som et Liig; hendes Moder har allerede raadspurgt alle Læger i Paris, uden at Nogen er istand til at udgrunde hendes Sygdoms Natur. Hun ligner en Lampe, der er i Begreb med at slukkes.“

„Saa ung!“

„Ja vel; hun vorder først atten Aar til Paaske. Jeg veed det meget nøie, thi Een af Kongens Søstre har holdt hende over Daaben.“

Jeg hørte Intet mere af Alt, hvad Madam Duflat videre fortalte, thi alle mine Tanker vare rettede paa det ene Punkt, at Therese svævede i Dødsfare.

Jeg vil ikke opholde Dem med at fortælle alle de Paafund, jeg betjente mig af, for at faae Udgang til Therese. Ser Maaneder besøgte jeg Messen hver Morgen, jeg hørte ethvert Foredrag af alle de gode og slette Talere, der prædikede i St. Sulpice. Trods sin Andagt havde Therese dog omsider bemærket mig; to-tregange havde hendes Dine søgt mig, for at overbevise sig om min Nærværelse, da jeg var knælet fjernere fra hende, end sædvanligt, og tilsidst taalte hun, at jeg hver Morgen rakte hende Bievandet.

Desuagtet havde vi endnu aldrig talt med hinanden, og jeg vidste tilsidst ingen anden Udvei til at naae dette Maal, end at lægge alle mine Sparepenge hen, for at kunne lade Therese brodere en Kjole til min Moder.

Den Dag, jeg gik til hende, kjendte min Glæde ingen Grændser. Det var Vinter, det sneede stærkt, Alle frøs, men jeg brændte Af, Kjærlighed og tyve Aar! hvorfor kan man ikke altid være tyve Aar?

Alt som jeg nærmede mig Huset, veeg min Glæde for en ubegrændset Uvished. Det forekom mig, som om jeg aldrig vilde komme til hende, som om jeg var en Daare, at jeg havde kunnet vente en saadan Lykke. Da jeg kom til Døren, rystede min Haand saa stærkt, at jeg maatte banke tregange paa, før man hørte mig.

Madame Guibard lukkede op. Forsynet havde sendt hende, thi hvis Therese selv var kommen, vilde jeg neppe have Mod til at gjøre et Skridt videre. Da jeg havde underrettet hende om Aarsagen til mit Besøg, sagde hun, jeg maatte henvende mig til hendes Datter, og idet hun viste mig til et Værelse, hvor jeg vilde finde Therese, gik hun ud. Jeg traadte ind o, lad mig et Døgn blik tænke paa dette Kammer, hvor jeg har tilbragt mit Livs lykkeligste Timer, Timer, der hverken efterlod Rummer eller Nag.

Therese arbeidede ved Vinduet; hun havde ikke hørt mig træde ind, og jeg havde Tid nok til at betragte hendes smukke Hoved, der var smykket med dette prægtige Haar. Hendes Holdning syntes at røbe en Lidelse, og denne Formodning bestyrkedes ved en svag, hyppigt tilbagevendende, tør Hoste, liig den, Brystsyge ialmindelighed have. Man hørte ingen anden Lyd, end Pendulslaget af et gammelt Uhr. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde afbryde denne Taushed; nær havde jeg flygtet, uden at sige et Ord. Da slog Uhret Therese vendte sit Hoved om til mig

„Af, min Gud!“ raabte hun rødmende, og som berørt af et elektrisk Slag, reiste hun sig rask, men sank strax tilbage paa Stolen, og blev saa bleg, som om hun var en Asmagt nær

„Jeg er utrøstelig over, at have indjaget Dem en saadan Skræk! sagde jeg: Men“

Therese opløstede sine skønne, store Dine til mig. I dem læste jeg en Bebreidelse. — „Jeg er kommen hid, vedblev jeg: for at bede Dem have den Godhed, hvis Deres Tid tillader Dem det, at brodere denne Hofkaabe for min Moder.“

„Min Herre, jeg arbejder for Alle og Enhver!“ svarte Therese fast, lige som fornærmet over det Paaskud, hvoraf jeg betjente mig, for at faae Udgang til hende. Thi hun erkjendte strax, at det var et Paaskud.

Jeg følte vel, at jeg, ved fortsat Forstillelse, vilde fjerne den unge Piges Hjerte fra mig for stedse, og tøvede nu ei længer med at erklære hende min Kjærlighed saa godt jeg formaade, thi Forelskede ere i Regelen ikke meget veltalende.

„Det har jeg længe vidst!“ svarte hun gandske utvungen, og i Maaden, hvorpaa hun sagde det, syntes at ligge mere Glæde, end Uvillie.

Madam Guibart traadte ind i dette Dieblik, og for første Gang i sit Liv var Therese ei oprigtig mod sin Moder. „Herren er hidkommen, for at bringe mig Arbeide!“ sagde hun stammende, og Enken, som kjendte sin Datters Sandhedskjærlighed, fattede, trods hendes Forvirring, ingen Mistanke. Næste Morgen bemærkede jeg i Messen, at Therese var endnu andægtigere, end hun pleiede. Uden tvivl bad hun Gud om Tilgivelse for hiin Usandhed.

Jøvrigt kunde vi ikke længe skjule vor Forstaaelse for Madam Guibard. Hun opdagede snart, at Therese, en anden Penelope, for at sikke sig sin Kundes Besøg, opsprættede om Natten, hvad hun havde syet om Dagen.

Imidlertid forstyrrede denne Opdagelse ingenlunde vor Kjærlighed, thi Moderen kunde ikke dølgge for sig selv, at Therese vilde døe, hvis hun skulde nægte sig, at see mig

mere. Men vor Kjærlighed var reen, og vi saaes aldrig, uden i Moderens Huus eller i Kirken.

Vi saae meget vel de Hindringer, som maatte overvindes, for at en fattig Sypige kunde vorde gift med en Uetling af een af Frankrigs ædleste Familier; men hvad formaer ikke Kjærligheden at haabe, naar den er sand og stærk!

Vinteren forløb. Alle mine Fritimer tilbragte jeg hos Therese. Hendes Gudmoder havde ladet hende opdrage i et Kloster, og hun havde en Dannelse, som man forgjæves vilde have søgt hos andre Piger af hendes Stand.

Ei uden megen Møie havde jeg erholdt den eneste Gunst af hende, hver Morgen at torde rede hendes prægtige Haar, hvori jeg var forelsket indtil Daarskab. Uden at hun bemærkede det, kunde jeg trykke de utallige Loffer mod min Mund; vel kunde de ikke gjengjælde mine Kys, men de syntes mig at zittre under mine Læber.

„Hvor uendeligt elsker jeg Dine Haar! sagde jeg en Dag til Therese: Deres Skjønhed vakte først min Kjærlighed, og jeg troede, at ahne, at der, under denne kydske Raabe, slog et jomfrueligt Hjerte i Samklang med mit! Ikke for mit hele Livs Lykke bortgav jeg disse skjønne Fletninger, hvoraf jeg er saa stolt! Uden dem var Du aldrig min søde, min hellige Therese; Du vilde forekomme mig som en Brud, hvis Elør en vanhellig Haand havde røvet!“

„Og De vilde da ikke elske mig mere?“ spurgte hun. — Jeg svarte hende ikke.

Hver Aften læste jeg for Therese og hendes Moder, der ikke vidste meer af hvad der foregik i Verden, end hvad jeg sagde dem. Ofte sang Therese en aandelig Sang. Men da Foraaret kom, tabte hendes Stemme sig, og med Taarer i Øinene sagde hun en Dag til mig: „Jeg kan ikke

synge mere!“ — Hun sagde disse Ord saa sørgmodigt, som om hun meente: „Jeg dør snart!“

Jeg lod ikke Moderen No, før hun lovede mig, at raadspørge en Læge, og først nu følte jeg det Skrækkelige i min Stilling, der ei engang tillod mig, uden at blotte Therese, selv at spørge Lægen. Den Kløft, der adskilte mig fra Sergeant Guibard's Datter, var saa stor, at man aldrig vilde have troet paa mine Hensigters Reenhed, og der blev mig intet Andet tilbage, end at nøies med det, Moderen kunde sige mig om Datterens Tilstand, hvormed hun var saalidet bekjendt, at hun slet ingen Uro følte.

„Men De seer dog, at hun synker sammen Dag for Dag!“ sagde jeg til hende. — „Lægen siger, at han slet ikke forstaaer hendes Sygdom, svarte den stakkels Moder — og at hun maaskee kan komme sig, naar det bliver mildere i Veiret“

Omsider kom det saa vidt, at Therese slet ikke kunde forlade Sengen mere, og kun i sjeldne Tilfælde tillod man mig, at betræde hendes Kammer for nogle Dieblikke. Saa saae hun paa mig med sine skjønne, døende Dine, og lukte dem igjen, saasnart de fyldtes med Taarer — Ved disse Ord faldt en Taare fra Oldingens Die paa min Haand, som han trykte i sin.

Therese laae paa sit Yderste hun forlangte, at see mig endnu engang Hendes opløste, omhyggeligt ordnede Haar bedækkede hendes Bryst i den Omhu, hun havde anvendt paa sit Haarsmykke, og i den over alle hendes Træk udbredte Død laae en saadan Contrast, at mit Hjerte opløstes i Sorg. Jeg knælte ved hendes Seng, og lod mine Taarer frit Løb.

Therese greb min Haand, og idet hendes allerede iiskolde Læber nærmede sig mit Øre, tilhvissede hun mig følgende Ord: „Du vilde forekomme mig som en

Brud, hvis Blør en vanhellig Haand havde røvet!“

Jeg formaaede et at finde nogen Mening i disse Ord, og da jeg vilde spørge hende derom var hun død!

Da jeg forlod Sørgehuset, mødte jeg Lægen, som havde behandlet Therese. — Smerten havde gjort mig uretfærdig, og i min Uvillie forbød jeg ham, at betræde dette Huus, hvorfra han ikke havde vidst at fjerne Døden.

„At Døden var der, vidste jeg alt længe! raabte han: Men heraf seer De, hvorvidt en ung Piges Behagelyst kan føre.“

„Min Herre, De taler ilde om en Engel!“

„Men naar denne Engel havde villet tillade, at man havde afklippet hendes Haar, hvis Overmaal udtømte hendes Livskraft, saa havde man kunnet helbrede hende. Men da jeg gjorde hende dette Forslag, svarte hun mig: „Hellere døde!“

Marie de l'Epinay.

Den originale Soreise.

Humoreske.

Den engelske Litteratur, som udmærker sig ved saamegen Humor, fremstiller ofte høist originale Træk af den irske Folkecharakter. Som Exempel meddele vi følgende særdeles geniale Fortælling af Lover.

Hvad der giver slige Fremstillinger et eget Præg, nemlig den irske Dialekt, kan desværre ikke efterlignes eller erstattes i en Oversættelse. Men skjøndt denne saaledes maa staae tilbage for Originalen, fremtræder dog den naturlige Humor saa overraskende, at Læseren gandske vist vil føle sig tilfredsstillet.

Efter dette Forord begynde vi Historien.

Barny O'Keirton var Fisker i Kinsale, og neppe har nogen muntre Knøs udkastet sit Garn i Havet. Han var en lystig Selskaber, en Ven af et godt Glas Whisky; men han var tillige et dygtigt og forstandigt Menneſke. Saa Baade bragte saamange Fiske hjem, som hans; hans Meninger om Alt, hvad Fiskeriet angik, gjaldt som Lov. Kort, Barny var, i sin lille Commune, hvad man ialmindelighed kalder den første Person.

En Aften sad han i et Bertshuus, hvor hans Venner og andre Sømænd pleiede at mødes, da han traf sammen med et saakaldet fremmedt Seil, det vil sige, med et Menneſke, som han aldrig havde seet før, og som han derfor, efter sin Sædvane, behandlede med nogen Ringeagt, medens den Fremmede syntes meget tilbøielig til, at behandle ham paa samme Maade.

Omfigder gif den Fremmede over til et formeligt Angreb, idet han sagde: „Lad mig nu være, og forfkaan mig for Jert Præk! J kan være overbevist om, at jeg gjennemfuer Jer indvendigt og udvendigt, ja faagar Eders Tanker og Eders Moders Tanker, fom har fat Jer i Verden, kjender jeg lige faa godt, fom J selv, O'Keir don!“

„Saa maa J kjende andre Folks Tanker bedre, end Eders egne, Mossis Kufuf, hvis dette er det Navn, hvorunder J løber om i Verden.“

„Nei, under dette Navn er jeg ikke bekjendt; jeg har lige faa vel et Navn, fom J, Mossis O'Keir don. J Mangel af et Bedre hedder jeg O'Sullivan.“

„Det Navn er virkelig en meer end godt nok for Eder!“ sagde Barney. — „Godt eller flet, jeg er alligevel dobbelt beflægtet med Jer paa Mødreneside.“ — „Saa er J vel den Knekt, fom for fire Aar siden rendte bort fra Widda O'Sullivans.“ — „Den Samme!“ — „Saa kommer J vel hjem til Eders Forældre med en bedre Opdragelse, fkjøndt man let bliver hoven, naar man har reist en Smule!“ sagde Barney med et Udtryk af Foragt. — „Jeg vil ikke rofe mig selv; men det tør jeg fige, at en Mand, der ei har gjort Andet i fit Liv, end ligget og fifket ved Kysten, ei tør maale fig med En, der har gjort en Reife til Fingal.“

Disse Ord bandt pludseligt Munden paa Barney. Vel vidste han ikke, hvor Fingal laae; men da han ingenlunde var tilbøielig til, at tilftaae fin Uvidenhed, faa vidste han, med den hans Landsmænd egne Snildhed, at skjule Aarsagen til sin Taufhed, og begyndte pludseligt at gaae over til de venligfte Lyfkonfninger i Anledning af Fættens Hjemkomst. Brændeviinsglasflet gif nu flittigt rundt, og man ffiltes først ad langt ud paa Matten.

Sildigere, end sædvanligt, forlod Barny sit Hjem næste Morgen, og hans Dine fremviste endnu tydelige Spor af den forgangne Nats Sviir. Længe stentrede han omkring, og saae ofte efter Solen, for at overbevise sig om hvad Tid det var paa Dagen. Det var siensynligt, at Dagen var ham til Byrde. Omsider opsogte han en solrig Plet paa Marken, lagde sig her, saa lang han var, i Solen, og begyndte at drøvtygge søde og bittere Tanker. Han havde hidtil havt den vægtigste Stemme i Communen, og nu havde han maattet tie for denne Bengel, som endnu for fire Aar siden var løben om i Nabolaget som en uopdragen Dreng, og som nu tykkedes sig klogere, end han. Det var haardt! Barny indsaae, at hans Renommee var i Fare, og begyndte alvorligt at overveie, hvorledes han skulde afværge denne Forsmædelse. Allerede det blotte Navn Fingal var ham forhadet; det var en ulægelig Byld i hans Indre. Det faldt ham endogsaa ind, at han maa skee gjorde bedst i, at forlade Kinsale for stedsse; dog blev det ham strax klart, at Flugt vilde ligne et Nederlag altformegeget. Nei, han maatte blive her, trods alle O'Sullivaner og Frænder indtil de fjerneste Led. Men hvorledes kom han ud af det med det fordømte Sted Fingal? Havde han havt Magt dertil, saa havde han, under Dødsstraf, forbudet Alle og Enhver, at nævne dette Sted, det maatte saa ligge hvor i Verden det vilde. Men da han ikke havde denne Magt, troede han igjen at føle, at i Kinsale havde han intet blivende Sted, hvis han ikke vilde udsætte sig for, fireogtyve Gange om Dagen at haanes af alle de Mænd, Kjærlinger og Børn, der havde Lyst til at have ham til Nar. Men hvad var at gjøre? Han var aldeles raadvild. Efter at han havde væltet sig længe i Solen, fik han en ny Tanke. Kunde han ikke selv reise til Fingal? Saa havde O'Sullivan Intet at lade ham høre. Neppe havde Barny udruget denne Tanke, før han,

ufortøvet, lig et nyt Menneske, sprang op; hans Die-
straalte, hans Gang var kraftigere, stoltere. Han følte, at
han nu atter gandske var Barney O'Keir don.

Men hvor laae Fingal? — Det var Knuden! Det var
for Barney en med et tæt Slør tilhyllet Hemmelighed, og
saalænge denne ikke var flaret, maatte han bære sin Ydmy-
gelse. Læseren mener maaskee, han kunde spørge sig for?
Paa ingen Maade! Det var jo det samme som at blotte
sig. Han maatte altsaa atter sætte sine Forstandskræfter i
Bevægelse, for at udfinde et Middel, hvorved han, ad en
eller anden Omvei, der ikke røbede hans egentlige Maal,
kunde erfare, hvad han ikke vidste. Halvtredstindstyve listige
Planer dukkede op i Barney's frugtbare Hjerne, og forka-
stedes igjen i halvt saamange Minuter. Gandske fordybet i
sine Betragtninger, stødte han pludseligt sammen med en
Mand, som han slet ikke havde bemærket, og som ikke var
nogen Anden, end hans Ven, den lange Matros fra de
østlige Der. Det var et sandt Guds Sendebud for
Barney; det havde aldrig kunnet træffe sig bedre.

Hele Dagen saae man den lange Matros og Barney
sammen; de vare uadskillelige. Hvad de underholdt hinan-
den med i Dagens Løb, derpaa ville vi ikke indlade os.
Vi maae gjøre lige saa dyb en Hemmelighed deraf, som
Barney selv, og indskrænke os til at berette, at Denne
havde et meget muntert Udseende næste Dag. I denne
glade Stemning see vi Barney nærme sig Peter Kelly's
Huus, hvor han tænkte, at bringe den Plan i Udførelse,
som han havde undfanget.

Barney gjorde Peter Kelly det Andrag, at betroe
ham en Fragt til Udførsel, og de vare kun ikke enige om,
hvori denne Fragt skulde bestaae. Barney havde andraget
paa Kartofler, men Peter svarte ham, at Kartofler var
der nok af alle vegne, hvorpaa Barney gjenmælte, Kar-
tofler vare et saa fortræffeligt Produkt, at der ingensteds

kunde være formange af dem. Men Peter var en saare kundskabrig, med alle Jordens Hemmeligheder fortrolig Mand; han forkastede derfor Barney's Forslag, og erklærede sig for en Ladning saltede Makreler, hvilke han ansaae for en fourant Handelsartikel. Barney var det aldeles ligegyldigt, om hans Baad blev fragtet med Kartofler eller med Makreler. Ladningen indtoges altsaa, og Alt forberedtes, saa man kunde stikke i Søen hvad Dieblif det skulde være. Man ventede blot Barney's Ordre, for at lette Anker og heise Seilene paa hans Hukkert.

Den følgende Dag forløb, uden at Hukkerten gif under Seil. Barney angav en gyldig Grund for dette Ophold. Han var nemlig bleven advaret i en Drøm, og Himlen havde givet ham at forstaae, at denne Dag ikke vilde blive heldig for ham.

Den næste Dag var en Fredag, og saa kunde Barney naturligviis lige saa lidet løbe ud, som nogen anden Sømand, der ikke just var tvungen til, at vælge denne ugunstige Dag. Men om Løverdagen saa man ham i største Hast løbe ned til Kysten, og neppe var han sprungen ombord, før han gav Befaling til, at gjøre Hukkerten seilklar. Han greb Roeret, vendte Forstavnen ud efter, og snart gjennemskjar Baaden de blaae Blande med en Hurtighed, som man sjelden finder Mage til hos et saa lidet Fartøi.

„En smuk Forklaring! sagde den Ene af Barney's Folk — thi han havde kun to Mand hos sig i Baaden — der have vi ligget og spildt to hele Dage! Naar vi havde lettet Anker strax, havde vi nu kunnet være der, hvorhen vi agte os. Men — det er sandt — hvorhen agte vi os? Hvorhen styrer J?“

„Det faaer J tidsnok at vide, naar vi komme der. Imidlertid gjøre J bedst i, at lade mig raade og at passe Eders Dont. Jeg har nok at gjøre ved Roeret her; paa mig hviler en svær Bægt, og det vil bekomme Jer vel, om

J tænke mere paa Eders Arbeid, end paa mit. Væk der! Heis Fokken! Vi maae holde skarpt bi de Wind!“

Hans Befalinger bleve udførte, og snart styrede Hukkerten til Luvart af et Skib, der vel havde forladt Havnen før den, men ikke kunde bære saaledes af, som Hukkerten, hvis Egenffaber gjorde den særdeles ffikket til dette Diemed; derfor bruges flige Fartøier ogsaa fortrinsviis til Lods: og Fifferbaade.

Vi sagde, at et Skib havde forladt Havnen, før Hukkerten gik under Seil, og vi maae nu underrette Læseren om, at det var lykkedes Barmy, ved sin sidste Sammenkomst med den lange Matros, af ham at erfare, at dette Skib, der dengang laae for Anker i Havnen, just seilede til det samme Sted, som Barmy tragtede efter at naae. Diebliffeligt var Barmy's Operationsplan færdig; han havde nu Intet videre at gjøre, end at oppebie Skibets Afreise og at følge dets Løb. Derved blev paa eengang en ny Maade opdaget at seile paa.

J denne Hensigt luvende han op efter Skibet og faldt saa igjen af, for at lade det seile forbi, thi for Folkene paa Skibet vilde han ikke røbe sin Bestemmelse, at følge deres Kjølvand. Det gik nemlig Barmy som alle Menneffer, der have Hovedet fuldt af en Plan: De troe sig iagttagne af Enhver, og befrygte ideligt, at man, paa een eller anden Maade, skal komme paa Spor efter deres Bevæggrunde. Hele Dagen fulgte Barmy sin Beivisers Løb, hvorhos han isørrigt holdt sig i respektfuld Frastand, af Frygt nemlig, at man skulde troe, han vilde gjøre Nar ad Skibet. Men saasnart Natten faldt paa, holdt han sig gandske nær til Skibet, og beholdt det skarpt i Sigte, for at det ikke skulde blive borte for ham i Mørket. Den frembrydende Morgen fandt igjen Skibet og Hukkerten som Reisesfæller, gandske som forrige Dag. Saaledes gik det

fire Dage, og i al den Tid havde de intet Land seet, Møndt Luften var fuldkommen klar.

Kanalen, tænkte Barny, maa være fordømt viid i denne Egn; vi have nu styret ud ad saalænge for fulde Seil, og i al den Tid have vi slet ikke seet noget Land for os; Veien maa nok være længere, end jeg havde tænkt!

Ogsaa hans Ledsaagere begyndte nu at vorde utaalmodige og at gaae ham paa Klingen; men alle deres Spørgsmaal mødte han med dristig Pande, og sagde blot: „Det er altid bedst, at holde rum Sø.“

To Dage gik atter. Luften begyndte, at vorde betydeligt varmere, og Barny yttrede sig for sine Følgesvende med den Bemærkning: „Det var, Gud være lovet, det ynkeligste Veir, Himlen havde givet i mange Aar; nu maatte Hveden og Raalen groe siensynligt!“

En heel Uge var forløben, da Skibet, som Barny hidtil var seilet efter, gjorde Mine til, at styre lige hen imod ham, og dette skete virkeligen ogsaa. Han grundede paa, hvad Satan man kunde ville ham, og begyndte allerede at studere paa, hvorledes han bedst skulde affærdige de Spørgsmaal, man muligt vilde gjøre ham. Skibet raabte ham an, og befalte ham, at komme op under Læsiden.

Capitainen viste sig paa Agterdækket, og spurgte ham, hvorhen han agtede sig. — „Min Tro! svarte Barny: Jeg agter mig til mit Bestemmelsessted.“ — „Men hvor er det?“ spurgte Capitainen. — „Det kan være Jer temmelig ligegyldigt, mener jeg, hvorhen en fattig Mand, som jeg, agter at seile!“ svarte Barny. — „Jeg er blot nysgjerrig efter at vide, hvad Djævelen der kan bevæge Jer til, at følge mit Skib i hele otte Dage.“ — „Følge Jert Skib! Hvorledes? J troer altsaa, jeg følger Jert Skib?“ — „Meget naturligt!“ sagde Capitainen. — „Er det da første Gang, to Mænd have styret samme Raas?“ — „Det siger jeg ikke; men der er dog en betydelig Forskjel mellem

et Skib paa 700 Tønder og en Huffert.“ — „O, hvad det anbelanger, sagde Barny: saa er Landeveien ligesaavel for en Kærre, som for en Kareth, ligesaavel for en vandrende Kjedelflikker, som for en Lord tilhest. — Veed I ikke, at der undertiden ere Skibe, som seile i hemmeligt Grinde?“

En Skoggerlatter lod fra Skibets Dæk ved den blotte Tanke om, at en Fisserbaad seilede i hemmeligt Grinde; thi i Løbet af Samtalen var hele Skibets Batteriside bleven fyldt med Folk, som gjorde store Dine, da de saae Barny med hans lille Baad.

„O, Tosser lee ad den mindste Bagatel!“ sagde Barny. — „Nu! udbrod Capitainen: Naar I paa ingen Naade vil fortælle mig noget om Eders Reise, saa behold Eders Hemmelighed for Jer selv!“ — Med disse Ord lod han Skibet fortsætte sit Løb.

Atter vare fire Dage henrundne, da begyndte Levnetsmidlerne at slippe paa Hufferten, og Barny saae sig nødsaget til, at tage sin Tilflugt til de røgede Makreler. Han selv begyndte nu at vorde utaalmodig over Reisens Langvarighed, thi nogen Ende derpaa var endnu ikke at øine. Baade hans egen Uro og hans Ledsageres Tilskyndelse bevægede ham omsider til, at raabe Skibet an.

Da Capitainen hørte, at den hemmelighedsfulde Huffert havde lagt bi under hans Læside, kom han op paa Dækket, og saa snart Barny saae ham, raabte han: „Nu, Capitain, haaber I, snart at være der?“ — „Hvor?“ spurgte Denne. — „O, det veed I jo nok!“ svarte Barny. — „Det er godt for mig, at jeg veed det!“ sagde Capitainen.

„Ja vist er det godt for Eders Naade! sagde Barny i sin meest indsmigrende Tone: Men hvornaar mener I, at komme til Eders Bestemmelsessted?“

„O, om en tre Maaneder!“ svarte Capitainen.
 — „Åh, hellige Guds Moder! raabte Barney: Om tre Maaneder! J spørger vist, J vil vist gjøre mig bange!“
 — „Hvorfor skulde jeg vilde gjøre Jer bange?“ spurgte Capitainen.

„Hvorfor? Saa vil jeg da fortælle Eders Naade den rene, usminkede Sandhed, og tilstaae, at da jeg hørte, J skulde derhen, og da jeg ogsaa skulde derhen, saa tænkte jeg, at jeg ikke kunde gjøre noget Bedre, end følge en saa erfaren Gentleman, thi paa denne Naade sparede jeg mig den Uleilighed, selv at hitte Stedet.“

„Og hvor troer J da, jeg skal hen?“ spurgte Capitainen. — „Nu, hvorhen vel, uden til Fingal!“ sagde Barney. — „Nei! sagde Capitainen leende: Det er til Bengal (Bengalen).“

„O! raabte Barney fortvivlet: Hvad griber jeg nu til?“ — Capitainen lod Barney komme ombord, thi han ønskede at tale med ham om et saa overordentligt Eventyr. Havde Capitainen kjendt Irlænderne bedre, vilde han ikke have forundret sig saameget.

Barney kom. Forviklede Spørgsmaal og endnu mere forviklede Svar fulgte Slag i Slag paa hinanden. Barney var ude af sig selv; han stampede med Fødderne, slog sig for Panden, knugede sin Rabuds i alle mulige Former, og udbrod tilsidst i Forbandelser: „O Du fordømte, lange Maatros! Det er en nydelig Historie, Du der har indrodet mig i! Jeg tænkte, det var Fingal, han talte om, og nu hører jeg, det er Bingal. Til Fanden med saadan Seilads! Er det da virkelige Bingal, og ikke Fingal, J agter Jer til, Capitain?“

„Saa er det, Paddy!“ — „Og tør jeg være saa fri, at spørge, Capitain, om Bingal ligger endnu længer borte, end Fingal?“ — „Lidt længer, Paddy!“ — „O, al Landsens Ulykke! Hvorledes skal jeg da komme derhen?“ raabte

den arme Barney. — „Naar J vender om igjen, og reiser samme Veie tilbage, som J er hidkommen.“ — „Det ligger altsaa bag os? O, hellige Himmeldronning! Hvorledes skal jeg komme tilbage?“ — „J kjender altsaa, som det synes, ikke Eders egen Cours?“ — „Min Tro! Jeg kjendte den fortræffeligt, saalænge Eders Naade seilede foran.“ — „Men nu kan J ikke finde Veien tilbage?“ — „Veien tilbage? Ikke saa rigtigt, Eders Naade!“ — „Kan J ikke styre?“ spurgte Capitainen. — „Ikke styre? Aldrig har nogen bedre Haand styret en Baad i Kinsale!“ sagde Barney med sit sædvanlige Praleri.

„Godt, saa gjør det saa rigtigt, J formaaer! sagde Capitainen: J kjender da vel ogsaa Stregerne paa Compasset — J har da naturligviis et Compas?“

„Et Compas? Paa min Sjæl, et heelt Par Passere har jeg! Min Broder, som er Tømmermand, lod dem blive tilbage til en Umindelse, da han drog ud i den vide Berden. Men hvad Stregerne paa disse Passere angaaer, saa kan jeg just ikke rose dem, thi Smaadrene have spoleret dem ved at bore Huller i Jorden med dem.“

„Hvad vrævler J der? spurgte Capitainen: J maa ret være et uvidende Menneske! Ei engang at vide, hvad et Compas er, og J har været hele Eders Liv paa Søen! J kjender dog vel i det mindste Kardinal:Stregerne?“

„Kardinalerne! Ei, for dem har jeg stor Respect, Eders Naade. De ere jo forsamlede om Paven!“

„Gid Fanden tage Jer, J Dosmer! raabte Capitainen rasende: Man maatte have lige saamegen Taalmodighed, som Paven og alle hans Kardinaler tilsammen, samt alle mulige Kardinaldyder, for at taale Jer dumme Sludder. Kjender J de fire Binde?“

„Ja vel, og flere til!“ — „Godt, det er nok, lad os kun blive ved de Fire. J er altsaa vis paa, at J kjender

de fire Binde?“ — „For Satan, det vilde blive en smuk Historie, naar en Sømand ikke kjendte noget til Bindene!“

„Godt, Paddy! sagde Capitainen, efter forgjæves at have søgt at overtale ham til, at fortsætte sin Fart tillige med Skibet: Da J endeligen vil seile tilbage, saa mærk nøie paa de Forskrifter, jeg, saa eenfoldigt som muligt, vil meddele Eder. J siger, at J kjender de fire Binde, Nord, Syd, Øst og Vest.“ — „Ja, Sir!“ — „Hvorpaa kjender J dem? Thi jeg maa overbevise mig om, at J intet Misgreb gjør. Hvorpaa kjender J de fire Verdenshjørner?“ — „Nu, Sir, her seer J Solen, Vorherre velsigne hende! Hun gaaer op i Østen og ned i Vesten, det er naturligt. Og naar J staaer mellem Øst og Vest, saa har J Nord lige for Jer Næse.“ — „Og naar J har Nord foran Jer, har J saa Øst paa høire eller venstre Haand?“ — „Paa høire Haand, Eders Naade!“

„Godt, jeg seer, at det veed J. Mærk Jer nu vel, i det Dieblik, J forlader Skibet, maa J holde nordostlig Cours, og J vil da om en Uges Tid træffe Land i Nærheden af Eders Hjem, hvis Binden holder sig, som nu, hvortil der er Udsigt; men husk vel paa, at hvis J afviger fra Jer Cours, er J forloren!“ — „Mange Tak, Eders Naade!“ — „Og hvordan staaer det med Eders Proviand?“ — „Ja, hvad Provianden anbelanger, saa har vi ingen, for naar jeg undtager de røgede Makreler, er der i fire Dage ikke kommen en Bid i vor Mund.“

„O, J arme Djævole! raabte Capitainen deeltagende: Jeg skal strax lade bringe nogle Levnetsmidler ombord til Jer.“

„Længe leve Eders Naade! Og jeg vilde ikke forsmaae, at drikke paa en saa brav Gentleman's Sundhed.“

„Jeg forstaaer Jer, Paddy, J skal ogsaa faae Grog.“ — „Bedste Herre, Himlens Belsignelse komme over Jer, derom beder jeg den hellige Jomfru Maria og de tolv

Apostle, Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, St. Patrick ikke at forglemme!”

„Jeg takker Jer, Paddy; men spar kun Eders Bønner for Jer selv, thi J kan behøve dem Alle, for igjen at hjælpe Jer hjem.“

„O, derfor skal J ikke frygte! Er det blot muligt, at udføre Tingen, saa udfører jeg den; Mod har jeg!“

„Nu vel, Barney, jo før J vender om, desto bedre vil det bekomme Jer, sagde Capitainen: thi vil J virkelig vove det, saa har J ingen Tid at spille. Er J ogsaa overbevist om, at J husker min Anviisning?“

„Paa min Ære, den skal jeg aldrig mine Levedage glemme, ligesaa lidet som mit Løfte, at bede for Jer.“

„Tænk blot ikke paa at bede for mig, før J er kommen hjem, Barney. Siig mig endnu engang, hvad Cours J tænker at styre, naar J forlader mig.“ — „Nord:Ost:Raasen, Eders Naade!“

„Forglem det blot ikke! Denne Cours maa J ikke afvige fra, før J seer Land — J maa under ingen Omstændigheder lade Jer forlede til, at forlade den.“

„O, vær ikke bangel! Jeg sætter mit Liv paa Nord:Ost:Raasen, og Gud naade Den, der kommer mellem Den og mig — jeg borer ham i Sænk, om det saa var min egen kjædelige Fader! Saa lev da nu vel! Vorherre velsigne Eders Naade og gid J lykkeligt maa naae Eders Bestemmelsessted!“

„Det Ønske kan J selv behøve, Barney — frygt ikke for mig, tænk blot paa Jer selv!“

„O, naar jeg veed Veien, saa er jeg saa godt som hjemme; er blot Vinden gunstig, og gjør blot Nord:Ost:Raasen sin Skyldighed, saa tør jeg gjøre denne Rejse tilbage for een.“ — Med disse Ord steg Barney ned i sin Hukkert og greb Roeret paa ny.

De to Fartøier adskiltes nu, for at tage en modsat Fart. Hvilken Contrast! Stolt gjennemskjærende Bølgerne, seilede Skibet der med sine mægtige, udbredte Seil, ført af et dygtigt Mandskab, under erfarne Officerers Styrelse; det havde Videnskabens Veiviser for sig, og saae sin Bane sikkert betegnet; det havde det troe Kort, og behøvede ei at frygte forborgne Rif og Sandbanker; det havde Knudetoug og Kvadrant, og kunde maale sin Bei, stille sig ret. Den stakkels lille Hukkert derimod fløvede ingen Bølger, hver Bølge løftede den, liig en Søfugl, iveiret paa sin Ryg; den havde kun tre uerfarne Fiskere at styres af, den havde intet sikkert Middel til at finde Bei gennem det umaalelige Ocean, den havde ingen Beskyttelse mod Bindens Luner; vendte Binden sig, var dens Undergang i denne Vandørk uundgaaelig!

Desuagtet blev det Hurraraab, som, ved Skilsmissen, lød fra det store Skib, besvaret fuldt saa muntert fra Hukkerten, som om en saa skrækkelig Uliighed mellem Begge aldrig havde fundet Sted, og neppe slog, ombord paa Skibet, noget Hjerte med gladere Mod, end Barney O'Neir: don's.

Lykkelige ere de arme Irlændere med deres lette Sind! Hvorofte have de deres barnlige Gemyt behov! Hvor venligt har Naturen udrustet dem mod Ulykkens Angreb! Og om de ogsaa styrte sig blindt i Faren, saa maa man dog lade dem, at de besidde Mod nok til at kæmpe sig ud deraf, saavidt det er muligt.

Hvert Hurraraab blev lidt efter lidt mindre hørligt, og tabte sig tilsidst gandske i Bindens og Bølgernes Brusen.

Endnu havde Følelsen af Eensomhed og Forladthed ikke grebet Barney; han satte sin Liid til Forsynet, og overgav sig, i en inderlig Bøn, til sin Skabers Baretægt.

Da Matten brød ind, og Barney ikke længer formaede at modstaae Naturens Trang til Hvile, betroede

han Roeret til een af sine Staldbrodre, idet han paa det nøieste indprentede ham, hvorledes han skulde styre. Huls Binden skulde vende sig, maatte man strax vække ham. Men han sov ikke længe; Angstens Feber laae paa ham, og neppe gryede det ad Dag, før han vaagnede. Da han havde gnedet sine Dine og seet sig om, opdagede han langt borte et Skib, som syntes at styre henimod ham. Alt som Morgentaagen lagde sig, kunde man tydeligt bemærke, at Skibet virkeligen seilede mod Hukkerten. Ombord paa det store Fartøi vakte det en ubeskrivelig Forundring, at see en Hukkert saa langt ude i Søen, og da Skibet, efter en Times Forløb, var nær nok, for at raabe Hukkerten an, bød Capitainen den skjære op under hans Læside.

„Satan skjære op under hans Læ! sagde Barney: Jeg agter ikke, at forlade min Nord:Ost:Raas for hans Skyld, ikke for Kongen af Englands Skyld, ikke engang for Bonyparty's Skyld! Ryg I ad Helvede! Troer I kanskee ikke, jeg har Andet at gjøre, end dandse efter Jer Pibe?“

Han blev atter raabt an; men forgjæves. Da lod Capitainen fyre efter ham; men han fortsatte sin Cours, og Kuglerne ramte ham ikke.

Tredie Dag blev Barney atter sat i Angst for at see sin Nord:Ost:Raas afbrudt. Han bemærkede nemlig en større Brig, der, alt som den kom nærmere, tydeligt viste, at den styrede lige mod hans Cours.

„Gid Djævelen feie dem væk af min Raas! sagde Barney: Kan I da ikke foretage Jer noget Bedre, end at lægge Jer lige iveien for mig? — Brig—a—hoi da! skreg han, idet han gav Roeret til een af sine Kamerader og stillede sig paa Baadens Fordæk: Brig—a—hoi da! — Gid I times en Ufærd! Væk med Jer af min Nord:Ost:Raas!“

Istedet for at adlyde hans Befaling, lagde Briggen sig nu lige for Hukkerten. — „Nei see til de Karle! skreg Barny, stampende af Harm: See mig til de Karle! Der lægge de sig hen, ligesvem i den Hensigt, at ødelægge saadan Stakkel, som jeg er! Jeg tilsværger Jer mit frygteligste Had; væk paa Minuten, eller jeg borer Jer i Sænk, om jeg saa selv skulde gaae tilgrunde derved! Af Veien, Barsto! siger jeg Jer! Crummel's *) Forbandelse over Jer, I nederdrægtige Løsgjængere, som ville stoppe en fattig Mand i hans Nord:Ost:Kaas!“

Fra Forbandelser gik Barny, alt som han kom nærmere, over til Bønner. „For Himlens Barmhjertigheds Skyld, lad mig fortsætte min Kaas! Herren velsigne og belønne Jer, naar I blot ville gaae væk af min Nord:Ost:Kaas! Englene rede Jer en Seng i Himlen, naar I blot ikke ville lægge mig øde paa denne Maade!“

Briggen blev imidlertid liggende ubevægelig, og Barny ophørte, i sin Fortvivlelse, baade med Bønner og Forbandelser, efter at han havde skreget sig hæs og især stræbt at fremhæve, hvilken himmelraabende Synd det var, at fordrive en stakkels Mand af hans Nord:Ost:Kaas!

„A—hoi da! raabte en Stemme fra Briggen: I har vovet Jer saa langt ud i rum Søs med et lidet Fartøi; udentviul har I Levnetsmidler ombord.“

„Det kan I vel tænke, vi har! Min Tro, havde vi ingen, saa var dette et daarligt Sted, at betle paa!“

„Hvad Spiseligt har I?“ — „Vi har, for Exempel, de deiligste saltede Makreler.“ — „Saa maa I overlade os nogle, thi vi have i tre Dage ikke havt noget Spiseligt ombord, og saltet Fisk er bedre end Intet.“

*) Cromwell's.

Briggen var en Vestindiefarer, som var bleven forsin-
ket af ugunstige Vinde; Vand havde den endnu Forraad
af, men Levnetsmidlerne vare slupne, saa Mandskabet be-
fandt sig i en hjælplos Forsatning. I denne Nød kom
Barny Meirton som han var kaldet, og for ham var
Tilfældet ikke mindre gunstigt, thi han tiltuskede sig for
sine Makreler, et skjønt Forraad af Rum og Sukker, som
langt oversteg Værdien af hans Fisk. Barny beklagede
meget, at Vestindiefareren ikke var bestemt til Irland, thi
saa havde han atter kunnet bringe sit originale Skibsfarts-
system i Anvendelse. Men nu maatte han skilles fra Brig-
gen og søge at gjenvinde sin Nord:Øst:Kaa, for at
styre mod Hjemmet.

I flere Henseender traf det sig heldigt for Barny,
at han saaledes fik sin Fragt affat. For det Første havde
han fundet det bedste Torv for sine Vare, han havde kun-
net ønske sig, og for det Andet kunde han ved Hjælp deraf
dække sit Tilbage tog; thi betænkelig og mislig i høi Grad
var hans Stilling endnu stedse, al den Stund han, trods
alle de Farer, han havde gennemgaaet, dog endnu ikke var
kommen til Fingal, og altsaa maatte befrygte, at vorde
blottet og udleet.

Neppe havde han vendt Briggen Ryggen, før han
vendte sig til sine Staldbrodre med de Ord: „Hvad sige I
nu, Gutter? Paa min Samvittighed, jeg er i dette Die-
blik saa stolt, som en Hest med et Træbeen! Aldrig skal
jeg glemme, at vi paa denne velsignede Dag have mødt
hine ulyksalige Creature og havt Leilighed til, at udstrække
vor Velgjørenhed til dem. Sikker havde de været forlorne
hvis ikke Guds Naade havde ført os til dem og sat os
istand til, at øve et Barmhertighedens Værk, jeg mener,
at bespise de Hungrige. Men det er ikke muligt Andet,
end at hver god Gjerning, som vi øve i denne Verden,
bygger os et Trin til Himlen — og det er en stor Trøst

for os paa alle vore Bete. Men nu, da vi har affat vore Makreler, have vi naturligviis ikke mere behov, at seile til Singal; det vilde være gandske unyttigt; vi kunne lige saa godt seile hjem igjen. Fanden med Terry O'Sullivan! Hvad kjender han til Handelen! Jo, af ham skulde man nok lære, hvor der er det bedste Torv for saltede Makreler! Den Ting forstaae vi meget bedre; jeg indestaar for, han har endnu aldrig gjort saadan Søreise, som vi!"

De to næstfølgende Dage forfulgte Barney samvittighedsfuldt sin Nord:Ost:Kaa, uden at der tildrog sig noget Mærkeligt; men den tredie Dag skulde bringe en ny og vigtig Tildragelse. Just i den Retning, Barney styrede, viste sig et Seil paa den fjerne Horizont, og efter et Par Timers Forløb havde man Bished om, at det var en Amerikaner. Vel var Barney ikke meget erfaren i Sligt, men dog kom amerikanske Handelskibe saa hyppigt til Irland, at hans Die var bleven fortroligt med deres særegne Bygning. Virkeligen forholdt det sig saaledes.

Barney bestemte sig nu for en Maneuvre, der hævder ham en Plads blandt de første Taktikere, der have vidst, snildt at dække et Tilbagetog. Han sluttede gandske rigtigt, at Amerikaneren var bestemt til Irland, og da denne næsten laae lige saa fuldstændigt iveien for hans Nord:Ost:Kaa, som Vestindiefareren, saa seilede han hen imod ham og raabte ham an. — Capitainen svarte. — „Ah, det glæder mig, at see Eders Naade igjen!“ sagde Barney.

Amerikaneren havde aldrig været i Irland før. Han sagde Barney det og yttrede det Dnske, at blive lodset ind i Bugten. — „I kjender Bugten?“ spurgte Amerikaneren. — „Er det ikke Bugten ved Cork?“ — „Jo vel!“ — „Jeg er født og opdragen der. Jeg lever just af at indlodse Skibe i Havnen.“

„Men hvad har ført Jer saa langt ud paa Søen?“ spurgte Capitainen. — „Vi vare seilede ud, for at see os om efter Skibe, som havde en Lods behov. Da reiste sig pludseligt et Bindstød fra Landet af. Det rev os formelig med sig; deraf kom det sig, Eders Naade!“

„Det lader til, at een og samme Bind har hjemført os; den kom fra Nordost.“ — „O, direct! sagde Barney: Min Tro, J har fuldkommen Ret, det var Nord:Ost: Raasen; men — det har Intet at betyde, da vi nu have truffet Eder — vi skulle nok bringe Eder hjem i god Behold.“

„Godt, saa kom ombord!“ sagde Amerikaneren.

„Strax, Eders Naade! Jeg har blot to Ord at sige mine Kamerater.“

„Hvorledes? J vil dog vel aldrig give Jer ud for Lods?“ spurgte den Ene i sit Hjertes Eenfoldighed. — „Stille, Døsmer! sagde Barney: Hør blot, hvad jeg vil sige Jer. J forstaae Jer ikke paa Skibsfarten og paa de forskjellige Grene af de hidhørende Videnskaber. Hvad J derfor har at gjøre, er blot, at følge Skibet, saasnart jeg har bestegit det — saa skal jeg nok vise Jer Veien hjem.“

Barney gif nu ombord paa det amerikanske Skib, og bad Capitainen tillade ham, at gaae ned i Rummet og faae sig en lille Luur. „Sønnen og jeg ere næsten blevne fremmede for hinanden, sagde han: og jeg vil ret takke Eders Naade, hvis J ikke vil lade mig forstyrre, før man har mig behov — thi saalænge J ikke seer Land, kan jeg dog ikke være Jer til nogen Nytte, men en god Søvn kan være mig til Nytte.“

Barney's Ønske blev opfyldt, og man vil ikke undre sig, at han, efter saamange Aands: og Legemsanstrengelser, sov fireogtyve Timer uafbrudt. Nu blev han vækket, thi man saae Land.

Saasnart Barney opdagede det første bekjendte Landmærke, blev Skibets Førelse overdraget ham. Men neppe viste sig Landtungen ved Kinsale, før han udstødte et Glædeskrig, der satte alle Amerikanerne i Forundring og var dem aldeles uforklarligt.

„O, der er J jo igjen! Der er i Allesammen, J gode, gamle Bekjendte! Ak, jeg troede aldrig, jeg skulde seet Jer mere for mine Dine!“

Saaledes hilste han ethvert ham bekjendt Punkt af den hjemlige Kyst, og da han kom lige over for Havnen ved Kinsale, hidkaldte han Hukkerten og bød sine Staldbrødre seile forud, og hilse Molly og sige, han var nu kommen tilbage, og skulde være hos hende, saasnart han havde lodset Skibet ind i Bugten.

Hukkerten seilede til Kinsale, og Barney styrede ind i Bugten. Det var det første Skib, han havde tjent som Lods i sit Liv, og hans gamle Lykke stod ham troligt bi; der tilstødte ham intet Uheld, og det Mærkeligste var, at han virkeligen fik Amerikaneren til at troe, at han var den dygtigste Lods paa hele Stationen.

Barney modtog sin Løn som Lods, og begav sig derpaa hjem, i den faste Overbeviisning, aldrig i sine Dage at have tjent Penge saa let. Saaledes vidste Barney, at gjøre sig betalt for at lodse et Skib, der viste ham Veien hjem.

Over.

Napoleon og Canova.

Stoffen var slagen ni i det keiserlige Pallads i Fontaine-bleau. Napoleon sad med Keiserinden ved Kaminen og nød hiin frie og utvungne Conversation, som han elskede over Alt. I hans Træk malte sig en sjelden Munterhed. Han loe og spogte. Var en Fremmed pludseligt indtraadt, da havde han neppe gjenkjendt den frygtede Napoleon i den lystige Mand, der med Nonchalance gyngede paa sin Stol.

Da aabnedes Døren. Duroc's brune Ansigt viste sig. — „Sire! sagde han: Den italienske Kunstner er der.“ — „Før ham strax herind!“ svarte Keiseren, rykkede sin Stol noget tilside og gjorde, mellem sig og Keiserinden, Plads for den Kommende.

Den Meldte treen ind, gjorde en dyb Compliment, og tog ogsaa, efter Napoleon's Ønske, Plads ved Kaminen. — „Velkommen i Frankrig, min kjære Canova! sagde Keiseren i den mildeste Tone: De er bleven bleg og mager, siden jeg saae Dem sidst. De maa forlade Rom, De maa flytte til Paris. Min Hovedstads Clima vil gjengive Dem Deres Sundhed og Kraft. See engang, hvor vel vi befinde os!“ — Med disse Ord kneb han Keiserinden i hendes friske Rosenkind.

„Sire, min svage Sundhed har sin Grund i min Sysfels Møisommeligheder og ikke i mit Fædrelands Clima. Det vilde være mig umuligt, ja fatalt, at forlade Rom.“

„Paris er Kunsternes Hovedstad. De maa boe her. Jeg ønsker det!“ sagde Keiseren i en noget bydende Tone.

„Deres Majestæt raader over mit Liv; men ønsker De, at det skal være Dem viet, saa tillad mig naadigst, at vende tilbage til Italien, saasnart jeg har fuldendt Hendes Majestæt Keiserindens Buste.“

„Det er da et grueligt Menneske! raabte Keiseren: Han siger mig Nei, han vil ikke blive hos mig! Seer De, Madame, han har ingen anden Ergjerrighed, end den, at være den første Billedhugger i Verden. Han længes efter at forlade os, for at vende tilbage til Rom og skabe nye Mesterværker, som hans „Terpsichore“ — „Paris“ — „Danserinderne“ — „Venus“ — eller „Magdalena.“

Samtalen blev stedse mere levende; man talte om „Bendomestøtten“ og om tusind andre Kunstgjenstande. Napoleon forstod, at tale som grundig Kjender om Alt. Canova var forbauset derover og kunde ikke skjule sin Beundring. — „Hvorledes er det Deres Majestæt muligt, at dele Deres Opmærksomhed mellem saamange Gjenstande?“

„Jeg har tresindstyve Millioner Undersaatter, svarte Napoleon med et Smil: otte til ni hundredtusinde Soldater og hundredtusinde Heste. Selv Romerne havde ikke Saamange. Jeg har kommanderet i fyrretyve Feltslag. — Men — vi ville nu tale om noget Andet.“

„Hør nu efter, Madame, jeg vil fortælle Dem en romantisk Historie. Helten deri kjender De vist. I Provindsen Treviso er en liden Landsby ved Navn Possagno; her fødtes og opdroges Sønnen af en Architect. Faderen døde meget ung, syvogtyve Aar gammel, hvorpaa Moderen giftede sig andengang med en vis Sartori di Crepano. Da Drengen, som heed Antonio, var fire Aar gammel, kom han i Huset til sin Bedstefader, der behandlede ham med megen Strengthed. Bedstefaderen sendte ham til en Senator i Pradazzi, to-tre Mile fra Possagno. Falliero — det var Senatorens Navn — blev opmærksom paa Drengens Forstand og paa hans Færdighed i at gravere i Steen og forme af Gips. Han satte ham derfor i Lære hos en dygtig Billedhugger ved Navn Toretto.“

„Hvorledes? Deres Majestæt kjender alle disse smaa Details af min Livshistorie?“ udraabte Canova forundret.

„Jeg veed endnu mere! svarte Napoleon og vedblev: Toretto var en Mand af streng Moralitet, men hvor faderligt han end vaagede over sin Elev, fandt Denne dog Leilighed til, at liste sig bort af hans Atelier og at dandse ved Festlighederne i Landsbyen. Han var dengang sexten Aar gammel. Blandt den Belsignelse af Bønderpiger, som samlede i Biinhøstens Tid, for at dandse Tarantellaen, var en, hvis Yndighed fængslede hans Hjerte. Bettina Biasi talte fjorten Somre. Hendes store sorte Dine funkede fyrigt, hendes Liv var saa smækkert, at to Hænder kunde spænde derom, hendes Haar var deiligt.“

Canova sukede dybt.

Napoleon trykte Keiserindens Haand, for at gjøre hende opmærksom paa dette Suk, og vedblev: „Antonio's Kjærlighed var grændseløs. Bettina fik en smuk Medgift, og de to unge Menneskers Forældre havde allerede besluttet, at forene dem, da Toretto og Senatoren fik Nys derom, og da de tænkte, at denne Forbindelse vilde tilintetgjøre den store Carriere, som forestod Antonio, besluttede de, at forhindre den. En Aften traadte de ind i hans Bærelse, bød ham følge med, og uden at agte hans Modstand, hans Taarer og fortvivlelsesfulde Klager, førte de ham til Benedig, hvor de holdt ham fangen et heelt Aar om. Alle Forsøg paa at undkomme vare frugtesløse. Den forelskede Yngling, som fandt det umuligt, at komme tilbage til Padrazzi, var tvungen til, at søge Trøst i det Studium, for hvis Tilfidesættelse man forfulgte ham — i Billedhuggeriet. Rygtet om den unge Mands Talent udbredte sig snart, og med Berømtheden erhvervede han sig ogsaa snart en betydelig Formue. — Man beilede allevegne til hans Benskab, og Bettina's Minde forsvandt lidt efter lidt af hans Sjæl. Paa samme Tid fattede han Kjærlighed til Dominica, en Datter af Billedhugger Volpato, en lille Kokette, som, ved sine hjerteerobrende Kunster, for:

stod at fange ham i sine Garn. Der gjordes Gistermaals; forslag; men da Domenica endnu var meget ung, skulde man vente endnu et Aar. Inden Aaret var omme, ægtede Domenica Raphael Morghen. Den stakkels forladte Elsker var fortvivlet, og blev meget syg.“

Her hensank Canova i en dyb, tungsindig Grublen.

„Han begyndte at gjenvinde sin Sundhed; hans Læger og Venner raadte ham, at vende tilbage til sin Fødeby. Antonio begav sig paa Reisen. Da han nærmede sig Byen, levede den fortryllede Bettina, med sin troe, sande Kjærlighed, op i hans Hjerte. O, raabte han: Hvor var jeg utaknemmelig, at jeg kunde glemme hende! — Og han forjog Domenica aldeles af sine Tanker, og tænkte kun paa Bettina Biasi. Han tænkte sig den Glæde, han vilde føle ved atter at trykke hende til sit Bryst. Hans Hjerte bankede af Fryd. Nu laae Possagno for ham. Han forlod den langsomme Betturino, og fortsatte sin Reise ad en Fodsti. Nu stod han ved Døren. En Hob unge Mennesker havde ventet hans Komme, og da de saae ham, tiljubledede de ham „Velkommen,“ styrtede ham imøde og omfavnede ham En efter en Anden. Garderne vare bestræede med Laurbærgrene og Ewiggrønt, alle Indvaanere i Possagno, Qvinder, Børn, Gubber i festlig Dragt, vare opstillede i lange Rækker, for at hilse den berømte unge Mand.

Den ærværdige Torreto, Canova's gamle Mester, aabnede sine Arme for ham. I ringe Afstand nærmede sig Canova's Moder, hans Stiffader, og bag dem en ung Qvinde, badet i Taarer. — „Bettina! min Bettina!“ raabte Canova. — Hun rakte ham sin Haand. Han vilde tale; da lode Landsbyens Kirkeklokker, Mussketsalver rystede Luften, og Præsten nærmede sig, i Spidsen for sit Kleresie, høit sjungende et „Te Deum,“ og opsendende Takkefange til den Allersøieste, fordi han havde skjænket

Posfagno en saa navnkundig Søn, som Canova. Den graahærdede Præst tog Canova under den ene Arm, hans Moder hængte sig ved den anden, og i Triumph førte Processionen Helten til hans Bedstefader, der laae syg hjemme.

„Åh, Sire, Sire! Hav den Naade, at afbryde en Fortælling, der vækker saa smertelige og søde Erindringer i mig!“ bad Canova hulkende.

Men Napoleon fandt alt for meget Behag i det Indtryk, han gjorde paa sine Tilhørere, til at han skulde have ophørt. „Dagen efter — vedblev han — da han gik ned i sin Bedstefaders lille Have, fandt han Bettina Biasi der. „O, Bettina, Bettina! sagde han: Vil Du tilgive mig min Utaknemmelighed og skjænke mig en Lykke, som jeg næsten ikke fortjener?“ — „Hør! svarte Bettina med en Stemme, som rystede af dyb Bevægelse: Hør, Antonio mio! Jeg leed ubeskriveligt, da jeg hørte, Du stod i Begreb, at ægte Dominica, men jeg følte ogsaa, min Høitelskte, at en simpel Bondepige, som havde været Lærlingen Antonio's Kjæreste, aldrig kunde vorde den berømte Canova's Kone. Ikke destomindre afflog jeg adskillige Ægteskabstilbud, og levede fem Aar med Erindringen om Den, jeg elskede saa uendeligt. Men da jeg hørte, Du vilde komme tilbage til Posfagno, da jeg forestillede mig, at Du ikke vilde være istand til at see mig, uden at bevæges — da jeg betænkte, at vi Begge kunde være svage nok til, at fornye en Forbindelse, som, under de nærværende Forhold, vilde være Daarskab, saa fattede jeg den Beslutning, at spare os Begge en haard Kamp — jeg giftede mig.“ — „Du har giftet Dig?“ — „For otte Dage siden, med en retskaffen ung Mand, som, for fire Aar siden, beilede til min Haand.“

„Det var en ædel og høimodig Skabning!“ udbrød Keiserinden.

Canova leiste sig, og støttede sit Hoved mod en Vinduespost, for at skjule sin Smerte.

Det bankede paa Døren, og Politiministeren, Hertugen af Otranto, treen ind.

„Ssandhed, Mr. le Duc, De kunde aldrig komme beleiligere. See engang her, hvilke Virkninger jeg har frembragt, takket være de Underretninger, De i saa Dage har forskaffet mig fra Italien. Adieu, Canova! vedblev han, idet han venligt klappede Kunstneren paa Skulderen: Fuldend min Kones Büste, og vil De saa endeligen tilbage til Italien, faae vi vel give Slip paa Dem. Godnat, jeg har Forretninger med Hertugen af Otranto. Ak, en Keisers Liv er ikke altid misundelsesværdigt! Hvor sjelden har jeg dog en Aften for mig selv og en fortrolig Passiar med min Kone og en Ben ved Kaminen! Kom, Mr. le Duc!“

Denne Scene fandt Sted om Aftenen den 11te October 1810, og Keiseren befandt sig i det samme Værelse, ved den samme Kamin, hvor Napoleon den 11te April 1814 undertegnede sin Thronfravigelse.

Grevinde de Rupelmonde.

(Episode af Grevinde Dash's nyeste Roman: „Louise af Frankrig.“)

— Prindsesse Louise's Equipage holdt i Rue de Grenelle, udenfor Carmeliterinderne's Kloster. Langsomt steg Prindsessen ud, ledsaget af Grevinde de Maulieu, for at hendes Betjente kunde have Tid til at underrette Priorinden om den Ære, som skulde vorde hendes Kloster til Deel.

Abbedissen gik Prindsessen imøde indtil Klosterets yderste Dør. Madame Louise traadte ind, og saae sig om med et saligt Smil og en Taare i Øiet. — „Hvor lykkelige maae De føle Dem, mine Søstre, i dette hellige Asyl! Hvilken Rolighed, hvilken Stilhed! Hvor maa man kunne bede her! Hvor nær føler man sig den Almægtige!“

„Vil Madame have den Naade, at besee vort Huus?“ spurgte Priorinden dybtneiende. — „Jeg er kommen i denne Hensigt, ærværdige Moder, og ønsker tillige en Samtale med en af Deres Søstre, hvis Indklædning jeg endnu mindes meget vel. I hvor ung jeg end var, da jeg, tilligemed Dronningen, bivaanede den, saa kunde dog Intet udslutte det Indtryk, hiin høitidelige Ceremonie gjorde paa mig. Hvo af Dem, mine Søstre, kaldte sig tidligere Grevinde de Rupelmonde?“

Paa et Bink af Superiorinden fremtraadte Een af Nonnerne, og lagde sit Slør tilbage, idet hun nærmede sig Prindsessen.

„Det er Dem, fromme Søster, hvis Lykke jeg saae begynde, idet jeg var Vidne til Deres Afsked fra Verden. Naar jeg har taget dette Kloster i Diesyn, ønsker jeg, at

udhvile i Deres Celle, og der vil De maaskee, med den ærværdige Moders Tilladelse, unde mig en Time til en opbyggelig Underholdning.“

Priorinden og Carmeliterinderne førte Prindsessen først til Capellet, hvor der, til Ære for det ophøiede Besøg, blev sjunget et høitideligt Tedeum. Herpaa viste man Kongedatteren det hellige Asyl i dets hele Udstrækning; hun vilde see Alt, lære at kjende Alt, og spurgte saa nøie om Alt, at Grevinde de Rupelmonde ikke kunde afholde sig fra at sige: „Man kunde føle sig fristet til at troe, Madame havde den Hensigt, selv at vorde Carmeliterinde.“ — „Og hvorfor ikke? spurgte Prindsessen: Carmeliterinderne ere jo saa lykkelige!“

Da Madame Louise havde beseet den hele Bygning og underrettet sig om Alt, hvad der vakte hendes Bidebegjærighed, sendte hun sine Damer tilbage til det ydre Taleværelse, og gif med Søster Henriette — for dum den skønne Grevinde de Rupelmonde — til den af hende beboede Celle. Fra Sygeværelset havde man ladet didbringe en Lænestol for Prindsessen. Hvor slet den end var, var der dog ingen Bedre i hele Huset, og den var dog altid mageligere end Træbænkene, de eneste Sæder der vare Carmeliterinderne tilladte. Madame modtog ikke denne Udmærkelse, men nøiedes med en Fodskammel; Grevinden blev staaende ærbødig for hende. Prindsessen taalte det ikke; Søster Henriette maatte sætte sig hos hende, idet hun bad, kun at see en Veninde, en Søster i hende, og slet ikke tænke paa deres Standsforskjel, hvilken hun selv gjerne vilde glemme.

„Det er min Hensigt, at fordre et stort Beviis paa Godhed og Tillid af Dem, dyrebare Søster; tillad, at jeg først erindrer Dem om den Belvillie, Dronningen stedse har viist Dem — maaskee vil De da opfylde min Bøn!“

„Jeg føler mig lykkelig ved at adlyde Madame, idet De nedlader Dem til at bede, hvor De har Ret til at befale.“

„Fromme Søster — dyrebare Grevinde! sagde Prindsessen, gribende hendes Hænder — der gik saa mange Nygter om de Grunde, der bevægede Dem til, at tage Sløret, og jeg ønskede, at erfare disse af Dem selv; jeg længes efter at høre Deres Livs Historie. Ero ei, at jeg af Nysgjerrighed fordrer en saadan Bekjendelse af Dem! Jeg tager den meest levende Deel i Deres Skjebne. Desuden har jeg en anden Bevæggrund, som jeg dog ikke kan nævne Dem, til at udbede mig Deres Fortrolighed.“

„Min Gud! Madame, hvad forlanger De af mig? Jeg skal kaste et Blik tilbage i Fortiden? Jeg, som dagligen anraaber Herren om, at udlette dens Erindring af min Sjæl — dog vil jeg gjøre det, for Dem, ene for Dem! O, Madame, jeg har lidt skrækkeligt, og kun i Bønnen kunde jeg finde Lindring for min Kummer. Bønnen er Haab; Haabet er Gud!“

„Jeg hører, fromme Søster; gjør Regning paa min Taushed, paa mit Venskab.“

„Deres Skaansel, Madame, maa jeg henflye til, thi jeg var en stor Synderinde. Som Magdalena har jeg elsket; liig hende anraaber jeg Himlen om Forbarmelse! — Jeg er en Datter af Greve og Grevinde de Melun. Min Fader døde ung; min Moder traf sig tilbage fra Hofset. Hun drog med mig til et gammelt Slot, og overlod sig i Eensomheden til sin Smerte. Da jeg havde naaet mit sextende Aar, giftede hun mig med Grev de Rupelmonde, der var femogfyrrityve Aar ældre end jeg, og hvis anden Kone jeg blev. Min Moder levede siden kun for den høieste Fromheds Øvelser, og tænkte ikke mere paa verdslige Ting. Min Mand førte mig til sit Slot, i Nærheden af Grenoble.“

„En underlig Begivenhed tildrog sig ved vor Forbindelse. Den første Grevinde de Rупelmonde, en i hver Henseende agtværdig Kone, var Gudmoder til en ung Vicomte de Serlay. Dette Barn var blevet hende betroet af hendes Søster, som døde, efter at have givet sin Søn Livet. Da hun selv ingen Børn havde, adopterede hun ham, lod ham opdrage under sine Dine, og man betragtede ham som en Søn af Huset. Den stakkels moderløse Dreng tilbød sin Belgjørerinde; han havde nær mistet Forstanden, da hun døde, og da han erfarede, at Greven vilde gifte sig igjen, svor han, at hævne, hvad han kaldte en Forbrydelse mod den Hedengangne. Hr. de Rупelmonde gjorde alt Muligt, for at berolige ham; han gik endogsaa saavidt i sin Godhed, at han lovede ham, han skulde herefter beboe sit eget Huus og aldrig see mig. Henri vilde Intet høre. Min Bryllupsdag kom, vi vendte tilbage fra Altret, og endnu meget bevæget betraadte jeg Slottet, da jeg saae en ung Mand vise sig paa Trappen, kun lidet ældre end jeg, sortklædt, bleg, forstyrret. Han udrafte sin Haand imod mig, og sagde disse Ord, som jeg aldrig skal glemme: „Forbandet være Du, fremmede Qvinde, som vover, at ville indtage hendes Plads! Gid dette Huus begrave Dig under sine Ruiner! Gid Du med Taarer maa bøde for Din Frækhed! Det er mig, som forbander Dig, mig, den Moderløse, den Forladte; men Du hører Guds Røst i min, og jeg forbander Dig!“

Rasende styrtede Hr. de Rупelmonde henimod ham; han var forsvunden. Hans Hovmester havde ført ham bort. Men hans Ord havde ramt mig. Hans Forbandelse laae, med al sin Vægt, paa mit Hoved. Af, den skulde gaae i Opfyldelse!

Adskillige Aar vare henrundne, uden at jeg havde gjenseet Hr. de Serlay. Greven holdt ham fjernet fra os. Jo ældre han blev, desto bitterere blev hans Had til mig;

han-beskyldte mig for, at have fjernet ham, og betragtede mig som sin grusomste Fiende.

En Morgen kom jeg tilbage fra Messen; ene gik jeg i Parken. I det jeg bødte om i en Allee, stod Hr. de Rupelmonde pludseligt for mig. — „Jeg har en gandske besynderlig Efterretning at meddele Dem, Frue.“ — „Og hvilken, min Herre?“ spurgte jeg med Skræk. — „Vicomte de Serlay er her. Kongen har forviist ham til Rupelmonde som en Ben af Fru de Châteauroux, der er falden i Unaade.“ — „Man maa naturligviis tage mod ham!“ — „Det er ogsaa min Mening; dog vilde jeg tale med Dem, før jeg forestiller Dem den unge Mand. Jeg haaber, De vil have glemt hans tidligere Opførsel. De vil kunne undskylde ham, naar De betænker, hvor underlig hans Stilling maatte være lige over for Dem. Min første Gemalinde havde elsket ham med moderlig Dmhed; han skyldte hende Alt. De vil derfor ikke undre Dem længer over hans barnlige Vrede. Jeg holder af ham. Vel er der ikke bleven det af ham, jeg havde ønsket; men han er opdragen i mit Huus, han bærer et ædelt Navn, han er ogsaa min Myndling. Jeg ønskede altsaa, Frue, at De vilde søge, at gjøre ham Opholdet i mit Huus behageligt, og at De ikke mere vilde komme hans tidligere Forhold ihu. Han vil isvrigt behage Dem! tilføiede han leende: Smuk er han bleven, og med sin Personlighed vil han sikkert vinde alle Qvinders Hjerter.“ — „Disse Lovtaler, min Herre, ere ikke nødvendige, for at gjøre mig tilbøielig til, at tilgive ham og at adlyde Dem.“

Vi havde naaet Slottet. I det jeg traadte ind i Spisesalen, søgte mine Dine den bebudede Gæst. Han stod ved Vinduet, stirrende hen mod Kirken, hvor hans Pleiemoder hvilede.

„Vicomte! sagde Hr. de Rupelmonde: Jeg forestiller Dem her Grevinden, min Gemalinde. Hun selv vil

give Dem den Forsikkring, at vi, trods Deres Uvillie mod hende, betragte Deres Besøg som en glad Begivenhed; Grevinden kan derfor kun bede Dem blive hos os længere Tid.“

„Vær mig hjerteligt velkommen, Hr. de Serlay! tilføiede jeg: Enhver i Rupelmonde modtager Dem med Glæde, og jeg haaber, at naar De lærer at kjende mig nøiere, vil De ogsaa overbevise Dem om min oprigtige Deeltagelse. Indret Dem strax her, som om De aldrig havde forladt os. De er her i Deres Hjem. Tal om hvad-der interesserer Dem; fortæl os om Hoffet, som De dog vist beklager at have forladt.“

„Kan man, i Deres Nærhed, beklage noget, naadige Frue?“ — I denne Tale laae en Bitterhed, som jeg meget vel forstod; et Dieblif efter fattede jeg en Beslutning, og svarte i alvorlig Tone: „Hør mig, min Herre! Vor Skjebne fordrer, at vi maae leve hos hinanden en Tidlang; det er derfor aldeles nødvendigt, at vi forklare os aabenhjertigt for hinanden. De har Fordomme mod mig, jeg vzed det, nægt det ikke! De staaer ene i Verden, De har et følsomt Hjerte, og begræder endnu den ædelsindede Veninde, som ledte Deres Barndom, medens De betragter mig som hendes Navns og hendes Rettigheders ubesøiede Besidderinde. Ak, hvorfor kunde jeg ikke vorde Dem, hvad hun har været Dem! Hvorfor vilde De ikke betragte ogsaa Hr. de Rupelmonde, ogsaa mig, som Deres! Hun var Dem en tro Moder, lad mig være Deres Søster; som hun stedse har vaaget over Dem med kjærligt Die, saaledes skal Deres Skjebne ogsaa altid ligge mig paa Hjerte. Jeg skal raade og hjælpe Dem, hvor jeg formaaer, og søge at afvende hver Fare, som truer Dem, fra Deres Hoved. Jeg seer heri en op: høiet Bestemmelse; vær overbevist om, at jeg skal bestræbe mig for, samvittighedsfuldt at opfylde den.“

Medens jeg talte, forandrede Vicomtens Ansigt sig paa en paafaldende Maade; han havde Taarer i Øinene.

Han greb min Haand og kysede den dybtbevæget, idet han næsten bøiede et Kne for mig. — „Ja, naadige Frue, jeg troer Dem istand til de ædleste, de meest ophøiede Følelser. Tilgiv mig!“

Hvor forførelse var Bicomten i dette Dieblik! I den Skjønhed, som omstraalte ham, affpeilede sig hans hele Sjel. Hans blege, brune Kinder, hans sorte Dine og Haar, hans høie, ranke Skikkelse maatte gjøre et dybt Indtryk paa et quindeligt Hjerte. Da jeg saae ham for mine Fødder, saae hans Træk bevæges næsten lidenskabeligt, vovede jeg neppe at see paa ham mere; jeg var ikke istand til at sige et Ord.

Imidlertid havde Hr. de Rupelmonde roligt indtaget sin Frokost. Da han saae, at Underholdningen var afbrudt, begyndte han: „I have altsaa sluttet Forliig? Det glæder mig! Jeg er en Hader af al Uenighed.“ — Det var Alt, hvad han havde begrebet af det Optrin, der nys havde fundet Sted.

Hr. de Serlay og jeg vare snart uadskillelige. Brevven syntes at være meget lykkelig ved denne Forandring; hver Dag gav han os sit Bifald tilkjende. Jeg var uden Erfaring, uden Bekjendtskab med Verden. Keen og uskyldig, berørte ingen strafværdig Tanke min Sjel. Jeg havde endnu ingen Anelse om, at det nogensinde kunde vorde mig tungt, at opfylde mine Pligter. Saaledes overlod jeg mig til min Tilbøielighed, uden Frygt, uden Mistro. Intet syntes mig naturligere, end at elske Bicomten, og denne Følelse var allerede stegen til Lidenskab, da jeg endnu stedse troede, han var kun mit Hjerte kjær som en Broder.

Ogsaa han elskede mig. Hans Hovedsysfel bestod i, at gjøre Vers til mig, han forelæste mig dem; jeg hørte paa dem som skjøne Digtninger, neppe anende, at disse omme Ord gjaldt mig. Denne Kjærlighed havde et saadant Præg af Uskyld og Keenhed, at jeg vel begriber,

hvorledes jeg kunde skuffes saalænge, jeg, der aldrig havde lært, at læse i min egen Sjæl.

Bicomten skuffedes ikke. Han forstod fuldkommen de Tølelser, som droge ham til mig, og var sig tillige bevidst, at jeg deelte dem. Han havde ved Hoffet kun lært at kjende strafværdige eller kofette Qvinder, og meente, jeg vilde være lige saa let en Erobring. Han lod mig derfor ikke vente længe paa en Erklæring fra hans Side. Jeg forstod den ikke. Han forklarede sig tydeligere, og den Forvirring, som, ved denne Tilstaaelse, greb mig, aabnede først mine Dine. Jeg saae ned i den Afgrund, som maatte opsluge mig uden Redning, Forfærdet flyede jeg til Altrets Fod, og anraabte Gud om Bistand. Nu begyndte en heftig Kamp i mit Hjerte. Mit arme, før saa rolige Liv var forstyrret. Den Modstand, hvormed jeg mødte Bicomtens Ønsker, forstærkede dem kun, og snart havde jeg kun Balget mellem hans Lykke, hans Liv maaskee, og min Skjændsel! O Madame, De kan ikke fatte det Skrækkelige i en saadan Stilling! Det er den første Tugtelse, som vorder os til Deel for en strafværdig Tølelse.

Hr. de Nupelmonde anede Intet. Henri og jeg -- Begge forandrede vi os øiensynligt. Jeg undveeg ham, han søgte mig, og vi græd i Forening. De Timer, vi ikke vare sammen, benyttede jeg til at bede, han til at tilskrive mig; dog var det altid de samme Tanker. Jeg betroede Gud, hvad jeg ikke vovede, at sige ham.

Mine Kræfter udtømmes meer og mere. Jeg begreb, at denne Kamp maatte have en Ende, og skrev til Hoffet, for at udvirke Grevens Tilbagekaldelse. Min Moder havde endnu Benner der; det lykkedes dem, at skaffe Bicomten Benaadelse; Efterretningen derom bragtes mig af en Courer, og jeg følte nu, at det var forbi med min Rolighed, thi allerede Tanken om en Skilsmisse syntes mig skrækkelig.

Jeg opsogte Hr. de Serlay, for at formaae ham til, at vende tilbage til Hoffet. Jeg fandt ham under et Træ, hvor han, under hede Taarer, gjentagende udraabte mit Navn. Skjælvende hørte han paa mig, og vægrede sig ved, at modtage den Benaadelse, jeg havde udvirket for ham, idet han forsikkrede, at Intet skulde fjerne ham fra mig, og at han vilde døe i Rupelmonde, da jeg dog engang vilde hans Død; en Skilsmisse fra mig udholdt han ikke. Det lykkedes mig ikke, at overtale ham, og jeg forlod ham i Fortvivlelse. Næste Morgen og i Løbet af hele Ugen gjentoges lignende Optrin. Allerede vilde jeg opgive alt Haab, da Himlen kom mig til Hjelp. Bicomtens bedste Ven var bleven saa farligt saaret i en Duel, at man frygtede for hans Liv. Han ønskede, at see Hr. de Serlay; Denne vægrede sig i Begyndelsen ved at opfylde dette Ønske; men den Døendes gjentagne Bønner og bittere Bebreidelser overvandt ham omsider. Han reiste, idet han tilsvor mig, at vende tilbage, saasnart han havde opfyldt Benskabet's Pligter.

Da jeg nu blev ene, undersøgte jeg modig mit Hjertes Bunde, og tilstod for mig selv, at den var ulægelig. Jeg bad inderligt til Gud, han vilde dog bevare mig fra en Forbrydelse, medens jeg — hvo begriber Lidenskabens Virkninger! — med Utaalmodighed ventede Grevens Tilbagekomst. Det var bleven mig en Nødvendighed, at see ham. At see ham, var mit Liv; at lide i hans Nærhed, var min Lykke! At skilles fra Den, man elsker, er den tungeste af alle Sjelslidelser. Jeg, der saa alvorligt havde villet hans Afreise, jeg havde offret Alt, blot for igjen at kunne være ham nær. Intet er ubegribeligere, end Kjærligheden!

Henri's første Breve vare hjertesønderrivende. Han kunde ikke udholde Skilsmissen længer; han talte Timerne, Minuterne, og ønskede Intet inderligere, end at hans Ven

maatte vorde helbredt, thi saa var han fri, saa fløi han tilbage til Kuppelmonde.

Den sande Kjærlighed, den, der aldrig udslukkes i vort Hjerte, er klarsynet. Efter to Maaneders Skilsmisse antog hans Breve en anden Characteer; jeg følte det, det greb mig dræbende! I de næstfølgende blev Forandringen endnu mere paafaldende; saa bleve de kortere og sjeldnere. Jeg kunde ikke tvivle længer: Bicomten havde ophørt at elske mig; jeg var saa vis derpaa, som om jeg havde hørt det af hans egen Mund, og da han, tre Uger sildigere, sendte mig nogle flygtige Linier, da vidste jeg, at min Skjebne var afgjort, at jeg havde en Medbeilerinde. Fra denne Dag af, Madame, begyndte en ny Qual for mig — Skinsygens Lidelser martrede min Sjæl! En Skinsyge, som ikke vidste, til hvem den skulde holde sig, som havde skabt sig et Phantom uden Navn. O, fromme og dydige Prindsesse, tak De Himlen, der har bevaret Dem fra slige Qualer!“

Dybtbevæget trykte Kongedatteren Grevindens Haand. Hun forsøgte at tale, men opløstede Dinene, sukede, og aftørrede en Taare, som rullede over hendes Kind. Søster Henriette vedblev:

„Et ulykkeligt Brev sagde mig Alt — en feberagtig Tilstand greb mig. Jeg skrev til Henri, at han forgjæves søgte at dølge Noget for mig, at jeg vilde vide Alt, at jeg var hans Søster, hans Veninde, og at jeg havde Ret til hans fulde Fortrolighed. Herpaa fik jeg et otte Sider langt Brev, hvori han erklærede, at han for Fremtiden, paa Grund af mine Fuldkommenheder, kun formaaede at betragte mig som en Engel og ikke som et jordisk Væsen, at han tilbød mig, men at han elskede en virkelig Kvinde, der var syndig og ufuldkommen, som han selv. Han følte sig isøvrigt lykkelig ved at kunne meddele mig denne Efterretning, da jeg havde tilbagestødt hans Kjærlig-

hed, og han var overbevist om, at denne Forandring i vort gjensidige Forhold ikke kunde Andet, end være mig behagelig.“

Jeg behøvede al min Fatning, for at bestaae i denne Prøve. Gud forlod mig ikke; jeg seirede. Dog var, fra dette Dieblif af, Alt forandret i mit Jnderste. Jeg skabte mig nye Pligter, jeg vilde fortjene Englenavnet, som han havde givet mig, i dets hele Betydning, idet jeg gjorde mig selv det Løfte, at vorde hans Engel. Jeg fandt Behag i denne sælsomme Opgave; den gjorde det muligt for mig, at forene mine Pligter med min Kjærlighed; kun saaledes kunde jeg, efter mine Grundsætninger, nærme mig ham paa ny. Hr. de Kuplemonde blev syg; jeg pleiede ham ommere, end jeg maaskee vilde gjort, hvis min Samvittighed havde været gandske brødefri. Jeg forlod ham intet Dieblif, hverken Dag eller Nat, og jeg forsikrer Dem, Madame, at jeg bad Gud lade mig beholde ham; men mine Bønner trængte ikke igjennem — toogtyve Aar gammel blev jeg Enke.

I de to Sørgeaar havde jeg kun een Tanke for min Fremtid. Bicomten tilskrev mig ofte; han underrettede mig om alle sine Erobringer, sine Forlystelser. Jeg elskede ham endnu stedse, og hvert af hans Breve var et Dolkestød for mig. Nu randt det mig ihu, at jeg endnu var ung, dertil smuk og riig, altsaa intet upassende Parti for ham. Jeg torde sysselsætte mig med ham, uden at begaae en Forbrydelse; jeg kunde grunde hans Lykke. Men først vilde jeg see ham. Jeg reiste derfor til Versailles. Hvor underligt var jeg tilmode ved at skulle see ham igjen! Jeg frygtede, at han skulde finde mig forandret, falmet, at mit Bæsen skulde forekomme ham provindsielt, da jeg var ubekjendt med Hoffets Tone. Men jeg trøstede mig ogsaa med det Haab, at hans Kjærlighed til mig skulde vaagne paa ny, naar han saae mig, at han strax vilde gjætte,

hvorfor jeg var kommen, og at alle hine forbigaaende Indtryk ikke vilde kunne have fortrængt mig af hans Hjerte. Hans første Ord aabnede mine Dine.

„*Bon jour*, min skønne Engel! tilraabte han mig, idet han bøiede et Kne for mig: De har altsaa udbredt Deres hvide Binger, og befinder Dem nu paa et temmelig vanhelligt Sted. De vil finde Dem besøiet til, at fordomme Verden her, naadige Frue, og det vilde dog ikke være christeligt!“

Han var munter, glad ved at see mig, men ingen Bevægelse besjelede hans Træk; hans Hjerte slog mig ikke meer imøde, som tilforn. Neppe lykkedes det mig, at skjule mine Taarer; mit sidste Haab var udsuget. Jeg maatte indskrænke mig til en Skytsengels Rolle, og nøies med, at vorde hans Fortrolige, ja endog Vidne til hans Forvildelser, som voldte mig navnløs Græmmelse. Han var dødeligt forelsket i To paa eengang. Den Første var en Cresdame hos Fru Hertuginde af Bourbon, lige saa smuk, som galant, men strengt bevogtet af sin Mand; den Anden var Mademoiselle Colombe, en meget smuk Opera-danserinde, der allerede havde ruineret tre Gesandter og to Generalforpagtere. Sligt et Liv udviklede den unge Mand i de forunderligste og farligste Eventyr. Med uafsladelig Omhu vaagede jeg over ham. Bourguignon, hans gamle Kammertjener, underrettede mig om alle hans Handlinger, og i Forening udfandt vi Midler til at afvende hver truende Fare fra hans Hoved. Jeg skjulte ingenlunde den Deel, jeg tog i hans Skjebne, og bestræbte mig kun for, at sikre mit Forhold mod enhver Mistydning, saa selv Bagtalelsen ikke vovede, at angribe min Ære. Dronningen, Deres ophøiede Moder, udnævnte mig til sin Palaisdame. En Dag havde jeg havt Jour, da jeg fik et anonymt Brev, hvori man underrettede mig om, at Hr. de

Serlay om Aftenen vilde besøge Maskeballet i Operahuset med den omtalte Gresdame, at hendes Mand var vidende om denne Rendezvous, at han pønsede paa en frygtelig Hævn, og at jeg alene kunde redde Bicomten, naar jeg overtalte ham til, at opgive dette Møde. Billetten kom mig først tilhænde, da jeg, efter Dronningens Souper, betraadte mine Bærelser. Jeg følte mig, ved denne Efterretning, en Afmagt nær. Jeg havde neppe saamegen Tid, at jeg kunde ile til Paris, for at tale med den letsindige unge Mand. Idetmindste vilde jeg vove et Forsøg paa at redde ham. Jeg tog Postheste, og kjørte lige for hans Dør, i den Hensigt, at lade ham opsøge af min Tjener og, under eet eller andet Paaskud, anmode om at komme til mig. Bourgnignon kom, for at sige mig, at hans Herre allerede var paa Ballet med en Dame. Hvad skulde jeg nu gjøre? Jeg betænkte mig ikke længe. Uagtet min Modbydelighed for dette Slags Forlystelser valgte jeg et passende Costume og lod mig følge til Operaballet. Jeg vidste, at Bicomten ikke havde maskeret sig, og var altsaa vis paa, let at finde ham. Mit Hoved svimlede, da jeg befandt mig alene i denne Brimmel. Aldrighørte Ord og Samtaler naaede mit Øre — jeg hørte dem neppe; jeg havde kun een Tanke, mine Øine søgte kun Henri. Min Uerfarenhed lod mig spille megen Tid; jeg vilde just allerede gandske fortvivlet see mig om efter Bourgnignon, for at han kunde lede mig i denne Labyrinth, da jeg omsider bemærkede Bicomten, idet han med en Dame steg op ad Trappen; i nogen Fraastand fulgte ham en mandlig Masse, der iaagttog Begge meget nøie. Jeg tvivlede ikke om, at det var Damens Mand, og skjalv ved Tanken om, hvad der kunde skee. Uden længe at betænke mig, trængte jeg mig gjennem Menneskemassen, til jeg naaede Begge, og hastigt greb jeg Bicomtens Arm. Men han vendte sig hurtigt om, og forsøgte, at støde mig tilbage.

„Det er mig! tilhviſkede jeg ham, mere død, end levende: Lader os haſtigt træde ind i en Loge; endnu er det Tid, han ſeer os ikke i dette Dieblif.“

„Hvo ſeer os ikke?“ ſpurgte Vicomten. — „Hendes Mand. Men kom, vær rolig, jeg redder Dem!“ — Hr. de Serlay lod aabne en dunkel og meget rummelig Loge, ſom han havde leiet for denne Aften, og ſom ſædvanligt tjente til ſlige Rendezvous. Eaſnart vi vare indtraadte, demaskerede jeg mig. Damen veeg forfærdet tilbage, da hun ſaae mig.

„Frygt Intet! beroligede jeg hende: Jeg kommer ſom Beninde. Vi have intet Dieblif at ſpilde. Deres Mand veed Alt; han er fulgt efter Dem, og venter Dem uden tvivl ved denne Dør. Vi ere omtrent lige høie; lader os bytte Coſtume, og betroet ſaa det Øvrige til mig!“

Vicomten vilde ikke taale, at jeg, for hans Skyld, fornedrede mig ſaa dybt; han vilde hellere gaae Manden driftigt imøde og udfordre ham. Damen ſamtykkede derimod i mit Forſlag; hun var, af Skrak og Angſt, en Afmagt nær. Vi byttede Klæder. Jeg befandt mig i et feberagtigt Oprør, ſom gav mig Kraft til at handle. Da Metamorphoſen var fuldendt, gave vi Begge Hr. de Serlay Armen, og forlode Logen. Jeg havde ikke taget fejl; Manden ventede os. Han traadte os imøde, og syntes forundret, da han ſaae, at vi vare Tre.

„I Himlens Navn, hvad vil De gjøre? ſpurgte Vicomten: Compromitteer Dem ikke! Overlad det til mig, at bringe Sagen tilende.“

„Ei, og ſtol paa mig! Jeg indestaaer for Alt!“ — Damens Gemal greb mig ſaa haardt i Armen, at jeg nær havde ſkreget høit.

„De vover meget!“ tilhviſkede han mig. — „Hove, min Herre? Hvorledes ſkal jeg forſtaa det?“ ſvarte jeg

stolt. — Jeg havde ikke forstilt min Stemme; han bævede, og bad mig gjentage mine Ord.

„Min Gud, det er ikke hende!“ — En Centnervægt aldt fra hans Hjerte. Men endnu tvivlede han; han forskede videre. Modigt udholdt jeg Angrebet; letsjøgende holdt jeg ham endnu stedse i Uvished. Jeg havde et grueligt Bid denne Aften; det er det rette Ord. Thi jeg rædedes for mig selv, og frygtede, at dette Optrin skulde ende med et Anfald af Banvid. Denne Forstillelse varede over en Time; begge de Andre fulgte os Skridt for Skridt. Da jeg troede, at have overbevist Manden tilstrækkeligt, førte jeg ham ind i den Loge, hvor vi havde byttet Costume; hans Kone og Vicomten traadte ind strax efter.

„Nu, mine Herrer, er det Tid, at ende denne Spøg. Aftag deres Maske, Fru Marquise! Naar denne Herre har seet Deres Ansigt saavel som mit, vil han finde det begribeligt, at man kan besøge Operaballet, uden at begaae en Forbrydelse. Denne Opdagelse vil, haaber jeg, fritage ham for den Uleilighed, at følge Dem oftere.“

„Ja, naadige Frue, Deres Exempel kan hver Dame følge, thi hvor De er, kan Enhver være, uden at synde.“ — „De indseer altsaa Deres Uret, min Herre?“ — „Mine Damer, jeg kaster mig for Deres Fødder, og foreslaaer, at vi soupe i Forening, for at feire vor Forsoning.“

„Nei! nei, det er umuligt; Deres Fru Gemalinde er træt, hun har kun af Godhed for mig samtykket i, at følge mig hid, og vi vilde allerede forlængst have forladt Ballet, hvis ikke min Samtale med Dem havde holdt mig tilbage.“

Alle Fire — Ægtefællerne Arm i Arm — forlode vi Ballet lykkelige og forsonede. Inden vi adskiltes, drog Marquisen mig tilside og tilhviskede mig: „Naadige Frue, Vicomten har vel Grund til at kalde Dem sin Skytsengel! Aldrig skal jeg glemme Deres høimodige Opoffrelse.“

„Gid dette Optrin maa bevæge Dem til, at forandre Deres Forhold! Jeg har gjort, hvad jeg maatte, for at redde Dem Begge. Men kommer De ikke tilbage fra Deres Forvildelse, tør De ikke vente, at jeg oftere vil sætte mit Rygte paa Spil.“ — Hun græd og taug. Den stakfæls Skabning! Ogsaa hun elskede ham!

Hr. de Serlay fulgte mig hjem og vilde ligeledes takke mig, idet han blidt dadlede mit Forhold. — „De — saa streng, saa from — og paa et Operabal?“

„Har jeg ikke engang lovet, at erstatte Dem Deres Belgjørerinde? Hun vilde sikkert handlet ligesom jeg. Jeg finder min Løn i den Overbeviisning, at De ikke vil hade mig mere!“

Følgerne af denne Aften paadroge mig en Sygdom. Ved Bod og Bøn søgte jeg at affone, hvad jeg havde gjort. Men — jeg undgik ikke Straffen, thi o, min Gud, hvad har jeg lidt! — —

Vinteren var meget glimrende; der vare mange Fester ved Hoffet, i Byen endnu flere. Især viste der sig et Hang til Spil blandt de unge Adelsmænd. Hr. de Serlay overlod sig med Lidenskab til denne Tilbøielighed; han forsømte derover sine Kjærlighedsintriguer, og glemte endog: saa sine Pligter, thi han blev paafaldende ligegyldigere mod mig, hvilket voldte mit Hjerte ny Kummer. Hver Dag fortalte Bourgnignon mig om nye Tab; vi saae Bicomtens Formue henvinde meer og meer. Bourgnignon betroede mig, at han tog Penge af sit Chatol, uden at tælle dem, og uden at vide, hvormange han endnu havde tilbage. Jeg var riig, brugte Lidet, og havde store Indkomster; jeg opoffrede dem, for at afværge den unge Mand's fuldkomne Ruin. Han anede det ikke; kun Bourgnignon vidste det. Jeg paalagde ham, at vaage over sin Herre og at underrette mig om hans Tab og hans For-

vildelser, i hvor store de end vare. Han opfyldte samvittighedsfuldt mine Ønsker.

Madame ville naadigst undskylde den Bevægelse, hvori Erindringen om Fortiden bringer mig! Jeg kommer nu til den skrækkeligste Begivenhed i mit Liv, til den, som har afgjort min Skjebne. Skjøndt femten Aar ere forsvundne siden, saa have dog hverken Bodsøvelser eller Taarer kunnet udlette den af min Erindring. Den lever og vedbliver at leve i min Sjæl. Den er mine Nætters Spøgelse, mine Dages Sysel, min evige Qual. Ingen Bøn kan beskjærme mig derimod; kun Døden vil forløse mig derfra.

De sidste Dage før Fastetiden tilbragtes i frygtelige Udsvævelser; Usædeligheden kjendte ingen Grændser mere. Hr. de Sernay styrtede sig i Hvirvelen; han opholdt sig næsten uafbrudt i Spillehusene og paa andre berygtede Steder. Jeg saae ham kun sjelden mere, og da sagde hans forlegne, ordknappe Bæsen mig tydeligt, at kun en Rest af Hensyn og Sømmelighed havde foranlediget ham til et Besøg. Slige Besøg bleve mig langt paaenligere, end Skilsmisfen fra ham. Hvor var det muligt, at jeg endnu stedse elskede ham! Thi uophørligt tænkte jeg kun paa ham.

Hvidetirsdag var kommen, jeg havde ingen Tjeneste. Flyende Verdens Larm, havde jeg, med min nagende Rummer, lukket mig inde.

Bed Midnatstid, just som et frygteligt Uveir raste udenfor, bankedes paa Døren til mit Hotel. Mit Øyende havde allerede begivet sig til Ro; endogsaa Sveizeren sov. Man maatte derfor banke gjentagne Gange. Martret af en ængstende Forudsølelse, aabnede jeg Vinduet. Bekjendte Lyd naaede mit Øre; jeg hørte Bourgnignon's Stemme. Utaalmodig gif jeg ham imøde; hans blege Ansigt, hans forstyrrede Træk lode mig frygte en stor Ulykke.

„Bicomten! — raabte jeg: — Hvad er der? Hvad er skeet?“ — Jeg tænkte kun paa en Duel, jeg saae ham saaret, død maaskee!

„Han er forloren, hvis ikke den naadige Grevinde iler til hans Redning. Siden iaftes befinder han sig i det afskyeligste Selskab; Dag og Nat har han tilbragt i slette Qvinders og ryggesløse Mænds Selskab; de bestjæle, de plyndre ham formeligt. Da jeg forlod ham, havde han kun sit Sølvservice tilbage, og vilde allerede sætte ogsaa det paa Spil. Besiddelser, Smykker, Møbler — Alt er forsvunden; de ville ombringe ham, saasnart han ikke har mere at bortspille. I min høieste Angst flyede jeg til Dem, til hans Skytsengel! Til til hans Redning, naadige Grevinde; han har kun Dem endnu, Dem gandske alene!“

„Hvad skal jeg gjøre?“ — „Skrive til ham, kalde ham til Dem!“ — „Han vil ikke komme!“ — „Neppe vover han, at modsætte sig den naadige Grevindes Befalinger.“ — „Han kommer ikke, siger jeg Dig. Her er kun eet Middel, eet eneste! — Min Gud, jeg vover Meget — men det maa skee, han maa reddes! Bourgnignon, skaf mig en Fiacre. Du ledsager mig.“ — „Hvorhen, naadige Grevinde?“ — „Til ham!“ — „Har De ikke misforstaaet mig? Jeg havde den Ære, at sige Fru Grevinden, i hvilket Selskab Hr. Bicomten befinder sig.“ — „Jeg veed det!“ — „Saa kan Fru Grevinden ikke komme til ham — det er umuligt.“ — „Gjør, som jeg har sagt!“

„Betænk — dette Selskab vilde nægte Dem den skyldige Respekt; jeg maa sige reentud, det vilde ikke skikke sig for Dem, naadige Grevinde“

„Bourgnignon, jeg vil det, jeg maa det, og jeg kan vove det! Hvad Gavn havde vel en Qvinde af sit uplettede Rygte, naar det ei engang kunde beskytte hende mod Fornærmelser af æreløse Personer! Jeg vil til ham.“

„Jeg adlyder Deres Befalinger, naadige Frue, men jeg skjælver for Følgerne!“

Kun alt for meget deelte jeg Bourgnignon's Frygt; jeg saae den Fare, som truede mig, men jeg var fastbesluttet, at trodse den. O Madame, naar en Kvinde elsker af Hjertet, naar hun er reen og dydig, naar hun kun har elsket eengang i sit Liv og kan offere denne Kjærlighed Alt, da er hendes Sjæl fuld af en Stolthed, som lader hende glemme alle smaaelige Hensyn for den Elskedes Skyld.

Regnen nedstyrtede i Strømme; mine Folk vare imidlertid komne op. De studsede ved at see mig forlade Huset midt om Natten. De vilde ledsage mig, og raadte mig, at betjene mig af min egen Equipage. Uden at agte paa dem, forlod jeg Huset med Bourgnignon.

Underveis verlede vi ikke et Ord. Da jeg naaede Bicomtens Logis, var jeg næsten bevidstløs. Først da vi vare komne op ad Trappen, og Bourgnignon nu spurgte mig om mine videre Befalinger, gjenvandt jeg min Fatning nogenlunde.

„Aabn denne Dør, og meld Grevinde de Rupelmonde!“ — „Fru Grevinde! Deres Navn skulde jeg udtale for disse Udskud af Menneskeheden?“ — „Jeg haaber, Hr. de Serlay vil forhindre, at man insulterer mig i hans Nærværelse. Gjør, som jeg har sagt, Bourgnignon!“

„Vil Deres Naade ikke i det mindste tillade, at jeg først underretter Hr. Bicomten?“ — „Endnu engang, gjør, som jeg har sagt Dig!“

Bed min Indtrædelse i Forgemakket, hvor drufne Lafeier laae og sov hist og her, var jeg næsten vegen tilbage. Fra Sideværelset lød en stormende Larm. Man drak, man sang, man skreg vildt mellem hinanden. Før Bourgnignon aabnede Døren, bad han mig endnu engang overveie, hvad jeg gjorde.

„Den naadige Frue er rædsombleg; vil De ogsaa kunne udholde dette Syn?“ — „Meld mig!“ svarte jeg kort.

Bourgignon aabnede Fløjdørene; Alles Dine saae hid. Han hævede sin Stemme og meldte: „Fru Grevinde de Rupelmonde!“

Lyden af dette Navn bragte Underholdningen til at standse. Larmen forstummede, alle Blikke hvilte paa mig. Med en mig uforklarlig Kraft treen jeg ind. Men — store Gud, hvad saae jeg!

Et Bord, bedækket med Levninger og Flasker, itusla; gen Porcellain, nedbrændte Børlys, falmede Blomster, Dugen overspildt med Viin, Tapeterne sønderrevne. Fruentimmer strakte sig paa Divanerne, eller sov paa Gulvet; ved disses Side laae nogle Mandspersoner, som ikke havde beholdt saamegen Fornuft tilbage, at de kunde søge et bekvemmere Hvilested. Fjer, Baand, sønderbrudte Smykker laae paa Gulvet; Gardinerne hang i Laser. Det var et grueligt Syn! Ved den ene Ende af Bordet sadde nogle Spillere, der ikke toge mindste Deel i det, der foregik omkring dem. Blandt dem befandt sig Bicomten. Deres fortrukne Ansigter, deres framagtigt knyttede Hænder, vidnede om det Oprør, som fortærede dem. Hr. de Serlay — o, Madame! Jeg rødmer af Blusel, idet jeg maa tilstaae for Dem, i hvad Tilstand jeg fandt ham — med fordreiede Træk holdt han Kortene i Haanden. Kniplingerne om hans Jabot og hans Manschetter vare sønderrevne, hans Haar var i Uorden, hans Frak bedækket med Pudder, den opknappede Vest lod see hans med lange Blodstriber betegnede Linned. Neppe kjendte jeg ham igjen. Da jeg var indtraadt, traf de af hans forvorpne Staldbrødre, der endnu havde en Rest af Besindelse, sig tilbage. I Bærelset forbleve Bicomten, der var saa sløv, at han ei engang bemærkede mig, hans Modstander, Mademoiselle Colombe,

og de Sovende. Mademoiselle Colombe betragtede mig med fræk Mine. Spillerne lode sig ikke forstyrre.

„Bourgnignon! sagde jeg gandske høit, og ved Lyden af min Stemme foer Bicomten sammen: Hidkald Hr. de Serlay's Betjente, at de kunne lyse Herren og denne Dame ned ad Trappen, og skaffe disse søvndrukne Mennesker bort. Jeg maa tale med Din Herre.“

Mademoiselle Colombe aabnede Munden, for at modsætte sig min Befaling. Jeg forekom hende. — „Hr. de Serlay, i Deres Tantes Navn besværges jeg Dem, at fjerne denne Person og denne Mand, og at høre mig!“

Han saae forundret paa mig. Nu bemærkede jeg, at han ikke forstod mig, og at det neppe vilde lykkes mig, at gjøre ham min Hensigt begribelig. Jeg vendte mig derfor til hiin foragtelige Skabning, trods den Ufsky, hun indgjød mig.

„Mademoiselle, jeg repræsenterer her Hr. de Serlay's Familie, og beder Dem lade os alene.“

„Hvad vil han kunne svare Dem, Frue? Han er jo saa drukken, at han Intet veed af sig selv!“

Disse Ord bragte mit Blod til at iisne; hun talte kun alt for sandt. Mademoiselle Colombe adlød imidlertid, og drog Spilleren bort med sig. Jeg blev staaende lige over for Bicomten. — Er De istand til at fatte det, Madame? Han rakte mig Kortene, og spurgte mig, om jeg havde Lyst at spille, idet han nævnede mig ved et Navn, som jeg maatte rødme ved at gjentage. Hvor dybt var han sunken!

Fuld af Fortvivlelse sank jeg ned paa en Stol. Bourgnignon treen ind. — „Nu, Fru Grevinde, hvad siger den naadige Herre?“ — „Du seer det, Bourgnignon!“ — Han var i Begreb med at slumre ind.

„Han er total ruineret, naadige Frue! De have fra-
taget ham Alt. Jeg hørte dem sige, at De imorgen vilde
hente Møblerne og Forskrivningerne. Min ulykkelige Herre!“

Jeg hørte neppe paa ham. Mine Dine hvilte ufra-
vendt paa dette ukjendelige Ansigt. Denne ved sine Ud-
svævelser til Dyret nedfunkne Mand havde været mine Dn-
sters Ideal, mit Hjertes Afgud! Med Foragten, med Sam-
vittighedsnaget blev min Bestemmelse mig omsider atter
klar. Herren havde betjent sig af dette rystende Middel,
for at kalde mig til sig. I et Dieblis var min Skjebne
afgjort. Forgjæves søgte jeg at aflukke Bicomten nogle for-
nuftige Ord. Han stred med Sønnen, og fremmumlede
nogle uforstaaelige Sætninger. Jeg kastede et sidste Blik
paa ham, hilsende ham med Haanden sidstegang, og gik.

„Bourgnignon, følg Din Herre til et Hotel garni,
og saasnart det vorder Dag, underrette Du Dig om Belæ-
bet af hans Tab; hans Notar skal betale Alt. Sørg for,
at han beholder, hvad han endnu har tilbage, og at han
ikke skal ane, at disse Orgier have fuldendt hans Ruin.
Imorgenformiddag Klokken ti indfinder Du Dig hos mig.“

Jeg kastede mig i Bognen, og vendte tilbage til mit
Hjem, sønderknust ved Tanken om, at maatte foragte Den,
jeg havde elsket saa usigeligt. Hele Natten skrev jeg —
jeg gjorde mit Testament. Min Formue skjenkede jeg Bi-
comten; Hr. de Nupelmonde, som ingen Arvinger havde
efterladt sig, havde allerede testamenteret ham sin. Der-
paa skrev jeg nogle Afskedslinier til ham, og henvendte mig
om Morgenens til Dronningen med Bøn om min Afskedi-
gelse, idet jeg betroede hende mit Forsæt, uden dog at sige
hende min Bevæggrund. Hendes Majestæt havde den
Naade, at opfylde min Bøn, og befalte mig kun, at un-
derrette hende om min Indflædningsdag. Hun vilde bi-
vaane denne Fests, og kaldte det en stor Lykke, at Gud
havde kaldet mig til sin Tjeneste. Klokken ti kom Bourg-

nignon. I hans Nærværelse overgav jeg min Notar de Papiere, der fra nu af skulde tilhøre hans Herre. Jeg gav ham ingen anden Forflaring; jeg havde Styrke nok til, ei at gjøre ham et eneste Spørgsmaal angaaende Biscomten. Alle mine Anliggender vare nu ordnede. For sidste Gang steg jeg i min Bogn, som skulde føre mig til dette hellige Sted.

Hr. de Serlay viste oprigtig Anger. Han ønskede at see mig; jeg nægtede ham det. Jeg vilde ikke have udholdt et Gjensyn. Tillige underkastede jeg mig den Lov, aldrig at tale med Nogen, og Madame er den første fremmede Person, med hvem jeg har verlet Ord inden disse Mure.

I Begyndelsen forekom mine nye Forhold mig meget trykkende. Det var ikke min nærværende Stands strenge Bedtægter, som skrækkede mig tilbage; det var Tanken om den evige Skilsmisse, der var mig saa tung! Madame, han vidste ikke, at jeg elskede ham, og jeg skal døe, uden at han erfarer det nogensinde; denne Overvindelse er mit største Offer. Hvad har det ikke kostet mig, at udrive hans Billed af mit Hjerte! Lidt efter lidt forbarmede den Allmægtige sig over mig; det blev roligere i mit Underste. Jeg følte, at Kjærligheden til Gud er mægtigere, end hver jordisk Tilbøielighed. Denne Trøst opretholdt mit Mod; Himlen var mig naadig. Ingen Larm ude fra naaede mig, og jeg vilde ikke vide, hvad der var bleven af ham. Een eneste Erindring har jeg beholdt — jeg følte uafsladeligt Indtrykket af hiin frygtelige Nat, hiin Forsmædelsens Nat, der har ført mig hid. Dette synes at skulle være min Tugtelse, thi jeg er ikke istand til at forjage dette Spørgelse; det forfølger mig overalt. Gud vil det, og jeg bøier mig under hans Villie. Det er mit Livs sørgelige Historie. Deres Kongelige Høiheds Befaling lod mig

drage min Sjels dybeste Hemmelighed og Fortidens Minde for Lyset endnu engang. Jeg har udtalt hans Navn, der i femten Aar ei var kommen over mine Læber; det er sandsynligviis skeet for sidste Gang, og jeg takker Himlen derfor. Min ophøiede Herskerindes fromme Datter, af, beed for mig! De veed nu, hvormeget jeg har syndet og hvormeget jeg har lidt. Gid Herrens Barmhjertighed ville nøies med dette Offer!”

Med stigende Opmærksomhed og levende Deeltagelse havde Prindsessen hørt denne lange Fortælling. Da Søster Henriette havde ophørt at tale, taug Prindsessen nogle Minuter. En Tanke syntes at sysselsætte hende meget levende; hun syntes raadvild, ueens med sig selv.

„Fromme Søster! begyndte hun omsider: Jeg takker Dem for Deres Tillid, og jeg skal vise mig den værdig. Men troer De da ikke, at Gud tilgiver dem, der elske som De, uden at besidde Kraft til at forsage denne Kjærlighed?”

„Man skal kun elske Gud og sine Pligter, Madame! Alt Andet beroer paa Daarskab og Bedrag.“

„De har Ret, min Søster! Kun i den himmelhøje Kjærlighed er Sandhed. Det bliver en trøstende Tanke for dem, der begræde deres undergangne Haab. Af, vi vorde Alle, tidligt eller sildigt, førte tilbage til den! Lev vel, fromme Søster! Jeg skal aldrig glemme denne Samtale; den skal bære Frugter for min Fremtid. Jeg har ladet min Gresdame og min Staldmester blive i det ydre Taleværelse; jeg vil opsøge dem, thi det er Tid, at vende tilbage til Versailles.“

Madame Louise begav sig atter til Kapellet og bad længe. Fru de Mupelmonde knælte ved hendes Side.

Begge græd; een og samme Kummer forbandt deres Sjele. Begge haabede kun paa Himlen.

Carmeliterinderne førte Madame Louise til det ydre Gitter; bag det befandt sig Fru Maulieu og den tjenstgjørende Staldmester. Prindsessen gik med usædvanlig Hast; man havde skullet troe, hun kunde ikke forlade Klosteret hastigt nok.

„Madame! sagde Fru Maulieu: Jeg har allerede ladet det Vicomte de Serlay falde. Han betragter Malerierne i Kapellet, men vil strax være her.“

Næsten i samme Dieblig fremtraadte Staldmesteren. Ved at høre ham nævnes og ved at see ham udstødtes, bag det endnu ikke lukkede Gitter, et gennemtrængende Skrig.

„Hvad var det?“ raabte Madame Louise, idet hun vendte sig om.

„Vor Søster Henriette er bleven afmægtig! svarte Priorinden: Man bringer hende til hendes Celle.“

„Stakkels Kone! sukede Prindsesse Louise: Jeg vilde spare hende denne Smerte; hun skulde ikke have anet denne Mandes Nærhed, som hun har elsket saa ubeskriveligt!“

En Alchymist i det nittende Aarhundred.

(En virkelig Begivenhed.)

I.

En af Tempelkvarterets snevreste, mørkeste og smudsigste Gader seer man et stort, hæsligt, uregelmæssigt og forfaldet Huus, hvis sælsomme Bygningsmaade og hele Udseende vidner om høi Ælde. Kjælderetagen i dette Huus, der bortleiedes for den billige Priis 100 Fr., havde i nogle Aar været beboet af en lang, mager, aldrende Mand af guul Ansigtifarve og usfelt Udortes. Kvinderne i Nabolaget havde meget travlt med ham. Man kaldte ham Hr. Robert, og Alt hvad man vidste om ham, var, at han var en bekjendt Juvelerers Broder, og at han selv i længere Tid havde drevet samme Kunst.

Hvergang Hr. Robert, i sin gammeldags sorte Kjole, som han bar baade Vinter og Sommer, gik over Gaden, for at besørge sine Forretninger, vare hans lange, tørre og altid grublende Ansigt, hans hvide, skaldede Pande, som kun kummerligt bedækkedes af en luslidt Hat, og hans store, man vidste ei hvormed, fuldproppede Lommer Gjenstande for mangehaande Formodninger, som den hemmelighedsfulde Person dog ikke syntes at ændse i mindste Maade.

Han havde en Datter, som heed Fanny, en ung, smuk Pige paa tyve Aar, bly, tilbageholdende, beskedent. Hun arbejdede uafsladeligt i Tullbroderier, hvori hun, som man sagde, havde en sjelden Kunstfærdighed. Hun gik aldrig ud, uden naar hun maatte bringe sine Arbejder i Byen, eller gjøre de smaa Indkjøb, der vare nødvendige i Huusholdningen. Ved disse Leiligheder viste hun sig blid

og venlig mod Alle. Men spurgte man hende om hendes Faders Sysler eller om hendes Familieforhold, saa drog den unge Pige et dybt Suk, slog sine Dine sørgmodig til Jorden, og gik.

Paa disse saa simple Grundlag havde man bygget en Mængde Eventyr. Saaledes fortalte man, at den gamle Robert var en Gnier, der havde trukket sig tilbage i denne affkrækkende Baaning, for desto bedre at kunne ruge over de uhyre Skatte, han havde samlet. Man havde hørt ham tale om Millioner, som hans Datter skulde have i Medgift. Andre bragte i Erindring, at man hele Natten saae Lys i Kjælderetagen af det gamle Huus, at man uaf-ladeligt hørte Larmen af en Eesse, og man ymtede om et Falskmøntnerie. Andre meente, den gamle Guldsmed arbejdede for en eller anden Collega, hvilket var saa meget sandsynligere, som man ofte saae ham komme ud fra de rigeste Juveleerboutiker i Paris.

Hvad Fanny angik, saa burde hendes Alder, hendes Beskedenhed og hendes Skjønhed have sikket hende mod onde Rygter. Men dog ymtede man om, at en høi og smuk ung Mand med sort Overskjæg og gule Handsker listede sig hyppigt om Huset.

Alt dette maa nu forholde sig som det vil, saameget er vist, at Guldsmeden og hans Datter, en kold og stille Vinteraften, vare forsamlede i deres usle Baanings Dagligstue. Den var fuld af betegnede Phioler, Smelte-digler og Retorter. Paa et stort Egebord laae Metalstumper, Mineralier, allehaande Krystallisationer. I en Krog var en liden Eesse med en lystig Ild, der udbredte langt større Klarhed over alle disse Gjenstande, end det Talglys, man, i Mangel af en Stage, havde stukket i en sønderbrudt Flaske. Midt i denne Uorden bemærkede man imidlertid intet Bærktøi, intet Arbeid, hvoraf man havde kunnet slutte, at den gamle Guldarbejder fortsatte sin Haandtering,

og betragtede man denne magre, blege, asthmatiske gamle Robert, hvis lange, skarpe Ryg, der nu ei engang var skjult af den usle sorte Kjole, fra Tid til anden bøiede sig over Esen, saa maatte man snarere troe, det var en lærd Alchymist, der forskede efter de Vises Steen, end en ærlig Haandværker, der smedede Armbaand til Modedamerne i Chaussee d'Antin.

Ved den anden Ende af dette Laboratorium sad Fanny, paa en ussel Stol ved et lidet Bord, der var bedækket med Tøier og Kniplinger. Hun syede meget ivrigt, og afbrød kun sit Arbeid, for stundom at varme sine kolde Fingre.

„Hør, Fanny, her har været Nogen i min Fraværelse! sagde Oldingen med en hæs, pibende Stemme, som var ham egen, idet han undersøgte en hermetisk lukket Digel: Jeg siger Dig, der er Nogen, som lurker paa mig og søger at frastjæle mig min Hemmelighed.“

„Kjære Fader, hvad Grund kan Du have til slig en Mistanke?“ spurgte den unge Pige rødmende.

„Her har været Nogen! gjentog Robert: Jeg veed, at Du ikke for nogen Priis i Verden vilde vove, at røre ved mine Digler, og dog er jeg vis paa, at denne har været aabnet. Siig mig, mit Barn, hvo her har været!“

Fanny rødmede endnu stærkere, end før. — „Kjære Fader, jeg forsikrer Dig“

„Lyv ikke! sagde Oldingen alvorligt: Jeg kunde maaſkee finde endnu flere Beviser for, at her har været Nogen.“

„Han kastede et mistænksomt Blik omkring, og løb pludseligt hen til Bordet, hvorpaa der laae en guul Handske.“

„Hvem tilhører denne Handske, Pige?“ spurgte han med Tordenstemme. — „Kjære Fader rimeligviis mig“ stammede Pigen.

„Lyv ei, siger jeg Dig; jeg maa vide det!“ — Fanny kastede sig for hans Fødder og sagde bange: „Kjære Fader, jeg beder Dig, vær ikke vred paa mig!“

„Nu?“ spurgte Oldingen ængsteligt. — „Det var Fætter Poul.“ — „Altid ham! sagde Robert, idet han foragteligt kastede Handsken hen ad Gulvet: Siig mig, Pige, hvorledes kan Du da, i min Fraværelse og mod mit udtryffelige Forbud, modtage Din Fætter her?“

„Kjære Fader, Du glemmer, at han er min Ungdomsven, allerede fra hiin Tid af, da Du var i Compagnie med Onkel og I Begge vare rige. Poul holder endnu stedse af Dig, Fader, og havde Du ikke togange forviist ham Huset“

„Mener Du da, jeg ikke dertil har havt min gode Grund? spurgte den gamle Guldsmed heftigt: Kunde jeg da taale Synet af ham, ham, en Mands Søn, der vilde lade mig erklære for gal, for borgerligdød, en Mands, siger jeg, der var taabelig nok til at afvise mig med Foragt, da jeg, for en Bagatel, bød ham Millioner? Troer Du ikke, Pige, det er Grund nok for mig til hverken at ville see min Broder mere, eller Nogen, som hører ham til? Skulle De kanskee komme, for, ved deres Rigdom, at haane min Armod? Men lykkes min uhyre Plan“

„Kjære Fader! sagde den unge Pige levende: Poul er ikke haardhjertet, som hans Fader. Havde Du blot seet, hvor vor Armod rørte ham! Da han for faa Dage siden saae, hvor simpelt jeg gik klædt, græd han bitterlig. Han spurgte mig, om da alle vore Midler virkeligen vare udtømte, og tilbød mig —“

„Du har dog vel ikke taget mod noget?“ raabte Oldingen i et nyt Bredesudbrud. — „Ikke mod det mindste, kjære Fader! Jeg veed jo, at Du hellere vil døe af Hunger, end modtage det Ringeste af Din Familie. Og jeg, jeg vil døe med Dig.“

„Vi ville ikke komme til at døe af Hunger, min Pige! sagde Robert blidt: Vi ville snart være rigere, end de Rigeste paa Jorden.“

Fanny sukede, og indtog sin gamle Plads. Faderen satte Diglen paa Esfen og begyndte at arbeide med Blæse- bælgen. Et Dieblif hørte man kun Kullenes Gnistren.

„Fanny! tog den Gamle atter Ordet, idet han afbrød sit Arbeide: Du maa love mig, ei at see Din Fætter mere.“ — „Bedste Fader!“ — „Du vil altsaa, at mine Fjender skulle være Dine Venner?“

„Af, Fader, hvis Du vidste“

„Nu?“ — Den unge Pige nølede et Dieblif. Der paa kastede hun sig rødmende i Faderens Arme. — „Jeg elsker ham!“ hviskede hun hulkende.

„Du elsker ham? Du elsker ham, mit stakkels Barn? — Og han?“ — „O, han elsker mig igjen! Har Du da glemt, at vi, før Din ulyksalige Strid med Onkel, vare bestemte for hinanden? Poul mindes det endnu, kjære Fader, og saa fattig jeg er i dette Dieblif, behøves dog kun Dit Samtykke“

„Nei, nei! faldt den gamle Guldsmed hende rask i Ordet: Poul er riig, meget riig, og jeg vil ikke, at han skal troe, han viser Dig en Naade, naar han tager Dig til Kone. Kun naar jeg engang, tilføiede han estertænksom — det vil sige, naar jeg men det vil vi først oppebie.“

„Hvorledes? Du kunde give Dit Samtykke, Fader? raabte Fanny, og slyngede sine Arme om Oldingens Hals: Jeg kan haabe, at men hvornaar, Fader? Hvor længe skal jeg bie?“

„Du maa vente, mit Barn! sagde Oldingen levende: Du maa vente, til Du kan bringe Din Fætter et glimrende Udstyr. Du maa vente, til jeg har opdaget den Hemmelighed, som jeg saalænge har forsket efter, og som jeg snart vil opdage. Kort, Du maa vente, til jeg har opdaget den Kunst, at gjøre Diamanter.“

Fanny vendte sørgmodig tilbage til sit Arbeid. Guldsmeden satte atter Blæsebælgen i Gang, idet han sagde: „Hvorfor tvivler Du om et lykkeligt Udfald, Fanny? Næsten alle Lærde have troet paa Muligheden af, at frembringe Diamanten, og jeg er meer end nogensinde overbevist om“

„Åh, Fader! afbrød ham den unge Pige: Poul har altid sagt mig, at det er umuligt, at finde, hvad Du søger. Han siger, det er med Dig, som med visse Mænd, der levede i fordums Tid, og som man —“

„Kaldte Alchymister! vedblev den Gamle med Ringeagt: Ikke sandt, det Navn brugte Poul, der er lige saa taabelig, som de, om hvilke han taler. Disse Alchymister, Fanny, vilde gjøre Guld af en Mængde Materier, som Naturen frembyder i Overflødighed. Det var en dum Idee. Guld er et enkelt Legeme og egner sig følgelig hverken for Analyse eller for Synthese. En Kobberpartikel bliver en Kobberpartikel og kan aldrig forvandles til en Guldpartikel. De Gamle vare virkelig nogle Tosser. Men Diamanten, Fanny, er ikke noget enkelt Legeme; den er det rene Kul, eller, om Du saa vil, det krystalliserede Kul. Den hele Kunst, at berede den, bestaaer altsaa i, at bringe det rene Kul til Krystallisation, eller at udfinde den Maade, hvor paa Naturen bevirker denne Krystallisation. Men nu har jeg allerede forbundet det rene Kul med flere, end ottehundrede, saavel enkelte, som sammensatte Legemer, og jeg har kun omtrent ligesaamange tilbage — saa har jeg prøvet alle dem, Naturen rimeligviis betjener sig af ved Dannelsen af de ædle Stene. Du seer altsaa, at jeg nærmer mig Gaadens Opløsning, og at jeg snart“

„Og hvormange Aar have disse forberedende Arbeider sysselsat Dig, kjære Fader?“ spurgte Fanny, idet hun fæstede sit sorte, tungsindige Blik paa ham.

„Tyve Aar, mit Barn, og tyve mærkelige Aar, det forsikrer jeg Dig helligt! svarte Robert hostende: Jeg arbejdede allerede derpaa længe før jeg brød med min Broder.“

„Og nu maa Du igjen arbejde tyve Aar, for saa maaskee at indsee, at Du har arbejdet forgjæves!“ svarte den unge Pige, idet hun bøjede sit Hoved, for at skjule en Taare.

„Vist ikke, Fanny, vist ikke, mit Barn! sagde den gamle Alchymist: Saaledes maa Du ikke tænke! Maaskee i denne Nat, maaskee imorgen, naar jeg sønderslaaer min Digel, finder jeg, hvad jeg søger. See her! tilføiede han levende, idet han viste sin Datter den glødende Smeltedigel: Maaskee ligger allerede vor Lykke forborgen i den. Jeg har et Stykke reent Kul deri; naar det krystalliseres, leverer det en Diamant, der er toogange større, end Mogolen, den Største af alle bekjendte Diamanter. Alle Europa's Riksmænd maatte slaae sig sammen, for at kunne afsjæbe os den. Og saa, mit Barn! vedblev han, idet hans Die straalte af en overordentlig Glands: Saa kunde Du ægte en Prinds, om Du vilde, og jeg kunde, i min kongelige Bogn, bestænke alle dem med Smuds, der have misfjendt og foragtet mig. I dette Aarhundred, da Penge ere den herskende Magt, vilde jeg, ved mine uberegnelige Rikdomme, kunne byde og befale over hele Verden.“

Pludseligt taug han, og undersøgte Ilden med Belymring. — „Fanny! sagde han: Kullene brænde ud; mit Forsøg kan ikke fortsættes. Gaae, mit Barn, og hent mig nogle Kul til Natten.“ — „Gjerne, kjære Fader! sagde den unge Pige nglende: Men“

„Hvad er der iveien?“ — „Kjære Fader, den Dame, jeg arbejder for, vil ikke forudbetale mig mere, og min Kassebeholdning er meget ringe.“ — „Hvormeget har Du?“ — „I det høieste tyve Sous!“ — „Kjøb Kul for dem!“

— „Men hvoraf skulle vi leve imorgen?“ — „Imorgen, min kjære Pige, staae maaskee alle Naturens Skatte til vor Naadighed.“

Fanny tog et lidet Tørklæde, der kun kummerligt kunde beskytte hende mod Kulden. Stiltiende gik hun, og kom kort efter tilbage med Kullene. — „Gaae nu iseng, mit Barn! sagde Oldingen: Jeg kan ikke forlade min Esse og min Digel. Gaae, og bed Gud give Din Fader Lykke!“

Fanny adlød taus. Efter at have omfavnet sin Fader, gik hun ind i sit lille Kammer ved Siden af Laboratoriet. Mod Morgen var hun falden i en rolig Søvn, og drømte maaskee om al den Lykke, hendes Fader havde lovet hende, da en lydelig Larm pludseligt vakte hende. Hurtigt klædte hun sig paa og iilte til sin Fader, der med høi Røst kaldte hende til sig.

Uordenen, som pleiede at herske i Værkstedet, var endnu større, end ellers. Phioler, Retorter, Borde, Alt var kastet om mellem hinanden. Den gamle Guldsmed syntes at have et Anfald af Banvid. Han loe, græd, dandsede og yttrede den meest overgivne Glæde. Saasnart han saae sin Datter, sluttede han hende saa henrykt i sine Arme, at han nær havde kvalt hende.

„Hvad er der da hændet, kjære Fader?“ spurgte Fanny yderst forundret. — „Pige, det er lykkedes mig, at skabe Diamanten!“ raabte Oldingen. — „Skulde det virkeligen være muligt? spurgte Fanny skjælvende: Er Du ogsaa vis paa, at Du ikke tager feil dennegang, som saa ofte tilforn?“

„Nei, nei! raabte Oldingen, idet han viste hende to smaae sorte Stene, som han havde fundet blandt Skaarene af Diglen: Forlad Dig paa min Erfaring, Fanny, det er Diamanter, virkelige Diamanter, om end det udvortes Skin ikke taler derfor. Dennegang tager jeg ikke feil, Fanny. Det Kul, jeg havde udsat for Ilden, har vel gi-

vet mig to Diamanter istedet for een; men det er rimeligt, at den er sprungen, idet den dannede sig. Lige meget! Vi ere nu rige, rige for hele vort Liv.“

„Mistrouff deelte Fanny Faderens Glæde. Han havde skuffet sig saa tidt, at hun ikke vovede, at troe paa saa stor en Lykke. Oldingen syntes imidlertid at være fuldkommen vis i sin Sag. Han tilbragte Resten af Natten med at anstille Prøver, og de stadfæstede Alle, at de i Diglen fundne Stene virkelig vare Diamanter.“

Saa snart det gryede ad Dag, lavede han sig til, at forlade Huset, for at meddele de største Juvelerer i Paris sin Opdagelse.

„Kjære Datter! sagde han henrykt: Jeg skal nu see alle disse rige Regler, som have foragtet mig saa dybt, for mine Fødder. Jeg har, i denne Nat, ødelagt dem Alle sammen. Fanny, mit Navn vil aldrig glemmes.“

„Kjære Fader, men betænk, at vi Intet have at spise idag.“

Den gamle Robert hørte hende ikke. Han tog sine Diamanter, omfavnede Fanny endnu engang, og iilte ud paa Gaden, der just beskinnes af Solens første Straaler.

Grublende betragtede Fanny den Plads, han nys havde forladt, og sagde med en vis Uro: „Og dog havde Poul forsikret mig, det var umuligt, at danne Diamanten!“

II.

Stolt skred den gamle Robert gennem Paris's Gader og førte paafaldende Samtaler med sig selv, hvorved han vakte alle Forbigaaendes Opmærksomhed. I hans Bevægelser, i hans Ansigts Udtryk, laae noget Høitideligt og Triumpherende, der stak paafaldende af mod hans fattige Paaklædning og hans sygelige Udseende. Hans Næsebor syntes at udvide sig af Stolthed, hans Bryst hævede sig

under den gammeldags Piques Best — fort, han havde gandske det lyksalige og overmodige Udseende af en fattig Djævel, der ved en uventet Lykke er kommen i bedre Omstændigheder.

Saaledes naaede han Guldsmedenes Qvarteer. I en af de rigeste Boutiker sad en elegantklædt Dame rolig bag Disken, der bugnede under Guld, Smykker og Juveler. Synet af et blegt, aandeløst Menneske, der geberdede sig som en Besat og næsten uden at hilse stormede ind i Boutiken, indjog hende Skræk.

„Er Hr. Chauvin hjemme?“ spurgte Robert. — Juvelerens Kone syntes at kjende Stemmen, og sagde fortrædelig: „Ah, er I der igjen, Fader Robert? Hvor I gjør mig bange!“ — „Hvor er Deres Mand? Jeg maa tale med ham!“ — „Jh, hvad vil I da min Mand? Troer I kanskee, han ei har Andet at gjøre, end at høre paa de Dumheder, I pleier at fortrædige ham med? Gaae Jer Bei, gamle Tøsse! En Hofjuveleer har Andet at tage vare, end at undersøge de Smaastene, I slæber til ham fra Tid til anden.“

Robert kastede et Blik til hende, fuldt af Ringeagt og Medynk. — „Endnu engang, Madame, jeg maa øieblikkeligt tale med Hr. Chauvin. Det gjelder hans hele Formue, ja, det gjelder alle Diamanthandlers Formue i hele Verden!“

Konen skoggerloe og traf paa Skuldrene. Den utaalmodige Robert havde maaskee tiltalt hende djervt, hvis ikke Juveleren selv var indtraadt. Det var en Mand paa omtrent fyrretyve Aar, med et blidt og fredeligt Ansigt.

„Nu, nu, Lotte, hvad er her da iveien? Hvorfor driller Du denne stakkels Mand?“ spurgte han, idet han tilkastede sin Kone et betydningsfuldt Blik, for at gjøre hende opmærksom paa, at man maatte have Medlidenhed med den gamle Roberts Mandssvaghed.

„Min kjære Collega! raabte Alchymisten, der hverken saa eller horte, hvad der ikke vedkom hans Opdagelse: Lad os træde ind i Deres Kabinet! Jeg har en vigtig Hemmelighed“

„J kan godt meddele mig den i min Kones Nærværelse!“ svarte Juveleren med et umærkeligt Smil.

„O, vidste De blot!“

„Jeg vedder, at jeg gætter det! J har atter opdaget den Kunst, at skabe Diamanten, ikke sandt?“

Robert syntes i Begyndelsen at komme noget ud af Fatning ved denne Rolighed og denne Spot; men strax fattede han sig igjen og svarte med Barme: „Ja, men denne gang forholder det sig rigtigt . . . see selv! Denne gang er det ikke, som før, uægte Kram, ikke Quartz, som Glden har omformet, det er virkelige Diamanter, siger jeg Dem, saa ægte og rene, som de fra Indien eller Brasilien.“

„Det er skjønt! sagde Chauvin rolig, og vilde gaae: Det er skjønt, men jeg har vigtige Forretninger, Fader Robert, jeg skal have to Rubinkors færdige idag til den russiske Gesandt. Vi ville prøve Eders Opdagelse en anden Gang. — Lotte! vedblev han, idet han vendte sig til sin Kone: Ræk den stakkels Robert en Skjerv! Udentvivl behøver han nogle Penge, for at kjøbe, hvad han bruger til sine Experimenter . . . maaskee har han og Datteren intet Brød! tilføiede han sagte: Man skal ikke sige om mig, at jeg har nægtet en gammel, forarmet Laugsbroder en Understøttelse.“

„Ja, saadan er Du altid, Chauvin! raabte den unge Kone forbitret: Du gav gjerne Din Skjorte bort! Fordi denne Forrykte, denne gamle Dagdriver, denne gamle Betler“

„Jeg er hverken en Forrykt, eller en Betler, Madame! sagde Robert med ærefrygtbydende Stemme: Er der No:

gen her, som kan give en Almisse, saa er det ikke Deres Mand, men mig, mig, thi jeg har udfaaert ham til at deeltage i de umaadelige Skatte, der staae til min Naadighed. Siig selv, Chauvin! vedblev han, idet han lagde sine to Diamanter paa Disken: Siig selv, om Den, der kan frembringe sige Ting, har behov, at bede om Almisse!“

Juveleren kastede et adspredt og ligegyldigt Blik paa de Gjenstande, Oldingen forelagde ham, og svarte i venflabelig Tone: „Nu, nu, Fader Robert, bliv ikke vred! Min Kone er lidt hidsig, men af Gemyt er hun dog god. Kom en anden Gang igjen. Naar jeg faaer bedre Stunder, ville vi naiere undersøge Eders nye Produkt. Naa, vær ikke stolt! Min Kone vil give Jer et Femfrankstykke. Farvel“

Han nærmer sig Døren, for at gaae ind i sit tilstøddende Bærksted, og hilser den gamle Alchymist med et venligt Nif.

„Men det er Diamanter, virkelige Diamanter, jeg forelægger Dem! raabte Denne med skrigende Stemme: Og det er mig, der har gjort dem! See dog blot paa dem! De ere raae, og Ilden har gjort deres Overflade en Smule blind, men renere og haardere har man aldrig seet. Det er sande Diamanter, Collega! De skjære Glas og Chrystal. Jeg har anstillet alle mulige Prøver, for at overbevise mig om deres Værd, og jeg forstaaer mig derpaa; jeg har ogsaa været Juvelerer i samfulde tyve Aar. Enhver af disse Stene er, skjøndt endnu raa, tusind Daler værd; men jeg vil lade Dem samme for tusind Francs Stykket, for jeg agter, at gjøre flere, jeg agter, at gjøre nogle til trehundredede Karat, jeg agter, at gjøre nogle, som ikke al præget Mønt i hele Europa vil være istand til at løse!“

Disse med stærk Stemme udtalte Ord forsamlede en deel Mennesker uden for Boutiken. Chauvin syntes at tabe Taalmodigheden. — „Hør, Fader Robert! svarte

han: Den Ting begynder at kjede og fortrædige mig. Tag disse fem Francs, og lad mig med Fred. Jeg siger Jer endnu engang, jeg har ingen Tid, og“

„Denne Nar er utaalelig! raabte den unge Kone: Det lærer Dig, Chauvin, at understøtte ham i hans Laabeligheder, istedet for uden videre at sende ham til Charenton.“

„J selv ere nogle Laaber! tog Oldingen Ordet med fornyet Kraft: Jeg aabner Jer Udsigt til en uhørt Lykke, og J jage mig paa Døren; jeg vil indvie Jer i den Opdagelse, jeg, efter saamegen Nattevaagen, saamange Gjenvordigheder, har gjort, og J fornærmer mig ved Eders afsindige Medlidenhed!“

„Hr. Robert! sagde Chauvin, idet han viste paa Hoben, der flokkedes uden for hans Huus: Jeg har ikke Lyst til at see et Opløb uden for min Dør; jeg beder Jer derfor lade os med Fred og fjerne Jer siebliffeligt.“

„Ja! tilføiede hans Kone, idet hun, med vilde Fagter, svang Særen, hun holdt i Haanden: Paf Jer strax, hører J, eller jeg kalder paa Svendene, og lader Jer faste ud!“

Med denne Trusel tog Gubben sin Hat, stak sine Diamanter iommen igjen, og sagde med Bærdighed, idet han lavede sig til at gaae: „Jeg vilde Dem vel, thi De have ikke altid været haarde mod mig! Deres Uvillighed falde tilbage paa Deres Hoved; den vil koste Dem blodige Laarer!“

Derpaa fjernede han sig, skred gjennem den nysgjerrige Folkehob, som Larmen havde hidlokket, og mumlede ved sig selv: „De Stafler, de Uslinger, de ere nu glade, at de ere blevne mig qvit, mig, som vilde gjøre dem rige og lykkelige. De have bortviist mig; jeg skal bortvise dem igjen, om de end krympede sig for mine Fødder!“

Uden at tabe Modet, gif han til en anden Juvelerer, som boede tætved, og som han ikke kjendte. Denne kastede

et ynksomt Blik paa Robert's fattige Dragt, og vilde ligesaalet, som Chauvin, prøve de kostbare Stene, han falbød ham.

„Gaae Jer Bei, min gode Mand! Mig narrer man ikke saa let! sagde han med siffig Mine: Folk, som J, lade nok være, at besidde Diamanter af denne Størrelse. Hvad J har der, er Kisel, som man vist vilde betale dyrt, om man gav en Daler derfor.“

„Kisel? Sikke Snak! Ægte Diamanter er det, og jeg har gjort dem selv!“ raabte den Gamle, rasende over denne uventede Misfjendelse.

Juveleren loe ham op i Dinene. — „Gaae Jer Bei, min kjære Diamantmager! sagde han spodsk: J har henvendt Jer til den Urette; mig tager J ikke ved Næsen!“

„Men! sagde Oldingen paatrængende, stampende i Gulvet: Et Barn vilde kunne sige Dem, at det er Diamanter. Farven, Bægten, Kjernens Fiinhed, Klarheden — Alt siger Dem, at det er ægte Diamanter! See dog engang lidt nøiere paa dem! Jeg beder Dem for Himlens Skyld, see blot paa dem een eneste Gang!“

„Jeg har allerede sagt Jer, at det er Kisel, og derved bliver det! sagde Juvelereren, opbragt over, at man drog hans Kjendskab til ædle Stene i Tvivl: De ere tre Francs værd; vil J have dem?“ — Dermed vendte han den ulykkelige Robert Ryggen.

„Den Tosse! Den indbildske Tosse! sagde Denne, da han igjen havde Steenbroen under sine Fødder: Er det da saa vanskeligt, at bevæge Menneskene til at modtage denne Rigdom, som de dog attraae saa lidenskabeligt?“

Han treen ind til en tredie Guldsmed, der betragtede Stenene med stor Opmærksomhed og syntes overbevist om, at de vare af stor Værdie. Kun nærede han Tvivl om Besiddelsens Retmæssighed, og spurgte derfor mistroisk „Hvorfra har De disse Diamanter, min Herre?“ — No:

bert sprang høit af Glæde. — „Det er Diamanter, ikke fandt? De har seet det siebliffeligt. Nu, min Herre, jeg har selv gjort dem. I tyve Aar har jeg arbeidet derpaa. Disse har jeg fundet i min Digel afvigte Nat. Er det ikke ægte Diamanter?“

Guldsmeden gjorde store Dine og iagttog en kort Taus: hed. Omsider sagde han med ublid Nabenhjertighed: „Min Herre, tag mig det ikke ilde op, at jeg uden Omsvøb siger Dem, De er en Forrykt, eller en Tyv. Jeg troer ikke paa Muligheden af, at gjøre Diamanter, og har De drømt, at disse ere Deres Bærk, saa kan jeg ikke handle med et Menneffe, der kan drømme saaledes. Har De stjaalet dem, som jeg næsten maa troe, da De selv yttrede Tvivl om deres Ægthed, saa maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg er en rolig Borger, der hverken directe eller indirecte skjætter om, at have med Politiet at skaffe. Paf Dem, og see Dem om efter en Anden, som har Lyst, at bringe Dem i Galgen. Jeg vil ei engang beholde Diamanterne, hvilket jeg dog var berettiget til at gjøre, indtil den rette Eier fandtes. Men skynd Dem, at komme bort; thi jeg kunde let forandre min Beslutning.“

Robert havde i dette Dieblif lige saa liden Lyst, som denne ærlige Handelsmand, til at drage Politiet ind i sine Anliggender. Han benyttede sig derfor strax af den givne Tilladelse, tog sine Diamanter og fjernede sig hastigt.

„Det kommer der ud af, at man gjør store Opdagelser! sagde han, idet han, forvirret og ydmyget, vendte tilbage til sin fjerne Bolig: Af den Ene ansees man for en Forrykt, af den Anden for en Tøsse eller en Kjeltring. Men hvad Magt ligger derpaa! vedblev han modig, idet han med foragteligt Blik betragtede den forbiffridende Mængde: Tidligere eller sildigere maa man dog lade mig vederfares Ret. Jeg vil henvende mig til Videnskabernes Akademie med min vigtige Hemmelighed; man skal nødes

til, at erkjende Sandheden, og saa bliver jeg navnkundig indtil Verdens Ende. *Verre, Rigdom*“

Idet han anstillede disse Betragtninger, befandt han sig uden for sit Hjem, der endnu saae lige saa sort, usfelt og forfaldet ud, som sædvanligt. Fuld af sine høitravende Tanker treen han ind, og neppe havde han gjort et Par Skridt i Forstuen, før Fanny, bleg og skjælvende af Rædsel, traadte ham imøde og fastede sig i hans Arme.

„Nu! Fader, spurgte hun: Hvilke Efterretninger bringer Du?“ — „Kjære Datter! svarte Oldingen forvirret: Det er ikke lykkedes mig, at sælge mine Diamanter; men iaften imorgen“

Fanny svarte ikke; hun førte sin Fader gennem den lange, mørke Gang. Da de vare komne ind i Laboratoriet, lagde hun til Ilden, for at den arme Gubbe kunde varme sine forfrosne Lemmer, og medens hun syslede med sit Arbeid, søgte hun at trøste ham ved ømt at henvise ham til Fremtiden. Da Robert havde varmet sig lidt, sagde han til sin Datter: „Det er bleven sildigt, og jeg har endnu ikke nydt det Ringeste; jeg er gandske udmattet af den Kenden hid og did. Kan Du give mig lidt at spise, kjære Barn?“ — Den arme Pige begyndte at græde bitterlig. — „Kjære Fader, sagde hun hulkende: Du veed, at jeg igaar har udgivet vore sidste Skillinger, for at kjøbe Kul til Dig. Da jeg imorges vilde tage et Brød paa Borg hos Bageren, nægtede han mig længere Kredit.“ — „Fanny, min bedste Fanny, saa har Du heller ikke spist noget! raabte Gubben fortvivlet: Og igaar fik Du heller ikke meget! Du er ogsaa bleg, Fanny! Du er syg!“ — „O nei, kjæreste Fader!“ sagde Fanny, og forsøgte at smile; men hendes Kræfter svigtede hendes Mod — halv afmægtig sank hun i Alchymistens Arme.

„O min Gud, hvad skal jeg gribe til! raabte Denne: Der har jeg en uhyre Formue, er rigere, end nogen Fyrste

paa Jorden, og min Datter døer af Hunger!" — Han lagde hende paa hendes Seng. Lidt Viin, som Barnet ikke havde villet røre, fordi det var bestemt for Faderen, var det endnu i Huset. Han lod hende drikke det. Da han saae hende roligere og i hiin slumrende Tilstand, som stor Afkræftelse fremkalder, styrtede han ud af Huset, for at søge Hjelp.

Solen var allerede gaaet ned; en tyk Taage laae over Gaderne; Laternerne vare allerede tændte. Enkelte Fodgængere skrede rask hen over den tørre Steenbro. Kun den fortvivlende Robert, hvis Tanker vare aldeles forvirrede, vidste ikke hvorhen han skulde vende sig. Det faldt ham ind, at gaae til Chauvin, der om Morgenens havde villet give ham en Almisse, eller til den Juvelerer, der havde budet ham tre Francs for hans Diamanter. Men derhen var en lang Wei — hvad skulde der blive af hans Datter imidlertid? Og han var ogsaa for træt til at kunne vinde saa langt! Han havde kun een Udvei, nemlig at lade sine Diamanter springe for det første det bedste Bud. Det var jo lige meget, hvad han fik for dem! Imorgen kunde han gjøre nogle, som vare langt smukkere. Da han hverken vidste ud eller ind mere, greb han, i Feberens og Urolighedens Banvid, til det sælsomste Middel: Han gik nemlig fra Huus til Huus, og salbød sine Diamanter. Nogle loe ham op i Dinene; andre afviste ham kort og roligt; de fleste vilde ikke engang høre paa ham.

Nu begyndte han, martret af sin stigende Angst, at løbe efter de Forbigaaende. — „Seer De, det er Diamanter, Nøden tvinger mig til at sælge dem. O, det er ægte Diamanter, jeg sværger Dem det ved min Daab! De ere endnu ikke polerede, skal jeg sige os, men De skal see, hvor de ville glimre, naar de vorde slebne! De ere tusind Daler værd mellem Brødre, men jeg lader dem gaae for hundrede Francs. De maa ikke undre Dem over den lave Priis,

for hvis De ikke aftjober mig dem strax, saa vil Hunger og Kulde overantvorde mig og min Datter til Døden inden imorgen!“

Men de Forbigaaende standsede ei engang; de hyllede sig i deres Kapper og fjernede sig hurtigt, uden at kaste et Blik paa den ulykkelige Olding, som anraabte deres Medlidenhed. Saaledes kom han lige til Boulevarden. Her flokkedes en Folkeskare om ham. Han fremviste bestandigt sine Diamanter, og slog af hvert Dieblif, for at give Rigsberne Lyst.

„Det er det samme! sagde han, vendende sig til de Nærmeststaaende: Nøden driver mig til det Yderste! Jeg lader mine Diamanter gaae for ti Francs! Den, der kjøber dem, faaer derved en liden Formue paa en nem Maade, og han gjør derhos en god Gjerning, thi saa kunde jeg bringe min Datter Hjelp!“

Haan og Latter var det eneste Svar, hans Bønner og Taarer fik. — „Det er en gal Mand!“ sagde En. — „Det er en Comoediant!“ sagde en Anden.“ — „Det gjelder uidentviul et Beddemaal!“ yttrede en Tredie.

„Belan! raabte Alchymisten, dieven til det Alleryderste: Vil Ingen aftjobe mig mine Diamanter, saa være En idetmindste saa barmhjertig, at give mig en Almisse! En Almisse til mit stakkels Barn!“

Neppe havde han sagt disse Ord, før Hoben deelte sig, og to Sergeanter arresterede ham som Betler, Løsgænger, Tyv maaskee.

Robert udstødte en frygtelig Forbandelse over hele Menneskeheden, og lod sig bortslæbe. Sergeanterne førte ham til den nærmeste Natt, hvor han, i Selskab med nogle Tyve, som man havde grebet i Gjerningen, maatte tilbringe Natten i et smudsig Fængsel.

Næste Morgen aabnedes Fængslet, og nogle Personer traadte ind. — „Fader, Fader!“ raabte en velbekjendt

Stemme. — Langsomt reiste Gnbben sig fra Straaleiet, og sagde med dødsnat Stemme: „Min Fanny, er det Dig? Kommer Du, at see Din gamle Fader endnu engang? Hvilken beskjermende Engel har reddet Dit Liv?“

„O, min Fader, hvorfor forlod Du os i Aftes? Poul kom kort efter Din Bortgang; vi have søgt Dig hele Natten.“

„De er fri, Onkel!“ sagde nu en fintklædt ung Mand, trykkende hans Haand.

„Endnu ikke, min Herre! sagde en Politiembedsmand: Man har hos den Ulykkelige fundet to raae Diamanter, som han ikke kan oplyse, at være i retmæssig Besiddelse af, og man maa først vide“

„Oplysningen kan jeg give, og den er meget simpel, min Herre! sagde Poul: Min Onkel er fattig og for stolt til at modtage nogen Understøttelse af Sine. Jeg har været hos ham, og har lagt to Diamanter i hans Digel, for at han skulde ansee dem for Resultatet af sine chemiske Sammensætninger og ei have behov, at nedlade sig til at modtage nogen Gave“

Han afbrødes af et skjærende Skrig, som Oldingen udstødte. — „Poul, Du giver mig Naadestødet! Jeg havde det Haab, i min Død at hævne mig paa denne jammerlige Slægt, idet jeg tog den ubetalelige Hemmelighed med mig i Graven. Hvorfor har Du ikke ladet mig blive i denne Tro!“

Bevidstløs sank han tilbage paa Straaet. Han var død. Nogle Maaneder sildigere ægtede Fanny sin Fætter. Den Kunst, at gjøre Diamanter, har man endnu ikke opdaget.

Elias Berthet.

Lekain-Bendome.

Hver Skabning, vi nævne som hæslig med Føie,
Kan Kunsten omdanne til smuk for vort Die.

Den tiende October i Aaret 1763 var en Festdag for *Comédie-Française*. Man gav Tragoedien „*Adelaide Duguesclin*“, et lige saa tiltrækkende som feilfuldt Stykke, der ved sin anden Opførelse vandt overdrevent Bifald, efter at det første Gang paa en ufortjent Maade var faldet igjennem. Skuespilleren, som spillede Bendomes Rolle, og derved gjorde den gjentagne Opførelse mulig, var den berømte Lekain, just hiin Kunstner, som Voltaire var stolt af at have dannet for Theatret, omendskjøndt han i Begyndelsen ved alle optænkelige Midler havde søgt at afholde ham derfra; hiin Mand, ved hvem Ludvig XV., efter sin egen Tilstaaelse, for første Gang i sit Liv var bleven rørt indtil Taarer.

Hof og Stad havde forsamlet sig, for at bivaane denne dramatiske Høitidelighed. Nogle vare, som sædvanligt, kun komne, for at see et Skuespil, der just var i Mode; Andre indfandt sig for Tilskuernes, eller snarere for Tilfuerindernes Skyld, men Alle tilsammen følte de sig hiddragne af den vndede Skuespiller, der udførte Hovedrollen. Fremfor Alle syntes de smukke Damer at have Forrangen i denne glimrende Forsamling, og en tredobbelt Række af yndige, med al Tidens Luxus udsmykkede Bæfener, strakte sig under de straalende Lysekroner, langs med Logerne og de forgyldte Gallerier, ud i vide Kredse.

En almindelig Glædesjubil modtog Lekain ved hans Fremtræden paa Scenen, og de i høiere Grad Begeistrede og Utaalmodige blandt Tilfuerne forsømte ikke at tilklappe ham Bifald, før han endnu havde aabnet Munden. I

Følge den skarpede Agtsomhed paa sig selv, der er alle store Kunstnere egen, var Lekain strax inde i sin Rolle, saa snart han viste sig paa Scenen, og ikke alene i Costume og Ydre, men ogsaa i Physiognomi og Charakter traadte han frem fra Coulisserne som den digteriske Person, han skulde fremstille. Dette vidunderlige Talent, ogsaa at kunne give de ubetydeligste Roller en Charakter, og consequent at gennemføre den, var Aarsagen til, at man i Lekain, efter Grimm's Bidnesbyrd, fandt to hinanden i høi Grad modsigende Bæfener: hjemme et Hverdagsmenneske, med et frastødende og simpelt Ansigt, af plump og modbydelig Legemsbygning, med en raa og ubehagelig Stemme, endelig et Bæfen, som manglede al Fiinhed; paa Theatret derimod en Helt, en Konge, en Gud, i Alt adelig og henrivende, imponerende og Skjønheden selv i sin Fremtræden, med en Stemme, der forenede Talens smeltende Aande og tordnende Kraft, kort sagt: der fandtes paa en uhørt Maade hos ham alene en Samling af Fuldendtheder, som ikke vare til at modstaae, saa at endogsaa Damer, der fuldkommen vare overtydede om hans Hæslighed, uvilkaarligt følte sig indtil Begeistring henrevne af hans Skjønhed. Et Exempel herpaa gav Marquise Pompadour, som, allerede en Time efter at hun i Slottet Versailles havde fundet ham afskyelig, ved hans Fremtræden paa Scenen udraabte: „Store Gud! hvor skøn, hvor ophøiet, hvor beundringsværdig er ikke denne Mand!“

Paa denne Dag var Skuffelsen fra Lekain: Wendomes Side fuldkomnere end nogensinde tilforn. Han udøvede over sine fængslede Tilhørere i fuldeste Maal hiin beherskende Indflydelse, som Propheterne og Sibyllerne tilegnede sig over Fortidens Mennesker, og som nu med større Ret minder os om det elektriske Fluidums almægtige Virkninger; og saaledes rev han verelviis det hele Huus fra Forfærdelsens iisnende Gysen til Medlidenhedens deeltagend-

Smerte, fra Forbauselsens tause Stilhed til Enthusiasmens larmende Bifaldsstorm. Hans fine og dybe, lidenskabelige og frygteligt ophøiede Spil fralokkede de alvorligste Tilskuere's Læber eenstemmige og vedholdende Bravoraab, og fremkaldte endogsaa Taarer i de qvindelige Dine, som Coquette:riet søgte at lade forblive urørte.

Blandt de Damer, hvis Sindsbevægelse meest og tydeligst forraadte sig, bemærkede Lekain med det Ørneblik, hvormed enhver Skuespiller, der er Herre over sig selv, gennemforsker de fjerneste Kroge i Huset, omtrent midt i den første Loge en ung Ubekjendt, som syntes med en Slags Begeistring at lytte til hans Ord og tabe sig i en stille Henrykkelse. Den unge Dames Holdning og Anstand, lige som ogsaa det Sted, hvor hun sad, tydede paa særdeles høi Rang. En Selskabsdame sad bag hendes Stol, medens hun selv i Forgrunden af Logen sad hensunken i melancholisk Sværmeri. Den ene af hendes Hænder var bedækket af hendes Haar, uden at hun dog dermed støttede sit Hoved; den anden hang, i Følge det indgroede Instinkt af qvindelig Forfængelighed, halvt ud over Logens Rand. Hun betragtede Lekain med en samvittighedsfuld Opmærksomhed, som om hun zittrede for at tabe en Lyd af hans Tale, et Blik af hans Nie, en Bevægelse af hans Arm eller noget som helst i hans Spil, og hvergang han i et lykkeligere Dieblik overtraf sig selv, kom hun strax ved en levende og forstaaelig Gebærde Parterrets og Galleriets larmende Bifaldsraab i Forkjøbet.

Ingen veed bedre end Kunstneren at skatte Opmærksomheden, og Lekain saae snart, at Ingen i Salen fulgte hans Spil med større Iver, end den ungdommelige Tilskuerinde i den første Loge. Af en let begribelig Erkjendtlighedsfølelse gjengjeldte han Lige med Lige, og i det han i Anden adskilte hende fra alle de øvrige Tilskuere, ligesom ogsaa hun afføndrede ham fra hele den øvrige Forestilling,

betragtede han hende fra Scenen og spillede paa en Maade gandske for hende alene Tragedien „Abelaide.“ Det var ham saa meget desto lettere, som denne Færdighed til at abstrahere og isolere er en Egenskab, enhver god Skuespiller pleier at være i Besiddelse af, ofte i en utrolig høi Grad.

Indtil Stykkets Slutning fandt der imellem Skuespilleren og den Ubekjendte en uophørlig Berlen Sted af op: høiede Indskydelse og ømme Lykønskninger, og ikke alene kunde Ingen i Salen bemærke Afbrydelsen af den magnetiske Forbindelse imellem Publikum og Skuespiller, men ei engang hun selv syntes i sin naive Henrykkelse at lægge Mærke til, hvorledes hun var den uvilkaarlige Gjenstand for en ærefuld Undtagelse. Lefain's Ørneblik derimod tabte ikke det flygtigste Indtryk fra hendes Side; han saae, hvorledes hun bevidnede snart sin Tilfredshed ved en yndig Nikken med Hovedet, snart sin Beundring ved en neppe mærkelig Gysen. Ofte troede han at erkjende Hefstigheden eller Blidheden i hendes Følelser af hendes Barm mere eller mindre hurtige Bevægelse, og da følte han igjen, hvorledes hun i den høieste Ecstase, i grublende Drømmeri betragtede ham. Han spillede just den melancholiske Deel af sin Rolle, og den fugtige Glands, hvori hans halvtåbnede Dine svømmede, straalte igjen fra det Fjerne i den rørte unge Dames Diestjerne. Da han ved Tilnærmelsen af Katastrophen fordoblede sin Energi og Lidenskabelighed, naaede ogsaa hendes Uttringer af Forsærdelse og Medlidenhed en høiere Grad; snart foer hun med Haanden til sit Hjerte, for at undertrykke dets Slag, snart søgte Haanden til Diet, for at astørre de brændende Taarer, undertrykte Suk hende paa de zittrende Læber. Da endelig ved Vendomes sidste Ord Tæppet faldt, kunde hun ikke længer holde sin Bevægelse tilbage, hun reiste sig med Hestighed, og forenede sit krampagtige Bisald med det hele Auditoriums Triumphsfrig.

Den følgende Dags Morgen modtog Lekain et Brev uden Underskrift, med et Digt, helliget hans Triumph fra den foregaaende Aften. Alt ved dette Brev: Papiir, Duft, Skrift, Forsegling, forraadte en Dame; men den fiintsøgende Videnskabelighed i Roesen og Fiinheden i Stilen kunde intet Dieblif lade Lekain drage i Tvivl, at hans Ubekjendte i den forreste Loge var Forfatterinden af dette smigrende Brev. Een Betragtning maatte imidlertid gjøre hans Overbeviisning usikker; thi foruden den velfortjente Lovtale over hans Talent, som han saa herligt havde lagt for Dagen i „Adelaide,“ indeholdt den anonyme Skrivelse ogsaa en anden Roes, der ingenlunde var saa begrundet som den første, nemlig Beundringen af hans herlige Udvortes og ædle Anstand. Næsten i hvert Vers gjentoges med Begeistring Udtrykkene: underfjønne Hoved, stolte Pande, majestætiske Blik, kongelige Anstand. Bildfarelsen beroede ligesom paa en virkelig Skuffelse. Wendomes fjønne Hoved havde gjort et dybt Indtryk paa hans Beundrerinde, og det kom alene an paa Skuespilleren, der til at knytte en af hine Theaterkjærlighedshistorier, som dengang næsten hørte til Dagens Orden. For Lekain blev Alt klart, da han erindrede sig, at den Ubekjendte under hele Forestillingen den foregaaende Aften kun havde betragtet ham med Pinene, uden at understøtte deres utilstræffelige Kraft med noget optisk Instrument, der isøvrigt dengang langt fra var saa almindeligt som i vore Dage. Uabenbart havde Afstanden og Theaterskuffelsen foraarsaget den unge Dames Bildfarelse.

Enhver Anden havde maaskee gjort sig Umag for, at vedligeholde denne Bildfarelse, for at drage Fordeel deraf, kun Lekain gjorde det ikke, thi han var paa eengang aandrig og brav, og derfor besluttede han, selv at berigtige den feilagtige Mening om hans Ydre, i hvor megen Fordeel den end kunde bringe ham, og i denne Hensigt valgte

han følgende Middel. Han erkjendte sig paa det omhyggeligste om sin Ubekjendtes Loge, Bogn og Livree, og da han endelig herved havde gjort den Opdagelse, at hun var Baronessen af N..., gift med den tydske Keisers overordentlige Gesandt, lod han hende hemmeligt tilstille en fortræffelig Lorgnet med følgende gaadefulde Ord: „Til Fru Baronesse N...; Bendome, ved Lefain.“

Tre Dage efter blev „Adelaide“ igjen opført i *Comédie-Française*, og Baronessen indfandt sig atter paa samme Plads som forrige Gang.

Blandt de Tusinder af Tilskuere, der vare strømmede sammen til denne Forestilling, gjenkjendte Lefain, strax ved sit første Skridt paa Scenen, to Ting: Den unge Dames nydelige Ansigt, ligesom fastholdt mellem Logens Søjler, og i hendes fine Fingre den hemmelighedsfulde Lorgnet, som han Dagen i Forveien havde tilsendt hende. For et Dieblik tilfidesatte han sin Kunsts Forblindelsesmidler med Hensyn til sit Ydre, og i det han med stoisk Ydmyghed traadte frem, aflagde han gandske Bendomes Ydre, for kun at lade see Kunstneren Lefain, og viste sig et Dieblik for Damen, der tre Dage i Forveien havde beundret hans Skjønhed, gandske saaledes, som han virkelig efter Skabergens Billie havde den Ulykke at være, nemlig, hvad der er noget af dets Værste i denne Verden, styg og hæslik. Prøven var saa voldsom og afgjørende, som det vel var muligt. Baronesse N... zittrede over hele Legemet, idet Lorgnetten faldt ud af hendes Haand; hun lænede sig tilbage i Baggrunden af Logen, og foer heftigt med Haanden over Ansigtet.

Efter at han smilende havde bemærket den unges Dames første Sindsbevægelse, frygtede han dog for, at han

havde rystet hende for stærkt, og saavel for sin egen som for hendes Skyld søgte han nu ved alle de Hjælpemidler, der stode hans overordentlige Talent til Tjeneste, igjen at opfatte sin Rolle, og gav umiddelbart derpaa det bedste Beviis paa sin Magt, idet han mere ophøiet end nogen: sinde brød ud i en gandske uventet Begeistring, der modtoges af et larmende Bravoraab. . . . Paa samme Tid tilkastede han Baronessen et Blik, for ogsaa at indhøste hendes Bifald . . . Men man tænke sig hans Forbauselse og Smerte . . . Logen var tom, den unge Dame var forsvunden! . . . — „Ulykkelige!“ tænkte han, og for første Gang i sit Liv stammede han i Voltaires Bers, uagtet Souffleurs gjentagne Anstrængelser: Denne Qvinde elskede Bende og Lekain blev hendes Bøddel!

Denne Formodning var desværre alt for sand. En Maaned forløb, uden at han havde gjenseet Baronessen i *Comédie-Française*, og da han endelig erkjendte sig om hende, heed det, hun var igjen vendt tilbage til Tyskland.

Femten Aar vare forløbne, og det var i Begyndelsen af Februar 1778. Lekain var syg og maatte holde sig hjemme; Anstrængelser havde udtømt hans Kræfter, og hans glimrende Triumpher havde ikke engang sikket ham et roligt Liv, men paadraget ham Kunstbrødres Misundelse og Forsølgelse. Allerede i flere Uger havde han, til stor Sorg for Hoffet og Staden, ikke kunnet optræde, og Lægen, der sad med nogle næiere Bekjendte foran Kammeret, lod ham just vide, at *Comédie-Française* endnu længe maatte vente paa hans fuldkomne Helbredelse, da pludseligt hans Tjener traadte ind og overrakte ham et Gilbrev med Postmærket: Straßburg. Lekain aabnede det uden al Nysgjerrighed og Hast, men kunde ikke tilbageholde et Skrig af Overra-

skelse og Glæde, da han læste følgende Linier: „Om tre Dage kommer Baronesse N... til Paris. Den 5te Februar om Aftenen vil hun være i den forreste Logerække i *Comédie-Française*, og den følgende Morgen reiser hun videre til Italien.“

„Kjære Doctor! sagde Lekain og stod i samme Dialekt op, som om han var fuldkommen rask: Det glæder mig, umiddelbart at kunne gjendrive Deres bedrøvelige Spaadom. Jeg behøver ligesaalidet Deres Pleie som Deres Recepter, og næste Søndagaften, den 5te Februar, vil jeg igjen vise mig paa Brædderne.“

„Er De gaaet fra Forstanden?“ raabte Lægen og Bennerne, gandske forskrækkede over Lekains forunderlige Opførsel.

„Aldeles ikke! svarede han med overraskende Energi: Evertimod, Liv og Sundhed vender tilbage, som De jo seer.“

Det var umuligt at overtøye ham om det Modsatte, da i Virkeligheden Alt tydede paa, at hans Sundhed igjen vendte tilbage, og hvad saa ogsaa Lægen, hans Benner og Directeuren sagde, det var afgjort, Lekain vilde igjen den følgende Søndag træde op i *Comédie-Française* og det allerførst i „*Adelaide Duguesclin*.“ Om Aftenen var allerede denne glædelige Efterretning udbredt over hele Paris.

„I Vendomes Rolle skal hun atter see mig!“ raabte den store Kunstner, femten Aar forynget og henrykt over, at have opdaget et ædelt Maal for sine Anstrængelser, et endnu ukjendt Trylleri for sit Navns Berømmelse.

Paa den bestemte Dag befandt Lekain og Baronesse N... sig ligeoverfor hinanden, paa det samme Sted som første Gang og næsten med endnu høiere Interesse; thi hos Begge forhøiede nu de skønneste Erindringer Diablikskets Værd. Baronessen havde nu Leilighed til, uden Fare

og uden Kummer at betragte Digtetekunstens Billede, som hun engang i Indbildningen skjænkede sin Kjærlighed, og den beskedne Kunstner, der havde havt Mod til, at vække hende af Drømmen. Denne derimod havde ikke mere den ulyksalige Magt, at kunne gjøre hiin Afbrydelse, og saaledes var nu for hendes Dine Alt samlet til et kunstnerisk Heelt; den herlige Kunstner, der forestillede det for hende og, gandske som for femten Aar siden, kun spillede for hende alene, udfoldede for hende i dette Dieblif i den Rolle, der var dem Begge hellig og dyrebar, et Talent og en Kraft, hvorom han selv aldrig havde havt nogen Anelse.

„Jeg tør dristigt paastaae, siger Baron v. Grimm, idet han omtaler denne Forestilling: at det Skuespil, man den femte Februar saa i *Comédie-Française*, ikke alene i Europa er det eneste i sit Slags, men hører til de af Aarhundredets underfulde Aabenbareelser, som maaskee aldrig nogensinde ville lade sig tilsyne igjen. Jeg har seet Kunstneren i dens høieste Fuldendthed, og min Sjæl følte sig i den Grad rystet derved, at flere Dage vare nødvendige, for at berolige mig og give mig min Fatning tilbage . . .“

— Paa denne Dag, tilføier „la Harpe,“ malte der sig i Lekain's Ansigt ikke blot Virksomheden af dette eller hiint Organ, men en forstyrret og kvalfuld Sjæl, der mere var fordybet i sig selv end i den ydre Verden; Skrig og Taarer tydede paa virkelige Lidelser, hans mørktflammende og frygtelige Blik, den heftige Charakter, der var afpræget paa hans Pande, den skrækindjagende Sammenfaren af hans Muskler, hans bævende Læber og fordreiede Træk: Alt tydede paa et overfyldt, utaalmodigt Hjerte, der følte sig lykkelig ved at kunne udøse sig, og som udøste sig uden dog derved at blive lettet. Man hørte denne Storm rase i ham, man saa ham, lige som fordum Pythia, ligge under for den Gud, der herskede i hans Barm. Man maa have været Vidne til Virkningen af hans Spil, for at kunne tænke sig den, for at kunne troe derpaa. Aldrig vil man kunne gjøre sig en Forestilling om denne mægtige Forførelse, denne tause Bestyrtelse, som kun fra Tid til anden blev afbrudt af Smertensraab og Hulken, ethvert Hjerte røbede den dybeste Bevægelse og søgte i Taarerne det eneste Middel til at lette det sammenpressede Bryst . . . Hvilket Dieblif og hvilket Skuespil!! Saaledes som her Taarerne strømmede overalt og almindelig Fortvivlelse gav sig tilkjende, skulde man have troet, at der var tilstødt et heelt Folk en skrækkelig Ulykke.

Desværre skulde denne Ulykke snart i Virkelighed tilstøde Kunsten og Publikum, denne almindelige Fortvivlelse var sikkert begrundet paa Anelser; thi endnu samme Aften, efter denne i Theatrets Annaler uhorste Triumph, blev Lekain angrebet af et ulægeligt Onde, som efter tre Dage rev ham bort, som Offer for et ædelt Hjerte og sit Genies meest ophoiede Begeistring.

Med et mærkværdigt, sørgeligt Sammentræf af Omstændigheder, indtraf dette Dødsfald Dagen før Voltaires festlige Tilbagekomst til Paris. Kunstnerens simple Liigkiste mødte den glimrende Triumphvogn, der bar hans Ven, hvis Berømmelse han havde begrundet og som nu endelig, efter en trediveaarig Adskillelse, kom, for at see ham glimre paa Scenen, hvor han havde ledet hans første Skridt.

Baronesse N... udsatte sin Afreise, for at bivaane Lekain's Liigbegængelse, og henflydende i Taarer, fulgte hun i en Sørgevogn Liget til Gravens Rand.

(*Le Commerce.*)

Juan de Perea.

Det var en skøn Høstmorgen i Aaret 1629, da man i den berømte Maler Diego Velasquez's Huus bemærkede en usædvanlig Travlhed, der tydede hen paa noget Overordentligt. Og saaledes var det ogsaa. Man ventede to meget betydende Gæster. Den Ene var Kong Philip den Fjerde, der, som en Ven af Kunsten, aflagde jævnlige Besøg i vor Kunstners Værksted; den Anden var den berømte Paul Rubens, der først for et Par Dage siden var kommen til Madrid.

Under den almindelige Bevægelse, der for Diebliffet herskede i Don Diegos Huus, udmærkede sig især en Slave ved en overordentlig Virksomhed, thi Enhver havde noget at paalægge ham, Enhver havde noget at befale ham. For nærmere at betegne det Standpunkt og det Forhold, hvori dette ulykkelige og frygtsomme Menneske stod,

vil jeg endnu omtale, hvorledes han var kommen i Malerens Huus. Admiral Pereja havde ladet sig male af Belasquez og var saa tilfreds med Portraitet, at han besøgte Kunstneren, for personligt at takke ham og forære ham en Guldkjæde som Beviis paa sin Tilfredshed. Denne Kjæde havde en Mulat baaret bag efter Admiralen. Da Pereja ikke vilde gaae hjem, gjorde Juan, saaledes heed den stakkels Slave, Mine til at følge ham; men den raa Sømand stødte ham tilbage med Foden og sagde: „Troer Du, jeg igjen vil tage imod Overbringeren af en gylden Kjæde, som jeg har foræret bort? Du er fra nu af Hr. Belasquez's Eiendom.“

Den vakre Kunstner modtog den forstødte Slave og behandlede ham med al Mildhed og Venlighed; men desto værre viste hans Disciple sig, naar han ikke var tilstede. Han havde nemlig paalagt sin Client at holde reent i Bærkstedet, et Arbeide, der kostede liden Nøie, men blev en haard Taalmodighedsprøve for den stakkels Mulat. Hans skye Bæsen, hans forlegne og besynderlige Ansigt, kort: hans hele Udvortes blev Gjenstand for de unge Menneskers Bittighed og Lune, og dette skete ikke altid paa den blideste Maade.

En Tidlang bar han enhver Spot med den største Taalmodighed, men tilsidst kunde han ikke udholde det længer og søgte, naar Belasquez var fraværende, at skjule sig i en eller anden Krog; naar derimod Mesteren var tilstede i Bærkstedet, udførte han sine Forretninger med desto større Iver. Han havde ved flere Leiligheder seet, i hvilken Agtelse Kunsten stod og hvor høit de dygtigste Malere bleve skattede, og han besluttede derfor, hemmeligt at gjøre sig bekjendt med denne Kunst. Var Mesteren tilstede, gav han nøie Agt paa hans belærende Ord, men var han fraværende, saa benyttede han sine ledige Timer til at gjøre nogle Forsøg med Penselen. Rigtignok havde han kun Naadighed over de afflidte Pensler og Farverester, som han hist og her samlede op; men han tog til Takke dermed, da han selv ansaae sine Forsøg for at være uden alt Værd. Ikke destomindre følte han en stor Fornøielse ved denne Beskjæftigelse, især da det lykkedes ham, at holde den gandske hemmelig og saaledes unddrage sig de Spottegloser, han ellers derved vilde have udsat sig for. Ingen havde den mindste Anelse derom, skjøndt Juan allerede i fem Aar med stor Iver havde hengivet sig til sin Yndlings-tilbøielighed.

Men paa nærværende Dag, da Tidens største Kunstner skulde besøge hans Herres Værksted, havde han ikke Sands for Andet end for den store Mester, man ventede, og kun mechanisk udførte han, hvad der blev ham paalagt fra alle Sider. Og i Sandhed: dengang nævnte man i hele Europa Navnet Rubens med Enthusiasme; han var ikke allene den første Mester, men ogsaa berømt som Architect, og som Diplomat fundet værdig til, at lede Underhandlingerne imellem England og Spanien, hvilket Hverv han ogsaa i Begyndelsen af det følgende Aar bragte til Ende paa den ærefuldeste Maade. Desuden var det ikke Geniet alene, man ærede i ham, thi ikke mindre stor var han som Menneske. Selv Velasquez befandt sig i den største Spænding. „Min Berømmelse — sagde han: betyder aldeles Intet, naar ikke Rubens ved sit Udsagn har bekræftet den.“ Man kunde derfor ikke fortænke vor Mester i, at han vilde vise sig for sin Gæst i Midten af sine Mesteværker; derfor havde han omhyggeligt opstillet disse, og deriblandt det berømte Billede: „Josephs Kjortel.“

Om Middagen indtraf de længe ventede Gæster. To glimrende Optog holdt næsten paa samme Tid foran Høttellet. Det ene af disse Optog gjorde ærbødigt Plads, for at lade Kong Philip den Fjerde, omringet af Rigets Store, passere forbi. Derpaa fulgte det andet Tog. Det var Rubens, ledsaget af van Dyk, van Uden og andre af hans meest udmærkede Disciple, som fulgte ham paa hans Gesandtskabsreise; thi han var dengang i Egenkab af Gesandt ankommen til Spanien.

Da Kunstneren steg ud af sin Vogn, for at bøje sig for Kongen, tog Denne ham under Armen og sagde: „Vi befinde os hos en Maler og da er I Kongen!“ Saaledes traadte begge de høie Gæster Arm i Arm ind i Malerens Attelier, og deres Ledsagere fulgte efter.

De Tilstedeværendes Hjerter sloge hørligt, da Malerkongen i Tausshed mynstrede de Værker, den spanske Skoles første Mester havde frembragt. Da Rubens's Blik faldt paa „Josephs Kjortel,“ udtrykte hans Træk den glædeste Overraskelse, og han rakte bevæget Velasquez sin Haand; men Denne kastede sig, ude af sig selv, til hans Bryst og udraabte: „Denne er den skønneste Dag i mit Liv! Men I vilde gjøre min Lykke fuldkommen, dersom I ved nogle faa Penselstrøg vilde fuldende eet af Malerierne.“

„Alt, hvad jeg her seer, er fuldendt!“ svarede Rubens og bukkede sig, for at tage et Stykke Lærred op, som stod lænet op imod Bæggen og syntes ubemalet; han

vilde benytte det til en Skizze. Men da han vendte det om, udstødte han et Skrig af Beundring; thi det var det Billede, som siden er blevet berømt under Navnet: „Grav-lægningen.“

Mulatslaven blegtede. Han bævede som et Espelsø og bøiede sit Hoved i Frygt for at høre Bebreidelser af sin Herre eller blive forhaanet af Eleverne; thi det, som fremkaldte den store Mesters Beundring, var hans Bærk; han havde i sin Forvirring bragt det frem tilligemed de andre ufuldendte Malerier, og ligesom disse opstillet det med Farverne mod Væggen.

Da Rubens i længere Tid havde betragtet dette Maleri med spændt Opmærksomhed, sagde han: „Belasquez, dette Bærk er fortræffeligt! Jeg holdt det i Begyndelsen for Eders; men ved nøiere Prøvelse seer jeg, at det maa hidrøre fra en af Eders meest udmærkede Disciple.“

Ethvert af disse Ord bragte den arme Slaves Hjerte til at slaae raskere, han rettede sit Hoved i Veiret, men Ingen lagde Mærke til ham.

Belasquez, som var gandske uvidende om dette Billedes Tilværelse, saae opfordrende omkring i Kredsen af sine Disciple og spurgte endeligt: „Hvo af Eder, mine Herrer, har malet dette Billede?“ Intet Svar fulgte. Men da Belasquez's Die tilfældigviis faldt paa Slaven, faldt Denne paa Knæ og stammede: „Det er af mig, Herre!“

Ban Dyk havde maattet holde ham, for at han ikke skulde falde om; Taarer nægtede ham at frembringe et Ord mere. Rubens og Belasquez hævede ham op og omfavnede ham; men Kongen traadte til og sagde: „En Mand af Dit Genie bør ikke være Slave. Du er fri, og Din Herre skal have 200 Unzer Guld i Løsepenge.“ „Juan! tilføiede Belasquez: Guldet skal være Dit, da jeg, istedetfor en Slave, i Dig har fundet en Maler og en Ven.“ „O, nu og altid Eders Slave!“ raabte Juan begejstret, og omfattede rørt sin Herres Knæ.

Juan, hvem Belasquez's Elever, for Spøg havde givet Navnet Juan de Pereja, efter hans forrige Herre, beholdt nu dette Navn, ogsaa som fri Kunstner. Efter sin Frigjørelse forlod han ikke Belasquez, men fulgte ham som en tro Ven paa alle hans Reiser, indtil Belasquez i Maret 1660 døde i Madrid af en smitsom Sygdom; han forlod kun Liget, for at pleie den Afdødes Hustru, som 8

Dage senere maatte bukke under for den samme Sygdom. Da begav han sig til sin Vens Datter, som var gift med Landskabsmaleren Martinez del Mazo, hvor han blev modtaget paa det venstabeligste og beseglede med Døden sin Hengivenhed for Velasquez's Familie. Mazo havde nemlig, det var i Aaret 1670, ved et satyriske Billede i den Grad paadraget sig en fornem spanske Herres Forbittrelse, at Denne leiede en Snigmorder, som skulde dræbe Maleren. Juan de Pereja, som just ledsagede sin Ven da Misgjerningen skulde gaae for sig, opfangede Dolkestødet, som var Mazo tiltænkt, og døde saa Dage derefter af det modtagne Saar.

Hans Mesterværker befinde sig i Museerne i Madrid og Paris og i Palladset Aranjuez, hvor hans største Værk: „den hellige Mathias's Kaldelse“ er opbevaret. Den berømte „Gravlægning“ og: „de hellige Qvinde ved Frelserens Grav“ ere i Paris.

M. S.

Beethoven og Edderkoppen.

Ludvig Beethoven phantaserede allerede som Dreng paa Fortepianoet, men endnu mere paa Violinen, og dette gjorde han ofte i sit eensomme Kammer med en saadan Iver, at han derover glemte alle Livets Fornødenheder, og hans Moder maatte ofte skjændende falde ham til Middags- eller Aftensbordet.

Engang var hun saaledes Bidne til, hvorledes han stod og spillede midt i sit Værelse, og med Skræk bemærkede hun, at en Edderkop, som hængte ned fra Loftet, holdt sig svævende over Violinen. Af Modbydelighed og Uvillie slyngede hun Edderkoppen ned paa Gulvet og søndertraadte den med Foden. Beethoven, af Naturen heftig, kastede i overstrømmende Brede Violinen for Moderens Fødder og traadte den i Stykker. Denne Edderkop var hans eneste Tilhører i hans Ensomhed, den Eneste, der viste hans Spil nogen Deeltagelse; han forstod, som Amphion, at trylle den til sig ved sine Toner — og denne tro Ven havde man nu grusomt myrdet! — Fra dette Dieblig af rørte Beethoven aldrig mere ved Violinen, som før havde været hans kjæreste Instrument.

Paaskekysset.

I Løbet af hele Paaskeugen har man i Rusland Leilighed til at høre endeel misundelsesværdige Kys. Man dømme selv om den uhyre Forbrug af denne søde Artikel! Først kyskes alle Familielemmer indbyrdes uden Undtagelse. Bestaaer nu en Familie blot af ti Medlemmer, saa giver dette allerede 90 Kys for en saadan lille Familie. Fremdeles kyskes alle Bekjendte, naar de i Paaskeugen mødes første gang. Om man end kun har seet hinanden et Par Gange, vilde man dog finde det usømmeligt, om man ikke, ved denne Leilighed, omfavnede og kyskede hinanden. „Gid Fanden tage Dig, Maxim!“ hørte jeg engang en gammel Kjærling raabe til en ung Karl: „Kan Du ikke sige mig „„Christ er opstanden?““

Antager man nu, at Enhver i Petersborg i Gjennemsnit har hundrede Bekjendte, saa giver dette, for Petersborg alene, en Sum af 50 Millioner Paaskekys. Men nu høre man, hvilke uhyre Forretninger enkelte Personer gjøre i denne Artikel! I Armeen maa hver Commandeur for et Corps (60,000 Mand) kysse alle Corpsets Officerer. Regimentscheferne maa kysse alle Officerer ved deres Regiment og en Portion udvalgte Soldater. Capitainen kysser, Mand for Mand, alle Soldater ved Compagniet, som i denne Hensigt sammenkaldes. I Civildaget gjelder den samme Disciplin, at Chefen maa kysse alle sine Underordnede, der Paaskemorgen indfinde sig hos ham i deres Stadsuniform. Da de russiske Cancellier og Bureauer ere stærkt besatte, kan en Bureauchef forbruge en god Deel Løbepomade i Paaskeugen. Thi man maa ikke troe, at disse Kys ere overfladiske; nei, de ere rigtige, drøie Kys, der smælde, saa man kan høre dem langt bort. En Underordnet har allerede sin fulde Hyre, thi han har tidt et Dusin Etager Foresatte over sig. Men de stakkels Overordnede ere langt værre deran, og faae slet ikke Lov til at puste. Som i alt Andet, falde ogsaa her de fleste Pligter og Forretninger paa Keiseren selv. Man tænke sig hans store Familie, hans uhyre Hofstat, de tallose Opvartninger, han modtager Paaskemorgen! Men dermed er det endnu ikke gjort. De ringeste Skildvagter i hans Pallads, som han i Paasken gaaer forbi, hilser han med et Kys og med de Ord: „Christóhs wosskréss!“ Ja paa Paraden Paaskedag kysser han det hele

forsamlede Officeerforps og mangfoldige Gemene, som dertil ere udvalgte.

Da disse Kys gives med Munterhed og hjertelig Glæde, under Latter, med Haandslag, som om man ikke havde seet hinanden længe, eller som om man gratulerede hinanden til at have overstaaet en lang og tung Ulykkesperiode, saa kan man tænke sig, hvilke lystige Scener der forefalde allevegne, paa Gader og i Huse. „*Christóhs wosskræss, Jefim Stepánowitsch!*“ (Christ er opstanden, Euphem Stephensen!) tilraabe de skjæggede Russer hinanden allerede i lang Frastand. „*Wóistwennó wosskræss*“ (Han er visseelig opstanden!) Saa gribe de hinandens Haand, kyskes, og „*pdjóm wokabak brat*“ (Lad os nu gaae hen paa Kroen, Broder!) hedder det videre.

Det forstaaer sig, ved alle disse Kys kan det ogsaa hænde, at mangen smuk Pige faaer et, som hun slet ikke skjætter om. Dog er det overdrevet, hvad nogle Reisende fortælle, at enhver Fremmed kan falde hver ubekjendt Dame om Halsen under Paaskud af Paasken.

I en russisk Provindsstad saae jeg engang en Portbetjent hilse og kysse alle Bønderpiger, som kom til Staden, med den største Alvorlighed. Han forsikkrede mig, at det gjorde han hele Paaskeugen igjennem.

Imidlertid indseer man let, at ikke alle Paaske-scener gaae saa muntert og venligt af. At være drukken i Paaskeugen, er noget, som finder Undskyldning allevegne. Det gaaer saavidt med dette Fylderie, at man kan finde hele Distrikter uden et Gran Fornuft.

I Hovedstaden i Ukraine gif jeg, anden Paaskedag, udenfor Porten. En uhyre Mængde Mennesker, Mænd og Qvinder, ravede gandske drukne ad Byen til. De havde været ude paa Landet at drikke sig fulde, thi Brændeviin har man langt billigere paa Landet, end i Byen. Som jeg nu standsede, og saae forundret efter dem, traadte den Allersidste, der ravede lige saa stærkt, som de Andre, hen til mig, og sagde, idet han tog sin Hat af: „Fulde Folk, min Herre! Det er Helligdag idag, om Forladelse, om Forladelse! Ak, jeg beder Dem, min Herre, De maa endelig ikke være vred! Om Forladelse, Gud har jo givet os en Helligdag idag!“ Det hjalp ikke, jeg maatte give ham Haanden og love, at jeg ikke vilde være vred.

En anden Gang saae jeg i en anden By, hvorlunde en drukken Mand ravede hen til Gouverneuren paa Torvet, tog Hatten af, faldt ned paa sine Knæ, greb hans Haand og sagde: „Ak, jeg er fuld, Deres Excellents! Det

er Helligdag idag, men jeg bønfaller Dem, lad mig prygle! Jeg har druffet formeget, Deres Excellents maa endelig straffe mig!" — Og Gouverneuren fik ikke Fred for ham, før han lod ham give nogle Hug. Saa var Alt godt.

J. G. Kohl.

Napoleon's Moder.

— Jeg traadte ind i Paladset Rinuccini; det syntes mig et Taushedens eller Søvnens Tempel. Den Dør, der larmende lukkede sig efter mig, vakte Gjenlyd, der stige fra Trin til Trin og først tabte sig ved den øverste Trappe. I Forhallen var det kjøligt og frisk, som i det Indre af en Pyramide, skjøndt Dagen var frygteligheed. En Betjent førte mig gjennem en lang Række af Bærelser, og aabnede omsider sagte og ærbødig den rigt med Guld smykkede Dør til en Salon, hvori Madame Lætitia opholdt sig.

En ung Dame, som var den ophøiede Gamle til Selvfab, bad mig sidde, og jeg tøvede nu, til Denne tiltalte mig. Vor Samtale kom snart i Gang. Vi taledes om Italien, om Rom, om Keiser ialmindelighed. Madame Lætitia's faste Organ vakte min Beundring. Jeg saae hende saa svag, saa hentæret, saa lidende, saa haardt berørt af Gjenvordighed, Alderdom og Sygdom, at det kom mig fore, som om hvert Ord, hun sagde, maatte være hendes sidste. Det Faste og Sonore i hendes Stemme maatte derfor overraske mig. Da jeg indtraadte, laae Keiserens Moder paa en smal Seng, som hun ikke har forladt siden sit sørgelige Fald i Villa Borghese for fire Aar siden. Lidt efter lidt reiste hun sig, ved Hjælp af sin Selskaberste, lidet, saa hun kom til at sidde. I denne Stilling forblev hun under hele mit Besøg. Hendes aabne, ligesom stirrende Dine løb om i Salonen, som om de søgte Noget, og jeg beklagede hende ikke, at hun er blind; thi hvad hun havde seet i denne Salon, vilde ikke trøstet hende. Næsten alle Malerier og Statuer af Gros, Girodet, David, Isabey, Bosio, Canova, som befolkede dette Rum, fremkaldte kun Mindet om skjebnesvangre Katastrofer, om voldsom Død, om Triumpher, som spottedes af en sildigere Tid, om gyldne Diademer, som forvandlede sig til Tornekroner, om et Tabor, som var blevet et Golgatha. Jeg,

som saae denne glimrende Skare af Helte paa Lærred eller i Marmor, dette huuslige Pantheon om en blind, lidende, af Fædrelandet forviist Moder, jeg følte, hvorledes Taarer qualte min Stemme, og maatte hylle Nolighed og Ligegyldighed, for ei i den blinde Moders Erindring at tilbagefalde alle hine Billeder, hvorfra Børn og Børnebørn endnu saae ned paa hende med Magtens Smil paa deres Læber!

„Var De i Paris? spurgte hun mig i Samtalens Løb: Var De i Paris, da man igjen satte min Søns Statue paa Vendomestøtten?“

„Ja, Madame!“ — „Hvad Virkning frembragte det i Paris?“ — „Det var en sand Festsdag for hele Befolkningen. Man syntes at være Vidne til Keiserens Opstandelse.“

„Åh, det maa have været smukt! Min Secretair har af Aviserne forelæst mig de nærmere Details derom; men alle Beretninger vare saa korte om de ogsaa havde været længere, vilde jeg alligevel have fundet dem ufuldstændige af, en Moder! Kun undrede det mig, at man ikke havde givet min Søns Statue det keiserlige Costume.“

„Meningerne derom vare deelte! svarte jeg: Mange troede, det sømmede sig bedst, at fremstille Keiseren i hans meest populære Skikkelse, i den Dragt, som han helst bar, og som Europa kjender. Denne Mening seirede.“

Den ærværdige Kone nikkede samtykkende, og sagde dybtsukkende: „Det faaer jeg aldrig at see aldrig! Man har fra Paris sendt mig adskillige Kobberstik af Støtten. Jeg har seet disse Tegninger, idet jeg berørte dem. Med Fingrene har jeg seet dem. Havde jeg været i Paris, saa havde Gud givet mig Kraft til at stige op paa Støtten, for nøie at overbevise mig stundom troer jeg, de have villet skuffe en stakkels Moder, som er forviist og — blind De studser? Åh, Alderdom og Ulykke gjøre mistroisk!“

Det anstrengte hende meget, at tale, og hun maatte ofte tie, for at aande dybt. Den blege Skikkelse syntes mig mere at tilhøre Graven, end de Levendes Verden.

Da hun igjen havde samlet nogle Kræfter, sagde hun: „Det er haardt, ret haardt, at leve saaledes, som jeg maa leve paa Sygesengen, langt fra mine Børn, har jeg slet ingen Udspredelse! Åh, de ere lykkelige som kunne gaae! Det er idag saadant smukt Veir. Jeg føler, Solen skinner saa varmt i min Stue; det forekommer mig næsten, som jeg skimter den. Solen er min sidste Ven.“

Jeg bad hende, ei at give flige sørgelige Tanker Rum, men at ihufomme den Glands, der forherligede hendes Navn. „De var, sagde jeg: udfaaet blandt alle Qvinder til at give det Største, Verden kunde modtage. Det trøster i al Smerte.“

Et Smil gled over de tørre Læber. „Å! ja! sagde hun: Det er ogsaa kun Erindringer om min Søn, der kan trøste mig en Smule; jeg seer ham uafsladeligt for mig. Ikke Keiseren, ikke den store Mand er det, der staaer for mig; det er Bonaparte som Barn, da han kun tilhørte mig, kun sin Mode., da Ingen kjendte ham! O, det var en herlig Tid.“

Og nu fortalte hun Anekdoter om sin Søn, og hendes Træk fik stedse mere Liv, alt som hun taledede; hendes Tale blev mere flydende. Jeg saae, hun var lykkelig ved disse Erindringer, der vare lyse, som den Tid, hvorfra de stam: mede, og af alle Phaser i hendes Søns Liv var hans Barndom hende dyrebarest.

Hendes Fortrolighed havde rørt mig indtil Taarer. Jeg kysede hendes Haand, og gif, rystet i min Sjæl og dog glad, at jeg havde talt med hende.

Intet i Paladset Rinuccini vidnede isvrigt om den Riigdom, man tillagde Keiserens Moder. Nogle Betjente uden Livree, en Selskabsdame og en Veteran af den keiser: lige Garde beboede det alene med hende. Kun den Salon, hvori Madame Læticia boede, staaalte i keiserlig Luxus. Her herskede en evig Vaar; en altid reen Luft nedsteg fra det nærliggende Capitol, og gav denne mærkværdige Qvinde, som Døden næsten syntes at have glemt, hver Dag fornyet Livskraft.

Nu har Paladset Rinuccini tabt, hvad der gav det Betydning. Det staaer tomt, som saamange andre ro: merske Paladser, der have mistet deres Herrer, tomt, som Pyramiderne, som man byggede saa store, for at de desto bedre kunde herberge Forraadnelsen, deres sidste Herre.

M é r y.

Bonaparte som Barn.

(Historisk.)

Bonaparte skulde sove,
 Bonnen sidder ved hans Seng.
 „Luk nu til Dit muntre Die,
 „Sov nu, sov, min søde Dreng!“
 — „Men Du maa mig Noget give,
 „Før isøvn jeg falde kan.“
 — „Vel, Du Corsica skal have,
 „Corsica, et herligt Land!“

„Men min Onkel har fortalt mig,
 „Corsica er kun en Brok,
 „Kun en Flig af Frankerige,
 „Corsica er ikke nok!
 „Hvad kan vel en Flig mig hjælpe?
 „Kappen heel jeg have vil!
 „Giv Du mig det skønne Frankrig,
 „Og jeg lukker Diet til.“

— „Godt, jeg vil Dig Frankrig give,
 „Naar isøvn Du falde vil!“
 Bonaparte smiler, lukker
 Strax de klare Dine til.
 Men nu aabner han dem atter,
 Barnet ikke sove kan;
 Op han reiser sig i Sengen
 Og til Bonnen siger han:

„Kjære Bonne, ak, Din Gave
 „Er kun liden, er ei heel;
 „Frankrig er jo af Europa
 „Ei engang den tolvte Deel.
 „Mon Du ikke mig Europa
 „Heelt og holdent give vil?
 „Gjør det, kjære Bonne, gjør det,
 „Og jeg lukker Diet til!“

„Godt, Du skal Europa have,
 „Lig saa rolig i Din Seng,
 „Ellers er Du ikke mere,
 „Aldrig meer min søde Dreng!“
 Bonaparte ligger stille —
 Ak, men ei han sove kan;
 Neppe gaae et Par Minuter
 Saa til Bonnen taler han.

„Bonne, om Du ogsaa giver
 „Mig Europa gandske heel,
 „Ak, det er og bliver stedse
 „Dog den mindste Verdensdeel.

„Troer maaskee Du, jeg med Lidet,
 „Med det Mindste noies vil?
 „Giv, at giv mig hele Jorden,
 „Og jeg lukker Diet til.“

„Vel, saa skal Du have Jorden,
 „Men hvis Du nu i Din Seng
 „Ikke sover roligt, er Du
 „Ret en stem. uartig Dreng!“
 — „Seg vil sove . . . at, men Jorden . . .
 „Jorden er dog ikke Alt!
 „Hvis Du gav mig hele Verden,
 „Lettere isovn jeg faldt.“

— „Hele Verden? At, Du rækker
 „Alt for høit Din lille Haand;
 „Hvo som vil Guds Scepter gribe
 „Bære maa en falden Vand.“
 — „Lad ham da beholde Verden,
 „Seg med Jorden noies vil“
 Sagde han, og lukked sine
 Klare Dine roligt til.

L. Steckling.

R i n g e n.

Das Traumbild seeliger Gefühle
 schwebt himmelwärts;
 Nichts bleibt uns treu, sind wir am Ziele,
 als unser Schmerz.

E. M. v. Weber.

Dybt i Søens svale Bølger Ringen sank, som Dove bar,
 og ved Bredden ofte dvælte veemodsfuld Kong Baldemar;
 underlige Trylleruner, graved i det blanke Guld,
 drog ham did, hvor Bølgen rulled ind mod Stranden længsfuld.

Og en Aftenstund han talte: „Skyder hastig Baaden ud!
 Hist i Dybet ligger Ringen, som hun bar, min tabte Brud;
 kommer, hjælper mig at søge i den maaneklare-Nat!
 thi mit Hjerte selsomt higer efter den forsvundne Skat.“

Men forgæves! — Aldrig Ringen fandt han i den vaade Grav,
 Timer, Dage, Aar henilte brat i Evighedens Hav;
 snart den gamle Konges Lokker frandsed Isen solvergraae,
 og paa Dødens sorte Baare han med brustet Die laae. —

At, mon ei for hvert et Hjerte sank en navnløs Salighed
 med sin rige Blomsterfylde dybt i Tidens Bølger ned?
 Drager ei en magisk Længsel, gaadefuld og underlig,
 Sjælen hen mod Paradiset, som i Havet dulgte sig?

Dg paa Jorden aldrig Maalet for din Higen Du kan naae,
 evig rastløst dine Tanker mod det dunkle Fjerne gaae;
 Tiden iler, Lokken graaner, Hjertet slaaer kun svagt og mat,
 og med aldrig stillet Længsel synker du i Gravens Nat.

Fr. Sneedorff-Birch.

Det Høie og det Dybe.

Søe og Himmel til hinanden saae,
 Begge vare stille, begge blaa,
 Dg de sluttede en Pagt de Tvende!
 — Nu de høre skal hverandre til:
 Gjennem Storm og Stille, Taarer, Smil,
 Dg paa deres Pagt er aldrig Ende!

Hav og Himmel til hinanden saae,
 Begge vare stormende og graa,
 For hverandres Skyld de Begge leede;
 Sknen i det Høie rædsom streed,
 Strømmen gik i Dybet voldsom vreed,
 Dg med Stormens Magt de Begge streed.

Dyb og Himmel til hverandre saae
 Natten over Jorderige laae
 Men den var saa venlig, lys og rolig;
 Stjernerne foroven vinkede,
 I det klare Dyb de blinkede
 Søen var med Himmelen fortrolig.

Solen farved Himmelen med Guld,
 Nattens Sølv-Maane skinned' fuld,
 Firmamentet speiled' sig i Boven:
 — „Jeg mit Guld og Sølv Dig give vil,
 „Dine Draaber høre mig jo til,
 „Thi de ere talte her foroven!“

Farefuldt er Dybet; — ofte gav:
 Det en aarle, kold og rædsom Grav,
 Skildte tidt de Elskende hernelen!
 — Himlen er et kjærligt Landehjem,
 Gengang den omsider samler dem,
 Paa en sikker Kyst i Evigheden!

Himlen, med sin Svælving høi og blaa,
 Dybet, hvor de stærke Strømme gaae,
 Have sig hengivet til hinanden!
 Det er atter Herrens Kjærlighed,
 Hjertet her maa føle som det veed:
 „At det er en overjordisk Blanden!“

Ingeborg.

V a a r e n.

Hil Dig, Du blomsterdækte Dal!
 Hil Dig, Du Sølvbæk saa sval!
 Hil Dig, Du Høi, omkrandsset af Skoven!
 Hil Jer, I Fugle, som quiddre foroven!
 Hil Jer, I salighedaandende Steder!
 Hil Eder!

Lange laa Vinterens iiskolde Tæppe
 Dæt over Mark, over Eng, over Skov!
 Træernes Grene var bladløse Kjeppe,
 Hele Naturen, den Yndige, sov.

Stormene fore paa hurtige Vinge,
 Stivnende, hæmmende Livet i Alt,
 Fuglene ei sig i Luft kunde svinge,
 Spæde Smaavinger udmattede faldt.

Havet laa bundet i Vinterens Arme,
 Bækken blev standset af iiskolde Muur,
 Solen, den blideligtstraalende, varme,
 Solen var kold som den hele Natur!

Vaar, o da kom Du! Dit straalende Døie
 Smeltede Bænken, som fængslede Alt!
 Fremkaldte Blomsten i Dal og paa Høie,
 Du vakte Liv, hvor Dit Livsøie faldt!

Smykkede Træet med løvrige Krone!
 Lynggrønne Tæppe Du bredte paa Bang!
 Løsnede Sangfuglens fængslede Tone:
 Hørte Din Priis i dens vaarlige Sang!

Zephyr nu ømt for de Smaablomster Kjæler,
 Pusler omkring dem som letteste Hind!
 Spraglede Sommerfugl listeligt stjæler
 Kysset fra Rosens den rodmende Kind!

Risende Bæk sig nu hvislende skyder
 Hen fra det blomsteromkrandsede Bæld,
 Blomsteret bøier sit Hoved og byder
 Hvidskende Boven et kjærligt Leovel!

Blomsterne dufte, o Vaar, til Din Vre!
 Kilderne risle, o Vaar, til Din Lov!
 Fuglens Toner til Himlen den bære!
 Bladene hvidske den, Vaar, i Din Skov!

Den 28de Mai.

En dyb og hellig Smerte
 Sit Slør for Haabet drog,
 Da Fredrik's Faderhjerter
 Paa Jord ei mere slog.
 I Sjelen har Han tronet,
 Som vel kun Drotter faa,
 Og blev med Taarer kronet,
 Da Han paa Baaren laae.

Ham Skjaldene skal sjunge,
 Thi hist i Lysets Hal
 Og her paa Mindets Tunge
 Han evigt leve skal.
 I Roeskild har med Smerte
 Man skrindlagt Drottens Been,
 Men i sit Danmarks Hjerte
 Han har sin Bautasteen.

Nu blomstrer Danahaven
 Heelt lysteligt og skjont,
 Og lys er selve Graven
 I Baarens friske Grønt.
 Hæv, Folk! de lyse Blikke,
 Lad synke Sorgens Slør!
 Din Hæder falmer ikke,
 Din Konge aldrig døer.

Ham, som, sin Stammes Smykke,
 Af Visdoms Væld har øst,
 Han bygger nu Din Lykke,
 Du er ei faderløst.
 Hans Dannished er Pantet
 Dig paa Din Fremtids Held;
 Hvad Frederik har plantet
 Vil Christian frede vel.

Fred over Kongegraven!
 Nu Livet har sit Krav.
 I Danmark Herkerstaven
 Er grøn, som Aron's Stav.
 Og Haabet, som af Folket
 Saa stærkt, saa sandt og skjont,
 Alt mangengang er tolket,
 Endnu er forårsgrønt.

Og Haabet skal opfyldes
 Saa vist, som Skovens Rand
 Af Solens Ild forgyldes
 Alt paa den jydskke Strand,
 Saavist, som Havet bugter
 Sig her mod Klippens Bei,
 Saavist, som Somrens Frugter
 Os spaaes af grønne Mai!

Skarpretterens Datter.

En Novelle.

Det er nogle og tredive Aar siden jeg, som juridisk Student, opholdt mig i Aix. Den gamle Hovedstad i Provence var dengang stærkt i Forfald; Revolutionen havde ødelagt dens Retslærde og Militairnoblesse, dens talrige Geistlighed og selv en stor Deel af dens bedste Borgerfamilier.

Bel vare Emigranterne allerede vendte tilbage, men ydmygede, blottede for Alt. Nedtrykte af deres udstandne Elendighed, skjulte de sig i deres fordum saa prægtige Paladser, der nu ei engang havde Binduer mere. I de øde Gader vorte Græs, saa Pladserne foran mange lidet besøgte Bygninger lignede formelige Enge; navnlig var dette Tilfældet paa den offentlige Plads uden for Universitetet.

Hadde Marseille ikke ligget saa nær, da var jeg død af Kjedsomhed i Aix. Gud maa vide, hvorofte jeg har tilbagelagt denne Bei; det var en bestandig Gaaen og Kommen; Man skulde troet, jeg havde opslaaet min Bopæl paa Landeveien.

Engang begav det sig, at jeg ikke forlod Byen en heel Uge; det var under en Retssession. En forsætlig Morder skulde domfældes; Forhandlingernes Details ere mig imidlertid ikke nøie bekjendte. Kun Saameget mindes jeg, at den Anklagede tilhørte en riig Familie, der i alle de politiske Uroligheder havde spillet en betydelig, ja blodig Rolle. Blandt alle de Partier, til hvilke Medlemmerne af denne Familie sluttede sig, var der altid Noget at hævne; der forekom Snigmord, som Forældre havde begaaet paa deres Børn, Børn paa deres Forældre, Brødre paa Brødre; alle Medlemmer af denne Familie bragte hinanden indbyr-

des af Dage. Den Mand, om hvem her er Tale, var anklaget for, at have snigmyrdet sin Kone af Skinsyge. Han blev dømt til Døden. Sessionerne varede fem Dage; en uhyre Mængde strømte hver Dag did, og i Regelen kom jeg for sildigt til endnu at finde en Plads. En eneste Gang fik jeg den Anklagede at see. Han havde et sandt Faareansigt. Hans Broder, efter det Udvortes at dømme, en velhavende Mand, stod ham gandske nær, og syntes uafsladeligt at indgyde ham Mod. Alle vare rørte ved hans Opoffrelse; desuagtet flyede Alle ham som Pesten, da han engang gik ind i den tilstødende Sal, for at drage frisk Luft, og ei heller han vovede, at tiltale Nogen. Denne Familie syntes Forbrydelsen aldeles hjemfalden. Alt, hvad der tilhørte den, blev afføyet og foragtet.

Da nu Dommen var falden, sank den Dødsdømte i sin Broders Arme, og Denne ledsagede ham til Fængslet. Jeg fulgte dem langt fra, og ei uden Taarer kunde jeg betragte det rørende Skuespil. Da den Dømte ikke vilde appellere, saa bekjendtgjordes, efter nogle Dages Forløb, at hans Henrettelse vilde finde Sted i Marseille, hvor Mor: det var begaaet.

Jeg tillige med flere unge Mennesker besluttede, at gjøre en Tour til Marseille, ikke saameget for at bivaane den Ulykkeliges Henrettelse, som for at see den fra Omegnen hidstrømmende Brimmel. Vi aftalte, hvor vi skulde mødes; men uheldigviis sov jeg over mig, og kom først, da de Andre vare fjorte. Jeg besluttede da strax, at tilbagelægge Veien tilfods, blot for at vise, at jeg ikke havde nogen Bogn behov, naar den ikke vilde vente efter mig.

Det var midt i April; Luften var saa mild, at Nat: tergalene havde slaaet udenfor mine Binduer hele Natten. Ved begge Sider af Veien grønnedes Morbærtræerne; Mar: kerne havde et festligt Udseende, og langt fra dustede de med

hvide Narcisser og smaae røde Tulipaner besaaede Enge mig imøde.

Let skred jeg gjennem den friske Morgenluft; jeg følte mig lykkelig, uden at vide, hvorfor. Livet forekom mig ligesaa blomstrende og ubegrændset, som Horizonten for mig. „Min Gud! raabte jeg: Hvor Livet er skjønt!“ — Men strax randt den Ulykkelige mig ihu, som for faa Timer siden havde tilbagelagt den samme Vej; denne Tanke forstemte mig. Jeg følte stor Medlidenhed med den unge Mand, hvis Dine for stedse skulde lukke sig for Solen, som skulde sige Jorden Farvel og paa en voldsom Maade forlade den Verden, hvori jeg følte mig saa vel. Disse Tanker toge mig gandske i Beslag, og som om jeg kunde undløbe dem, begyndte jeg at gaae raskere. Jeg havde givet meget til, at jeg havde haft En hos mig, som jeg havde kunnet tale med. Men jeg saa kun Bogne paa Veien.

Omsider, ikke langt fra Nas de Belu, saa jeg en sortklædt Mand, som, med Hænderne paa Ryggen, stentrede hen ad Veien, som en Spadseregjænger, der ikke bryder sig om, at naae sit Bestemmelsessted ihast. Jeg fordobblede mine Skridt, for at indhente ham, og idet jeg nærmede mig ham, betragtede jeg ham fra Tøse til Fod, uden at han blev opmærksom paa mig. Han var en Mand paa omtrent halvtredstindstyve Aar, høi, noget høiet, og bar Briller med store, runde, grønne Glas. Hans Hage tabte sig i et høit, letomflynget Halsbind; hans Klædning var af fiint, sort Klæde og havde et noget gammeldags Snit. Derhos bar han chinesiske Strømper og omvendte Skoe — fort, hans hele Toilette viste, at han ikke var gaaet ret frem med Moden. Hvad jeg af hans Ansigt kunde see, havde et roligt, mildt Udtryk, der indtog mig for ham. Det kom mig fore, at jeg havde seet ham etsteds før; pludseligt gif der et Lys op for mig — det var den Dødsdømtes Broder! Da jeg nu ikke vidste, hvorledes jeg skulde

indlede en Samtale med ham, traadte jeg hen til ham og sagde: „Min Herre, vil De være saa god, at sige mig, hvad Kloffen er?“

Dette Spørgsmaal var vistnok noget uforfæmmet, og jeg følte det strax. Men den Fremmede syntes ikke at bemærke det; han trak et meget smukt Uhr op af Lommen, og svarte, uden at see paa mig: „Kloffen er tre Kvarteer til Otte, min Herre.“

„Man kan vel altsaa imag komme til Marseille heni: mod Middag! vedblev jeg: Det er et deiligt Veir idag.“

Han nikkede med Hovedet. Da jeg saae, at han ikke vilde tale, greb jeg Ordet endnu engang og sagde: „Det er et guddommeligt Veir! Dog kjedede det mig, at gaae her saa eensom, og jeg har længe ønsket, at træffe en Fodgjænger.“

Nu blev han staaende, og idet han saae mig i Ansigtet med et slags beskeden Værdighed og et tungsindigt Blik, sagde han: „Jeg tør vel antage, at De kjender mig?“

Dette Spørgsmaal løste enhver Nest af Tvivl, og for at berolige ham ihenseende til min Mening, udraabte jeg med Emphase: „Det er Forbrydelsen, ikke Skaffot: tet, som vanærer! Jeg er uden Fordomme, min Herre, og kan kun ønske, at alle Mennesker tænkte som jeg.“

„Af, min Herre! svarte han med siensynlig Bevægelse: De er maaskee den Eneste“

„Verden er forrykt! sagde jeg ikke uden Selvtilfredshed: Den miskjender Rets og Ligheds vigtige Principer; hvad mig angaaer, saa er jeg af den Mening, at Enhver kun er ansvarlig for sine Handlinger“

Her holdt jeg pludseligt inde, thi jeg befrygtede, at tabe mig i en Tirade, som jeg ikke kunde finde Enden paa. Ved en rask Overgang kom jeg tilbage paa den Idee, der nu havde sysselsat mig, og udraabte: „Hvor beklager jeg

Dem, min Herre! Det maa være en skrækkelig Dag for Dem imorgen.“

„Gandske vist, min Herre! afbrød han mig med bevæget Stemme: Ved Himlen, gandske vist! Men — lader os ikke tale videre derom.“

Jeg fandt ikke Ord mere til at gjenknytte Samtalen. Den Fremmede skred frem ved min Side med bøiet Hoved; vel hindrede Brillerne mig fra at see hans Blikke, men det undgik mig dog ikke, at de vare meget mørke, og at hans Dine vare fyldte med Taarer. Endnu nogle Minuter gik vi stiltiende ved Siden af hinanden, da den gode Mand omsider vendte sig til mig med en Rolighed, der syntes mig den meest ophøiede Anstrengelse, som Resignation og Philosophi kunne fremkalde:

„Hvor den skønne Dag gjør mig vel! Der ligger i Luften noget Frisk, noget inderligt Bederqvægende.“

„De holder vel af Landlivet?“ spurgte jeg. — „Ja, jeg elsker Landet, jeg elsker Eensomheden. Der aander jeg frit, der føler jeg mig som gjenfødt. Mine kjæreste Dage ere altid de, jeg tilbringer i min Familiekreds, i den lille Alfrog, som jeg kalder min, hvor jeg pleier mine Blomster og mine Frugttræer.“ — „De er altsaa gift, min Herre?“ — „Jeg er Enkemand, efter at have været gift to gange!“ svarte han med et Suk. — „Men De har Børn?“ — „Med min første Kone har jeg en Datter, som nu snart er tyve Aar gammel, og den Anden har efterladt mig et lidet Barn, en sand Engel“

„Det er en stor Trøst for Dem!“ sagde jeg deeltagende. — Sorgmodig rystede han paa Hovedet, og hans sieblikkelige Sindsstemning tillod ham ei at tale videre.

Atter gik vi stiltiende videre en Tidlang. Da vovede jeg igjen at tiltale ham. — „Min Herre! sagde jeg: Tag mig det ikke ilde op, at jeg spørger Dem, hvorfor De har bestemt Dem til, alene at gaae denne Vej?“

„Jeg er ikke alene! svarte han, idet han stod stille, og, med Haanden over Dinene, saae tilbage hen ad Veien: Mine Folk følge efter med min Equipage.“

Bed Ordet „Equipage“ vendte jeg mig om, men kunde Intet see. Min ledsager begyndte nu, at gaae endnu langsommere, for at hans Folk kunde indhente ham. Jeg forsøgte endnu engang, at knytte en Underholdning.

„De sagde før, at De holdt af Blomsterkulturen; har De sjeldne Planter?“ — „Meer smukke, end sjeldne. Jeg har mange skønne Tulipaner og Ranunkler, ogsaa endeel smukke Roser. Min Datter elsker især disse høit; iaar florere de prægtigt.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde troe om denne Tale. Naar jeg tænkte paa den skrækkelige Scene i Retten, paa Reisens Maal, paa Henrettelsen imorgen hvor kunde denne Mand tale saa fornøiet om sine Roser! — han vedblev gandske roligt, at fortælle mig om sit Gartneri; Alt, hvad han sagde, var saa naturligt og veloverlagt; hans Ord røbede Kjenderen. Dog forekom det mig, som hans Underholdning begyndte at tabe sig i det Idylliske.

Han kaldte sit Landsted en Eremitage; han talte henrykt om sit Fuglehuus. Midt i sin Begeistring for de landlige Glæder stod han stundom stille, for at see efter sin Equipage, som jeg endnu ikke kunde øine. Lidt efter lidt begyndte jeg at finde stor Fornøielse i Underholdningen med denne Mand, maaskee blot fordi den var saa ualmindelig. Det var et temmelig forvirret Qvodlibet, fuldt af originelle Træk. Efter at vi en Tidlang havde talt om Gartneri og Botanik, førte en hurtig Overgang os ind i Landets Historie. Han var meget vel bevandret deri, og vidste at fortælle mig en Mængde mærkværdige Tildragelser.

„Men hvor har De læst alt dette?“ spurgte jeg ham. — „I Justitspaladsets gamle Archiver! svarte han: Min Fader pleiede at tage mig med sig; men jeg kunde ikke ud-

holde det længe i Salen, jeg havde ikke Mod dertil. Saa snart Arrestanterne førtes ind, flygtede jeg op i et Taarnkammer. Her morede jeg mig med at gjennemlæse en Mængde gamle Papirer, der ofte indeholdt meget mærkværdige Sager.“

Skjøndt denne Samtale ingeniunde kjedede mig, begyndte dog Vandringen at vorde mig noget lang. Mine Lemmer bleve saa tunge som Bly, thi jeg følte mig meget træet, og da vi endeligen naaede Pin, sagde jeg til min Ledfager: „Hvad om vi standsede lidt her, og ventede Deres Folk? Jeg begynder, at blive hungrig, og det skal glæde mig, hvis De, uden Omstændigheder, vil spise Frokost med mig i dette Bertshuus.“

„Jeg er Dem meget forbunden . . . det er en Ære, som jeg slet ikke ventede . . .“ stammede han, mere forundret, end forlegen.

Jeg begreb vel, at det maatte undre ham, at see mig saa aldeles ophøiet over alle Fordomme. Men det var virkelig ogsaa noget sjeldent, at træffe et Menneske, som bød en Mand til Gæst, hvis Broder skulde miste Hovedet næste Morgen. Jeg troer ei heller, at min Philosophi vilde have givet mig saameget Mod, hvis jeg ikke havde været vis paa, ei at have noget Vidne derved.

Dette tildrog sig udenfor et Huus, hvis Ydre var temmelig usfelt og som havde en Granqvist til Skildt. Jeg traadte først ind. Bertinden viste mig, hvad hun behagede at kalde sin Spisosal. Det var et Hul, saa sort som Helvede, hvis hele Meublement bestod af fire simple Straastole og et ravende Bord.

„Her kan man ikke blive! raabte jeg, lidt skamfuld over, at have indbudet Nogen til at spise med mig i denne Hundestald: Skulle vi ikke hellere gaae til Porte-Rouge? Der vil det uden tvivl være bedre.“ — „O, jeg finder det

ret godt her! sagde han, idet han satte sig: Lader os blive her!“

Kort efter tilføjede han nølende: „De undskyldte, at jeg tager i Betænkning, at følge Dem til Porte-Rouge. Det skeer især for Deres Skyld; thi jeg troer, at Gjæstgiveren der kjender mig.“

„Det bryder jeg mig ikke om!“ sagde jeg bestemt; men da jeg saae, at min Gjæst gjerne blev her, saa blev jeg ogsaa, og skyndte mig, at bestille Frokosten.

Smidlertid gik den Fremmede nu og da hen til Binduet, for at see ud paa Veien efter sine Folk. Efter omtrent et Kvarters Forløb vendte han sig om, og sagde til mig: „Langt om længe komme de!“

Jeg stod strax op, thi jeg var nysgjerrig efter at see den gode Herres Livree, der gik tilfods og lod sin Bogn kjøre efter. Midt paa Veien stod en Kærre, over hvilken der fremragede et sælsomt Stillads med to rødmalede Piler. Pludseligt gik et Lys op for mig; nu først gjenkjendte jeg Manden og hans Equipage. Det var Guillotinen og Skarpretteren!

En lang Tid efter at dette besynderlige Eventyr var tilstødt mig paa Landeveien, hengav jeg mig gandske sælsomme Tanker. I Begyndelsen overfaldt mig en Følelse af Afsky og Skræk, men den forsvandt snart, og et ubegribeligt Bizarreri, en Grille, som jeg ikke kunde forklare mig, drev mig til, at opsøge denne Mand, som jeg næsten gruede for. I Omegnen af Aix er der et Sted, som man i provencalsk Mundart kalder *lei Baoumettos*, der betyder saa meget som: „De smaa Grotter.“ Det er Huler, der findes i Siderne af uhyre, sorte, nøgne og steile Klippevægge, i hvis Kløfter nogle sygelige Figentræer groe. Galminde- lighed lade fattige Qvinder deres Gjeder græsse paa disse Klipper i Foraars-tiden; thi ved den første Sommerhede hentes den hele kummerlige Vegetation. I denne Afkrog

laae Skarpretterens Huus. Det vidste jeg. En Dag gjorde jeg en Fodtour langs med Grotterne; det kunde omtrent være en Maaned efter Reisen til Marseille. Næsten skjælvende fulgte jeg en steil, eensom Bei, der stedse førte høiere, som om den skulde ende ved et Nettersted; sparsomt Græs stjal sig frem under Kiselen; lange Skud af vilde Ranker slyngede sig om Bussene og udaandede en svag Moschuslugt. Ikke et menneskeligt Fodtrin var at see paa denne Bei, der næsten saae ud som et udtørret Flodleie. Jo høiere jeg steg op, desto stenigere blev Grunden; Klipperne bleve nøgnere, og ophobede sig stedse mere. Deres Toppe vare gandske bare, og kun hist og her vorte en Bisse, hvis guld-gule Ur bevægede sig i Vinden.

Jeg satte mig ned, ikke langt fra Beiens Udgang. En underlig Følelse beherskede mig; en ubegribelig Rædsel kom over mig. Det bares mig fore, som om jeg var trængt ind i et overmenneskeligt Væsens Enemærker, som om der pludseligt maatte vise sig et frygteligt Spøgelse for mig. Mit Hjerte bankede heftigt; kold Sved stod paa min Pande; jeg rystede over hele mit Legeme. Og alligevel befandt jeg mig vel i denne oprørte Tilstand; aldrig havde jeg, i min Sjels Jnderste, følt mig saa bevæget. Medens jeg hengav mig disse Følelser, blev Alt roligt og stille trindtomkring mig. Solen sank paa Horizonten; dens skraae Straaler malede sig i de prægtigste Farver paa de skaldede Klipper; Luften var reen og mild, Himlen fuld af Glands og Klarhed.

Mit Die fulgte Beiens Krumninger indtil det Sted, hvor den tabte sig under to gandske nøgne Klipper. Midt i denne Abning saae jeg Toppene af nogle blomstrende Granattræer. Jeg besluttede, at overskride disse Grændser, som maaskee intet Menneske endnu havde nærmet sig, da jeg saae en Gruppe komme op ad Beien. Foran gik Skarpretteren, med Hænderne paa Ryggen; han bar den samme

Dragt, hvori han nys havde mødt mig. Efter ham kom en lille, overordentlig nydelig, ung Pige. En stor Straa: hat beskyggede hendes friske Ansigt. Hun bar en Kjole af ostindisk Mankin, et Silkehalstørklæde og Forklæde. Denne Dragt tilhørte vel ikke nogen Mode, men den klædte hende overordentlig smukt.

Den unge Pige vendte sig nu og da om, for at fjær: tegne et smukt Barn, som en underligklædt Mand bar paa sine Arme. Han var temmelig gammel, bar en sort Klæd: ning, Pels hue, Atlasse vest og store Skoe; men alt dette pas: fede ham slet ikke og havde vist engang tilhørt en Anden. Af hans Dragt kunde man umuligt slutte, hvad Stand han tilhørte, hans Hæslighed grændsede til det Komiske; hans Haar vare røde, glatformede; han havde Dine som en Chineser, og en Hals som en Trane. Saaofte Barnet flappede ham i Ansigtet, loe han af fuld Hals og fremviste en Rad hvide, spidse Tænder.

Da disse tre Personer kom mig paa nogle Skridt nær, standsede de forundrede og tvivlraadige; de havde vist aldrig før seet en Fremmed her. Faderen havde strax gjenkjendt mig, og han syntes egentligen meest forvirret. Jeg stod op, og gif ham dristigt imøde.

„God Dag, Coquelin! sagde jeg, hilsende ham ved Navn: God Dag! De opsøger vel Deres Eremitage?“

Bestyrtet betragtede den unge Pige mig; det lille Barn syntes at være bange for mig; men Coquelin svarte mig kort: „Min Herre, jeg havde ikke troet, at jeg endnu engang skulde have den Fornøielse, at see Dem.“

Ikke for Alt i Verden havde jeg kunnet vedgaae min Feiltagelse ved mit første Møde med ham. „De havde ikke troet, at see mig igjen? tog jeg rass Ordet: Hvorfor da ikke? Maaskee fordi jeg sidst forlod Dem saa hurtigt? Tro dog ikke, jeg havde noget mod Deres Person“

Det var en latterlig Frygt, som kom over mig . . . Frygt for Deres Maskine!“

„Det er meget naturligt!“ svarte han med et Suk.

„Jeg handlede som en Tosse; ellers havde det blotte Syn ikke kunnet forfærde mig. Sidenester fortrød jeg, at have forladt Dem saa hurtigt, og derfor er jeg nu kommen, at opsøge Dem her. De er dog ikke vred over, at vi træffes endnu engang?“

„Aldeles ikke! Har De maaskee Lyst, at besøge min lille Besiddelse?“ — I det han sagde dette, beredte han sig til, at vise mig Veien. — „Lad os ikke gaae saa hurtigt! sagde jeg: Deres Børn kunne ikke følge med.“ — „Min Datter vover ikke, at nærme sig, thi det er førstegang, en Fremmed opsøger mig her. Naar jeg undtager mine Folk, har hun endnu aldrig talt med nogen Mand. Ak, min Herre, det er skrækkeligt, hvilken uoverstigelig Kløft der adskiller den stakkels Uskyldige fra den øvrige Verden; der er ingen Eneboer, der, saaledes som hun, er affaaeren fra al menneskelig Omgang.“ — „Der ere Familiebaand, der vel kunne erstatte hende de Bekjendtskaber, man pleier at knytte i Verden. De er vist en god Fader.“ — „O ja, jeg elsker mine Børn af gandske Hjerte; men naar jeg betænker deres Skjebne, kan jeg kun beklage, at eie dem. Jeg havde slet ikke skullet gifte mig; jeg havde skullet forblive i eenlig Stand. Men dertil hører Mod. Livet er saa kummerligt, naar man maa undvære al fortrolig Omgang! Jeg maatte have en Familie; hvem kunde jeg elske, med hvem kunde jeg tale, naar jeg ikke havde mine Børn? Men kun mig gjør det lykkelig, at have dem, dem ikke, de stakkels Engle!“

Stemmen svigtede ham. Taarerne traadte ham i Dine; men strax efter syntes han at skamme sig ved sin Bevægelse, og med mere Fatning vedblev han: „Om Forla;

delse, min Herre! De maa lee ad min Svaghed, der hverken passer sig for min Alder, eller for min Stand.“

„Tvertimod! Det Smertelige i Deres Stilling vækker min hele Deeltagelse, og den Fortrolighed, De viser mig, rører mig dybt.“ — Gjerne, troer jeg, havde han trykt min Haand, men han vovede det ikke, han saae blot paa mig med et taknemmeligt Smil. Derpaa vendte han sig mod Datteren, der gik nogle Skridt bag os, og sagde til hende: „Kom, Julie! Vi ville vise Herren Din Samling af Roser.“

Hun tog sin Faders Arm, og svarte, uden at see paa mig: „Roosroserne begynde just at springe ud; de ere endnu meget sjeldne, og det er maaskee førstegang, Herren seer dem.“

Vi kom til Haven, og fuld af Forundring over det Landskab, som pludseligt udfoldede sig for mine Øine, stod jeg stille. Dette Belte af skaldede Kalksteensklipper omsluttede en snever Dal, som var begrændset af skyggesfulde Træer og bedækket med den yppigste Vegetation. Den lignede en Blomsterkurv midt paa en Steenhob. En Allee slyngede sig til en Klippe; paa denne stod Huset, hvis Forside var bedækket med Epheu. Det Hele var omgivet med Afacier og Judastræer.

„Det er et Paradiis!“ raabte jeg. — „Det Paradiis, hvori Gud har indelukket os! sagde Pigen med et melancholisk Smil: De er den Første, min Herre, som har vovet, at følge os hid.“

Disse høist simple Ord satte mig i Forundring ved det Udtryk, hvormed de udtaltes. Jeg var allerede i Begreb, at svare hende, med et sædvanligt Smigreri; men i hendes Træk, i hendes yndige, naive Smil laae noget, som afholdt mig. Jeg begreb, at jeg ikke torde tale med hende, som med andre Piger; hun vilde ikke have forstaaet mig.

Udenfor Huset arbejdede en anden Mand, der omtrent havde samme Udseende, som Den, der bar Barnet. Ogsaa hans Klædedragt var en forunderlig Blanding. — „De er dog ikke gandske alene?“ sagde jeg til Coquelin. — „Disse Mænd tjene mig; de forrette alt Arbejde i Huus og Have. Det er ikke let for mig, at faae Tyende . . . den usleste Betlerske vilde hellere døe af Hunger, end tjene mig.“

„Her er min Have!“ afbrød hans Datter ham. — Det var en firkantet Plads, gandske beplantet med Roser. Under det dunkle Løv glimrede alle mulige Spilarter, fra det reneste Hvidt til det prægtigste Purpurrødt. Roserne aabnede sig i den friske Aftenluft, og udbredte en fortryllende Duft. Midt i denne Blomsterflor fremragede nogle Cypresser, der beskyggede en med Jasmin og Centifolier omplantet Brønd. Vi satte os ned ved den; jeg var som bedøvet. Alt, hvad jeg saae, var saa gandske forskjelligt fra det, jeg havde tænkt mig! Denne unge Pige fremfor Alt Jeg havde tænkt mig hende som en mørk, bleg, alvorlig Skønhed; men det Ansigt, jeg saae for mig, blomstrede som hendes Roser; hendes store blaae Øine havde et saa mildt Blik, og paa hendes rene Pande malede sig den blideste No.

Barnet legede paa sin Søsters Knæ; det var hvidt og smukt, som hun. Naar deres Kinder berørte hinanden, blandede sig de yndigste Nuancer af det fineste Infarnat. Jeg troede, at see en Madonna, som fjærtegner sit Jesusbarn.

Coquelin talte med mig om sin Have og sine Blomster. Det morede ham, at fortælle mig, hvorledes han havde skabt denne Oase midt imellem de forbrændte, ufrugtbare Klipper. Det var hans hele Livs Arbejde. Blot understøttet af hine to Mænd, havde han omarbejdet den utafnemmelige Grund, gravet Cisterner, for at samle Regnvandet, og bygget sit lille Huus over en af Grotterne.

„Jeg har endogsaa isinde, sagde han, pegende paa en Høi, som laae noget dybere og hvorpaa der ikke vorte et Græsstraa: at anlægge en Granskov der. Jeg vil sprænge Klippen med Krudt og tilføre frugtbar Jord.“

„Men, indvendte jeg: De har jo allerede saa mange smukke Træer her, at en lille Granskov neppe vil lønne det Arbeid, den vil koste dem.“

„Jeg udfylder dog idetmindste min Tid! svarte han: Jeg er af Naturen bestemt til Virksomhed — hvad skulde jeg vel ellers foretage mig? Alt i lang Tid har jeg ikke taget nogen Bog i Haand; jeg søger at fjerne alle Tanker, som knytte mig til Verden. Det er en Ulykke for mig, at jeg paa en vis Maade er fortrolig med Verdens Sprog, at jeg har opsvunget mig til en vis Videnskabelighed. Jeg havde Intet skullet lære; jeg havde skullet holde mig langt borte fra Menneskenes videnskabelige Færsel, ligesom de holde mig langt borte fra deres Selskab. For sildigt har jeg lært, at indsee, at det for et Menneske, som mig, sømmer sig mere, blot at vegetere, end egentligt at leve, og desværre har jeg ikke anvendt denne Overbeviisning paa mine Børns Opdragelse.“

Han sagde dette med sagte Røst, idet han deeltagende saae efter sin Datter, som havde reist sig, og gik om mellem sine Roser. Forundret over hans Uttringer, rystede jeg paa Hovedet.

„Jo vel! vedblev han: Jeg har ikke opdraget min Julie ret. Istedet for ved Underviisning at udvikle hendes skønne Anlæg, havde jeg skullet søge, at undertrykke dem. Den Plante, der engang har seet Solens Straaler, visner eller forløber sig, naar man igjen stiller den i Skygge. Min Datter veed meget vel, hvorledes det seer ud udenfor den snevre Cirkel, som omslutter os. Hendes Aand er dannet, hendes Sjæl ædel, hendes Følelser stærke og velvillige. Det arme Barn! Hvad hjælper det hende altsammen?

Hun opfatter Alt ved sit Gemyt, ved sin Indbildningskraft; det vilde være mig kjærere, at see hende vegetere uden Interesse for Noget.“

„Men hun synes mig at være lykkelig!“ — „Ja, endnu er hun det, thi endnu er hun kun tyve Aar, og endnu har hun mig hos sig. Men hvorledes skal det gaae hende siden?“

„Siden? Hvo veed, hvad Fremtiden kan bringe?“ — „Hende bringer den Intet, min Herre, Intet! Hendes Stilling er saadan, at ingen menneskelig Magt formaaer at forandre den; Pletten paa hendes Navn er uudslettelig.“ — „Paa hendes Navn! Det kan hun jo forandre!“ sagde jeg ubesindigt. — „Ja! svarte Coquelin med dyb Bitterhed: Ja, hun kan ophøre, at hedde Skarpretterens Datter i Aix, for at kalde sig Skarpretterens Kone i Grenoble.“

Disse Ord gik mig til Marv og Been. Fuld af Uvilie raabte jeg: „Hvorledes! Deres Datter, dette skønne, rene Barn, kunde De give sig en Ulykkelig?“ — „Hvorfor ikke! Hvem ellers?“ — Jeg bøiede mit Hoved; Coquelin taug. Hans Datter kom i dette Dieblik tilbage til os.

„Jeg tør vel ikke byde Dem nogle Blomster? spurgte hun mig frygtfom: Seer De de skønne Kapucinerroser hist? De har neppe seet dem saa smukke før. Endnu staae de i Knop; imorgen ville de være udsprungne. Vil De ikke plukke nogle idag, min Herre?“

„Jeg modtager dem med Glæde, svarte jeg: naar De vil plukke dem til mig.“ — Rødmende bukkede hun sig, og samlede en nydelig Buket, som jeg med Taknemmelighed modtog. Jeg følte et slags om Deeltagelse forenet med dyb Medlidenhed og Smerte over denne Piges Ulykke, som var berøvet ethvert Haab, og dog syntes at bære sin Lod med saamegen Ydmyghed og Resignation.

Coquelin vendte sig mod mig, som om han vilde gjøre mig et Spørgsmaal. Efter nogen Betænkning sagde han: „Min Herre, De har for ikke længe siden budet mig til Gæst; tør jeg nu vove, at bede Dem tilafsten?“ — „Jeg modtager Deres Indbydelse med Glæde!“ svarte jeg uden Betænkning.

Vi gik ind i Huset. Ved Enden af en med Robbere og temmelig middelmaadige Malerier behængt Forstue var dækket et Bord. Møblerne vare gammeldags, meget ulige, men desto rigere. Massivt Sølvtøi bedækkede Bordet; Dækketøiet var prægtigt.

Coquelin mærkede min Forundring. — „Jeg er riig! sagde han: I Forhold til mine Fornødenheder og til det Liv, jeg fører, endogsaa meget riig. Jeg bruger gjerne mine Penge til at kjøbe saadanne Gjenstande, som kunde smykke dette Sted, der er det eneste, hvor jeg har Lyst til at være. Min Datter gaaer det ligesom mig. Bort Huus i Byen er saa sørgeligt. Paa den ene Side støder det til Bolden, paa den Anden til Kirkegaarden. Der have vi boet, fra Led til Led, over halvandet hundrede Aar. Ingen, uden vi, tør betræde dette Huus, og Opholdet der er mig en Gru. Derfor boer jeg her. Jeg har ladet hidsbringe værdifulde Møbler, Malerier, Bøger; jeg har et ret smukt Bibliothek.“

Vi satte os tilbords. De to Tjenere vartede op og saae ofte paa mig, thi de vare gandske forundrede over, at see mig her. De vare tjenstivrige, opmærksomme, stille, som Tyendet i et godt Huus. Coquelin og hans Datter tiltalte dem ved en vis familiær Autoritet. Jeg vovede ikke, at see paa dem, og saa ofte de udstrakte deres Arme, for at betjene mig, gik de skrækkeligste Ting mig gjennem Hovedet; deres knoklede Hænder indjogede mig en formelig Rædsel. Udentviivl ahnede den unge Pige min Uvillie, thi

hun vidste altid at indrette det saaledes, at hun selv betjente mig, og hun maatte mærke, at hendes Opmærksomhed var mig behagelig. Man havde skullet troe, hun derved vilde udtrykke mig sin Taknemmelighed for den Forskjel, jeg gjorde mellem hende og hendes Faders Tjenere. Man maatte, saa længe, som hun, have været given til Priis for den skrækkeligste Foragt, for, saa levende, som hun, at føle et saadant Fortrin. Den Uro, hun i Begyndelsen havde viist over min Nærværelse, tabte sig lidt efter lidt. Hun havde levet for længe i den dybeste Indgetogenhed til at være frygtsom. Hun var ikke bleven vant til, at afveie sine Ord og sin Adfærd; hun kjendte hverken til Koketteri eller til Forfængelighed; hun viste den elskværdigste Utvungenhed. Neppe vare to Timer forgangne, før hun allerede talte med mig, som om vi havde kjendt hinanden mange Aar. Jeg har siden gjort mange Reiser og lært at kjende Livet fra alle Sider; men aldrig har jeg kjendt en Pige, der havde den fjerneste Liighed med denne — saamange piquante Contraster fandt jeg hos hende. Hendes Underholdning var gandske som en Persons, der af Bøger har lært at tale og tænke. Hun havde en skarp Aand, et Barns Nysgjerrighed og Lettroenhed, og derhos et Mennesses Ideer, der er vant til, at betragte Livet fra det høieste Synspunkt. Hendes Sjæl vidste Intet af de sneverhjertede og usle Lidenskaber, der udfolde sig, saasnart man kommer i Berørelse med Verden; hendes Følelser vare storartede, overspændte, ædelmodige, alt uden mindste Liighed med det, man pleier at træffe i Hverdagslivet.

Efter Bordet tog Coquelin et Par Børlys, og førte mig om i sit Huus, hvis Indretning vidnede om den sælsomste Smag. Alle vegne stode Blomster; alle Værelser lignede Børthuse. Forstuen tjente paa eengang som Spiseværelse og som Sal; Bibliotheket stodte dertil. I dets Baggrund bemærkede jeg en liden Dør, hvorover et bredt Teppe

hang. Jeg vilde løfte det tilside, da Julie berørte min Arm og sagde til mig: „Det er mit Kammer, min Herre.“

Jeg lod Teppeet falde; men hvad havde jeg ikke givet til, at kunne have kastet eet eneste Blik indenfors! Hvilken Reenhed omgav denne unge Piges Sovestue, der, ved en saa skrækkelig Skillevej, var affondret fra den øvrige Verden! Aldrig var hun endnu bleven krænket ved noget Ord eller noget Ønske; hun lignede en smuk, i Afgrundsdybets opblomstret Lilie, der er beskyttet mod alle menneskelige Blikke.

Vi vendte tilbage til Terrassen; Natten var mørk og stille, kun enkelte Stjerner blinkede paa Firmamentet; ikke et Luftpust bevægede Løvet; de beduggede Blomster bøiede deres Hoved og udaandede den sødeste Duft. Mørket, Stilheden, den dybe Fred, som omgav mig, bragte mig i en hidtil ukjendt Sindsstemning. Jeg følte mig pludseligen udreven af mit tidligere Liv; jeg betragtede Verden med gandske andre Øine; det forekom mig, som om Alt, hvad der hidtil havde indgydt mig Interesse, var tomt og usfelt, som om de jordiske Goder, der have noget Værd, kun vare at finde i Eensomheden, i fuldkommen Affondring fra Ydreverden.

Timerne vare svundne som Minuter, og dog forekom det mig, som om jeg denne Dag havde levet længer, end hele mit øvrige Liv. Det var henimod Midnat, da jeg tænkte paa, at gaae hjem. Coquelin og hans Datter fulgte mig til Grændsen af deres Besiddelse. Da jeg skiltes fra dem, sagde jeg: „Jeg hidkom med Nysgjerrighedens og Medlidenhedens Følelser; men naar jeg kommer igjen, er det for at fortsætte den venskabelige Forbindelse, der allerede er bleven mig saa dyrebar. Farvel til imorgen!“

Sønnen flyede mig denne Nat, og næste Dag besøgte jeg Grotterne igjen. Fra nu af gif jeg regelmæssigt did to til tre Gange om Ugen. Intet havde hidtil formaet

at udslutte det første Indtryk. Med hver Dag overbevistes jeg fastere om, at have fundet to skønne og fromme Sjele, to ydmyge og rene Væsener, der gandske havde hengivet sig i deres Skjebne og intet Nag bare til deres Medmennesker, som stødte dem uforsonligt fra sig. Uden Klage bare disse stakkels udstødte Væsener Verdens Foragt.

Fra den første Dag af, jeg havde besøgt Grotterne, følte jeg, at jeg elskede Julie, og jeg gruede slet ikke for denne Kjærlighed! Før jeg havde lært at kjende den, flakede min Phantasie tøileløs omkring, nu var den tilfredsstillt. Jeg havde nu paa een Gang et Maal for Die! Jeg hengav mig gandske den hede Attraa, at nyde Dieblifkets Lykke. Det var et besynderligt Liv! Dog var jeg langt fra, at nyde det med Tryghed. Der hørte en overordentlig Forsigtighed til, at skjule min nye Omgang for et Dusin ørkesløse Benneres nysgjerrige Blikke. Snart indsaae jeg, at dette umuligt kunde lykkes mig, saalænge jeg blev i Byen. For at være gandske ene og ubunden, leiede jeg et Landsted, som kun laae en halv Miil fra Grotterne. I Begyndelsen studsede man ved at see mig indrette mig paa Landet; man ansaae det for en ung, riig Mand's Caprice. Men da man mærkede, at jeg ikke mere vilde vende tilbage til Byen, behandlede man mig som en Bjørn, som en Afsindig, og besøgte mig ikke mere. Men hvad ændsede jeg Dagens Eensomhed! Hver Aften gik jeg til Grotterne. Min Kjærlighed til Julie var ubeskrivelig; dog havde jeg endnu, efter to Maaneders Forløb, ikke havt Mod til at erklære hende den. Smidlertid var jeg forvissat om, at hun elskede mig igjen. Hendes Fader var altid hos os. Denne Evang gjorde mig ikke utaalmodig; jeg elskede hende jo oprigtigt. Denne stakkels Families Underlighed tiltrak mig uimodstaaeligt. Aldrig havde jeg hidtil fundet denne Velvillie, denne Forekommenhed, denne Aabenhjertighed. Coquelin havde megen Tillid til mig; kun over eet eneste

Punkt iagttog han den strengeste Taushed. Trods mine hyppige Hentydninger kunde jeg ikke bringe ham til, at ytre sig om sin Datters Fremtid. Dette voldte mig den største Sorg, og kun med Skræk kunde jeg tænke derpaa.

Jeg kjendte det Indtryk, Julie havde gjort paa mig, for nøie til at jeg ikke ogsaa skulde have mærket, hvad der foregik i hendes Sjæl. Hendes rene Blik blev mat; hendes hele Væsen syntes nedslaaet; hendes Smil var sjelfuldt, men tungsindigt; hendes Tale kort, men fuld af Følelse. Naar jeg kom, trak hun sig i Begyndelsen tilbage; lidt efter lidt nærmede hun sig; altid nøiede hun, inden hun satte sig mellem mig og Faderen. Men naar hun havde sat sig, saa talte vore Hjerter med hinanden; de forstode hinanden i vore lange Samtaler, skjøndt Ordet Kjærlighed aldrig kom over vore Læber.

Da jeg en Aften kom til Grotterne, fandt jeg Julie bleg og nedslaaet; det forekom mig, som hun havde grædt meget. Coquelin fandt jeg mindre bevæget; dog vare hans Træk forandrede.

„Hvad er det? Hvad er her forefaldet?“ spurgte jeg, greben af en sørgelig Anelse. — „Intet! svarte Coquelin med Anstrengelse: Vor Stilling er af den Natur, at ingen Sorg maa komme os uventet. Min Gud, hvorved have vi fortjent, at være saa ulykkelige!“

Han bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og Julie brast i Taarer. — „Men for Himlens Skyld, hvad er der mødt Dem? raabte jeg med Hestighed: Siig mig det! Hvo har fornærmet Dem?“

„Ik, det har Intet at betyde! sagde Julie, tørrende sine Øine: Jeg er en Tosse, at jeg saaledes græder om Forladelse, min gode Fader!“ — Hun kyskede sin Faders Hænder, og han trykte fjærtegnende det skønne blonde Hoved til sit Bryst. — „Lader os være rolige! sagde han: Hvortil denne Angst? Have vi ikke vænnet os til dette Liv?“

Og hvad have vi at bebreide os? Det er ikke vor Brøde, som nedtrykker os, men vor Ulykke; om vi end ere nok saa meget at beklage, saa er dog vor Samvittighed rolig.“

Jeg var dybtbedrøvet. For første Gang saae jeg Julie græde over sin Stilling. Hvad havde saa pludseligt kunnet sætte hende i denne Stemning? Jeg vovede ikke, at forske videre derefter; jeg tøvede, til man vilde sige mig det; men jeg tøvede forgjæves. Det forekom mig, som min Nærværelse bragte Julie Trøst eller dog i det mindste adspredte hendes Befymring. Hun begyndte, at vorde roligere. Ogsaa Coquelin's Sørgmodighed forsvandt, og Afstenen henrandt lige saa roligt, som ellers.

Bestormet af de smerteligste Følelser gik jeg hjem. Det var siensynligt, at der var forefaldet noget, som man vilde skjule for mig. Jeg kom ihu, hvad han havde sagt mig om Skarpretteren i Grenoble, og naar jeg tænkte derpaa, saa paanødte sig mig en Følelse, for hvilken jeg intet Navn havde. Det var Foragt, Raseri, Skinsyge. Jeg kunde ikke lukke et Øie denne Nat, og neppe gryede det ad Dag, før jeg igjen var paa Veien. Jeg streifede om under Klipperne i Nærheden af Grotterne, og vidste længe ikke, hvad jeg skulde foretage mig. Omsider drev min Uro mig til, at opsøge Coquelin før den sædvanlige Tid.

Veiret var meget stormende, Skyerne optaarnede sig paa Horizonten, Lyn fulgte paa Lyn. Hverken i Alleen eller paa Terrassen opdagede jeg Nogen; Husets Binduer vare lukkede med Skoder, og ingen Røg opsteeg af Skorstenen. Skjælvende nærmede jeg mig, og saae mig om. Et Dieblisk troede jeg, at Julie var reist, at hun for stedse var tabt for mig

Men pludseligt ophørte min Hjertebanken, mine Knæ bøiede sig, med foldede Hænder takkede jeg Gud. Coquelins Datter var her; hun sad ved Brønden, eensom, tungsindig, seende ned for sig. Binden legede med hendes

skjønne Loffer, og tørrede de Taarer, der rullede ned over hendes blege Kinder. Hun saae paa sin lille Broder, der laae paa hendes Skjød. Uden at hun var bleven mig vaer, stod jeg pludseligt for hende. — „Julie!“ hviskede jeg.

Som om en usynlig Haand havde rørt hende, vendte hun sig mod mig; hendes Kinders svage Rødme forsvandt aldeles; hun lagde den ene Haand paa sit Bryst og sagde: „Det er Dem! Ak, De er her!“

Bestyrtet saae jeg ned paa hende, uden at svare. — Ogsaa hun taug. Omsider sagde jeg: „De er allene her; hvorfor? Hvor er Deres Fader — Tony og Inge, hvor ere de?“

Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og svarte mig med qvalt Stemme: „Nede i Byen. Det er nu forbi Veed De det ikke? Vi vovede ei, at sige Dem det iafte Ak, min gode Fader! Hvilken skræffelig Dag!“

Jeg gjøs; jeg havde forstaaet hende. Halvafmægtig sank Julie tilbage paa Steenbænken; jeg satte mig hos hende, og kysede hendes kolde, rystende Hænder.

„Men hvorfor martrer De Dem saaledes? sagde jeg: Hvorfor græder De altid? Hvor ulykkelig var jeg iafte! Tanken om det, der er foregaaet, var aldrig runden mig ihu stakkels Pige! Gjerne gav jeg mit halve Liv, kunde jeg mildne Deres Skjebne. Troer De det, Julie?“

Med et sørgmodigt Smil svarte hun: „De er retfærdig og deeltagende mod en meget ulykkelig Familie.“ — „Det er jeg, men desværre kan jeg ikke mere end beklage Dem, agte og elske Dem Gode Gud! Jeg beder Dem, fat Mod! Hvo veed, hvad der kan ske! Der ligger endnu en lang Fremtid for os. Vi kunne endnu vorde lykkelige, Julie“

Hendes Haand rystede i min. Med et voldsomt Blik saae hun paa mig. Men strax vendte hun igjen sine Pine

fra mig, og raabte levende: „Vi! „Vi!“ har De sagt! Gode Gud! Hvad er der for et Samfund mellem en stakkels foragtet, forhaanet, af hele Verden forstødt Piges Skjebne og en lykkelig, agtet Mand? Af, tal ikke saaledes til mig! Det lader mig først ret føle min Ulykke, det lader mig see ned i den dybe Afgrund, som skiller os fra hinanden!“

Jeg greb hendes Hænder igjen, drog hende nærmere til mig og sagde: „Kjærligheden har udfoldt den, denne skrækkelige Afgrund. Er jeg ikke bleven Deres Ven, Deres Faders Ven, Julie? Har jeg betænkt mig paa, at træde indenfor den forbudne Kreds, hvori De lever? Her er jeg lykkelig; hvad bryder jeg mig om Verden! Al dens Lykke, alle dens Glæder giver jeg for een eneste Time af den mig hidtil ubekjendte Lykke, som jeg har fundet her. Men denne Lykke vil vare længe, vil vare evigt, hvis De elsker mig saaledes, som De elskes af mig.“

Blidt lagde hun sin Pande paa min Skulder, og græd. „Elsker Du mig?“ spurgte jeg hende, saa sagte, at hun neppe kunde forstaae mig. Hun reiste sit Hoved, og idet hun trykte begge mine Hænder fast mellem sine, svarte hun: „Ja. — Gud give, jeg nu snart maatte døe!“

„Døe! Du vil døe! Og jeg er Dig saa nær Din for stedse!“ — Bantro rystede hun paa Hovedet.

„De troer ikke mine Ord? vedblev jeg: Ikke sandt? Men hvorfor? Er det da saa umuligt, hvad jeg forlanger? Jeg er saa temmelig fri; forlængst har jeg mistet min Moder, som har efterladt mig en Formue, der gjør mig uafhængig; min Fader lægger aldeles intet Baand paa min Villie. Jeg bliver hele mit Liv paa Landet. Indvend ikke, at det vilde være, at opoffre Dem min Fremtid kan jeg da leve uden Dem? Bidste De, hvad jeg igaar har lidt, hvad jeg har frygtet! Den Hemmelighed, De havde for mig, visse Ord, som Deres Fader tidligere har

ladet falde, og som jeg ikke har kunnet glemme Julie, der er en Mand, som tænker paa at ægte Dem, det er mig ikke ubekjendt De veed, hvem jeg mener!“

Hun gav mig med Haanden et Bink at tie, og raabte rustet: „Jeg ægte Nogen! Aldrig! Jeg vil ikke give Verden et saa ulykkeligt og forstødt Bæsen, som jeg er. Min Moders Skjebne er mig endnu i frisk Minde; ogsaa hun fødtes med det samme uudslættelige Brændemærke, og det bedste Menneskes Hengivenhed formaaede ei at trøste hende. Vor Forsmædelse undergrov hendes Liv, og døende beklagede hun, at maatte lade mig tilbage i Verden dengang vidste jeg endnu ikke at fatte vor Ulykke; men nu affkyer jeg denne retløse Tilværelse; alle mit Livs Aar gav jeg til, at kunne løsrive mig derfra blot een eneste Dag men herfra er ingen Forløsning at haabe! Min Gud, min Gud, er Du ogsaa retfærdig?“

Barnet, som legede paa hendes Skjød, rakte sine Hænder op mod hende. Med et Blik fuldt af den dybeste Medlidenhed saae hun ned paa det og vedblev: „Og denne ulykkelige Stakkels skal engang være nødt til at gjøre, hvad hans Fader har gjort idag! Forbandelse hviler over den Dag, der bragte ham til Verden.“

Hendes Taarer randt ikke mere. En mørk Smerte besjelede hendes Blikke. Jeg var gandske sønderknust; jeg græd, idet jeg trykte hende til mig.

„Hvor jeg har feilet! sagde jeg omsider: De syntes mig saa resigneret. Jeg ansaae Dem slet ikke for ulykkelig. Stakkels Julie! Og Intet formaaer at trøste Dem? Slet Intet? Ei engang min Kjærlighed? Ak, jeg læser i Deres Jnderste; De elsker mig ikke!“

Hun saae op til mig med et Blik fuldt af Dømhed og Smerte og svarte: „Jeg elsker Dem ikke? Give Gud, det var saa! Det vilde være bedre for os Begge! De vilde da ikke anstrenge Dem forgjæves, for at rive Dem ud af De-

res Forhold, og jeg vilde bedre kunne finde mig i mine. Den Verden, hvori Deres Plads er Dem anvist, forbliver evigt lukket for mig; jeg tør kun see til i Frastand, uden nogensinde at torde nære det Haab, at kunne følge Dem Hvor lykkelige ere de Qvinder, som De hilser offentlig, som tør vove, at hænge sig ved Deres Arm, at gaae omkring under Deres Beskyttelse, at vise sig med Dem for Alles Dine! Ak, Gud give, jeg maatte døe ret snart!“

„Nei! raabte jeg, sluttende hende i mine Arme: Nei, Du skal leve, leve for Den, der fra idag af kun lever for Dig! Jeg skal udrive Dig af disse skrækkelige Forhold! Hvornaar og hvorledes, det kan jeg endnu ikke sige; men for Den, der elsker som jeg, er Intet umuligt Vi flygte jeg tager Dig med mig; vi skjule os i et fremmed Land Du vorder min Kone“

„Tal ikke længer saaledes til mig! raabte hun blegnende: Jeg kunde gjøre mig Forhaabninger, jeg kunde bygge derpaa o, Gud bevare mig derfra! Jeg skulde tilintetgjøre Deres Stilling i Verden! Jeg skulde bringe Dem til, at forlade Deres Fædreland, Deres Familie, for aldrig at vende tilbage! Og naar De saa engang maatte angre det uhyre Offer, De havde bragt, hvad da? Nei, nei! Lader os blive, hvad vi ere Dem ønsker jeg den bedste Fremtid, men mig et Hvilested i Jorden!“

Jeg knælede for hende; jeg sagde hende Alt, hvad den meest ubegrændsede Kjærlighed kan indgive, jeg anvendte Bønner, Klager, Bebreidelser, jeg anraabte hende om Medlidenhed med sig selv og med mig, om Samtykke i mine Forslag og Beslutninger. Hun svarte mig kun med Taa-
rer, vendte sine Blikke mod Himlen, og vovede ikke, at see paa mig mere.

Selv Himlen syntes at istemme vore Klager; den var mørk. Hestige Vindstød pebe gjennem Dalen, sorte Skyer traf truende op, et Tordenveir stod over vore Hoveder. Pludseligt taug Vinden, hule Drøn hørtes i det Fjerne. — „Lader os gaae ind! sagde jeg til Julie: Det begynder at regne.“

Et rædsomt Tordenflag afbrød min Tale; mit Øie blændedes af den umiddelbart efterfølgende Lynstraale. Jeg saa Intet mere, jeg følte kun, at Julie holdt sig til mig, at hun med bøiet Hoved sank ned paa sine Knæe med Barnet i sine Arme. Jeg troede hende truffen af Lynet, jeg udstrakte mine Hænder og kaldte paa hende med vanvittigt Skrig. Mit Syn vendte tilbage; Lynet var slaaet ned tætved os i en Cypress, havde afrevet dens Krone og fløvet hele Stammen. Jeg drog Julie op til mig. Convulsivisk trykte hun Barnet til sit Bryst; hendes blege, skjælvende Læber bevægede sig frampagtigt, uden at hun var istand til at frembringe et Ord. — „O, min Gud! hviskede hun om sider: Døden har været os saa nær; den havde kunnet ramme os Begge i eet og samme Nu!“

Uveiret brød nu løs med sin hele Hestighed. Blændet af Lynglimtene, bedøvet af Tordenkraldene, drog jeg Julie med mig ind i Huset. Neppe vare vi indtraadte, før hun, som om hun vilde bede, kastede sig paa Knæe; derpaa rakte hun mig Haanden, og sagde med et Suf: „Gud har ikke villet have os!“

I dette Dieblif kom Coquelin. Han var bleg, pustede, og dryppede af Regn. — „Min Fader! raabte Julie: De er vendt tilbage i dette skrækkelige Veir!“ — „Kjære Barn, jeg var bange for Dig, jeg troede Dig alene, jeg maatte hjem til Dig og min lille Louis.“

Han tog Begge paa sine Knæe, og holdt dem omslynkede, som om han kunde finde Beskyttelse mellem de to Uskyldige. Jeg traadte ham nærmere, og rakte ham begge

mine Hænder, som han ikke vovede, at gribe; med et Suf udtrykte han mig sin Tak.

Længer, end sædvanligt, var jeg i Grotterne. Himlen var nu klar, og Maanen gik op, og paa den stormende Dag fulgte den roligste Aften. Coquelin fulgte mig til det Sted, hvor vi havde truffet hinanden for to Maaneder siden. Her stod han stille, og sagde pludseligt til mig: „Det koster mig megen Overvindelse, at forlade Dem iaften, thi imorgen sees vi ikke. Det gjorde mig lykkelig, omsider at have fundet en Ven; men det er just min mørke Skjebne, at det, som udgjør Andres Fryd og Lykke, kun forøger vor Fortvivlelse Deres Besøg lade mig frygte for Julie“

„Hvorledes? afbrød jeg ham heftigt: Er det muligt, at De kan tiltroe mig slette Hensigter?“ — „Gud bevare mig derfra! Men Deres fortsatte Besøg kunde have de skrækkeligste Følger for Julie. Jeg vil slet ikke tale om hendes Ære, hendes Rygte en Skarprethers Datter har desværre ingen Ære at tabe men hendes Nødhed, den lille Andeel af Lykke, som vort usle Liv byder hende, vilde være tabt, hvis hun elskede Dem. De vil derfor indsee, at De ikke kan komme her mere. Maaskee havde jeg tidligere skullet sige Dem dette, men jeg havde ikke Mod dertil vidste De, hvad det koster mig, allerede at maatte løse vort nysknyttede Bekjendtskab!“

Alt i længere Tid havde jeg formodet en lignende Erklæring og stedse frygtet derfor. Der blev mig nu intet andet tilbage, end at erklære mig, som det sømmede sig en ærlig Mand.

„Det er for silde, at afbryde denne Forbindelse! svarte jeg med Fasthed: Jeg elsker Julie, og hun elsker mig igjen. Vel veed jeg endnu ikke, hvorledes Alt kan blive at ordne; men det er min bestemteste Hensigt, at udrive hende af hendes Stilling. Hør mig, Coquelin; jeg er ung og

riig, jeg har en urokkeligfast Billie; der er intet Uopnaae-
ligt i Verden, naar man ikke viger tilbage for noget Offer.
Jeg giver Dem mit Ord, at jeg vil vorde Deres
Datters Beskytter og aldrig forlade hende. Hendes Lod
ved min Side maa vorde som den vil, saa vil den dog al-
tid opveie den, De kan byde hende. Tænk derover! Imor-
gen venter jeg Deres Svar."

Jeg vilde gaae, men Coquelin holdt mig tilbage.
Han talte længe og meget med mig, hans Uttringer vare
fulde af Wiisdom, Edelmød og Fasthed. Han havde fuld-
kommen Ret, jeg var en Daare, jeg vilde overvinde Hin-
dringer, som jeg maatte strande paa, men det Offer, han
fordrede af mig, oversteeg mine Kræfter og min Billie. Jeg
forbandede hans utaalelige Klogskab; jeg udbad mig kun,
at han ikke saa pludseligt vilde vise mig fra sig, ikke saa
voldsomt sønderrive vort Benskabsbaand, men i det mindste
lade mig Tid til, selv at fatte en Beslutning.

Vi skiltes meget bedrøvede, dog ikke utilfredse fra hin-
anden. Næste Dag vendte jeg tilbage til Grotterne paa
sædvanlig Tid. Jeg havde Hovedet fuldt af Planer og
uoverlagte Beslutninger. Mod og Fortvivlelse kæmpede i
mig, men en skrækkelig Skuffelse ventede mig. Huset var
lukket. Jeg traf Ingen i Grotterne.

Min første Følelse var en dyb Uvillie, en heftig Brede.
Det forekom mig, som om Coquelin havde misbrugt sin
Myndighed, tvunget sin Datter, skuffet mig. Omsider be-
gyndte jeg at haabe, at han blot havde bortført Julie,
for at unddrage hende mine Blikke, og at han vilde komme
igjen. Jeg satte mig uden for Huset, og ventede indtil
Nattens Indbrud, men forgæves; der kom Ingen. Na-
sende, over al Beskrivelse ulykkelig, vendte jeg tilbage.
Saaledes gik det i otte Dage. Hver Morgen gik jeg til
Grotterne og ventede til Aften; jeg haabede i det mindste,
at faae een af Folkene at see. Endeligen besluttede jeg, at

gaae ind til Staden, at opsoege Coquelin i hans Huus, og at spørge ham, hvor han havde gjort af sin Datter.

Jeg tøvede, til det blev Nat, og gik saa til Byen gjennem Notre-Dame-Porten. Jeg fulgte Bolden; intet Menneske mødte mig paa denne Gade, hvor Græsset vorte, som paa en Eng. Paa den ene Side gik en stor Have-muur; paa den anden stod en Bygning, hvis Forside var beklædt med Biinranke. Det var, saavidt jeg skjønnede, det Huus, jeg søgte. Jeg stod stille, mit Hjerte bankede heftigt. Jeg saae Lys ved et Vindue, som stod aabent. Dyb Stilhed syntes at herske indenfor. Liig en Forbryder nærmede jeg mig Døren. Den var lukket. Sagte løftede jeg Jernhammeren og bankede kun een eneste Gang. Tony kom ned, for at lukke op.

„Åk, min Gud, er det Dem, min gode Herre?“ sagde han bestyrtet. — „Hvor er Coquelin? spurgte jeg ham, idet jeg trak Døren til efter mig: Jeg maa tale med ham.“

Denne Mand svarte mig kun med et Suk, som bragte mig til at gyse. Han satte sin Lampe fra sig, og da jeg vilde gaae foran, kastede han sig ned for mig med udbredte Arme. Det gjennemisnede mig, og jeg raabte gandske ude af mig selv: „Hvor er Coquelin? Jeg maa tale sieblif- feligt med ham: Hvor er han?“ — „Han er ovenpaa! svarte Tony hulkende: Han ligger deroppe i sin Fyrrekiste. De kan endnu faae ham at see.“

„Hvorledes? Han er død?“ afbrød jeg ham, bedøvet af Skræk. — „Ja vel, død, siden imorges: Han døde efter otte Dages Sygdom.“

Jeg steg op ad Trappen, aabnede en Dør, og kastede et flygtigt Blik indenfor. Der laae Coquelin, indsvøbt i sit Liigklæde; hos ham sad den anden Tjener, som vaagede hos ham og læste i en Bønnebog. Jeg gik strax ud igjen.

„Og Julie?“ spurgte jeg Tony. — „Hun har indelukket sig i sit Kammer med den lille Louis. Præsten,

om var her imorges, har ikke villet tillade, at hun blev hos den Afdøde. Imorgen vil han besøge hende igjen.“ — „Ogsaa jeg vil komme igjen imorgen!“ — „Saa maa De ikke tøve forlænge; thi allerede om Formiddagen, saa snart Begravelsen er forbi, vender den stakkels Pige tilbage til Grotterne. Ønsker hun det, vil jeg følge med hende og vedblive at tjene hende; med Eftermanden vil jeg ikke have noget at gjøre, selv om han fordobbele min Løn.“ — Jeg gav ham et Fyrretvovefrankstykke, bad ham sørge vel for Julie, og vendte tilbage til mit Landsted.

Julie traf mig i Grotterne; jeg havde allerede været der en heel Time, da hun kom. Hendes Smerte var uhyre. Hun havde tabt det eneste Bæsen, der ledsagede hende paa hendes sørgelige Livsvei, det eneste Menneske, som aldrig havde forladt hende, som hun i saa lang Tid havde skjænket sin hele Kjærlighed. Jeg forsøgte slet ikke, at trøste hende; jeg vilde overlade det til Tiden, at mildne hendes Græmmelse. Fra nu af tilbragte jeg al min Tid i Grotterne; jeg havde afbrudt al Forbindelse med Verden; jeg modtog ingen Besøg; selv Familiebreve besvarte jeg kun med nogle ubetydelige Linier. Jeg ønskede, at være glemt af hele Verden. Da Ferietiden nærmede sig, og min Fader ventede mig, tilskrev jeg ham, at jeg vilde blive paa Landet, og angav Grunde derfor, paa hvis Sandhed han umuligt kunde troe.

Hvor kunde Julie modstaae en saadan Hengivenhed! Hvor kunde hun længer modstaae sit eget Hjertes Svaghed? Hun gjengjældte langt om længe min Kjærlighed med al sit Hjertes Barme; vi havde kun eet Hjerte og een Sjæl, de samme Blæder og de samme Smertes. Jeg hengav mig gandske min Lykke; den var saa stor, saa fuldstændig, at det slet ikke faldt mig ind, at den nogensinde kunde berøves mig. Min Tryghed forfærdede Julie; medens jeg gandske hengav mig Nutiden, tænkte hun med Angst paa Fremtiden.

Oste sagde hun, med Taarer i Øinene, til mig: „Alt, min Ven, hvor godt var det, om Gud nu kaldte mig til sig! Saa oplevede jeg ikke Enden paa min Lykke.“

Jeg opbød Alt, for at forjage disse mørke Anelser, og naar det lykkedes mig, bad hun mig stedse om Tilgivelse, fordi hun havde bedrøvet mig. Hun forsøgte selv, at troe, at denne Lykke kunde have Bestandighed; ofte smilte hun gjennem Taarer og sagde: „Jeg frygter Intet; jeg veed vel, at Du ikke kan forlade mig!“

Destoværre skulde dette dog alt for snart vorde sandt; en Begivenhed, som jeg allerede længe havde funnet forudsee, udrev mig af min Tryghed.

Da jeg en Aften kom hjem fra Grotterne, traf jeg min Fader. Han havde allerede ventet længe paa mig; man havde ikke funnet sige ham, hvad Bei jeg havde taget. Øynet af ham var mig saa uventet, at jeg følte mig bestyrtet derved.

„Da Du ikke vil komme til mig, maa jeg vel komme til Dig! sagde han, halvt smilende, halvt vred: For Himlens Skyld, hvad er det for et Indfald, at begrave sig paa Landet og leve som en Bjørn i sin Hule? Efter Dine sidste, forvirrede Breve maatte jeg troe, Du var syg, og Dit Udseende stadfæster det saa temmelig. Nu, min Herre, saa omfavn mig dog!“

Min Fader var en meget vakker Mand; jeg havde i ham den meest overbærende Ven, men han gjorde ogsaa Regning paa min hele Tillid. Han var selv endnu ung, og vidste vel, hvilke Daarskaber man kan fristes til i sine unge Dage. Naar han derfor bebreidede mig noget, gjorde han det aldrig med Strengthed, ei heller gjorde han nogen: finde sin faderlige Myndighed gjeldende. Jeg var uafhæn:

gig, men ikke fri; hans Overlegenhed beherskede mig, maa: ssee uden at jeg vidste det. Vel foreskrev han mig aldrig sin Willie som Lov, men jeg var bleven vant til, at be: tragte den som min. Desuagtet havde vi hverken samme Gemyt, eller samme Charakter; jeg tog Livet langt alvor: ligere, end han. Efter min Moder havde jeg arvet nogle Anlæg til Hestighed og Stivsind; han derimod var fuld af Maadehold og Estergivenhed. Han kjendte kun Deeltagelse eller Uvillie, hverken Kjærlighed eller Had havde nogensinde bevæget hans Hjerte. Lidenskaber kjendte han ikke; derfor frygtede han ei heller, at jeg skulde lade mig henrive deraf.

„Hvor han staaer der! raabte han, da jeg blev staaende for ham, taus og urolig: Saa lad dog høre, hvad her er foregaaet! Man skulde næsten troe, min Nærværelse var Dig imod“

„Ik, kjære Fader, troe ikke det!“ — „Kjære Fader! kjære Fader! Jeg haabede dog idetmindste, at det skulde for: nøie Dig lidt, efter en Fraværelse af otte Maaneder at see mig igjen; men der ere Omstændigheder, Forhold ikke sandt?“ — Jeg skjald ved disse Ord; jeg troede næ: sten, at et eller andet ulykkeligt Tilfælde havde gjort ham bekjendt med Sandheden.

„Ja, ja! vedblev han: Man er forelsket, man er ble: ven forraadt — saa gaaer det i Verden. Man begraver sin Smerte paa Landet; man river sig løs fra hele Ver: den, fordi man har været en Kokettes Legetøi. Men, Du kan troe mig, min Ven, der forgaaer Intet saa hurtigt, som slige Smertes. Du havde gjort bedre i, at hente Din Trøst et andet Sted, end her.“

Nu først forstod jeg ham. Min Fader havde erkyn: diget sig i Aiz, og her havde man fortalt ham en vis Histo: rie, der havde tildraget sig for flere Maaneder siden og hvoraf det meeste ei engang var sandt. Jeg gjorde iøvrigt intet Forsøg paa, at udgive ham af hans Bildfarelse.

„Slige Ting er det ikke værdt at tænke paa! vedblev min Fader: Vi maae see at adsprede Dig, vi maae have Dig bort herfra; jeg tager Dig med mig. Vi reise, hvorhen Du vil. Kunde Du ikke ønske, at tilbringe Dine Frierier i Paris?“

„Tak, tusind Tak, min Fader! Det er en lang Reise — det bliver for sildigt iaar!“ afbrød jeg ham forfærdet. — „Nu, saa reise vi til Marseille. Der kunne vi more os meget godt, see den store Verden, gjøre Udflugter o. s. v. Men Du synes bestyrtet! Siig mig dog, min gode Dreng, hvad feiler Dig?“ — „Intet, kjære Fader, slet Intet; jeg føler Intet, uden Taknemmelighed for Deres store Godhed.“

„Taknemmelighed? Det er skjønt. Men jeg ønskede ogsaa Tillid. Du kan ei finde nogen bedre Ven, end mig. Jeg veed nok, at man altid søger, at føre Fædrene en Smule bag Lyset; men hos mig . . . er dette slet ikke fornødent. Har Du gjort en ret dum Streg, saa siig mig det; vi ville da med hinanden overveie, hvorledes Alt kan oprettes. Eller har Du maaskee Gjeld? Jeg kan stille nogle tusind Franker til Din Raadighed“

„Jeg takker Dem, Fader! De veed, at mine Indkomster ere mere end tilstrækkelige til at tilfredsstille alle mine Luner, og da jeg hverken er Pdeland, eller Spiller, fattes mig aldrig Penge.“

„Saa maa jeg komme tilbage til min første Mening. Du er forelsket, forelsket i en Pige, som ei fortjener, at man, for hendes Utrosskabs Skyld, gjør sig til Eneboer.“ — Herpaa svarte jeg ham slet ikke.

„Det duer ikke! vedblev min Fader: Vi gaae gandske bestemt til Marseille. Vil Du gjøre mig Selskab ved Aftensbordet, Leon? Jeg mener, vi gaae tidligt tilsengs; jeg er gruelig træt. Du veed maaskee ikke, at jeg har søgt efter Dig hele Dagen? Jeg lod mig vise den Vej, Du var gaaet; saaledes kom jeg op mellem nogle Bakker, hvor der

mødte mig et sælsomt Eventyr. Forestil Dig engang! Paa Lykke og Fromme fulgte jeg en smal, eensom Sti, der førte ind mellem høie Klipper. Jeg haabede, at finde en Udvei, og fulgte Stien, indtil jeg kom til Indgangen af en Dal, hvor en fattig Kone vogtede sine Gjeder. Min kjære Herre, hvor vil De hen? spurgte hun mig. Jeg vil hvile mig histnede i Skyggen! svarte jeg hende, idet jeg skyndte mig, thi Solen brændte paa. Vend om, min gode Herre! raabte hun, idet hun sprang efter mig: Dernede boer Skarpretteren. Tænk Dig! Og der vilde jeg hvile mig! hvor let kunde jeg ikke traadt indenfor og forlangt noget at drikke Du har der valgt Dig et sørgeligt Naboskab, kjære Leon.“

Bed disse simple og dog for mig saa grusomme Ord følte jeg, at jeg afverlende blev rød og bleg. Til Lykke mærkede min Fader ikke min Angst. Vi spiste tilaften sammen, og uden at gjøre den mindste Indvending, lod jeg ham forberede vor Reise til Marseille, thi jeg vidste ingen fornuftig Grund, intet Paaskud til at undvige den. Havde min Fader gjort sin Myndighed gjeldende, for at bestemme mig dertil, saa havde jeg uden videre nægtet mit Samtykke; men han havde en egen Maade at tage mig paa, som jeg umuligt kunde modstaae. Det var henimod Midnat, da jeg fulgte ham til hans Soveværelse; endnu engang omfavnede han mig, og idet han strøg mig hen ad Haaret, som han i min Barndom pleiede, sagde han venligt: „Ikke sandt, Leon, Du er ikke utilfreds med mit Komme?“

Taarer traadte mig i Øinene, Blusels, Samvittighedsnags, Smertes Taarer; jeg følte mig i dette Dieblig Skyldig mod min Fader, som jeg skuffede, mod Julie, som jeg vilde forlade. En Time sildigere iilte jeg til Grotterne.

Det var en reen og klar Septembersnat; kun nogle lette Skyer bedækkede stundom den blege Maane. Mark

og Enge hvilte; kun mine Trin gjenløde mellem Klipperne, da jeg betraadte den eensomme Fodsti. Da jeg naaede Husset, som jeg nys havde forladt med saamegen Tryghed og som jeg nu skulde sige Farvel, grebes jeg af en saa levende Smerte, en saa inderlig Medlidenhed med hende, der i Fremtiden skulde beboe det alene, at jeg ikke havde Mod til at meddele hende vor Ulykke. Jeg skammede mig i min inderste Sjel. Jeg, som havde havt saa fast en Willie, som intet Offer havde affrækket, som havde været rede til at kæmpe mod min Stilling i Verden og mod Verden selv, som, af Kjærlighed til Julie, havde villet forsage Alt — jeg lod mig, ved min Faders blotte Dnske, bestemme anderledes; uden Modstand gav jeg efter for hans Overlegenhed, for Omstændighedernes Magt. Jeg skulde tilstaae dette for Julie, og var jeg end, i dette Dieblif, mindre at beklage, end hun, saa maatte dog hendes Ulykke trykke mig til Jorden.

Alle Binduer vare dunkle, undtagen det i Bibliotheket; der saae jeg et svagt Lys. Jeg listede mig nærmere; Julie sad i en Lænestol, mit sædvanlige Sæde. En Lampe lod mig see hendes fulde Ansigt; hun bøiede sig over en Plantesamling, hvis Blade hun ordnede maskinmæssigt. Efter nogle Dieblifkes Forløb reiste hun sig, strøg sine lange Lokker tilbage over Panden og sagde hen for sig i flagende Tone: „Min Gud, kan jeg da ikke sove!“

Binduet stod paaklem. „Det er mig — frygt Intet!“ sagde jeg, idet jeg sprang ind i Bærelset. — „Ak, gode Gud! raabte hun: Hvad er forefaldet? Hvorfor kommer Du midt om Natten? Du kan vist ikke komme imorgen?“ — Jeg gjorde et bekræftende Tegn. Bleg og skjælvende stirrede hun paa mig. „Altsaa, raabte hun: Altsaa er Skilsmisens Time kommen?“ — Jeg fortalte hende, hvad der var forefaldet. Grædende, med mine Hænder i sine, hørte hun paa mig, og da jeg havde udtalt, sagde hun med

Fasthed: „Leon, Du har en god Fader, gjør ham ingen Sorg, reis med ham, da han vil have det. Gaae! Jeg vidste jo forlængst, hvorledes alt dette vilde ende, jeg var forberedt derpaa . . . men, min Gud, hvor snart, hvor snart!“

Hun bedækkede sine Dine med Hænderne. Derpaa vedblev hun mere fattet: „Fortæl mig, hvad Din Fader har fore med Dig, hvorhen Du reiser med ham.“

Jeg skildrede hende mit Fremtidsliv, forat hun dog idetmindste med Tanken kunde følge mig ud i en Verden, hvis Sædvaner vare hende aldeles fremmede. Med sørgmodig Opmærksomhed hørte hun paa mig, uden at yttre sin Smerte. Jeg havde ikke gjort Regning paa, at finde hende saa fattet, og — saa stærk er Kjærlighedens Egoisme — hendes Rolighed voldte mig en lønlig Harme.

Timerne fløi, Lampen var udbændt. Morgenens dæmrede allerede. — „Dagen! raabte hun: Seer Du, Dagen!“

Jeg tog Afsted. Hun havde hængt sig ved min Arm og fulgte mig til Dalens Udgang. Med Dinene fulde af Taarer sluttede jeg hende her i mine Arme og sagde: „Lev vel, Julie, lev vel! Jeg kommer igjen; Du veed det, jeg kommer gandske vist igjen!“

Hun rustede paa Hovedet, og pegede hen ad Veien. Jeg saae hende i Ansigtet; hun græd ikke. — „Farvel! raabte jeg endnu engang, idet jeg forlod hende: Farvel, Julie! . . .“

Da jeg var kommen til Enden af Fodstien, vendte jeg mig om; Julie var allerede forsvunden. — „Å! raabte jeg i et slags Forbittrelse: Jeg troede mig høiere elsket.“

To Timer efter traadte min Fader ind i mit Bærelse. „Hvad! raabte han: Allerede paa Benene? Men hvorfor er Du saa nedslaaet, Leon? Er Du syg, ville vi opsætte vor Afreise.“

„Nei, min Fader! Vi ville reise idag, strax; jeg ønsker, jo før jo heller, at komme bort herfra!“ svarte jeg fast.

Da vi kom til Marseille, lod min Fader mig neppe Tid til at komme til mig selv. Han gjorde saamange Besøg med mig, han omgav mig med saamange Udspredelser, at jeg i Begyndelsen var gandske bedøvet deraf. Men paa alle disse Forlystelser fulgte Lede; Alt syntes at bidrage til, at kjede og forstemme mig; Intet havde nogen Tillokkelse for mig mere. Julie havde gjort for dybe Indtryk paa min Sjæl. — Pludseligt skulde jeg vækkes af min Lethargie.

I den Gæstgivergaard, hvor vi logerede, blev jeg bekjendt med en engelsk Familie, der var hidkommen paa samme Tid, som vi. Det var rige Folk, som vare meget nøie bekjendte med den store Verden; efter en Udflugt til Sveiz, eller til Pyrenæerne, som altid varede sex Maaneder, kom de hver Vinter til Marseille. Et tyveaarigt Ophold paa Continentet havde gjort William Neal til en fuldkommen Franskmænd. Hans Søster, Miss Anna Neal, var en af hine uforsærdede gamle Jomfruer, der modigt have naaet deres fyrretyvende Aar og trygt kunne gjøre en Reise gjennem Europa under deres graae Haars, deres Brillers og deres skotske Plaids tredobbelte Baretægt. Hver Aften drak vi vor Thee hos dem; en af en Engellænderinde tillavet Karavanethee hørte i Reisetiden blandt de største Sjeldenheder.

En Dag sagde William Neal uden videre Indledning til mig: „Jeg er forelsket, kjære Ven!“ — „De, forelsket? Hvorledes er det tilgaaet?“ — „Fra Morgen til Aften seer jeg et smukt Fruentimmer, der vel tænker paa alt Andet, uden paa min Kjærlighed.“ — „Men hvor seer De hende?“ — „Paa den lille Terrasse, fra mit Kabinet af. Det er en Dame, gandske *comme il faut*. Hun er Enke, og hedder Madame Olivier. Jeg har erkjendiget mig. Hun modtager ingen Besøg, hun kjender ingen le-

vende Sjæl her; mit eneste Haab bygger jeg derpaa, at hun snart vil kjede sig i sin Eenlighed. Jeg tænker nok, hun modtager Miss Anna's Indbydelse, og kommer paa Ballet . . . det var et godt Indfald af mig, at jeg fik min Søster til at indbyde alle Personer, som hun kjender, fjern og nær. Alle de Fremmede, som logere under Tag med os, ere inviterede; Madam Olivier har ogsaa faaet sit Indbydelseskort imorges. Det er den eneste Maade, man kan nærme sig hende paa. Er det ikke fint udtænkt af mig, hvad? — „Naar hun blot kommer!“ bemærkede jeg. — „Ja vist kommer hun; Miss Anna vil gaae til hende og bede hende mundtligt tillige.“ — „Og De følger hende vel paa Ballet?“ — „Nei, for Fanden, nei. Man maae ikke falde med Døren ind i Huset. Madame Olivier maa ikke mærke, hvorledes jeg har det, før det skikker sig. Hun er, som sagt, en Dame gandske *comme il faut*, og kunde tage det ilde op, at jeg havde vovet, at foranstalte et Bal til hendes Ære.“

Da jeg engang havde paataget mig en Fortroligs Rolle, maatte jeg ogsaa bære alle dens Byrder. Ikke sjelden faldt det den gode William Neal ind, at afhente mig, forat jeg skulde staae Skildvagt med ham et Par Timers Tid, blot i det Haab, at hans Hjertes Dame skulde vise sig ved et Vindue.

Paa en Trappe havde han hilset hende to gange. Ud denne Trappe gik vi vel tyve gange om Dagen op og ned; men det lod næsten, som om hun gjorde sig ligesaamegen Glid for at skjule sig, som vi gjorde os, for at faae hende at see. Allerede vare fjorten Dage forløbne, og endnu havde jeg ikke seet hende. Desuagtet var jeg bleven opmærksom paa en Omstændighed, som bidrog meget til, at oplive William's Haab. Hvergang vi vare i Haven, vare Jaloufierne for hendes Vinduer; men ofte kom det

mig fore, som om der bag dem bevægede sig en Skygge, som om en Haand skjød dem lidet tilside.

Aftenen før Ballet kom William gandske trøstløs til mig og meddeelte mig, at Miss Anna Neal havde villet opvarte Madame Olivier, men at hun, under tusinde Undskyldninger, var bleven afviist under det Paaskud, at hun var syg og ingen Besøg kunde modtage.

„De er ikke klog, William! sagde jeg: at De saa levende interesserer Dem for en Kone, der, som det lader, ikke vil vide noget af Dem at sige. Det er en Grille, hvorved De tilsidst maa gjøre Dem latterlig. De maa slaae denne usynlige Madame Olivier af Deres Tanker. Forestil Dem, at hun er bortreist, og glem hende.“ — „Jeg troer, at naar Alt kommer til Alt, er det det Bedste, jeg kan gjøre!“ svarte William i sorgelig Tone.

Da vi om Aftenen sadde ved Theebordet, sagde Miss Anna: „Jeg frygter, at vi imorgen ikke ville faae Madame Olivier at see hos os. Det er en høist original Person. Hele Dagen sidder hun bag Jalousierne og betragter de Personer, der komme og gaae. Deri bestaaer hele hendes Underholdning, hele hendes Udspredelse. Om Natten vaager hun; man har da ofte seet hende gaae ned i Haven, hvorfra hun først vender tilbage ved Daggry. Hun er som en Natfugl, der skyer Solen.“

„Jeg har seet hende igaar! sagde min Fader: Jeg var tidligt oppe; paa Balkonen viste sig en Dame, der forekom mig meget ung og meget smuk. Hun fjernede sig strax. Der var Ingen hos hende.“

Vi adskiltes meget sildigt. Jeg fulgte William til hans Bærelse, forat hente en Bog. Medens jeg søgte i hans Bibliothek, gik han ind i sit Kabinet. — „Kom! tilraabte han mig med dæmpet Stemme: Kom, hun er der!“

Jeg nølede en Tidlang, thi det forekom mig, som om vi Begge kun vilde gjøre os latterlige; men snart seirede

Nysgjerrigheden. Jeg traadte ind til ham og saae ned. Den til en affondret Deel af Bygningen stødende Terrasse gik ud over en Gaardsplads, og paa den stod en Dame, Albuen støttet paa Gittret. Maanen lod os see hendes Ansigt og hendes hvide Hænder; hendes rige Haar flagrede opløst i Natluften. Et Dieblif betragtede jeg hende fuld af Forundring; jeg gned mine Dine, thi jeg troede, at see feil. Men saasnart jeg saae hende reise sig og gaae bort, forsvandt al Tvivl. Denne Dame var Julie

„Nu? sagde William: De har nu seet hende; er jeg endnu en Tosse, naar jeg forsikkrer Dem, at ingen Anden, end hun, er værdig, at hedde Lady Neal?“ — „Hvorledes? raabte jeg: De vil vove“

„Nu, hvorfor ikke? sagde han forundret: Hun er Enke og jeg er forelsket i hende; hvad Underligt finder De da deri?“

Næste Morgen fandt jeg et Paaskud til at blive hjemme, medens William gik ud med min Fader. Jeg sendte en Tjener til Madame Olivier med en forseglet Billet, der ei indeholdt Andet, end mit Navn: „Leon Debray.“

Et Dieblif efter gik jeg til hende. — Staaende vendte Julie mig; hun havde endnu min Billet i Haanden. Hun var bleg, hun rystede, og da jeg nærmede mig hende, vendte hun sig bort fra mig. Hendes Knæe truede at synke under hende, hun maatte holde sig ved en Stol. Stødt ved en saadan Modtagelse og greben af Tvivl, som jeg ikke kunde forklare mig selv, sagde jeg koldt: „Hvilken Ubesindighed!“

Med disse Ord bøiede det arme Slagtoffer sit Hoved, og svarte med en Røst, som qvaltes af Graad: „Det er sandt men jeg kunde ikke længer modstaae min Længsel efter at følge Dem Jeg vilde i Løndom være Dem nær jeg haabede, De skulde ikke erfare det

. . . . Gud veed, jeg tænkte ikke paa, at forstyrre Deres Rolighed! Jeg skal øieblikkeligt reise bort igjen, og intet Menneske skal erfare, hvo jeg var, og hvad der er bleven af mig“

Pludseligt vendte alle de Følelser tilbage, jeg i to Maaneder havde søgt, med Magt at undertrykke. Hendes Resignation, hendes Taarer rørte mit Hjerte; jeg saae, at jeg endnu stedse var elsket; jeg gjorde mig de bittreste Bebreidelser, fordi jeg havde kunnet mistroe dette rene, hengivne Væsen. Jeg knælte for hende, jeg forsikkrede, kun at ville leve for hende, og tilsvor hende, at ingen menneskelig Magt skulde formaae, at skille mig fra hende. Med mørk Hengivelse hørte hun paa mig; hendes Taarer vædede vore sammenslyngede Hænder; en sælsom Begeistring oplivede hendes milde blaae Øine. Men hendes heftige Bevægelse gjorde hende det umuligt, at tale; hun svarte kun med stumme Diefast Omfider sagde hun med svag Stemme: „Du elsker mig endnu stedse jeg har Dig igjen var det end kun for een Dag, kun for een eneste Time, saa ligger dog deri en større Lykke for mig, end jeg nogensinde kunde haabe Leon, jeg staaer ved Indgangen til hiin Verden, hvor jeg ikke tør følge Dig; for mig er den evigt lukket“

Hun tog Miss Anna Neal's Indbydelseskort og viste mig det. — „Hør mig! vedblev hun efter nogle Dieblikkes Taushed: Vil Du det, saa modtager jeg denne Indbydelse. En Nat, kun een eneste Nat, ønskede jeg, at leve i Verden ved Din Side, at gaae omkring, stærk og lykkelig, ved Din Arm, under Din Baretægt denne misundelsesværdige Lykke er altsaa ikke umulig! Denne Drøm kan vordes Virkelighed! Frygt ikke, Leon! Intet skal røbe os . . . hvo skulde vel kjende mig her? Forsmædelsens og Forstødelsens skrækkelige Segl ere ikke trykt paa min Pande kun een Gang, een eneste Gang, være det mig til:

ladt, at følge Dig ind i hiin Verden, som jeg maa afstaae Dig til Siig mig, tillader Du mig det?"

„Ja! svarte jeg med Skræk: Ja; men hvorledes skal det saa siden gaae? Hvad have vi ikke at befrygte! Troer Du, at kunne forblive ubekjendt i den store Verden, naar Du engang er optraadt i den? Den vil forfølge Dig med sin Opmærksomhed; den vil forlange at vide, hvo Du er. Hvo veed, om man ikke vil vove, ligefrem at spørge Dig derom? Hvad vil Du kunne svare paa slikt et Spørgsmaal?"

Med et ubeskriveligt Udtryk tilsmilte hun mig og svarte roligt: „Byg kun paa mig! Jeg skal nok vide, at undvige deres Nysgjerrighed.“

„Åh, jeg vorder ikke rolig, før vi igjen ere i Grotterne; ønsker Du ikke ogsaa, at vende tilbage til dem, Julie?" — Hun nikkede, trykte min Haand fast, og svarte: „Jo, snart!"

Jeg forlod hende, thi hvert Dieblisk kunde min Fader vende tilbage og opsøge mig; men intet Menneske maatte ahne dette Besøg! Hele Dagen maatte jeg holde ud hos William Neal, der formeligt beleirede mig med sin Fortrolighed. Endeligen blev det Aften.

Misß Anna Neal vilde aabne Vintersaisonen med et glimrende Bal. Man havde opbudet Alt, for at gjøre denne Fest saa prægtig og glimrende, som muligt. Den store Sal i Gjæstgivergaarden var smukt dekoreret; der var en Masse af Lys og Blomster; det var et blændende Syn. Før Klokken ti havde allerede over trehundrede Personer forsamlet sig. Jeg opholdt mig med William saa nær Døren, som muligt; han var nærved at forgaae af Utaalmodighed. Da Klokken slog elleve, sagde han til mig: „Det er forbi! Hun kommer ikke . . . skulde vi ikke spille et Parti? det vil maaskee adsprede mig lidt . . . jeg vilde give meget til, at denne Nat var forbi.“

Jeg formodede, at Julie havde tabt Modet i det afgjørende Dieblif. Jeg satte mig til Spillebordet; men neppe var et Kvarteer forløbet, før William Neal, straalende af Glæde, kom hen til mig og tilhviffede mig: „Hun er der!“

Da jeg traadte ind i Balsalen, saae jeg Julie sidde hos Miss Neal. — Jeg havde befrygtet, at finde hende undseelig og forlegen; men eet eneste Blik paa hende overbeviste mig om det Modsatte. Roligt smilende, fuldkommen fattet, sad hun der. Det lod, som hun havde tilbragt hele sit Liv i det Selskab, hun for første Gang var indtraadt i. Men dog blegnede hun ved at see mig. Snart forsvandt imidlertid denne siebliffelige Forvirring, og hun hilste min Fader, som William Neal forestillede for hende. Alles Dine vare henvendte paa hende. Blandt de mange skjønne og rigtsmykkede Qvinder var hun den Skjønne! En ostindisk Mousfelinkjoles gjennemsigtige Solder omhyllede hende som en Sky; hendes blonde, i Fletninger slyngede Silkehaar dannede en Krone om hendes Pande, som en Dronning vilde have misundt hende. Hendes Ansyn lyste af en tungsindig Munterhed, og i hendes deilige blaae Dine affpeilede sig hendes Sjels Reenhed.

Den unge, smukke, Alle ubekjendte Dames Nærværelse havde vaft almindelig Opsigt; Dandserne omringede hende i Masse; hun erklærede, at hun aldrig dandsede. William Neal forlod hende intet Dieblif; han ødslede al sin Opmærksomhed paa hende, han syntes stolt af, saa om trent at være den eneste Mand, med hvem hun havde talt, den Eneste, der, blandt alle Tilstedeværende, var hende bekjendt. Men da han, som Husets Herre, var forpligtet til, ogsaa at udstrække sin Opmærksomhed til andre Damer, bad han mig indtage hans Plads.

„Madame! sagde han, idet han forestillede mig for Julie: Det er min Ven, Hr. Leon Debray; han veed,

ikke mindre end jeg, at vurdere den Ære, De har viist os ved at forherlige denne Fest med Deres Nærværelse.“

Julie svarte kun med en Compliment. Jeg satte mig hos hende. Det kom mig fore, som vi Begge drømte, og denne forunderlige Stilling gjorde mig virkeligen bange! Jeg troer, jeg vilde have forladt hende, hvis ei et bedende Blik af hende havde holdt mig tilbage.

„Endnu to Timer!“ sagde Julie høitideligt, idet hun pegede paa Uhret, som viste Midnat. Derpaa vedblev hun efter en kort Taushed: „Leon, vil De give mig Deres Arm, at jeg kan gjøre en Tour gjennem Balsalen?“

Hvilken Nat var dette i den stakkels forstødte Piges Liv! Alt omgav hende med Beundring og Ærbødighed; hun vandrede om blandt hine Damer, hvis frie og agtede Stilling hun misundte; hun var gandske som En af dem! Ja, hun var Ballets Dronning, thi enhver Mund strømte over af hendes Skjønheds Priis. Men blandt hele denne travle Mængde saae hun kun mig; jeg følte hendes Haand skjælte; hun vovede neppe, at see sig om med et Blik; heftigt bankede hendes Hjerte i Nærheden af mit. William Neal var imidlertid kommen til os. Urolig iagttog han Julie. Han martrede hende uafsladeligt med sine Artigheder og sine Spørgsmaal. Jeg benyttede et Dieblik, da han havde forladt os, til at tilhviise Julie:

„Jeg beder Dig for Himlens Skyld, forlad dette Sted! Du lider formeget under det Oprør, denne Aften fremfalder i Din Sjæl . . . ogsaa jeg lider . . . jeg veed neppe at vedligeholde min Fatning mere . . . hav Medlidenhed med Dig og mig, og forlæng ikke denne farlige Tilstand . . .“

Hun nærmede sig et Bindue, opløstede Dinene mod Himlen, og drog et dybt Suk. — „Gud! sagde hun: Hvor denne Efteraarssnat er taaget og mørk! Vinteren nærmer sig; snart vil der i Grotterne ingen Blomster være mere,

intet skyggesfuldt Løvtag Intet vil der være
Intet!“ — Pludseligt taug hun, bøjede sig ned mod min
Haand, berørte den sagte med sin Mund og hviskede: „Far-
vel, Leon!“

Denne Bevægelse var saa hurtig, som en Tanke.
Endnu et Blik kastede hun gjennem den glimrende Sal,
hvor den glade Mængde bølgede hid og did i sin Pragt,
ret som om hun ogsaa vilde sige Verden et stumt Farvel.
Derpaa greb hun min Arm og sagde: „Lader os gaae!“

Jeg fulgte hende til Trappen; hun steg iilsomt op,
og tilvinkede mig endnu et Farvel. Nu aandede jeg igjen
friere; det kom mig fore, som om vi Begge nu vare red-
dede. Ballet varede næsten til Daggry; jeg var En af de
Sidste, som forlode det. Da jeg betraadte mit Værelse,
havde Julie endnu ikke lagt sig; der var Lys bag Ja-
lousierne.

Indtil Middag blev jeg i Sengen; som Bly laae
Søvnen paa mine Dine; jeg kæmpede mod en skrækkelig
Drøm. Pludseligt reves Omhænget rask tilside; søvndruk-
ken foer jeg op; for mig stod William Neal, bleg og
bestyrtet.

„Hvad har De at sige mig? Hvad er der forefaldet?“
spurgte jeg ham. — „O, Intet af Betydenhed, egentligen
mindre end Intet, et Qvindelune! svarte han, i en Tone,
som han tvang sig til at stemme saa ligegyldigt og haan-
ligt, som muligt: Madame Olivier er afreist imorges
. . . . hun kommer ikke tilbage allerede igaar var
hendes Afreise besluttet, thi hun havde afskediget en ung
Pige, som tjente hende her i Marseille. Da hun kom til-
bage fra Ballet, tilpakkede hun sine Kufferter, Klokken sex
steg hun tilvogns. Men hvo er denne Kone? Intet Men-
neske her veed at sige, hvorfra hun er kommen, og hvorhen
hun er reist men jeg maa vide det, og jeg skal og:

saar nok faae det at vide! Jeg skal finde hende igjen, om jeg saa skulde gennemreise hele Europa, for at finde hende.“

Medens han, i stort Oprør, talte saaledes til mig, var jeg bleven opmærksom paa en Billet, som laae paa mine Aviser. Skjælvende greb jeg den. William Neal satte sig i nogen Afstand fra mig. — „Saa læs dog! sagde han utaalmodigt: De synes at være lykkeligere i Kjærlighed, end jeg.“

Billetten indeholdt kun de faa Ord: „Paa sine Knæ siger den arme Julie Dig sit sidste Farvel! Vær lykkelig, Leon! Forglem mig ikke! Herneden sees vi aldrig mere men hisset, maaskee jeg haaber paa Guds Barmhertighed“

„Hvad? raabte William Neal: Hvad er det? De bliver jo gandske bleg!“ — „De talte om Madame Olivier! afbrød jeg ham, idet jeg sammenknugede Brevet i min Haand: Siig mig, hvad var Deres Mening? Feiler jeg ikke, saa sagde De, man maatte idetmindste søge at erfare, hvor hun er fjørt hen, hvis hun muligen skulde have begivet sig til fremmede Lande. Imorgen kan hun allerede være over Grændsen“

„Åk nei! svarte William, høilig forundret over den Hestighed, hvormed jeg paa eengang gik ind i hans Interesser: Hun har taget en Hjevogn, som bringer hende til Aix. Jeg venter Rudskens Tilbagekomst, forat erfare, hvor hun er afstegen.“

Med disse Ord aandede jeg igjen friere. Jeg havde befrygtet, at Julie havde taget sine Forholdsregler langt sikkrere; hun var i Besiddelse af værdifulde Gjenstande, ingen væsentlig Hindring holdt hende tilbage, hun havde kunnet reise til fremmede Lande og skjule sig i een eller anden stor Stad, hvor jeg ikke havde kunnet finde noget Spor af hende. Men nu, da jeg var forvisset om, at kunne gjenfinde hende i Grotterne, frygtede jeg ikke mere for at tabe

hende. Det forekom mig, som om det nu aldrig kunde fattes mig paa Midler til for stedse at grunde min Lykke. Jeg vilde reise til Paris, tage Julie med, og leve uforstyrret med hende i denne uhyre Stad, hvor intet Menneske bekymrer sig om Andre. Det vilde være mig let, at bestemme min Fader. Jeg saae atter en lykkelig Fremtid for mig. Samme Dag sagde jeg til min Fader, at jeg i et uventet Ørinde maatte reise til Aix. Han havde den Bane, aldrig at udspørge mig, hvor han formodede en Hemmelighed. „Reis imorgen, om Du vil! svarte han: Om to tre Dage mødes vi igjen; vore Ferier ere jo nu tilende.“

„Men hvad om jeg fuldendte mine Studier i Paris?“ spurgte jeg ham alvorligt. — „Det staaer gandske til Dig. I Aix kunne vi tale videre derom.“

Næste Middag var jeg i Grotterne. Aldrig havde Haab og Lykke tilsmiilt mig mildere. Jeg skulde gjengive et forladt Bæsen Livet, Kjærlighedens Lykke. Jeg vilde sige til Julie: „Du vilde gjengive mig min Uafhængighed, Du flyede mig, for ei at staae mig iveien paa min Livsbane, Du fordømte Dig til en evig Eensomhed, for at vide mig fri og lykkelig . . . velan, min Kjærlighed forlanger ikke dette Offer, jeg giver Dig det tilbage . . . vær lykkelig med mig!“

Allerede saae jeg i Tanterne hendes yndige Ansigt, badet i Taarer, vende sig bort fra mig, thi jeg var beredt paa en ædelmodig Modstand. Dog tvivlede jeg ikke om, at hun jo vilde følge mig; hun havde jo allerede eengang vovet, at følge mig ud i Verden.

Jeg var dybtbevæget, da jeg gjensaae de Steder, hvor jeg var bleven elsket saa høit, hvor jeg havde været saa lykkelig. Som sædvanligt, fandt jeg Alt eensomt og stille i Dalen; Høsten havde forgyldt Trærnes Løv; de nøgne Rosenbuske fremviste kun deres Torne; hist og her blinkede et rødt Bær.

Jeg ihukom Julie's Afskedsord: „Snart vil der i Grotterne ingen Blomster være mere, intet skyggesfuldt Løvtag . . . Intet vil der være . . . Intet!“

„Ingen Blomster, ingen Blade! . . . gjentog jeg: Det er sandt! . . . hvilken mørk Sorg! . . .“

Zungsendig gif jeg hen ad Stien, mit Hjerte bankede heftigt, Taarer traadte mig i Dinene. — Da jeg nærmede mig Huset, studsede jeg ikke lidet ved at finde en fremmed Skikkelse udenfor Døren. Det var en fattig Kone, som jeg ofte havde mødt i Omegnen, hvor hun vogtede sine Gjeder. Den lille Louis løb alene om paa Terrassen, og da han saae mig, begyndte han at skrig. Han kjendte mig ikke mere.

„Åh, min gode Herre! sagde den fattige Kone: Vilde De have den Barmhjertighed, at hjælpe mig at vaage hos den stakkels Pige, vilde Gud vist lønne Dem derfor!“

„Hvad vil I sige dermed? afbrød jeg hende rask, greben af en skrækkelig Frygt: Er Nogen her i Huset syg? Hvad gjør I her?“

„Jeg vaager hos en Død!“ svarte hun mig, idet hun pegede paa den aabne Dør. — „Hvo er død her?“ raabte jeg. — „Skarpretterens Datter! Gud være denne arme Sjæl naadig! Hun døde uden Skriftemaal. Hun har aflivet sig selv, min gode Herre! Karlen er gaaet bort, for at underrette Dyrigheden derom. Jeg var histnede, da det forefaldt; han har budet mig Sølv og Guld, for at bevogte Liget; men jeg har tilbageviist Alt, hvad han bød mig . . . havde jeg taget mod noget, havde det kunnet bringe mig Ulykke for hele Livet . . . jeg vilde hellere gjøre det uden Betaling, det er en god Gjerning . . .“

Jeg styrtede ind i Huset; men jeg begriber ikke, hvad der holdt mig opret i dette skrækkelige Dieblik, thi al fysisk Kraft var vegen fra mig; kun mit Hjertes voldsomme Slag lod mig føle, at der endnu var Liv i mig. Jeg gif

lige ind i det mig bekjendte Kammer i Baggrunden af Bibliotheket, og saae mig om. Julie var her, hun laae udstrakt paa sin Seng; Lagenet havde nogle Blodspor; hendes Hoved var indhyllet i det lange Haar, men hendes blege Ansigt viste ikke det ringeste Spor af ustandne Smertes. Hun syntes ikke død, men indslumret for Evigheden.

Nært betragtede jeg det skønne Liig, kysede det paa Panden, og listede mig derpaa bort

To Dage efter traf min Fader mig paa mit Landsted, dødsygg af en heftig Feber. Saasnart jeg befandt mig i Bedring, tog han mig med sig. Siden den Tid har jeg ikke været i Air; dog har jeg besluttet, endnu engang før min Død at gjensee de Steder, hvor jeg var saa lykkelig, og hvor mit Livs frygteligste Smerte kom over mig.

Mme Charles Reybaud.

Grevinde Egmont.

Novelle.

I.

Gensom og stille sad Grevinde Egmont i sit Huuskapel, og det syntes tvivlsomt, om hun sov eller vaagede, om hun var hensunken i Andagt, eller i Drømme. Men om hendes Ungdom og Skønhed kunde ingen Tvivl finde Sted. Hun var eneste Datter af Marskalk Richelieu, hiin Mand, som havde saamegen Aand, at han hele sit Liv saae

op til Voltaire som sit Forbilled, og saamegen Lykke, at han under Ludvig XVI. døde en skøn Død, efterat have været Vidne til Ludvig den Fjortendes Hæder og deeltaget i Ludvig den Femtendes gode Dage. Paa Modreneside nedstammede Marskalk Richelieu's Datter, Fru Egmont, fra Hertugerne af Guise; hun førte Lothringens Kors og de gyldne Orne i sit Vaaben. Hendes Fader, som elskede hende lidenskabeligt, havde giftet hende med den fornemste Mand i Nederlandene, Kasimir August af Egmont Pignatelli. Ved dette Giftermaal var den store Richelieu's og Fyrsterne af Guise's Etling bleven Grevinde af Egmont, Fyrstinde af Kleve, Hertuginde af Geldern, Julièrs, Agrigent og Grandinde af Spanien.

Efter Giftermaalet med den gamle Greve blev den unge, hidtil overgiven:muntre Kone lidt efter lidt sorgfuld og lidende; hun, der endnu for kort siden straalte i Glæden af de store Navne Guise og Lothringen, havde, saavidt det ved hendes Ungdom, Skjønhed og høie Byrd var muligt, næsten bragt sig i Forglemmelse. Paladset Richelieu, som hun beboede med sin Gemal, og hvori hidtil een Glædesfest havde afløst en Anden, var atter bleven alvorligt og stille. Det var snarere et tykt og roligt Huus fra det syttende Aarhundred, end et Palads, som tilhørte Ludvig den Femtendes Favorit og som beboedes af en udmærket smuk Kone, i en Alder, hvor Kjærlighed og Livsglæde pleie at befinde sig paa Kogepunktet. Fru Egmont beboede tilmed den mest affidesliggende deel af Paladset.

Hendes frivillige Censomhed forstyrredes i Regelen aldrig. Selv hendes Fader, den letfindige Richelieu, der forblev en Gjæk indtil sin Død, traadte sjelden ind til sin Datter i disse stille Timer, men tøvede, til hun af sig selv igjen blev, hvad hun var i Selskabsalene eller ved Hoffet, en Kone fuld af Aand og Ynde, hvis Smil, hvis Stemme, hvis Blik, hvis kongelige Anstand henrykte alle Aander og

alle Hjerter. Hun var og blev ligegyldig ved alle de Forandringer, Frihedens og Lighedens Aarhundred hver Dag bragte ind i Sæderne og Lovene.

Denne unge Kone tilhørte med sin aandrige Tænkemaade, sin fuldkomne Ynde, sin sjeldne Fiinhed, langt mere Ludvig den Fjortendes Tidsalder, end Ludvig den Femtendes, langt mere Fru Maintenon's, end Fru Pompadour's. Hun var den eneste dybsindige Dame ved Hoffet. Det hændte sig ogsaa, at hun stundom, selv midt i den største Glæde, pludseligt hensank i en drømmerisk Eftertanke; hendes blaae Øine stirrede ubevægeligt, hendes Smil tabte sig langt borte i hiin usynlige Verden, som er følelsesfulde Sjæles Fremtid; hvo som saa hende sidde saaledes, maatte tænke, at hun talte gandske sagte i sin Sjæls Indre med et høiere Væsen. Hvor var hun at beklage, at hun levede i hiint de vantroe Spotteres Aarhundred, hun, et quindeligt Væsen, som elskede, leed og digtede, og maatte begrave sine Digtninger, sine Lidelser og sin Kjærlighed i sit Hjerte!

Som sagt, Fru Egmont var alene i sit Huuskapel, da Marskalk Richelieu traadte ind hos sin Datter. Han gik saa sagte, eller rettere, hun var saa hensunken i sine Betragtninger, at hun ikke hørte ham komme. Den gamle Hofmand, som aldrig undrede sig over Noget, blev tvivlraadig staaende, og vilde just trække sig tilbage, da Grevinden pludseligt vaagnede af sine Drømme, opløstede sit Hoved, og saa paa sin Fader, som om hun var bleven skrækket op af Søvne. Hun var meget bleg, hendes Øie var tørt, hendes Mund lukket, hendes Hænder frampagtigt foldede. En Mand af et mindre lykkeligt Temperament, end Marskalkens, vilde, ved Synet af dette spændte Ansigt, denne skønne, men gandske omflorede Pande og denne paafaldende Blegghed, have begrebet, at han havde en Kvinde for sig, hvis Hjerte var dybtsaaret.

Grevindens Skræk tabte sig snart. Hendes Pande opklaredes, Farven vendte tilbage paa hendes Kinder, Smilet paa hendes Læber; hun rakte begge Hænder mod sin Fader, og hendes Fader troede, hun havde sovet. Efterat han havde betragtet hende ret, betragtet hende med saamegen Kjærlighed, som han kunde finde i sit Hjerte, sagde han til hende: Du synes meget overrasket ved mit Besøg, og jeg sværger Dig, mit Barn, at hvis det ikke var Dig, vilde jeg have taget i Betænkning, at foredrage Dig den Bøn, som svæver mig paa Tungen.

Saa talte Marskalken. Hans Datter betragtede ham med en vis Forundring, men uden Uro, med et slags Hengivelse.

Da Marskalken havde ventet forgjæves paa et Svar, vedblev han: Jeg har allerede ofte fortalt Dig, mit Barn, om en gammel Adelsmand, som jeg i sin Tid har lært at kjende ved Hæren, og som kaldes Vidame af Poitiers. Du veed, at denne Vidame af Poitiers er min Ven, at jeg er ham forbunden, at han har reddet mit Liv, og at jeg ikke har seet ham siden; hvad man siger og ikke siger om denne Vidame, er sælsomt. For tyve Aar siden (Du var dengang endnu ikke født, kjære Datter!) traf min gamle Kamerad sig tilbage i et gammelt, hemmelighedsfuldt Huus i Marais. Om Dagen høres ingen Støi, om Natten sees intet Lys der. Banker man paa Døren, saa aabnes den ikke. Vinduerne ere lukkede, Væggene stumme. Endogsaa Røgen er taus og skjuler sig. Videre er Intet bekjendt. Hverken Kongen, eller Politilieutenanten, eller jeg selv, veed, hvad der foregaaer i dette Huus. Man fortæller tusinde Ting, men det er kun Fortællinger. Omsider, efter tyve Aars Eneboerliv, vaagner min gamle Ven, Vidamen af Poitiers, og skriver til mig. Gjæt engang, mit Barn, hvad han forlanger af mig!

„Jeg, min Fader?“ — „Ja, ja, min Datter!“ her er hans Brev:

„Jeg døer snart, men før min Død maa jeg tale med Frøken de Richelieu, jeg mener, Fru Grevinde d'Egmont. Læg en Oldings sidste Ønske, og, hvis det behøves, hans sidste Billie, for hendes Fodder. Lev vel!“

Grevinde Egmont kom i Forvirring, ikke fordi hun var bange for denne gamle Mand, men fordi en eller anden lønlig Forudsølelse greb hende. Først vilde hun behandle Oldingens Indfald som en Spøg; men hvilket Under! Hendes Fader, som loe ad Alt, vedligeholdte sin Alvorlighed, og erklærede paa det Bestemteste, at hun maatte gjøre Besøget.

„Han er en Mand af en ædel og berømt Stamme! sagde Marskalken: En gammel Ven af Din Moder, min Baabenbroder, som har reddet mit Liv, En af Borez, en Olding, som døer i sit eensomme Hjem. Han skal ikke sige, at han forgjæves har henflyet til min Medlidenhed og min Kjærlighed. Isandhed, det rører mig, at denne Mand, i Tillid til Dit Nygte, har valgt Dig, min Datter, til at modtage hans sidste Skriftemaal. Altsaa, viis Dig værdig Dig selv og mig; gaae, Vidamen af Poitiers venter Dig!“

„Gaae? raabte Grevinden: Gaae, denne Aften, strax? Er det Deres Mening, min Fader?“

„Ja, min Datter, gaae, paa Stedet, strax! Det er nødvendigt, jeg vil det, jeg befaler det, eller rettere, Døden byder det.“

„Før jeg idetmindste, svarte Grevinden, der stedse blev frygtsommere: bede Greven af Egmont om Tilladelse?“

„Jeg har Intet derimod!“ svarte Marskalken, idet han, med en ærbødig Hilsen, trak sig tilbage.

II.

Fru Egmont var nu atter alene, men fuld af Angst. Den blotte Tanke, endnu i aften at skulle besøge den gamle Vidame af Poitiers, forekom hende skrækkelig. Alt det Hemmelighedsfulde, hun hidtil havde hørt om denne Mand, randt hende ihu. Nogle sagde, han havde indsluttet sig for en Forbrydelses Skyld, Andre sagde, han havde gjort det af Fortvivlelse. Nogle paastode, det var ikke Vidamen, som boede indenfor disse stille Mure, men hans Mand og hans Tjeneres Mander, som opholdt sig her indtil Opstandelsen. Men hvad vilde han hende? Og hvad vedkom hun ham? Og hvad kunde hun være for ham og han for hende? O Gud, Gud, sagde hun, vridende sine Hænder. Og denne stolte Ætling af Guise og Richelieu, der optraadte saa stolt og saa mæsterligt vidste at skjule sine Sjelslidelser, hun brast nu i Taarer, rystede, vilde ikke adlyde sin Fader — hun tilstod for sig selv, at hun var bange!

Hendes Frygt var saa stor, at hun besluttede, strax at opsøge sin gamle Gemal, Grev Casimir August af Egmont Pignatelli.

Da han saae Grevinden træde ind i hans Bibliothek, blev han siddende stum, som truffen af en Vandstraale. Det var førstegang, hans Kone bærede ham med denne Gunst. Han var just snøsfelsat med, at gjenneblade sine Samlinger af Brever og Buller; men ved Synet af Grevinden glemte han paa een Gang Concilier, Dekretaler, Brever og Buller. Han stod op, gif hende imøde, og idet han greb hendes Haand, søgte han forgjæves en Stol for hende.

I Grev Egmont's Bibliothek var der kun Armstole. — Greven, som vedblev at holde sin Kones Haand, ringede af alle Kræfter, og strax fløi alle Dørene op. Da han samme Dieblik bemærkede, at han ingen Handsker havde

paa, stak han Haanden under sit Kjoleskjød, og Fru Egmont gjennemvandrede saaledes, ved sin Gemals Side, alle Palladsets Bærelser lige til Tronhimlen. Her ledte Greven sin Kone til Sædet, og satte sig selv paa en Stol paa det andet Trin af Estraden, hvor hans Kantsler pleiede at sidde.

Først nu kunde Grevinden tiltale sin Mand. Hun meddeelte ham strax den sælsomme Befaling, hun havde faaet af Marskalk Richelieu, at hun nemlig iaften skulde besøge den dødsyge Vidame af Poitiers, og at hun ikke vilde, idetmindste ikke iaften, og ikke alene. Den arme, nedslagne Kone talte længe med hiin henrykkende Stemme, med hiint bedende Udtryk, med hiint taarevædede Blik, med al hiin uimodstaaelige Skræk, som hun havde i Sjelen. Men det var forgjæves. Grev Egmont hørte saa koldblodig paa hende, som om han havde læst et Dekretale; han sagde hende, at han vel ikke indsaae, hvorfor Hr. de Richelieu, hans Svigerfader, vilde have, at Grevinde Egmont nu strax skulde besøge Vidamen af Poitiers, men at man, da det var Marskalkens Befaling, burde adlyde, at han for sin Person ikke kunde udrette Noget her, og at det gjorde ham meget ondt, at see Grevinden saa trøstløs. Derpaa stod han op, stak igjen sin handskeløse Haand under sit Kjoleskjød, førte saaledes sin Gemalinde tilbage til hendes Bærelser, og efter at han igjen havde bragt sine Dekretaler og Kirkeforsamlinger i Orden, førte han til Isle-Adam, hvor han ventedes hos Fyrsten af Conti.

Da Grevinde Egmont igjen var alene, erkjendte hun, at hun maatte adlyde sin Fader og sin Gemal.

III.

Da Grevinde Egmont's opvartende Cavaleer tilraabte Rudsken: „Til Marais, til Vidamen af Poitiers!“ blev

han, istedetforat kjøre til, siddende gandske forundret. Vidamen af Poitiers! Dette Navn havde han endnu aldrig hørt; dette Huses Sædvaner og Grevindens Besøg vare saa regelmæssige, at Enhver, som bar hendes Livree, nøie kjendte de Personer, hun besøgte, samt Dagen og Tiden, naar hun besøgte dem. Efter et vlieblikkeligt Ophold satte han sig imidlertid i Bevægelse, og kjørte paa Lykke og Fromme ad Marais til.

Himlen, som hele Dagen hang fuld af tunge Skyer, udtømte sig imidlertid. Regnen nedstyrtede i Strømme, Himlen stod i Lue, hele Staden var øde. Thi Pariserne ere som hine Insekter, der, paa skjønne Sommeraftener, forsamle sig hobevis og spille muntert i Solens Straaler; kommer der en Sky, begynder Regnen at drysse, saa er der ingen Insekter, ingen Pariserere mere. Fru Egmont's Wogn havde snart tilbagelagt Rummet mellem Palladset Richelieu og Marais. Men nu vidste Grevindens Betjente ikke mere, hvorhen. Hvor laae Vidamens Pallads? Og om man ogsaa havde vidst det, hvorledes skulde man da finde det i denne dunkle Nat, i dette rædsomme Uveir? Omsider holdt Wognen uden for et Bertshuus, hvis Skilt greb melankolsk i Stormen, som bevægede det. Løberen bankede paa. Den gik op, og Fru Egmont kunde see ind i dette usle Opholdsted. Alt, hvad Græsseligt Glendigheden har, var samlet i dette snevre Rum; hvilken Contrast dannede dette røgede Hul mod hendes glimrende Wogn, hendes fire, ildfulde Heste, hendes Løber og hendes Heiduffer, mod Glandsen af de Lys, som bares af to Cavalerer med hendes Farver! Her Silke, Fløiel, Guld og Baaben, hist smudsige Borde, ravende Stole, en halvudsukt Jld, sorte Bægge; i Wognen den skjønneste, yngste og fineste Kone ved det franske Hof, i Bertshuset en gammel, hæsleg, i Pjalter indhyllet Kjærling, som, ved en Tranlampe, sad og ventede paa sine Kunder.

Fru Egmont's Læge, der var stolt som en Adelsmand, spurgte den Gamle: „Siig mig, hvor ligger Vidamen af Poitiers Pallads?“ — Men hun saae paa ham, udenat svare. — „Jeg spørger, vedblev Hiin med stærkere Røst: Hvor boer Vidamen af Poitiers?“ — Men den Gamle svarte ikke. Hendes Blik hang ved den skønne Dame, som sad i den prægtige Kareth, og hun syntes ei at kunne vende sine Dine fra hende.

Fru Egmont stak Hovedet ud af Bognen, ligesom forat tale med den Gamle; men samme Dieblif tordnede det stærkere, Maanen tilsløredes paany; Binden, som havde lagt sig lidet, begyndte paany at rase, og Bertshuusffiltet dreiede sig endnu hurtigere, peeb endnu værre, end før.

Den unge Grevinde lod roligt Windstødet fare forbi, og da hendes Slør igjen havde indtaget sin sædvanlige Plads, og hendes skønne Haar igjen vare ordnede, tiltalte hun den gamle Kone med en saa blid Stemme, i en saa rørende Tone, med et saa velvilligt Blik, at den Gamle strax forstod Spørgsmaalet, i hvor kort det end var.

„De spørger efter Vidamen af Poitiers?“ spurgte hun. — „Efter Vidamen af Poitiers!“ gjentog Grevinden, der vel havde bemærket den Forandring, der foregik i den Gamles Træk, thi en dyb Skræk havde leiret sig paa dette ellers saa kolde Ansigt. Det blotte Navn af Vidamen af Poitiers var tilstrækkeligt til at bringe Liv i hendes udsulte Dine og reise hendes bødte Skikkelse. Gandffe sagte gjentog hun: „Vidamen af Poitiers!“ Hvo der i en Frastand havde seet hende staae der i Fakkelskinnet, skulde have troet, det gjaldt noget Stort. Og stedse gjentog hun det Spørgsmaal: „Vidamen af Poitiers?“

Tillige nærmede hun sig Bognen og sagde gandffe sagte til Grevinden: Taler de virkelig til mig om Vidamen af Poitiers? De har henvendt Dem til den Rette, han er min Nabo. Allerede længe, længe har han været

død. Lad mig see, til Juul bliver det atten Aar siden, atten Aar! Da var De vel neppe født. Fra den Tid af har hans Huus været lukket og stumt; man hører Intet, man seer Intet. Nu og da synger man en Sjelemesse derinde ved Midnatstid, men sagte, gandske sagte, saa jeg, som dog ikke er døv, neppe kan høre det, sagte, gandske sagte. - See den gamle Renegat! Man siger, han er bestændet med Blod overalt! Og forestil Dem, han har aldrig givet Almisse, han er død uden Præst, han ligger ikke i viet Jord! Til Vidamen vil De? Isandhed, han har testamenteret sit Huus til den Første den Bedste, der vil tage det i Besiddelse, og i atten Aar, siger jeg Dem, har Ingen besøgt det, hverken Fattig eller Rig, hverken Politi eller Arvinger, hverken Betlere eller Landstrygere, eller Tyve, eller Forelskede, Ingen, uden Natuglen. Gaae ikke til Vidamen! Hvad har De hos ham at gjøre? hvilken Ulykke søger De hos ham? Hvo har gjort Dem saa dristig, Dem, saa ung og smuk, at De vil besøge dette Sted, som jeg usle, gamle Qvinde ikke vilde betræde? hvo har befalet Dem det? Svar mig!

Hefstigt skjælvende svarte Grevinden: „Det er min Faders og min Mands Befaling, og jeg maa endnu i denne Aften besøge Vidamen af Poitiers.“

Den Gamle taug og syntes at besinde sig; derpaa sagde hun, uden at forlade sin Post, til Kudskene: „Du kjører gandske lige frem, og bøier af tilvenstre, saa igjen tilvenstre, og immer tilvenstre; jeg skal nok sige Dig, naar Du skal holde.“

Og atter satte Vognen sig i Bevægelse. Og hun maatte tage sig underligt ud, denne gamle Qvinde, med sine hvide, flagrende Haar, sin usle Dragt, ved Siden af denne prægtige Vogn med det glimrende Baabenmærke: Guisernes Kors, Richelieu's Hjelm og Egmont's Sværd.

Endeligen holdt Bognen udenfor en uhyre Port. Strax aabnedes begge Fløie, og Hestene travede ind i Gaarden. — Den Gamle aabnede Bogndøren, slog Trinet ned, og udrafte sin magre Arm og sin blyfarvede Haand efter den unge Grevinde, som, bleg og skjælvende, steg op paa Husets Trappe, der var bedækket med et blommet Teppe.

Derpaa begyndte for Grevinden det Skuespil, som jeg nu vil beskrive.

IV.

Saa mørkt og sørgeligt Palladset Lusignan (det var Vidamens Huus) var udvendigt, saa prægtigt var det indvendigt. Aldrig havde denne nu uddøde Slægts beskærmende Fæe givet en herligere Fæst inden dets Mure. Neppe havde den unge Grevinde sat sin Fod paa Trappen, før en blid Musik lod sig høre. En Adelsmand nærmede sig hende og bød hende sin Haand; Dronningen af Frankrig havde ikke kunnet vorde modtagen med større Hylдинг og Ærefrygt. Blomster duftede allevegne, guldvirkede Silketæpper bedækkede Trapperne, der vare indfattede med Billedstøtter, uhyre, med Borlys besatte Lysekroner hang ned fra Loftet, Forgemakkerne vrimlede af prægtigt klædte Lafeier, der stode ærbødigt i to Rækker. Saaledes gik Grevinden gennem adskillige Sale, værdige Palladset i Versailles, smykkede med Malerier og gothiske Møbler, og altdette havde en Glæde, en festlig Hemmelighedsfuldhed, der mindede stærkt om hine eensomme, af ufortrødne, usynlige Aander beboede Huse, der saa ofte forekomme i „Tusind og een Nat.“

Men hvad der gjorde denne Sammenligning endnu mere træffende, og hvad jeg ikke selv veed at forklare, var, at da de vare komne til den sidste Sal, førte Adelsmanden

Grevinden ind i et langt Gallerie, der saae ud som en Winterhave. Her bukkede han dybt og lod Grevinden alene. Fru Egmont, hvis Nysgjerrighed var vaft i samme Grad, som hendes Frygt, vilde see Eventyret tilende. Gandste alene gif hun, paa Lykke og Fromme, videre i denne Skov af grønne Myrther, knoppede Rosenbuske og blomstrende Oranger. Et frisk og fint Græsteppe udbredte sig under hendes Fødder, et blidt Lys faldt paa disse skjønne Træer, det var som en stille, med Bellugt opfyldt Sommeraften. Saaledes kom Grevinden til en gandste i landlig Stiil bygget Hytte: kunstløse Mure, Trægrene med Barken paa bare Straataget. Grevinden traadte ind i denne Hytte, hvis Indre gandste svarte til dens Ydre: Bæggene vare hvidtede, nogle kolorerede Kobberstik hang paa dem. Paa et simpelt Bord, som stod midt i Hytten, saae man endeel Leerfade og Tallerkener liggende paa en sort Dug; men alt dette skinnede af Reenlighed. I dette Bærelse, eller rettere i denne Stald, stode ogsaa fire til fem skjønne Køer fra Flandern. En af dem saae paa Grevinden og vilde slikke hendes Hænder. Hun troede at drømme.

Og endeligen, paa den anden Side af Bordet, hvad saae hun der? En simpel Seng, uden Omhæng, med en grøn, ulden Dyne og Lagner af ublegt Lærred, og i denne Seng en gammel Mand med Nathue paa, som laae i dyb Søvn. — Det var Vidamen af Poitiers.

Man kan forestille sig den unge Kones Forlegenhed; saamange uventede Sindsbevægelser havde bestormet hende denne Dag! Hendes Fader, hendes Gemal, hiin gamle Qvinde, dette saa skumle Pallads, og i dette Pallads saamegen Pragt og Glands, denne provencialske Have midt om Winteren, denne Stald, disse Køer, denne Krybbe, og i Sengen denne Mand, som sov, denne Mand, som havde kaldt hende til sig, hende, Marskalk Richelieu's Datter,

hende, Grevinde Egmont, hende, en af de største Damer i Europa!

Det var hende ikke ukjært, at have et Dieblik at fatte sig i, før den sidste Lusignan vaagnede. Hun satte sig altså paa en Halmstol, og ventede roligt, Albuen støttet paa Bordet. — Efter et Kvarteers Forløb vaagnede Vidamen af Poitiers.

V.

Hans første Blik faldt paa Grevinden. Han saae, hvor skøn, hvor rørende skøn hun var, hvor udtryksfuld, bleg, hengivelsesfuld hun var, skjøndt hun Intet kunde forudsee; han fandt hende saa ung og tillige saa lidende, at han sieblikkeligt kjendte hende, han, der aldrig havde seet hende. Hun derimod undredes høilig ved Synet af denne Mand, der endnu engang syntes at vende tilbage til Livet, for at hilse hende første og sidste Gang med et sjelfuldt Blik. Denne Mand's Hoved var smukt; indhyllet, som han var, i sine Lagner af ublegt Lærred, i denne Hytte, i denne Omgivelse, fornægtede han dog ikke paa sit Straaleie nogle ædle Levninger af Familien Lusignan's Træk, saa den unge Grevinde, ved første Diekast, følte sig beroliget og var meget glad, at hun havde havt Mod til at komme.

Imidlertid satte Gubben sig, med Anstrengelse af alle sine Kræfter, opret i Sengen, og sagde med døende, men klar og rolig Stemme: „Fru Grevinde! Først maa jeg bede om Tilgivelse, at jeg har hidkaldt Dem og dertil benyttet min Indflydelse paa Hr. Marskalken; men De seer, jeg er en Døende. Kun Dem ventede jeg endnu før min Bortgang; jeg havde ikke kunnet døe, uden at have talt med Dem, det sværger jeg ved det, der er os Begge dyrebarest.“

Ved disse Ord blev Grevinden, der havde beroliget sig noget, atter bleg og skjælvende; det blev hende paa eengang

klart, at der mellem hende og denne Mand bestod et usynligt Bånd. Hun ned slog sine Dine, og lagde Haanden paa Hjertet, som for at styrke det. Oldingen vedblev: „Ikke sandt, Madame, han var ung og smuk, og elskede Dem af gandske Sjel, og De elskede ham ogsaa af Hjertensgrund?“ — Her taug han, enten det nu var, for at drage sin Nande, eller for at oppebie Grevindens Svar; men Grevinden svarte ikke. Han vedblev da: „Madame, Madame, jeg har ingen Tid at spille; jeg føler, at jeg døer; jeg maa haste mod Slutningen, Madame. Altsaa — tilgiv mig, og fat Mod, fat Mod, for Deres Skyld og for min Skyld!“

Da opløstede hun atter sit Hoved, strøg sit Haar tilbage, og fæstede et bedende Blik paa Vidamen. — „O Gud, o Gud! sagde hun: Hvad vil De sige mig? Og hvad er der tilstødt ham? Jeg beder, naadige Herre!“ — Den arme Kone var saa bevæget, at hun ikke mærkede, hvorledes hun, med disse Ord, blottede sin Hemmelighed.

Vidamen gjengav hende Blik for Blik, Medlidenhed for Medlidenhed, og sagde derpaa med saa sagte Stemme, at kun hun kunde forstaae det: „Han er død!“

Med dette Ord foer Grevinde Egmont op, udstødte et høit Skrig og raabte: „Hvad siger De? Hvo er død? Er han død?“

Hun havde udstrakt sine Arme mod Oldingen. Han greb hendes Haand. „Ja! sagde han: Han, han er død. Der er ingen Greve af Gisors mere, Madame, som kan elske Dem herveden; han er død. Og hvorledes, jeg beder Dem, kunde det være anderledes? Han havde seet Dem, han havde elsket Dem, han havde drømt om Deres Besiddelse, og Deres Fader havde leende givet Dem til en Anden, og hvilken Anden! Stakkels ædle, unge Mand! Berøvet sin Lykke, sin hele Fremtid, ene i Verden, fjern fra Dem, har han i en Træfning fundet Døden. En Kugle

befriede ham fra hans Lidelser, og jeg, som elskede ham saa høit, jeg lever endnu, forat sige Dem, Madame, hvad De allerede har ahnet: Den unge Grev Gisors har ladet sig dræbe for Marskalk Richelieu's Datters Skyld!"

Da Gubben havde udtalt, sank Grevinden tilbage paa sit Sæde og vilde ligge under for sin Smerte; hendes længe undertrykte Taarer brøde frem; hun græd, og hengav sig gandske denne Smerte, som hun havde holdt saa hemmelig. Denne Smerte kom endeligen til Udbrud! Oldingen syntes igjen at have hengivet sig sin Rolighed, og lod Grevinden græde, saalænge hun vilde græde.

Omsider greb han atter Ordet med høitidelig Røst: Ja, sagde han, det var en ædel ung Mand, han havde det ædlest Hjerter og det tappreste Mod, og han elskede Dem usigeligt, Madame! Dagen før sin Død tilskrev han mig følgende Brev:

"Skjænk hende ogsaa Deres Kjærlighed! Og siig hende fra mig, som elskede hende, siig hende, at jeg er død af Kjærlighed til hende! Og Gud give, Du maa vorde lykkelig, Pauline! Tilstil hende Alt, hvad jeg havde af hende, dette Baand, som hun tabte paa et Bal i Versailles, denne Blomst, som hun har baaret, dette Kommetørklæde, hvori hendes Familievaaben er broderet. Det er Alt, hvad jeg havde af hende. Beed hende ogsaa, hun ville, for min Kjærligheds Skyld, vaage over min unge Broder, thi han behøvede mig paa Jorden og vil græde over mig af gandske Hjerter; han er et uskyldigt og retskaffent ungt Menneske uden Formue, uden Familie, uden Forældre, han har kun sin Kaarde, og ei engang et Navn! Men hun vil sørge for ham. Hun er saa god! Hun vil mene, at hvad hun gjør mod den yngre Broder, det har hun gjort mod mig, den Ældre, som er død. Og nu gaaer jeg Fienden og min Død imøde. Lev vel, min gamle Ven, lev vel!"

Oldingen kunde neppe læse tilende. Den ulykkelige Greve Gisors Brev faldt ud af hans skjælvende Hænder.

Grevinde Egmont græd ikke mere; hun var lutter Dre. Da Vidamen saae hende saa opmærksom, samlede han sine sidste Kræfter og vedblev: „Grev Gisors, den ulykkelige unge Mand, som er død for Deres Skyld, havde en Broder, en Broder, som ikke var hans Faders Søn, en Broder, som var min Søn, en fortabt, forvildet, navnløs, forladt Broder, og dog mit Barn. Denne unge Mand kalder sig de Guys, og er fortiden gemeen Soldat i den franske Garde. Grev Gisors var hans Støtte, var ham i Faders Sted. De Guys staaer alene i Verden. Gisors er død og jeg er en Døende. Vil De nu opfylde Grevens sidste Billie? Vil De forbarme Dem over hans Broder? Ædle, tyveaarige Kone, vil De være en attenaarig Soldat i Moders Sted? Vil De være dette forladte Barns Skyttsengel? O, siig, at De vil det! I Gisors Navn, som er død af Kjærlighed til Dem, og i den Oldings Navn, som nu bønfalder Dem, i den gamle Lusignan's Navn, hjælp ham, ædle Dame, at oprette sin Feil! Siig, at De vil det, siig det, og jeg dør rolig; siig det, saa skal jeg bringe Greven af Gisors Budskabet derom! For Himlens Skyld, siig, Madame, siig, at De vil det!“

Den unge Grevinde svarte: „Jeg skal opfylde Greven af Gisors sidste Billie.“ — „Ogsaa den gamle Lusignan's?“ spurgte han. — Hun svarte: „Ogsaa den gamle Lusignan's.“

Herpaa fremtog Vidamen under sin Hovedpude en lille, med Guld indlagt Kasse af rigt og kostbart Arbeid. — „Denne Kasse, sagde han: indeholder al den Formue, jeg kan efterlade de Guys, min Søn, Greven af Gisors Broder. Vil De modtage den, Madame?“ — Hun tog mod Kassen, udenat siige et Ord.

„Og lover De mig, naar jeg ikke er mere, selv og egenhændigt at tilstille de Guys den, udenat siige ham, hvorfra den kommer? Lover De mig, at ville see denne

unge Mand, idetmindste een eneste Gang? Thi vil De ikke dette, saa fast denne Kasse til den første den bedste Betler. Men De lover mig, selv og egenhændigt at tilstille ham den, ikke sandt, Madame?"

Derpaa greb han hendes høire Haand, lagde denne Haand paa sit Hoved, saa paa sit Hjerte, gjorde derpaa, med denne hvide Haand, Korsets Tegn, og bragte den til sine døende Læber. Grevinden drog sin Haand til sig; den sidste Lusignan var død.

Da Grevinden igjen kom til sig selv, sad hun i sin Vogn. Den kostbare Kasse laae hos hende, og den gamle Kone, som havde viist hende Veien til Palladset Lusignon, bad hende bønligt føre hende tilbage til hendes fattige Huus.

Virkeligen førte Grevinden den gamle Kone tilbage til hendes Hjem, og da hun steg ud af Vognen, foldede hun sine tørre Hænder og sagde: „I Hellige i Paradiset, beder for hende!“

VI.

Grevinde Egmont tilbragte en meget urolig Nat. Hvorledes skulde hun tilstille de Guys denne Kasse, hvad skulde hun sige denne unge Mand, og hvorledes skulde hun faae ham i Tale? Efter et Dieblifs Overlæg besluttede hun, at betroe, hvad hun af denne Historie kunde betroe, til sin Skriftefader, for at han kunde være Vidne til hendes Samtale med Gardesoldaten, eller idetmindste raade hende.

Hele Natten henrandt under tusinde Planer, under tusinde Sorger, under tusinde Rædsler. Snart saae hun Gisors, gandske bedækket med Støv og Blod, fæstende sit bristende Die paa hende; snart saae hun den gamle Vidame af Poitiers, snart den unge Gardesoldat, staaende mellem begge sine Venners Rister. Det var en skræffelig Nat.

Engang kom det hende fore, som hun grebes af en iiskold Haand. Ved denne Berørelse foer hun op af Søvne. Denne gang drømte hun ikke.

Tre ganske sortklædte og tilslørede Damer stode ved Grevindens Seng. Over den forgangne Dags Tildragelser havde Fru Egmont ganske glemt, at hun næste Morgen, i stort Kostume, skulde bivaane Dronningen af Portugals Liigbegængelse. Disse tre Damer vilde nu føre hende til Nôtre-Dame. Det var Fru de Mazarin, Fru Grevinde de Tessé og Fru Hertuginde de Brisfac. Man kan tænke sig, hvilken Forfærdelse der greb Grevinde Egmont i det første Dieblif. Hendes Terner kom imidlertid. Hun blev klædt i Sorg, og gik mellem Fru de Mazarin, Fru de Tessé, og Fru Hertuginde de Brisfac til Nôtre-Dame.

Hiin Dag var hele Nôtre-Dame-Kirken betrukket med Sort. Hoffet bivaanede den allertroeste Dronnings Liigbegængelse. Madame Louise af Frankrig anførte Sørgetogget. Fru Egmont var, som Grandinde af Spanien, Prindsessens Gæsdame og bar Slæbet af hendes Kaabe. Grevindens Slæb blev igjen baaret af en anden Dame.

Høitideligheden begyndte; den lignede alle hine Hof-sørgefester, ved hvilke der sjelden flyder en Taare. Hvad der meest sysselsatte alle disse Damer i den dybeste Sorg, var, at see, hvorledes Fru Egmont, efter Absolutionen, gik forbi Katafalken og derpaa gjorde en af hine yndige Forbøininger, som man, i Versailles's Kapel, beundrede saameget. Thi blandt de Damer, der bevarede Hemmeligheden af hiin fortryllende Meien à la Fontange, udmærkede Ludvig den Femtendes Hof ganske særdeles Fru Egmont.

Hele Hoffet ventede altsaa med Utaalmodighed, at Fru Egmont skulde neie for Katafalken, og allerede traadte ogsaa den unge Kone frem under Liighimlen. Det var hendes yndefulde Gang, det var hendes fortryllende Bært,

hendes hele, skjønne og beundringsværdige Skikkelse. Trods den sorte Dragt, som tilhyllede hende, vilde Enhver have gjenkjendt hende. Pludseligt, medens alle Blikke vare fæstede paa hende, standsede hun midt i Choret. Hun syntes at fastholdes af en usynlig Magt; ubevægelig, liig en Billedstøtte, stod hun der. Et Diebligs Rædsel greb Alle; endogsaa Præsternes Sang forstummede; det var en skrækkelig Pause. Man saae ikke Grevindens Ansigt, men i hendes hele Skikkelse laae en usigelig Forfærdelse. Imidlertid forblev Enhver ubevægelig paa sin Plads, i Forventning af det, der vilde skee.

Fire Gardister vare opstillede ved de fire Hjørner af Liigklædet. Disse unge Mennesker, som stode der i deres rige Uniform, Geværet i Armen, forestillede idethøieste fire store Vreskjerter, og Ingen skjænkede dem større Opmærksomhed, end man skjænkede selve Katafalkens Søiler. Disse Hoffolk levede kun sig selv, saae i hele Verden kun sig selv; hvorledes skulde de bemærke fire Gardister, som stode Bagt? Idethøieste kastede nogle gamle Damer et adspredt Blik paa en ung Soldat, som var den Første paa høire Side; thi det var virkeligen en smuk ung Mand, neppe atten Aar gammel, høi og rank, med sorte, store og melancholske Dine, med et blegt, tankefuldt Ansigt. Han var sikkert en Adelsmand, og kun et Misgreb af Skjebnen kunde have gjort ham til simpel Gardesoldat; men det var, som sagt, Bemærkninger, som kun Gaa gjorde, om ellers Nogen gjorde dem, og i dette Dieblig fængsledes denne Hofforgsamlings hele Opmærksomhed, hele Deeltagelse, eller idetmindste dens hele Nysgjerrighed af Fru Egmont, der saaledes, midt i Choret, fastholdtes af en usynlig Magt.

Det var imidlertid hiin smukke, unge Mand, hiin simple Soldat, hiin levende Billedstøtte, det var den Forreste af disse Liigvogtere, der, ihvor ubevægelig end hans Holdning var, dog først bemærkede, at denne tilslørede

Dame, der blev staaende foran ham, vaklede og truede at falde. Da glemte den unge Mand sin Bagtordre, og ilte henimod Damen, som kunde saare sig dødeligt, hvis hun faldt om paa Kirkens Steengulv. Retfærdige Himmel! Det var den høieste Tid; Livløs sank Grevinde Egmont i hans Arm.

VII.

I et Malerværksted i Forstaden Saint Germain, i fjerde Etage, sadde to unge Mænd: den Ene ung, levende munter, var sysselsat med, at fuldende et af hine nydelige Malerier, som i det attende Aarhundred have gjort Lykke ved deres flandriske Farvetone, der har vedligeholdt sig fortræffeligt indtil den Dag idag. Den unge Kunstners Navn var Greuse. Den smukke Soldat, som sad hos ham, syntes hensunken i dyb Tungsindighed. Greuse arbejdede, og kastede fra Tid til Anden et Blik fra Lærredet paa sin Ben. Omsider, da han saa, at den unge Soldat ikke vilde begynde at tale, sagde han: Men hvad fattes Dig da? Hvorfor gør Du saadant et kjedeligt Ansigt? Hvilken stor Ulykke har da truffet Dig, min Ben, siden Du er saa nedslaaet og sørgmodig, Du, der altid ellers var et Glædens Barn?

Åh, svarte de Guys — thi ham var det: åh, hvor ulykkelig er Den, der ei har andre Frænder, end Lyst og Glæde! Det er en troløs Familie. Du veed, at jeg ingen Anden har kjendt, og nu har, som Du seer, denne Familie ladet mig i Stikken, uden at jeg kan sige, hvorfor, og derfor seer Du mig nu saa sørgmodig.

Og nu udøste de Guys sit Hjerte for sin Ben, og fortalte, hvorledes en usynlig Haand hidtil havde vaaget over ham, skjænkhet ham Penge til hans ubesindigste Udgifter, hjulpet ham i de bittreste Forlegenheder, og hvorledes

denne Haand pludseligt havde trukket sig tilbage, saa han nu ikke var bedre faren, end et Barn, der er given til Priis for den offentlige Medlidenhed. Greuse hørte paa sin Bens fortrolige Meddelelser med et Menneskes vantroe Smil, der aldrig har havt en usynlig Beskytter, der altid selv har beskyttet sig og ikke troer, at der er Nogen, som gjør vel i Løndom. Begge Benners Underholdning gav derfor lidt efter lidt Plads for den dybeste Taushed. Greuse vendte tilbage til sit Arbeid, og de Guys sad der igjen i sin grublende Stilling.

Da treen en gammel Qvinde ind i Malerværkstedet. Jeg kommer, sagde hun, forat bede Deres Herlighed male mig; jeg vil være meget erkjendtlig derfor.

Greuse, der ofte malede Qvinder, men de yngste og skjønneste, han, der var saa ildfuld en Elsker af de lange Silkehaar, de fulde, purpurrøde Læber, de store, blaae Øine, og fremstillede det attende Aarhundredes Damer saa nydelige, leende og gjennemsigtige, brast i høi Latter ved disse Ord, talte af en hæsliq gammel Kjærling.

„Saa betragt dog, sagde han til den unge Soldat: betragt dog, min Ben, den gamle Her. Vil Du lade Dig spaae, min kjære Guys? Leiligheden er gunstig; Du finder ikke saa let Mage dertil.“

Og atter sfoggerloe den unge Kunstner. Uden at tabe sin Fatning, sagde den Gamle til Greuse: „Og De vil male mig, naar jeg spaaer ham?“ — „Ja! svarte Greuse: Ja, Gamle, jeg maler Dig, saa guul og runken som Du er, naar Du spaaer ham.“

Med disse Ord stod han op, og greb de Guys i Armen. „Saa kom dog! sagde han: Kom, og lad hende afsløre Dig Din Fremtids Hemmelighed.“

„Tag Dem iagt! sagde den Gamle til Greuse: Tag Dem iagt med denne syge Arm! Den unge Mand er igaar bleven farligt saaret.“

„Han, saaret? udbrod Greuse: Du har slaaedes, og har ikke sagt mig det?“

„O! tog den Gamle Ordet: Her er ikke Tale om et usfelt Sabelhug, som er lægt i fireogtyve Timer; det er en dybere Wunde, en, som er gaaet Dem til Hjertet, ikke sandt, Hr. de Guys?“

„Hvad vil Du sige dermed? raabte den unge Soldat: Og hvoraf veed Du, at jeg er bleven saaret saa dybt i Hjertet? Hvo var hun? Hun var heel sort og tilstøret, da jeg bar hende, og jeg har ikke seet hende. Ak, Du har Ret, naar Du siger, at jeg er truffen i Hjertet!“

Da drog den Gamle ham hen i en Krog og sagde: „Imorgenaften gaaer De til Marais, til Vidamen af Poitiers Pallads, og venter vore Befalinger der.“ — Bestyret blev de Guys staaende.

Den Gamle vendte sig igjen mod Greuse, som aldeles ikke kunde begribe dette sælsomme Optrin, og sagde til ham: „Min Herre, jeg haaber, at De nu ikke længer vil vægre Dem ved at male mig.“ — Med disse Ord gif hun.

Da hun var borte, saae Greuse paa sin Ben, og folte, at han ikke torde spørge efter hans Hemmelighed.

VIII.

Vi vende tilbage til Grevinde Egmont. Vi have forladt hende ganske ude af sig selv, ganske ulykkelig. Det var altsaa hans Broder, som hun elskede! Hun havde altsaa gjenfundet denne skønne Herre af Gisors, der havde ladet sig dræbe for hendes Skyld, gjenfundet ham som Bagt ved en Katafalk! Thi Ligheden mellem begge Brødre var paafaldende; hun havde gjenfundet ham saa smuk, saa ung; Guys var, saa at sige, Gjenfinnet af Gisors. Denne Mand var altsaa hendes Myndling, og hun hans Formyndereske. Hun ihukom den Eed, hun havde svoret

Bidamen af Poitiers paa hans Yderste; hun havde lovet ham, selv at see, selv at tale med Hr. de Guys, selv at tilstille ham den i hendes Hænder nedlagte Kasse. Hvorledes skulde hun see ham? Hvor? Hvad skulde hun sige ham? Hvorledes holde sin Eed? O Gisors! Gisors!

Men da Fru Egmont var en ædel Kvinde, som beherskede sig selv, naar hun ikke blev alt for overrasket og forskrækket, saa udsendte hun, efter at hendes første Angst havde lagt sig lidet, den gamle Kone, for at opsøge Hr. de Guys, og da hun ikke vilde kjendes af den unge Mand, ei heller see ham oftere, lod hun den Gamle føre ham ind i sit usle Bertshuus. Og her mødtes altsaa Hr. de Guys, Gardesoldaten, og Fru Grevinde d'Egmont.

Ubeskrivelig var hans Forundring, ubeskrivelig den ærefrygtsfulde Beundring, hvormed han betragtede dette skønne og ophøiede Væsen. Hun sad paa en simpel Stol, Albuen støttet paa et Egebord, og talte med den største Ligefremhed og Rolighed til den unge Mand, der staaende, i den dybeste Ærefrygts Stilling, hørte paa hende.

„Min Herre! sagde hun: En Person, som ikke vil nævnes og som nu er død, har betroet mig Fuldbyrnelsen af sin sidste Villie. Det er en Tjeneste, som jeg ikke kunde undslaae mig for. Her har De denne Kasse, som jeg skal tilstille Dem egenhændigt. Den Afdødes Ønske er, at De maa vorde lykkelig og viis; Han veed, det er ufornuødent, at bede Dem være tapper og ærefjær. Mit Ærinde er nu udrettet, og troer De, at være mig nogen Tak skyldig, saa forglem, at De har seet mig!“ — Derpaa stod hun op, og gik ud.

Ubevægelig, fuld af Bestyrtelse, blev de Guys tilbage, og spurgte sig selv, om det ikke havde været et Drømmebilled.

Larmen af en bortkjørende Vogn vakte ham af hans Bedøvelse. Men først, da han havde aabnet den kostbare

Kasse og betragtet dens rige Indhold, mindedes han tydeligt det Syn, han nu havde havt. Da han nu saae, at han var ganske alene, faldt hans Mod, og han brast i Graad.

IX.

Læseren ville nu følge mig fra det stygge Bertshuus til Ludvig den Femtendes glimrende Hof. Her seer man endnu Kongedømmet i al dets Magt, skjøndt det er faldet færdigt; Undersaatterne holde sig endnu i den dybeste Underdanighed, skjøndt de allerede ruste sig til Oprør.

Fru Egmont var fjørt til Versailles. Grevinden var maaskee aldrig skjønnere, mere straalende og smykket, end denne Dag. Hun bar en med Guldbroderier besat Atlaskjole. Hendes Hals, hendes Arme, hendes Hænder, hendes Pande skinnede af Diamanter. I Spidsen for de titulerede Damer var hun just i Begreb med at sætte sig ved Kongens store Taffel. Frankrigs hele Adel samledes ved dette store Bord; Hertuginde, Grandinde af Spanien, de franske Marskalkers Gemalinder, eller de, der beklædte Gresposter i Louvre og vare Kongens Fættene. Og i al denne Glans udmærkede sig dog endnu den eneste Konge, .Voltaire havde anerkjendt, Kong Ludvig den Femtende, ved sin Skjønhed, sin naturlige Ynde, sin fine Spøg.

Det kongelige Maaltid begyndte. — Versailles's Publikum, som tilstedtes Adgang til Kongens Spisesal, traadte ind af een Dør og gik ud af en anden, idet det, paa sin hurtige Vandring, beskrev en Bue om det store Taffel. Jeg har forglemt, at sige, at Grevinde Egmont sad ved Kongens høire Side.

Pludseligt standsede denne bølgende Mængdes Bevægelse; der hørtes en let, af Grefrygten dæmpet Mumlen. ligeoverfor Kongen stod, stiv, ubevægelig, med stirrende

Blik, ligesom fastnaglet af en overnaturlig Magt, et Menneske, en Soldat, men ung og smuk, af ædel Holdning og beundringsværdig Ynde, næsten saa smuk som Kongen. Han stod, som sagt, ubevægelig, ude af sig selv, maalløs; han havde gjenkjendt Grevinde Egmont!

Der opstod en dyb Taushed. Kongen havde strax tænkt sig, for hvis Skyld den unge Soldat blev staaende saa ubevægelig. Imidlertid var Bagten kommen til, og de Guys blev med Magt bragt ud af Salen; men hans Blik blev hængende ved sin Gjenstand, hans Sjæl syntes at blive tilbage. Da Grevinde Egmont saae, hvor skaanseløst man behandlede den unge Kriger, kunde hun ikke beherske sig længer, men udstødte et smerteligt Suk. Stakfels Kone! Hun glemte, at Alle saae paa hende!

Al Kongens Forstand og Godhed behøvedes, for at udrydde den ædle Dame af denne sælsomme Forlegenhed. Han hidkaldte Garde:Gefreideren, og sagde, uden at see paa Grevinde Egmont, men dog saa høit, at man kunde forstaae det: „Min Herre, lad den unge Mand løs; den store Pragt maa have forvirret ham; jeg vil, at han skal gaae med Fred.“

Derpaa tilføiede han, idet han, med det elskværdigste Smil, bøiede sig mod Dronningen: „Maaskee er det Synet af Dronningen, der har berøvet ham hans Fatning.“

X.

Fra den Dag af saae Hr. de Guys aldrig mere Grevinde Egmont. Han dræbte sig med egen Haand, for at straffe sig selv, fordi han saaledes havde stillet den ædle Dame blot for hele Hoffet. Nogen Tid efter døde ogsaa hun, uden at have betroet nogen sin Hemmelighed. Og hvem havde hun vel kunnet betroe denne Hemmelighed?

Hverken hendes Gemal eller hendes Fader havde forstaaet hende; kun Kongen havde forstaaet hende.

Det er hele Historien om denne Soldat og denne fornemme Dame, en rørende og meget simpel Historie, en Historie om den rene, sandeste og fydfeste Kjærlighed paa begge Sider. Er der noget Beundringsværdigere, end Fru Egmont's Kjærlighed til den ædle Greve af Gisors, der opstaaer fra de Døde i en fortabt Søns Person?

Jules Janin.

Et Chor af Jægerbruden.

I Wien begav det sig en Aften, at en ung Mand snublede over et menneskeligt Legeme, som laae i en Kendersteen.

Bed Synet af dette med Skarn overstænkede Legeme gjøs han af Skræk; thi han troede først, at det var en Forulykket, eller en Myrdet, hans Fod havde stødt paa. Men da han bøiede sig ned, for, om muligt, endnu at hjælpe den Ulykkelige, mærkede han strax, at det hverken var meer eller mindre, end en drukken Mand, han havde at bestille med. — „Fordømte Drukkenbolt!“ raabte han.

Bed disse Ord tørrede den smudsige Skabning, som væltede sig i Kenderstenen, sin af Skarn marmorerede Pande med Bagen af Haanden, betragtede den unge Mand, og sagde hikkende: „Fordømte Drukkenbolt? Siger Du det, Carl Maria von Weber? Fordømte Drukkenbolt! . . . Og jeg er dog ligesaa god, som Du, veed Du det!“

Og da Weber vilde fjerne sig, vedblev han: „Du maa ikke gaae! Og jeg beder Dem, Hr. Weber, gaae ikke bort! Fordi jeg er en Drukkenbolt, derfor er det dog ikke sagt, jeg skal ligge her og omkomme. Lader De mig blive liggende her i Kændestenen, saa drukner jeg, eller jeg qvæles, eller jeg fryser ihjel. Følg mig hjem jeg boer tæt herved, i Neu:Stadt De behøver ikke at være bange, Hr. Weber! De er allerede saa gjennemblødt af Regnen, at De ikke kan blive vaadere, om De ogsaa rører ved mig.“

Weber gav efter for sin Medlidenhedsfølelse, tog Drukkenbolten ved Armen, og styrede med ham, eller rettere, styrede ham mod det Qvarteer, han havde opgivet. Imidlertid gjenvandt den Ulykkelige, ved Bevægelsen og ved den perpendikulaire Stilling, han havde indtaget, nogen Kraft og Estertanke.

„En smuk Storm! sagde han. (Det var en rygende Storm samme Nat). En overmaade smuk Storm! Og dog har jeg, for halvtredstindstyve Aar siden, oplevet en endnu langt smukkere, i Omegnen af Torre:del:Greco, i Italien! Dengang var jeg ung, Hr. Weber! Dengang var jeg smuk! Dengang havde jeg Talent, som De! Jeg skrev Partiturer, som De! Dengang drømte jeg om et stort Navn, om Lykke paa Jorden, jeg, som, idet jeg forfulgte Kunsten, skulde plumpe saa dybt og blive saa stor en Drukkenbolt! Naar man engang er sunken saaledes, er det endda et Held, at man i en Kændesteen kan glemme Alt et Par Timers Tid.“ — Han loe høit.

„Lad os see! vedblev han: Hvad var det, jeg sagde nys? Ah, nu husker jeg det! Jeg var i Omegnen af Torre:del:Greco, i en frygtelig Storm, som denne her jeg banker paa et affidesliggende Huus. Pan! Pan! Ingen svarer. Jeg banker igjen: Pan! Pan! Nei. Jeg banker trediegang: Pan! Pan! Pan! Pan! — Hvem er der?

raaber en svag Stemme. — En Fremmed, som beder om Huusly. Døren aabnes, og jeg seer en ung, bleg Mand, som havde forladt sin Sygeseng, for at opfylde Gjæstfrihedens Pligter mod mig. Naar jeg siger Gjæstfrihed, saa indbefatter jeg derunder det blotte Huusly, thi jeg fandt i denne Hytte ikke en Bid Brød, ikke en Draabe Viin. Da vi vare blevne lidt kjendte sammen, kunde jeg ikke undlade, at yttre min Forundring over den Eensomhed, hvori min Bert levede.“

„Jeg er hidkommen, sagde han: for at skjule min Banzære og forat døe ubekjendt.“

„Ubekjendt! raabte jeg: Jeg seer dog musikalske Manuscripter, hvori der er stærkt raderet, ligge heromkring, og slutter deraf, at De befatter dem med Composition. Det er et sælsomt Træf, som fører os sammen! Thi ogsaa jeg drømmer om, at vorde en stor Mæstro. Jeg er bortflygtet fra min Fader, en riig Kjøbmand i Wien, og reiser i Italien, saa langt min Pung vil række. Men Heren vinker mig! Jeg følger glad, ligesom Israelliterne i Orken fulgte Ildstøtten, som førte dem til det forjættede Land.“

„De har en Familie? sagde han: De har en Fader, og De har forladt dem, for at jage efter et troløst Phantom! Ak, det havde jeg ikke gjort! Jeg vil fortælle dem mit Levnetsløb. Maaskee kan De derved bevæges til at undflye den Skjebne, som venter dem og som jeg ligger under for.“

Han fortalte mig hele sin Historie, den arme Djævel! Hvilken Tilværelse havde han gennemlevet! O, min Gud! Et Hittébarn fra Casoria, var han af Barmhjertighed bleven opdraget af en Skræder, af Barmhjertighed optaget i Conservatoriet *dei poveri di Gesu Cristo* i Neapel; han havde, med en sværmerisk Fyrighed bestræbt sig for at vorde indviet i alle den musikalske Kunsts Hemmeligheder. Hans Lærer, Gaetano Greco havde onhyggeligt befrugtet hans

Anlæg. Udtraadt af Barndomsalderen, begav han sig til Rom, for at gjøre sig bekjendt. Men Ingen vilde høre hans Operaer. De, han, med stor Nøie, fik opført, faldt igjennem. Modløs, tilbagestødt, ringeagtet, havde han fat: tet Mistillid. til sig selv, og var flygtet til Foden af Vesuv, til det lille Huus, hvori jeg havde fundet ham. Her ventede han Døden, som hans Fattigdom, hans svage Constitution, den farlige, paa eengang brændende og fugtige Luft i Torre:del:Greco, og Fortvivlelsen fremfor Alt syntes at maatte fremskynde.

„Fat Mod! sagde jeg, da han havde fortalt mig denne sørgelige Historie: Man maa ikke saaledes hengive sig Fortvivlelsen! Lykken kommer tidt, naar man slet ikke venter den mere. Jeg er vis paa, at den Musik, De sidst har skrevet, vil have bedre Held, end Deres foregaaende Arbejder!“

Jeg tog denne Musik, jeg satte mig ved et usfelt Claveer, som stod i Stuen, og begyndte at spille. Det var en Bøn, en ophøiet Klage, som De kjender, Hr. Weber. Det var Pergolesi's *stabat mater*. Lidt efter lidt forenede en Stemme sig med min, først svag, siden poetisk og kraftig paa eengang hævede denne Stemme sig, og næste Dieblig hørte jeg den ikke mere! Jeg saae mig om Bag mig laae et Liig, som sagte var nedsunken paa Gulvet. Pergolesi fuldendte i Himlen den Sang, han havde begyndt paa Jorden!

Natten tilbragte jeg bedende hos ham. — Denne gang bad jeg! — Næste Dag lod jeg den store, ulykkelige Componist begrave, og reiste til Rom med hans *Stabat mater*. Jeg bekjendtgjorde det. Alle fandt det mageløst. Man fremtog igjen Pergolesi's Operaer, og han blev berømt efter sin Død, han, som Smerten over, ei at kunne skaffe sig et Navn, havde dræbt!

„Det er en sørgelig Historie, ikke sandt, Hr. Weber? Men jeg veed en, som endnu er sørgeligere. Det er Historien om en Mand, som ikke vilde være Kjøbmand, fordi han jog efter Kunsthæder, og som kun har fundet Jammer og Forsmædelse! Det er Historien om en Mand, som ei har anden Trøst tilbage, end at drikke sig fuld! Det er min Historie. Da al den Kingeagt og Ydmygelse, jeg maatte lide, overbeviste mig om, at jeg havde forfeilet min Bestemmelse, og at Gud ikke havde forundt mig Geniets hellige Gave, vilde jeg følge Pergolesi's Raad og vende tilbage til min Faders Butik. Ak, jeg kvaltes der! Jeg fortærede mig selv i dette Buur, jeg, der havde vovet, at udstrække mine Binger i det umaalelige Himmelrum. Jeg maatte undflye mig selv, dække min Sjels Tomhed, skuffe min egen Fortvivlelse. Saaledes kom det da efterhaanden saavidt med mig, at Gadedrengene hver Dag forfulgte mig og raabte efter mig: En fuld Mand! En fuld Mand! Og saaledes er det ogsaa gaaet til, at De nys har fundet mig i Rendestenen. Jeg er nu kommen lidt tilrette igjen, men havde jeg dengang havt den Forstand, jeg nu har, skulde jeg nok vogtet mig for, at bede Dem hjælpe mig op. Før havde jeg knust mit Hoved mod Steenbroen, for at faae en Ende paa det!“

Imidlertid var han kommen til et forfaldet Huus. Han var nu fuldkommen ædru, hans Gang var fast og sikker. Weber var bevæget af Skræk og Medynk, idet han betragtede disse blege, fortvivlede Træk.

„Mæstro! sagde den Ubekjendte til ham: Deres Stemme og de Erindringer, den har fremkaldt, har tilintetgjort de velgjørende Virkninger af Brændevinen i mig. Det er førstegang i ti Aar, jeg træder ind i dette Hul, udenat være drukken! Himlen har uidentviol villet det, for at sætte et Maal for min Elendighed.“

„Ja! sagde Weber dybtbevæget, idet han misforstod disse Ord: Ja, jeg skal besøge Dem imorgen, jeg skal staae Dem bi med Raad og Daad, jeg skal anbefale Dem til mine Venner.“

„Den Ubekjendte rystede paa Hovedet, saae mod Himlen og sagde Weber Farvel.“

Sit Løfte tro, begav denne sig hid igjen næste Dag. Udenfor det lille Huus var en stor Folkestimmel. Politiofficerter lode bortbære Liget af en Mand, som havde hængt sig om Natten. I hans Kammer havde man fundet en gammel Seng og en Hob brændte Papirer. Forresten vidste Ingen Navnet paa denne Mand, som i tyve Aar var gaaet drukken ud hver Morgen og kommen drukken hjem hver Aften.

Weber gjenkjendte Liget. Bevæget af en smertelig Nysgjerrighed gik han ind i Selvmorderens Stue, og optog her en Lap Papiir, som laae paa Gulvet.

Det indeholdt et musikalsk Fragment. Han læste det, og en Taare trillede over hans Kind.

Dette halvtopbrændte Fragment var et beundringsværdigt Jægerchor.

Uf Pietet mod den stakkels miskjendte Musiker gav Weber dette om stort Mesterskab vidnende Brudstykke en Plads i den sidste Akt af sin Opera „Jægerbruden,“ hvorpaa han dengang arbeidede.

(Uf Boleur. Forf. er ikke nævnet.)

Gjengjældelsen.

Det var en Sommeraften Aar 1817, da Hr. Lambert, Dommer i en fransk By, kom hjem, for at tilbringe Resten af Aftenen i sin Kones og sin Datters Selskab. Fru Lambert, neppe otteogtredivé Aar gammel, var endnu smuk, og Dommeren var skinsyg. I samme By boede en Mand, nogle Aar yngre, end han, og endnu ugift; han havde først forlangt Fru Lambert's Haand, og da han ikke fik den, havde han ikke siden tænkt paa at gifte sig. Hr. Dommeren vidste ogsaa, at hvis det havde staaet til hende, at følge sin Tilbøielighed, havde hun nu baaret et andet Navn. Med uendelig Omhu vaagede han derfor over sin Kone. Hans Datter, Mademoiselle Hortense, var for ham en anden Gjenstand for Bekymring og Forlegenhed. Hun var serten Aar, havde en nydelig Figur, en anseelig Medgift, og bar en uforklarlig Tilbøielighed for en Officeer paa halv Sold, en smuk ung Mand, elskværdig, formuende, af god Familie, men af slet Tænkemaade — en Bonapartist! Denne Tilbøielighed, som var vaagnet for ganske kort siden, og som hans skarpe Blik strax havde opdaget, var utaalelig. I 1817 var det jo absolut umuligt, at en Dommer kunde give sin Datter til en Bonapartist! Det var at affjære sig al Udgang til Befordring, at lægge sig ud med Adelen, med Cleresiet, med Jesuiterne, kort, med Alt, hvad der dengang gjaldt noget. Naar man undtager disse to huuslige Bekymringer, var Hr. Lambert meget lykkelig, og opfyldte sine Embedspligter med en Frihed, som slet ikke anfægtede hans Rolighed, han vogtede sig meget nøie for, at indrømme sit Hjerte nogen Stemme i Embedsager. Dersom en Læge tog levende Deel i sine Patienters Tilstand, vilde han neppe leve tre Maaneder; med en Dommer forholder det sig ligesaa.

Hr. Lambert afviste enhver fortrædelig Tanke, var forekommende mod sin Kone, kjærlig mod sin Datter. Da Klokken slog tolv, gik Mademoiselle Hortense ind i sit lille Gomsfrubuur; Hr. og Fru Lambert gik ind i deres Soveværelse og lagde sig i deres Brudeseng.

Alt i Huset var tyst og stille. Da reves Sovekammerdøren pludseligt op; to Mænd styrte over Hr. Dommeren, binde ham, kneble ham, og rive ham ud af Sengen, Alt saa hurtigt, at Fru Lambert neppe fik Tid at spørge, hvad det gjaldt.

„Ti stille! tilraabte hende en haard Stemme: Eller De er dødsens! Bed den mindste Lyd er De forloren!“

Den arme Kone stak Hovedet under Dynen, og anbefalte sin Mand til alle Helgene i Paradiis. Dygtigt tilsnøret, blev Hr. Lambert bortbaaren og sat i en Bogn, som ventede ved Døren og som foer afsted alt hvad Hestene kunde trække. Man kjørte hele Natten, man skiftede Heste, og efter tolv-fjorten Timers Kjørsel kastede man et sort Slør over Dommerens Hoved og førte ham ned i et Fængsel, eller en Hule. Man tog Kneblen af hans Mund, man gjengav hans Lemmer deres Frihed, og overlod ham derpaa til hans egne Betragtninger, idet man lukkede en Jerndør efter sig. En Lampe tillod ham, at undersøge sit Fængsel. Inventariet var snart overseet; en ussel Seng, et stort Grovbrød, en Krukke Vand — det var Alt. Først spurgte han sig selv, hvilken Uven der kunde hævne sig saa grusomt paa ham, og hvad Straf man havde tiltænkt ham. Han vidste ikke, at han havde nogen Uven; han havde vel opfyldt sine Pligter strengt, men upartisk; han havde aldrig overskredet den Myndighed, Loven gav ham.

Der gik en Uge, der gik en Maaned. En usynlig Haand fornyede Vandet og Brødet, men hans Stilling blev uforandret. Da begyndte han at give en Tanke Rum

som han strax i Begyndelsen havde havt, men som han ikke havde villet opholde sig ved.

„Det maa være denne Mand, som elsker min Kone, og som hun elsker igjen! sagde han ved sig selv: Det maa være fra ham, denne Streg kommer; man vil lade mig krepere i dette Hul, for at tilfredsstille en lovstridig Lidenskab. O, Himmel! Maaskee er min Kone denne Uslings Medskyldige!“

Han tilbagefaldte i sin Erindring alle Omstændigheder ved Bortførelsen. Hans Kone laae ved hans Side; hun taug strax ved den første Trusel. Havde hun ikke spillet under Dække med Nøverne, saa havde hun vist handlet anderledes, saa havde hun skreget, bragt Huset i Oprør, løbet efter Bognen. En Dommer kunde ikke saaledes forsvinde, uden at hele Justitien kom i Bevægelse, og havde det været Fru Lambert derom at gjøre, vilde hun let, hos Autoriteterne, have fundet den fornødne Bistand til at efterspore og befrie ham.

I andre Dieblikke var det den bonapartistiske Officeer, hans Mistanke faldt paa. Denne Officeer var ung, fyrig, forelsket, vant til et eventyrligt Liv; han vidste, at han aldrig vilde faae Mademoiselle Hortense's Haand. Det var altsaa tænkeligt, at han kunde have grebet til dette yderlige Middel, forat sætte sig i Besiddelse af Den, han elskede. Fru Lambert havde altid godt kunnet lide den unge Officeer og syntes gjerne at see dette Giftermaal. Hvad der gjorde denne Gisning rimelig, var, at hans Datter havde holdt sig gandske stille, skjøndt hun jo havde maattet høre den Larm, Nøverne gjorde. Rigtignok pleier en Elsker, i lignende Tilfælde, snarere at bortføre Datteren, end Faderen, men i sin fortrædelige Stilling gav Hr. Lambert alle Formodninger Rum og hans Sindsstemning tillod ham ikke, altid at dømme fornuftigt. Han forsøgte at indlede

en Samtale med den Person, som bragte ham Vand og Brød; umuligt! Han var ubevægelig.

„Jeg vil give Jer titusind Francs, tyvetusind, jeg vil give Jer tredivetusind Francs, hvis J vil lade mig slippe herfra! sagde han, saasnart han formodede, at Fangevogteren kunde høre ham: Ja, vil J blot angive mit Opholdsted for en Præfekt, for en kongelig Profurator, eller for en Politikommisair, eller blot for en Gensd'arme, saa skal jeg give Jer min Berelobigation paa saa stor en Sum, som J forlanger“

Men enten bleve disse Tilbud ikke hørte, eller ikke paaagtede. Saa udgjød Dommeren sig i Forbandelser over hele det menneskelige Selskab, han lastede de asmægtige Love, han gav sin Kone, sin Datter og hele Naturen Sanden i Bولد.

Saaledes henrandt ni Maaneder. Ni Maaneder i en Hule, udenat see noget Menneske, udenat nyde Andet, end Vand og Brød, udenat vide, om han nogensinde skulde gjensee Dagens Lys, Verden, Samfundet, sin Familie!

Omsider aabnes en Dag Døren til hans Fængsel; maafferede Mænd kaste sig over ham, binde og kneble ham, som for ni Maaneder siden, og sætte ham ind i en Bogn, som farer hurtigt afsted og ruller henad Landeveien tolv: fjorten Timer. Bognen holdt udenfor hans Dør. Man bar ham op i hans Sovestue, og lagde ham paa hans Seng.

„Bed en let Anstrengelse kan De skaffe Deres Hænder fri!“ Med disse Ord forsvandt Nøverne. Han fulgte deres Raad, og virkeligen faldt hans Baand. Derpaa løste han Strikkerne af sine Fødder, tog Kneblen af sin Mund, og satte sig opret i Sengen. Han var hjemme hos sig selv; det var hans Seng; han gjenkjendte Klangene af sit Uhr, som just slog elleve. Trods Mørket, skjelnede han dog Alt. Han udstrakte sin Haand mod den Plads, hans Kone pleiede at indtage; den var tom.

„Fru Lambert er endnu ikke gaaet tilsæns, sagde han: Det er gandske naturligt; Klokken er først elleve.“

Han stod op, og vilde prøve at gaae ned i Salen. Han fandt ogsaa Trappen, og kom, idet han følte sig for, til Salsdøren, som han aabnede. Stuen var tom. Han vendte sig nu mod Kjøkkenet, hvor han saa Lys.

„Anne! Anne!“ raabte han. — Anne kom med et Lys i Haanden, men da hun saa ham, udstødte hun et frygteligt Skrig. — „Det er mig, Anne; det er Din Herre!“

Men Anne kunde ikke komme sig af sin Skræk. Hr. Lambert var aldeles ukjendelig, bleg, udtæret, hans Klæder hang i Pjalter; hans Skjæg var to Fod langt. Hans Stemme havde imidlertid ikke forandret sig, og Anne begreb, at det dog maatte være hendes Herre, som stod for hende.

„Åh, Herre! udbød hun: Er De da ikke død? Vi have troet det allesammen, Fruen med. Men hvad er da hændet Dem, Herre? Hvor havde man skjult Dem, siden hverken Dommer, eller Commissairer, eller Politispioner kunde opdage Deres Opholdsted?“

„Hvor er min Kone?“ spurgte Hr. Lambert. — „Fruen har været paa Landet i otte Dage!“ — „Hos hvem? Jeg har jo ikke noget Sted paa Landet.“ — „Hos Hr. Durand.“

Hr. Durand var hiin troe Elsker, som i tyve Aar havde levet i ugift Stand, af Kjærlighed til Fru Lambert's smukke Dine.

„Gladder! skreg Hr. Lambert: I detmindste vil jeg haabe, at hendes Datter er med hende.“

„Fru Richard? Nei, Herre, Fru Richard er hos sin Mand.“

„Fru Hvem? spurgte Lambert: Jeg taler om Hortense, min Datter.“

„Ah, det er sandt! tog Anne Ordet: De veed ikke Gensfruen er gift, hun har ægtet hiin Officeer paa halv Sold, De veed nok, ham, der gjorde saa stærkt Cour til hende, Hr. Richard, ret en smuk Person det er et yndigt Par, og De holde af hinanden, som to Tur: telduer.“

„Hvad? Gift? Gift med en Mand, der af Gouver: nementet betragtes som en Fiende, som en Oprører! Nu bliver jeg aldrig mine Dage Andet, end Dommer her.“

„De er det ikke mere, Herre; idetmindste er her En, som er traadt i Deres Sted, en Herre, der gaaer i Retten ligesom De tilforn. Om nogle Dage tager han ogsaa De: res Huus i Besiddelse.“

„Tage mit Huus i Besiddelse? Og paa hvad Grund, om jeg maa spørge?“ — „Paa den Grund, at han har kjøbt det!“ — „Er mit Huus solgt?“ — „Ja vel; da De var forsvunden og Deres Datter var gift, var Huset for stort for Fruen, og hun solgte det derfor. Vi skulle boe i gaden.“

„Ligeoverfor Hr. Durand!“ raabte Lambert bleg: nende. — „Nei, lige ved Siden af; man kan, gjennem en Bagdør, komme af det ene Huus i det andet!“ svarte Pigen trofskyldigt.

Den fortvivlede Dommer tog et Bad, barberede sig, klædte sig om, og lod sig derpaa bringe noget at spise. Ef: ter ni Maaneders Afholdenhed var det gandske behageligt, at spise en Høne og at drikke et Glas Bordeaux. Men hans Kone paa Landet hos en Rival, hans Datter gift mod hans Willie, gift med en Mand, som vilde gjøre hans Familie ildelidt af Gouvernementet, hans Huus solgt, og tusinde andre Ulykker, som han uidentviol vilde faae at vide bedre hen hvilket Stof til Uergrelse! Kunde

han endda hævne sig! Kjendte han endda den Skurk, som havde paaført ham al den Ulykke! Men Røvernes Dumdrigstighed viste, hvor visse de vare paa, at Straffen ikke kunde naae dem. Havde hans Kone ladet ham bortføre, saa var det dog idetmindste ikke hende, der havde gjengivet ham Friheden. Saameget var vist. Thi ellers havde han nok truffet hende hjemme. Natten tilbragte han uden Søvn, og næste Morgen laae han endnu, da en Ubekjendt traadte ind til ham, og, uden Complimenter, satte sig ved hans Seng. Det var en endnu ung Mand, af behageligt men determineret Udseende.

„Min Herre! sagde den Fremmede: See ret paa mig! Kjender De mig ikke igjen?“ — „Nei, min Herre!“ svarte Erdommeren, efter opmærksomt at have betragtet ham. — „Jeg hedder Marchand. Jeg havde en lille Handel, som var i god Gang. Ligeoverfor mig boede en ung Pige, som jeg elskede og som jeg skulde ægtet, just som man arresterede mig som Medskyldig i en Sammensværgelse. Undersøgelsen af min Sag betroedes Dem.“

„Ah, Hr. Marchand! sagde Lambert: Nu husker jeg det gandske nøie. De kan ikke beklage Dem over mig; jeg indgav en Beretning gandske i Deres Faveur. De var nær bleven et Offer for en Feiltagelse og De mindes sikkert, at jeg frigav Dem og betegnede Deres Forhold med al den Roes, det fortjente.“

„Ja vel, De frigav mig, men først efterat Deres Li-gegyldighed, Deres Forsømmelighed havde ladet mig hænges ni Maaneder i et Fængsel. Først nu veed De, hvad jeg har lidt. Da den Feiltagelse, for hvilken jeg var et Offer, blev erkjendt, var min Handel tabt, min Brud gift med en Anden. Havde De fulgt Lovens Forskrift, var Intet af alt dette skeet. Som Forhørdommer kunde De have afgjort min Sag i fireogtyve Timer og jeg havde da været

fri Dagen efterat man havde arresteret mig. De har undergravet min Lykke; mit Hjerte var bristefærdigt, da jeg gjenfandt hende, jeg elskede, som en Andens. Nu vel! Jeg har hævnnet mig, jeg har gjengjældet Alt, jeg har nydt denne Lykke i ni Maaneder, ikke en Dag længer eller kortere, min Hævn er kommen mig dyrt at staae, det er sandt; men den har været fuldstændig, jeg har ladet alle de Ulykker, De bragte over mig, falde tilbage paa Dem
 Farvel, Hr. Dommer!"

Med disse Ord gik han. Hr. Lambert stod op, og skyndte sig, at føie Anstalt til Hr. Marchand's Paagribelse. Han erfarede, at Denne var rigtig, da han, for et Aar siden, havde arvet en Onkel i Nordamerika, og at han skulde reise bort samme Dag med et amerikansk Skib. Man løb ned til Havnen; Skibet havde lettet Anker; man skimtede netop Spidsen af dets Master.

Hr. Lambert fik sit Embed og sin Kone igjen, og det er ikke bekjendt, at han efter den Tid har opholdt nogen som helst Sag.

Marc Perrin.

Opstandelse og Død.

Jeg var hos Grevinde G. Man talte om „Ginevra,“ om den franske Opera af dette Navn og om den gamle italienske Krønike, der ligger til Grund for denne Fortælling. Fru v. G... bemærkede, at hiint Drama havde i Frankrig fundet sit historiske Sidestykke, men at dette aldeles ikke havde Opfindelsen at takke for Noget, da det fra Begyndelsen til Enden kun indeholdt den simple Sandhed. Hun tilføiede, at flere Personer, der deeltog i dette Drama, endnu levede og at den hele By *** endnu talte om denne Begivenhed. Kun med Forandring af Navnene var hendes Fortælling følgende:

Emeline Sombreuil elskede sin Fætter Alfred; Begge saae kun deres Lykke fremblomstre under Egtteskabets hellige Bånd; Begge havde tilsvoret hinanden, at deres Forbindelse strax skulde finde Sted, naar en riig Arv, som Alfred skulde have i Amerika, havde berøiget Hr. Sombreuil, der kun vilde give sin Datter til en riig Mand.

Den unge Mand's Fraværelse blev mere langvarig end Emeline havde tænkt; snart ophørte hans Breve ganske, og endelig tilintetgjorde Nygtet om hendes Brudgoms Død den unge Piges glade Forhaabninger.

Paa samme Tid ankom Hr. v. Signy, en riig Godseier, og nedsatte sig i Toulouse, hvor Sombreuil boede; han var en Ungdomsven af Emelines Fader, og da han bemærkede, at hans Vens Formue var betydeligt i Forfald, saa vænnede han ham til, at betragte hans Huus som sit eget. Emeline maatte endogsaa her udføre Bertindens Rolle, thi Hr. v. Signy holdt af Verden og førte det fornemste Huus i hele Toulouse.

Nogle Maaneder efter Beretningen om Alfreds Død, udtalte Hr. v. Signy sit Ønske, at knytte det venfskabelige

Baand endnu fastere ved et Ægteskab, som han vel ikke vovede at foreslaae, men som han vilde ansee som sit Livs høieste Lykke. Sombreuil, vant til sin Datters Lydighed og henrykt over Bennens Forslag, forsikkrede ham om det bedste Udfald og befalede sin Datter denne Forbindelse, som blev fastsat til Slutningen af den følgende Maaned

Emeline havde stiltiende, men med dyb Smerte adlydt sin Faders Befaling; en Maaned efter var hun Fru v. Signy! . . . og den følgende Maaned var endnu ikke tilende, da hun allerede var død . . . død i sit tyvende Aar! —

Imidlertid havde Alfred, efter haardnakkede Processer, lykkeligt tilendebragt sine Forretninger og vendte tilbage til Toulouse, hvorhen hans Hjerte kaldte ham. Da han var landet i Bordeaux, kjøber han der en stor Berlinervogn, pakker den fuld med en utallig Mængde Damesager, og reiser derpaa med Lynets Fart derfra, for at bringe disse Gaver til sin Elskede.

Med sin Ankomst til Toulouse, hvor han med Hensigt først indtraf mod den frembrydende Nat, befaler han Rudskien, at kjøre ham hen til en lille Gade bag ved Kirken. Der boer hans Amme; han vil stige af hos hende, for bedre at skjule sin Tilbagekomst. Da erfarer han sin Ulykke! Han kan ikke troe derpaa, men iler til Sombreuil's Bolig; der finder han Alle i Taarer! . . . Han løber til Hr. v. Signys Dør, Værelserne ere endnu klædte i Sorg! — — der er nu ikke længer Tvivl mulig, Emelines nuværende Bolig er Kirkegaarden! — I sin Fortvivlelse flyver han derhen; den opkastede Jord er endnu frisk, hans Knæ vakle og hans Læber kysse den Jord, som indeslutter hans Brud!

Pludseligt gennemfarer ham en Tanke; han vil endnu engang see hende, som han har elsket saa høit; med affindig Hast kradsar han Jorden op, den er løs og blød; Hæn:

derne ere ham en tilstrækkelig Hjælp. Han kommer til Liigkisten, det svage Dække, som Hr. v. Signys Folk iilsomt havde ladet sammensøie; med et Slags Raseri bryder han Laaget af, og den blege Emeline ligger for ham, fredeligt indslumret! —

Imidlertid har den kjølige Natteluft berørt hende, Armene bevæge sig — hendes Dine aabne sig, hun udstøder et sagte Skrig! — — —

Alfred har ikke Tid til at samle sine Tanker eller komme til rolig Besindighed. Han seer Emeline hæfte sine Blikke paa ham, han seer hende vende tilbage til Livet; det er ham nok; han kalder hende med de sødeste Navne, indhyller hende i Liigklædet og bærer hende i sine Arme til sin Amme.

Den korte Vej til hendes Bolig, Kirkegaardsmurens Skygger begunstige hans Gang; Ingen har seet ham. — „Der, min Amme, tag dette! siger han ved sin Indtrædelse: Du har offret mig en Deel af Dit Liv; giv det nu gandske hen, hvis det er nødvendigt, for at frelse min Brud.“ Den gode Kone, ganske forvirret, er utrættelig i sin Omhyggelighed for Emeline, der neppe selv begriber sin Tilstand og stirrer med usikkert Blik paa Alfred, hvem hun har anseet for død. Det være nu af Udmattelse eller af Overraskelse, en dyb Søvn bemægtiger sig snart den unge Kone. Alfred benytter sig heraf, for at vende tilbage til Kirkegaarden, hvor han bringer Alt tilbage i den samme Tilstand, hvori han havde fundet det; derpaa iler han til Posthuset, for at bestille Heste. I sin brede Bogn, der endnu staaer i Ammens Gaard, indpakker han den gamle Kones bedste Klæder, sætter sin indslumrede Brud foran i Bognen, og han selv, tilligemed det eneste Bidne til denne voldsomt hurtige og ubegribelige Scene, indtager Bagsædet. Hestene ankomme, blive spændte for og Postillonen tager

Veien til Paris, til det Paris, hvor der hver Dag begra-
ves saamange Hemmeligheder! — —

Solen forgyldte de store Trætoppe paa Veien, da
Emeline aabnede sine Dine. Alfred holdt hende i sine
Arme og betragtede hende med kjærlig Bekymring.

„Af, saa er det da ingen Drøm!“ sagde Emeline, i
det hun med et Suk lettede sit beklemt Bryst.

„Nei, min Engel, nei! sagde Alfred: Det er Din
Alfred, der har fundet Dig igjen, der trykker Dig til sit
Hjerte og kun beder Gud om den Naade, med sit Livs Op-
offrelse at kunne skabe Din Lykke.“

Det stakkels Barns Kræfter vare neppe i Stand til
at udholde det Besynderlige i denne ubegribelige Virkelig-
hed. Alfred paabød hende Rolighed og Tausshed og gav
hende alle de Oplysninger, hun ønskede.

Bed Ankomsten til Paris udsøgte de to Elskende sig
det sundeste, luftigste og meest affidesliggende Sted, for
der at leve i Lykke og Frihed. De toge ind i et Hotel i
Gaden Artin, ved de elysæiske Marker, hvor den rene Luft
og Roligheden snart havde givet Emeline hendes Sund-
hed tilbage. Dette Dieblif havde de kun ventet som Tiden
til deres Forbindelse, og denne blev ogsaa fort efter feiret
i al Stilhed. — Her, ved Bredderne af denne Sø, i
denne selvsamme Villa har jeg kjendt den ulykkelige Emeline.

Flere Aar vare forløbne, da Hr. v. Sombreuil
pludseligt døde. Paa Grund af det nære Slægtskab be-
fattede Alfred at gjøre en Reise paa to Maaneder til
Toulouse, for at ordne sin afdøde Svigerfaders Sager og
betale hans Gjæld. Emeline tilligemed deres to Døttre
vilde han lade blive tilbage i Como; men uagtet alle de
Farer, han forestillede hende, vilde hun dog ikke forlade sin
Mand. Jeg blev spurgt tilraads, og overtydet om, at
min Venindes fyldige Figur, hendes af Italiens Sol brunt-
farvede Teint, hendes Alder og i Særdeleshed den faste

Overbeviisning, man havde om hendes Død, skulde sikke hende for enhver ulykkelig Opdagelse, bestemte vi os for hendes Afreise.

Ankommen til Toulouse, fremstillede Alfred uden mindste Frygt og Forlegenhed sin Kone som en Italienerinde, han havde ægtet paa sin sidste Reise. Ægteparret blev overalt modtaget med Udmærkelse; Alfreds Formue aabnede ham alle Døre, hans ædle og uegennyttige Character vandt ham Alles Hjerter.

Hr. v. Signy var ikke den Sidste til at hilse den nys Ankomne, men der var neppe forløbet en Uge, før en opmærksom Jagttager vilde have bemærket, at nogle enkelte Ord, hvormed Emeline tilfældigviis røbede sin Agtelse for den afdøde Onkel, bleve optagne af ham med særegen Opmærksomhed; enkelte Baner i hendes Holdning vare ligesaa lidet undgaaede ham. Hendes Stemme, et let Mærke paa den venstre Haand og en Mængde andre Kjendetegn, for enhver Anden uden Værd, havde givet Hr. v. Signy fuldt op at tænke paa. Fra nu af betragtede han Fru v. Sombreuil uden Ophør; han drog hendes Mand ind i sine Selskaber, han gav de fornemste Damer i Toulouse flere Fester, hvortil Fru v. Sombreuil altid var indbudet, og med hver Dag vandt Signys Mistanke en højere Grad af Vished. Endelig dreven af den Tanke, der saa ganske beherskede ham, tager han sine fortroligste Venner tilside, fortæller dem sine Formodninger og de første Resultater af hans Forsøg, og betroer dem, at han endnu vil vove et sidste Forsøg.

Han gjør Tilberedelser til en Fest, som ganske nøie skal ligne den, han gav nogle Dage efter sit Giftermaal, og beder Fru v. Sombreuil, ved denne Leilighed at paatage sig Bertindens Rolle. Alt er i Forveien, saavidt muligt, forberedt til en nøiagtig Gjentakelse af det, der dengang var skeet. Fru v. Signys gamle Sovestue havde

siden hendes Død ikke været aabnet; han lader bringe Spilleborde derind. Hans Venner ere forberedte, fire af dem sætte sig sammen ved et Whistbord; i det de ville begynde Spillet, gjøre de Alle paa eengang temmelig høit den Bemærkning, at Regnepengene mangle. Hr. v. Signys Kammertjener synes at være tvivlraadig, han veed ikke, hvor han skal søge dem — — — Emeline hører de Spillendes Forlangende; utaalmodig over Tjenerens Ubehjælpssomhed raaber hun: „I det lille Kaminskab!“ Vennerne forstumme, men Hr. v. Signy nærer nu ingen Tvivl mere; hun er hans Kone, han erklærer det høit for hele Selskabet. Det indre Oprør har ikke holdt ham tilbage, det offentlige vil ikke mere indjage ham Skræk; han tilbagefordrer sin Kone; hun maa vende tilbage under hans ægteskabelige Tag.

Retten bliver kaldt til, for at dømme i denne Sag, der truer to Familier med Ulykke. Forgjæves fortæller Emeline sin sørgelige Historie med Oprigtighed og Sandhed, forgjæves erklærer hun, at hun hellere vil døe end frasige sig en Mand, hun har elsket fra sin Barndom Dommerne kjende for Ret, at Emeline Sombreuil, Hr. v. Signys retmæssige Kone, skal vende tilbage til ægteskabeligt Samliv med sin første Mand, i Bægringstilfælde vil hun blive tvungen dertil.

Hr. v. Signy gjør Brug af sin Ret, uden at ændse de retlige Former; endnu samme Aften bortfører han ved Hjælp af sine Folk med Magt sin Kone, og fører hende ind i den ægteskabelige Bolig samme Dag, paa hvilken han for ti Aar siden havde ægtet hende

Då Emeline betræder det skjebnesvangre Kammer, hvorind hun engang var bleven ført ifølge sin Faders Billie, finder hun ved sine Fødder et skriftligt Forslag, som Alfred havde tilsendt Hr. v. Signy, men som denne med Foragt havde viist tilbage. Ved Gjennemlæsningen heraf truer

hendes Hoved med at sprænges, men hun skjuler sin Smerte til Alle ere gaaede ud; da gribes hendes Sjæl af en mørk Beslutning, som hun allerede for længe siden har fattet . . .

Stilhed hersker i Kammeret, Lysene ere udsuffede; kun svagt oplyser Natlampen Brudekammeret, som Fr. v. Signy for ti Aar siden har betraadt. Midnat er allerede forbi; drevet af en Følelse, en Bevægelse, som han ikke kan blive Herre over, vil han trænge ind til Emeline. — Hans Skridt ere vaklende, hans Haand tøver, idet den dreier Nøglen; hans Aandedræt standser . . . hans Hjerte slaaer heftigt; han søger ikke at forklare sig denne Følelse, men føler Smerten i dens hele Betydning. Han nærmer sig Sengen, som ganske er skjult af Forhængen, han aabner det zittrende . . . Store Gud! hvad seer han? Hans Kone ligger i de skrækkeligste Trækninger; han ringer iilsomt; Følene styrte til. „Til Hjelp, til Hjelp! raaber han: Hun er forgiftet!“ Nogle komme Fru v. Signy til Hjelp, Andre ile efter en Læge: han kommer, — det er for sildigt! —

I den dybeste Fortvivlelse bønfalder han sin Kone om at leve . . . Den Døende hæver sig i Beiret med Anstrenge af sine sidste Kræfter: „Nei! siger hun: Dem tilhører kun den Døde; De har forladt mig som et Liig, jeg giver Dem et Liig tilbage . . .“

Og hun drog det sidste Suf!

L. Wigmore.

S p i o n e n.

(Fra „Dichter und Kaufmann. Ein Lebensgemälde.“
Stuttgart 1840.)

Det var i Efteraaret 1745. Krigen havde atter raset et Aars Tid; Frederik II. sloges andengang med Maria Theresia om Schlesiens Besiddelse. Dette Lands protestantiske Beboere imødesaae størstedels med glad Forventning, Katholikerne derimod med bange Mistro, det for Frederik heldige Udfald. Og Jøderne? Nu, paa dem tænkte Ingen, og selv vare de ligegyldige Bidner til Kampen; ja, mange glædede sig endogsaa derved, thi i Krigen verler Besiddelsen og gaaer let over i andre Hænder. Om Garnisonerne bare østerrigiske Bjørnehuer, eller preussiske Blikhuer, det kunde idethøieste kun have nogen Indflydelse paa Coursen af Pels: eller Blikvarerne. Selv de faa Indsigtsfulde og efter Befrielse Stræbende betragtede Regjeringsstiftet med hiin Ligegyldighed, hvormed den blege Fange, med Panden mod sit Jerngitter, stirrer ud paa Gaden, hvor Bagten afløses, naar Tiden er omme.

I Moses Daniels *) Huus havde imidlertid Eingenes nye Bending vaft stor Bedrøvelse. Alt i nogle Dage ventede man forgjæves paa Beilchen's Brudgom, som skulde komme hid fra Dresden. Fasten, paa den hellige Lovsalsfest, havde man paa det Bestemteste ventet hans Komme. Skjøndt det allerede frøs, havde Moses Daniel dog forladt sin hyggelige Stue, og sad med sin hele Familie i en af Bræder let sammentømret Hytte i det aabne Gaardsrum; thi saaledes byder den hellige Skrift. **)

*) Fader til Ephraim Moses Kuh (1731—1790), der har vundet et Navn som Digter. (D. A.)

**) „Syv Dage skulle I boe i Hytter.“ 3 Moseb. 23, 42.

De indre Bægge af Hytten vare fra øverst til nederst behængte med hvide linnede Klæder; Taget var af Grene, saa gjennemsigtigt, at man kunde see Stjernerne paa Himlen blinke derigjennem. Forgyldte Frugter og brogede Pappirstrimler vare bundne til Grenene og hang ned som Zirkater; især udmærkede sig to Løg, af hvilke det ene var bestykket med Bygkorn, det andet med en Hanesjer. Syv Lys brændte i en Messinglampe. Aftensmaaltidet var endt; en festligmunter Tone havde imidlertid ikke villet lade sig finde. Moses Daniel sad i den store Lænestol; dybt-aandende søgte han at undertrykke et Suk, thi mellem hans Knæ stod hans lille Søn Ephraim, og ved hans Side sad hans femtenaarige Datter Weilchen, som havde grebet hans Haand og trykt sin Pande mod Stolarmen.

„Bær rolig, Barn! sagde Moses: Ephraim, hent Bogen „Sjælens Glæde“, og forelæs os noget deraf.“ Ephraim adlød, og læste halvtlyngende følgende thalmodiske Legende.

„Der var engang en gudsfrygtig Mand, som Herren hjemføjte med mange Plager; dog hørte man ham aldrig Klage.

Han havde ingen Fodder, fast heller intet Søn. Hans Legem var fuldt af Saar; Spise og drikke smagte ham aldrig.

Dg han sagde ideligt: Dgsaa godt, Herre! Hvad Du gjør, er idel Misskundhed. Du tugter mig, for at jeg skal vende mit Hjerte fra det Onde.

Fodderne, som gaae paa Uretfærdigheds Veie, Legemet, som huser den onde Lust, Dinene, som see efter det Glette — Alt haver Du ramt med Din Haand.

Dg fordi han hver Dag talede saaledes, kaldte man ham Nahum Dgsaa godt.

Men det begav sig, at han maatte gjøre en Reise, for at trøste en Sng. Dg han satte sig paa en Afseninde, og hans Krykker dinglede ved begge Sider.

Han havde ogsaa en Hane hos sig, som vakte ham om Morgenens, paa det han, ved det første Dagstjær, kunde udstrække sine Hænder mod Gud.

Der han nu kom til et Herberg ved Nattetid, jog man ham bort; men han tændte sig en Fakkell, og reed ind i en Skov.

Og et Bindpust udslukte Fakklen. Dgsaa godt! Dgsaa godt! siger Rabbi Nahum, og lægger sig ned paa Jorden.

Da kom en Ræv listende og snappede Hanen. Men den fromme Mand sagde: Dgsaa godt!

Derpaa kom en Løve, som opaad Afseninden. Og Nahum sagde veltilmode: I Guds Navn! Dgsaa godt!

Men da det gryede ad Dag hørte han tale om en Røverbande, som havde overrumplet Herberget og ødelagt det ved Ildslue, og Mennesker og Dyr vare omkomne.

See, sagde han: hvor vel Herren haver sørget for mig, idet han haver slukt min Fakkell og berøvet mig Hanen og Afseninden! Binden og Ræven og Løven ere komne til mig som Sendebud fra den Høieste.

Var jeg bleven i Herberget, saa havde man udøst mit Blod; havde jeg beholdt min Fakkell, saa havde dens Skin lokket Røverne til mig.

Hanens Gal havde røbet mig og Afsenindens Skryd havde forraadt mig. Derfor lover jeg Dig af Hjertet, min Gud!"

„Kjære Børn! sagde Moses, idet han lagde Haanden paa sin Datters Hoved: Den Mand ville vi stræbe at ligne.“

„Her boer Hr. Moses Kuh!“ hørte man En tale udenfor; Døren til Hytten aabnedes, en Fremmed stod forundret i Indgangen. Det var en lille, sluttet Skikkelse; den preussiske Soldaterhue paa Hovedet harmonerede ikke med den øvrige Civildragt. En velvillig Munterhed lyste af hans Ansigts ungdommeligskjønne Træk og især af det klare blaae Øie. Endnu stedse stod den Fremmede estertænk; som i Indgangen; han syntes henflyttet i en Drømmeverden, saa fremmed og eventyrligt forekom ham Alt, hvad han saae.

„Hvad er Eders Begjering? Træd herind!“ sagde Moses, idet han stod op. Nølende traadte den Fremmede

ind. En som Vittighedsjæger bekendt Mægler Heymann Lisse, som havde viist ham Moses Daniels Huus, traadte ligeledes ind. „Denne fremmede Herre, sagde han: bringer Efterretninger fra den Dresdener Brudgom.“

„Har I Breve?“ spurgte Moses Daniel og hans Datter paa eengang.

„Hvor I kan snakke! tog Heymann Ordet: Min Fader har allerede været død i ti Aar, og endnu har jeg ikke faaet noget Brev fra ham. Brudgommen har kun været død et Par Dage, og I mene, allerede at kunne faae Breve fra ham!“

Der indtraadte en piinlig Stilhed. Den Fremmede brød den først, idet han sagde med dæmpet, næsten skjælvende Røst: „Krigen overskjærer saa mangt et dyrebart Baand med sit ubarmhjertige Sværd; fattet og gudhengiven maa man taale det!“

„Vee, vee! Min Drøm, min Drøm!“ skreg Beilchen, men ingen Taare kom i hendes Die.

Der indtraadte atter en stum Pause. — „Hvad drømte Du da?“ spurgte Moses. — „Forsoningsdagens Aften lagde jeg mig, træt af den lange Faste, paa min Seng. Da drømte jeg, at jeg, smukt pyntet, var med Daniel paa en stor Eng. Over tusinde Giger spillede op, vi begyndte at dandse, ganske alene, stedse lystigere — da slap Daniel mig pludseligt, jeg stod som fastnaglet, kunde ikke røre noget Lem; men han vedblev at dandse, hoppede høit op i Luften, og svævede tilsidst ganske frit over Jorden, indtil jeg saa ham forsvinde paa et høit Bjerg bag et Træ. Jeg vilde skrike, men kunde ikke. Da vaagnede jeg fuld af Angst. Det var Nat. Man gif tilbords. Men jeg spiste Intet.“

— „Sæt Jer, og fortæl mig noie, sagde Moses til den Fremmede: Hvornaar og hvorledes døde Daniel?“

„Det er nu fire Dage siden; den sjette denne Maa-
ned, henimod Aften, mistede han sit unge Liv.“

„O, vidunderlige Tilfikkelse! Det var samme Time,
som Du havde Din Drøm, mit Barn! raabte Moses:
Men sig, hvo er J, og hvilke Tegn paa hans Død bringer
J os?“

„Min Skjebne har vendt sig ved hans Skjebne.
Denne Bønnebog og denne Guldkjæde, som var bestemt
for hans Brud, gav han mig. Jeg lovede ham, tro at
besørge Alt.“

„Taf! J er en brav Christen. Men fortæl!“ —
„Som Stabssekretair hos Fyrst Leopold af Dessau var
jeg, med jublende Hjerte, fulgt med i den Krig, som den
nye Tids Alexander fører med saamegen Ære. Vi stode i
Leiren ved Dieffau; da bragte man en Morgen en Jøde,
som, Dagen tilforn, paa en mistænkelig Maade, skulde
have sneget sig udenom Forposterne og talt Kanonerne.
Jeg maatte næsten lee ad den unge kraftige Mand, som
rystede under sin Effortes Hænder og græd som en tiaarig
Bige.“

„Du er en Spion, fordømte Jødesjel! overfoer Fyrst
Leopold ham: Tilstaae det kun, Du Schwerenöther!
Saa vil jeg nøiere overveie, hvad Behandling der kan til-
komme Dig. Naa, bekjend!“

Inquisiten svarte Intet, men græd som et Barn, og
bad ynkeligt for sig. — „Tusind Element Schwerenöther!
raabte Fyrsten: Du vil ikke bekjende? Saa gjør man kort
Proces med Dig. Snører hans stumme Hals endnu bedre
sammen, og hidser ham op i det nærmeste Træ, at han
kan have en videre Udsigt for sin Spionage!“

Nu antog den unge Mand pludseligt en stolt Hold-
ning; han reiste sig af sin ydmyge Stilling, og vendte sig
til mig, med de Ord: „Kjære Heire, her er mit Pas; kan
man dømme mig til Døden?“

Jeg forestillede Fyrsten, at denne unge Mand ikke havde gjort Andet, end hvad hundrede andre Nysgjerrige vilde have gjort, og at hans Pas ikke gav Rum for den fjerneste Mistanke.

„Er det Subordination? raabte Fyrsten: Schwerenoth! Det unge Krigsfolk vil vel tilsidst endogsaa raisonere, naar man kommanderer Høireom, og spørge, hvorfor ikke Venstreom? Man holder Broderskab med Jøde og Tyrk. Naar man har glemt: Giver Keiseren, hvad Keiserens er — saa tænker man heller ikke mere paa Skriftens Bud: Giver Gud, hvad Guds er!“ — Han rev mig Passet af Hænderne. „Hvad er det for Crucifixer her?“ spurgte han Inkvisiten. — „Det er mit Navn, jeg kan ikke skrive tydsk, og skrev det derfor hebræisk!“ svarte denne. — „Det er efterskrevet, falsk altsammen! raabte Fyrsten, idet han rev Passet istykker: Du er en Spion! Vi Du! Jeg skal lade tolv Flinteløb brumme Dig en hemmelig Efterretning i Dret! Dog nei, det tilkommer kun en Soldat. Tager Grimen af et Kreperet Og, og hænger ham mellem to Hunde i det første det bedste Træ!“

Jeg bønfaaldt Fyrsten om Skaansel for den Uskyldige.
- „Skal hænge! skreg han: Høire om! Marsch!“

„Jeg stod der, som rørt af et Slag, næsten bevidstløs, indtil Fyrsten med haarde Ord forefastede mig min Indsigelse. Uden at svare, iilte jeg ud, og traf Bødlerne, som, leirede under et Træ, forhaanede deres Offer. Den unge Mand laae paa sine Knæ, og fremsagde en stille Bøn, idet han ved hvert Ord slog sig for sit Bryst. Da han nu taug, traadte jeg hen til ham, og bad ham betroe mig sin sidste Billie. Under Forsikringer om sin Uskyldighed og sin inderligste Taknemmelighed gav han mig hine Kjærlighedstegn, som jeg har bragt Eder. Faa Minuter efter havde han ophørt at leve.“

Med synlig Bevægelse havde den Fremmede endt sin Fortælling. Alle vare igjen hensunkne i stum Betragtning, da Weilchen, som, under Fortællingen, sukende havde leget med den gyldne Kjæde, igjen brød Tausheden.

„Kjære Fader! sagde hun: Ikke sandt, vi sende denne Kjæde og Ringene, som jeg har, tilbage til Dresden?“

En kold Gysen gjennemisnede den Fremmede, da han hørte disse Ord. Brede og Foragt brændte i hans ellers saa kjærligmilde Ansigt. Han havde troet, at gjøre en Kjærlighedstjeneste, idet han bragte Bruden den døende Brudgoms sidste Hilsen og sidste Omhedstegn; kun for at mildne den Forladtes græselige Smerte, havde han forsøgt, at stille den gamle Dessauer i Forgrunden og saaledes at give sin Fortælling et tragikomisk Anstrøg — men hvad fandt han nu? — En almindelig Jødepige, som, ved sin Brudgoms Død, kun saa Diamantringene forsvinde af sine Fingre og Guldkjæden af sin Hals. Dog var den Fremmedes Harme uretsfærdig: Weilchen havde aldrig elsket sin Brudgom, hun havde kun seet ham engang et Par Timer, da hun, efter deres Fædres Aftale, forlængst var Brud; hun tabte derfor i ham kun Giveren af kostbare Smykker, og skjøndt hun tog sig hans Død nær, saa var det dog kun en almindelig Medlidenhed, der ei kunde berøre hendes Sjæls dybe Grund.

„Harde man blot ahuet noget deraf, og var Sagen ikke gaaet saa rass! begyndte Moses Daniel: Min Svoger i Berlin er godt kjendt med den gamle Dessauer; jeg har ogsaa engang haft en Forretning med ham. Maaskee havde Ulykken dog staaet til at afværge. Jeg seer ham for mig, hvorledes han, med begge Hænder, griber sin uhyre Knebelbarts Nollevinger, og tordner og skriger, som om han vilde sætte Verden paa den anden Ende. Men med alt dette er han ikke nogen slem Mand, kun

noget iilsindet og egensindig. Men sig mig dog, hvorledes er J kommen fra ham?"

„Da jeg saae den Ulykkelige myrdet uskyldig, stormede jeg forbittret tilbage til Fyrsten, og fastede min Kaarde sonderbrudt for hans Fodder. Dagen efter fik jeg min Afseed, og da jeg havde begravet den Døde, reiste jeg.“

„Jeg havde baaret mig anderledes ad! bemærkede den lille Ephraim her: Jeg havde ikke sonderbrudt min Kaarde, jeg havde stukket Fyrsten ihjel dermed, og naar jeg bliver stor, bringer jeg ham bestemt af Dage.“

„Stille, Dreng! raabte Moses Daniel: Siig mig, kjære Herre, er den gamle Hugaf en bigot Christen?"

„Man kunde maaskee sige, han er Christen paa samme Maade, som han er Tobaksryger. I den afdøde Konges berømte Potsdamer Tobakskollegium var han den Eneste, som ikke smøgede, men dog havde han altid en kold Pibe i Munden. Der er en forunderlig Blanding af Tro og Overtro i ham. Saaledes bad han engang før Slaget: „Kjære Herre Gud, stat mig naadig bi idag! Eller vil Du ikke, saa hold idetmindste ikke med Fjenden, men hold Dig ganske neutral, saa skal Du see, hvorledes jeg skal sinøre ham!“

„Om Forladelse, kjære Herre! begyndte Moses Daniel igjen: J er nu uden Embed; jeg veed ikke, af hvad Beskaffenhed Eders Forhold ere; men behøver J Penge, laaner jeg Jer gjerne to-trehundrede Daler paa Eders ærlige Ansigt, indtil J kan betale mig dem igjen. Siig mig det altsaa frit og aabent.“

„Jeg tænker nok, at slaae mig igjennem alene, og takker for Eders Tiltro!“ svarte den Fremmede rødmende, idet han, af Frygt for at synes paatrængende, stod op.

„J har slet Intet at takke for. Var J ikke en ærlig Mand, saa havde J jo kunnet beholde Kjæden; hvo havde spurgt derefter? Tøv et Dieblif endnu! Siig mig

dog idetmindste Eders Navn; maaskee kan jeg dog tjene Eder engang.“

„Jeg hedder Wilhelm Gleim *)“ svarte Denne, rakte Moses Daniel sin Haand til Afsked, og kysede Ephraim paa Panden. „Gud give Dig en glad Fremtid! sagde han, idet han, ligesom velsignende, lagde sin Haand paa Drengens Hoved: Sid Du aldrig maa lære at taale Uret og Bold, og maa Du det endda, saa vær ædel og stærk, da er Du aldrig værgeløs!“

Berthold Auerbach.

Barulig Religiositet.

Da jeg 1804 var i Tyrol, hørte jeg en Fesrdag, aarle om Morgen, i en stille Landsby, en Stemme, som, klar og fuldtonende, udtalte sig i en Sang, der greb mig mægtigt. En frisk Vind hidbar Klokkelangen fra et fjernt Kirketaarn paa sine lette Vinger. Pigen sang melodisk:

Den hellige Klokke nu kimer hist,
 Den hellige Messe begynder vist.
 I den hellige Messe kan jeg ei gaae;
 Derfor, min hellige Skytsengel, maa
 Du træde for mig i Kirken ned,
 Knæle andægtigt paa mit Sted,
 Høre det favre Guddomsord,
 Medens jeg vogter min lille Hjord.
 Kom saa, jeg beder, igjen til mig
 Og bring det hellige Ord med Dig!

Dr. Brinkmeier.

*) Den elskværdige Digter (1719—1803). S. A.

B o g t r y k k e r k u n s t e n .

(Uffingnen ved Guttensbergs-Festen i Aarhus den 24de Juni 1810.)

Nu har man gjennem Sæters Rad
 Fra alle Verdens Kanter
 Sædezer med det lette Blad,
 De tunge Folianter,
 Kvifen lang og bred og stor,
 Som Dugen her paa dette Bord.
 Slikt viser Trykkekunstens Flor
 Paa alle Verdens Kanter.

Ei prise vi i denne Sang
 De store Potentater,
 De drøie Folk af første Rang
 I alle Slags Formater.
 Vi prise dem, som altid nye
 Gjenfødes fast hver Morgengry,
 Og flagre om fra By til By
 I alle Verdens Stater.

Hvad der er skeet i Trapezund
 Ved Natten og ved Dagen,
 De melde om en søie Stund
 I Ebeltoft og Skagen.
 Om Paven eller Mogul dser,
 Faaer Ibrahim, faaer Tyrken Smør,
 Man kan i Aarhus og Løgstor
 Flux drøfte hele Sagen.

Paa Prent man seer, hvo over Es
 Med Damp og Bind vil seile;
 Og den, der ei sig fandt en Mø,
 Kan i Kvifen beile.
 Der kan man lives ganske frit;
 Saasnart man blot sig vogter lidt,
 Gier hver saa nogenlunde Sit,
 Saa kan det aldrig feile.

Dog Venner! der er større Gavn
 Ved disse løse Blade:
 Der kan man med og uden Navn
 Sin Mening trykke lade;
 Og naar kun Censur er honet,
 Man kæmpe kan for Pligt og Ret,
 Mod Alt, hvad der er dumt og flet,
 Og volder Landsens Skade.

Sandt nok ved sig en Keilighed,
 I Kamp med Skrift og Sværte,
 Der løber Eet og Andet med,
 Som ingen Sjæl begjærte.
 Dog under alt det løse Skum
 Der blier et godt Residuum,
 Og herlig frem af Diglens Rum
 Gaaer Sandhed med sin Kjerte.

Hil Dig, Du Lysets Datter Dig,
 Hvem Himmelflammen nærer!
 Du som mod Løgn og List og Svig
 Dit gyldne Banner bærer!
 For Dig en Skaal ved Festens Bord!
 For Sandhed paa den hele Jord!
 For Sandhed fremfor Alt i Nord!
 For hver som Sandhed ærer!

H. H. Blache.

Til Aftenstjernen.

Himmellampe! Du er tændt, Du Kjære!
 Skumring hviler ogsaa over Livet;
 Men — fra oven er det Løfte givet:
 At vor Bei skal ei i Mørke være!

Hvorfor mon Du bæver saa, og blinker?
 Da Du dog er tændt i Fredens Rige!
 O! jeg veed det: — Du os Dødelige,
 Fra det Jordiske til Himlen vinker!

For at vende Haabet mod de Egne,
 Hvortil engang Sjælen hjem skal stunde;
 At det ei i Verden gaaer til Grunde,
 Hvor det's bedste Blomster ofte blegne!

For at vende Sindet mod de Steder,
 Hvor de tabte Kjære os modtage!
 Naar Vi engang, i vor Længsel, drage
 Hist — hvor de forinden for os beder!

For at vække Hjemsvee i vort Hjerte,
 Efter det, som ei herveden gives,
 Her — hvor ingen Vandblomster trives,
 Hvor de maae forgaae i Sorg og Smerte!

For at vende Troen mod et — Hissset,
 At vi ikke det paa Jord skal glemme!
 I Din Blinken kan jeg grant fornemme:
 Kjærligheden — som mig er forvisset.

Ovenfra — naar den herveden svigter,
 Naar den skuffer — som et Glimt i Taage;
 Naar vi, for at bede og at vaage,
 Os til Selvfornægtelse — forpligter!

Derfor vinker Du mit Blik fra Stovet,
 Himmellampe! tændt af Kjærligheden!
 Derfor søger jeg i Aften-Freden
 Efter Dig — naar Sjelen er bedrøvet!

Derfor blinker Du til Dødelige,
 Aftenfunke! naar Du staaer paa Himlen;
 Derfor søge vi i Stjerne-Brimlen,
 Hvad der fattes os paa Jorderige!

Himmeltrøst — og naar vi den har fundet,
 Bliver der saa roligt i vort Indre!
 Intet kan som den vor Smerte lindre,
 Og i den — har vi det Bedste vundet!

Himmellampe! nu er Hjertet roligt,
 Naar det ikkun sig fra Jorden vender;
 O! sit rette Væsen forst det kjender,
 Naar det er med Himmelen fortroligt!

Du er ikke ene meer, Du Kjære!
 Hele Hvalvingen af Stjerner blinker;
 O! nu troer jeg mine Døde vinker —
 „Her paa Jord er ikke godt at være!“

Ingeborg.

Brudstykker af sex dramatiske Arbejder.

(Fortættelse, see 2det Hefte.)

II.

(Af Hekla: Iyrisk-romantisk Trylleespil i to Afdelinger med et melodramatisk Intermezzo.)

(1ste Afdeling 1ste Scene.)

(Munkenes Celle. Coelestina sidder ene ved Harpen og seer ud giennem det aabne Vindue mod Havet. Paa Bordet foran hende ligger et Dødningshoved.)

Coelestina.

Maanen i de klare Bover
speiler sig med venligt Skjær,
trindtom hver en Skabning sover,
Alt er stille fjernt og nær:
underlige Hjerte,
o, vil ei din Smerte
og din dybe, længe dulgte Rummer
dysses ved Naturen blidt i Slummer?

Åh, din Længsel, aldrig stillet,
vugger sig i Haabets Favn!
Hav! betydningsfulde Billed
paa min Smerte, paa mit Savn!
Uden Rast og Hvile
dine Bølger ile
ind mod Strandens Kolde, nøgne Stene,
hvor jeg døaler vcemodsfuld og ene.

Hulde Maane, min Veninde!
Åh, min Kind som din er bleg!
frem du tryller hvert et Minde,
som i Fortids Dæmring veg;
evigklar den samme
med din hvide Flamme
fra det dunkle Blaa du huldt mig vinker,
snart du paa min stille Grav nedblinker.

Hvor mangen Aften sad jeg eensom her
og stirred ud mod Havets blanke Glade,
mens hist blandt Klippens Takker Maagen freg,
og Hvalen trodsig boltred sig paa Dybet.
Da tænkte jeg: D, var jeg Himlens Fugl!
o, var jeg Hvalen, som med stærke Finner
sig bugter giennem Bølgens hvide Graade!
da drog jeg did, hvorhen min hede Længsel
mit Hjertes dybe Attraa rastløst higer,
og naar mit Dje havde badet sig,
åh, kun en flygtig Stund i Straalen af
den Elstes Blik, jeg atter hjemad veudte
til Klippelandet, for i Gensomheden
at vogte min Grindrings rige Skat.

Tilgiv, mig, Himlens Dronning! o, tilgiv
 din svage Datter, hvis hun næret har
 et jordist, syndigt Dnske! — ak, Du veed,
 hvor længe jeg har kæmpet, for at rive
 det elste Munde udaf Barmen, men
 det var forgjæves! Tanken klynged sig
 med dobbelt Styrke til det Svundne fast,
 som naar i Stormen den skibbrudne Sømand
 frampagtig griber om den sidste Planke,
 som blev ham af det knuste Brag tilbage.

Er Kjærlighed da en Forbrydelse? —
 Er Christi Lære selv ei Kjærlighed? —
 Liig Rosen, naar den folder ud sit Blad
 i Solens milde Lue, aabned sig
 mit Bryst for Kjærlighedens Himmelstraale.
 Forklaret laae mit Liv i Morgenrøden,
 en blomstrende, en skovrig, frodig Dal,
 og tusend' Natteergale Triller slog
 bag Lovets friske, dugbesprængte Blade —
 Men Drømmen svandt — jeg eensom staaer tilbage,
 og Ingen hører Coelestinas Klage.

(Hun tager Dødningshovedet i Haanden og betragter det.)

Du stirrer paa mig med det hule Dje,
 hvor Livets Gnist er slukt, for aldrig meer
 at tændes, og det synes mig, du hvisker
 i Aftnens Dæmring: Ogsaa jeg har levet,
 har følt, har elsket — om en svie Stund,
 da er dit Livslys slukt, som mit, og du
 skal vandre did, hvorfra du aldrig meer
 tilbagevender. Ormen er din Broder
 i Gravens Hule, gnaver ufortrøden
 dit Kjød af Knoklen — dog du mærker ei
 dens stille Travlhed: evig er din Slummer,
 du vaagner aldrig meer, og hvert et Spor
 af dig er snart udsløttet, Vinterstormens
 de visne Blade hvirvle vildt henover
 den Grav, hvor du din brudte Stav har lagt,
 og ingen Vandrer standser der veemodig
 ved Tanken om at have tabt en Ven.

III.

(Uf Sintram: tragisk Drama i een Akt.)

(8de Scene.)

(Bild Klippeegn ved Rhinen. Paa venstre Side Grantræer og et overhængende
 Bjeldstykke. Sintram træder frem paa dette, klædt i Vilegrimsdragt.)

Saa har jeg da omsider Maalet naaet!
 De gyldne Laner hist paa Borgens Spiir
 i Aftensolen glimre smukt, mens Taagen
 som vælter op fra Dalen, blaalighvid,
 ombolger Murens Fod, et formløst Hav.
 O, vær mig hilset, vær mig atter hilset,

min Fædrebolig! snart skal Pilgrimmen
udhvile sig i Kjærlighedens Favn,
og glemt er hver en Smerte, hvert et Savn.

Hvor Alting er forandret trindtom mig!
Fast synes Egnen mig nu ganske fremmed:
de unge Graner, hvilke jeg forlod
som spæde Skud, er frodigt vored til
og byde mig et mildt, et kvægsomt Ly.
Ti Aar forsvunde, siden her jeg stod;
ti lange Aar i Fængslets dunkle Nat
med Sneglens Langsomhed mig krøb forbi;
dybt Tidens Plov har furet denne Pande,
og Kummer bleget Rinden, næppe meer
jeg kjender mig igjen — dog uforandret
er end mit Hjerte, og med dobbelt Fryd
den trætte Vandrer skuer nu sit Hjem.

Min Agnes, elskte Hustru! snart skal Sintram
dig trykke til sin Barm — o, mine Sonner!
min Reinald med det kjække lyse Blik!
min Dagobert, du stille, fromme Barn!
i Tanken seer jeg eder vored op
liig hine Stammer: dette Haab forynger
paany min Kraft, mit Hjerte soulmer varmt,
og Alt, hvad jeg har lidt, forsvinder brat
liig Taagefygger for den unge Sol.

(han holder pludselig inde.)

Men stille, Sintram! overlad dig ei
med daarlig Tillid til din Phantasi!
Al, mulig kun den forespeiled dig
en Lykke, som opløser sig til Skum
og brister liig en spraglet Sæbeboble,
saa du med Rædsel atter vaagner op
i Virkeligheds kolde Kobberarm.
Hvad om din Agnes ikke leved meer?
o Gud! og mine Børn — nei, Himmel! nei,
du er barmhjertig, du vil ikke knuse
det Haab, som liig en kjærlig Alf mig fulgte
og holdt mit Mod, min Kraft i Fængslet opreist.

(Et Jægerhorn lyder bag Skoven i det Fjerne.)

Hvor lifligt toner Hornet hist bag Skoven,
hvor længselfuldt! — Hvert Minde vaagner nu
med dobbelt Styrke; ofte selv jeg fulgte
den lette Hjort paa vælig Ganger hist
igjennem Krattet — al, hvormangt et Aar
er svundet, siden Klungen jeg fornam
af Hornet i den friske, grønne Skov.

En venlig Aften! dog paa Vesterhimlen
blyfarvet taarner sig en Kæmperad
af Skyer med forgyldte Kobberkanter,
og Solen synker som i Lava ned,
de vælte langsomt sig liig Bølger frem,

Alt Vinden suser gennem Granens Naale,
og snart i natligt Mulm vil Egnen hylles.
Det drøner huult — saa skal jeg samles da
i Storm og Lyn med eder, mine Kjære!

Men, tys! En Baad ved Stranden lægger ind.
Hvo kommer hist? Ha, grant jeg kjender atter
den gamle Fisser, som i mangt et Aar
sin Hytte havde bag de dunkle Graner.

(18de Scene.)

Sintram (ene).

O Gud, hvorledes kan dog Alt forandre
sig i et Dieblis — et eneste,
et voldsomt Greb af Skjæbnens Haand forstemmer
paa een Gang Sjælens Strænge, knuser grumt
dæmonisk Hjertets Sangbund, og for evig
er Harmonien borte, Alt forvandlet:
den lueghldne Sol med Morgnens Purpur
i Graat er hyllet. Himlens klare Blaa
sin Glæds har tabt, Naturen synes nu
kun mat og farveløs foruden Liv:
den store Trolldmand, paa hvis Hersterbud
et magisk Skjær sig bredte trindtomkring
er død, og Tryllet svandt med ham.

Det er besluttet! Ja, jeg gaaer herfra!
For evig jeg forlader dette Sted,
hvor Livets bedste Held engang jeg nød;
Ei Slangen liig i Paradiset vil jeg
lumsk dræbe Glæden i min Hustrus Hjem
ved at forraade, hvem jeg er — ja, bort,
bort, bort herfra — dog først jeg skue maa
min Agnes — min? — o Gud, nei, ikke min,
og skulde selv mit Hjerte derved briste.

(Fortsættes.)

Fr. Sneedorff-Birch.

E n D o e n d e.

(Fra „Andronica“, 2te Udg. Leipzig 1810.)

Du Nat, som tidt min Trøster var,
 Tag nu mig i Din Arm!
 Den lange Dag jeg vaaget har,
 Og af, den var saa varm.
 Kom, dunkel, kjølig, stille, mild,
 Og tryk mit Hie til!

Min Idræt har jeg her fuldbragt;
 Hyl mig i Skygger ind!
 Jeg vil ei Dine Stjerner's Pragt
 Og ei Din Maanes Skin.
 Gid Intet meer paa Jord jeg saae . . .
 Til Hvile vil jeg gaae.

Udriiv mig af min Fiendes Garn,
 Hvori saatidt jeg gjøs;
 Du veed, jeg er et stakkels Barn,
 Lad mig ei moderløs!
 Kom snart, og end min Tornegang
 Af, Veien var saa lang!

Besøger Du mig, milde Nat,
 Saa vil jeg aande let;
 Nu er mit Hie, af, saa mat,
 Og tungt mit Handedræt.
 Med mig i Dine Skyggers Dal
 En Seng ret dyb og sval!

Det vorder tyft! Mig synes, at
 Det skumrer sov jeg blot!
 — Der er Du jo, Du dunkle Nat,
 O, nu er Altting godt!
 Hul nu til Hvile under Jord
 Dit stakkels trætte Noer!

Emerentius Scävola.

Til Kongen og Dronningen.

Ved Deres Majestæters Ankomst til Aarhus
den 20de Juli 1840.

(Ufsjunget i Selskabet „Polshymnia.“)

Sil Dig Dannerkonge gjæve
Med Din Dronning huld!
Hør vor Velkomstsang sig hæve
Kjærlig, tillidsfuld!
Føstret op ved Danmarks Hjerte,
Tidligt Du at elske lærte
Folket ved den mørke Bove
Mellem Bøgeskove.

Kraftigt Dig imøde runge
Sønners Jubelraab.
Trindtom tolker Folketunge
Danmarks lyse Haab!
Du vil bære Herkerstaven
Mildt, som Han, der sank i Graven;
Du, som Han, vil Danmark kjende
Og hans Bærk fuldende.

Herligt Diademet funkler,
Høi er Kongestol;
Ofte dog en Sky fordunkler
Fyrstens Glædesol.
Men med Vandens blanke Bærge
Skal Han Stormens Magt besværge,
Og med kraftig Haand Han Stavnen
Føre skal i Havnen.

Dannerdrot! Din Land blev givet
Smillets Tankelyn;
Skjebnens Alvor gennem Livet
Alaret har Dit Syn.
Viis og kjerlig fra Din Throne
Skal Du Land med Land forsone,
Og om enig Broderklynge
Fredens Palme slynge.

Hulde Dronning! Du skal binde
Roser om Hans Haar;
Ved Dit Smil skal Sorgen svinde
Som en Sky i Vaar.
Helligt Kongens Søn skal være
Danmarks Haab og Held og Ære;
Kjærlighed skal sammenknytte
Kongeborg og Hytte.

H. H. Blache.

Hamborgs Beleiring.

Historisk Fortælling.

I.

Stormklokken ringede fra alle Hamborgs Taarne, Alarmtrommen hvirvlede gjennem Gaderne, Trompeter lode paa Torvet, og enkelte Kanonskud faldt fra Tid til anden. Fra Neustadt indtil Elben ved Grasbrook bølgede Befolkningen, liig en bred Strøm; Gamle og Unge, Enhver som kunde bære Vaaben, sluttede sig til Byens Forsvarere. „Franskmændene ere landede!“ lød Feltraabet; det var en elektrisk Funke, der begeistrede selv Drengene og Gubber til tapper Modstand. Bevæbnet med Knipler, Køller, Kaarder og gamle Bøsser uden Laas, trængte Massen sig mod Porten, hvor man ventede Fjendens Angreb.

En Virksomhed af en anden Art herskede i og udenfor den kommanderende General Tettenborn's Huus; Courerere fløi hid og did, Ordonantser iilte til alle Punkter af Staden, forat iværksætte de modtagne Befalinger, og sælsomt kontrasterede mod dette bevægelige Billed de donske Kosackers Nolighed, som, paa deres smaae men stærke nordiske Heste, i deres skarlagensrøde Husaruniform, med sorgløs Behagelighed imødesaae den Ordre, der ogsaa vilde falde dem til Opbrud. Paa dette Sted havde ogsaa mange Borgere forsamlet sig, for at erfare Udfaldet af Kampen paa den modsatte Elbbred. Blandt disse stod en ung Mand, bleg af Ansigtssfarve, med alvorlige Træk, der, som det syntes, uden al Deeltagelse saae ud i den levende Færsel. Hans mørke, ildfulde Øine syntes blændede af Taarer, hans sorte Haar laae glat om den høie Pande, hans Dragt var sort og røbede, at han hørte til de dannede Stænder.

Skjøndt han ikke viste mindste Deeltagelse ved hvad der foregik omkring ham, vilde dog den opmærksomme Jagttager have kunnet bemærke en frampagtig Trækning i hans Overlæbe, naar en Kosak kom galopperende mod Generalens Huus og modtoges med Jubel af Folket.

Nogle Mænd, som deels hørte til den hurtigt organiserede Borgergarde, deels til Pøbelen, bleve opmærksomme paa den unge Mand, der stod der uden mindste Medfølelse, Diet stivt fæstet paa Generalens Huus. Deres Numlen blev stedse lydeligere, deres Gestikulation stedse mere levende, og man hørte nogle gange de Ord: „Fransk Spion!“ To Karle med uhyre Knipler i Hænderne traadte nu tæt hen for ham, og idet de maalte ham med Dinene, sagde den Ene: „Det er ogsaa En af de franske Hunde, som have mæffet sig i vor gode Stad!“ — Ligegyldig tog den Anden Ordet: „Giv ham En i Planeten!“ — Og virkeligen begyndte de, at gaae den unge Mand paa Livet. En gammel Borger, som var Bidne til dette Optrin, traadte nu derimellem, og sagde med temmelig barsk Stemme: „Men, unge Mand, hvorfor staaer De her saa ørkesløs og ubekymret, da hver redelig Patriot har grebet til Vaaben og sluttet sig til Byens Forsvarere? I dette Dieblik maae dog alle Hensyn tilfidesættes, da Nøden ogsaa har kaldt de første Familiers Sønner under Vaaben.“

Den saaledes Tiltalte saae med et koldt og stolt Blik paa de ham omgivende Mænd, uden at svare. De to Pøbelmænd bleve derved høilig oprørte, og idet den Ene raabte: „Kan Du ikke forstaae os? Vi, vi skulle løse Dit Tungebaand!“ langede den anden ud, forat bibringe ham et Slag i Hovedet. Men Flere af de bevæbnede Borgere traadte nu til, og idet de gave den unge Mand en Pife i Haanden, og toge ham imellem sig, befriede de ham fra den raue Pøbels Mishandlinger.

En Ordonants traadte ud af Generalens Huus og beordrede nu ogsaa Borger-Bataillonen til Elbøernes Forsvar, der endnu vare besatte af Hanseaterne og Russerne. Ogsaa den unge Mand, hvis Navn var Richard Kønnberg, marscherede til Grasbrook med Borgerne. Her naaede Tummelen sin høieste Grad; Alt larmede og bølgede uden Orden mellem hinanden; kun Borgergardens Bataillon opretholdt endnu et slags militairisk Orden i sine Rækker. Da de nu kom til Stranden, hørte man Pelotonild i det Fjerne; med stor Hast trængte Alle sig frem til Færgen og til de Skibe, som vare bestemte til, at føre dem over. Richard var med i Færgen, som landede ved Elbøen „die Beddel,“ og traf op paa Skandserne med de regulære Mecklenborgske Tropper og de Hannoveranske Jægere. Saasnart den unge Mand var kommen ud af den vilde Sværm, og, fjernt fra de hanseatiske og forbundne Troppers Bivouak, saae sig udstillet som Skildvagt paa en af de høie Digeskandser, vendte hans Aand sig fra den krigeriske Nutid og drog ind i hans Indres ligesaa uroligt bevægede Verden. Støttende sig paa sin Pike, hengav han sig sine Drømmerier; en Kjærlighedens og Forsoningens Taare traadte i hans dunkle Die, og med Fatning gik han sin eensformige Gang frem og tilbage paa Skandsen.

II.

En stille Aften fulgte paa den larmende Dag. Nødig havde Borgeren trukket sig tilbage i sit Hjem, og omtalte, i sin Families Kreds, Dagens Begivenheder.

I Nærheden af Havnen laae et lidet venligt Huus; smukke Blomster stode i Vinduerne. I nederste Etage af dette Huus, i et borgerlig-simpelt men net Bærelse, befandt sig tre Fruentimmer, der, i forskjellig Sindsstemning, sadde om det lille Bord. Efter en lang Pause traadte den Ældste,

en Kone med et blidt Ansigt, sukkende til Vinduet og saae ud i den mørke Egn. „Åh, begyndte hun: der ere idag Saamange forulykkede; blot der ikke er tilstødt Richard noget!“

Den yngste Datter, en smuk Pige, dog med noget skarpe, næsten mandlige Træk, saae fra sit Arbeide op til Moderen og sagde i bebreidende Tone: „Sørger Du endnu for ham, Moder? Hvo veed, hvor han er! Han bekymrer sig nok kun lidet om os og om Din Angst.“

„Nikke! svarte Moderen: Han er dog mit Barn; og hans Hjerte er saa blødt, saa fuldt af Følelse, at jeg aldrig kan tænke noget Ondt om ham.“

„Moder! sagde Pigen: Har Du ikke selv fortalt os, at han gaaer ud af Stuen, naar Du læser Morgenbønnen, at han ikke agter Bibelen, men læser ugudelige Bøger, som undergrave Troen paa Gud og Kristus?“

Moderen sukkede dybt og taug. Men Pigen vedblev ivrigt: „Og fremfor Alt, hvorledes forholder han sig mod Fader og mod Staden i disse Jammerens Dage? Enhver Mand, som har sunde Lemmer, tager et Baaben og stiller sig paa Alarmpladsen, han derimod sniger sig feigt, udeeltagende omkring og sukker længselsfuldt efter den Dame, som har fanget ham i sine Garn. O, det er ret en Skjændsel!“

Det tredie Fruentimmer, som var blind og nogle Aar ældre end den Talende, sagde med blid Stemme: „Gaae ikke for vidt, Nikke; vi vide dog ikke, om det ogsaa er sandt, hvad Du der siger.“

„Ikke sandt? tog den yngste Ordet med et noget haanligt Smil: Gode Søster, hele Byen veed det. Men Du og Moder besmykkede altid hans vilde, umoraliske Liv. Fader gjør gandske ret i, at han ikke vil vide af ham at sige meer, men overlader ham til hans Skjebne. Hænger han nu engang med Liv og Sjæl ved den smukke Dame, saa

lad den smukke Dame ogsaa sørge for ham. Det vilde være latterligt, om vi vare godmodige og tøfsede nok til, at forsyne ham med Penge og Alt, hvad han behøver, forat han kan sidde ved hendes Fødder hele Dagen og digte Kjærlighedsfange.“

„Stille, Pige! raabte Moderen, saa strengt som hendes blide Stemme tillod: Om ogsaa Fader stundom er Richard god, saa er det dog altid Dig, der igjen sætter Ondt for ham!“

Med Nøie undertrykte Pigen et Svar, og arbeidede hastigere. Taussheden var piinlig for Moderen, thi nu nød hun ei engang den eneste Lindring, at kunne udøse sit bekymrede Hjerte i Klager. Hun saae atter gjennem Vinduets ud i Natten, og spurgte tilsidst: „Har Fader ikke sagt Jer, naar han kommer af Bagt?“

„Du veed, Moder, tog den Yngste Ordet: at Tjenesten er uregelmæssig; kræve Omstændighederne det, maa Enhver forblive paa sin Post, og efter en saa vigtig Dag kan det let hænde, at Fader først afløses meget sildigt.“

„Det er dog en ulykkelig Tid! sukede Moderen: Den Smule, Franskmændene have levnet, vil snart gaae med, da alt Erhverv er standset.“

„Moder! raabte Pigen heftigt: Jeg troer, Richard har smittet Dig; tilsidst kalder Du ogsaa Napoleon en stor, beundringsværdig Mand, ligesom han.“

„Skam Dig, Søster! sagde den Blinde: Vel veed og forstaaer jeg ikke mere af de store Verdensbegivenheder, end hvad jeg hører af Eder, men jeg tænker, at Gud leder dem alle og at han, med alle sine Tilskikkelser, kun har vort Bedste for Sie.“

„Tal dog ikke om Ting, som Du ikke forstaaer!“ sagde den Yngste ærgerlig.

„De Ting begriber jeg vel! svarte den Anden rolig: Men Eder og Eders Guds frygt og Eders Tro begriber jeg

ikke. Tænke J, hvad J sige, at Gud, til Straf for Eders Synder, har bragt al den Elendighed over Jer, saa forbedrer Jer, og gjører efter hans Villie, idet J bære Eders Skjebne med Nolighed og Hengivelse. Dable J Richard for hans Kjærligheds Skyld, saa beviser, at J staae moralsk høiere, end han; undskylder ham, tilgiver ham hans Svaghed, som Christentroen byder. Det kan jeg aldrig bilige, at man fordømmer en Underledestænkende, eller en Feilende.“

„For Guds Skyld, stille nu, Børn! raabte Moderen, idet hun traadte tilbage fra Vinduet: Jeg troer, Fader kommer.“

Saa Dieblikke efter traadte Manden ind i Stuen. Hans Ansigt havde en paafaldende Liighed med den yngste Datters; kun vare hans Dine mørkere, fyrigere, og lignede hans Søns. Han tog sin Hat af, spændte en bred Sabel fra sin Hofte, og gav Børnene Haanden, Konen et Kys. Derpaa satte han sig hos Pigerne ved det lille Bord, medens Moderen lavede Thee.

„Det var en urolig Dag! sagde Rønnberg efter en Pause: Skjøndt jeg har staaet Vagt i togange fireogtyve Timer, har jeg dog neppe kunnet faae Tilladelse til, at gaae hjem en Times Tid.“

„Hvorledes? raabte Alle bekymrede: Du skal paa Vagt inat igjen?“

„Nu ja! svarte Manden rolig: Tiden kræver det, Fødeby og Frihed æske dette Offer af den redelige Patriot.“

Konen sukede og sagde: „Men det er dog formeget, Rønnberg! Du skulde dog blive hjemme en Nat og hvile Dig; naar Du nu vorder syg, og ikke kan arbeide, saa giver Byen og Friheden Dig Intet.“

„Kone! sagde Rønnberg barsk: Det forstaaer Du ikke, Du føler ikke, hvad det er, at fægte for sit Fædreland og for Friheden! — Ja, tænk Jer, de fornemste Damer

her i Byen have endogsaa dannet en Forening, have offret alle deres Kostbarheder, forat redde Stadens Frihed og udruste unge Krigere.“

„O, Fader! raabte den yngste Pige med luende Dine: Var jeg en Mand, ingen Magt skulde holde mig tilbage, jeg traadte strax i Krigernes Rækker; Du skulde have Din Glæde af mig; hvorfor har Gud skabt mig til Kvinde!“

Faderens Pande rynkedes, han rykkede urolig hid og did paa Stolen, og spurgte, idet han saae sig om i Bærelset: „Er Richard da ikke hjemme?“

Moderen, som med Nøie havde dæmpet sin Bekymring, udbrød nu med Hestighed: „Åh, Gud veed, hvor han er! Han er gaaet bort imorges, og Ingen har seet ham siden. Blot ikke en Ulykke“

„Ham behøver Du ikke at søge længe! afbrød Faderen hende: Hvor han altid pleier at være, der er han vel ogsaa idag.“

„Men han kommer dog ellers altid hjem om Middagen!“ tog Moderen Ordet.

„Kjærlighed lever af Luften! svarte den Gamle kort, og efter en Pause vedblev han heftigt: O, hvilken Skjændsel! Jeg offerer gjerne mit Fædreland Alt, selv Livet; men dette Menneske, som kaldes min Søn, synes ikke at have en varm Blodsdraabe i sine Aarer. Som en Skygge sniger han sig omkring, er stum, eller sukker; kommer et Ord over hans Læber, saa er det enten en Gudsbespottelse eller en Lovtale over de Hunde af Franskmænd og deres antichristelige Keiser, som Gud ville fordømme, til Landets og til Menneskehedens Frelse!“

Hidtil havde den blinde Pige siddet gandske stille. Da nu Faderen taug, sagde hun, ligesom ved sig selv: „Gud har skabt alle Ting, og Alt, hvad der lever og aander, er i Ham og ved Ham.“

„Hold Mund, Pige! sagde Rønberg: Qvinder kjende ikke Mandens hellige Kald i saadan Trængselstid. Iøvrigt vil Franskmanden, trods det Medhold, han endnu finder blandt flette Qvinder og usle Mænd, ikke mere hævede sit Herredom. Hele det hannoverske Land, Westphalen, Holland og Nederlandene ere i fuld Opstand; Keiser Alexander trænger stedse videre frem med sin store Armee. Snart gaaer Solen igjen op over et frit og lykkeligt Land; men de største Offre maa bringes nu. Men — det er Tid, at gaae tilsengs, Børn! tilføiede han venligt, efter en Pause, stod op, spændte Sablen om igjen, greb efter sin Hat, tilnikkede Alle mildt og sagde: Værer ubekymrede for mig! Beder blot til Gud, han ville velsigne vore Bestræbelser; imorgentidligt kommer jeg hjem, for at tilbringe en Fridag hos Eder.“ — Han gik paa sin Post.

Moderens Hjerte lod sig ikke saa let berolige; med hvert Minut blev hun mere bekymret, og da begge Pigerne vare gangne tilsengs, satte hun sig ved Vinduet, saae ned paa den stille, mørke Gade, op til den klare Nathimmel. Hun lagde sit Hoved i sin Haand, og Taarerne randt over hendes Kinder. Hun besluttede, at opsøge sin Søn. „Beed jeg blot, at min Richard er hos hende, sagde hun ved sig selv: saa vil jeg berolige mig, og elsker hun virkeligen min Søn, vil hun tilgive mig, at jeg forstyrrer hende paa denne Tid.“

Med denne Beslutning stod hun op, gik ind i Kammeret, tog et stort Tørklæde, og kastede endnu et forskende Blik paa sine Døttre. I dette Dieblik løstes en Larmkanon paa Bolden; Pigerne fore op, og iilte til Vinduet. I Gaderne blev det levende, Trommer og Trompetter kaldte Borgerne under Vaaben. Snart farvedes Luf-ten rød i Syd; stedse klarere steg et Ildskjær op paa Horizonten over Elbøerne, saa hele Havnen og Staden bety-

stes paa en rædsom Maade. Dagens Tumult havde fornyet sig, og varede til næste Morgen.

III.

Om Bagtblussene laae, i brogede Grupper, de tydske og russiske Krigere. I det fugtige Græs, ved Digeskandsen, laae Richard. Kun i hans Bryst fandt den almindelige Stemning ingen Gjenlyd; kun ham syntes alle de Dvriges Begeistring næsten at være Daarskab. Han tænkte paa sin Fader og Moder. „Å! sukede han: Hvor misforstaae og krænke I mig! Jeg viser mig gandske som jeg er, jeg aabenbarer Eder min lønligste Tanke, og siger: Dømmer mig nu! Saadan er jeg, god og ond, som Naturen, men sanddru og oprigtig! Saadanne ere mine Handlinger, mine Begreber om Ret og Dyd; jeg troer paa en stor, en uendelig Gud; jeg agter Menneskestorhed og Charakterstyrke hos Ven og Fjende. Derfor ærer jeg Napoleon, og beundrer dette Folks Heltebedrifter; derfor overtraadte jeg den sneverhjertede borgerlige Lov, og elsker en Kvinde, som, ifølge den, tilhører en Anden. O Fader, Moder, havde I et Maal at maale mig med, vilde I ikke fordømme mig; I vilde græde med mig og beklage min Jammer og min Smerte!“

Fra Forposterne lød i dette Dieblif et Signalfud; snart fulgte flere langs med hele Linien. Alt kom i Bevægelse. Man brød op til Wilhelmsburg, hvor Fjenden atter var landet og med sine Masser tilbagetrængte de tydske Tropper. Richard befandt sig ved et af Borgerkompagnierne og fulgte mekanisk Toget.

Da man nu kom til Elbarmen, som skiller Perne fra hinanden, mødte man allerede flygtende Landsmænd; Rækkerne ordnede sig paany og med frisk Mod styrtede man

mod Fjenden. Han veeg, og trak sig Skridt for Skridt tilbage.

Richard stod midt i Fægtningen; han var blot bevæbnet med Sabel og Pike, og saae Døden frygtløs i Diet, uden selv at være virksom. En Trop Franskmænd havde, paa deres Tilbagetog, kastet sig ind i en Mølle, og rettede, fra Vinduerne og fra Taget, en velberegnet Geværild mod de Tydske. Men da den franske Linie stedse trængtes længere tilbage, omringede Hanseaterne Bygningen, og kastede brændende Beegfakler derind. Anførte af en ung Officeer søgte Franskmændene at slaae sig igjennem. Men Hanseaterne havde rettet en Kanon mod den eneste Udgang. De Franske viste sig nu igjen ved Vinduerne, hvorfra de skjød ned paa deres Fjender. Ilden greb imidlertid om sig; Underdelen af Møllen stod i lys Lue, Røgen hvirolede høit i Luften og indhyllede det lille Sidehuus, hvori Franskmændene havde trukket sig tilbage.

Richard dadlede høit sine Landsmænds Fremfærd. Han kaldte det stridende mod Folkeskik og Krigsret, at offere Soldater levende til Ild døden. Man udloø ham, og haaned de franske Krigere, som omkom i Luerne. Pludseligt styrtede den lille Skare Franskmænd frem, tætsluttet, med fældet Baionet. En rasende Kamp begyndte; men Fortvivlelsens Mod kunde ikke erstatte Tallet; alle Soldaterne vare faldne, og kun den unge Officeer stod endnu, modigt svingende sin Kaarde. Richard trængte sig frem, og raabte, man skulde skaane den Enkeltes Liv, men samme Dieblisk segnede den tappre Franskmand, truffen af et Skud, paa sine Brødres Liig. Den opblussende Mølle kastede et rædsomt Lys over Balpladsen.

Berusede af deres Seier marscherede Tydskerne frem; kun Richard blev, hensunken i Tanker, tilbage paa Kamppladsen. Pludseligt hørte han en svag Stønnen. Han traadte hen til de faldne Franskmænd, og saae, hvorledes

Officeren anstrengte sig, for at reise sig. Richard hjalp ham, førte ham affides, og forbandt hans blødende Arm. Taknemmelig trykte han Richard's Haand, og bad ham fuldende sit Bærf ved at hjælpe ham at komme til sine Landsmænd.

Richard's Beslutning var forlængst fattet; han havde kun ventet paa en Leilighed til at udføre den. Derfor samtykkede han uden Betænkning i Officerens Bøn. Sagte og langsomt snege Begge sig hen langs Diget, banede sig Bei gjennem Hækker, over Grøfter, og stræbte saaledes at naae det yderste Punkt af Den, hvor Franskmændene endnu holdt Stand. Det lykkedes. Den unge Officeer hilstes med den meest levende Glæde. Man indskibede sig, og under Hanseaternes og de hannoveranske Jægeres Geværild seilede Richard over Elbarmen til det franske Hovedquarter i Harburg.

IV.

Morgensolen skinnede ind i et høist elegant Bærelse og belyste et paa Tapetvæggen hængende Miniaturportrait. Det var et fortryllende deiligt Qvindehoved, en saa fuldendt Skjønhed, at man fristedes til at ansee det for en Kunstners Ideal.

En Sidedør aabnede sig, og ind traadte, i en riig, hvid Morgendragt, Originalen til dette Billed. — Den skjøne Dame traadte til Sekretairen, og idet hun sammenlagde et Blad Papiir til en Billet, gav hun sine Tanker Ord: „Han trodser! Han vil gjøre mig til den Skyldige; han forlanger, at jeg, som han har fornærmet, skal bede ham om Forladelse!“

Men lidt efter lidt vendte Mildhedens Udtryk tilbage i hendes Træk og hun sagde smilende: „Han elsker mig dog

uendeligt, jeg maa tage Hensyn til hans Stilling og hans Ulykke. — Derpaa skrev hun følgende Linier:

„Hr. Richard Rønberg!

„Jeg kan meddele Dem noget særdeles Behageligt, og beder
„Dem derfor komme til mig idag Kl. 12 eller Kl. 5. Men
„bestemt ønsker jeg, at De kommer idag.

Deres Julie Wilson.“

Da hun havde forseglet Billetten, befalte hun en Betsjent, at bringe den til Rønberg's Huus. Derpaa satte hun sig ved Brodeerrammen, og nu udviklede sig hos hende en Tankerække, som vi nærmere maa betegne ved en Fortælling af tidligere Tildragelser.

En smuk Martsmorgen vandrede Richard Rønberg, en Yngling paa sytten Aar, langs med de skønne Havehuse, som ligge paa den høire Elbbred. Han standsede udenfor en af disse Pragtbygninger, idet han fordybede sig i Betragtningen af de yndige Haveanlæg. En dejlig Pige kom tætforbi det Sted, hvor han stod, traadte til et Blomsterbed, og plukkede nogle Violer, som hun lagde i en nydelig Kurv, idet hun ofte vendte sine Bine mod den stille Tilskuer.

Richard's Hjerterørtes vidunderligt ved Synet af hende, og en Følelse af Kjærlighed gik som et Lyn gjennem hans Bryst. Han overvandt sin Blyhed, traadte nærmere til Hegnet, og bad det skønne Barn om nogle Violer.

Hun rødmede, men smilte saa venligt og saae paa Ynglingen med et saadant Udtryk, at han læste de saligste Ord i hendes Bine. Derpaa rakte hun ham med de sneehvide Fingre en lille Buket; blidt greb han hendes Haand, og trykte den ømt mod sine Læber. I dette Dieblif hørtes Fodtrin, og hun flyede efter en venlig, men stum Hilsen.

Ofte havde Richard siden gaaet denne Vej, om Foraaret, om Sommeren, om Vinteren. Aldrig havde han gjenseet det skønne Barn med de himmelske Bine; Aar

randt hen, hans Skjebne førte ham ind i mangehaante Livsforhold, men hiin Piges Billed blev uforandret i hans Hjerte.

Syv Aar vare forløbne, da han, ved sit musikalske Talent, fik Udgang til den rige Kjøbmand Wilson's Huus. Det første Blik paa den skjønnede, unge Kone vakte hans første Kjærligheds hele Drømmeverden. Ogsaa hun gjenkjendte ham, og Begge samtalte nu ofte i stille Nydelse om hiin skjønnede Martsdag, da de først havde seet hinanden. Kunde hun end ikke gjengjælde den Lidenskab, hvormed Richard kom hende imøde, saa stødte hun ham dog eiheller fra sig. I hele hans Væsen foregik en paafaldende Forandring; Forældrene mærkede det, og opdagede snart Aarsagen, da han nu var en næsten daglig Gæst i Madame Wilson's Huus. Ved deres strenge religiøse Anskuelse kunde de ei Andet, end fordømme hans Kjærlighed; da deres Advarslar og Formaninger ei gjorde noget Indtryk paa Richard, som var sig den rene og helligste Følelse bevidst, stødte de ham fra sig, behandlede ham koldt og foragteligt og overførte endogsaa deres Had paa den Gjenstand, som han tilbød. Derved bevirkede de det Modsatte af hvad de tilsigtede. Richard fjernede sig stedse længere fra dem og hengav sig desto inderligere det Væsen, som ene forstod ham.

De politiske Tidsbegivenheder bragte den første Forandring i denne Tilstand. En ung russisk Officeer fik Qvarter i Kjøbmand Wilson's Huus, og den unge Kones Skjønhed drog ogsaa ham ind i sin Tryllekreds. Med stigende Angst bemærkede Richard, hvorledes den skjønnede Kriger udtømte sig i Opmærksomheder for hende, og hvor gjerne hun hørte hans Fortællinger om Slag og Eventyr. Hans Forhold blev paafaldende, hans Yttringer fornærmende. Madam Wilson fandt ingen Anledning til at taale en saadan Anmasselse. I samme Grad som hun blev artigere og venligere mod den Fremmede, maatte hun vorde koldere

og mere fremmed for Richard, og lade ham mærke den Kløft, som adskilte dem fra hinanden. Saaret, forbittret i sit Underste, var Richard nu stedse stum og forstemt, og da han en Dag fandt hende alene, brød hans Harmeløs, han overrøste hende med Bebreidelser, og svor, aldrig oftere at betræde hendes Huus.

Denne Tildragelse befæstede et Forsæt, som Richard forlængst havde fattet, nemlig at træde i fransk Krigstjeneste.

V.

Tjeneren bankede paa hos Rønberg's; med en blandet Bølelse af Uvillie og Glæde iulte Richard's Moder ham imøde. „Bringer De mig Efterretning om min Søn?“ spurgte hun. „Jeg? tog han Ordet: Nei, jeg har blot Ordre, at tilstille ham denne Billet.“

Den yngste Datter kom nu til og sagde heftigt: „De vil nok have os til Bedste! Hils Deres Dame og siig hende, vi ere klogere, end som saa!“

Forundret stod Manden der, og saae snart paa Moderen, snart paa Datteren. Omsider spurgte han: „Er Hr. Rønberg da ikke hjemme?“

„Det veed De nok bedre, end vi!“ svarte Pigen; men Moderen faldt hende i Ordet og sagde: „Barn, saa lad os dog først høre, hvad Manden har at siige!“

„Giv Brevet hid!“ raabte Pigen. — Men Tjeneren svarte: „Jeg har udtrykkelig Ordre, kun at levere det i den unge Hr. Rønberg's egne Hænder.“

„Nu, saa lad os gaae, Moder! raabte Pigen endnu heftigere: Du seer vel, at man spiller Comedie med os!“

Næsten med Magt drog hun Moderen ind i Stuen, og lod Betjenten staae i Forstuen. Da den gamle Rønberg kom hjem, fandt han sin Familie i den meest levende

Bevægelse. Moderen sad og græd; den blinde Datter bebreidede Søsteren hendes ubesindige Forhold. Da Faderen hørte, hvad der var forefaldet, bød han den Blinde tie, gav den yngste Datter fuldkommen Ret, og ivrede heftigt mod den vanartige Søn.

Døren aabnedes langsomt, og en høi, mager Mand stak Hovedet ind. „Har I af Eders Søn hørt noget Nærmere angaaende Fægtningen paa Wilhelmsburg, Nabo?“ spurgte han. — „Nei, nei, jeg veed Intet deraf!“ svarte Rønnberg noget haardt!

„Jeg tænkte dog, vedblev Naboen: at I havde faaet Underretning fra Eders Richard, da den Bataillon, han stod ved, har været stærkt i Glden inat.“

Alle vare høilig forundrede, og Moderen spurgte hastigt: „Men, Nabo, hvoraf veed I da, at vor Richard ligger med Hanseaterne paa Wilhelmsburg?“

„Igaarmiddags, fortalte Naboen: vare vi Begge i een Baad, og da jeg mod Aften blev kommanderet tilbage til Grasbrook med vort Compagnie, blev Eders Søn tilbage med flere vakke Krigere. Men som jeg hører, har alt det unge Mandskab inat været i Glden og banket Franskmænden dygtigt af. Jeg tænkte derfor, I vidste noget Nærmere. Nu, Gud befalet, Nabo!“ — Med disse Ord gik han igjen.

Moderen følte dybt ved denne Scene. Faderen gik op og ned med store Skridt. Den yngste Pige var beskæmmet, og gik ud af Stuen; den Blinde sad, stille som sædvanligt, paa en Skammel.

Tilslidst brød Moderen Tausheden og sagde: „Seer Du, Rønnberg, dennegang havde jeg dog Ret! Richard synes værre, end han er. Det er dog ret brøvt af ham, at han, uden at tale til Nogen derom, har stillet sig i Fædrelandsforsvarernes Række.“

Den Gamle svarte: „Han er jo min Søn, og det vilde være unaturligt, om han gandske vanslægtede.“ — „Men! tog Moderen Ordet: Der ere faldne Saamange inat, og mange Bogne ere hidkomne med Saarede. Du skulde dog erkjendige Dig, om der ikke er tilstødt vor Søn nogen Ulykke.“

„Han staaer altid i Guds Haand! sagde den Gamle: Dog kan jeg maaskee faae noget at vide udenfor Com: mandantens.“

Med disse Ord tog han sin Hat og gik til Pladsen udenfor General Tettenborn's Qvarteer, hvor alle Nys: gjerrige pleiede at samles.

VI.

I verlende Følelser af Frygt og Haab, Mod og Forsagthed havde Hamborgerne tilbragt nogle Dage. Hele den modsatte Elbbred, med alle større og mindre Der, var tabt; hver Aften, saasnart det begyndte at skumre, kastede de Franske gloende Kugler og Granater mod Staden.

Det længeventede russiske Infanteri kom ikke; det danske Auxiliarkorps, som, i Forbindelse med Hamborgerne og Russerne, havde forsvaret Staden og dens Gebeet nogle Dage, bortmarscherede pludseligt og uventet. Omsider hid: kom en Bataillon svenske Linietropper, der modtoges med Jubel.

Dog udbredtes hver Dag stedse betænkeligere Nygter; Begeistringens Ruus svandt lidt efter lidt. Velhavende Familier samlede deres Formue, og begave sig til det Hol: steenske, eller til Engelland. Blandt de Sidste var Kjøb: mand Wilson. Hurtigt havde han ordnet sine Anliggen: der og bragt sine Pengesager i Rigtighed. Hans Afreise var bestemt til næste Dag; hans Venner og Bekjendte —

Richard Nønnberg undtagen — vare forsamlede hos ham sidstegang.

Julie var idag saa fortryllende, at alle Dine fulgte hende med Henrykkelse. Det Bemod, som besjelede hende, syntes at forklare hendes Ynde. Hun satte sig til Fortepianoet og sang. Hun spillede Sange, som Richard før havde ledsaget med sin skønne Tenorstemme. Vel smilte hun i Erindringen; dog behøvede hun al sin stærke Mands Fatning, for ei at ligge under for sin vemodige Stemning. Pludseligt faldt et Alarmkud ude i den stille Nat, og nok et, og atter et. Man iilte til Vinduerne.

I saa Dieblikke havde Scenen aldeles forandret sig. Trommerne hvirvlede gennem Gaderne, Stormflokkerne løde, Trompeterne skraldede, trindtom hele Bolden løde Signalkud. Borgerpatrouiller marscherede gennem Gaderne. Tæt udenfor Staden hørtes Musketter knalde uafbrudt; Himlen opklaredes af Skydsets Lyn. Pludseligt udbredte sig, den skrækelige Efterretning: De Franske ere landede og storme Staden!

I den glade Familiefreds var det pludseligt bleven stille. Gæsterne fjernede sig, og gif Hver til Sit. Hr. Wilson iilte til sit Comptoir og pakkede sine vigtigste Papirer sammen, for i Nødsfald hurtigt at kunne flye til Altona dermed. Indhyllet i sin Raabe stod den skønne Kone ved Vinduet og saae med bankende Hjerte paa den tiltagende Larm. Skarer af Mænd, Qvinder og Børn fyldte Gaderne og skyndte sig til Porten, for at flye til Nabostaden.

Hr. Wilson begav sig med sin Kone paa Veien til Altona. Men allerede paa Torvet, i Nærheden af Porten, modtog de det nye Nødselsbudskab: Broen er stukken i Brand, og Franskmændene staae Staden gandske nær! Man troede allerede at høre Fjendernes Seiersraab. Wilson og hans Kone iilte gennem en Sidegade til en anden Port, som de ogsaa lykkeligt naaede.

Her herskede Rolighed og militairisk Orden. I den dunkle Porthvælving skrede bevæbnede Borgere langsomt frem og tilbage. Wilson vilde begive sig ud i det Frie, da Bagten raabte ham an. Han forlangte, at forlade Staden med sin Kone. En Officeer af Borgervagten foreholdt ham med streng Alvorlighed, hvor slet det var, at ville flye i denne Farens Tid. „Indtil videre er De Arrestant her, min Herre! sagde han: Og bliver hos os! Fruen kan gaae, hvorhen hun vil.“

Man maatte give efter for Nødvendigheden. Madame Wilson satte Mod i sin Mand, tog Papirerne til sig, og iilte derpaa hjem. Mod Morgen kom Wilson. Han medbragte det glade Budskab, at Alt var roligt og at ingen videre Fare var at befrygte. Han fortalte: Da de Franske ingen Vaade havde til Overfarten, fattede de den forvovne Beslutning, paa en Flydebro at snige sig ind i Havnen i Nattens Mørke, overrumple Bagtskibet og bortføre Byttet. Virkeligen udførte de dette Bovestykke, naaede ubemærkt Bagtskibet, tog Besætningen fangen, og vilde just kappe Ankrene, da Larmen og de fangne Matrosers Skrig røbede dem. Den paa „Hamburger-Berg“ stationerede Bataillon Svenske besatte strax Elbstranden, og gav herfra en saa morderisk Ild paa Skibet og Franskmændene, at disse, efter kort Modstand, maatte overgive sig. Nøgtet om Broens Brand var foranlediget derved, at man havde antændt en Hob Tjæretønder, for at belyse den mørke Scene og hindre Fjenden fra at undkomme i Mulmet.

VII.

Morgendæmringen faldt gjennem Jernstængerne ind i en Arreststue, og belyste en bleg Yngling, som, i urolig Halvslummer, laae paa nogle Knipper Straa. Omkring

ham, i Krogene og paa Bænkene, laae nogle saarede franske Krigere, som med Uro imødesaae Dagen.

Med et tungt Suf løftede Ynglingen sit Hoved ivei: ret, og stirrede længe omkring sig, som for at overbevise sig om, at det, der omgav ham, ei var nogen Drøm. Ingen Stjerne, intet venligt Billed lyste i hans Kummers sorte Nat; han ønskede, hellere at døe her, end at gaae denne Dag imøde. De Mænd, som laae omkring ham, reiste sig op, og meddeelte hinanden deres Bekymringer, deres Klager. Richard tog ingen Deel i det, der foregik omkring ham; med Trods og Kjæthed fandt han sig i Nødvendigheden, og ingen Mine røbede den Kamp, som foregik i hans Sjæl.

Opad Dagen kommanderedes et Compagnie bevæbnede Borgere til det saakaldte „Hornwerk“, hvor Fangerne havde tilbragt Natten, for at eskortere dem til General Tettensborn's Qvarter. I disse brave Borgeres Rækker befandt sig ogsaa den gamle Nønnenberg, der, som fordums Militair, udmærkede sig ved sin Holdning.

Det er umuligt, med Ord at skildre de Følelser, hvor: med Sønnen her stod ligeoverfor Faderen, Faderen ligeover: for Sønnen. En Tidlang saae de stivt paa hinanden, uden at der sporedes det ringeste Udtryk i deres Ansigt. Derpaa trak den Gamle Brynene tæt sammen, og man bemærkede tydeligt, at hans Haand zittrede ved Kaardegrebet. I Richard's Pine trak det op som Taarskyer, og med et smerteligt Udtryk vendte han sit blege, blodige Ansigt bort fra Faderen.

Efter nogle Minuters Forløb havde den gamle Nønnenberg fattet sig fuldkommen, og kun det dybe Alvor i hans Pine røbede hans indvortes Bevægelse. Med fast Stemme vendte han sig til sine Kamerader og sagde, pegende paa Richard, skarpt, men ikke heftigt: „Det Menneske der er en Spion og Overløber, Naboer og Benner! Jeg har ingen

Søn mere!" — Disse Ord gjengave Richard hans Fatning og hans Trods. Stolt reiste han sit Hoved, og saae Alle roligt i Diet.

Nu havde Borgerne taget de Fangne mellem sig, og langsomt bevægede Toget sig mod Commandantens Huus. Fra alle Sider strømte Indvaanerne til, hist og her hørtes lydelige Forbandelser; Pøbelen truede at forgribe sig paa Fangerne.

Kold og trodsig gik Richard midt i Hoben. Da nærmede man sig Wilson's Huus, og nu var det ude med hans Fatning. Hans Blik traf Julie. En Kreds af Herrer stod omkring hende; som fortryllet hang hans Die ved Gjenstanden for hans brændende Kjærlighed; han rystede heftigt, en mørk Rødme bedækkede hans Ansigt, da hun saae ned, gjenkjendte ham, og med et høit Udraab foer fra Vinduet. Blegnende vandrede Richard videre; kort efter havde man naaet General Tettenborn's Huus.

Efter at Fangerne vare mønstrede, vendte Generalen sig, med et Udtryk af dyb Foragt til de i Hoben værende Tydskere og yttrede: „Mennesker, som kunde forraade deres Fødeby, fortjente Døden.“ — De Fangne bragtes derpaa til Stadens Fængsler.

Med mandig Kraft havde den gamle Rønnberg holdt sig opret under alt dette. Da han nu saae sin Søn overantvordet til Tribunalet, og, som Rygtet gik, dømt til Døden, tog han Permission fra sin Vagtpost, og gik stille og langsomt hjem. Han overbeviste sig strax om, at man her allerede vidste Alt. Hans Kone laae i Krampetræknin- ger; begge Pigerne knælte hos hende, og vædede hendes Hænder med deres Taarer. Rønnberg saae mod Himlen, foldede Hænderne, og idet hans Læber bevægede sig sagte, saae man Taarer blinke i hans Dine.

Lidt efter lidt kom Moderen til sig selv, man saae ideligt mod Døren, om ikke Richard, hendes Hjertes Ynd-

ling, vilde træde ind. Man opbød Alt, for at berolige hende; det lykkedes omsider, og hun begav sig ind i sit Sovestue.

Da Rønneberg var alene med Pigerne, tog han Ordet: „Richard vorder skudt, Børn, skudt som en neddrægtig Forræder! Men ham skeer hans Ret, og jeg selv vilde ikke kunne dømme anderledes.“ — Den Blinde hulkede høit; Søsteren holdt sig stærk.

Den Gamle vedblev med næsten skjælvende Stemme: „Gud hjælpe mig! Og om det skulde koste mit Liv med, for hans skjændige Handling gives ingen anden Straf. Alle mine Forhaabninger ere tilintetgjorte. Efter dette Slag reiser jeg mig aldrig mere. Thi ei alene vil Skjændslen følge ham til Døden, men man vil ogsaa overtøre den paa os, og selv naar vi Gamle forlængst ere borte, vil den forgifte og forbitte Ederes Dage.“

Moderen hørte hans heftige Tale, og kom atter ind; den Gamle taug, foregav at have Forretninger, og forlod Huset. Den yngste Datter var sysselsat i Kjøkkenet, og den Blinde var nu ene tilbage med Moderen. Intet Ord forstyrrede Stilheden; selv sine Suk qualte det arme Barn. Nu greb en levende Tanke hendes Sjæl; hun stod op, samlede hen til Moderen, lagde sit skjønne, blonde Lokkehoved ved hendes Bryst, og sagde inderligt: „Er Du nu igjen rolig og fattet, Moder?“

Denne svarte Intet, men trykte sit Barn heftigt til sit Hjerte. Efter en Pause vedblev den Blinde: „Kunde Du blot holde Dig ret fast og rolig, Moder, saa vilde jeg sige Dig, paa hvad Maade jeg tænker, at vi kunde redde vor stakkels Richard.“

Moderen trykte hendes Haand og spurgte spændt: „Nu, Barn?“

„See, Moder! sagde den Blinde sagte og forsigtigt: Jeg har i mit Hjerte ikke tabt Troen til Richard; han

føler, som han pleier, for Dyd og Ret; men hans ærebe-
gjertlige Aand har ført ham paa denne Afvei. Fader er
gaaet ud; Søster maa Du sende bort, saa gaae vi To til
Madame Wilson. Hun er en fornem Dame; hendes
Mand har megen Indflydelse, og Richard — tilføiede
hun forsagt — kan dog vist ikke være hende aldeles lige-
gyldig. See, Moder, jeg vil bede den fornemme Dame,
bede hende ret venligt og inderligt gaae i Forbøn for Ri-
chard, og saa skal Du see, Moder, han vorder snart sat i
Frihed igjen.“

Med bevæget Hjerte havde Moderen hørt dette For-
slag, og var længe tvivlraadig, om hun torde vove dette
Skridt. Dog seirede den moderlige Kjærlighed over alle
Betænkeligheder, og hun begav sig paa Veien med sin
blinde Datter.

Begge traadte ind i Madame Wilson's elegante Bæ-
relse. Den Blinde fjernede sig et Skridt fra Moderen, ud-
strakte begge sine Hænder og sagde med fast Stemme: „Her
staaer Richard Nønnberg's Moder, og jeg er hans Sø-
ster. De har givet ham Udgang i Deres Huus. Vel veed
jeg ei, om Deres Mening om ham har forandret sig med
denne Dag; men selv om saa var, torde jeg dog henvende
mig til Deres milde Hjerte med den Bøn: benyt Deres
Indflydelse, naadige Frue, til hans Befrielse! Han fortje-
ner ei, at døe Misdæderens Død!“

Madame Wilson forsikkrede, her var slet ikke Tale
om en saadan Død; hun havde allerede gjort alle mulige
Skridt til Hr. Nønnberg's Befrielse, og da flere agtbare
Venner havde interesseret sig for ham, haabede hun hvert
Dieblik at modtage den Efterretning, at han var sat i
Frihed.

Den Blinde var saa dybt greben, at hun med bevæ-
get Stemme udbrød: „Vel seer jeg ei den ædle Dames
Ansigt, som trøster os saa huldt; men hendes Røst giver

mig hendes Billed og hendes Handlemaade viser hendes Sjel. Med Taknemmelighedstaarer skilles jeg fra Dem; men Deres Godhed vil være en Stjerne i mit Livs evige Nat. Jeg er maaskee den Eneste, som forstaaer min Broder; men nu først er det bleven mig klart, hvorledes han har kunnet offere al anden Ungdomsglæde for den Lykke, at leve i Deres Nærhed; nu først begriber jeg hans Hjerte, da ogsaa min Sjel skiller sig med Smerte fra Dem!"

VIII.

Ind i Fængslet til Richard traadte den unge russiske Officeer, som han havde seet i Wilson's Huus. Koldt og trodsigt saae Richard ham i Dinene. Hans Inderte var i frygteligt Oprør. Med haanlig Mine saae Russeren paa ham og sagde derpaa strengt, med militairisk Værdighed: „Paa den skønne Dames Forbøn, i hvis Huus jeg har seet Dem, er De fri! Ved Deres fremtidige Handlinger maa De bevise, at De var denne Udmærkelse værd!“ tilsviede han med et koldt Smil.

Richard vilde give et heftigt Svar; men Officeren fjernede sig rask. „Damen vil, at De ufortøvet forsøier Dem til hende!“ sagde han, idet han vendte sig om i Døren; derpaa fjernede han sig hurtigt.

Kort efter betraadte Richard Julie's Huus. En usædvanlig Travlhed herskede her. Han ilte til det velbekjendte Bærelse, men fandt det tomt. Da aabnedes Døren rask, og Madame Wilson indtraadte i Reisedragt. Nogle Dieblikke stode Begge tause ligeoverfor hinanden. Omfider tog Julie Ordet: „De finder os, bedste Rønnberg, i en Tilstand, som maa overraske Dem. Vi pakke nemlig ind, forlade Hamborg og reise til London. De Fleste af vore Effecter ere allerede ombord, og vi selv indskibe os endnu i Aften. Skulde vi altsaa endnu tale nogle Ord med hin-

anden; saa var det nødvendigt, at De ufortøvet gjenerholdt Deres Frihed.“

Richard stod som forstenet. „Jeg tilstaaer, sagde han efter en Pause: at denne Meddelelse overrasker mig, ja berøver mig al Fatning, og jeg maa oprigtigt bekjende, at min Frihed ei har mere Værd for mig i dette Dieblik, end et Adelsdiplom, som en Fyrste skjænker en Betler.“

Disse med Bitterhed udtalte Ord forandrede pludseligt Mildheden i Madame Wilson's Ansyn til streng Alvorlighed, og forundret sagde hun: „Hvad De siger der, Hr. Rønberg, er mig en Gaade; efter det, her er forefaldet imellem os, kunde jeg kun troe, at De ønskede en Skilsmisse, da De selv har gjort det første og, som jeg vel kan sige, evigt afgjørende Skridt dertil.“

Med Lidenkskab raabte Richard: „O, dyrebare Julie, De var Maalet for al min Stræben. For som Mand at kunne fremtræde for Dem med en ærefuld Rang, gjorde jeg det uhyre Skridt, til Trods for alle mine Landsmænds Mening, men ikke mod min egen Overbeviisning.“

Med et bebreidende Blik saae Madame Wilson paa ham og svarte: „Jeg maa tilstaae, at De valgte meget agtværdige Midler til Deres Diemeds Opnaaelse, eller rettere, jeg maa undre mig, at De bringer mig i Forbindelse med Deres Handlinger.“

Krænket raabte Rønberg med Lidenkskab: „Ogsaa De bedømmer min Daad, som Mængden bedømmer den? De, den eneste Sjel, hvorum jeg troede, at den begreb mig og forstod at vurdere min Følelse!“

Med Kulde svarte Damen: „Hvorfor spille Tiden paa unyttige Phraser! Mine Minuter ere talte, og jeg beder . . .“

„O! raabte Richard: At De miskjender mig, smerter mig usigeligt!“ — „Fat Dem, Hr. Rønberg! sagde Julie roligt: Og hør, hvad Deres bedste Veninde vil sige Dem. Udslæt Mindet om Deres Feiltrin ved en værdig

Daad. Vil De forsøge Deres Lykke som Militair, skal jeg gjerne anbefale Dem til den russiske General. Ogsaa ad denne Wei kan De gjøre Deres aandige Kraft og Deres Talenter gjeldende. Hvorfor vil De just, betynget med Deres Forældres og Deres Landsmænds Forbandelse, trænge Dem ind i en fremmed Livsbane?"

Richard svarte: „Jeg ærer de Bevæggrunde, som lade Dem tale saaledes med mig. Dog kan jeg ikke forandre min Overbeviisning. Jeg har en fast Willie, har prøvet, overveiet og derpaa valgt. At jeg saaledes skulde see min Fødeby og Dem igjen, laae rigtignok ikke i min Forventning. Daaden var ogsaa allerede lykkedes, da nogle Ubefindige røbede os ved deres Skrig. Som saatidt, er det ogsaa her Udfaldet, der betegner Handlingen. Var Forretagendet lykkedes i sit hele Omfang, saa vilde baade Venner og Fjender have beundret Ideens Driftighed, og den Mand, der nu staaer for Dem som en Forræder, maaskee endogsaa som et overspændt og eenfoldigt Menneske, var da bleven betegnet som en dristig Mand, hvis Talent og Mod man maatte agte.“

„Vi kunne dog ikke gandske rive os løs fra alle de Forhold og Forpligtelser, vor Fødsel paalægger os! svarte Madame Wilson: Og om De end ikke skyldte Deres Fødeby noget, saa maatte De dog betænke Deres Families Lykke. Jeg kjender — tilføiede hun blidt — Deres Hjerte, og veed, at De ei, over Deres Forældres Liig, vil stræbe efter blodige Laurbær.“

Richard taug, hensunken i hendes Beskuelse. Benligt traadte hun ham nærmere, rakte ham Haanden, og sagde smigrende: „Jeg forlanger ei, at De skal skjænke mig den Triumph, strax, ved min Bøn, at have ført Dem tilbage paa Rettens og paa Deres Lykkes Wei; mit Onske er opfyldt, naar De blot, som forstandig Mand, vil prøve mit Forslag, og saa, efter moden Estertanke, vælge det

Bedste af egen Overbeviisning. Men — tilføiede hun efter nogle Diebliffes Betænkning — besvar mig et Spørgsmaal oprigtigt: Behøver De eller Deres Familie Penge? Det er slette Tider, og det er ingen Skam, at modtage Hjælp af sine Venner.“

En brændende Rødme fløi over Richard's Kinder; han taug et Dieblif med nedslagne Dine. Derpaa reiste han langsomt sit Hoved og sagde med frænkst Stolthed: „Jeg mindes ikke, at jeg nogensinde i mit Liv har givet Dem Anledning til at troe, at jeg eller min Familie trænger til Belgjerninger.“

Uden at forandre sin milde Mine, sagde Madame Wilson: „Men et Minde vil De dog ikke nægte mig at modtage!“ — Hun gav ham et lidet Papiir, og bad ham først aabne det efter nogle Timers Forløb. Derpaa tog hun det Løfte af ham, at han strax vilde begive sig hjem, for at berolige sin Moder.

Efter at Richard havde givet hende dette Løfte, rakte hun ham, med fjærlighedsfuld Hengivelse, begge Hænder, drog ham blidt mod sit Bryst, og trykte et hedt Affkedskys paa hans Mund. Før Richard kunde fatte sig, havde hun vristet sig af hans Arme og forladt Bærelset.

Langsomt gik Richard hjem. Klokkeren i St. Michaelistaarnet slog ti; han maatte haste, hvis han endnu vilde finde sine Forældre oppe. Døren fandt han lukket. Døren aabnedes et Vindue; den gamle Nønnenberg saae ned og spurgte: „Hvo banker der?“

Forlegen saae Richard op, og svarte med blød, forfægende Stemme: „Det er mig, Fader!“ — „Bort, Døgnigt! raabte den Gamle i den heftigste Brede: Spion, Forræder, bort fra min Tærskel og fra mine Dine! Løb saa langt Dine Fødder ville bære Dig, og voy aldrig at falde Dig med mit Navn, eller at sige, Du er min Søn. Min Forbandelse forfølger Dig allevegne!“

Et Qvindeskrig indenfor afbrød den Talende. Richard saae, at fire Arme omslyngede Faderen, og droge ham tilbage fra Vinduet; han hørte tydelig Hulken, hørte Faderens tordnende Røst. Ubevægelig, dødsbleg stod Ynglingen der. Snart troede han at høre Moderens stille Graad, snart den blinde Søsters klare Stemme. Nu opstod en dyb, ængstelig Stilhed, hvorpaa endelig den yngste Søster traadte til Vinduet og raabte: „Ulykkelige Menneske, skynd Dig herfra, og gør os ikke Alle ulykkelige! Moder ligger i Dødsframpe, og Fader“

„Gud! Gud!“ hørte han den blinde Søster raabe. Vinduet blev hastigt lukket, og med sønderknust Hjerter stod han der ene i Matten, adskilt fra alle dem, han elskede.

IX.

For Beboerne af den gamle Hansestad vare igjen nogle Dage forgangne i nye Frihedsforhaabninger, da de, den 31te Mai 1813, vaagnede til en af de mindeværdigste Dage, Historien har opbevaret i dens Annaler.

Nogle Borgere, som aarle om Morgenens vare paa Gaden, bleve forundrede staaende ved Bagtposterne, som de fandt ubesatte og forladte af Militairet. De iilte op paa Boldene; ogsaa her stode Kanonerne uden Bagt. De iilte i ængstelig Hast til den russiske Generals Huus, som de fandt ubeboet og forladt. Strax udbredte sig i hele Staden den frygtelige Efterretning: General Tattenborn var om Natten bortmarscheret med alt fremmed og eget Militair og med den hanseatiske Legion; Staden var ikke mere til at forsvare; de Franske vilde atter tage den i Besiddelse! —

Efter saamange Anstrengelser og Offre havde Ingen ventet et saadant Udfald. En bedøvende Følelse nedtrykte Alles Mod. Da der imidlertid endnu ikke paafulgte noget

Angreb fra fransk Side, fattede man atter nyt Haab og samlede sig paa Allarmpladserne.

Den gamle Rønberg blev standset af en Hob begeistrede Borgere, som, da de vidste, at han tidligere havde staaet i preussisk Tjeneste, besvore ham at overtage Commandoen over Borgerne og at lede Forsvaret. Skjøndt han var sig sin Kraft og sine Indsigter bevidst, og selv nærede den overspændte Idee, at Staden endnu lod sig forsvare mod den mægtige Fjende, saa vægrede han sig dog ved at modtage en saadan Værdighed. Men det bevægede Folk greb hvert Skin af Haab, og troede, byggende paa sin raae Kraft, paa Undere og Umuligheder. Med Jubel udraabte de Rønberg's Navn, løftede ham paa deres Skuldre og bare ham gjennem Gaderne i Triumph. Givende efter for Nødvendigheden, modtog Rønberg Overbefalingen, samlede alle vaabendygtige Mand om sig paa Torvet, og søgte først og fremmest at gjenoprette Rolighed og militairisk Orden. Men derpaa var ikke at tænke. Den Ene iilte hid, den Anden did; Alle larmede vildt mellem hinanden; Enhver befalte og Ingen adlød. I dette Virvar løstes alle Baand; de Fornuftigste gik hjem, for at vente, hvad Fremtiden vilde bringe; Nogle sammenpakkede i Hast deres Eiendele, og fulgte General Tattenborn's Corps.

Ogsaa Rønberg begav sig hjem, da han havde overbevist sig om, Intet at kunne udrette.

Neppe var Dagen rykket nogle Timer videre frem, før en Brigade danske Tropper satte sig i Bevægelse fra Altona af. De fordrede, at man skulde indlade dem og overlevere dem Stadens Nøgler. Senatet indrømmede dem begge Dele, og snart rullede de danske Munitionsvogne gjennem Hamborgs Gader. Paa alle offentlige Pladser opstilledes ladte Kanoner, og Kanonerer med brændende Lunter ventede blot paa et Bink, for, ved den ringeste Mod-

stand, at brænde løs. Saaledes gjenoprettede de med Magt Rolighed og Orden, besatte Boldene og Bagposterne.

Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen, da Familien Rønnberg sad sammen og ængsteligt ventede Faderens Tilbagekomst. I sin Uro var han gaaet ud igjen, for at erkjendige sig, hvorledes Sagerne stode. Moderen var meget bleg; de sidste Dages Begivenheder havde rustet hendes Sundhed dybt. Dog syntes hun nu noget roligere. Den blinde Datter var ogsaa blegere end sædvanligt; et smerteligt Smil om Munden røbede hendes Sjæls Græmmelse. Den yngste Datter derimod syntes fuldkommen fattet; hendes Dine straalte dristigt og frit, og hendes Kinder vidnede om Sundhedens friske Fylde.

Snart kom Rønnberg tilbage. Et dybt Alvor furede hans Pande; hastigt lagde han Hatten fra sig og hængte sin Kjole paa Knagen.

„Alt er forloret! sagde han, idet han satte sig ned: De Danske have blot besat Staden, fordi de Franske frygtede de bevæbnede Borgeres Raseri. Paa Skibe og Baade have de hele Dagen været sysselsatte med at hente Franskmændene herover. Ha, hvor mit Blod kogte, da jeg igjen saae dem drage herind med triumpherende Miner! Var det gaaet efter mit Sind, da havde vi hellere ladet os begrave under Boldene, end ladet det komme dertil!“

„Det undrer mig, sagde Moderen: at vi endnu ingen Indqvartering have faaet.“

„Oho! raabte Rønnberg: De troe os endnu ikke. Marskalk Davoust er, med sin hele Generalstab, marscheret ind i Staden og har taget det Hotel i Besiddelse, som Lettenborn imorges forlod. Men Tropperne skulle hele Natten bivouakere udenfor Portene, paa Gaderne og Pladserne, for at være sikrede mod Overfald. Hver Borger har, under Livsstraf, faaet Ordre, ufortøvet at aflevere sine Baaben til den dertil nedsatte franske Commisssion.“

„Gud! raabte Moderen bange: Saa skynd Dig, Rønneberg, at aflevere Din Sabel!“

„Lad det være godt! svarte Rønneberg fast: Min Klinge faae de ikke, om de saa skyde mig syvgange. Den er et Minde om min bedste Ven og min Eiendom, som jeg maa give ham tilbage. Tilmed er det en fransk Marine-sabel, og den skal jeg vel vogte mig for at aflevere.“

„Fader! sagde den Blinde: Det synes mig ikke rigtigt. Er der saadan Fare forbunden med Besiddelsen af dette Vaaben, saa bør vi skaffe det ud af Huset. Kast det hellere i Elben, naar det bliver mørkt.“

Rønneberg loe, hentede Sabelen, og idet han bøiede og prøvede den, sagde han: „Nei, Børn, det er et fortræffeligt Staal, og fra min Haand maa det gaae over i min Vens. Om mig skal Ingen sige, at jeg feigt har afleveret eller bortkastet mit Værge!“

Moderen stod op, greb begge Rønneberg's Hænder og bad: „Kjære Mand, den Kloge giver efter for Nødvendigheden. Det er ikke feigt, at vige for Overmagten. Du skulde dog ikke sætte Din Families Rolighed paa Spil.“

Med Hestighed faldt den yngste Pige Moderen i Ord, idet hun raabte: „Aldrig i Evighed vilde jeg, i Faders Sted, aflevere eller bortkaste mine Vaaben! Det eneste Beviis paa Mod, Borgeren nu kan give, bestaaer i, at spotte Undertrykkernes Befalinger! Desuden vil Sagen ikke vorde tagen saa alvorligt. Slige Mandater ere kun givne, for at skræmme Pøbelen, og hvo der er tøstet eller frygtsom nok til at følge dem bogstaveligt, gjør sig endogsaa latterlig i Fjendens Dine.“

Roligt og fast svarte den Blinde: „Du er en heftig, uerfaren Pige, og skulde betænke Dig vel, før Du raader Andie. Jeg beder Fader endnu engang høre mig!“

Hun famlede hen til Faderen, lagde sine Hænder paa hans Skuldre, og sagde med den dybeste Bevægelses Ud:

tryk: „Fader, lad Din Fornuft, og Din Kjærlighed til os være stærkere, end Din Trods mod Fjenden. Kast Klingen i Elben, og sæt en Grændse for vor Frygt!“

Rønnberg følte sig noget greben af den blinde Piges Bøn, og idet han løsrev sig fra hende, stod han op og sagde: „Nu, jeg vil jo gjerne føie Dig, men bortkaste Klingen kan jeg ikke; jeg vil skjule den bag Kaminen; der ville de Dævle dog ikke finde den, om de ogsaa rand: sage her.“

Han gik ud af Døren med Sabelen, for at skjule den. De indrykkede franske Tropper frembøde imidlertid et vildt krigerisk Skuespil. Borgerne havde trukket sig tilbage i deres Huse; dyb Stilhed herskede i de tomme Gader. Saa meget rædsommere var den krigeriske Larm, de Franske nu udbredte allevegne. Da nu Aftenen kom, fik alle Indbyggerne Befaling, at illuminere deres Huse til Ære for dem. Med hvilken bitter Smerte Borgerne adløde, lader sig ikke beskrive. Ingen Hamborger var at see paa Gaden; Lysene kastede kun deres Skin paa de fremmede Krigere, som i deres Overmod haanede de ydmygede Borgere. Havde No: gen forsømt at illuminere, blev han strax afhentet ved Gensd'armer, for at lide sin Straf.

X.

Midnat var allerede forbi; fra Sydvest trak et Tor: denveir op over Elben; Lyn paa Lyn foer ud af Skyernes dunkle Skjød. I Rønnberg's lille Huus var Alt roligt; kun den Blinde var vaagen. Da hørte hun pludseligt nogle Mænd nærme sig med flirrende Sporer; de standsede udenfor Huset og syntes at raadslaae med dæmpet Stemme. Lyttende reiste den Blinde sig op i Sengen, og hørte, at Een sagde paa brukket Tydsk: „Her er Nummeret!“ Derpaa talte To temmelig høit Fransk med hinanden, og hun troede,

noglegange at høre Navnet Rønneberg. Efter en dyb Pause af nogle Minuter drøede et frygteligt Slag paa Gadedøren. Forældrene sov trygt. Men den yngste Datter, som laae hos den Blinde, foer op. „Staae dog op, Søster! sagde Denne: Men sagte, at Fader og Moder ikke vaagne!“

Den Yngste stod op, og idet hun kastede nogle Klæder paa sig, sagde hun: „Der er sikkert vor smukke Hr. Broder igjen! Han har ikke ladet høre fra sig siden den Aften, Fader ikke vilde lukke ham ind.“

„O, jo vel! svarte den Blinde: Han har gjort, hvad der stod i hans Magt og hvad Pligten fordrede af ham. Han tilskrev Moder et Brev, hvori han trøstede og beroligede hende.“

Pigen var nu paaflædt, og gik sagte ind i Dagligstuen, til Binduet. Her saae hun, ved Skinet af de idelige Lyn, fem til sex bevæbnede franske Gensd'armer udenfor Huset; Een af dem bar en stor Lygte. Hos ham stod en civilklædt Mand og holdt et Papiir ved Lysen, ligesom for at læse. Forfærdet traadte hun tilbage fra Binduet, listede sig tilbage til Søsteren, og meddeelte hende, hvad hun havde seet. Den Blinde havde, i Nødens og Farens Dreblikke, en vidunderlig Rolighed og Aandsnærværelse. Hun sagde til Søsteren: „Forhold Dig rolig, og hjælp mig at klæde mig paa. Skjøndt mine Dine Intet see, saa høre mine Øren desto skarper. Jeg vil til Binduet; jeg vil tale med dem, om det behøves!“

Før den Blinde endnu var paaflædt, blev Slaget paa Døren gjentaget saa voldsomt, at ogsaa de Gamle vaagnede. Den Blinde traadte til deres Seng, og bad dem forholde sig gandske roligt; der stode nogle Soldater udenfor; rimeligviis bankede de paa en urigtig Dør; hun vilde gaae til Binduet og erkjendige sig. Rønneberg stod hurtigt op; ogsaa Moderen klædte sig skjælvende paa. Derpaa

traadte Alle til Vinduerne og saae ned paa de Vankende. Den Blinde aabnede et Vindue og spurgte med fast Stemme, hvorfor de saaledes forstyrrede Folk i deres Søvn, og hvad de onskede.

„Mademoiselle! svarte En paa bruffet Tydsk: Luk op! Vi maae tale med Monsieur Rønnberg!“ — Den Blinde, som meente, det var hendes Broder, de søgte, svarte skarpt: „Ikke hjemme! Det er fire Dage siden, vi hørte noget fra ham.“ — „Foudre!“ tordnede En af Franskmændene, og en Anden raabte paa godt Tydsk: „Gjør ingen Omstændigheder, Gømsfru! Vi vide, at han er kommen hjem iafte, og aabner De ikke Døren øieblikkeligt, slaae vi den ind.“

„Min Gud, Rønnberg! raabte Moderen: Hvad kunne de ville Dig?“ — „Stille, Kone! sagde den Gamle i trodsig Tone: Hvad nytter det her, at jamre og lamenterere? Vi maae høre, hvad deres Grinde er.“ — Derpaa traadte han til Vinduet, og raabte ned i barsk Tone: „Forholder dem roligt, mine Herrer, til Døren vorder aabnet. Det skal strax skee.“

„*Le voilà!*“ raabte En af Gend'armerne. Kort efter lukkede Rønnberg selv Døren op, og Krigerne traadte ind i Huset med flirrende Sporer og raslende Sabler. Nogle iulte foran Berten op ad Trappen; Andre bleve hos ham, som til Bevogtning, og traadte med ham ind i Stuen, efter at have tillaaet Døren. Her begyndte strax to Gensd'armer at flytte alle Møbler og at randsage allevegne.

Rønnberg havde fattet sig og spurgte temmelig kjæft, hvad et saadant Optrin havde at betyde og hvo der berettigede dem til, saaledes at overfalde en fredelig Borger midt om Natten. Den, som nys havde talt Tydsk, bød ham, i brutal Tone, at tie. Rønnberg's Brede flammede op og han raabte heftigt: „Jeg lader mig ikke fornærme af en Franskmand i mit eget Huus; har De, paa høiere Befaling, et Grinde til mig, saa meddeel mig det.“

„Nu! freg Gend'armen: Saa viid, Du er en Halunk og Forræder! Du har bragt Folket i Oprør, Du har, trods Forbudet, skjult Vaaben, som vi søge!“ — Med et høit Skrig sank Moderen afmægtig til Jorden. Alle forstummede. Selv Rønberg havde Nøie med, at vedligeholde sin Fatning.

Længe søgte Franskmændene forgæves. Da gik En af dem hen mod Rønberg, greb ham i Brystet og raabte: „Tilstaae, Skurk, hvor har Du skjult Dine Vaaben?“ — Kraftigt stødte Rønberg ham tilbage og svarte koldt: „J have jo selv overbeviist Jer om, at jeg ingen Vaaben har skjult.“

Rønberg's Kone traadte hen til Dem, som syntes at være Anføreren, og bad ham være overbeviist om, at hendes Mand Intet havde forbrudt. — Med et Skuldertræk svarte han: „Jeg har Ordre, at gjennemsøge Huset og at arrestere Hr. Rønberg.“

Ogsaa Pigerne søgte at bevæge ham ved deres Bønner; men han svarte blot: „Jeg har min Ordre for mig; Hr. Rønberg maa vandre i Arrest.“

En lydelig Haanlatter udenfor afbrød denne Scene. Triumpherende styrtede en Gend'armé ind; han havde fundet Sabelen ved Kaminen! — „Der have vi Dig! tilraabte han Rønberg: Kan Du endnu anføre noget til Din Undskyldning?“ — „Jeg vil ikke forsvare mig her! sagde Denne med værdigt Alvor: For Eder ikke!“ — „Canaille! raabte Gend'armen: Raisonnerer Du endnu?“ Med disse Ord løstede han sin knyttede Haand mod Rønberg.

Da trængte den yngste Pige sig mellem ham og Faderen, og idet hun stillede sig hen for Denne, som til Forsvar, raabte hun med en Brede, som flødte hende smukt: „Understaae Dig, at røre ham! Saalænge der er Aande i mig, taaler jeg ei, at Noget krummer et Haar paa min Faders Hoved!“

Anføreren sagde med Haan: „Nu Marsch, Kamera: der! Bort Grinde er tilende her. Binder ham Hænderne paa Ryggen, at han ikke undviger.“

Den Blinde slyngede sine Arme om Faderen og raabte: „Nei, jeg taaler ei, at Strikker vanhellige Dig og at man sammensnører Dine Lemmer, som en Forbryders! — I fremmede Mænd! tilføiede hun med hævet Stemme: Eder er Grens Lov ikke fremmed, og I vide, at den tidt agtes høiere end Livet. Her staaer en Mand af Grev for Eder; Eders Pligt er det, at behandle Fjenden som Soldater, men ei som Bødler! Er han Loven hjemfalden, fordi I have fundet et Baaben hos ham, saa overantvorder ham til Loven, men begaaer ikke vilkaarlige Voldsgjerninger, som den Svage vel maa taale, men som sandelig ikke ere Jer til Grev!“

Franskmændene syntes at have fattet Betydningen af disse Ord, og lode Rønberg staae fri, idet de raabte: „Allons, Marsch!“ — Men den ene Gend'arme raabte i vild Brede: „Qvindepræk, hvad ændse Soldater det! Hid med Strikkerne! Vi have Ordre, at bringe ham bunden.“

Nu raabte Rønberg med tordnende Stemme: „Nei, jeg taaler ingen Beskæmmelse! Behandler mig, som det summer sig, ellers bringer ingen Magt mig levende fra dette Sted!“ — Men i et Dieblisk blev han greben bagfra, kastet til Jorden og bagbunden.

Den yngste Datter vilde forhindre det, men en Kri: ger greb hende i Haaret og kastede hende tilside. Moderen løb i sin Dødsangst til Vinduet og skreg: „Hjelp, hjælp! Mord! Hjelp!“ derpaa segnede hun afmægtig om.

Imidlertid havde endeel Borgere og Naboer forsamlet sig udenfor Huset. Da nu de sex Gend'armer traadte ud af Huset med Rønberg imellem sig, vege de bestyrtede tilside. Med flyvende Haar fulgte den yngste Datter; hun syntes gandske ude af sig selv, vred Hænderne og raabte:

„Fader, o Fader, jeg lader Dig ikke gaae ene; jeg vil doe med Dig! Tager mig med, I Blodhunde! Jeg er skyldigere, end han. Det er mig, der har skjult Kaarden. Naboer, Venner, Borgere, saa frelser dog min Fader!“ skreg hun vanvittig, og sank ned paa Stenene.

Ogsaa den Blinde havde vovet sig ud paa Gaden. Med sin skjonne, velklingende Stemme sagde hun: „Er der da ei, blandt alle de Borgere, som have været Vidner til denne Boldsgjerning, een eneste Mand, som har et Hjerte i sit Bryst? Ere da alle Patrioter flygtede, saa Ingen bekymrer sig om Andres Skjebne mere? Har Borgerfrihedens ædle Mand maattet vige for de gyldne Drne? O, I Mand og Borgere, hvor kunne I see saadan Udaad og tie dertil! See I da ei Eders egen Skjebne i min mishandlede Faders? Fatter dog Mod, og befrier ham!“

Den yngste Pige reiste sig nu igjen. De lange Lokker flagrede om hendes Bryst, hendes blege Ansigt. Wildt saae hun sig om, stirrede paa den blinde Søster, og raabte derpaa: „Hjelp, I Borgere! Befrier min Fader!“

Nogle Mænd flokkedes om hende, og iulte efter Gend'armerne. Men da de havde naaet dem, bleve de bange tilbage. Kun Pigen gik frygtløs imod dem; men da hun saae, at man lod hende uden Hjelp, styrtede hun endnu engang sin Fader om Halsen, græd og bad ham forsvare sig med Besindighed. Kun med Magt lod hun sig omsider rive fra ham, og gik hjem med bøiet Hoved og vaklende Fjed.

De tre Qvinder sadde nu sammen i deres frydløse Bolig. Den Blinde meente, at man, istedet for at hensesynke i ørkesløs Fortvivlelse, burde raadslaae med hinanden, hvad der nu var at gjøre. Moderen reiste sig med en Straale af Haab i sine Dine og sagde: „Hvo veed, om ikke Gud, til vor Lykke, har soiet det saaledes, at Richard maatte falde fra os og gaae over til Franskmændene! Vi

vilde skrive til ham og skildre ham den Nød, hvori vi befinde os; jeg er forvisset om, at han vil gjøre Alt, for at redde sin Fader!“

„Gud give, Du havde Ret! tog den yngste Datter Ordet: Jeg frygter kun, at hele denne Ulykke er udgaaet fra Richard. Thi hvis kunde ellers vide, at Fader havde Sabelen? Hvis kunde angive os? Og har han end ikke gjort det af Ondskab, saa har han dog været uforsigtig og ved sin ubesindige Aabenhjertighed styrtet os i denne Jammer.“

„Jeg deler Moders Mening! sagde den Blinde: Og har den faste Overbeviisning, at Richard hverken kunde være saa stet, eller saa svag, at foranledige en saadan Handling. Jeg haaber gandske vist, at han vil kunne redde Fader. Men Du maa strax skrive til ham, Søster.“

XI.

Med hastige Skridt traadte en ung Officeer ind i Marskalk Davoust's Hotel, og røbede, ved en urolig Angst i alle Miner, at et vigtigt Anliggende førte ham til Prindsen saa tidligt.

En dyb Rolighed herskede endnu i Huset, og den unge Mand saae sig utaalmodigt om efter en Tjener, som kunde melde ham. Da kom Prindsens Huushovmester, en lang, tør Mand, med sine Nøgler i Haanden, sagte ned ad Trappen. Hastigt traadte Richard Rønneberg hen til ham og sagde i bedende Tone: „Jeg beder Dem melde mig hos Hans Excellents Hr. Marskalken, et vigtigt personligt Anliggende gjør den tidlige Audients til en Nødvendighed.“

Hovedrystende saae Huushovmesteren paa Ynglingen med et spørgende Blik og svarte: „Det gaaer ikke an, min Herre! De maa komme igjen om nogle Timer.“

Urolig raabte Richard: „Om nogle Timer kan det være for sildigt; det maa skee strax, eller aldrig! En uskyldig

dig Mand's Liv staaer paa Spil. Jeg beder Dem, min Herre, hjælp mig, ved Deres Indflydelse, til en Samtale med Prindsen!"

„Jeg skal — sagde Huushovmesteren: Jeg skal spørge Kammertjeneren, hvorledes Hs. Excellents befinder sig, og om det maatte behage ham, saa aarle at modtage et Besøg.“ — Langsomt gik han igjen opad Trappen og lod Richard tilbage i Haab og Forventning.

Skjøndt han var bekymret for sin Faders Liv, saa be-
sjelede ham dog den Tanke, at Redning endnu var mulig, og at Skjebnen havde villet give ham Leilighed til at vise, hvor høit han, trods sin forskjellige politiske Mening og sin friere Philosophi, elskede og ærede sin Fader. Med lyst Blik saae han ned i den skjøne Have, der laae bag Prindsens Hotel. En Allee af blomstrende Frugttræer gjennemskjar den; Bede med de sjeldneste Planter og Blomster prangede i Solen.

Huushovmesteren kom nu tilbage og sagde med venlig vigtig Mine: „Han skulde strax faae Audients.“ — Beflemt steg Richard op ad den brede Trappe. Prindsens Kammertjener førte ham ind i Forgemakket og spurgte ham om hans Navn og Grinde.

Efter en temmelig lang Pause fik Richard et Bink at træde ind i Marskalkens Bærelse, og idet Tjeneren aabnede Døren, stod han, i et fyrsteligtmeubleret Bærelse, ligeoverfor den mægtige Mand, der, med sine store, gjennemtrængende Dine, mønstrede ham fra Isse til Fod. Efter en militairisk Hilsen traadte Richard dristigt nærmere, og foredrog Prindsen sit Anliggende med Rolighed, men med fyrig Barme. Idet han skildrede sin Fader og hans Charakter, beraabte han sig paa sin egen Hengivenhed for det franske Keiserdømme.

Med kold Rolighed havde Prindsen hørt paa ham, og da Richard taug, sagde han kort: „Giv Tid, Hr. Lieu:

tenant! Jeg er endnu forlidet, eller rettere, slet ikke underrettet om Sagen, og kan umuligt afgjøre den alene paa Deres Forbøn.“

Derpaa gav han Kammertjeneren Befaling, at hidkalde Adjutanten, som kunde give Oplysning om Sagen. Adjutanten indtraadte kort efter; Richard gjenkjendte i ham hiin Officeer, som havde ham at takke for Liv og Frihed.

Paa Marskalkens Spørgsmaal fremtog han en Liste, og sagde: „Paa denne Liste, som indeholder alle Gldesindedes Navne her i Staden, staaer Nønnenberg's Navn øverst. Faa Timer før vore Troppers Indmarsch har han forsøgt et Mytteri, idet han optraadte som Folkehøvding og trak gennem Gaderne med en Hob bevæbnet Pöbel. Da han ikke havde afleveret sine Vaaben, blev hans Huus gennemsøgt inat, og jeg har nys erholdt denne Rapport desangaaende.“

Han overrakte Prindsen et Papiir. Denne gjennemløb det flygtigt og sagde, idet han vendte sig til Richard: „Han er skyldig, og Deres Forestillinger, Hr. Lieutenant, ere spildte.“

Richard taug et Dieblif. Derpaa sagde han rask: „Jeg haaber endnu, at Deres Excellents vil fæste Lid til en Officeer, som har viist sin Hengivenhed for den franske Sag, idet han ei alene har fægtet mod sin Fødeby og ledet Overfaldet paa Bagtskibet, men ogsaa, ved en tidligere Leilighed, reddet Hr. Adjutantens Liv; ja, jeg haaber endnu, at De vil høre min Forbøn for min Fader, naar De betænker, at hine Angivere og Spioner maaskee af personligt Had bringe Uskyldiges Navne paa Listen!“

„Hr. Lieutenant! svarte Davoust koldt: Her ere Kjendsgjerninger, som De ikke kan gjendrive. Krigsretten kan og tør ikke tillade nogen Undtagelse.“

„Men tillad, Deres Excellents! faldt Richard ham hastigt i Ordet: Her gælder det jo blot, om min Fader, som en uskyldig Mand, skal falde som Offer for en falsk Angivelse.“

Davoust sysselsatte sig med sine Papirer, og svarte ikke; ei heller syntes han at ville bemærke Richard's Nærværelse. Denne Kulde, denne fornemme Foragt skjar ham i Hjertet. Hans Ideal af Menneskefrihed og Liighed var tilintetgjort.

Stadkommandanten, Grev Hogendorp, traadte ind. Efter at have talt nogle Ord med Prindsen om Tjeneste- anliggender, kastede han et stikkende Blik paa Rønberg, og spurgte: „Hvad vil Lieutenanten?“

Richard traadte atter nogle Skridt frem, og sagde, seende paa Davoust: „Gjenstanden for mit Besøg maa undskyde, at jeg endnu er her. Jeg venter, at der ikke handles altfor raask i en saa vigtig Sag, men at det tillades mig, at føre Vidner for min Faders Uskyldighed.“

„Ah, bon Monsieur Lieutenant! raabte Hogendorp haanligt: Her er altsaa Tale om den Skurk, der stillede sig i Spidsen for Folket, for at trodse vor Magt? Usandhed, et saadant Foretagende kunde kaldes taabeligt, hvis det ikke var majestætsforbryderisk!“

Noget artigere tog Davoust Ordet og sagde: „De har allerede eengang hørt, Hr. Lieutenant, at Krigslovene maae følges her. Borgeren Rønberg er befunden skyldig, da han havde skjult et Vaaben, der endogsaa har viist sig at være fransk. Hans Forbrydelse fortjener Døden. De kan gaae, Hr. Lieutenant!“

Richard's Blod kogte allerede, da Gieven talte om „en Skurk.“ Marskalkens glatte, giftige Ord bragte ham gandske ud af sig selv. Ubevægelig blev han staaende paa sin Plads, og raabte med heftig Stemme: „Som Soldat kjender jeg min Pligt og respekterer enhver Befaling af

mine Foresatte; men her staaer jeg som Menneske ligeoverfor Mennesket og beder for en retskommen Mand's Liv, som jeg seer overantvordet til Døden uden Skyld. Stod jeg ei for den store Keisers Repræsentant, vilde jeg neppe vente Bønhørelse; men nu gjør jeg min Ret gjældende som en fransk Militair, der staaer ligesaa frygtløs for Tidens største Mand, som for Fjendens Batterier."

Grev Hogendorp vendte sig til Prindsen og sagde spottende: „Hvilke Feltslag har da Hr. Lieutenanten allerede bivaanet?"

Richard lod sig imidlertid ikke forstyrre, men vedblev med stigende Iver: „Jeg vover, at forkaste Befalingen som uretfærdig, og fordrer, at der anordnes en nøiagtig, upartisk Undersøgelse, før der foretages noget mod min Fader!"

Bredt vendte Adjutanten sig mod Richard, greb ham i Armen, og dreiede ham mod Døren, idet han sagde: „Tak De Hr. Marskalkens Skaansel, at han ikke strax straffer et saadant Forhold efter Fortjeneste!"

Richard's Harmes fjendte ingen Grændser, da han saae sig saaledes behandlet af den Mand, som skyldte ham sit Liv. Hastigt greb han efter sin Kaarde, drog den som et Lyn ud af Skeden, og havde useilbarligt gjennemboret Adjutanten, hvis ikke Grev Hogendorp samme Dieblit havde grebet ham bagfra og fravrisset ham Kaarden. Prindsen var sprungen op, og gav Ordre at hente Bagten. Kort efter traadte fire franske Krigere ind og toge Rønneberg imellem sig, for at føre ham i Arrest.

Da Richard traadte ind i Bagten, fandt han her fire Mand opstillede med deres korte Karabiner; to Andre kom samme Dieblit ud af Fangestuen med den gamle Rønneberg, for at føre ham ud af Bagten. Da Richard saae sin Fader i denne Tilstand, med bundne Hænder, iulte han grædende hen imod ham, sank ned for ham, omfavnede hans Knæ og kyskede uophørligt hans ophovnede Hænder.

Soldaterne stode nogle Dieblikke som stumme, ubevagelige Vidner ved denne Scene.

Med strengt — alvorligt Blik havde den gamle Rønning seet paa sin Søn og stiltiende taalt hans Kjærtegn. Nu sagde han med kraftig Stemme: „See, Richard, Du har nu bragt mig saavidt, som jeg kunde komme!“

„Fader! raabte Ynglingen, og trykte den Gamle heftigt til sit Hjerte: Vil Du gandske knuse mig med disse Ord? Jeg er ubeskrivelig ulykkelig, at jeg ikke kan redde Dig, og havde med Glæde givet mit Liv for Dit!“

Den gamle Rønning stødte Richard fra sig og sagde: „Alt er godt, og vil vorde endnu bedre; men tro mig, Richard, Du vil nok engang finde Din Løn paa Jorden, og saadan Løn, som Dine Gjerninger have forskyldt!“

„Fader! raabte Richard rystet: Du troer endnu stedse?“

„Jeg troer, hvad jeg seer!“ svarte den Gamle, og saae paa Sønnens Uniform.

„Den forbander jeg! raabte Ynglingen, og rev, i Smerte og Raseri, Nabatterne af sit Bryst: Jeg bekjen- der, med Angerens hedeste Taarer, min Wildfarelse; jeg forbander disse blodtørstige Tigre uden Hjerte og Følelse og Medlidenhed! Fader, i dette hellige Minut, da jeg maaskee seer Dig sidstegang i dette Liv, beder jeg Dig, tilgiv mig min Wildfarelse, velsign mig med Din Mund, og lad mig skilles forsonet fra Dig, for at jeg dog kan bære Bevidstheden om Din Kjærlighed med mig gjennem mit øde, frydløse Liv!“

Den ene Gend'arme traadte nu til, og stødte den gamle Rønning frem; men Richard foer op og bød Soldaten træde tilbage.

Da vendte den Gamle sig bort og sagde med blød Stemme: „Nu, Du underlige Menneske, Du græder jo

„som en Pige! Lad nu Alt være godt! Jeg vil forglemme og tilgive, og haaber Du vil i Fremtiden gjøre mig lige saamegen Glæde, som Du hidtil har voldt mig Sorg.“

„O! raabte Richard, og skjulte sit Ansigt i begge Hænder: Jeg har tøvet forlænge; jeg kommer nu for silde med min Anger og Forbedring! O, min gode, ædle Fader, det ahner mig, vi sees ikke ofte . . . maaskee aldrig mere, vilde han tilføie, men Suk og Taarer qualte hans Stemme.“

Gensd'armerne tabte nu Taalmodigheden. To af dem toge den gamle Nønnberg imellem sig og førte ham bort. Richard blev ogsaa med Magt ført ind i sit Fængsel. Mellem Jernstængerne for Binduet saae han, hvorledes de sex Gensd'armer, med deres Karabiner i Armen, langsomt marscherede bort med hans Fader i deres Midte; denne saae sig endnu engang om efter Sønnen, og tilsmilte ham med et Udtryk af alvorstuld Kjærlighed.

Da det lille Tog ikke tog Veien ad Prinds Eckmühl's Huus, men ad Porten til, begyndte den gamle Mand at fatte Mistanke, og mørke Tanker opstege i hans Bryst. Men da han tænkte paa sin Uskyldighed, og kom ihu, at Ingen kunde dømmes uden Forhør og Krigsret, opklaredes hans Mine igjen. Taust og alvorligt gik Toget ud af Porten til den saakaldte Stjernefandse. Oppe paa den stode to Lindetræer, og Diet nød herfra en behagelig Udsigt over en Deel af Staden og over en Kjæde af danske Landsbyer og Flækker. Da Nønnberg kom op til Lindetræerne, havde han et overraskende og rystende Syn: en Liigkiste af hvidt, uhøvlet Træ stod derunder; hans ledsagere lode ham ikke længe være i Tvivl om hans Skjebne, idet de undersøgte deres Karabiner og kom Krudt paa Panden. I disse sine sidste Dieblikke iulte hans Tanker hen til hans lille Huus, hans Hustru, hans Døtre. Ogsaa paa Richard tænkte han med Kjærlighed. Endnu engang saae han ned paa sit elskede Hamborg; derpaa løftede han sine

taarefulde Dine mod Himlen, og fæstede sine Tanker paa Gud og Evigheden.

En Gend'arme traadte nu hen til ham, gav ham et Bink at knæle ned, og vilde binde ham for Dinene. Dette taalte Ronnberg ikke, men knalte taus, saae sine Mordere fast i Dinene og sank, truffen af tre Kugler, bleg og blodig tilbage i Græsset. — Gend'armerne hidslæbte Kisten, lagde Liget deri, og nedgrove den.

XII.

I det Ronnbergske Huus havde, i nogle Maaneder, hersket en dyb, sørgelig No. De tre Qvinder havde mistet al deres Livsglæde. Hele Dage talte de ikke et Ord.

Fra det Dieblik, den russiske Beleiringsarmee, under General Bennigsen's Overbefaling, havde indsluttet Staden, var Prisen paa alle Levnetsmidler stegen til en uhyre Høide. Hele Skarer af Borgere udvandrede frivilligt med deres Hustruer og Børn, eller bleve med Magt drevne ud af Staden; alle Forstæder og de nærmeste Landsbyer bleve lagte i Aske af Franskmændene, og hver Aften farvedes Himlen rød af de opblussende Møller, Lyststeder, Hytter og Paladser. Alle Erhvervskilder vare tilstoppede, al Handel og Wandel standset, alle Boder og Bærksteder lukkede.

De franske Autoriteter tillode sig Alt mod Borgerne. Af offentlig og privat Eiendom toge de, hvad de lystede; ingen Forestilling, ingen Billighed, ingen Meeneskelov gjaldt. De behandlede Stadens værdige Mænd som Hunde, lode dem sulte, pidskede dem op paa Boldene til det haardeste Skandsearbeid. Da Vinteren 1814 indtraadte i al sin Strengthed, forøgedes Indbyggernes Nød og Elendighed endnu mere. Hver Morgen droge Mænd, Qvinder og Børn ud af Byen; hver Dag bleve hele Transporter af slige Ulykkelige drevne ud med Magt og givne til Priis for

al mulig Elendighed, fordi de ikke havde provianteret sig tilstrækkeligt.

Rønnberg's lille Familie havde hidtil, berøvet sin Støtte, fristet Livet med stor Anstrengelse, og skjøndt de arme Hjerter vare bedrøvede indtil Døden, saa fandt de sig dog, med mønsterværdigt Taalmod, i deres Lidelser. Ved at forsærdige Matradser til Lazaretherne fortjente de det Allernødtørstigste. Sneen laae høit i alle Gader, og den skarpe Nordostvind forvandlede hver Vanddraabe til Is. De tre Qvinder sadde med deres Arbeid ved Kaffelovnen, og formaaede neppe at røre deres Fingre. Moderen var, af Bemod og Smerte, næsten altid stille; den yngste Datter viste en utrolig Virksomhed og søgte paa denne Maade at slaae sin Græmmelse hen; den Blinde bar sin Kummer med en Engels Hengivelse, og var den Eneste, som talte og styrkede de Andre.

De tre Qvinders Syslen frembød et eget Syn. Den Blinde havde en Bunke Uld liggende for sig, som hun plukkede fra hinanden; Moderen og den anden Datter syede Matradserne med stor Hast, og naar et Partie var færdigt, tog hun et Bundt paa sine Skuldre, og slæbte det til Leverandøren. Naar hun saa kom tilbage, medbragte hun ialmindelighed Spise og Brændsel. Og havde Faderen endnu siddet i deres Kreds, saa havde de været lykkelige i deres Armod. Men der kom Timer og Dage, da Smerten blev for mægtig, og de to Qvinder forrettede deres Arbeid med Taarer. Saa trøstede den Blinde dem som oftest. Med fast, alvorlig Stemme sagde hun: „Er da Livet noget saa uendeligt Saliggjørende, at vi stille det høiere, end Kjærligheden? Ere da disse Dage fulde af Skygge og Sorg af evig Varighed, og kommer der da aldrig en Time, da det hedder: I skulle ikke sørge mere, men indgaae til den evige Glæde? Vi maatte jo fornægte Gud og al Religion, hvis vi ikke vilde optage denne Overbeviisning i os, men troe vi

paa en bedre, høiere Forening, saa kunne vi ei forgaae i Smerte og Klage. Nei, lader os ubøiede skride frem mod dette Maal. Maaskee forløser Dødsenglen os allerede imorgen! Lader os — raabte hun begejstret — ei alene med Mod bære vor Skjebne, men ogsaa med sand Gudhengivenhed og med Christenværdighed!”

Slige Ord, talte med Sandhedens Gld, forfeilede aldrig deres Virkning; de tre Qvinder faldt grædende i hinandens Favn.

Den Lidelseskaik, Skjebnen havde bestemt for den ulykkelige Familie, var imidlertid endnu ikke tømt. Overhovedet bragte denne Tid saamegen Jammer, saamange Lidelser med sig, at Tusinder bukkede under derfor, Tusinder hentæredes langsomt, og ingen Kjøst kan udtale al den Elendighed, som hver Dag bragte. En Aften silde, da Qvinderne, trætte af deres Arbeide, havde begivet sig til Hvile, bankedes stærkt paa Døren. Moderen stod op, for at see, hvo det var. Da hun aabnede Gadedøren, indtraadte fire Gensd'armer, og befalte hende, at holde sig marschfærdig, da ogsaa hun og hendes Døttre maatte transporteres ud af Staden, eftersom de ingen Proviant havde. Forsærdet iilte hun ind til sine Døttre, og idet de kastede Klæderne paa sig, rystede de af Angst og Kulde. Mens de endnu vare sysselsatte med, at sammenpække deres saa Eiendele, bleve de allerede grebne og med Magt førte ud paa Gaden. Uden Klage, uden een eneste Lyd, fulgte Qvinderne. Den Blinde havde, i den Skynding, kun faaet en tynd Kjøle fastet paa sig; hun rystede stærkt — dog kom ingen Klage over hendes Læber. Uden mindste Medlidenhed gif de franske Krigere med Qvinderne til Petri Kirke.

Alt i længere Tid havde alle Kirker, efter Prindsen af Eckmühl's Befaling, været requirerede til Hestestalde eller Magaziner. Ogsaa denne herlige Bygning, den ældste Sognekirke i Staden, var alle sine Prydelser berøvet, og Dde:

læggelsens Bederstyggelighed herskede paa det hellige Sted. Nu bleve de af deres Boliger uddrevne Indvaanere skarvis indjagede i denne Kirke, for ved Daggry at skaffes ud af Staden.

Til dette Jammerens Sted førtes ogsaa de tre Fruentimmer. Ved Foden af en Søile satte de sig ned paa Gulvet. Et dybt Mørke herskede i Kirkens Skib. Stønnen, Sukken, Barmeskrig, ja selv Døendes Jamren fyldte det vide Rum. Alle rystede i den skrækkelige Kulde. Den blinde Pige var, formedelst sin Hjælpløshed og sin tynde Paaflædning, ulykkeligere, end Moderen og Søsteren, dog udholdt hun, med mageløs Sjælsstyrke, Kuldens Qualer, idet hun frygtede, at hvis hun beklagede sig, vilde Moderen og Søsteren berøve sig selv deres varmere Klæder, for at bedække hende dermed. Men da Natten syntes at udstrække sig i det Uendelige, og det slet ikke syntes at ville vorde Morgen, da bukkede Naturen omsider under. Hun faldt i en stivnende Søvn, som de Andre neppe bemærkede.

Da den matgraae Morgen omsider kom med et stærkt Sneefog, belyste Dæmringen rædselsfulde Scener. Her holdt en Moder den døde Glut til sit Bryst, hist laae et levende Barn i den døde Moders Favn; Gubber og Qvinder, Svage og Syge laae trindtomkring, stive og kolde, og uden Hensyn til Alder, Stand og Rjøn, uden Hensyn til, om de virkeligen vare døde, eller blot stivnede af Kulde, fastedes de paa Bogne, fjørtes ud af Byen, fastedes tilsammen i en Grav og bedækkedes med Jord. De Andre gik det ikke stort bedre. Paa store Bogne fjørte man dem ud af Porten til Grændsen, og satte dem her af i Sneen.

Da man satte den blinde Pige paa Bognen til Moderen og Søsteren, vaagnede hun, trykte sine af Kulde stivnede Hænder ind mod Moderen, og sagde Intet; men et dybt Suk røbede hendes Lidelser. Men hun var allerede Døden viet; hendes Blod stod stille, hendes Dages Kreds

var sluttet. Med saa mild en Lyd, som Kjarligheden er istand til at udaande, sagde hun: „Moder, Søster, jeg er saa træt!“

Moderen tog hendes Hoved mellem sine Hænder, kysede den blege Mund, lagde det paa sit Skjød, og idet hun bedækkede Pigen med et Tørklæde, sagde hun: „Sov, Margaretha, Gud vil snart forløse os af al Nød.“

„O! svarte Pigen, og løftede sit Hoved iveiret endnu engang: Det vil han gandske vist, Moder! Og Broder Richard med! Ak, hvor mon han er, den Staffel? Mon han lever endnu?“

„Stille, stille!“ sagde Moderen, idet hun blidt trykte Datterens Hoved ned i sit Skjød. Den Blinde taug, og syntes at indslumre blidt. Først nu opdagede Moderen, at det arme Barn var saa tyndt paaklædt. Hviiskende sagde hun til den Yngste: „Min Gud, see dog! Grethe har næsten Intet paa! O, den arme Pige, hvor har hun maattet fryse inat i den kolde Kirke, og hun har dog ikke flaget sig een eneste Gang.“ — Begge toge nu af deres egne Klæder og bedækkede den Blinde dermed. Snart satte Vognen sig i Bevægelse og kjørte ad Porten til.

Hvor der nu reiser sig en Række massive Huse, som Handelens travle, brogede Færsel opliver, var dengang en øde Glade, fuld af Brandruiner, besaaet med Cadavere og Dyrskeletter. Ofte saae man, paa et saadant, ei alene Ravne og sultne Hunde, men ogsaa Mennesker, som sloges med Hundene om et Been. Hid kjørte hver Dag Vognene med Uddrevne, skilte sig ved deres Byrde og overlode de Ulykkelige til deres Skjebne.

Da den Vogn, hvorpaa Nonnberg's Familie befandt sig, var kommen til dette Sted, tog Moderen hurtigt Klæderne af den Blinde, klappede hende sagte paa Skulderen og sagde: „Kom, Grethe, kom, mit Barn!“ — Hun gjentog disse Ord flere gange, hun løftede Pigen's Hoved

op; — hun laae stille, uden Bevægelse, Sjelen havde forladt sin Bolig!

Nogle medlidende Borgere hjalp at løfte Liget ned af Bognen, og den arme Moder sad nu paa den vilde Sneemark ved Siden af sit døde Barn. Græde kunde hun ikke; dertil var hendes Skræk og hendes Smerte altfor stor! Den yngste Datter sad ligeledes stum, og stirrede den Døde ind i Ansigtet. Da de havde tilbragt nogle Timer i denne Stilling, kom der Hjelp til dem fra Altona. Pigens Liig blev lagt i en Kurv og begravet i Ottensen paa en Eng, hvor denne sørgelige Tids mange Offre fandt deres sidste Hvilested. Moder og Datter fik en liden Understøttelse, og ved deres Færdighed i Haandarbeide lykkedes det dem snart, selv at erhverve det Nødtørstige.

XIII.

Siden Julie Wilson var kommen til det store, bevægede London, var hun først bleven sig bevidst, med hvilken inderlig Tilbøielighed hendes Sjæl hang ved Richard. Den Omstændighed, at al Brevkommunikation var afbrudt, fordoblede hendes Befymring for ham. Skjøndt hun ved Afskeden, i det Papiir, hun gav ham til Erindring, ved sit Miniaturportrait havde lagt nogle Linier, hvori hun opfordrede ham til, at give hende Underretning om sin fremtidige Skjebne, og opgav sin Adresse, saa vare dog nu allerede Maaneder henrundne, uden at hun havde hørt det mindste fra ham. En mørk Anelse tilhviskede hende, at hendes Elskede var bleven et Offer for sine Grundsætninger og politiske Meninger.

En Aften var Madame Wilson ført i et glimrende Selskab. Hendes Skjønhed, hendes indtagende Væsen fængslede Alle. Hun var, førstegang i lang Tid, ret mun-

ter, og gav tilsidst efter for de Tilstedeværendes Bønner, at synge en tydsk Sang.

Da hun nu, med usigelig Huldsalighed, bøiede sit Lovhoved, da de sneehvide Fingre zittrede over Elfenbeenstærterne, og hendes Mund sang en Sang af Rörner, da gjenslød den store Sal af stormende Bifald.

Julie agtede ikke derpaa; hun var bleven stille og sørgmodig. En uforklarlig, bange Anelse sysselfatte hendes Hjerte. Hun var bleg, som en Sneeklokke, undskyldte sig med et pludseligt Ildebefindende, og fjørte hjem.

Da hun traadte ind i sit Værelse, gav Tjeneren hende et Brev og sagde: „Den Herre, som havde bragt det, havde yttret, at han selv havde medbragt det fra det belejrede Hamborg.“ Julie holdt Brevet i sin skjælvende Haand, betragtede det fra alle Sider, det var Richard's Haandskrift, hendes Hjerte bankede høit, rask kastede hun Hat og Raabe, satte sig i Sophaen, brød Seglet og læste:

„De havde Ret, da De yttrede, jeg vilde engang komme tilbage fra min Bildfarelse, og, som alle Andre, ansee Franskmændene for Undertrykkere og Tyranner; ja, De havde Ret, jeg deler nu gandske Deres Mening.

Men jeg havde ogsaa Ret, og jeg har det endnu; først med mit Liv vilde min Anskuelse ophøre, det følte jeg vel, og jeg har ikke bedraget mig — en saadan Mening ender først i Døden.

De vil maaskee svare mig: „De lever endnu, og tilmelder mig denne Forandring i Deres Tænkemaade; alt Andet er Overspændthed og Chimære; De vil vorde forsonet med Deres Fader og vorde lykkelig i Udøvelsen af Deres borgerlige Kald.“

Ja, med min Fader vorder jeg snart forsonet for evigt, og Freden vinder jeg ogsaa, her og hisset, under Jorden og i hiint Liv!

De forstaaer mig ikke, De ryster paa Hovedet ad disse rhapsodiske Tanker og Følelsesfragmenter! — Ak, et Svælg af Aar ligger mellem den Dag, da jeg saae og elskede Julie

og den, da jeg gjenfandt Madame Wilson; et Svælg, som ingen Dødelig udfylder, ligger imellem Skilsmisfens og Gjenfynets Dieblif.

Deres Portrait er bleven min høieste Lykke; dengang, jeg modtog det af Deres Haand, kunde De ikke vide, at det vilde vorde min eneste Trost. Den hele eensomme Dag har jeg det i min Haand, betragter det med Taarer, og alle min Lykkes Timer faae Liv paa ny. Stundom glemmer jeg mig selv saagandske, at jeg vil staae op og ile til Dem — og naar jeg saa kommer til min fasttillaafede Fængselsdør, mærker jeg først, at jeg er fangen, at jeg har tabt Kjarlighed, Lykke, Frihed — Alt!

Men — jeg phantaserer over min Skjebne, og har endnu ikke fortalt Dem, hvorledes Alt har tildraget sig med mig. Saa hor mig da, min Veninde! Et heelt Livs Ulykke lader sig indbefatte i saa Ord.

Da Deres Læber gave mig Afskedskysset, som opbygte en Himmel i mit Bryst, gik jeg, i denne lykkelige Drøm, til mine Forældres Huus. De kjender min Fader; ofte har jeg fortalt Dem om hans jernfaste Willie. Han forstodte mig, gav mig sin Forbandelse, lukkede Huset for mig og overlod mig til Fortvivlelsen. Som en Rasende løb jeg ud af Staden, søgte Rolighed i mit Bryst, og fandt den ikke. Næste Morgen kom jeg tilbage til Elbens Bredder; Morgenvinden luftede i Seilene, Matroserne jubledede. Mørk saae jeg ned i Bolgerne, hvori jeg vilde søge min Grav. Da floi et Skib forbi. Paa Dækket stod en Skikkelse, Julie, en Skikkelse, som Deres; den stod eensom, paa Skibets Bagdæk, med et hvidt Tørklæde i Haanden, og saae efter den gamle Hansfestads Taarne. Jeg iilte dybere ned mod Stranden, indtil Bolgerne vædede mine Fødder; jeg svang min Hat og raabte med høj Røst: Farvel, farvel, for denne Verden, for Evigheden!

Men Skikkelsen stod ubevægelig; den tænkte paa sine egne Glæder og Lidelser, løftede Tørklædet mod de skjønne Dine — og Skibet var forsvundet.

Min Skjebne var nu afgjort. Jeg kunde, jeg vilde ikke døe som en feig Usling. Mit Bryst hævede sig, min Aand reiste sig stærk og trodsig; Bedrifter, Hæder og Ære vinkede mig fra de trefarvede Flag, hvorunder Franskmændene seilede

herover fra den modsatte Bred. — Jeg blev Secondlieutenant, og der aabnede sig atter en Livsbane for mig. Nogle Dage var jeg lykkelig. Om min Moder vidste jeg, at hun var beroliget; ogsaa min Fader havde fundet sig i Nødvendigheden.

Da faaer jeg en Morgen en Billet fra min yngste Søster, hvori hun bønfaller mig, at redde min Fader — han havde, trods Forbudet, skjult Baaben, var røbet, arresteret, og vilde vorde skudt, hvis jeg ikke frelste ham.

Jeg gik til Marskalk Davoust. Jeg taler med ham, bønfaller ham, taler som Menneſke og Søn. Forgjæves — jeg afvises med Kulde og Foragt, og da jeg, tirret, oprørt i mit Underste, forløber mig mod Prindsens Adjutant, vorder jeg afvæbnet, og ført i Fængsel.

I denne bittre Time havde Gud endnu beredt mig en Glæde, den høieste i mit Liv. Da jeg traadte ind i Fængslet, førte de min Fader ud til hans sidste Gang. Jeg skildrede ham min Bildfarelse, min Anger, og da nu den ædle Mand udtalte Ordet „Tilgivelse,“ da han endnu engang fæstede sit fromme, alvorlige Nie paa mig med Faderkjerlighed, da sank jeg sonderknust sammen.

Jeg hørte nu intet Videre fra min Familie. Staden blev imidlertid stedse suevrere indsluttet; de Franskes grusomme Forholdsregler bleve ikke skjulte for mig i mit Fængsel. Om Natten oplyste de afbrændte Forstæders Ild dets sorte Bægge.

Strax i mit Fangenskab's første Dage havde man berøvet mig min Rang; man tillod mig intet Forsvar, eiheller ændfede man min Bøn om et anstændigt Fængsel. Der hengik een Maaned efter en anden; Mangel paa enhver Livets Bequemmelighed, den rædsomme Vinterkulde, et Straaleie med et Hestedaekken, Græmmelse og Smerte — Alt virkede forstyrrende paa min Sundhed; jeg bukkede tilsidst under, og blev meget syg. Uden Hjælp, uden Bederqvægelse, laae jeg i Feberkuld og Feberhede, hver Dag ventede jeg Døden, ja, jeg ønskede den. En Officeer, som havde Bagt, forbarmede sig tilsidst over min Elendighed, og lod mig bringe paa Hospitalet.

O, Dyrrebareste! Hvilke Qualer, hvilke nye Rædsler ventede mig her! Da jeg begyndte at bedres lidet, bevægede jeg en Sygevogter til at indhente Efterretninger om min Familie. Af, deres Spor var forsvundet; som tusinde Andre ramtes

ogsaa de af den Skjebne, at føres med Magt ud af Staden. Gud maa vide, om de overlevede disse Lidelser!

Trindt om mig herske Død og Skræk; en rædsom Epidemie raser blandt Borgerne og Soldaterne. Disse dør i hundredtal hver Dag, læsses paa en Sluffe, slæbes ud af Staden, og kastes i en stor Sandgrav. Om ogsaa En og Anden aander endnu, ændses det ikke. Man omgaaes frygteligt med Menneskeliv. Dertil kommer endnu, at de fleste Læger ere blevne Offre for deres Pligtopfyldelse. Jeg selv ligger her, omgivet af Mennesker, der ere Døden viiede. Deres Stønnen og Sukken forekommer mig som Slagene af et Dødningsuhr. Den største Lykke, der endnu kunde times mig, var, at finde en menneskekjærlig Læge, Doctor Selberg. Han har, saavidt han formaaede, lindret mine Lidelser. Han har forskaffet mig Leilighed til at tilskrive Dem, og vil besørge mit Brev. Gid disse mine sidste Ord maatte komme Dem tilhænde! Det er mit Hjertes kjæreste Ønske.

Naar jeg bortvender mit Øie fra Livets virkelige Scener og fæster det paa Deres Billed, føler jeg mig dog stedse saa salig, og mit hele Liv ligger for mig, forklaret af Deres Bekjendtskab. Ak, jeg var kun eengang lykkelig, og det ved Dem! Jeg har kun elsket eengang! Mit hele Livs Indbegreb var De, dyrebare Julie, og uden Deres Gjenkjærlighed var der intet Gode, ingen Lykke for mig. At jeg saa frit bekjender alt dette, maa ikke, skal ikke fornærme Dem. Det er en Døendes sidste Skriftemaal.

Doctoren træder ind til mig og forlanger Brevet. Guds Belsignelse, Guds Fred over Deres skønne Sjæl, dyrebare Julie!

Hamborg, den 10de Februar 1814.

Richard Rønberg."

Med stigende Angst og Deeltagelse havde Julie læst dette Brev; hendes Hjerte var dybtrystet. Brevet faldt paa Gulvet, hun foldede sine Hænder og to Taarer bævede i hendes skønne Dine. Længe havde hun siddet saaledes og i Bemod hengivet sig sin Følelse, da det Forsæt vaagnede i hende, at ile til Hamborg og at opbyde Alt, for at redde Richard og hans Familie. I Engelland var man bedre

underrettet om de politiske Begivenheder, og vidste at Hamborgs endelige Befrielse ikke kunde være langt borte. Hr. Wilson's Forhold nødte ham desuden til, at vende tilbage til Fastlandet. Man reiste fra London til Harwich, besteg her et Skib, som seilede til Helgoland, og havde snart tabt de brittiske Kyster af Sigte.

XIV.

Elben havde brudt Jisaaget, og strømte fri og stolt ned til Nordsøen, og bar igjen tusinde Skibe med brogede Vimpler paa sin blaae Ryg. Ogsaa den gamle Hansestad Hamborg havde afkastet det franske Nag, og var atter fri.

Det var den 30te Mai 1814; neppe kunde man gjenkjende den for kort siden saa dybt fornedrede Stad. Som om en ny, munter Generation pludseligen var opstanden, trængte Folkemasser sig gjennem Gaderne, alle Huse og Boder vare aabnede; Handelen blomstrede igjen; alle de Offre, den mørke Lidelsestid havde fordret, syntes glemte.

Meest Liv herskede imidlertid i den Deel af Staden, hvorigjennem General Bennigsen skulde holde sit Indtog med de russiske Tropper. Alle Huse vare, fra Øverst til Nederst, fyldte med Tilskuere; fra alle Vinduer vaiede farvede Baand og Blomsterkrandse.

Da Klokken slog tolv, forkyndte Artilleriesalver, at Festen tog sin Begyndelse. Fra alle Taarne ringede Klokkerne; med spændt Opmærksomhed saae Folket Befriernes Indtog imøde.

I høitidelig Pomp bevægede Senatets Deputation sig mod Porten, for her at modtage Generalen. Bag den gik en Skare hvidklædte Jomfruer med Krands og Blomster. Nu kom Generalen, og det festlige Indtog begyndte.

Foran gik de tohundrede Jomfruer, som havde modtaget Befrierne; efter dem fulgte General Bennigsen

med sin Stab. Saa kom de russiske Infanteriregimenter, de hannoveranske Jægere, det russiske Artilleri. Sidst kom Kosacker og Vaschkirer.

Just som Toget var forsvundet af Hovedgaderne, kjørte en elegant Reisevogn ind i Staden, gjennem adskillige Gader, og holdt udenfor Kjøbmand Wilson's Huus. Med bevæget Hjerte traadte Julie ind i sine Værelser. Hun var bleven blegere og rankere; man bemærkede paa hendes hele Holdning, at en dyb Græmmelse havde begyndt at undergrave hendes Sundhed.

Saa snart det blev hende muligt, iilte hun til den Læge, Richard havde omtalt. Hun vidste, sagde hun til ham, at han i Lazarethet havde behandlet en ung Mand ved Navn Rønnberg, og kom nu, for at bede om hans Adresse.

Forlegen syntes Lægen at lede efter et undvigende Svar. Dinsider sagde han: „Med den bedste Villie kan jeg ingen Oplysning give Dem desangaaende; han er rimeligviis meget langt herfra, og det vil være vanskeligt, om ikke umuligt, at erfare hans Opholdsted.“

„Han er altsaa marscheret bort med Franskmændene?“ spurgte Julie hastigt. — „Ja, Madame! svarte Lægen: Han er dragen hjem med mange Tusinde.“ — „Han lever altsaa!“ raabte Julie, og Glæden farvede hendes Kinder.

Lægen trak paa Skuldrene og taug. Derpaa aabnede han en Pult, fremtog et Miniaturportrait, og idet han rakte Julie det, sagde han langsomt og afmaalt: „Rimeligviis tilstiller jeg den retmæssige Eierinde dette Portrait, naar jeg giver Dem det.“

Da Julie gjenkjendte Portraitet, udtrak hun Haanden derefter; men den Tanke, at Richard kun i Døden vilde give Slip derpaa, greb paa eengang hendes Sjæl.

Det sortnede for hendes Dine, og hun sank asmægtig paa en Stol. Efter nogle Minuters Forløb vendte hendes Bevidsthed tilbage, hun stod langsomt op, trak Sløret tæt for sit Ansigt og spurgte sagte: „Har han givet Dem det?“

„Nei! svarte Lægen dybtgreben: Fra hans Læber har jeg kun Hilsener til Dem; med dem døde han. Hans eneste Bøn var at maatte beholde Billedet i Graven, at det kunde vedblive at hvile paa hans Bryst. Men Tidsomstændighederne tillode det ikke, og for at det ikke skulde falde i fremmede Hænder tog jeg det i Forvaring, for en gang at tilstille Dem det.“ — Julie takkede Lægen, og begav sig, berøvet det sidste Haab, paa Tilbageveien.

Stille og lidende, uden ved noget udvortes Tegn at røbe sin dybe Smerte, levede Julie Wilson endnu nogle Aar, og kun hendes tidlige Død lod ahne, at den Gld, hun med Magt havde indhyllet i sit Indre, havde løst Legemets Baand og, i Livets skønneste Blomsteraar, bragt hende til Hvile under Kirkegaardens Roser.

Eduard Zaninski.

Den unge Grækerpige.

(Af Miss Pardon.)

En ung Grækerpige, hvis Elskede, smittet af Pesten, var bleven bragt til det midlertidige Hospital i de syv Taarne, havde ikke saasnart erfaret, hvorhen man havde transporteret ham, før hun, uden sine Forældres Vidende, der, som hun vel vidste, vilde have modsat sig hendes Forehavende, forlod sit Hjem og meldte sig ved Fæstningens Porte som Sygevogteriske for den unge Græker, der var hidbragt Dagen iforveien. Forgjæves søgte Gouverneuren, at bringe hende paa andre Tanker. Paa Grund af hendes Ungdom og det rolige, aldeles ikke ængstelige Bæsen, hvormed hun frembød sig som Pestens visse Offer, antog han, at hun ikke kjendte sin Fare. Men hun var ubevægelig, og fik omsider Tilladelse til, at nærme sig den Døendes Seng.

Ingen Taare kom i hendes Øie, ingen Lyd over hendes Læber, da hun tog Plads ved hans Leie og tiltraadte sit haabløse Kald. I hine Feberparoxysmer, naar Giften seirede over hans Kræfter og angreb hans Hjerne, talte han ømt om hende — tiltalte hende — udstrakte sin Haand, for at berøre hende — og stødte hende igjen fra sig, høitstkrigende i sin Kamp med Smerten.

Hun taalte Alt, uforsagt; ja hun følte endogsaa, midt i sin Glendighed, en vis Glæde, naar hun bemærkede, at hverken Smerte eller Raseri havde kunnet udlette hendes Billed af hans Erindring. — Men der gaves ogsaa mindre grusomme Dieblikke, end disse, naar nemlig Forstanden vendte tilbage, og den hengivelsesfulde Pige blev trykt til sin døende Elskers feberglødende Bryst, og i slige Dieblikke, hvor hastigt de end svandt, følte hun sig rigtlønnet for Alt.

Men selv Ungdommens og Kraftens Kamp mod den rædsomste af alle Sygdomme kunde ikke vare længe. Den Syge døde i sin sig selv opoffrende Elskerindes Arme, og efterlod hende, med sit sidste Aandedræt, endnu eet mat Smil og den frygtelige Gift, som raste i hans Arer. Hun saae ham lægges i Graven, og begav sig bort med den Overbeviisning, at ogsaa hun var smittet af Pesten!

Hun gik ikke hjem mere, men idet hun standsede nogle Skridt fra en Ungdomsveninde, bad hun hende bringe hendes gamle Forældre hendes Betsignelsesønsker og hendes Bønner, og iilte derpaa ind mellem Bjergene, for her at udsøge sig en eensom Plet, hvor hun kunde døe. Ingen veed, hvort længe hun har lidt; thi man saae hende ei ilive mere. Hendes Liig fandtes nogle Dage efter, ved Foden af en Bakke, i en Stilling, som viste, at hun havde kæmpet haardt.

Hun, der havde bragt sig selv til Offer, for at forløde Dens sidste Timer, som hun elskede, døde eensomt, ynkeligt, i de asiatiske Bjerges vilde Ørk, og hendes næsten romerske Heltemod har intet andet Mindesmærke fundet, end det, jeg har sat hende i denne Skizze.

En Hæretelse.

(Fra „Le Temps.“)

Jeg reiste i Spanien for min Fornøielse; jeg elskede det stolte, høihjertede, uafhængige, paa sig selv stolende spanske Folk. Støttet paa Bevidstheden om sin egen Kraft, sit Værd, sin Tapperhed, selv i sine Feil endnu fuldt af Størhed, bærer det, taust og resigneret, de Lidelser, som nedbøie det.

I fjorten Dage havde jeg opholdt mig i Murcia. Denne Stad har aldeles intet Interessant for den Rejsende; men jeg havde en Ven der, Don Franzisco.

En Aften, da jeg havde opholdt mig længer hos ham, end sædvanligt, iulte jeg tilbage til min Gæstgivergaard, ei uden nogen Uro, thi Gaderne vare øde. Imidlertid hørte jeg Natvægteren raabe i Frastand, og det beroligede mig nogenlunde.

Pludseligt hørte jeg Lyden af en Slusse, og paa samme Tid saae jeg paa den store Plads, hvorover jeg maatte gaae, Ryttere med Fakler, ledsagede af endeel Andre. Alle iagttog den største Stilhed. Midt paa Pladsen standsede man. Kort efter begyndte Nogle at ophakke Jorden.

Jeg gik hen til dem, jeg vovede, at spørge, men fik intet Svar. Min Nærværelse syntes at være disse Mennesker til Byrde, og da En af Rytterne blev mig vaer, red han rask hen imod mig og bad mig gaae bort. Jeg maatte altsaa begive mig til mit Logis, uden at kunne forklare mig, hvad det var, man her havde fore.

Dagen efter bad jeg min Bert om Oplysning. „De vil vide, hvad disse Folk bestilte? spurgte han: De reiste Galgen!“

„Galgen! raabte jeg: Hvo skal da henrettes?“ — „En brav og vakker Mand, Herre, en Ven af mig!“ — „Hvad siger De? Det Menneske, som skal hænges idag, er Deres Ven?“ — „Ja, og jeg skammer mig ikke ved ham, Herre! José har dræbt et Menneske, det er sandt, men han har dræbt ham i ærlig Kamp.“

Perez, som mærkede min Forundring over hans Tale, lod sig ikke bede længe, inden han meddeelte mig det Eventyr, som endte med Galgen. Her er hans Fortælling:

„Don José var en fuldkommen Maio:*) en dygtig Rytter, en god Pistolshytte, færdig i alle legemlige Ovelser; med Liv og Elegants dansede han Fandango, slog Citharen, sang de meest yndede Arier, improviserede endogsaa, naar Damerne forlangte det, og akkompagnerede sig dertil med sit Instrument. Ligeoverfor Damerne var han ligesaa elskværdig, som han var tapper ligeoverfor Mænd. Modelig indtil Banvid, for at vinde sin Elsktes Bifald; beredt til at opoffre Alt for sin Gudindes mindste Lune; maa:deholden, besindig i sit hele Væsen, overskred han aldrig det Tilladtes Grændse, uden hvor det gjaldt at elske, at kæmpe og at forøde. Han var en farlig Fjende, en opoffrende Ven, en lidenskabelig, men letsindig Elsker, en Hævner af al Uret og Fornærmelse. Han har aldrig staaet paa nogen god Fod med Retsfærdigheden, og en Duel, hvori han har havt den Ulykke, at dræbe sin Modstander, er det ogsaa, der bringer ham et saa sørgeligt Endeligt.“

José havde en Elskerinde, en Skjønhedens Perle, for hendes Tilbeder blev fastet i Fængsel. Nu er hun den

*) Saa kaldes de ranke og kraftige Beboere af nogle Dale i det sydlige Spanien. De udmærke sig saavel ved deres Dragt, og ved deres Galanterier mod det qvindelige Kjon, som ved deres Stridbarhed.

hellige Magdalena i Taarer, endnu stedse smuk, men hendes Farve bleg, hendes Dine nedslagne, hendes Læber falmende.

Bed Nattens Indbrud begav José sig hemmeligt til sin Inez's Bolig, Dolken i Beltet, Rappen fastet over Skuldrene, Hatten nedtrykt i Dinene. Han fortalte hende sine Dagsysler, sine projecterede Fanfaronnader. Hun kysede sin Høitelsktes Pande; hun var stolt af ham, hun tilbad ham.

Nu, en Aften begav det sig, at Inez, den hvide Arm slynget om hans Nakke, sagde til ham: „José, der gif En efter mig idag.“ — „Hvo? En Mand? Tal, svar!“ — Og han havde allerede draget sin Dolk, han prøvede dens Od. — „Berolige Dig, det er en Kvinde. Hun har givet mig denne Billet.“ — José aabnede den rask og læste:

„Skjønne Inez, Du har de deiligste Dine i Verden. For-
kast ikke min Kjærlighed! Jeg tilbyder Dig Herredømmet over
mit Hjerte.“

Don Agostino, Officeer i Dronningens Armee, havde skrevet disse Linier og opgivet sin Adresse. — „Jeg dræber ham!“ skreg José heftigt. — „Det er ikke Uma-
gen værdt, min Dyrebare! svarte Inez, idet hun greb Billetten og brændte den ved Flammen af en lille Lampe: Har jeg ikke selv, til Forsvar mod alle Angreb, under mit Tørklæde her, den mauriske Stilet, Du har givet mig?“ — „Du er en Engel!“ svarte José med et Kjærlighedens og Lyksalighedens Blik.

José dræbte ikke den unge Officeer, men tilskrev ham Følgende:

„Indfind Eder imorgen, Klokken ti om Aftenen, ved den lille Havelaage; jeg gaaer ud uden Følge. Vær taus!“
Han undertegnede: Inez.

Don Agostino indfandt sig punktligt, som J vel kan tænke. fuld af utaalmodig Glæde sukkede han: „Hun

kommer! Der høres Godtrin, han bøier sig forover, han lytter man kommer, man aabner Laagen hans Hjerte banker det er José, der kommer, nynnende en Kjærlighedsfang. Han gaaer forbi Officeren, idet han med den ene Haand stryger sig om Skjæget, medens den Anden holder Dolken rede under Kappen. — Don Agostino trak sig tilbage med Kaseri i sit Hjerte.

Nogle Dage efter, da José, langt ud paa Natten, hemmeligt forlod sin Tilbedtes Huus, anfaldtes han af bevæbnede Mænd, og før han kunde tænke paa Forsvar, væltede han sig, truffen af tre Dolkestød, i Støvet. Morderne troede ham død, og flyede.

José kom sig først efter sex Ugers Forløb. Hans første Sorg var „At besøge sin skønne Elskerinde!“ afbrød jeg ham. — „J feiler, Senior; i en ægte Maio's Dine gaaer Hævnen foran Kjærligheden. — Han opsøger Greven, thi Denne maatte have leiet hine Stimænd. Han erfarer, at han er i Valencia: Hurtigt, et Muuldyr, min fineste Stilet, afsted, efter ham!“

„Gik han da ei, før han reiste, til sin Skønne, for at give hende et Kys?“

„Han kunde ikke fremtræde for hende, før han havde hævnnet sig. En Maio har, som J seer, strenge Love at følge, Love, som rigtignok ingensteds staae skrevne, men som Alle kjende og som Ingen afviger fra.“

José var snart i Valencia. — Valencia har sin Prado, hvor man, et Par Timer om Dagen, smøger en Cigarro, trækker frisk Luft, samtaler om Allehaande. Herfra udbrede sig alle store Nyheder, her sluttet Ægteskaber. José iler hid; han var vis paa, her at finde sin Mand. Han fandt ham virkelig. Jeg var ikke tilstede, Herre, men jeg kan forsikre, at hans Ansigt tindrede af Glæde, da han saae ham. Jeg kjender min Mand!

Intet havde været lettere for ham, end at give sin Fjende en Dretunge at smage paa, jeg mener, han kunde let have stødt ham en lang Dolk i Siden men nei! José vilde, at Don Agostino endnu i Døden skulde erfare, hvilken Haand der havde truffet ham. Da Omstændighederne ikke begunstigede hans Forsæt, besluttede han, at vente, og fulgte Officerens Spor hele Dagen.

Klokken elleve om Aftenen gik Don Agostino over Torvet, nynnende en Folkesang, som han nys havde hørt i Theatret. José fulgte ham Skridt for Skridt. Pludseligt greb han ham i Armen. „Kjender Du mig? spurgte han ham. Jeg er José, Inez's Elsker. Jeg kommer fra Murcia, for at dræbe Dig! Forsvar Dig!“

Don Agostino var som truffen af Lynet; han søgte, at løsrive sig fra José, og i et Nu havde Mængden omringet dem.

„Forsvar Dig!“ gjentog José. — Natvægterne vilde adskille dem. — „Lad dem slaaes!“ skreg man fra alle Sider.

Nogle af Don Agostino's Benner kom til, og vilde drage ham bort med sig. José styrtede imod dem. Fra alle Sider lød det: „Lad dem slaaes!“ og tyve Dolke blinkede allerede i Folkets Hænder. José kastede sin bredskyggede Hat, slog Enderne af sin Kappe over den venstre Arm, trak sin Dolk, og holdt sig, de lynende Dine fæstede paa Don Agostino, beredt til Kampen.

Don Agostino nølte. Han syntes ikke meget tilbøielig til at modtage Udfordringen. Men da Mængden opløstede et larmende Skrig, og han saae José rede til Angreb, tog han Kaarden i Haanden. Da han kjendte sin Modstanders store Færdighed, indskrænkede han sig til Selvforsvar. Med brændende Blik, den venstre Haand paa Ryggen, ventede han José's første Stød. Opmærksomt fulgte han alle hans Bevægelser, thi han vidste, at han

var forloren uden Redning, hvis hans første Angreb mislykkedes.

Jose' gik omkring sin Modstander, idet han umærkeligt formindskede den Kreds, han drog om ham, og fortsatte dette Maneuvre uafbrudt, Legemet foroverbøiet, Dolken i Haanden. Don Agostino tabte Taalmodigheden og lod sig henrive af sit Mod til at ende en Kamp, hvis Langsomhed trættede ham.

„Bee ham!“ sagde Een af Tilskuerne, der iagttog begge de Kæmpende med en Mine, som viste, at han forstod sig paa det Slags Kamp.

Pludseligt løsnes Jose's Kappe, og medens han igjen søger at samle den, udsætter han sig for sin Modstanders Stød. Denne benytter det tilsyneladende — gunstige Dieblif, og støder til. Jose' undviger Angrebet . . . et Minut, og der høres et Skrig . . . Officeren falder. Jose's Staal har gjennemboret ham.

En af Jose's Benner holdt med et Muuldyr i en Sidegade. Han svinger sig op og forsvinder, før man tænker paa, at gribe ham. — Don Agostino levede neppe to Timer.

Tre Maaneder henrandt, og alle Bestræbelser for at opdage Jose's Opholdsted vare frugtløse. Omfider blev den Ulykkelige greben en Aften, just som han vilde besøge sin Elskerinde. Hans Proces har ikke varet længe, og idag skal Dommen fuldbyrdes.

Finder I ikke, Herre, at Dommerne havde skullet vise nogen Medlidenhed med den arme Djævel? — De have eenstemmigt dømt ham til Døden!

„Har I seet ham, siden han blev domfældet?“ — „Jeg har hver Dag besøgt ham i hans Fængsel.“ — „Og Donna Inez, hvad er der bleven af hende?“ — „Hun har en tærende Feber, og vil ikke overleve sin Elsker længe. Hun er bleven mager og bleg. Man skulde troe, at see

Liget af den Pige, der udmærkede sig saameget ved sin Skjønhed.“

Min Berts Fortælling havde interesseret mig levende. I hvormegen Modbydelighed jeg end havde for at bivaane en Henrettelse, saa vilde jeg dog see denne Mand's Physiognomie.

Jeg indfandt mig i rette Tid udenfor Fængselsdøren tilligemed min Bert, der vilde sige sin Ven det sidste Farvel.

En dobbelt Råd Soldater var opstillet fra Fængslet lige til den store Plads, hvor Galgen var reist. Alle Vinduer i de Gader, hvorigjennem det sørgelige Tog maatte gaac, vare fyldte med Tilskuere. Trængslen var ubeskrivelig. Naar Nogen talte, skete det gandske sagte. Man havde skullet troe, at denne Mængde var gennemtrængt af Smerte og Medlidenhed, thi en mørk Stilhed herskede istedetfor den Skrigen og Larmen, man pleier at høre ved slige Leiligheder.

Den til Henrettelsen bestemte Time slog, og Døren gik op. En lang Række Munkke af alle Ordener, sorte, graae, hvide, bevægede sig langsomt fremad, mumlende Dødsbønner. En af disse Munkke, en gigantisk Skikkelse, bar et uhyre Crucifix. Efter ham fulgte Delinquenten mellem to Franciskanere. Saa kom Skarpreteren, sortklædt. Dragoner sluttede Toget.

Saasnart José viste sig for Mængden, modtoges han af en længe vedholdende Mumlen. Stolt opløstede han sit Hoved, og saae sig om med store Dine og et eget Udtryk. Udentviol fortolkede han hiin Mumlen urigtigt. Man yttrede paa denne Maade sin Smerte over at see ham døe.

José var omtrent femogtyve Aar gammel, og Eet af de Mennesker, som man kun behøver at see eengang, for aldrig at glemme dem. Han var høi og velkæbt. Skjøndt

han var bleg og nedslaaet, saa var der dog endnu Gld i hans sorte Dine. Han gik med blottede Fødder, iført et grovt, sort Klædebon, som naaede til Jorden, og jeg bemærkede, at der i samme var indsyet et lidet rødt Kors, uidentviol for at minde om de Bunder, Vor Herre modtog paa Golgatha. Hans Hænder vare bundne paa Ryggen med den samme Strikke, der tjente som Belte.

Kun med megen Noie kunde Perez komme til, at hilse Delinquenten, der igjen tilnikkede ham blidt. Et Minut var hans Pande rynket; han var synligt bevæget. Men snart fattede han sig og viste en fast Holdning. Det Mod, han viste i dette alvorlige Dieblik, forøgede den Medlidenhed, han allerede havde indgydt.

Toget var draget forbi. Perez førte mig gjennem en Sidegade, og snart vare vi paa den store Plads. Midt paa den reiste sig Galgen. Dette sorte og affænelige Stykke Træ og denne Strikke, Begge i og for sig saa simple Ting, voldte mig i dette Dieblik en rystende Skræk.

Mængden aabnede sig, for at gjøre Plads for Toget; Synet af Galgen frembragte ingen Forandring i Delinquentens rolige, resignerede Mine. Qvinderne fremsagde Bønner, Børnene korsede sig, og Flere end een Mand, grebe hemmeligt efter deres Dolke. Eet Ord havde maa skee været tilstrækkeligt til at befrie Delinquenten.

José var kommen til Foden af Stigen; hans Skriftefader formanede ham uophørligt, og han hørte til med største Opmærksomhed.

Medens Skarpretteren saae noie til, om Alt var i Orden, vare mine Dine fæstede paa Delinquenten, der viste den største Fasthed.

Det alvorlige Dieblik var kommen. Jeg saae Skarpretteren stige ned fra Skaffottet og gaae hen mod José, der nu var hans. Med faste Trin gik José op ad Stigen; hans Skriftefader stillede sig paa de nederste Trin, og

ophørte ikke at lade sin Røst lyde: „Mine Brødre, beder, beder for den arme Synder!“

„Amen! Amen!“ svarte man, i sørgelig Tone, fra alle Sider. Den kolde Sved randt over mit Ansigt, jeg maatte vende mig bort. Nu hørte jeg en Bevægelse blandt Tilskuerne — jeg kastede atter mit Blik paa Skaffottet — Bødlen sad, som tilhest, paa Offrets Skuldre, og hans Knegte trak den Hængte i Fødderne!

Jose var kastet ind i Evigheden! — Tre Dage derefter var Inez død.

En Egteskabskilsningsproces paa Cuba.

Blandt Havannah's Skjønheder var Tecla Macupi En af de meest Fortryllende. Man sagde, hun havde karaibisk, ja endogsaa sort Blod i sine Aarer. Men hun var derfor ikke mindre smuk, og da hendes Forældre havde efterladt hende Formue, havde Jose Vasquez, Eier af en liden Besiddelse i Nærheden af Staden, ægtet hende. Denne Forbindelse var lykkelig; men neppe havde den varet i to Aar, før den gule Feber bortrev den unge Egtemand. Han efterlod Tecla uden Børn og i Besiddelse af en betydelig Formue. Vasquez, som havde viist sin Kone den ømmeste Kjærlighed indtil sit sidste Dieblik, forlangte, at vorde jordet med to Ringe, som hun havde givet ham. Den ene var en simpel Guldring, hvori hendes Navn var indgravet; den Anden var en i Form af et Kors fleben Karniol, hvor:

paa saaes en af en Piit gjennemboret Due. Han pleiede at forsegle sine Breve med denne Ring. Tecla opfyldte punktligt hans Befaling, og lod ham desuden sætte et smukt Monument. Hun græd meget oprigtigt, og lovede sig selv, at ville være utrøstelig. Men kun for de hæslige, de gamle, de eenfoldige og de fattige Enker er der ingen Trøst, og Tecla var ikke skyldig i nogen af disse fire Synder.

Hendes Trøstere indfandt sig altsaa i Mæsse, og Tecla vaklede mellem Flere. Hun havde endnu ikke valgt, da Een af hendes Naboer, en Mand paa de Fyrretyve, sluttede sig til Beilerne. Han heed Pedro Fortell, og var kun lidet begunstiget i Henseende til sit Udvortes. Tecla fandt desuden, at han havde et falsk og grusomt Blik; i Begyndelsen afviste hun ham ogsaa ligefrem. Men det varede ikke længe, før hendes Forhold mod ham forandrede, og uden at man kunde forklare sig Bevæggrunden, saae man hende række ham sin Haand. Enigheden varede imidlertid ikke længe. Tecla var god, og vilde, at hendes Slaver skulde behandles menneskeligt. Fortell fandt, at de Sorte ikke arbejdede nok, og begyndte at tildele dem Nøvselser, hvortil de ikke vare vant. Tecla gik i Forbøn for dem, først med Sagtmodighed, siden med Alvorlighed. Deraf reiste sig Stridigheder, som med hver Dag bleve heftigere. Efter, en saadan Tvist begav Tecla sig til Alkalden, og yttrede for ham det Ønske, at ophæve et Ægteskab, der, som hun paastod, kun var et Værk af List og Bedrag. Hun fortalte:

En Aften, da hun, for at gaae tilsæns, tog Omhænget tilside, fandt hun, paa sin Seng, en Blomsterbuket; det var en Citronqvist, omvunden med Passionsblomster, rød Jasmin, og hin smukke blaae Blomst, som, i adskillige Dele af den nye Verden, gjælder for et Sorgens Sindbilled: *cineraria ameloïdes*.

„Zézé! sagde hun til sin Negerinde: Zézé, hvo har lagt den Brevet her?“ — „*Jo no saber, padrona* — jeg ikke vide, Frue — *de veras* — isandhed! Jeg ikke vide men — tilføiede hun, idet hun kastede Dinene paa Sengen: der være, et Brev.“

Tecla tog det, betragtede Seglet, blegnede, og udstødte et gjennemtrængende Skrig. „Åh, hellige Jomfru! raabte hun: Hvad betyder det? Det er jo min stakkels Jose's Segl! Hellige Jomfru, det er ogsaa hans Haandskrift; det er ham, der sender mig denne Billet!“

„Frue, ikke muligt! sagde Zézé, idet hun optog Papiret, som Enken i sin Bestyrtelse havde ladet falde: Frue, ikke muligt gode Hr. Vasquez være gandske død, og Brev ei lugte af Svovl og Brand, slet ikke!“

„Ei, Zézé, ti!“ sagde Enken, idet hun aabnede Brevet, der, fra Korsset indtil Navnet, syntes skreven af Vasquez's Haand. Det lød saaledes:

†

„Tecla, min Høitelskte! Aldrig har jeg havt, og aldrig har jeg endnu anden Tanke, end den, at sørge for Din Lykke. Jeg dadler eiheller Dit Forsæt, at vælge en anden Mand. Men endnu er det mig forundt, at vaage over Dig, og jeg skal derfor lede Dig i Balget af Den, der skal befordre Din Lykke.

Adios, corazon de mi alma — Lev vel, Du min Sjels Hjerte!

Gud tage Dig i sin Baretægt!

Den 16de April.

Jose Vasquez.“

„Frue, Frue! raabte Zézé: Har han ogsaa sagt, hvorhen Svaret skal sendes?“

Man kan tænke sig den Uro, Læsningen af denne Billet frembragte i den smukke Enkes Sjæl; men det blev ikke ved det første Brev. Der kom flere. Tecla fandt dem snart her, snart der, uden at kunne ahne, hvo der

havde lagt dem der. Engang dadlede hendes afdøde Mand, der syntes meget vel underrettet om hvad der foregik i denne Verden, det Fortrin, hun syntes at give denne eller hiin Veiler. „Det er umuligt, skrev Manden: at en Kone kan vorde lykkelig med et letsindigt Menneske, der har tyve Kjærlighedsintriguer.“ En Anden var en Spiller, en Tredie gjerrig og egennyttig, en Fjerde holdt kun af sine Bøsser og Jagthunde.

Saa snart Enken viste Nogen af sine Veilere den mindste Godhed, blev han strax lastet i et Brev, der kom, uden at man kunde begribe, hvorledes.

En Aften, da Tecla havde lystvandret paa hiin herlige Promenade, som forskjønner det Indre af Staden, opholdt han sig et Dieblik ved Foden af Carl den Tredies Statue, da der pludseligt faldt en Billet paa hendes Biste. Ogsaa dette Brev havde, til Segl, den af en Piil gjenemborede Due og syntes skreven af Basquez's Haand. Det lød saaledes:

†

„Min Høitelskte! Det er Tid, at udføre den Beslutning, Du har fattet, at vælge en ny Egtefælle. Dette er fornødent, saavel til Din Sjels Frelse, som til Dine Unliggenders Bestyrelse, og jeg fordrer det af Dig i den Kjærligheds Navn, jeg bærer til Dig. Vælg Den til Brudgom, som Gud selv betegner Dig. Vær imorgen tilstede ved det hellige Messesoffer. Den af Dine Tilbedere, som befinder sig nærmest ved Christopher Colon's Urne, er den Mand, den guddommelige Wiisdom har bestemt Dig.

Lev vel, Du min Sjels Hjerte!

Gud tage Dig i sin Baretægt!

Jose Basquez.“

Man maa vide, at Staden Havannah nu har den Ære, at besidde Christopher Columbus's dødelige Levninger. Denne store Mand er død i Sevilla, og blev bisat i denne Stads Carthusierkirke; men i sit Testament havde den berømte

Sofarer forordnet, at hans Liig skulde bringes til St. Domingo, og at man i hans Kiste skulde lægge de samme Lænker, som havde tjent til at fængsle ham. Hans sidste Villie blev bogstaveligen efterkommet. Hans Levninger bleve bragte til St. Domingo og bisat paa hoire Side af Altret i denne Des Kathedralkirke. Men i Aaret 1795, da den spanske Deel af St. Domingo aftraadtes til Frankrig, forlangte hans Efterkommere, at maatte udtage den Bronzekiste, som indeholdt hans Been, og bringe den til Havannah. Dette fandt Sted den 16de Januar 1796, trehundred Aar efterat en uretfærdig Dommer havde kastet ham i Lænker, for at fælde ham som Rebel. Nu hvile hans Been i en Sølvurne paa venstre Side af Høialtret i Havannah's Kathedralkirke.

Hvad enten det nu var af Lydighed, eller af Nysgjerrighed, Tecla indfandt sig punktligt. Men hun blev meget nedslaaet, da hun paa det betegnede Sted saae — Pedro Fortell. Hun følte en Modbydelighed for ham, som hun ikke kunde forklare sig. Det forekom hende, som om hans Træk bære Præg af Forslagenhed og Grusomhed. Hun vægrede sig ogsaa nogle Dage ved at stadfæste det Balg, den hemmelighedsfulde Correspondents foreskrev hende. Men da bleve Brevene stedse mere paatrængende, ja fik endogsaa noget Truende.

„Skulle,“ (heed det i een af disse Billetter:) „skulle mine Been afryste Gravens Stov, og skal jeg hver Nat aabenbare mig for Dig og forstyrre Din Ro, Du Bantroe, for at tvinge Dig til at opfylde den guddommelige Villie? Skal jeg, liig en fordomt Sjel, flakke om og martre Dig, for at overbevise Dig om Sandheden? Du forlanger Beviser. Belan! Jeg sender Dig her en af de Ringe, Du har lagt i min Grav. Er dette Pant Dig nok? Eller vil Du, ved at fremture i Din Ulydighed mod Herrens Bud, forstyrre min Salighed og forvandle min Kjærlighed til Had?“

I dette Brev laae hiin Guldring, som indeholdt begge Ægtefællernes Navne. Tecla overgav sig omsider. Ægteskabet blev sluttet; men denne Forbindelse var, som vi have seet, ikke lykkelig.

Pedro Fortell lod sig hver Dag Chokoladen bringe i en liden Kande af bruunt Leer, smykket med Reliefs af mat hvidt Porcellain. En Morgen, da Zézé bragte ham Chokoladen, traadte hun paa en Aguakatekjerne, som han nys havde bortkastet. Hun gled, og faldt. Alt, hvad hun bar, sloges i tusind Stykker. Pedro Fortell foer op i en frygtelig Brede og befalte, at man skulde gribe Negerinden og give hende tyve Vidskeslag.

Forgjæves bad Tecla om Naade for den arme Zézé; forgjæves forestillede hun ham, hvor uretfærdigt det var, at straffe hende for en Ulykke, hvori hendes Billie ikke havde den mindste Deel. Pedro Fortell var ubevægelig og Revselsen blev fuldbyrdet.

Nogle Dage efter, da Zézé var ene med Tecla, fastede hun sig for hendes Fødder. „Åk, gode Frue min, har jeg Dem om Forladelse at bede! Zézé er bleven pidsket, men hun havde forskyldt en langt haardere Straf. Jeg Dem har gjort ulykkelig; jeg været Skyld i Deres Giftermaal.“

„Herpaa fortalte hun, at det havde været hende, der havde lagt alle hine Breve, hvor Tecla havde fundet dem. Hun tilstod, at Pedro Fortell derfor havde givet hende nogle Unzer Kasuë (hiin gule Jord, som Negrene ere saa lystne efter); han havde ogsaa lovet, hvis hans Plan lykkedes, at give hende Friheden. Men! sagde hun: Han ikke holdt mig Ord, og det være Ret. Jeg, Deres Slavinde, Dem bedraget, gode Frue; være Ret, han, slemme Herre, bedrage mig stakkels Slavinde!“

„Men — indvendte Tecla: disse Breve vare dog skrevne af min arme Jose; det var gandske vist hans Haandskrift.“

„Åh, gode Frue, man mig sagt, at der blandt de hvide Mennesker ere dem, som kunne efterskrive alle Haandskrifter, ligesom der blandt de Sorte ere Jægere, som kunne efterligne alle Dyr's Stemmer.“

„Men dette Signet og denne Ring vare dog de selv samme, som bleve lagte i Jose's Grav.“

„Åh, gode Frue, jeg have kjendt en gammel Her, som opgrov de Døde, for at brygge Elskovsdrikke af deres Haar og af Marven i deres Been. Skulde et hvidt Menneske ikke for Penge kunne finde En, som vilde opgrave to Ringe, der sad paa en død Mands Fingre?“

„Åh, min Gud! raabte Tecla: Min stakkels Jose's Grav er bleven foruroliget, hans Åske vanhelliget! Det ætter Hævn!“

Hun opsøgte alle hine Breve, og begav sig til Alkalden, for at forlange Ægteskabet ophævet. — Dommeren undersøgte Sagen. Den syntes ham saa vigtig, at han strax stævnedes Fortell til Forhør. Enhver Forbrydelse lader sig benægte; dermed begyndte da ogsaa han. Han sagde: Den Historie, man forebragte mod ham, var uden tvivl opfunden af een eller anden gammel vanvittig Negerinde; det var gandske i sin Orden, at en Enke giftede sig igjen; hvad Brevene angik, saa vilde han dog see, om man, hvad enten de nu hidrørte fra et Under, eller fra et Bedrag, kunde overbevise ham om, at have havt ringeste Deel deri.

Processen vakte, som man let begriber, en stor Skandal i Havannah. Damerne, der ere meget indtagne for det

Vidunderlige, forsvarte Fortell og mente, han kunde dog ikke gjøre for, at der var Nander til; Sagen var meget trolig; da Mændene ere vant til, at tyrannisere deres Koner, var det slet ikke usandsynligt, at En og Anden vedblev dermed efter Døden. Forstandige Mænd betragtede Sagen med andre Øine. De saae deri et Falsum, en Forgribelse paa den Afdøde, et Man af hellige Gjenstande. Denne Mening deelt af Dommeren i første Instantz. I Fortell's Gjemmer fandt man den skaarne Carniol, som Basquez var bleven begravet med. Man aabnede Graven, og fandt hans Kiste opbrækket.

Dommeren troede sig altsaa overbeviist om Fortell's Brøde, og det lykkedes ham, at bringe Damerne paa sin Side, idet han, foruden Lovbestemmelserne angaaende Kirkeran og Falskneri, ogsaa anvendte paa dette Tilfælde en Paragraph, som siger: „Den, der listelig bedrager en ærbær Kone eller Mo, skal offentlig pidskes.“

Andreas Besalius.

(Historisk.)

„Svilket morsommeligt Kald! raabte en sortklædt Mand, idet han bankede paa Døren af et smukt Huus i Gaden Atocha: Jeg kan ikke mere!“ — Han tørrede sin Pande med et Lømmetørklæde af hvidt, brabantisk Lærred. — „Mit Muldyr er træt af Reisen til Pardo, som det har gjort imorges; det kan dog idetmindste hvile sig, men jeg, jeg maa afsted. Det kommer mig fore, som om hele Madrid har foresat sig, at blive sygt paa eengang: Hertugen af *Alkala de los Gazules* har Feber og *Don Juan de Vivaro* har Kolik; Prindsessen af *Eboli* lider af Migraine, og *Antonio Perez* af Underlivstilfælde. Munter, Dorothea! Munter, Perez! vedblev han, idet han bankede igjen: Vide I da ikke, at min Tid er kostbar, og at jeg er træt?“

„Jh, nu kommer jeg jo! raabte den gamle Dorothea indenfor, uden at forhaste sig: Maa man ikke løbe som et ægyptisk Æsel, der har Qviksølv i Ørerne? . . . Ah er det Dem, Hr. Besalius!“

„Min gode Dorothea, Du har ladet mig vente længe; havde jeg været en Patient, saa havde jeg kunnet forkjøle mig.“ — „Deres Patienter, Deres Patienter! De tænker aldrig paa Andet, end paa Deres Patienter. Neppe lade disse Dem Tid til at omfavne Deres Datter. De lade os ikke et Diebligs No.“ — „Har her været Nogen?“ — „Ja, De maa endelig snarest muligt komme til Donherre *Izquiardo*.“ — „Et Gigtanfald! Det har ingen Hast; jeg skal komme i Aften.“ — „Hidalgoen fra *Gallicien*!“ — „Han er virkeligen meget syg, men jeg har nys seet til ham.“ — „Og saa . . . men det er ikke værd

at nævne . . . den fattige Kone i Qvarteret Lavapies. Familien er, som De veed, saa ussel, at De ikke kan gjøre Regning paa noget Honorar.“

„Brave Folk, flittige Folk! Giv mig min Kappe igjen! sagde Lægen: Jeg vil strax derhen! En stakkels Moder, der seer sit eneste Barn døe! Og om nu min Umage var spildt? Saa vil jeg søge at trøste hende. Af Gud, kunde jeg redde ham, hvad vilde det ikke være for en Cur!“

Derpaa følte han, med Dinene vendte mod Himlen, til sin Pung, for at overbevise sig om, at den ikke var tom, thi aldrig traadte han i en Ulykkeligs Huus, uden at efterlade Beviser paa sin Velgjørenhed. Han nærmede sig Døren, standsede og sagde: „Don Inigo kommer her siden; sig ham, han maa blive tilaften. Jeg gjør Regning paa ham.“

„Dette Grinde vil jeg overlade Senora Elvira, hun vil vide at udføre det bedre, end jeg . . . af, jeg har glemmt at sige Dem, at man har afleveret denne store Bog til Dem.“

„Hurtigt, giv hid! sagde Lægen; han saae paa Titelbladet. „Fallope! raabte han, idet han gned sig over Panden: Igjen Fallope! Han er lykkelig, han kan studere; han har ikke nødig, at staae paa Pinde for et Hof. Hver Dag gjør han nye Fremskridt i Videnskaben, og jeg . . . men jeg vil studere paa ny, arbeide paa ny. Jeg vil ikke, at min Discipel Fallope skal tage Luven fra mig. — Ja, vedblev han: Jeg skal sønderrive det Slør, som omhyller Naturens Hemmeligheder. Ja, jeg vil vide, hvad der giver Legemet Liv, hvad der opvarmer Blodet, hvad der bringer Hjertet til at slaae, og naar jeg har udgransket disse Hemmeligheder, saa kan jeg forlænge Tilværelsen efter Behag, saa kan jeg gjøre mig igjen, saa . . . af, det er altsammen kun Hjernespind! Kun Gud har Magt til at forlænge vore Dage.“

Hensunken i disse Betragtninger, kom han til den Syges Bolig. Han blev her længe; thi han ansaae aldrig den Tid for spildt, som han anvendte til at gjøre vel. Derpaa gik han tilfreds hjem. Da han indtraadte, beklagede Dorothea sig over hans lange Udeblivelse, da Middagsmaden nu var bleven kold. Hans Datter Elvira, en blond, fin Pige, omfavnede ham, idet hun bebreidede ham, at han havde ladet Hr. Inigo Duarte de la Herrera vente saalænge. Men den unge Mand's Blikke viste altfor tydeligt, at Tiden ikke var bleven ham lang.

Lægen satte sig mellem dem ved Aftensbordet. Under Maaltidet var man taus; men da man bragte Oliver og Oranger fra Murcia, Rosiner fra Malaga, syltede Frugter fra Granada og en Flaske gylden Biin, modnet paa Høiene ved Xeres, da Huusholderessen og Tjeneren havde begivet sig bort, tog Besalius saaledes tilorde: „Don Inigo, I har anholdt hos mig om min Datters Haand; jeg har lovet Eder den, og jeg vil holde mit Ord. Men jeg vil ikke, at I engang skal kunne bebreide min Elvira, at hun hverken har bragt Eder et berømt Navn, eller en betydelig Formue. I maa vide, hvorfra jeg stammer, hvad jeg har, fort, hvad I, naar I vorder indlemmet i min Familie, har at vente eller at frygte.“

„Brüssel er min Fødeby. Min Fader var Apotheker, forstaae mig ret, slet og ret Apotheker, og jeg har arbeidet længe i hans Bærsted. Men det stod skrevet i Skjebnens Bog, at mit Liv ikke skulde hengaae med at udføre Andres Forskrifter, og min Fader sendte mig til Löwen, for at studere. Snart tilfredsstillende Professorernes Foredrag mig ikke mere; deres Læresætninger syntes mig snarere grundede paa tomme Theorier, end paa Erfaring. Frankrig er Hovedsædet for al Videnskab, og jeg troede, i Paris at finde de Dannelsesmidler, som Nederlandene nægtede mig. Min uslukkelige Torst efter Kundskab drev mig til, at udforske

det menneskelige Legems Bygning. Men I veed ikke, hvor vanskeligt det er, at udforske en Videnskab, som endnu Ingen har doceret. I veed ikke, hvilke Kampe man maa bestaae, hvilke Fortrædeligheder man maa overvinde. Snart maatte jeg overbevise mig om, at Autorerne og selv Galen kun havde studeret Dyrene. Mennesket havde de ikke udforsket, og det var just Mennesket, jeg vilde lære at kjende. En latterlig Fordom tog Eigene i Beskyttelse. Men kun ved at randsage de Dødes Underste kan man opdage Midler til at gavne de Levende. Jeg for min Deel har trodsset den Rædsel, Cadavere indgyde. For at kunne studere dem efter Hjertenslyst, har jeg holdt mig til Gravere og Skarprettere. Hvor ofte har jeg sagt til en frisk Gravhøi: Saa aabenbar mig dog, hvorledes Guds skønneste Skabning er dannet! Hvorofte har jeg, med egne Hænder, aabnet den Kiste, som gjemte en ædel Kvinde! Den Eenfoldige kalder det en Banhelligelse, men jeg kalder det et Studium, et helligt Værk. Hvorofte har jeg, siddende under Galgen, betragtet en hængt Forbryders Convulsioner, for at see, hvorledes Livet staaer imod, og hvorledes det flygter! Hvor lykkelig var jeg, naar jeg, med min Anatomerekniv, kunde løse Musklerne og blotte Venene af en henrettet Forbryders Lemmer, som jeg havde jaget Navnene fra!

Kort, jeg er, paa min Løbebane, gaaet alle mine For-gængere forbi. Akademiet i Pavia har, ved at optage mig blandt sine Profesorer, tilladt mig, at lade Andre nyde Frugterne af mit Arbeid. Man har stormet til mine Forelæsninger; jeg har seet Profesorer stige ned af deres Lærestole, for at høre mine Foredrag. Jeg udgav min Anatomie, og Titian selv forfærdigede Afbildningerne dertil. Min Hæder vorte; den bragte mine Medbeilere til Fortvivlelse; deres Misundelse kjendte ingen Grændser mere. De forbandt sig med Munkene, hvis Overtro jeg havde spottet. Had og Fanatisme ere frygtelige Fjender. Men

Carl V. tog mig i sin Beskyttelse; han kaldte mig sin Læge, og da han nedlagde Kronen, drog hans Søn mig nærmere til sig. Maaskee havde jeg, ved en klogere Benyttelse af Omstændighederne, kunnet erhverve mig en større Formue; men I veed, hvad jeg besidder — titusind Dukater ere min Datters Medgift. Jeg har nu skriftet for Eder, og I seer, hvad Fordringer I tør gjøre til Fremtiden.“

„Jeg er endnu ung; jeg føler endnu Kraft til at arbejde. Min Discipel Fallope, som allerede har beriget sig med de Kundskaber, jeg har samlet, knytter nye Studier til mine. Jeg vil ikke taale, at Nogen springer mig forbi, saalænge jeg lever. Jeg maa gjøre nye Opdagelser. Jeg skal gjøre dem! Men Misundelsen ulmer endnu under Nisken og vil blusse op i lys Lue, naar den seer mig træde paa Kamppladsen. Man vil angribe mig, forfølge mig, bandlyse mig. Betænk Jer, Don Inigo, om I vil vorde en saadan Mand's Svigersøn! Egter I min Datter, saa overtager I den Forpligtelse, at beskytte hende, at gjøre hende lykkelig. Betænk Jer vel: I lover, at dele Skjebne med en Apothekers Sønmedatter, en Anatoms Datter!“

„I er en frimodig, retsindig Mand! svarte Don Inigo: Men Alt, hvad I har sagt mig, vidste jeg. I hvad der end skeer, jeg lover Eder, altid at elske Donna Elvira, altid at være hendes Beskytter, hendes Støtte. Hvad Eders Planer angaaer, saa kan jeg kun billige dem. Jeg skal, hvis det behøves, staae Eder redeligt bi.“

„Det har jeg ventet af Eder! svarte Lægen bevæget: Frembyder sig en Leilighed, skal jeg erindre Jer om Eders Løfte. Imorgen vil jeg tale med Kongen om Eders Giftermaal, mine Børn. Philip den Anden er mig god; maaskee vil han ogsaa udstrække sin Belvillie til Eder.“

Idet han sagde dette, greb han med Hjertelighed Don Inigo's Haand, og omfavnede Elvira, fra hvis Dine hine kostelige Taarer randt, som Lykken fremkalder.

I dette Dieblif bankede man andengang paa Gadedøren. — „Hurtigt, Dorothea! Munter, Perez! Saa skynder Jer dog lidt!“ — „Herre! sagde Dorothea: Domherre Izquierde lader Eder falde.“ — „Godt, jeg kommer strax! svarte Lægen Alt til sin Tid men, Dorothea, jeg har allerede saatiid bedet Dig, ei at lade Folk, som banke paa, vente saalænge.“

„Jeg vilde ikke gjerne gaae ud. Den tøfsede Perez har gjort mig gandske angst med sine Historier.“ — „Og hvorfor har Du, Perez, ikke lukket op?“ — „Tilgiv, naadige Herre! Jeg er heller ikke meget dristig af mig: Jeg har idag seet vor Nabo, Thomas Bermudez, Baggerens Søn, blive hængt. De kjender vel den store, smukke Knøs, som De, for tre Aar siden, kurerede for Feberen. De har imidlertid ikke kunnet kurerer ham for hans Trættekjerhed. Han forlod sig paa sin Styrke, og søgte Klammere allevegne; han var en sand Goliath.“

„Det er sandt, det er sandt! sagde Lægen: Hvilke Studier kunde man ikke gjøre paa et saadant Legeme! Hvilken skøn Organisation, hvilken kraftig Natur!“ — „Imidlertid har han dog fundet sin Mester! vedblev Perez: En Staldkarl var endnu stærkere. Rasende over, at han nu ikke mere var den første i alle Ripper, har han, for fem Maaneder siden, passet sin Medbeiler op paa et Gadehjørne og givet ham to dygtige Knivstik, som havde hans Død til Følge. Man har idag hængt Morderen. Da man lagde ham Strikken om Halsen, stod jeg just lige overfor ham. Han laante mig et Par Dine, som om han vilde sige: Vi Du kun, ieg kjender Dig nok, jeg skal nok besøge Dig. Fra det Dieblif af staaer hans fordreiede Ansigt, hans truende Blik mig altid for Dine. Kan han røre sig, saa seer han vist ind til mig, og da det bankede, troede jeg, det var ham.“

„Eujon!“ sagde Lægen, idet han fastede sin Kappe om sig: „Jeg bliver længe borte, tilføiede han: J behøve ikke, at vente paa mig. Jeg tager Nøglen til Gadedøren med. Hvad Eder angaaer, Don Inigo, saa faaer jeg maaskee allerede i Aften Leilighed til, at sætte Eders Tjenstberedvilighed paa Prøve. Vil J følge med, kunne vi snakke sammen underveis; vi skulle jo Begge een og samme Wei.“

Det var allerede sildigt, og paa Gaderne i Madrid var det stille og øde. Da standsede to Mænd udenfor Lægens Huus. De bare, ikke uden Nøie, noget Stort og Tungt. De aabnede Døren og lukkede den hastigt efter sig.

„Saa lykkedes det os dog! sagde Besalius: Jeg takker Eder hjerteligt, min kjære Inigo, for den Tjeneste, J har viist mig; thi uden Eders Hjelp troer jeg neppe, jeg havde kunnet bære den tunge Byrde. Men J kan dog ikke nægte, at jeg har taget fat, som om jeg kunde været et ungt Menneske. Hjelp mig nu blot, at bringe ham i Sikkerhed, saa kan J være fri for idag.“

De gik ned til en kjølig Stue i nederste Etage, hvor man pleiede at gjemine Frugt. Da de her havde lagt den Gjenstand, de bare, paa et Bord, lukkede Lægen omhyggeligt Døren, og stak Nøglen til sig.

Imidlertid havde Perez og Dorothea endnu ikke kunnet overtale sig til, at gaae tilfængs. De sadde endnu oppe og samtalte om Gjenstanden for deres Frygt, da deres Herre igjen kom hjem. De havde seet ham, understøttet af et Menneske, som de ikke kjendte, hidslæbe en Byrde, hvis Skikkelse forekom dem meget besynderlig.

„Jeg vedder, sagde Dorothea: det er Klæder, eller Pynt, som Hr. Besalius bringer hemmeligt herhjem, for dermed at overraske Senora Elvira.“

„Du har en fin Næse! svarte Perez: Jeg troer snarere, at Domherren har foræret Doctoren en Raabuk, eller et Bildsviin.“

„Og det skulde Herren selv have slæbt hjem!“ — „Du veed, Dorothea, at Lægerne gjerne ville spise godt. Bildtet er kanskee skudt i Smug, og man har ikke vovet, at hidbringe det ved høilys Dag.“ — „Jeg vedder, det er Pynt!“ — „Jeg vedder, det er en Bildbrad!“ — „Lad os see!“

Perez og Dorothea gik til Stuedøren, men fandt den lukket. „Man kan ikke see noget!“ sagde de, idet de skifteviis tittede gjennem Nøglehullet.

„Naar Du vil love mig, at tie, sagde hun: saa veed jeg en anden Nøgle, som passer.“

„Jeg vilde just foreslaae Dig det; jeg har brugt den hundredgange, naar der var Frugt i Salen.“

De aabnede Døren, og opløstede Klædet, som bedækkede den hemmelighedsfulde Gjenstand.

„Hellige Jomfru! skreg Dorothea, idet Lyset faldt hende ud af Haanden: Det er den Hængte!“

Elvira havde allerede været gift to Maaneder med Don Inigo de la Herrera, da Dorothea, just som hun vilde gaae til Kirke, blev anholdt af To af den geistlige Rets Tjenere, som opfordrede hende til at følge med dem til Inquisitionspaladset. Man bragte hende ind i et Bærelse, hvor de Ord vare at læse paa alle fire Vægge: *Exurge, domine, et judica causam tuam.*

Man saae her Personer i lange, vide Klæder, Hovedet indhyllet i en sort Rutte. Kun for Dinene vare to Nabninger anbragte. Een af dem sad paa en ophøiet Stol; ved hans Fødder sad en Anden, som, med Pennen i Haanden, syntes rede at optegne hvert Ord, som blev talet.

„Hvad hedder I?“ spurgte den, som havde Forsædet, idet han vendte sig til Dorothea.

„*Ave Maria purissima, sin peccato concebida!* svarte den Gamle: Haver Medlidenhed med mig, I gode Herrer! *San Pedro, San Pablo,* beder for mig!“

„Eders Navn! Eders Navn!“

„Hellige Jomfru, jeg kan sige det, jeg kan være det bekjendt. Det er gamle, christne Navne, som der Intet er at udsætte paa. Jeg hedder Urraca; Sancha; Dorothea Canilla; jeg er barnefødt i Landsbyen Leganes, som er berømt for sine Melliker, og en Datter af Gartneren Sancha; Perez Canilla samt Dorothea; Leonore Arenal, til Eders Tjeneste, gode Herrer.“

Retskriveren gjorde nu øverst paa Siden, et Kors, og affattede derpaa sin Protokol i følgende Ord: „For os, Inquisitor, fremstod Urraca; Sancha; Dorothea Canilla, som erklærede, at hun, til Guds Ære, til sin Samvittigheds Beroligelse og af Lydighed mod sin Skriftefader, vilde aabenbare Retten Alt, hvad hun veed om sin Herres, Andreas Besalie, fordømmelsesværdige og djævelske Forhold. Hun har udsagt, at han dagligen forgriber sig paa menneskelige Cadavere, for at opdage de Bises Steen og øve andre Trolddomskunster, at han navnlig har nedtaget Bageren Thomas Bermudez's Liig af Galgen.“

„Store Gud! raabte Dorothea: Noget Sandt er der i, men jeg har ikke sagt alt dette. Udentvivl er det slet handlet af Doctor Besalius, saaledes at handle med Folks Liig, men det er ikke sandt, at han øver nogen Trolddom; idetmindste veed jeg ikke noget deraf.“

„Mit Barn! sagde Inquisitoren: Jeg maa, som en Fader, underrette Dig om, at vi kun søge Sandheden, og at vi ikke lade noget Middel uforsøgt, for at finde den. Her have vi Torturfængslet. Men vi haabe, at I Intet

vil fordølge. Har I ikke ofte hørt Andreas Vesalius sige, at han stræber at opdage den menneskelige Organismes Hemmeligheder?”

„Jo, naadige Herre, jo!“ svarte den Gamle skjælvende.

„Har han ikke sagt, at han vilde see, hvad der var Aarsagen til hans Liv, og at han med Iver vil søge at opdage den, hos Døde og hos Levende, alt som der gives Leilighed?”

„Ja!“ svarte den Gamle.

„Har han ikke behandlet en galicisk Hidalgo, ved Navn Santjago Joan de Muezas? Da denne nærmede sig en Crisis i Sygdommen, har han da ikke givet ham et stærktbedøvende Middel?”

„Hvad det Middel angaaer — forsikrede hun: saa veed jeg ikke det mindste deraf at sige. Jeg kjender slet Intet til de Medikamenter, Doctoren giver sine Syge.“

„Har han ikke tilsidst anatomeret den galiciske Herre?”

„Alt dette er meget sandt!”

„Skriv! sagde Inquisitoren til Protokolføreren: Og benævnte Urraca: Sancha: Dorothea Canilla har tilføiet, at Andreas Vesalius ofte har sagt, han vilde med egne Dine see, hvad Aarsagen til Livet monne være, hvilket er et fordømmelsesværdigt Kætteri, thi at troe, at man kan see Sjelen er det samme, som at erklære den for noget Materielt, hvilket gandske strider mod vor hellige Religion. Endvidere, at han har sagt, hans Anatomere: kniv skulde ikke vorde træt af at søge Livets Aarsag i Af-dødes Cadavere, ja selv i Levendes Legemer, og at han virkeligen, efter at have kureret en galicisk Adelsmand, Santjago Joan de Muezas, har indgivet ham et stærktbedøvende Medicament og derpaa seceret ham levende.“

„Jesus Maria! Derom har jeg ikke talt!”

„Det er Eders egne Udtryk. Husk vel, mit Barn, hvad vi have sagt Dig om Torturen. Hvis isvrigt disse

Ord ikke udtrykke Eders Tanker, saa ville vi forbedre dem, thi vi ville kun Sandheden.“

Derpaa dicterede Inquisitoren: „Efter at man havde forelæst Comparentinden hendes Udsagn, sagde hun, der fandtes nogen Unøiagtighed deri; hun kunde nemlig ikke bekræfte, at Andreas Vesalius har givet Don Joan de Muezas en bedøvende Drik, og var aldeles ubekjendt med Beskaffenheden af de Substantser, hendes Herre har anvendt til sine Hensigters Opnaaelse; men alt det Dvrigte vilde hun vedstaae. Forøvrigt bar hun intet Mag til Doctor Vesalius, og lovede, at hemmeligholde Alt, hvad hun har sagt, seet og hørt.“

Den skjælvende Dorothea blev tvungen til at underskrive denne Akt. Man førte hende gjennem Torturkammeret, hvor adskillige Ulykkelige samme Dieblik bleve piinte. Derpaa satte man hende i Frihed. Gandstke ude af sig selv løb hun tilbage til sin Herres Huus; men hun var i et saadant Oprør, at Nervetilfælde og et frygteligt Banvid overfaldt hende. Hun talte kun om Henrettelser, Baal og Cadavere. Dog lykkedes det Vesalius at berolige hende lidet henimod Aften. Han vilde just forlade hendes Seng, for at begive sig til Hvile, thi det var allerede ud paa Natten, da en Ubekjendt kaldte ham til en fattig Kone, som laae meget syg. Vesalius fulgte ham uden Mistro. Men idet han bøiede om i en liden Gade, styrtede sex Mænd over ham, kneblede ham, bandt hans Hænder, indsvøbte ham i hans Kappe, slæbte ham bort, og bragte ham til et af hine hvælvede Kamre, som Inquisitionen betjente sig af til hemmelige Fængsler.

Flere Dage lod man ham, efter Sædvane, blive i Fængslet, før man bragte ham for hans Dommere. Det skete, sagde man, for at han kunde have Tid at raadføre sig med sin Samvittighed. Endeligen førte man ham tre gange for Inquisitorerne, for at han frivilligt kunde bekjende

sig skyldig i de Forbrydelser, han var anklaget for. Besal-
lius paastod, han havde intet Lovstridigt begaaet; han
havde kun, ved sine Opdagelser, bragt Misundelsen i Har-
nisk; hans Stilling, som Kongens Læge, havde vaakt Andres
Iversyge; han havde opbragt de Bankundige ved at foragte
den Overtro, som tillægger Menneskets dødelige Levninger
en hellig Charakter; Avind, Overtro og Fanatisme vare
saa skrækkelige Fjender, at man ikke behøvede, at søge
Grunden til de Forfølgelser, som nu ramte ham, i noget
Andet. Man førte ham tilbage i hans Fængsel, og efter
nogle Ugers Forløb, blev han atter ført frem, for at høre
de falske Udsagn, man havde opskrevet.

Man spurgte ham: „Søger I ikke, at opdage Livs-
principet?“ — „Jo vel! svarte Lægen: Det er just Hensigt-
ten med mine Studter.“ — „I troer altsaa ikke, at Sje-
len er Legemets Liv?“ — „Jeg tvivler ikke derom; men
jeg begriber ikke, hvorledes Sjelen, der ei er noget Mate-
rielt, kan virke paa Legemet.“

„Tribunalet ville tillade mig, at gjøre særdeles opmærk-
som paa disse Ord! sagde Fiskalen: De bekræfte een af de
Forbrydelser, som lægges den Anklagede til Last. Han
tvivler om Sjelens Ulegemlighed, thi han mener, at Mate-
rien alene kan virke paa Materien.“

„Det har jeg ikke sagt! raabte Doctoren: Men jeg
begriber ikke, hvorledes Sjelen virker paa Legemet, eller
hvorledes Materien kan virke paa Sjelen.“

„En ny Kjætterst Særning! sagde Fiskalen: At sige,
Legemet virker paa Sjelen, er at paastaae, at denne er un-
derkastet Materiens Indvirkninger, at den altsaa ikke er
fuldkommen fri. Det er et Kjæteri.“

„Jeg forstaaer ikke alle disse Spidsfindigheder! svarte
Besalius: Jeg sysselsætter mig med Legemet, og overla-
der dem, der sørge for Samvittigheden, det vanskelige Hverv,
at udgrunde de Spørgsmaal, som angaae Sjelen.“

„Hvad mener I om Arabernes Lærdom?“ — Ruasez og Abulkazim ere Skribenter af stor Fortjeneste.“ — „I hører, sagde Fiskalen: at han roser Mahomedanernes Skrifter.“ — „Men det er Læger!“ — „Det er Mahomedanere, og derfor maa deres Ord være ugudelige?“ raabte Fiskalen.

Endeligen kom man til de anatomiske Arbejder, som lagdes Besættus til Last. Med hiin Beltaalighed, som fremgaaer af en fuldkommen Overbeviisning, forklarede Lægen, hvor umuligt det var, at bekæmpe de Onder, som angribe det menneskelige Legeme, naar man ikke kjender dets Organisme, ogsaa i de meest forborgne Enkeltheder, og hvor taabeligt det vilde være, at opoffre de Levende for de Døde. Men da man gjorde den ulykkelige Fange bekjendt med den mod ham fremsførte Beskyldning, at han skulde have seceret et levende Menneske, indsaae han vel, at hans Undergang var besluttet og at han ei havde anden Tilflugt, end at befale Gud sin Sjæl. Ikke destomindre afviste han Beskyldningen med hiin hellige Uvillie, som Uskyldigheden giver. Da man sagde ham, at man havde seet Galicieren krympe sig under Kniven, sagde han: „Det er en urimelig Paastand. For at komme til, at secere Hjertet, maa man først sønderkjære Brystmusklerne og gjennemsaage Ribbenene, og hvad maatte det være for en Savn, som ikke maatte vige for saadan Marter! Den Syge vilde have udstødt hundrede Skrig, før man naaede hans Hjerte. Dette Vidnesbyrd er falsk, thi det er taabeligt.“

Imidlertid mærkede Lægen, allerede medens han talte, at han ikke kunde overbevise sine Dommere.

Efter at være ført tilbage i sit Fængsel, overlod Besættus sig til de sorgeligste Tanker. Han spurgte sig selv, om Kongens Yndest formaade at redde ham. Men han tvivlede med Rette derom, thi han vidste vel, at Erkebispens af Toledo, Bartholomæus Caranza, i lang Tid havde

været Inquisitionens Fange og at baade Kongen og Paven forgjæves havde søgt at frelse ham fra denne skrækkelige Net. Ofte grebes han af Fortvivlelse, og saa tænkte han paa, at knuse sit Hoved mod Fængselsmuren. Ofte fastede han sig paa sine Knæ og opsendte de inderligste Bønner til Gud.

Den ulykkelige Læge havde allerede gjort sig fortrolig med Tanken om sin Domsældelse. Imidlertid havde hans Datter og Svigersøn ikke været uvirksomme. De havde fastet sig for Philip den Andens Fødder, og Denne havde lovet, at opbyde Alt, for at redde sin Læge. Da alle Storemænd en Morgen vare forsamlede ved hans Hof, spurgte Kongen, idet han nærmede sig den Gruppe, hvori den pavelige Nuntius, Cardinal Pacheco, og Erkebispens af Sevilla, der tillige var Storingvistor, befandt sig, denne Sidste, hvad der blev af Besalius's Proces. Han tilføiede det Dnske, at hans Læge, som han ikke kunde undvære, maatte vorde sat i Frihed.

„Sire! svarte Inkvistoren: De Forbrydelse, om hvilke han er overbevist, ere saa store, at Dommernes Samvittighed ei har tilladt dem, at være saa skaansomme, som deres Hjerte havde ønsket.“

„Jeg haaber, sagde Kongen: at de ville erindre, at Besalius er mit Huus meget hengiven, at han har været min Faders Læge, og at han har gjengivet ham Sundheden ved at anvende en nys fra vore vestindiske Kongeriger hidbragt Bark.“

„Ik! svarte Erkebispens: Da Gud bød Leviterne ihjelslaae dem, som havde tilbedt Guldkalven, torde de hverken skaane Frænder eller Venner. Besalius's Forbrydelse ere af den Art, at man har maattet dømme ham til Baalets Død.“

„Hvorledes?“ raabte Kongen med rynket Pande.

„Ja! vedblev Præsten: Men Inquisitionen som ønsker, at fare med Lempe og derved at erhverve Eders kongelige Hyldest, har benaadet ham . . . man har fritaget ham for Glddsøden . . . han skal nu blot stranguleres.“

„O Brüssel, du min Fødestad! raabte Besalios: Jeg skal altsaa ikke mere gjensee Taarnene af St. Gudule! Jeg skal ikke mere vandre ved Bredderne af Senne! De have dømt mig fra Livet! Havde de dog idetmindste ladet mig Tid til at fuldende mine Bærker! Saa havde man dog kunnet udgive dem efter min Død. Men det er kun ufuldstændige Haandskrifter. Min Gud! De have dømt mig fra Livet, og dog har jeg kun villet det Gode; jeg har kun arbejdet for Menneskeheden. Imidlertid ville de dog ikke kunne forstyrre, hvad jeg har virket; de ville ikke kunne omstøde den Kjendsgjerning, at jeg har overtruffet alle mine Forgjængere. Jeg efterlader mine Børn et berømt Navn, en betydelig Formue, og det Baal, de lade mig bestige, vil ikke forandre mit Eftermæle, at jeg var en ærlig Mand.“ — Med disse Følelser ventede Besalios sin Henrettelsesdag. Da førte man ham for Erkebispens af Sevilla.

„Vor glørværdige Behersker, sagde Denne: har, med Hensyn paa Eder, villet give et nyt Beviis paa sin uudtømmelige Naade. Han har bedet for Jer hos det hellige Tribunal. Paa hans Forben have Inquisitorerne mildnet den sørgelige Strengthed, deres Embedspligter paalægge dem. De have ladet sig finde beredvillige til, ihukommende den menneskelige Naturs Skrøbelighed, at glemme Eders Misgjerninger. Imidlertid fordrer deres Samvittighed, at I kun benaades paa visse Vilkaar. Vi haabe, at I uden Modsigelse vil underkaste Jer dem. Kongen ønsker det; Inquisitionen befaler det.“

„Min inderligste Tak til Kongen for hans Forbøn! sagde Lægen: Jeg lover, at underkaste mig den Bod, man paalægger mig, naar den ikke overstiger mine Kræfter.“

„J maa, vedblev Inquisitoren: med egen Haand overantvorde Eders Bærker til Vaalet.“

„Hvad? Troer J, at det paa denne Maade vil lykkes Jer, at tilintetgjøre dem? Jeg vilde ikke kunne opfylde denne Hensigt, om jeg end vilde. Min Anatomie er allerede trykt togange; den er i alle Lægers Hænder. Vilde J forstyrre mine Commentarer over Rhases's Skrifter, eller det, jeg har skrevet over Hippokrates? Der er ikke Een blandt mine Disciple, som jo har læst dem. Vilde J tilintetgjøre mit Brev om Brugen af Chinabarken? J kunde dog umuligt ville berøve Lægevidenskaben en saadan Opdagelse! Enhver kjender jo nu dette Lægemedels Virksomhed. Hvad vilde J da fordømme i mine Skrifter?“

„Vi fordre ikke, svarte Inquisitoren: at det skal opoffres, som allerede er udgivet, men kun Eders Manuskripter, det, J nu skriver.“

„Saamange Undersøgelser, saamange Arbejder skulle altsaa være forgjæves! Nu, jeg maa finde mig dert, da J ikke vilde tilbagegive mig mine Skrifter.“

Derpaa sagde han ved sig selv: „Hvad man forstyrrer, er kun mine Hænders Gjerning, kun Skriften; men Kundskaberne har jeg i Hovedet, og det vil være mig let, igjen at nedskrive Alt, naar jeg først kommer i Frihed.“

„J maa underkaste Jer endnu en Straf! J maa nemlig gjøre Bod for Eders Forbrydelse, og Kongen har lovet, at J skal gjøre en Pillegrimstreise,“ — „Til den hellige Jacob af Compostellas?“ — „Nei, til vor Forlørsers Grav . . .“

„Det er noget længere! Belan, Kongen har lovet det, jeg skal reise. Man har den Fordeel, at faae nye Lande at see. Jeg vil stræbe at udforske den Charakteer, vore

Eyngdomme antage under et andet Himmelstrøg. Jeg vil studere den spedalske Syge, og faaer jeg Leilighed til at besøge Ægypten, vil jeg lære at kjende Vesten; jeg vil alt: saa kunne drage Fordeel af denne Reise.“

„Paa disse Vilkaar vil man sætte Jer i Frihed! sagde Erkebispem: Dog maa I først brænde Eders Manuskripter og affværgede de Kjetterier, de indeholde. For at iøvrigt denne Ceremonie kan vorde mindre besværlig for Jer, ville vi feire den i Stilhed, blot i Nærværelse af et halvt Hundrede Medlemmer af det hellige Tribunal.“

Andreas Besalium, som følte sig lykkelig ved at slippe saa let, erklærede sig beredt til Alt, hvad man forlangte af ham. Han fastede de Paptre, Inquisitorerne havde lagt Beslag paa i hans Bolig, paa Glden, og saae uden synderlig Glædebevægelse, hvorledes Flammen fortærede Frugterne af hans Studier.

Derpaa opsatte man en Beretning om denne Poenitentis. Besalium undertegnede den, fastede sig paa Knæ og modtog Absolutionen. Derpaa satte man ham i Frihed. Det er umuligt, at beskrive de Følelser, som bevægede hans Bryst, da han hørte Fængselsdøren lukkes efter sig, da han befandt sig paa Gaden og igjen indaandede den frie Luft. Han gned sine Dine, for at overbevise sig om, at han ikke sov. Derpaa begav han sig paa Veien, uden at see sig tilbage, med hurtige Skridt. Ufortøvet iilte han til sit Huus og omfavnede sin Datter. Da han derpaa havde fattet sig lidet, fastede han sig for Kongens Fodder.

„Alt! tiltalte Fyrsten ham: I har voldet mig megen Uro! Men, tro mine Ord, I maa skynde Jer ud af Spanien; thi om det var min Søn, Don Carlos, der befandt sig i Inquisitionens Hænder, saa vilde jeg ikke kunne indestaae for ham.“

Besalium fulgte Kongens Raad, ordnede ihast Alt til sin Reise, og begav sig til Barcellona. Her indskibede

han sig til Italien. I Venedig besteg han en af Dogens Galeier, som satte Republikens General, Giacomo Malatesta over til Cypern. Fra Famagusta vandrede han til Palæstina og betraadte Veien til den hellige Stad. Han besøgte Forløserens Krybbe, fulgte Løbet af Jordan, kom til Bredden af det døde Hav, og vilde just, for at gennemvandre Nedre-Egypten, indskibe sig til Alexandria, da han indhentedes af et Budskab fra Republikken Venedig, som meldte ham, at hans navnkundigste Discipel, Fallope, var død. Ved denne Efterretning grebes Vesalius af den dybeste Smerte. „Åh min Gud! raabte han: Hvilket Tab for Videnskaben!“

Og eftersom selv de viseste Mennesker ikke ere frie for Lidenskaber, tilføiede han strax: „Stakkels Fallope! Det var ham dog ikke muligt, at overgaae mig!“

Senatet i Venedig lod Vesalius tilbyde den Lærestol i Anatomien, som, ved Fallope's Død, var bleven ledig i Padua.

„Kom med, strax! opfordrede man ham: Vi tilbyde Eder et Asyl i Italien; der er Ingen, som mis kjender Eders Talent. Kom! Eders Datter og Svigersøn ere underrettede om Alt, og I ventes af dem i Venedig.“

„Ja! svarte Vesalius: Ja, jeg skal komme! Mine Foredrag skulle danne Discipler, som ere mig værdige.“

Fuld af Længsel efter at vende tilbage til Europa, begav han sig til den nærmeste Havn. Han var saa utaalmodig efter at forlade Palæstina, at han ikke vilde oppebie en gunstig Leilighed, men besteg et lidet Fartøi, som var bestemt til Kysten af det adriatiske Hav. Ved de joniske Øer overfaldt en frygtelig Storm det skrøbelige Skib. Det blev kastet paa en Klippe. Alle Passagerer, alle Matroser omkom. Kun Vesalius reddede Livet ved at flamre sig til en sønderbrudt Mast.

Efter længe at have drevet om paa Bølgerne, blev han omsider, modig og mat indtil Døden, fastet op paa Stranden. I denne skrækkelige Stilling tilbragte han Natten. Da det gryede ad Dag, begyndte han at undersøge det Sted, han befandt sig paa. Det var en sandig Ø, der, ved en liden Arm af Havet, var adskilt fra en større.

Imidlertid kunde Vesalius ikke komme over, thi han kunde ikke svømme, og var desuden meget forkommen. For at stille sin Hunger, gav han sig til at lede efter Muslinger, men forgjæves. Han fandt kun, i Klippefløsterne, nogle vilde Figentræer, som forlængst havde mistet deres Frugter.

Da han nu overbeviste sig om, at hans Efterforskninger vare forgjæves, satte han sig ned ved Havbredden, fremtog sin Elfenbeenstavle, som han altid bar hos sig, og skrev:

„Tgaar, den 11te October 1564, er jeg bleven fastet paa denne Ø, hvis Navn jeg ikke veed. Det er ikke Hungeren, som martrer mig meest; men uden En, uden Beskyttelse mod Solstraalerne, veed jeg ei, hvorledes jeg skal modstaae Tørsten. Min Tunge er saa tør . . . ikke en Draabe Vand i Sjeldrifterne, ikke en Dugdraabe paa Bladene . . . Jeg har stukket mit Hoved og mine Arme under Vandet, for at afkjøle mit Blod lidet

Hvor Tiden er mig lang! Siden imorges sidder jeg her og stirrer ud over Havet, men mit Øie opdager Ingen, hvis Bistand jeg kunde anraabe. Man fortæller, at Araberne, naar de i Ørken plages af Tørst, skjære sig i Tandkjødet og drikke deres eget Blod

Saa, det har vederqvæget mig, og jeg føler mig noget stærkere

Jeg har spist en af mine Handsker, som heldigviis vare gjemte i mit Belte Natten nærmer sig . . . hvilken Tørst jeg lider! Himlen er overtrukken — af, gid det vilde regne!

Den 13de Natten er forgangen, og der er ikke faldet nogen Regn. Solen steger mig allerede ved sin Dypgang

. . . . mon da Ingen vil komme mig til Hjælp! Der er ikke mere Blod i mit Tandkjød min Gud, min Gud, en Draabe Vand!

Jeg har spijst det Halve af min anden Handske

Ne, kunde jeg dog naae den anden Strandbred hist! At sulte ihjel, eller at drukne, kommer jo forøvrigt ud paa Et. Jeg kan ikke udholde det længer

Nei, Vandet er for dybt, jeg tabte Fodfæstet, og maatte vende tilbage. Mon jeg ikke kunde gjøre mig et slags Flydebro af Figentræets Grene? Ne, min Gud, staae mig bi!

See mig, de kunne ikke bære Vægten af mit Legeme. Hvad jeg lider! Mit Hoved, mit arme Hoved det begynder at mærkes for mine Dine; jeg er ikke istand til at gjøre et Skridt mere. Hvad mon det være, der suser saa underligt for mine Dren? man skulde troe, min Mavehud var voxet fast til Nyrrerne. Jeg er overbevist om, at hvis man aabnede mig, vilde man finde mine Indvolde betydeligt indstrumpne Velan, endnu een Nat! Maaſkee falder der nogen Dug

14. Ne Gud, min Gud! Jeg maa døe Min Datter, min Elvira, jeg maa døe, uden at kunne omfavne Dig! Farvel Herre, forlad mig mine Synder! Elvira, farvel! Alt løber i Et for mig jeg kan ikke skrive mere Domine, in manus tuas commendo spiritum in Herre, jeg befaler min Aand i dine Hænder! —"

Dagen efter, den 15de October 1564, nærmede sig en let Baad, der styredes af to Gondelførere. Tonerne af en Mandoline og en Fløite ledsagede to unge Dammers Sang.

Signor Pandolfo, en af de rigeste Guldsmede i Benedig, havde besøgt Den Zante, for at afslutte nogle Handelsforretninger. Han vilde ikke opgive sin sædvanlige Lystfart i Gondelen, benyttede derfor Windstillet og seilede, med sine to Døttre, hen langs med Kysten.

„See, Fader! raabte den ene af dem: Dervede, paa den lille D, skulde man troe, der laae et Menneske udstrakt ved Stranden.“

„Ja! svarte Pandolfo: Det er rimeligviis atter en stakkels Skibbrudden.“

Han gav Koerka:lene Befaling, at lande paa dette Sted, men da Vandet var for dybt, sprang en af dem ud indtil Beltestedet, og efter nogle Minuters Forløb bragte han den ulykkelige Læges Skrivetavle.

„Bed Gud! raabte Guldsmeden: Det er Vesalius, som jeg har kjendt i Pavia, den berømte Vesalius.“

Han sprang i Vandet. I et Dieblif var han hos Liget. Han stræbte at bringe Liv deri, men forgjæves. Der var vel endnu et Spor af Varme at føle; men han var død af Hunger.

Guldsmeden lod ham begravet paa det Sted, hvor han havde fundet ham, og en Steen reises paa hans Grav med følgende Indskrift:

Tumulus

Andreæ Vesalii bruxetiensis

Qui obiit idibus Octobris Anno MDLXIV.

Aetatis vero suæ L.

Quum Hierosolymis rediret.

(Her hviler Andreas Vesalius fra Brüssel, som døde her den 15de October 1564, i sin Alders 50de Aar, da han kom tilbage fra Jerusalem).

J. Cavallée.

Den Sidste!

(Historisk.)

En lille fransk Provindsstad lever en fattig Pige, ene, forladt, forglemt. Hun boer i denne kjedelige By, fordi den ubetydelige Pension, som udgjør hendes hele Formue, ikke tillader hende, at boe i Paris. Denne Pige har været ung, smuk, berømt, omringet af Alt, hvad Ære og Lykke kunne byde et Menneske. Flere end Een af vore navnkundige Kunstnere skylde hende de Opmuntringer, som have hjulpet dem at overvinde de Hindringer, unge Talenter altforofte strande paa. Ei alene havde hun Raad, Trøst, Haab, Hjelp for alle dem, der kom til hende; men hun gik ogsaa de skjulte Glendigheder imøde, som ikke vovede at vise sig. Hun benyttede sig af sin umaadelige Credit for Alle, aldrig for sig selv. Man havde skullet mene, at hendes Lykke var fastgrundet. Og dog!

Midt i sine Triumpher troede hun en Aften at bemærke, at Publikum, der endnu igaar havde været saa entusiastmeret for hende, der havde følt sig henrykt ved hendes Sang, der havde grædt ved den store tragiske Skuespillerindes ophøiede Inspirationer, viste sig koldt og utaknemmeligt mod hende. Hun forlod Scenen med sønderknust Hjerte. Forgjæves søgte hendes Venner, at indgyde hende Mod; forgjæves søgte de at overtude hende om, at den Skuespillerinde, man satte imod hende, aldrig vilde overgaae hende. Hun svarte, som den ulykkelige Mourrit, at hun ikke var istand til at udholde Nærværelsen af en Medbeilerinde, og erklærede det som sin urokkelige Beslutning, at forlade Theatret. Neppe havde hun udført denne Beslutning, før Alt om hende var forandret, koldt og øde. Det Hof af Smigrere, som nys laae for hendes Fødder, trængte sig nu

om hendes Medbeilerinde; lidt efter lidt forlodes hun ogsaa af dem, hun havde gjort Regning paa, og hendes Salon, der nys havde vrimlet af parisiske Berømtheder, talte kun et lidet Antal troe Venner.

Blandt alle dem, der saaledes forlode hende med Lykken, var der Ingen Sangerinden savnede saa bittert, som en Gubbe, der hver Dag havde taget Plads ved hendes Bord, og som hun havde viist en Omhu og Opmærksomhed, som hans simple Udvortes, hans lidet glimrende Forstand, hans aldeles ubekjendte Navn paa ingen Maade syntes at berettigede ham til. Ikke destomindre hævdede Hr. Champion altid, selv i det fornemste Selskab, sin Plads ved hendes Side. Hun taalte ikke, at Noget gjorde sig lystig over ham eller opholdt sig over hans uendelige Fortællinger. Naar man spurgte hende om Bevæggrunden til saamegen Godhed, afbrød hun Samtalen kort. Man stræbte at udforske, hvad denne Hr. Champion egentligen var for en Person og i hvad Forhold den berømte Actrice stod til ham. Men Alt, hvad man kunde opdage, var, at hun havde bragt ham med sig fra Nederlandene efter en Reise til Florents, Neapel og Rom.

Som sagt, Hr. Champion's Troløshed smertede hende dybt. Hvergang en af hendes fordums Venner vendte hende Nyggen, udbrød hun: „Åh, det undrer mig ikke saameget, som at Hr. Champion kunde forlade mig!“

Hun kunde ikke selv troe paa dette Forræderi; hun sendte Bud til Oldingens Logis, for at spørge til ham. Man lod hende vide, at Hr. Champion havde forladt de Bærelser, som han beboede og som hans Belgjørerinde betalte for ham, samt at han ikke havde villet opgive sin nye Adresse; han havde endogsaa brugt mangfoldige Forsigtighedsforholdsregler, for at forebygge dens Opdagelse.

Imidlertid overvældedes den ædle Pige af alle mulige Ulykker. En Bankerot berøvede hende den lille Formue,

hun i hine lykkelige Dage havde samlet; Theaterbestyrelsen gjorde hende endogsaa hendes Pension stridig. Efter mange Krænkelser, mange Kampe, maatte hun tage mod den Almisse, man fastede til hende. En Almisse til hende, min Gud! . . . Hun væbnede sig med en Resignation, smerteligere end Fortvivlelsen, folgte sit Hotel, sine Malerier, sine rige Møbler. Derpaa reiste hun gandske ene til hiin lille By, uden at kunne udgyde en Taare. Og dog havde Taarer kunnet lette hendes brændende Hoved, lindre hendes piinte Bryst!

Midt under sin sorgelige Afreise havde hun endnu en Tanke for Hr. Champion. Hun anbefalede ham til den Ben, som fulgte hende til Postvognen. — „Søg at finde Hr. Champion og hav Omhu for ham! sagde hun: Der ligger en Hemmelighed skjult under hans Forsvinden. Han trængte for haardt til mig, til saaledes at forlade mig!“ tilføiede hun med Bitterhed.

Den Mand, hun havde givet dette Hverv, lovede, re: deligt at opfylde det. Men Livet i Paris er af den Beskaffenhed, at man hurtigt glemmer sine Forsætter og sine Løfter. En heel Dag var han gandske sysselsat med Tanken om Hr. Champion og om det Ordinde, Oldingens Belgjørerinde havde givet ham. Dagen efter var han forhindret fra, at udføre det. Næste Dag kom der atter noget iveien, og neppe var Ugen omme, før han slet ikke tænkte mere paa alt dette.

So Nar efter Sangerindens Afreise nødtes hun til, at gjøre en Reise til Paris. Da hun, paa Tilbageveien, kjørte gennem Forstaden Saint:Antoine, og fastede endnu et Blik paa Paris, saae hun, i et Loftskammervindue, Hr. Champion, sysselsat, som det syntes, med at skrive. Hun vinkede ad ham med Haanden, hun kaldte ham ved Navn, men han saae hende ikke, han hørte hende ikke, og Deligencen foer afsted.

Strax efter sin Hjemkomst skrev hun til den Ven, som hun, to Aar tilforn, havde anbefalet Oldingen til. Hun beteguede saa nøie det Hus, hvori hun havde seet denne, at det ikke var vanskeligt, at finde ham. Oldingen beboede et af disse usle Huser, som ere eiendommelige for den parisiske Elendighed og som man maa see med egne Øine, for at kunne gjøre sig et Begreb om dem. Ved at høre sin Belgjørerindes Navn, viste han sig yderst forvirret; han blev bevæget indtil Taarer og spurgte levende, hvorledes hun nu havde det. Da han hørte, at hun var fattig og at hun græmmede sig over, at være forglemt og forladt af ham, som hun, trods hans Utaknemmelighed, endnu stedse tænkte paa, raabte han:

„O, min Herre, tro ikke, at jeg har været utaknemmelig! Nei. Jeg kjendte min Belgjørerindes Forfatning; jeg vidste, at jeg maatte være hende til Byrde, at hun ikke, uden at berøve sig selv det Nødvendige, kunde vedblive at understøtte mig. Af Taknemmelighed er det, jeg har fjernet mig. Jeg har, gandske hemmeligt, leiet mig ind i denne Forstad, hvor jeg kun med Nøie fortjener Saameget, at jeg kan kjøbe mig Brød. Jeg holder en liden Skrive- og Regneskole for fattige Haandværkeres Børn, min Herre. De kan vel forestille Dem, at man ikke kan lønne en halv-fjerdsfindstyveaarig Lærer meget rigeligt, og at det falder mig besværligt nok, at slaae mig igjennem. Men Gud giver mig Styrke til at bære Alt, og jeg venter med Hengivelse hans Kald til et bedre Liv.“

Der var, i Hr. Champion's Udtryksmaade, en Adel og et Mod, som rørte den unge Mand. — „Min Herre! sagde han, rækkende Oldingen sin Haand: Tillad mig, at være Dem, hvad vor fælles Veninde var Dem! Herefter skal De hver Maaned faae“

En Rødme opsteg i den fattige Gubbes ærværdige Ansigt. Han svarte meget alvorligt: „Min Herre, jeg mod:

tager aldrig Almisse af nogen Fremmed. Jeg har modtaget Understøttelse af en Veninde, som jeg, i Holland og i Italien, havde beviist nogle Tjenester; men kun af hende. Jeg takker Dem for Deres Deeltagelse; men herefter vil og kan jeg kun leve af mit Arbeid.“ — Han hilste den unge Mand og satte sig hen til sit Skrivebord.

Da Sangerinden blev underrettet om Udfaldet af dette Besøg, tilveiebragte hun, trods sin Uformuenhed, en liden Pengesum og sendte sin gamle Ven den med Posten. Men han sendte Pengene tilbage. „Bedrov mig ikke, skrev han: ved endnu engang at bede mig beholde disse Penge! De har ikke kunnet tilveiebringe dem uden ved at berøve dem selv det Nødvendige; det Brød, jeg kjøbte derfor, vilde smage mig bittert. Lad mig kæmpe ene mod Ulykken. De veed, at Modgang er min Slægts Lod.“

Der hengik to-tre Aar. Den unge Mand var imidlertid bleven en berømt Advokat. En Dag, da en vigtig Sag kaldte ham til det sjette Kammer, og han ventede paa, at man skulde paaraabe den Sag, hvori han skulde plaidere, gav han sig maskinmæssigt til at læse Listen over de Sager, som stode nærmest for. Navnet Jacob Champion fængslede hans Blik. Han var anklaget for Løsgjængerie. Navnet „Champion“ mindede Advokaten om hiin Olding, som den berømte Actrice havde anbefalet ham. Han forespurgte sig, og erfarede, at den Fængslede virkelig var en høibedaget Mand. Saa snart Retten var hævet, begav han sig til Arresten.

Hans Formodning havde ikke skuffet ham. Det var hiin modige Gubbe, som, tre Aar tidligere, paa en saa ædel Maade havde vægret sig ved at modtage den Hjælp, man bød ham i hans Elendighed. Henved firfjindstyve Aar, overvunden af Kulde og Sult, var han funden liggende paa Gaden. Man havde bragt den Ulykkelige til Fange: Sygestuen. Den unge Mand bød sig over den

Febersyges Hovedgjerde og udtalte Actricens Navn. Oldingen foer op, aabnede sine Dine og vendte Hovedet, for at see, hvo der talte. Han gjenkjendte den unge Mand, der engang havde besøgt ham.

„O, Tak! sagde han, idet han anstrengte sig for at reise sig, og rakte ham sin kolde, runkne Haand: Tak, at De ikke lader mig døe uden en Trøst, uden et venligt Minde! Bidste De, hvor tungt det er, at staae saa gandske alene; at skulle gaae ud af Livet, uden at nogen Sjæl i Verden bekymrer sig om En! . . . Ingen at have hos sig, uden en ligegyldig Sygevogter, som fra Tid til anden kommer, for at see, om det ikke snart er forbi, og som, naar det er forbi, kaster en Klud over Ens Ansigt, uden at fremstamme en Bøn! O, det er græsseligt! Jeg er i mange Aar vant til Eensomhed, men aldrig kunde jeg dog blive fortrolig med den Tanke, at døe saa forladt! Tak, at De kom!“ — Og han trykte paany Advokatens Haand. Efter nogle Diebliffes Taushed vedblev han: „Hvoraf vidste De, at jeg var her?“

Advokaten svarte ham, at han havde fundet hans Navn paa Listen over de Anklagede, der vare hæftede af Tugtpolitiet. — „Tugtpolitiet, min Gud! raabte Oldingen, skjulende sit Ansigt i begge Hænder: Saaledes skal altsaa min Slægt ende! I Himlens Navn, min Herre, frels mig fra denne Forsmædelse! Jeg vil gjøre Alt, hvad man forlanger, for at vorde fri for denne Ydmygelse. Jeg har engang afviist Deres Almisse; nu beder jeg derom! Forlang mig udleveret! I Guds Navn, i Deres Moders Navn, afvend denne græsselige Skjændsel fra mit Hoved!“

„Sagen staaer paa Listen; den maa paadømmes.“ — „Tugtpolitiet! tog Oldingen Ordet: Jeg maa altsaa kundgjøre min Moders Feiltrin! Jeg maa udsprede mit Huses Fornedrelse! Jeg maa meddele Alle den Hemmelighed, jeg havde betroet min eneste Belgjørerinde.“ — Med en feber:

agtig Anstrengelse reiste han sig op i Sengen, bøiede sig mod Advokatens Dre og sagde med lav, rystende Stemme: „Jeg hedder Jacob Stuart! Jeg er en Søn af Prindsen af York. De seer paa mig med Forundring! De vil ikke troe mig! De tænker, jeg er forrykt!“

„Tag disse Papiere! vedblev han, idet han, under sit Hovedgjærde, fremtog en gammel Brevtaske, og, Stykke for Stykke, viste ham de Breve og Aktstykker, den indeholdt: Tvivler De endnu om Sandheden af det, jeg siger Dem? — Sæt Dem. Jeg vil fortælle Dem mit ulykkelige Livs Historie. Ak, alle Mine have jo været ulykkelige. Men de havde det dog bedre; dem ramte Dren! Naar de faldt, knustes de i deres Fald. Man styrtede dem fra en Throne. Jeg derimod maa tage Plads paa Bænken i Tugtpolitiretten, som Bagabond, mellem Forbrydere . . . O, min Gud, min Gud, forskaan mig for denne Fornedrelse!“ — Han foer med Haanden over sin Pande, der var badet af en iiskold Sved, og søgte at samle sine Erindringer.

„Min Herre! I Nærheden af Rom boede en fattig Bonde, der nedstammede fra en fransk Familie, som, for hundrede Aar siden, havde nedsat sig i denne Landsby. Konen havde gjort Barsel for otte Dage siden og havde mistet sit Barn. En Aften hørte hun Børnesskrig udenfor sin Hytte. Hun stod med stor Anstrengelse op, aabnede Døren, og fandt et Barn, neppe to Dage gammelt, som laae der gandske forladt. Hun tager det, hun trykker det til sit Hjerte, hun byder det sit Bryst. Den stakkels Forældreløse hænger sig derved, og nu først bemærkede Guiseppa det rige Svøb, den med Guldstykker fyldte Pung, som befandt sig i det udsatte Barns lille Bugge.“

„Da hendes Mand kom hjem fra Marken, fortalte hun ham denne forunderlige Tildragelse. Giacomo vilde,

som hun, adoptere den lille Dreng, og saaledes fandt jeg en Fader og en Moder. Thi dette Barn var jeg.“

„Femten Aar henrandt, uden at mine Pleieforældre robede min Herkomst's Hemmelighed. Det Guld, de havde fundet hos mig, anvendte de paa min Opdragelse; de lode mig undervise af en Abbed. En Aften, da jeg kom tilbage fra min gamle Lærer, saae jeg min Moder Guiseppa tørre sine Dine; Giacomo, min Fader, var meget nedslaaet. Den stakkels Kone fastede sig i mine Arme, og holdt mig i lang Tid trykket mod sit Bryst, idet hun udøste en Strøm af Taarer. Ogsaa Giacomo græd. Omsider sagde han: „Jeg maa aabenbare Dig en Hemmelighed, min Dreng, som Du aldrig havde erfaret, hvis ikke Nødvendigheden havde tvunget os til, at aabenbare Dig den. Du er ikke vor Søn.“

„Ligemeget! svarte jeg: Have I ikke opdraget mig, elsket mig som Eders Barn?“ — „Du nedstammer fra store og høie Herrer, mægtige og rige Herrer!“ — „Hvad bryder jeg mig om det? Have de ikke forladt mig?“ — „Før Du dømmes dem, maa Du høre dem, Jacob. Vi reise til Rom endnu i denne Dag. Her er et Brev fra Din Fader; han fordrer Dig tilbage. En Bogn venter os ved Enden af Byen. Lader os reise.“ — „Jeg omfavnede den sonderknuste Guiseppa, og vi begave os paa Veien.“

„Vi vidste ikke, hvorhen man førte os. Brevet, som var adresseret til Giacomo og som jeg havde læst gjentagne Gange, henviste blot til adskillige Omstændigheder ved min Udsættelse, til de Gjenstande, man havde medgivet mig, og tilføiede, at hvis jeg endnu var ilive, skulde man føre mig til Rom under den betroede Tjeners Ledfagelse, som overbragte Brevet.“

„Bognen standsede udenfor et Huus af simpelt Udseende. Tjeneren førte os ind til en gammel Mand, som fastede et tungsindigt Blik paa mig.“ — „Mit Barn! ti

talte han mig: „Det havde været bedre for Dig, om Du havde vedblevet at være en Bondes Søn, end at arve det ulykkelige Navn, som tilfalder Dig idag. Min Broder, Carl Eduard Stuart, Præsident til Engellands Krone, er død uden Afkom, og efterlader mig saaledes sine Rettigheds tunge Byrde. Vor hellige Fader Paven har strax løst mig fra mine Ordensløfter, thi en Konge kan ikke være Præst. Den hellige Fader har gjort Cardinalen af York til Kong Henrik Benedict Stuart. Min første Pligt, Jacob, er, at legitimere Din Fødsel, thi Du vil ogsaa vorde Kronprætendent, Du skal fortsætte vor Families lange Række af Ulykkelige. Du er min Søn!“

„Jeg vilde kaste mig i hans Arme; taust og koldt rakte han mig sin Haand, som jeg kysede.“ — „Min Moder?“ spurgte jeg, da jeg langt om længe blev Herre over min Forvirring. — Hertugen af York pegede mod Himlen. „Hun er død! sagde han: Død, idet hun gav Dig Livet!“

„Fra den Dag af maatte jeg forlade mit glade Bondes Liv, for at vorde en engelsk Prinds. I den forrykte Tanke, at jeg dog maaskee engang kunde bestige mine Fædres Throne, besluttede jeg, at tilegne mig en til min høie Rang svarrende Opdragelse, og alle mine Dieblikke helligedes de alvorligste Studier. Min Fader var saa kold mod mig, som en Fremmed. Han saae i mig en Arving og ikke en Søn. Med Glæde modtog jeg hans Befaling, at reise til Engelland og Frankrig. Før Afskeden forbød Hertugen af York mig udtrykkeligen, nogensinde at aabenbare mit Navn. „Her, sagde han: her ere Beviserne for Din Herkomst's Legitimitet; men bevar denne Hemmelighed, indtil det gunstige Dieblik kommer, da Du kan sige den høit, hvis det ellers kommer nogensinde. Vi bør ikke give vor Slægts Ulykker til Priis for Verdens Spot.“

„Jeg reiste. Jeg besøgte, ukjendt af Alle, den By, hvor mine Fædre havde hersket. Navnet „Stuart“ vakte

ingensteds nogen Interesse eller Sympathie, hverken i London eller i Edinburg. Der var Ingen, der tænkte paa, at drage Sværdet for den gamle Sag. Det var kun en historisk Erindring, et Echo af det Forbigangne!”

„Nogle Aar efter drog jeg til Frankrig. Directoriet havde afløst Conventet, og jeg fastede mig i en politisk Sammensværgelse, i det Haab, at hvis de franske Stuar-ter's Sag fik Fremgang, kunde Lykken ogsaa erklære sig for de engelske. Jeg blev angiven af en Medskyldig og fæstet i et Fængsel, som jeg først forlod 1808. Da besluttede jeg, at reise til Italien, og at opsøge min Fader. Jeg maatte gjøre denne lange Reise tilfods, thi jeg var blottet for alle Hjælpesilder.“

„Efter mange Lidelser og Møisommeligheder, efter utallige Farer, kom jeg langt om længe til Rom. For et Aar siden var min Fader død. Da han i ti Aar Intet havde hørt fra mig, havde han troet mig død, og testamenteret sin ubetydelige Formue til gudelige Stiftelser. Uden Penge, uden Credit, midt i et fremmed Land, havde det været Af-sindighed, om jeg havde forsøgt, at gjøre mine Rettigheder gjældende. Jeg begav mig altsaa tilbage til Frankrig, stedse under den Bondes Navn, som havde opdraget mig. Fra nu af begyndte jeg et elendigt, omflakkende Liv, hvori der kun forekommer to Phaser af Hvile: ti Aar, hvilke jeg tilbragte som Professor ved det belgiske Universitet, og den Tid, jeg levede ved min berømte Venindes Gæstfrihed. Jeg havde haft Leilighed til, at gjøre hende nogle Tjenester i Nederlandene, og saae mig nødt til, at tage min Tilflugt til hende, thi den hollandske Restauration udjog mig af Belgien med alle andre Fremmede, mig, en forulyk-ket Konges landflygtige Søn! Resten af min Historie veed De. I Himlens Navn, mag det saa, at dette sørgelige Drama ikke skal finde sin Oplosning paa Tugtpolitirettens Bænk!“

Med Bemod havde Advokaten hørt denne lange Fortælling om den sidste Stuart's Skjebne.

„Fat Mod! sagde han: Imorgen skal jeg reklamere Dem af Tribunalet, min Herre, og De skal atter vorde fri. Jeg giver Dem, i vor fælles Venindes Navn, et hæderligt Fristed hos mig. Ingen Dom, ei engang den, der rammer Nøden, skal beskjæmme det Navn, De bærer. Adieu! Godt Mod til imorgen!“

Birkeligen hørte man Dagen efter, den 17de Februar 1835, Retsbudet i sjette Kammer opraabe Sagen: „Jacob Stuart, kaldet Champion, anklaget som Løsgjænger!“

Advokaten traadte frem, for at reklamere sin ulykkelige Client, og for, saavidt muligt, at forkorte ham det Piinlige i Forhøret. Medens han søger ham med Dinene, tog den kongelige Procurator de den Anklagede vedkommende Aktstykker og sagde: „Mine Herrer! Den Anklagede er inat død i sit Fængsel.“

„Retten byder, at Sagen udslættes af Listen! tog Præsidenten Ordet: En anden Sag bliver at opraabe.“

S. Henri Berthoud.

Et Giftermaal i Madrid.

I Madrid har der nys tildraget sig en forunderlig Begivenhed, som er Gjenstanden for alle Samtaler og som ret har underholdt Christine's Hof, over hvilket Oprør og Borgerkrig kaster en saa sørgelig Skygge.

Don Miguel Arrias, spansk Grand af første Klasse, en aldrende Mand og Eier af umaadelige Rigdomme, har kun een eneste Søn, tredive Aar gammel, Officeer i Hennes Majestæts Garde. Don Alonzo — det er denne Adelsmands Navn — er en fuldendt Cavaleer, en af Madrids Løver. Hans Fader havde kun een Ting at bebreide ham: han vilde ikke gifte sig. Gubben vilde have Børnebørn, ikke fordi han just var kjær ad dem, men fordi han ikke vilde døe, uden at have Bished om, at hans Navn ikke skulde uddøe. Don Alonzo havde stedse modstaaet sin Faders Bønner; men den gamle Hofmand vidste at overtale Regentinden til at interessere sig for Sagen, og Don Alonzo maatte give efter. Don Miguel Arrias valgte en ligesaa riig som smuk Pige, og snart vidste hele Hoffet, at om kort Tid skulde Don Alonzo ægte Donna Seraphina Cambal y Fuentes. Don Miguel gjorde pragtfulde Tilberedelser til Brylluppet; han forøgede den betydelige Sum, han aarligt gav sin Søn, til det Tredobbelte, han tilbød ham en stor Sum til hans Gjelds Betaling. Men den unge Mand forsikkrede, han havde ingen Gjeld, Dronningens Høimodighed havde sikket ham en anstændig og uafhængig Stilling. Der foregik noget, som Don Alonzo selv var langt fra at vente: dette Giftermaal, som han i Begyndelsen havde anseet for et trykkende Baand, en utaalelig Lænke, forekom ham nu som en Lykke. Med andre Ord, han forelskede sig i den unge Pige, man havde bestemt ham, og han havde Grund til at troe sig gjenelsket.

Henrykt talte Don Miguel allerede om sine Børnebørn, traf alle mulige Anstalter til deres Opdragelse, og byggede de skønneste Forhaabninger paa denne vordende Slægt, den skulde frelse Spanien fra den gruelige Ulykke, at see Familien Arrias forsvinde.

Nogle Dage før Brylluppet traadte Don Alonzo en Morgen ind til sin Fader og bad ham om en Samtale. — „Hvad vil Du, min Søn? spurgte Oldingen med Barme: Hvad forlanger Du af mig?“ — „En Ting, som De maa: ssee vanskeligt vil indrømme mig! svarte Don Alonzo: Men som gjør Fordring paa Deres hele Opmærksomhed.“ — „Lad høre! Der er Intet, som jeg is gjerne gjør for Dig, Alonzito.“ — Begge satte sig, og Don Alonzo begyndte:

„De vil erindre, min Herre, de Omstændigheder, som have ledsaget min Fødsel; det var en Glædens og Lyffens Dag for Dem — der var født Dem en Arving. Men denne Arving var svag, sygelig, og efter at have givet ham Livet, skrantede hans Moder uafsladeligt, saa De ei torde haabe, at hun vilde skjænke Dem flere Børn. Jeg blev dem da saameget kjærere, og da Lægerne erklærede, at hvis man vilde bevare mit Liv, maatte man fjerne mig fra Madrid og lade mig opdrage paa et Sted, som de betegnede, betragtede De denne midlertidige Skilsmisse som et Offer, deres Faderkjærlighed, eller rettere, deres Adelsstolthed maatte bringe.“

„Don Alonzo, Don Alonzo!“

„Tillad mig, min Herre, at vedblive. Jeg siger Dem forud, at det, jeg har at meddele Dem, ingenlunde vil være Dem behageligt, men det er nødvendigt for os Begge, at De erfarer det. — Jeg førtes til en Landsby halvtred: sindstyve Mile fra Madrid, og blev betroet til Manuela, en dygtig Bondedone, som ikke behøvede den Indtægt, et Pleiebarn kunde give hende, men som De dog, ved Deres

rige Tilbud, bevægede til at modtage mig. Jeg vorte op tilligemed Juanito, hendes Søn, og kom mig Dag for Dag, blev stor og stærk. Tre Aar randt hen. Juanito, min første Ven, min Legekamerad, min Melkebroder, døde, og nogen Tid efter kaldte De mig tilbage til Dem. Jeg kom til Madrid i min Ammes Arme. De husker, min Herre, hvad Birkning Synet af mig gjorde paa min stakfæls Moder og paa Dem. De udstødte et Skrig ved at see mig. „Hvad er dette for et Barn? spurgte De. Det er ikke vores! Don Alonzo havde blaae Dine!“ sagde min Moder. „Han havde ikke dette lange sorte Haar, han var blond!“ sagde De. — „Ulykkelige! vedblev De, truende min Amme: Vor Søn er udentvivl død, og for at skaffe Eder vor Formue, har J hidbragt ham under Don Alonzo's Navn og i hans Sted.“

Manuela svor, at hun ikke havde gjort sig skyldig i saadan Svig; hun kaldte Jomfruen og alle Helgene til Bidne. — Men hun formaede ei, at bringe Dem ud af Deres Bildfarelse, hvis det var en saadan, og min stakfæls Amme blev nødt til, at tage mig tilbage med sig. — „Jeg sværger Dig, sagde Don Miguel til sin Søn: at om end Din Moder og jeg dengang vare slagne med Blindhed, saa er dog jeg forlængst kommen tilbage fra denne Bildfarelse, og“

„Det er muligt! svarte Don Alonzo koldt: Men hør mig tilende. Manuela havde opammet mig; hun elskede mig; jeg erstattede hende den Søn, hun havde mistet. Men De — De havde glemt mig; jeg var ikke Deres Barn mere, og De havde ingen Arving. Min Moders Samliv med Dem var fuldt af Bitterhed; hun stod iveien for Deres ærgjerrige Planer, og De ansees for, at have gjort hende saa ulykkelig, at De har fremskyndt hendes Død.“

„De glemmer Dem selv, Don Alonzo!“ raabte Oldingen.

„Jeg siger Dem intet Nyt, min Herre! De kjender de Nygter, som have været i Omlob. Da De omsider blev fri, giftede de Dem igjen. Men Himlen var døv for Deres Ønsker, De fik ingen Børn. De blev gammel; De var omringet af Sidervinger, som De hadede. De tænkte paa mig; Deres lidenskabelige Ønske, at Deres Navn skulde overleve Dem, forandrede lidt efter lidt Deres Sindelag og gjensødte Deres faderlige Kjærlighed. For at De kunde faae en Arving, maatte De antage, at De, femten Aar tilbage, havde taget feil af mig; jeg maatte blive Deres Søn, og jeg blev det. Jeg var det virkelig, eftersom det ikke var muligt, at bevise den Svig, hvorover De havde beklaget Dem. De kom altsaa — det er nu tolv Aar siden — til Manuela's Bondegård, og fordrede deres Søn tilbage. Denne Søn var — jeg.“

„Ja, Don Alonzo, Du, min Søn, min og Donna Clara's.“

„Tillad, min Herre! De mindes, hvilken Modstand jeg gjorde, hvilke Midler de maatte sætte i Bevægelse, for at overtale mig til, at forlade Manuela. Jeg gav efter, og De har en Arving.“

„Men troer Du da ikke selv, at Du er min Søn, Alonzo? Veed Du ikke, at Manuela selv altid har forfikkret, at Juanito, hendes virkelige Søn, er død, og at vi havde forstødt vort eget Bavn?“

„Jeg veed det! svarte Don Alonzo: Men dersom Manuela har udgivet mig for sin Søn, er det i hendes Interesse, at forsægte denne Usandhed, og paa den anden Side ligger det i Deres Interesse, at lade denne Svig gjelde, da den giver Dem den Arving, De behøver. Jeg er derfor uvidende om Sandheden, og seer intet Middel til at opdage den.“

„Og Blodets Røst, Don Alonzo! raabte Don Miguel med en — forstilt eller oprigtig — Enthusiasme: Og Blodets Røst, raaber den ikke i Dit Hjertes Jnderste?“

„Skal jeg bestemme mig efter det, De kalder Blodets Røst, da maa jeg vende mig til hende, som har opammet mig, opdraget mig . . . da maa jeg troe, at jeg er Manuela's Søn.“

„O, mit Barn! raabte Oldingen: Kan Du miskjende Din Fader, som udstrækker sine Arme mod Dig?“

„Ja vel, ja! svarte Don Alonzo: Og skal jeg aabne Dem mit Hjertes Jnderste, saa maa jeg bekjende for Dem, at ihvor uvis jeg end føler mig, saa holder jeg dog mere af Manuela, end af Dem. Da De nu veed, hvad jeg tænker, saa hør, hvad jeg vil foreslaae Dem. Manuela er Enke og hun er nu fattig. Vil De, at hun ei skal fordre mig tilbage som sin Søn, vil De, at jeg ei skal erklære mig for hendes Søn, men vedblive, at bære Deres Navn og være Deres Arving, saa maa De ægte Manuela!“

„Ægte Manuela! Ægte et gammelt, grovt Bondefruentimmer!“ — „Ja, min Herre!“ — „Du maatte hade Dig selv, om dette var Dit Alvor! Du taber Alt, hvis det skeer, som Du foreslaaer mig, Dit Navn, Din Rang, Din Formue, Alt, endogsaa den unge Pige, som Du elsker.“

„De feiler, min Herre! svarte Don Alonzo: Jeg sætter ingen Priis paa et Navn, som ikke er mit; min Rang i Armeen kan jeg ikke miste; jeg har sagt Dem, at min udvortes Stilling er uafhængig — De veed, at jeg ikke er begjerlig. Hvad den unge Pige angaaer, som jeg elsker, da kunde jeg nok ønske, at sætte hendes Kjærlighed paa Prove. De ægter Manuela, De skjænker hende i Medgift Deres skønne Gods i Estremadura, eller hun reklamerer mig imorgen som sin Søn, og jeg træder over paa hendes Side.“

„Hvor Du snakker, Alonzo! Det kan dog umuligt være Dit Alvor. Jeg, en Arrias, ægte en Bondedone!“
 — „Min Gud, svarte Don Alonzo: De maa gjerne sige Nei . . . maaskee gjør De mig en Tjeneste dermed. Jeg troer slet ikke paa Deres faderlige Kjærlighed; ved ikke at være Deres Søn taber jeg kun et Navn, som jeg ikke bryder mig om, og en Formue, som jeg ikke veed, hvad jeg skal gjøre med.“

„Men mener Du, at Familien Combal y Fuentes skjætter om Dig, naar Du maa udlette det „Don“, der nu staaer foran Dit Navn?“ — „Dronningen vil give mig det igjen!“ svarte Don Alonzo. — „Gud alene kan skabe Adelsmænd!“ bemærkede Don Miguel.

„Mig er det ligegyldigt, om jeg er det eller ei. Hvis Familien Combal y Fuentes gjør Modstand, saa bortfører jeg SérAPHINE; vil hun ikke følge med mig, saa vil jeg stræbe at glemme hende. Farvel, De har Betænkningstid til imorgen.“

Don Alonzo stod op, tændte sin Cigarito ved Don Miguel's, og forlod Bærelset. — „Ægte Manuela! mumlede Don Miguel, da han var alene: Eller lade mit Navn uddøe og efterlade min Formue til Paargørende, som jeg hader! Aldrig! . . . Men det er dog altforgalt, at Alonzo foragter den Ære, at være af mit Blod!“

Gubben forbandede sin Alder; han betragtede i Spejlet sit indfaldne Ansigt, sin skaldede Pande, sine blege Læber . . . han vilde vove endnu et Forsøg, og løb til Don Alonzo.

„Du har forlangt mit Gods i Estremadura til Manuela! sagde han: Tag det! Jeg har en endnu større Eiendom i Arragonien; vil Du have den, for at tilfredsstille denne Qvindes Graadighed, saa tag den med! Men nød mig ikke til et vanærende Giftermaal.“

„De begriber ikke min Stilling, svarte Don Alonzo ham: det, jeg forlanger, strider gandske mod min jordiske Interesse; det er en Samvittighedsag. Jeg vil ikke udsætte mig for, at fornægte min Moder; De har ikke villet vedkjende Dem mig; for denne Bildfarelse skal De bøde, hvis det er en Bildfarelse. De ægter Manuela, eller De frasiger Dem mig. Bogt Dem! afflaaer hun deres Haand, saa skifter jeg Navn.“

„Hvorledes! raabte Oldingen bestyrtet: Du vil gjøre mig ansvarlig for et Afslag af Manuela, hvis et Saadant er muligt?“

„Det er ikke sandsynligt! sagde Don Alonzo: Med mindre De truer hende i Løndom paa samme Tid som De aabenlyst forlanger hende til Ægte. Jeg vil ikke for nogen Priis bære et Navn, som ikke er mit.“

Don Miguel gav efter. Hans Frygt, at see sit Navn udslukkes, bragte ham til at tilsidesætte ethvert andet Hensyn. Han lod Manuela komme, og ægtede hende offentligt.

„See saa! sagde Don Miguel til sin nye Kone: Nu er I riig, Manuela, I er adelig! Siig mig nu Sandheden: er Don Alonzo min Søn, eller Eders?“

„Jeg har aldrig bedraget Eder! svarte hun: Det er Eder, som har forstødt Eders Barn; jeg har altid sagt Sandhed.“

Don Alonzo ægtede Den, han elskede, men han holdt, hvad han havde lovet Don Miguel: han aabenbarede aldrig Bevæggrunden til Faderens Giftermaal, og den Dag idag spørger man hinanden ved Christine's Hof, hvad i al Verden der har kunnet bevæge den stolte Don Miguel Arrias til at ægte et Bondesfruentimmer.

Marc Perrin.

Kongen er fra Forstanden.

(Historisk.)

Vi have seet en vanvittig Konge paa en Throne. Georg III. har regjeret i tyve Aar, uden at være sig selv bevidst. Han havde, som Engellænderne udtrykke sig, modtaget en Hjemføgelse af Gud, med andre Ord, han var forrykt. Aldrig var Engelland mægtigere, end under denne underlige Regjering; aldrig havde Frankrig en mere haardnakket Fjende, end det engelske Ministerium i hiin Epoke. Men man maa ikke glemme, at Sjelen i dette Ministerium var Pitt, en vidunderlig Mand, hvis umaadelige Talent syntes at vore ved det Had, han bar til Frankrig og den franske Revolution.

Efterat Georg den Tredies mentale Tilstand var konstateret, og Doctor Willis havde erklæret, at Kongens Forstand var formørket, og at Gud alene kunde helbrede ham, overdrog en Parlamentsakt Regentkabet til Prindsen af Wales; men før dette afgjørende Dieblik kom, havde den ophøiede Patient sine lyse og mørke Timer, var afværlende forstandig og forrykt, saa man længe var i Tvivl om hans Tilstand. Saavel i sin Afkræftelsetilstand, som under sine Feberparoxysmer, spadserede han fra London til Windsor, eller fra Windsor til Richemond, speidede alle vegne, blev staaende paa Gaden, gav sig i Snak med Folk og lod sig fortælle Dieblikkets Nyheder. Han viste den største Mistro til sine Ministre, især til Pitt, og stundom sagde han til sine Domestiker: Hvis jeg engang jager Jer paa Døren, saa maae I ikke træde i Hr. Pitt's Tjeneste; jeg vil paa ingen Maade have det.

Skjøndt Prindsen af Wales var hans umiddelbare Efterfølger og snart skulde udøve den Magt, hans Fader

endnu havde, var Kongen ham dog god. Georg er noget vidtloftig, sagde han: Han holder formeget af Fruentimmer, af Flasken og af Kortenspil; men han kan ikke heller lide Hr. Pitt, han er en god Søn. Jeg maa give ham nogle tusinde Pund.

Trods sin Gjerrighed gav han sig, gandske rørt, til at rage i sin Pengekasse. Han tog et Bunt Banksedler, og stak dem i sin Lomme. Siden glemte han sit Forsæt, saae ikke sin Søn, og om Aftenen fandt Dronningen Pengene, som hun strax bragte i Sikkerhed.

En Nat reiste Georg III. sig overende i Sengen og hidkaldte sin Kammertjener. — „Dick, Du maa strax opsøge Prindsen af Wales, jeg vil tale med Prindsen af Wales . . . Du kan finde ham hos. Miss Robinson. Jeg veed rigtignok ikke, hvor denne Actrice boer; men Du kan faae det at vide i Drury-Lane. Skynd Dig, og siig til Georg, at det ikke er Kongen, som vil tale med ham, men hans Fader.“

Der var i denne Befaling noget, som undrede Kammertjeneren; det var Miss Robinson's Navn, som Kongen udtalte i Forbindelse med sin Søn. Denne smukke Skuespillerindes Forbindelse med Prindsen af Wales var almindeligen bekjendt; men man meente, at Kongen var uvidende derom, og da han var saa vel underrettet om, hvor han kunde finde sin Søn, maatte denne selv have betroet Kongen Alt, for at opfylde sin Faders Ønske, som gif ud paa, at kunne faae Prindsen i Tale, hvad Dieblif han vilde. Og saaledes forholdt det sig virkelig.

Kammertjeneren gif, og Kongen lod sig paaflæde. Han satte sig i en Lænestol, ved en god Ild, og havde et med Papiirer bedækket Bord for sig.

Man fandt Prindsen af Wales paa det betegnede Sted, og da Dagen gryede, traadte han ind til sin Fader.

Kongen hilste ham med Haanden, og betragtede ham en Tidlang med Velbehag.

„Hvor Du er smuk, Georg! sagde han til ham: Du vilde være, hvad man kalder Dig, den fuldkomneste Adelsmand i de tre Kongeriger, naar Sjelen svarte til Legemet bliv ikke bange, Georg! Bliv ikke bange! Jeg vil ikke moralisere for Dig Men sig mig Sandheden: Har Du igaar spist tilaften med denne liderlige Sheridan, og denne Fruentimmerkarl, denne Dandy, denne Brummel?“

„Nei, min Fader!“ svarte Prindsen med Ærbødighed. — „Det er godt! sagde Kongen, thi jeg siger Dig forud, at den Første vil ødelægge Dig og den Anden gjøre Nar ad Dig, tidligt eller sildigt, hvis han ikke allerede har begyndt dermed. Hvad har Du foretaget Dig igaar, min Søn?“

„Min Fader! svarte den unge Prinds siensynligen forlegen: Jeg har tilbragt Aftenen hos hende, De veed nok, og da man bragte mig Deres Befaling, repeterede hun „Ophelia“ for mig.“

„Har Du ikke seet Hr. Pitt?“ — „William? det er otte Dage siden jeg saae ham — han saae ud som en anskudt Ræv.“ — „Du veed altsaa ikke, hvad der er hæntet ham iforgaars?“ — „Nei, min Fader!“

Tag Dig en Stol; jeg skal fortælle Dig det. Iforgaarsaftes stiger Hr. Pitt tilhest, enten for at gjøre sig en Tour, eller for at begive sig til et Landsted, hvor han vilde tilbringe Natten. Han har neppe redet to Mile, saa styrter hans Tjeners Hest. Hr. Pitt fortsætter da Reisen alene. Pludseligen styrter en ung Cavaleer imod ham — En af det Slags, der om Natten færdes paa Landeveien, og standser ham, idet han forlanger hans Pung eller hans Liv.

„Haha! Ioe Prindsen, som, ei engang i sin Faders Nærværelse, kunde beherske sin Letsindighed: Haha! *by God*, det var velgjort. Man burde plyndret ham indtil Skjorten. William vilde have givet Alt, for at redde sin kostbare Tilværelse haha! *by God*, man vil ved denne Leilighed have frataget ham en Camee, som jeg altid har havt stor Lyst til, og som han aldrig har villet sælge mig, skjøndt jeg har budet ham to tusinde Pund derfor. Jeg takker Dem, Sire, for denne Underretning; nu kan jeg kjøbe denne Camee underhaanden for tohundrede Pund.“

„For det Første, min Søn, vil jeg bede Dig, at Du ikke bander saaledes, dernæst maa jeg sige Dig, at Hr. Pitt forsvarte sig tappert.“ — „Virkeligen?“ — „Ja! Først søgte han rigtignok at flygte, men det var ham ikke muligt, eftersom Røveren var bedre ridende, end han. Saa greb han til Pistolerne, og“

„Skjød Røveren ned?“ — „Nei, men Røverens Hest, og da dette gav ham Mod, styrtede han sig over Røveren selv, der var falden tilligemed Hesten og havde tabt sin Pistol.“

„Det har været en Klodrian af en Røver! sagde Prindsen af Wales: Det har udentviol været en Begynder.“ — „Det var Pokker ingen Begynder, min Søn, det var et Fruentimmer!“ — „Et Fruentimmer?“ — „Ja vel, Catharina Simms.“

„Catharina Simms? sagde Prindsen, idet han ledte i sin Hukommelse: Det kommer mig fore, at Sheridan engang har fortalt mig, at en Adelsmand af dette Navn havde frataget ham nogle Guineer, jeg havde givet ham han har ikke sagt mig, at det var et Fruentimmer.“

„Jo vist er det, og et meget nydeligt Fruentimmer!“ — „Ja saa! Og Hr. Pitt har udentviol overantvordet hende i Rettens Hænder.“ — „O, det har taget en gandske

anden Bending, end Du tænker, Georg! svarte Kongen: Hør nu Enden paa Historien. Hr. Pitt kaster sig, som sagt, over Røveren, for at hindre ham fra at reise sig, og nu saae han, at det var et Fruentimmer, et ungt og deilig Fruentimmer, som, rimeligviis saaret ved Faldet med Hesten, var falden i Besvimelse. Hr. Pitt følte Medlidendhed“

„Hr. Pitt Medlidendhed, Sire?“ — „Ja, min Søn, eller, om Du hellere vil, Kjærlighed!“ — „Kjærlighed! raabte Prindsen: Ak, jeg beder Deres Majestæt om Forladelse, men hvad De fortæller mig, er saa overordentligt, at“

„Ja, Du maa ikke tænke, Georg, det er for Inter, jeg saa tidligt har kaldet Dig bort fra den bevidste Person og fra Shakespeare. Hr. Pitt oppebiede sin Tjener, som fulgte ham i Frastrand, og Begge hjalp nu Miss Simms paa Benene. Hr. Pitt lod hende lugte til dette Hovedvandsæg, som aldrig forlader ham, hverken i Parlamentet, eller naar han har den Ære, at arbeide med mig. Tjeneren maatte imidlertid gjøre Anstalt, og een og samme Bogn rullede til London med min Premierminister og en Landløberiske, en Forbryderiske, som ikke har fortjent Bride-well, men Galgen.“

„Det kommer der ud af, sagde Prindsen af Wales meget alvorligt: Det kommer der ud af, naar man aldrig besøger et Bertshuus efter Midnat, aldrig omgaaes med blandet Selskab; den første Bedrageriske, der forlanger Ens Pung, giver man den tillige med sit Hjerte.“

„Jeg er deri ikke saa gandske enig med Dig, Georg; men nok er det, Hr. Pitt har baaret sig ad, som jeg siger. Han har taget sig af denne Qvinde, han har unddraget hende Landslov og Ret, og i denne Time — kan Du tænke Dig, Georg! — i denne Time lever Hr. Pitt med hende i et Huus i London, Mary: Street No. 15. Du

seer, jeg er godt underrettet, og — tilføiede den gode Konge — jeg tør vedde hundrede Guineer paa, at De bestille noget Andet, end at studere Shakspeare, som Du gjorde inat.“

„Dersom Deres Majestæt tillader, skulle vi spille Sir William et Puds, sagde Prindsen leende: Denne Dandy, denne Brummel, hvis Loyalitet Deres Majestæt, vist uden Grund, har saa ufordeelagtige Tanker om, kan være os til stor Nytte her, og iaften skal Deres Premierminister ikke mere finde sin Dame i Røden.“

„O, my boy! O, min Dreng! raabte Kongen: Det var just det, jeg vilde. Saa Du mener, at denne Brummel dog kan bruges til Noget? Du tænker, som jeg, Georg. Du erkjender, hvor farligt det er, at lade Hr. Pitt blive i en saadan Qvindes Hænder. Statens Hemmeligheder, Statens Penge, Engellands Premierministers Liv — Alt befinder sig i en Strateursøverskes Hænder, der uden tvivl er i Ledtog med en talrig Bunde, som har sine Garn ude allevegne. Om vi end kun havde simpel Christenpligt at opfylde mod Hr. Pitt, saa maatte vi i vor Samvittighed føle os forbundne til, at udrive ham af denne Fare. — Men, min Ven, Hr. Pitt er en stolt Mand, og man maa vogte sig, at man ikke støder ham for Hovedet. Jeg har tænkt, at Du alene kunde aabne hans Dine.“

„Jeg? Jeg skulde moralisere for Hr. Pitt?“ — „Hvorfor ikke? Factum er notorisk, det taler for sig selv. Beed Du ikke, Georg, af egen Erfaring, hvortil et udsævende Liv kan lede? har Du ikke den Magt over ham, Din Fødsel skjænker Dig? Efter mig skal Du være hans Konge, med mindre denne Qvinde myrder ham . . . Du husker, han bærer en Camee paa sin Finger af totusinde Punds Værdi.“

Det, Kongen sagde, var saa rigtigt, og den fortalte Begivenhed havde, ihvor overordentlig den end var, noget

saa Naturligt, at Prindsen af Wales, smigret i sit Jnderste ved et Hverv, som maatte gjøre Premierministeren mere overbærende med hans Udskæielser, ikke betænkte sig paa at modtage det. Han lovede at handle med ligesaamegen Iver, som Forsigtighed, og forlod Windsor, for at løbe til Mary: Street.

„Denne Historie vil ret glæde mine Benner, tænkte han underveis: Sheridan vil den give et godt Sujet til en Comédie, Brummel faaer langt om længe Hævn over Pitt. Og er den lille Simms saa smuk, som Kongen min Fader siger, skal hun deeltage i vor Souper.“

„Han kommer til Mary: Street, han banker paa et lidet Huus, som har No. 15, og træder ind til en Qvæker. Ihukommende den Skindhellighed, hvorfor man beskylder denne Sekt, tvivler han ikke om, at være gaaet rigtigt. Han henvender sig til Huusverten, og forlanger, at føres til Hr. Pitt.“

„Hr. Pitt! siger Qvækeren: Du gaaer feil, min Ven. Hr. Pitt har aldrig været hos mig. Jordens Vældige træde ikke over min Dørtærskel.“

Prindsen giver sig tilkjende, og erholder let Tilladelse til, at randsage allevegne i Huset. Intet Spor af Hr. Pitt eller af Miss Simms.

„Belan! sagde han: Kongerne bedrager man altid; om det saa kun er en Gade, et Huusnummer, saa siger man dem aldrig det rette.“

Han løber fra Huus til Huus. Kjød deraf, beslutter Prindsen omsider, at opsøge Premierministeren i hans eget Hotel. Han finder ham i hans Cabinet, staaende for en Kamin, Haanden under Kinden, Dinene halvtlukte, som en Mand, der grunder dybt.

„Sir William! siger Prindsen til ham: De har faaet mig tidligt paa Benene idag, og jeg tilstaaer, at jeg

havde gjort Regning paa, at finde Dem et andet Sted, end her.“

Pitt smilte tungsindigt og sagde, idet han bøiede sig med Uresfrygt: „Harde jeg tænkt, at Deres kongelige Høi:hed ønskede, at see mig, skulde jeg strax været til Tjeneste, uden at De havde behøvet, at uleilige Dem for min Skyld. Deres kongelige Høi:hed kommer fra Mary:Street?“

„De veed det, Sir William? Nu vel! De kan for:double Deres Quækers Honorar; han har bevaret Deres Hemmelighed med en beundringsværdig Diskretion.“

„Jeg har aldrig sat min Fod i Mary:Street.“ — „Jh hvad! De er nylig kommen derfra.“ — „Og jeg har endnu min Camee! Det er mærkværdigt — ikke sandt? — Min Prinds, vedblev Ministeren, idet han rakte ham Ca:méen. De ville gjøre mig den Ære, at modtage dette Klenodie, som jeg ikke vidste, De satte saa stor Priis paa. Vil Deres kongelige Høi:hed vende tilbage til Windsor, og lade Dem vise den Kjole, Hans Majestæt havde paa ifor:gaars, da vil De, i den høire Lomme, mellem endeel ubetydelige Papirer, finde en trykt Piece, som hans Majestæt, paa En af sine Promenader, har kjøbt af en Bisefjærling, og som indeholder Fortællingen om Catharina Simms's Liv og Død. Det var en ulykkelig Qvinde, som, forbunden med en Tyvebande, stjal og røvede paa Landeveien. Catharina Simms er bleven hængt for tre Dage siden; hun var 49 Aar gammel og eensøiet. Men rigtignok skal hun i sin Ungdom, da hun endnu havde begge sine Pine, have været meget smuk, og det forholder sig ogsaa rigtigt, at der med hende har tildraget sig et Eventyr, ligt det, der imorges er bleven fortalt Deres kongelige Høi:hed, kun med den Forskjel, at det ikke var mig, der var Helten deri. Hans Majestæt har læst denne Historie; i Nattens Søvn:løshed er den løben rundt i hans Hoved, og formedelst en

Idee-Association, som jeg ikke kan forklare mig, er han selv kommen til at troe paa den Anekdote, han har fortalt Dem.“

„Jeg forbauses, Sir William! raabte Prindsen af Wales: De vover, at sige mig, at der ikke kommer et Ord ud af min Faders Mund, uden at det bringes Dem, at Kongen altsaa er omringet af Spioner, og at“

„Dersom De. es Kongelige Høihed vilde spørge de Domestiker, som ere nærmest om Hans Majestæts Person, da vilde De overbevise Dem om, at det kun er af en piinlig Nødvendighed, jeg betjener mig af slige Midler, og i dette mit Forhold kun finde et nyt Beviis paa min dybe Ærefrygt for Kongens hellige Person.“

Samme Dieblik indtraadte Doctor Willis i Ministerens Cabinet. Pitt betegnede ham for Prindsen med et Blik, bukkede sig, og tilføjede med et tvetydigt Smil: „Deres Kongelige Høihed ville forberede Dem paa Regentkabet; der er intet Haab mere Kongen er gaaet aldeles fra Forstanden.“

Marie Ancard.

En Dronnings Reise.

(Faktisk.)

En kold og regnsfuld Dag i April 1791, rullede en Postchaise med Fire for henad Landeveien fra Lons-le-Saulnier til Besançon. I Bognen sadde to Damer: den Ene, høi, smuk, elegant, med et Ansyn fuldt af Adels, sad ene i Carleschen; paa Forsædet sad en ung Pige, hvis Toilette og Tone røbede en Kammerjomfru eller Selskabsdame.

„Hvad er Klokken?“ spurgte Hiin. — „Fire!“ — „Vi komme ingen Veie! hvor disse Postilloner ere sene!“ — „Veien er gruelig.“ — „Hvilket fatalt Ophold! Syg, ude af Stand til at fortsætte min Reise, har jeg maattet blive tre Dage i Lons-le-Saulnier, jeg, som har den stærkeste Opfordring til at ile! Og for at gjøre Ulykken fuldkommen, maa jeg træffe saa slet Befordring! Jeg troer virkelig, at man, paa hver Station, med Flid har udsøgt de daarligste Heste til os.“

„Men, Madame, Hestene trave jo alt hvad de kunne! Men Veiret er slet; Regnen skyller ned. Jeg er overbevist om, at den unge Mand, som følger efter os, finder, at vi kjøre alt for stærkt.“

„Hvorledes? Er den unge Mand der endnu?“ — „Ja, Madame; han er lige bagefter os, han har ikke tabt en Tomme Terrain, det er en meget god Cavaleer!“ — „Det unge Menneske maa have gode Stunder, siden han kan gjøre en saadan Promenade paa syvotte Mil i dette afskyelige Veir.“ — „Siig hellere, Madame, at han maa være meget forelsket.“

„Han er tosset. Saaledes at forfølge En, som han kun har seet et Glimt af, som han aldrig har talt med!“

„Det viser, at vi endnu, herude i Provindsen, have nogle gode Levninger af Fortidens Ridderlighed: romaneske Hoveder, unge Eventyrere. Jeg kunde nok lide, at see vore galante Herrer i Paris og Versailles galoppere saaledes efter mig i en øsende Regn, paa en halsbrækkende Wei. Men deres Lidenfkap er mageligere af sig. Fortælle Dumheder, og gennemføre en Intrigue, det kunne de; men de vilde neppe gjøre det, som denne vakke Provindsbeboer gjør.“

„Og de havde Ret i ikke at gjøre det; thi Alt, hvad han, ved denne Tour, kan vinde, er et Par stive Been eller en dygtig Snue.“

„Den stakkels Fyr!“ — „Du beklager ham, Susanne? Har han maaskee vundet Dig for sig?“ — „De kjender mig alt for vel, Madame, til at fatte en saadan Misstanke. Denne Chevalier . . .“

„Ah, det er en Chevalier?“ — „Har jeg ikke sagt Dem det? Og desuden har De jo læst de Breve, han har vovet, at tilskrive Dem, før De sønderrev dem, og de vare underskrevne. Han hedder Des Maillettes og er af meget god Familie.“

„Jh, der har jeg jo gjort en meget smigrende Erobring!“ — „Han har seet Dem træde ind i Gæstgivergaarden i Lons-le-Saulnier; han var stedse i Nærheden, naar De viste Dem ved Binduet, og det første Blik har gjort ham forelsket. Hvad vil De, Madame! Der findes endnu Nogle af disse Hjerter, der strax komme i Brand, og De kan hverken undres eller fortørnes over at have vaft en pludselig Lidenfkap.“

„Men Du har dog vel idetmindste været diskret? Du har dog ikke sagt ham, hvo jeg er? Du veed, jeg har mine Grunde til at bevare det strengeste Incognito paa denne Reise. Det er derfor, jeg hverken har villet tillade

Hertugen af L., eller Marquis'en af C., eller nogen Anden af mine troe Tjenere, at ledsage mig."

„Frygt ikke! Han veed ikke mere, end de Andre, og det er ikke hans Skyld, thi han har ikke sparet paa Spørgsmaal. Jeg har svart ham simpelthen, som jeg har svart Alle, at De hedder Madame de Pryné, og at De reiser for Deres Fornøielse. Men det var ham ikke nok, og han har drevet sin Nysgjerrighed saavidt, at han har ranglet med en Pung fuld af Guld, i det Haab, at gjøre mig mere meddeelsom. Da han mærkede, at hans Tilbud saarede min Delikatesse, og at min Taushed var uroffelig, tog han sin Tilflugt til Gisninger. Udentviol, sagde han: er det en stor Dame, som Tidens Ulykker og de Uroligheder, der ryste Frankrig, nøde til at skjule sig og at flye; men jeg skal følge hende til Verdens Ende!"

„Du skal see, denne Tosse ender med at kompromitere mig!"

Man holdt; for at skifte Heste, og efter et Dieblis Taushed fortsatte Susanne Samtalen: „Nei see dog den stakkels Chevalier, hvorledes han holder sig bag Vognen og lader sig roligt gjennembløde! O, det er rørende!" — „Det regner altsaa endnu?" spurgte Madame de Pryné.

Hun trak sin Handske af, og med en Haand, beundringsværdig hvid, skabt til at henrykke og sunklende af Diamanter, ordnede hun sine blonde Lokker, Kniplingerne om sin Kappe, og stak Hovedet, trods Regnen, ud af Vognen. Saa sandt er det, at Iver, Hengivenhed og Udholdenhed altid tilsidst finde deres Løn.

„Hvor ere vi?" spurgte den smukke Reiserende Postillon. — „I Baur!" — „Og næste Station?" — „Jougne!" — „Er det et godt Sted?" — „Det troer jeg! En By med syvtusinde Sjele og Gæstgiverstedet „Sølvløven", hvor man er som i et Palads." — „Meget vel!"

I denne lille Dialog havde Ordet været for Postillo:nen og Blikket for Rytteren, thi Madame de Pryné var ikke ubarmhjertig. Efter at havde udøvet denne Kjærlig:hedsgjerning, traf hun Vinduet op.

„Madame vil altsaa overnatte i Jougne!“ sagde Susanne. — „Paa ingen Maade! Vi fortsætte vor Reise inat. Du veed, at jeg imorgentidligt skal være i Besançon. Vi souperer i „Sølvloven“, hvor man er, som i et Palads, og saa reise vi igjen. Den stakkels Chevalier, det gaar ud over ham!“

Neppes vare vore Reisende komne tilbords i „Sølvloven“, før en Embedsmand med trefarvet Skjærf traadte ind, kastede et opmærksomt Blik paa Madame de Pryné, og syntes at sammenligne den smukke Reisendes Træk med et Signalement, skrevet paa et Blad Papiir, som han holdt i Haanden. Efter denne Undersøgelse, som syntes at sysselsætte ham levende, forlangte Manden, der ei var nogen Ringere, end Mairen i Jougne, at see de Reisendes Pæse.

Madame de Pryné syntes forvirret. — „Kan De ikke forskaane os for denne Formalitet, min Herre? sagde hun: Alle vore Papiirer ligge i En af vore Kufferter.“

„Det gjør mig ondt! sagde Mairen tørt: Men Ingen kan fritages for at underkaste sig en Formalitet, som er saa yderst vigtig i den Tid og det Land, hvori vi leve. Man skal bringe Deres Kufferter.“

Og trods de to Damers Bønner og onde Lune bleve Kufferterne hentede ind i Spisesalen. Man aabnede først den største, og hvor studsede ikke Mairen, da han fik fat i en temmelig stor Pose fuld af Guldstykker!

„Hvad er dette hersens?“ raabte han forbauset. — „Men, min Herre, svarte Madame de Pryné smilende: De seer jo nok, hvad det er! Det er Louisd'or. Er det maaskee ikke tilladt, at føre Penge med sig naar man reiser?“ — „Efter Omstændighederne! Summen synes mig

noget stærk.“ — „Bah! En tredive tusinde Livres, hvad vil det sige!“ — „Tredive tusinde Livres! Det lugter djævelblændt af en Emigration.“ — „Mener De? De har en fin Næse, Hr. Maire.“

„O, De maa gjerne lade som De var ved godt Mod og snakke *sans façons!* Jeg er ikke af dem, man let kan narre.“ — „Gud bevares! De er vist en meget klog Mand!“ — „Jngen Gloser, Madame, om jeg maa bede! Jeg skal lære Dem, at respektere den Værdighed, hvormed jeg er beklædt.“ — „Jeg beder Dem troc, at jeg har den dybeste Respekt for den Værdighed, hvormed De er beklædt.“ — „Nu, det glæder mig! Men — med Deres Tilladelse — vil jeg fortsætte Undersøgelsen af Deres Kuffert.“ — „Som De behager, Borger Inquisitor!“

Mai'en vilde svare, da han, efter at have optaget et Lag Linned, fik Die paa de rigeste Broderier. Han fremtrak af Kufferten to Kober, bedækkede med Guldbroderie samt en Fløielskaabe, foret med Hermelin og smykket med en Ugraffe af Diamanter.

„See der! raabte han: Der er Beviser for min Mistanke!“ — „Vil De maaskee gøre mig den Fornøielse, at sige mig, hvad Mistanke De har?“ — „Tilstaae først, at Navnet de Pryné, som De har indskrevet her i Gæstgiverens Bog, er et laant Navn.“ — „Jeg tilstaaer det!“ — „Saa har jeg nok, og De behøver ikke at sige mig mere.“ — „Er det da en Forbrydelse, at reise under et antaget Navn, naar Ens Infognito ikke skjuler nogen strafværdig Hensigt?“ — „Ja, det er just det, vi skal undersøge!“ — „Lader os ende denne Scene, min Herre! Jeg skal strax vise Dem mit Pas.“

„O, det behøves slet ikke. Deres Pas har ingen Betydning for mig mere, og jeg fritager Dem for at vise mig det. Det har uidentviol været Dem let, at forskaffe Dem falske Papirer . . . Men see her! Her er noget, som

kan gjøre al Forstillelse tilskamme, og tilintetgjøre den Hømmelighedsfuldhed, hvormed De endnu søger at angive Dem.“

Triumpherende løftede Mairén begge sine Hænder iveiret. I den Ene holdt han en Krone og i den Anden et Scepter af Guld. — „Nu er jeg paa det Rene! Jeg veed, hvem De er!“ — „Siig mig det da!“ — „De er Marie Antoinette af Østerrig!“ — „Dronningen!“ — „Ja, Madame, og De vil emigrere til Sveiz; men jeg ventede Dem.“ — „Virkeligen? De vidste, at Dronning Marie Antoinette vilde flygte og komme herigjennem?“ — „O, ja vel! Man havde i Paris Mistanke om Deres Plan, man gav mig et Bink, og De seer, at jeg har passet paa. Ah, De tænkte maaskee, at dreie mig en Børnæse? Nei, jeg er gammel! Jeg skal opfylde min Pligt indtil Enden. I Lovens Navn, Madame, jeg arresterer Dem!“ — „Uden andre Beviser?“ — „Ere de, jeg har, ikke klare nok?“ — „Og om jeg nok engang bad Dem eftersee mit Pas?“ — „O, lad det være godt! Det er formodentligen laant, ligesom Navnet de Pryné.“ — „Saa Intet kan røkke Deres Mening?“ — „Intet!“ — „Isaafald, min Herre, har jeg intet Andet at gjøre, end at underkaste mig.“

Mere end eengang havde Susanne forsøgt at blande sig i Samtalen, men hendes Herskerindes bydende Mine havde paalagt hende Tausshed.

Dronningen og hendes Ledfølgerinde bleve indlogerede i det smukkeste Bærelse i „Sølvløven“, og fik to Skildvakter uden for deres Dør. Man slog Trommen, man sammenkaldte alle Byens betydelige Mænd, Nationalgarden traadte i Gevær, og Lokalautoriteterne toge Sæde i den store Sal i Gæstgivergaarden. Man raadsløg, hvad der, i en Sag af saa stor politisk Bigtighed, var at gjøre. En vild Demagog, det exalterede Parties Overhoved, tog først Ordet, og udtrykte sig saaledes:

„Borgere!

Vi have gjort en fortræffelig Fangst; men — som en berømt General i Oldtiden allerede har bemærket — det er ikke nok, at seire, man maa ogsaa vide at benytte sin Seier. Om faa Dage ville hele Frankrigs Blikke være fæstede paa os. Herefter vil Tougne slutte sig til de berømte Byer, hvis Navn tilhører Historien. Lader os derfor have os til vor nye Stillingens Hvide, lader os fortjene Nationens Bifaldsjubel! Gid Cato's Visdom og Brutus's Fædrelandskjærlighed maa befjæle os, og gid vor Beslutning maa være værdig at stilles ved Siden af den græske Areopags og det romerske Senats ophviiede Domme! . . . Hører, hvad jeg vil foreslaae! Stændens Patrioter skulle danne en hellig Bataillon; vi sætte Marie Antoinette af Østerrig i vor Midte, og føre hende for Nationalforsamlingens Skranke. Enhver af os skal bære et af dette Kongedømmes Insignier, som vi have standset i Flugten, dette Scepter, denne Krone, denne Dronningekraabe, og alt dette Flitterguld, som saarer vore republikanske Dine! Vi nedlægge dette Bytte paa Fædrelandets Alter, og vende hæderligen tilbage til vor Urne, efter at have modtaget vore Brødres Bykonstninger og Frihedens Tak. Sluttelig fordrer jeg, for at Nationen ei skal bebyrdes med nogen Udgift i den Anledning, at de tredive Tusinde Livres, man har fundet hos Flygtningen, skulle anvendes til at bestride de med vor Reise forbundne Udgifter."

Denne Tale gjorde et dybt Indtryk, men de mere Maadeholdne satte en anden Beslutning igjennem, at man nemlig skulde oppebie nærmere Ordre fra Nationalforsamlingen.

Som dette forhandlede, indtraadte Chevalier des Maillettes, som to-tre Fald havde forsinket, gjenneblødt, tilføjet, mat, overslagen i alle Lemmer, i „Sølvløven.“ Hans første Ord var at spørge, om man ikke havde seet to Damer i en gul Berline. Man greb ham strax, og førte ham for Comiteen.

„Hvo er Du? Hvad er Dit Navn?“ spurgte Præsidenten. — „Isidore des Maillettes!“ — „Og hvad

forestiller Du hos de Personer, Du har spurgt efter?" — „Jeg kjender Dem ikke!" — „Du kjender Dem ikke, og Du galopperer efter Dem? Du kjender Dem ikke, og Du søger Dem? Det er en daarlig Udflugt, der gjælder ligesaa meget som en positiv Tilstaaelse." — „Jeg begriber ikke, hvad De vil sige!"

„Udentviol, raabte Jakobinerhøvdingen: Udentviol skjuler dette Menneske sit sande Navn og sin virkelige Stilling. Det er rimeligviis en eller anden stor Herre fra Versailles, Prindsen af Lamballe, en Polignac, hvo kan vide det! Maa ske endogsaa Greven af Artois, der paa Forræderviis er vendt tilbage til Frankrig. Randsager ham!"

Man fandt hos Chevalieren fire Louis, et Uhr, og et Kjærlighedsbrev, sammenlagt, forseglet, men uden Adresse. Dette Brev blev nu Gjenstand for en omhyggelig Undersøgelse. Man søgte en politisk og mysteriøs Betydning i de galante Phraser, det indeholdt, men det var spildt Umage.

Da tog Præsidenten Ordet: „Vi ville sende denne Billet til Nationalforsamlingen, der rimeligviis vil være heldigere, end vi, og vide at finde Nøglen til disse ømme Hieroglypher. Thi denne saakaldte des Maillettes kan ikke nægte, at det jo er et Grinde, han har havt at besørge for Dronningen."

„Hvad for en Dronning?" — „O, Du behøver ikke at stille Dig saa uvidende! Vi have nys grebet Marie Antoinette af Østerrig."

„Grebet? . . . her? . . . Dronning Marie Antoinette?" . . .

„Ja. Du seer altsaa, at Forstillelse nytter til Intet og at Du ikke kan gjøre Dig selv nogen bedre Tjeneste, end at sige Alt som det er. Hvad har Du at sige os angaaende vor Fange?"

„Jeg? Jeg har aldrig seet hende!" — „Du fremturer altsaa i Din taabelige Benægtelse? Og Du erklærer

gjentagende, ei at kjende den Person, Du spurgte efter, da Du traadte herind?"

„Hvorledes? . . . den Reifende i den gule Berline? . . . Denne blonde Dame, som jeg har fulgt lige fra Vons-le-Saulnier? . . . Dronningen af Frankrig? . . . O, min Gud!"

„Borger! udbrød Præsidenten med frygtelig Røst: Jeg troer, Du vil spotte os! Ved Du vel, det staaer i vor Magt, at lade Dig angre det?"

Des Maillettes hørte ikke denne Trusel. Den Bevægelse, hvori han var, havde berøvet ham Brugen af hans Sandser. Comiteen besluttede, at efter som man ikke kunde faae noget ud af dette Menneske, maatte man indtil videre nøies med, at holde ham fangen.

Da hans Skjebne var afgjort paa denne Maade, begav Mairen sig, med sit Følge, til Dronningen, for at meddele hende den Beslutning, man, med Hensyn paa hende, havde taget.

„Vor Secretair, sagde Taleren: redigerer i dette Dieflik et Brev til Nationalforsamlingen. De bliver her som Fange, indtil Stafetten kommer tilbage.“

„Meget vel! svarte Dronningen: Jeg har ogsaa skrevet til Nationalforsamlingen. Her er mit Brev, som jeg beder Dem, mine Herrer, have den Godhed, at lade følge med Deres.“

„Gjerne . . . Fra nu af indtil Svaret indløber fra Paris tage vi forlods af de ti Tusinde Daler, som ere fundne hos Dem, 36 Livres daglig til Deres Fornødenheder og 24 Livres til den Dames, som ledsager Dem, og den unge Mand, som her er stødt til Dem.“

„En ung Mand, siger De? . . . Jeg vedder, at det er denne ulykkelige Chevalier des Maillettes!“

„Saaledes lyder rigtignok det Navn, hvorunder han gaaer; men vi have ikke Lyst til at lade os spille paa Næ-

ten af denne Pseudonym, der udentvivt er En af Kronens Storofficerer. Forøvrigt er der Intet til Hinder for, at jo bemeldte Person erholder Adgang til Dem, og dersom De ønsker det, skal man lade ham komme op paa Deres Bærelse.“

„Jeg kunde nok ønske det!“ svarte Dronningen. Og hun tilføiede med en Gestus fuld af Adel: „Adieu, mine Herrer!“

Et Dieblif efter indtraadte des Maillettes, bleg og skjælvende. Dronningen modtog ham med huldfuld Bæredighed. Han sank paa Knæ, greb den skønne Haand, som rakte ham, og berørte den, i dybeste Ærefrygt, med sine Læber.

„Deres Majestæt ville tilgive min Forvoenhed! sagde han: Min Uvidenhed maa undskylde mig!“ — „Jeg tilgiver Dem, min Herre, og jeg vil, i Deres Forhold, ikke see Andet, end en begeistret Hengivenhed for min kongelige Person.“ — „Sæt denne Hengivenhed paa Prøve, Madame, og jeg skal trodse de største Farer, for at gjøre mig Deres Naade værdig.“

„Du vel, Chevalier, De behøver ikke, at vente længe paa Leilighed til at vise Deres Iver. Hele Byen er i Oprør, og Folk stimle sammen under Vinduerne her. Sørg for, at disse Mennesker vorde fjernede; de inkommodere mig med deres Larmen.“

Chevalieren gik ud, og efter et Kvarteers Forløb kom han tilbage, idet han sagde: „Deres Majestæts Befaling er efterkommet. Folkesværmen er adspлтt, skjøndt det kostede Møie. Ved Autoriteternes og Nationalgardens Hjælp er jeg bleven færdig med disse Oprørere, og er sluppen med nogle Puf.“

„Det er en Tjeneste, som jeg ikke skal glemme! tog Dronningen Ordet: Og jeg haaber, at jeg engang vil kunne vise mig erkjendtlig derfor ved at give Dem en Plads ved

mit Hof. Imidlertid udnævner jeg Dem til min Kammerjunker, og beder Dem, i denne Egenkab, befale, at man serverer min Souper ret snart, thi jeg føler en overordentlig Appetit.“

„Hvorledes! I et saadant Dieblig, og efter saa grusomme Sindsbevægelser, har Deres Majestæt Mod til, at være hungrig? Hvilken Sjelsstorhed!“

„Sjelen har, mener jeg, ikke noget med min Hunger at gjøre. De besørger tre Couverts: En for mig, en for min troe Susanne, og en for Dem. Vi ville spise sammen. Rangforskjellen bør forsvinde i Ulykken; Versailles's Etikette vilde ikke være paa sit Sted her i „Sølvløven.“ Sørg endelig for, at man ikke glemmer Champagneren!“

Maaltidet var fortræffeligt. Dronningen bad sine Gæster tilfidesætte al Ceremonie og adsprede hende ved munter Tale. Susanne bad Chevalieren fortælle sin Historie, hvilket den unge Høiburgunder gjorde med megen Naivitet: „Jeg er her fra Egnen og fylder anden Paaske-dag mit toogtyvende Aar. Min Fader er død i Kongens Tjeneste, og min Moder havde opdraget mig for Kirken, thi jeg havde en ældre Broder, min Broder Achilles, der, som Kriger, skulde vedligeholde Familiens Hæder og forplante dens Navn. Ulykkeligviis var han noget trætte: Fjær af sig, og lod sig, for fire Aar siden, stikke ihjel i en Duel. Saa lod man mig træde ud af Seminariet; man aabnede Verden for mig, og min Onkel, Robert de Balbraye, har raadet mig, at styrte mig ind i alle mulige Dumheder og at blive saa stort et Skarn, som muligt, for at oprette den spildte Tid og for at blive af med det Udseende, de Ideer og de Fagter, jeg havde tilegnet mig, medens jeg studerede Theologie. „Hvis Du ikke gjør Dit Bedste,“ sagde han ofte til mig: „saa gjør jeg Dig arveløs.“ Nu vel, saa gjorde jeg da mit Bedste, jeg glemte

de saa Kundskaber, man havde bibragt mig; jeg lærte at ride, jage, drikke, ogsaa videre, ogsaa videre. Enhver af mine dumme Streger satte mig fastere i min Onkels Yndest, og han døde, idet han gav mig sin Betsignelse og efterlod mig titusinde Livres aarlig Rente. Men saa var det bagefter, at vende tilbage til Dyden; jeg maatte forfølge mine slette Veie, og Enden blev, at jeg paadrog mig store Ubehageligheder paa mine Godser, fordi jeg havde pryglet nogle Bønder og bortført nogle Piger. Nu, da Feudalrettighederne ere affæfede, ere Folk paa Landet blevne reent besatte; de mærke, at de have Medhold, og sætte derfor Hovedet høit. Ja, de løfte Haanden mod Den, der, for ti Aar siden havde ladet dem hænge, naar de gave knubbede Ord. Hvorledes skulde jeg vel kunne modstaae en Revolution, som twinger Kongen selv til at falde til Søie? Jeg har forladt mine Godser og opstaaet min Bolig i Lons-le-Saulnier. Men da jeg kjædede mig meget i denne lille By, havde jeg besluttet, at reise til Paris, da jeg saae Dem, Madame. Da tænkte jeg kun paa een eneste Person, hvis Rang jeg ikke vidste. De steg tilvogns, og jeg steg tilhest; jeg fulgte Dem, og jeg er fangen her tillige med Dem."

Næste Morgen, da Dronningen vaagnede, kom Susanne og meldte, at Forgemakket var fuldt af Personer, som ønskede, at gjøre deres Opvartning. — „De have været her siden Daggry! sagde hun: Her er en Liste paa deres Navne."

Det var Adelen's Blomst i denne Egn, som havde det Mod, at bevidne den fangne og forfulgte Dronning deres Hylдинг. Dronningen modtog disse troe Tjenere med en rørende Belvillie; hun bebreidede dem mildt, at de havde kompromitteret sig ved et ubesindigt Skridt, som kunde opbidse Thronens Tjender mod dem.

„Jeg takker Dem, sagde hun til dem: og jeg føler mig dybttrøst ved Bevidnelsen af Deres ædle Sindelag; jeg ven:

tede intet mindre af min brave høiburgundiske Noblesses velbekjendte Loyalitet. Men jeg vil ikke misbruge Deres Hengivenhed, og jeg vil ikke tillade, at De udsætte Dem for en virkelig Fare ved at blive længere hos mig eller ved at komme igjen.“

Dronningen maatte sige, hvad hun vilde, saa var det hende umuligt, at modstaae den Nidkjærhed og Begeistring, som omgav hende. Der var en halv Snees Adelsmænd, som, tillige med deres Familie, endeligen vilde slutte sig til hende i hendes Ulykke og danne hende et Hof i „Sølvøven.“ Enten hun vilde, eller ikke, maatte hun lempe sig efter dem, og for at vorde de Dvrige quit, valgte hun Fire, som skulde omgive hendes Person: Abbed de Blanzay, Baron de Moiret, Præsidentinde Du Ribois og Mademoiselle de Casterville. Disse fire Personer udgjorde, tilligemed Susanne og des Maillettes, Dronningens Selskab, og hun vakte deres Beundring ved en Huldosalighed, en Blidhed og en Munterhed, som ei kunde Andet, end forbause under de kritiske Omstændigheder, hvori hendes Majestæt befandt sig.

Imidlertid havde Mairen og Belfærdskomiteen i Jougne nok at gjøre med, hver Dag at affatte og til Nationalforsamlingen at indsende en detailleret Bulletin, hvori der af lagdes nøiagtigt Regnskab for Alt, hvad deres Fange foretog sig paa hver Tid af Dagen.

„I dag — lød det i Bulletinen — stod Dronningen op klokken ti.

Hun spiste til Middag med meget god Appetit, i Selskab med de Personer, hvoraf hendes Huus bestaaer.

Efter Maaltidet vilde Dronningen være alene; hun gik op og ned i sit Bærelse i oprørt Tilstand, idet hun udtalte Ord, hvis Mening vi ikke kunde fatte. En Videnskabsmand meente, det var Vers.

Klokken tre lod Dronningen sit Selskab træde ind, og spille et Parti Reversino med Abbed de Blanzv, Præsidentinde de Ribois og Mlle. de Casterville.

Klokken fem lagde Dronningen Kortene fra sig, og underholdt sig gandske sagte med den saakaldte Chevalier des Maillettes; siden blev Conversationen almindelig, og man talte meget oprømt om ubetydelige Ting.

Klokken otte forelæste Borger de Moiret, med lydelig Røst, noget af en Bog.

Klokken ni serverede man Aftensmaaltidet, som blev trukket ud til henimod Midnat.

Klokken tolv trak Dronningen sig tilbage i sit Appartement.“

Saaledes gik det i fem Dage. Da begav det sig, at Baron de Moiret, som tilbragte en Deel af sin Tid udenfor „Sølvløven,“ tog Dronningen tilside og sagde til hende: „Alt er forberedt til Deres Majestæts Flugt. Vore Bønder have sluttet et hemmeligt Forbund og stillet hundredtusind Daler til min Raadighed. Jeg har vundet Deres Bogtere, og ved Midnatstid vil en Postchaise vente Dem ved Enden af Gaden. Mine Forholdsregler ere tagne, saa vi ubehindrede kunne forlade Byen. Imorgen kan Deres Majestæt dinere i Freyburg.“

„Nei! svarte Dronningen: Imorgen reiser jeg til Besançon, eller til Paris, thi imorgen kunne vi vente Nationalforsamlingens Svar, og min Skjebne vil da vorde afgjort. Jeg haaber det Bedste, og vil ikke flygte. Det vilde desuden være at samle et nyt Uveir over mine Bønders Hoveder, og De har allerede gjort nok for mig.“

Der kom en overordentlig Coureur fra Paris med Depescher til Autoriteterne i Jougues. Comiteen traadte

sammen og bad Dronningen overvære Aabningen af Nationalforsamlingens Skrivelse. Denne var stilet til Mairen i Jougue og affattet saaledes:

„Borger!

Vi lade Dig hermed vide, at Marie Antoinette af Østerrig ikke har forladt Paris, og vi paalægge Dig, at lade den anholdte Mlle. Sainval, Actrice ved Théâtre-Français, frit og ubehindret passere til Besançon, hvor hun er engageret til en Række af Forestillinger.“

„Mademoiselle Sainval! raabte Stadens Notabiliteter Hvorledes, Madame? De har mystificeret os, De har ladet os antage Dem for Dronningen!“

„Mine Herrer! svarte Mlle. Sainval: Jeg er virkelig Dronning, Dronning af Pontus, af Palmyra, af Babylon, af Carthago, af Tyrus og af tyve andre tragiske Kongeriger. Kan jeg gjøre for, at Mairen i Jougue har taget Melpomenes Diadem for Frankrigs Krone? De har mystificeret Dem selv. Det var mig jo ikke muligt, at betage Dem Deres lidenskabelige Bildfarelse; saa lempede jeg mig da derefter. Maaſkee tør jeg bede Dem være lidt besindigere for Fremtiden. Med Nationalforsamlingens Tilsladelse forlanger jeg nu Forspændsheste. Jeg opgiver en Rolle, som jeg har spillet mod min Billie, og tager imorgen fat paa mit Repertoire. Adieu, mine Herrer!“

Efter saaledes at have tiltalt Revolutionskommitteen i Jougue, vendte Mlle. Sainval tilbage til sine Hoffolk. — „Jeg skylder Dem, sagde hun: at retfærdiggjøre mit Forhold. I det jeg lod mig beklæde med en Bærdighed; som jeg forgjæves vilde have frabedt mig, kunde jeg gjøre den ophøiede Person, som den ene tilkommer, en Tjeneste. Vil Dronningen flye, som man formoder, og kommer hun herigjennem — tænkte jeg — saa vil hun ikke vorde foruroliget af Argusoine — Ingen vil søge hende, da man troer, at have hende Iøvrigt have De, mine Da:

mer, Intet bortgivet af Deres Værdighed ved at gjøre mig Selskab. Skjøndt jeg tilhører Theatret, flyder der dog ædelt Blod i mine Aarer: Mit egentlige Navn er Alziari de Rochefort, og min Familie er en af de Bedste i Provence.“

Hun tilføiede, idet hun vendte sig til des Maillette's: „Hvad Dem angaaer, Chevalier, da seer De nu, hvorledes man kan komme afsted, naar man løber iblinde paa Landeveien efter Eventyr. Jeg har lovet Dem en Plads ved mit Hof, saasnart jeg igjen kommer paa min Throne; jeg skal holde Ord. Min Throne er Comédie Française, og naar De kommer til Paris, skal jeg skaffe Dem en Plads i den første Loge.“

Eugène Guinot.

Baron Knigge's Datter.

(Fra: „Der hinkende Teufel in Hamburg,“ Leipzig 1840.)

„Hvad er det for et Sted? spurgte jeg Dæmonen, pegende mod Neustadt.

„Det er den dybe Kjælder! svarte han, gjættende mine Tanker: En Verden i det Smaa! tilføiede han. En Republik i Republiken; et Hjem for den høieste Glæde og den dybeste Elendighed, for den forskyldte og uforskyldte Armod. Her er det, Betlerens sidste Hvid forødes, med en Sorgløshed, som om han havde Millioner at byde over. Her er det Sted, hvor selv den meest Forlorne af alle forlorne Sønner finder et Tilflugtsted, for saa vidt han endnu

ikke har lagt sig ud med Politiet. Her kan han, i et Par Minuter, jage de Penge, han, ved Betleri eller Bedrag, er kommen i Besiddelse af, gennem Halsen, uden at nogen Moders: Sjel fortænker ham deri. Her er den Konge, der ingen Skam, ingen Mennekesfrygt kjender mere. Her er man glad, uden at have en Skilling i Lommen, uden at vide, hvor man skal spise til Middag næste Dag. Her ud: ruges de listigste Paafund, og selv den snildeste Diplomat kunde lære meget i denne Skole.“

„Dette Billed forlyster og interesserer mig! sagde jeg: Især Udtrykket i Physiognomierne.

„Det er Udtrykket af raa, umættelig Lyst, der gjenta: ger sig i alle disse Ansigter. At nyde, uden at arbeide, er alle de Mennekeses Løsen, Du seer forsamlede her. De ansee Den for den største Løse, der fortjener sit Brød i sit Ansigts Sveed, og alle dem, der tænke paa den Dag imor: gen, falde de Gniere. De bekymre sig hverken om Kunst eller om Videnskab, hverken om Handel eller om Politik, hverken om Industri eller om Agerdyrkning. De frygte hverken Gud eller Djævel, men Politiet frygte de over: maade, og de ansee det for den største Ulykke, at komme i Kast med det. Næsten Alle ere de Folk af Talent og ud: rustede med store Handskræfter, men disse misbruge de i de uværdigste Diemed. Her gjælder ingen Rangforordning, ingen Stand; den Ene foragter ikke den Anden, fordi han er uslere klædt, eller fordi han maa nøies med grovere Kost. Her gjælder den fine, listige Industriridder i sin omhyggeligt børstede, skjøndt noget lussidte sorte Kjole ikke meer, end Betleren, som, hyllet i Laster, bærer allehaande Legemsbræt tilskue. Du seer Personer af alle Stænder her, selv Søn: ner af Grever og Ministre, som, efter at have forødt deres Arv, ere sunkne fra Trin til Trin, indtil de omsider ere vandrede de halvtredsfindstyve Trappetrin ned i „den dybe Kjælder,“ og her have fundet et forønsket Asyl. Den for:

dum saa stolte Herre finder det nu ikke under sin Værdighed, at drikke af eet Glas med Skarnagerens Søn; fordum bortspilte han en Aften mange Tusinde ved Pharo; eller Roulettebordet — nu spiller han med smudsige Kort om et Par Styver; fordum kunde ingen Rok lave ham Maden tilpas — nu genere Madikerne i det fordærvede Kjød ham ikke mere, og han, som tilforn spiste paa Sølv, tager nu tiltakke med en sprukken Leerfaal!“

„Men jeg seer ogsaa Fruentimmer her!“ afbrød jeg.

„Forlorne Døttre, lige som Mændene ere forlorne Sønner. Havde Naturen udstyret disse arme Skabninger lidt gavmildere, vilde Du ikke finde dem her. Betragt dem. De ere uden Undtagelse hæslige, mange blandt dem endogsaa affrækkende; hæslige, og deres blege, opblæste Kinder, de stive, fremstaaende Næse, den bleg;blaae Mund, det uredte Haar, de urene, lasede Klæder røbe kun alt for tydeligt, at de ere forfaldne til Drif.“

„Og hvormed ernære disse Ulykkelige sig?“

„Nogle trække gjennem Gaderne som Harpespillerker, Sangerinder ic.; med deres skrækkelige, af Brændeviin rustne Stemme synge de uteerlige Viser paa Gadehjørnerne, og sælge dem tillige trykte. Andre have opfundet en rørende Historie, hvorved de bevæge de følsomme Tilhørerinder indtil Taarer. De ere ædle, men ulykkelige Døttre, som have en døds syg Moder at underholde og pleie, eller gifte Korer, hvis Egtefæller ligge syge af Svindsot, eller Mødre til en halv Snees hungrige Børn osv.“

„Fortæl mig noget om hende hist, der, i en saa malerisk Stilling, støtter sig paa sin Guitarre. Der ligger i hendes Ansigt en Melancholie, som, trods dets ellers modbydelige Udtryk, interesserer mig.“

„Det er „den dybe Kjælders Melpomene“, en forunderlig, høist ulykkelig Skabning, der allerede har rørt mangt et godt og blødt Hjerte til den meest levende Deel:

tagelse. Hun er en naturlig Datter af en bekjendt Digter“

„Af en Digter?“ afbrød jeg Fortælleren fuld af Forundring.

„Af en Skribent, hvis Navn endnu nævnes tidt, og af hvis Skrifter der endnu foranstattes nye Oplag, især af det, der er betitlet om Omgang med Mennesker.“

„Hvorledes? raabte jeg: Hiin blege, pluskindede, melancholske Skabning skulde være en Datter af Baron von Knigge?“

„Saa siger man almindeligt. Den ædle Friherre, der var alt for meget sysselsat med sine Forfatter-Ideer, har vel kun sysselsat sig lidet eller slet intet med denne Datter, og saa valgte da Malvina — dette velklingende Navn fører den Ulykkelige — sin Omgang efter Behag, medens hendes Fader arbejdede ivrigt paa sin „Omgang med Mennesker.“ Af Naturen udstyret med hedt Blod, med fyrige Sandser, og med det, som den aandrige Franskmænd kalder *la beauté du diable*, men hvoraf nu ethvert Spor er forsvundet, skejede hun tidligt ud, løb bort med et ungt Menneske, der snart forlod hende, flakkede længe om i Verden, og da hun ikke vilde gjøre ordentlig Brug af sine Talenter og Kundskaber, eller forbedre sine Sæder, kom hun omsider hid. Da hun endnu seer temmelig robust ud, vilde det ikke nytte hende, at betle. Hun har derfor grebet til et andet Erhvervsmiddel; hun spiller det meest romantiske af alle Instrumenter, Guitarren, temmelig godt, og synger dertil de tungsindigste Sange, med en Stemme, som engang maa have været smuk, men som nu er gandske fordærvet ved den hyppige Nydelse af hendes Yndlingsdrik.“

„Om Vinteraftener hører man hende uden for de Riges Binduer og næsten altid vækker hun Opmærksomhed og Medlidenhed ved sine melancholske, ei uden Kunst foredragne Sange. Aldrig beder hun, som andre Kunstvaganter, om

en Gave, men venter taalmodig til man giver hende noget.“

„Om Sommeren driver hun om i Omegnen, med Guitarren under Armen, og ofte seer man hende, i malerisk Stilling, det blaae Guitarrebaand slynget om Nakken, sidde uden for de Riges Landsteder, hvor hun præ luderer, synger og spiller saalænge, til man giver hende noget. Da disse Gaver altid falde splendidere ud, end de, man byder almindelige Gademusikanter, kunde hun leve meget godt, ja endogsaa spare noget sammen for sine gamle Dage, men da hun uafslædtigt staaer i Kjærlighedsforbindelser, og ikke kan leve uden Brændeviin, befinder hun sig stedse i den yderste Nød.“

„Hvorledes er det muligt, raabte jeg: at en Person, der dog rimeligviis har nydt nogen Opdragelse, ikke tusindgange foretrækker Døden for et saadant Liv! Maa skee havde hun dog staaet til Redning, hvis Nogen havde raft hende en hjælprig Haand.“

„Deri feiler Du meget. Denne Ulykkelige's Skjebne har virkelig en vakt Deeltagelse, og medlidende Damer, som erfarede hendes Herkomst, have villet udgive hende af hendes skrækkelige Stilling. Men Malvina finder saadant Behag i sin nuværende Levemaade, at hun har forsmaaet den hende tilbudne Hjælp og for enhver Priis vil vedblive at leve, som hidtil. Maa skee tiltroer hun sig ikke mere den moralske Kraft, som hun nødvendigt maatte besidde, for at arbeide sig op af den Afgrund, hvori hun nu lever.“

„Men uagtet hun lever efter sin Tilbøielighed, synes hun dog at være meget ulykkelig! tog jeg Ordet: Udtrykket af Tungsiindighed er umiskjendeligt i hendes Ansigt; Du kaldte hende jo ogsaa den dybe Kjælders tragiske Muse.“

„Og med Rette! Der gives vist, paa hele Jorden, kun faa faa ulykkelige Skabninger, som hun. I evig Tredragt

med sig selv, martret af Selvforagt, gandske fortabt i sig selv, maa hun have skrækkelige Timer. Man kan ikke lide hende i Kjælderens. Hun taler lidet, og naar hun taler, røber hun en Bitterhed i Sindet, en Trøstløshed i Sjelen, som de Andre føle sig saarede ved. Hun mishager ogsaa derved, at hun altid iagttager, og aldrig istemmer de Dvriges høirøstede Jubel. Ofte flyver et bittert, næsten haanligt Smil over hendes Ansigt, og man kan ikke skjelne, om hun opholder sig over sig selv, eller over de Andre.“

Barnlig Kjærlighed.

(Fra: Marquis de Custine's „Ethel.“)

Sannah, en ung irsk Kone, barfodet, klædt i grovt Camelot, med en Mandshat paa, hvorunder de rige Fletninger af hendes pragtfulde, blonde Haar faldt ned paa begge Sider af den høie, hvalte Pande, denne unge Kone, hvis hele Udortes vidnede om Sundhed og Kraft, hvis Blik paa eengang var godmodigt og fjækt, fortalte Følgende:

„Det var i sidste Augustmaaned. Min Mand var ude paa Sildefangst, og jeg var, med en Hob af vore unge Folk, marscheret til Grevskabet Wexford, tredive Mile herfra, for her, i Høstens Tid, at fortjene lidt til Vinteren; min Moder var ogsaa med.“

Her rystede hendes Stemme et Dieblik; men hun satte sig strax igjen og vedblev med fast Stemme:

„Hun befandt sig saa vel, at det var en Lyst, og efter tre Dages Marsch, kom vi til vore gamle Kunder, den ædle

Grev O'Donnel's Forpagtere. Næste Morgen begyndte jeg, saasnart Dagen gryede, at skjære Hveden — pludseligt hørte jeg min Moder, som arbeidede nogle Furer borte, udstøde et høit Skrig — jeg løb hen til hende, og spurgte hvad der fattedes hende — Intet! svarte hun mig: Der har blot noget stukket mig i Foden. — Hvad da? — Ja, jeg veed ikke, hvad det kan have været. — Der, vask Dig med Bievand. — J maa vide, at jeg altid har Bievand fra den hellige Patrik's Kapel hos mig, naar jeg drager bort til fremmede Steder. — Min Moder vaskede sig ogsaa, og vaskede sig endnu engang, men det blev ikke bedre — hendes stakkels Fod hovnede op og blev sort — jeg forlod mit Arbeid, og bar hende, understøttet af en Bekjendt, til Forpagtergaarden, og bragte hende tilfængs — men det blev værre og værre med hende, og Dagen efter var hun død. — Nu var jeg alene med min døde Moder, tredive Mile fra Hjemmet, og havde endnu ikke fortjent en Hvid!“ —

„Jeg arbeidede fra Solens Opgang til ud paa Natten, for at kunne kjøbe en Liigkiste til hende. Nogle Skillinger havde jeg medbragt; vore Folk laante mig ogsaa Lidet, saa det slog til.“

„Men jeg vilde paa ingen Maade, at hun skulde begravnes andensteds, end paa vor egen Kirkegaard i Macnally:Castle, hos vore Paarørende, O'Gradyerne. For os og vore Lige er det en Ære, at hvile hos Sine. Der er ikke nogen O'Grady, som jo er begravet i Macnally:Castle, og jeg vilde ikke, det skulde hedde sig, at min Moder, Hannah Dixon's Moder, var den Første, som savnedes i denne Forsamling. Men hvorledes skulde jeg gribe det an? Jeg pønsede længe derpaa. Nu er jeg jo et stærkt og dygtigt Menneſke; Forpagteren gav mig et Stykke Hampe:reb, jeg bandt Liigkisten paa min Ryg, og begav mig tilfods paa Veien til Macnally:Castle's Bjerge, idet jeg bad

den hellige Jomfru og hendes Søn staae mig bi i Naade. — Visselig, jeg har udstaaet meget! Jeg kom ikke langt; den første Dag gik det nogenledes, men den anden Dag gik det kun smaat. —

Jeg maatte have Spise og Drikke, for at holde mine Kræfter vedlige, og jeg havde ikke en Hvid. Men jeg sagde til alle Forbigaaende: Jeg bærer her Liget af min gode Moder O'Grady, den fromme, gamle O'Grady, som man pleiede at kalde hende i Macnally-Castle; hun er død i Grevskabet Wexford, paa den ædle Grev O'Donnell's Gods, og jeg bærer hende nu hjem, en tredive Miles Wei, for at hun kan vorde begravet hos Sine.

Nu, I maa nu troe det, eller ikke, saa kan jeg dog forsikre Jer, at jeg ikke mødte Nogen, som jo gav mig Lidt med paa Veien, og det gik mig ligesaa i Husene, hvor jeg tog ind. Jeg behøvede ingensteds at bede om noget. Folk ere saa gode, og Gud er god fremfor Alle! Jeg behøvede blot at sige, hvorledes det Hele hang sammen, saa kom Alle mig imøde som Venner; den Ene bragte mig et Glas Whiski, den Anden Kartofler med Melk, eller vel endog; saa en halv Penning; kort, der fattedes mig Intet, og jeg behøvede aldrig at forlange noget, men jeg var saa træt, af, saa træt! Og Heden var saa trykkende!

Engang tog en Foermand mig og min Moder op. Jeg takkede den gode Mand ret af Hjertensgrund, og hvergang jeg saae tilbage paa Kisten, tænkte jeg: Sikkert er min gode Moder nu tilfreds — hun seer, jeg vil gjerne indrette Alt paa det Bedste for hende — hun har altid æret sin Fader og Moder — derfor har jeg nu ogsaa været saa heldig, at faae hende op at fjøre!

Men de sidste sex Mile maatte jeg tilbagelægge tilfods. Da jeg langt om længe saae vor Sø og vore Klipper og det høie Kors paa vor Kirkegaard, satte jeg Liigkisten ned og faldt paa Knæ ved Siden af den, for at takke den

gode Gud og den benedidede Jomfru og alle Helgene. Jeg græd, som et Barn.

Ja, men jeg havde endnu et Stykke Bei tilbage, og da jeg igjen vilde tage Kisten paa Ryggen, havde jeg ingen Kræfter mere! Det var den femte Dag, jeg havde været underveis — jeg havde kun en Miilsvei tilbage, men det var mig umuligt! Jeg kunde ikke gjøre et Skridt, og blev gandske beskjæmmet liggende ved Beien.

Da kom den gode gamle Marthe gaaende, og saae mig ligge der og græde.

Hvad fattes Dig da, Hannah Dixon? spurgte hun: Og hvad er det, Du slæber paa?

Det er min Moders Liig! svarte jeg.

Hvad? Er Din Moder død?

Jeg maatte græde, som om mit Hjerte skulde briste. Ja! sagde jeg omsider: Min Moder er død hos Forpagteren paa den ædle Grev O'Donnels Gods, og jeg har baaret hende hid paa min Ryg fra Grevskabet Wexford — men nu, jeg er kommen saavidt, kan jeg ikke mere, og jeg vilde dog saa gjerne have hende begravet paa vor Kirkegaard!

Vi kun, til jeg kommer igjen! sagde den gode Marthe: Jeg skal hente Folk fra Macnally-Castle.

Og to Timer efter kom den hele Landsby — og Hr. Pastoren ogsaa, og de gjorde saameget Bæsen af det, jeg havde gjort, at jeg blev gandske skamfuld og forstyrret, eftersom det dog var gandske naturligt, at jeg ikke havde villet lade min Moder blive blandt de fremmede Mennesker.

Mon der i hele Oldtiden gives noget skjønnere Træk af barnlig Kjærlighed?

Amschel von Rothschild.

(Tegnet efter Livet.)

Den Ældste af de europæiske Nabober. Udeles orientalsk Physiognomie, gammelhebræiske Sæder og Sædvaner. Hatten ned i Nakken; sneehvidt Hovedhaar; stivt, altid synligt, hvidt Skjæg; stærkt koparret; høi Pande, tabende sig i den næsten skaldede Tisse; smaae, flogt og venligt til alle Sider blinkende Øine; stærke Kindbeen — Ansigtets Udtryk i det Hele frit, selv med et Glimt af (maaskee kunstlet) Livslyst, naar han troer sig iagttaget. Frakken bærer han i Regelen aaben, ikke hvilende paa Skuldrene, men skjodesløst nedsynkende over dem. Begge Hænder hvile i Buxelommerne og klimpre med Penge. Han gaaer gjerne. Hver Betler, som tiltaler ham paa Gaden, giver han aldrig mindre, end et Serbakestykke. Hans Velgjørenhed er udmærket. De fattigere jødiske Familier i Frankfurt leve for det meeste af ham; til det store, nye, jødiske Hospital gav han store Fonds. Ved Gldsvaade, haard Kulde osv. er han strax ved Haanden med betydelige Summer. I Dyrtid samler sig altid en Brimmel af Mennesker uden for det Rothschildske Comptoir, hvor hele Ladninger Pengeposer løses af og paa til enhver Dagstid. Hans Huus er i Grunden, udenfra betragtet, en uanseelig Bygning, og ingen Fremmed, som gaaer forbi, skulde tænke, at den rigeste Kjøbmand i Verden boer her. Af Overtro er han vedbleven at have sit Comptoir her; han frygter, at hans Lykke skal forlade ham, hvis han forlader dette Huus. Blandt et heelt Compagnie Comptoirister sidder han, som en Padischah, i Midten, paa en Forhøining; ved hans Fødder sidde Secretairerne; trindtomkring staae Mæglere og Agenter. Med et Par Ord siger han Enhver sin Mening; som et Kjøb-

mandsgenie af første Størrelse veed han øieblikkelig at fatte en Beslutning angaaende ethvert skriftligt eller mundtligt Andrag; har han udtalt denne med Ja eller Nei, saa vilde intet Bøsen i Verden være istand til, at bringe ham tilbage paa det samme Thema. At tale med ham under fire Dine i Handelsanliggender, er en Umulighed. Alt forhandles offentligt paa hans Comptoir. Comptoirtimerne udholder han ligesaa punktligt, som hans Commis, og recreerer sig endnu mindre, end disse, thi selv i Theatret kaldes han ofte ud, fordi der ideligen ankomme Coureurer til ham, og af samme Grund maa han hver Nat op af Sengen, for at gjennemsee de ved Staffetter overbragte Handelsdepescher og besørge dem videre til Wien, Paris eller London. Ved Siden af sin Seng har han til den Ende indrettet sig et lidet Comptoir. I Middagsstunden er han regelmæssigt paa Børsen. Den Frankfurter Børs er nu istandsat, og har faaet et ordentligt Tag. Før var det en sand Svineski, hvor Millionairerne gik omkring og affluttede deres Handeler under aaben Himmel, i Træk, Regn, Sneefog og i den affhyeligste Urinstank. Rothschild har paa Børsen en egen Plads. Her er han hver Dag at faae i Tale i Børstiden; han stiller sig op paa et lidet Trin, hvor Enhver kan see ham, læner Ryg og Hoved mod en Dør, og lader den Sværm af Menneker, han har noget at afgjøre med, bølge hid og did. Om Sommeren spiser og sover han paa en fortryllende Villa, der ligger uden for Porten midt i en stor, smagfuldt anlagt Have. Han er her fyrstelig indrettet, modtager mange Besøg, viser gjerne alle sine Herligheder, og forglemmer derhos ikke at fortælle, hvad hvert Stykke har kostet ham. Han har mangfoldige Titler og Ordener, men bærer i Regelen kun den kurhesiske Ordens Baand, og lader sig kalde „Hr. Baron.“ Saa vel de i Frankfurt accrediterede, som de gjennemreisende Diplomater og Statsmænd udmærke han meget, og der gjøres

paa begge Sider store Diners. Da han kun nyder kauscher tilberedte Spiser, sidder han, ved disse Gjæstereringer, i sand Pine. Denne strenge, oprigtige Fastholden ved den mosaiske Troes religiøse Forskrifter ærer ham høilig; han ansees for den gudsfrygtigste Jøde i hele Frankfurt. Aldrig har jeg seet noget Menneske pine sig saaledes, slaae sig for Brystet, raabe til Himlen, hulke og bede, som Baron Rothschild i den Frankfurter Synagoge. Af den megen Syngen og Beden træder Fraaden for hans Mund, og ofte falder han, høibedaget som han er, asmægtig til Jorden. Saa holder man ham stærknarkotiske Planter for Næsen, for igjen at bringe ham til sig selv. I tidligere Aar har han spæget sig overordentligt, for at bevæge Himlen til, at skjænke ham en Arving; men denne Lykke er ham nægtet; hans Egteskab er barnløst.

J. B. Rousseau.

St. Helena.

Ved Stranden viser man endnu den Steen, hvorpaa Napoleon satte sin Fod, da han steg iland fra Bellérophon. Enhver Rejsende opsøger den. I et af de meest søgte Lagere i James-Town sælger man Blade af de Pile, som beskygge Keiserens Grav, og der er altid Kjøbere nok. Det Huus, hvori Napoleon sov den første Nat, efter at han var kommen til sit Exil, eies af en Engellænder, som har forskjønnet Alt, uden Keiserens Bærelse, der er ham en Helligdom. De Fremmede opholde sig ikke længe i Ja:

mes-Town; de ile til den berømte Grav, til den navnfulde Landflygtiges Hvilested, til Geranie-Dalen, til Longwood. Et Jerngitter omgiver Graven. Fire Piletræer bøje sig over den. Fru Bertrand havde ladet plante Cypresser paa Graven, men af dem er der intet Spor mere. I Nærheden risler en Kilde. Rejseren fremtager af sin Lomme et Glas, som han forsikrer, at Napoleon ofte har drukket af. Ved Longwood er der intet Grønt, ingen Vegetation. Kun en Lyngplante frister kummerligt Livet hist og her. Med Bemod og Andagt gaaer den Rejsende op ad den Trappe, ad hvilken Napoleon hver Aften gik ned i Dalen, for at aande en friere og renere Luft. Hans foruds Huus er ilde medhandlet. Hans Arbejdsværelse er nu en Stald; hans Sovestue bruges som Kornmagazin. I Billardsalen ere Bæggene bedækkede med tusinde Indskrifter og titusinde ubekjendte Navne. Her er et Par af disse Indskrifter:

„Efter at have været Grenadeer i Garden, er jeg, Michel Robert, bleven Mariner, for at kunne hilse paa min lille Corporal. Adieu.“

„Mit Navn er Sigismond Blanchard havde jeg Tigeren Hudson Lowe for mig, skulde jeg æde ham, skjøndt det vilde blive et daarligt Maaltid. Dette vedgaaer jeg Undertegnede, Blanchard, Corporal i Ex-Garden.“

„Landflygtig er det samme, som død. Farvel fra en gammel Tambour, hvis Haand Napoleon har trykket ved Foden af Pyramiderne. Nicolai.“

„I Live hele Verden! I Døden ser God Jord.“

Den St. Helena har, paa Kartet, kun nogle Miles Omkreds, men den har en stor Plads i Historien.

Jacques Arago.

M i s c e l l e r.

Vor „kydske“ og „sølverne“ Maane, som i Europa begejstrer Elskere og Poeter, frembringer, i den persiske Havbugtgandske andre Virkninger. Dens Glands er der saa piinlig og bevirker saa ubehagelige Fornemmelser, at man om Natten kan see Folk beskytte sig mod dens Straaler med samme Forsigtighed, som Damerne hos os mod Solens. Endnu har man ikke forsøgt, at forklare den sælsomme Virkning af Maanefkinnet, som viser sig her, idet den nemlig, med forbausende Hurtighed, opløser animaliske Substantser.

I Nærheden af den hvide Nil have gifte Koner den sælsomme Forret, at lade sig kysse af ethvert Mandfolk, som behager dem. Saasnart en Fremmed kommer til en Landsby, trænge Konerne sig om ham. Een tilbyder sig, at vaske hans Fødder, en Anden jager Fluerne fra ham, en Tredie tørrer Sveden af hans Pande og giver ham at drikke, kort, Enhver bestræber sig for, at vise ham en Artighed eller en Kjærlighedstjeneste. Ægtemændene tage ikke mindste Notits deraf; Skinsyge synes i dette Land at være noget aldeles Ubekjendt.

Til Englændernes Underligheder hører Følgende: En Forpagtningcontract kan kun lyde paa 99 Aar; lod den paa 100, havde Forpagteren Ret til at tilegne sig Eiendommen. — Alle Contracter, som slutes om Søndagen, ere ugyldige. — Vil man gjøre en lovlig Arving arveløs, maa man testamentere ham 1 Shilling; forsømte man det, havde han Fordring paa hele Formuen. — Enhver Grundeiendom, hvorover der gaaer et Liigtog, vorder til en offentlig Vei. — Ægter Noget en Kone, som har Gjeld, og modtager hende af Præstens Haand i den bare, saa behøver han ei at betale hendes Gjeld. — Alle paa Havet fødte Børn høre til Sognet Stepee. — Paarørende af anden Grad maa ikke ægte hinanden, men vel de af første Grad. — Tilbyder et Fruentimmer, at ægte en Forbryder, som skal henrettes, saa vorder han frigiven. — De, som eie Esler, maa studse disses Dren, for at Hestene ikke skulle blive skye derfor.

Det største Spillehuus i Verden er Crockford's i London. Det blev bygget 1825 og kostede omtrent en Million Rigsbankdaler. I indre Glands overgaaer det de rigeste og stolteste Aristokraters Paladser, og Enhver, som første-

gang betræder Crockford's Salon, blændes af den mageløse Pragt. Her ere prægtige Værelser for Kortspillere, Hazardspillere; til dem slutter sig en stor Spisesal, hvor de Spillende, uden Betaling, deeltage i de meest glimrende Soupers, der gives i London. Spilleklubben tæller 850 faste Medlemmer; hvert Medlem betaler ved sin Indtrædelse 20 Pund, og aarligt 10 Pund. Enhver, som betræder Hazardspilværelser, bydes, aldeles gratis, de fineste Vine, for at han ret snart kan vorde disponeret til at tabe sine Penge. Her bortspilles uhyre Summer. Det er ikke længe siden, en ædel Lord maatte betale Crockford en Cresgjeld af en Million danske Penge, som han i sin Mindreaarighed var bleven ham skyldig. Dette skrækkelige Institut holder to Kofke, af hvilke den første lønnes med 10,000 Rdr., den anden med 5,000. Biinkjældereren er taxeret til 200,000 Rdr. Toogtredive Lakeier gjøre Opvartning i Huset Dag og Nat.

Brudstykker af sex dramatiske Arbejder.

(Slutning, see forrige Hefte.)

IV.

Af: „En Feiltagelse,“ Eystspil i een Akt, 11te Scene.

Jeremias (trædende ind ad Døren til Høire med en stor Knippel i Haanden).

Tænkte jeg det ikke nok, da han glemte Maden, at han maatte have en Skrue løs. Naar han nu blot ikke vilde skabe sig alt for galt! Jeg vilde hellere passe paa ti fornuftige Mennester end paa een eneste Forrykt.

(Han sætter sig ned paa den anden Stol ligeoverfor Vogham).

Vogham (læstende sinene i Beiret).

Hvad vil du her, dumme Karl?

Jeremias.

Pas han blot sig selv og bryd sig ikke om Andre.

Vogham.

Uforfammede Raagt! Har Mr. Overton sagt, at du skulde komme her?

Jeremias.

Det behøver han ikke at vide; jeg har mine Ordre.

Vogham (affides).

Overton maa have sendt ham, for i paakommende Tilfælde at

forsvare mig med Kniplen. Jeg vil imidlertid ove mig i min Rolle.

(hoit).

Jeg protesterer mod min Bortfiernelse. Jeg kræver Gud og Menneskene til Vidner paa, at jeg aldrig har haft i Sinde at duellere.

Jeremias (afides).

Han begynder allerede at snakke over sig.

(hoit med en betydningsfuld Bevægelse med Kniplen).

Det gjør han ogsaa bedst i, min Faer!

Popham.

Jeg vedbliver med min Protesteren: Jeg erklærer denne voldsomme Bortførelse for en Handling, som i Tiden skal komme mine Efterstræbere dyr at staae.

Jeremias.

Som det behager ham. Er han fornøiet, saa er jeg det ligeledes. Men tal ikke for meget, det bliver ellers værre med ham.

Popham.

Værre med mig? Hvad er det for en taabelig Snak? Det er dog ærgerligt, at man skal nødes til at sidde i Selskab med gale Folk.

Jeremias.

Gale Folk? Ja, det kan han sige om sig selv, forrykte Menneske!

Popham (gribende efter Klokkestrængen).

Nei! Jeg holder det ikke ud længer. Send mig en anden af Tjenerne herop!

Jeremias (med en truende Bevægelse).

Vil han blot see, at han kan blive fra Klokkestrængen, eller jeg giver ham een paa Skallen, saa han skal faae Lov til at glemme sine ravgale Nykker.

Popham (angst).

Jeg troer, at jeg er kommen i en Daarekiste.

Jeremias.

I en Daarekiste? Ja, der skal han netop hen, jammerlige Kreatur! men det er for tidligt, at han tænker derpaa.

Popham (springende op).

Nei! — nu bliver det for galt!

(han griber efter Klokkestrængen).

Jeremias (givende ham et Nap over Haanden).

Vil han holde sig i sit Skind, eller — — —

Popham (forfærdet).

Min Gud! I vil dog vel ikke tage Livet af mig?

Jeremias.

Det kommer an paa ham selv, om han vil beholde Livet eller ikke, skjøndt det vistnok vilde være en Velgjerning at stille ham ved det saasnart som muligt.

Popham (bedende).

Nei! nei! — Jeg vil ikke døe endnu.

Jeremias.

Meget vel! Det er en Smagsfag. „Hver sin Lyst!“ sagde Manden, da han hang sig. Men vil han nu bare holde sig rolig, eller jeg skal baldyre hans Ansigt saaledes, at han ikke skal kjende sig selv igjen, naar han seer sig i Speilet.

P o p h a m.

Herre Gud! vær dog ikke saa hidfig! Jeg skal ikke røre mig af Pletten.

J e r e m i a s.

Det vil nok ogsaa være bedst for ham selv.

V.

Af: „Rivalerne,” Operette i een Akt, 6te Scene.

H o h l.

Forklar Dem mere tydeligt, min Kjære!
Jeg kan ei rigtig fatte Deres Mening.

R a p p e l m e i e r.

Nu vel, saa hør mig! — endnu denne Aften
maa Frøkenen føres bort; jeg har beløvet
alt længe mig paa denne stolte Daad,
som sprede vil et hoist romantisk Skin
paa Deres Elskovs Salighed, og mindes
af Dem og Emma, selv naar Lokken blegner,
og Livets Winter nærmer sig, den kolde;
da vil I begge med poetisk Blik
betragte Kjærlighedens Blomsterdage
og med en lafontanisk sød Begeistring
en reen, sentimental, ætherisk Glæde
erindre Rappelmeier, ham som fasted
paa denne Nat et vildt, romantisk Skjær.

(Han trækker en Vatte op af Lommen).

See Strikkestigen, som jeg selv har flettet
ved Nattetid, naar Maanen stak sit Horn
igjennem Skyens Kappe, sad jeg tavst,
veemodig, sørmerisk, melodisk stemt,
og stirred op mod Nattens Stjernetelt,
mens Haanden fletted kunstig Snoren sammen.

H o h l.

Men siig, hvorledes vil de, Kjære, faae
bemeldte Stige fastet ved Altanen?

R a p p e l m e i e r.

O, derfor veed jeg Raad! thi Stigen hist,
som Vægtren bruger, naar han tænder Lygten,
den kan vi sætte til Altanen op
og derpaa gjøre Strikkestigen fast.

H o h l.

Da synes mig, at Deres Strikkestige
er ufornøden, naar os Vægterstigen
kan gjøre samme Nytte, bedste Ven!

R a p p e l m e i e r.

Ja, hvis de tager Sagen saa prosaisk
som muligt, da er vistnok Strikkestigen
et unødvendigt Møbel — men betænk,
om ikke hele Romantikken vilde
i Lyset gaae, saafremt en Vægterstige
os skulde hjælpe ved vor stolte Plan.
En Strikkestige, den er meer poetisk
end denne trivielle Vægterstige,
som daglig maa betrædes af Personer,
der mangle al æsthetisk Sands og Smag.

Hohl.

Ja saa! jeg havde Sagen ei betragtet
fra denne Side — nu velan, jeg er
beredt til Alt, min dyrebare Ven!
hvor takker jeg Dem dog for dette Paafund.
Dog De, De vil hvimodig hjælpe mig,
endstjondt vi er Rivaler.

Rappelmeier (pathetisk).

Stille! D!

Tal ikke meer derom! min ædle Ven!
naar De, af Emmas bløde Arm omslynget,
høit føler Hjertet banke, o da tænk
paa Rappelmeier! tænk paa den Forladte,
som vandrer liig en Pilgrim over Jorden,
stjondt aldrig han sit Palæstina naaer!
Jeg veed ei, om De fatter dette Billed,
desaarsag vil jeg gjøre Sagen klar
ved den Bemærkning, at ved Palæstina
forstaaer jeg Frøkenen, og ved Pillegrimmen
mig selv — er det dog ikke høist sublimt?

Hohl.

Unægteligt! men lad os nu gaae hen
at forberede Alting til vor Plan.

Rappelmeier.

Nu vil jeg prøve først, om Stigen holder
(han stiger op ad Bægterstigen, binder Strikkestigen fast ved Alta-
nen, og kryber op ad den. Den brister, og han falder ned).
D, vee! min Strikkefaste brast itu!

Hohl.

Saa maae vi op ad Bægterstigen da!

Rappelmeier.

Ak, hele Romantikken gaaer i Lysset!

(Efter en Pause).

Dg dog, naar jeg mig tænker rigtigt om,
er Bægterstigen ikke saa profaisk,
som ved det første Blik den kunde synes.
En Bægter er et høist poetisk Væsen;
naar andre Folk i Søvnens Arme hvile,
han vandrer eensom, melankolsk paa Gaden
med Blikket løftet op mod Stjernekrandsen
og overtænker Livets Usfelhed.
Han gaaer og minder Folk om deres Pligter
ved fromme Sange — ak, men Støvets Børn
ei agte paa hans andagtsfulde Raab
og strække søvrig sig paa Leiets Duun.
Ja, visseelig, en Bægter er og bliver
en høist ætherisk, from, sentimental
Person, en Eremit, som grubler
paa Evigheden i den dybe Nat.
Dg naar det dumpe Toloslag hist fra Taarnet
forkynder Midnat, seer han, hvor de Døde
af Graven krybe frem paa magre Been
og rangle med de hvide, tørre Knokler,
mens Luna spinder ind i Sølvnet

den tavse Jord og vækker salig Beemod
i Bægterhertets dybe Poeji.

VI.

Af: „Tove,” Drama i tre Afdelinger.

(3die Afd. 2den Scene).

Raoul ene med Mandolinen i sin Haand.

Saa maa jeg bort — maa skilles — ak! maaskee
for evig fra et Væsen, i hvis Bryst
jeg troede, at min Sjæl en Gjenklang fandt.
Det var et Blændværk — klart jeg seer det nu,
og fra mit Die falder det som Skæl.
O Nat! o Kval! o Rædsel! dybe Smerte,
som Ingen fatter uden den, der knytted
sit Liv, sin Lykke til et andet Hjerte.
Som Planten, revet af sin Jordbund op,
maa visne kraftløs hen foruden Næring:
saa skal jeg nu forgaae; og hun, hvis Die
mig viste Himlen aaben, støder grum
og kold mit Hjerte som en Betler ud
i Nattens Mulm. Saa skal jeg trostesløs
paa Jorden vanke, og en evig Uro,
en utaalmodig, rastløs, piinlig Længsel
forfølge mig. Vee den, vee den, som plyndred
et jordiff Bryst og roved, hvad der var
dets Helligdom! — O, at jeg kunde rykke
den største Ceder op af Libanon,
neddnppe den i Etnas Lavablod
og skrive hist paa Himlens dunkle Blaa
det rædselfuldeste blandt alle Ord,
og Ordet det skal være: Sjælemord,
det Ord, ved hvilket Haaret sig skal reise
paa hver Vanhelligs Hoved, som en Anden
frarev, hvad her paa Jorden var hans Alt,
hvad med hans Hjerte var ved tusend Baand
forenet! — Vee mig, vee! nu er min Sjæl
som splittet ad i tvende Dele — vee!
og Intet, Intet kan mig trøste meer.

(han knuser Mandolinen mod Bautastenen).

Min sidste Ven! Jeg knuser dig mod Stenen —
som dine brystne Strænge hver Akkord,
hver Harmoni er sønderreven i
mit Bryst — nu skal du aldrig tone meer,
nu skal din rene Soloklang aldrig kvæge
mit syge Hjerte mere; liig din Sangbund
det nu er knust for evig — vee mig, vee!
O, maatte flux et Lyn fra Skyen knitre
og ramme dette Hoved, standse Hertets
de matte Slag! — Nu har jeg Intet meer
tilbage; kun min grændseløse Smerte
skal følge mig, og langsomt, langsomt maa jeg
forbløde mig, berøvet Haab og Trost.

Kr. Suedorff-Birch.

